

Giới thiệu Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em

Có đôi khi giữa dòng đời lãng đãng ta vô tình vướng phải chút nhân duyên. Có đôi khi định mệnh chợt gõ cửa ta nhẹ mình rào bước buông lời. Có đôi khi tình yêu buông tiếng gọi ta đi mình theo nhịp đập trái tim. Có đôi khi chợt thu mình lại để được tìm và gặp em giữa dòng đời... Truyện ngôn tình mới của tác giả Thi Định Nhu gửi đến bạn đọc câu chuyện tình yêu đầy mật ngọt nhưng mang theo chút nhớ nhung, chút phảng phất lo lắng, chút động chút lay động... Hãy cùng bước vào câu chuyện tình yêu này, truyện Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em. Tình yêu là chút gì nhẹ qua trong gió, lẫn trong mây, cồn cào như sóng biển hay phảng phất như mưa bụi, có lúc mặn nồng như nắng hạ lại đậm đà như phù sa... Là có chút cần và đủ để ta mang nhẹ vơi giữa đời. Hạ Lan Tĩnh Đình tu luyện chín trăm năm nhưng không có được may mắn ấy. Anh đã yêu Quan Bì Bì tám trăm năm, kiếp này cũng yêu, kiếp trước cũng yêu, yêu hết mọi kiếp làm người của cô, nhưng... anh chưa bao giờ đạt được... Lần này, họ lại gặp nhau. Liệu may mắn có đến với Hạ Lan Tĩnh Đình không? Quan Bì Bì đang có một cuộc sống rất bình yên ở thành phố C rộng lớn, lãng lã làm việc, yên ổn yêu đương. Tất cả mọi thứ đều rất bình thường, ổn định, cho đến khi, một người tên Hạ Lan Tĩnh Đình xuất hiện, bánh xe vận mệnh của cô bắt đầu nảy sinh sự trệ hướng nhỏ nhỏ... Truyện là câu chuyện kinh điển giữa tình yêu và tin tưởng, nước mắt và tuyệt vọng, ly kỳ và luân hồi. Một tác phẩm ngôn tình tuyệt vời kết hợp giữa đô thị lãng mạn và siêu hiện thực hoàn mỹ. Một cuộc đấu tranh giữa linh hồn và thể xác, một cuộc đọ sức giữa lý trí và tình cảm. Một áng văn có tính đại diện rất cao, bút pháp thuần thực sống động. Đọc và cảm nhận, bạn cũng có thể theo dõi những truyện khác cùng thể loại: Hoa Hồng Sớm Mai, Tường Vi Đêm Đầu Tiên...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Đàn Ông Cũng Sợ Chó

Lạnh quá.

Mùa đông vừa mới bắt đầu, nhưng Quan Bì Bì cảm thấy rằng, hôm nay chắc chắn sẽ là ngày lạnh nhất trong năm. Theo như những người lớn tuổi nói, trận tuyết lớn đêm qua là năm mươi năm mới gặp một lần. Bởi vì, phần lớn mùa đông ở thành phố C không có tuyết. Nếu như có, cũng chẳng kéo dài được bao lâu, có chăng chỉ rơi xuống một lớp mỏng, sang ngày hôm sau sẽ tan mất. Tuy nhiên, nhiều bậc cha mẹ vẫn xin cơ quan nghỉ phép, dự định đưa bọn trẻ đi đắp người tuyết, chơi ném tuyết. Kết quả là, phần lớn trong số đó phải thất vọng, bởi đã mất công hăng hái vô ích. Sáng hôm nay, khắp nơi phủ một lớp tuyết dày đến nửa thước, lấp lánh ánh lam, giẫm chân lên một vũng sẽ nghe thấy tiếng xạo xạo, như thể, đang dẫm lên một mảng bọt biển vậy. So với miền Bắc, thế này chẳng được xem là lạnh nhưng vẫn khiến người dân thành C trở tay không kịp, lo đi mở tủ, tìm khăn choàng cổ, tìm găng tay, tìm mũ ấm. Quan Bì Bì cũng tìm ra vài thứ, song lúc đi ra ngoài vẫn quên mang găng tay. Từ nhà cô đi bộ đến ga tàu điện ngầm chỉ cần mười phút, nhưng cô mới đi được hơn năm phút, cả người đã đông lạnh hết rồi. Lại còn phải xếp hàng trước một quán ăn sáng, chỉ vì muốn bung trong tay một chén cháo nóng và một ly sữa đậu nành, sau đó, uống một ngụm lớn, làm ấm bụng mới đủ sức mà đi tiếp.

Tuần này là một tuần bận rộn. Bầu trời trong xanh không một gợn mây, ánh nắng mặt trời sáng rực, hơi chói mắt. Tuyết đọng trên nhánh cây bên đường, bị tiếng bước chân những người đi đường làm chấn động, rơi xuống lả chả. Quan Bì Bì nhìn đồng hồ, vừa qua bảy giờ rưỡi. Đúng tám giờ có cuộc họp biên dịch, Tổng biên tập sẽ đích thân đến để làm bảng ghi chép, vì thế tuyệt đối không thể đến muộn.

Con đường Quan Bì Bì đang đi là một trong những trục giao thông chính của thành phố C. Đi làm vào giờ cao điểm nên xe cộ trên đường qua lại nhiều như thoi đưa, người đi bộ thì chen chúc nhau. Đi đến giao lộ chính tình hình càng tệ hơn, gần như phải vai kề vai mà bước, giống như một đàn cánh cụt đông nghịt nghịt vậy. Vượt qua tiệm bách hóa Phú Tuyền, rồi lại rẽ trái qua một khu dân cư ít người đi hơn, sẽ trông thấy cột báo hiệu trạm tàu điện ngầm thấp thoáng phía trước, Quan Bì Bì mừng rỡ. Từ đây chỉ cần ngồi tàu điện qua bốn trạm, bước ra là tới ngay trước tòa soạn báo, cũng chẳng cần phải băng qua phố.

Đúng lúc này, có người đi tới trước mặt cô, rồi đột nhiên dừng lại, tỏ ý như muốn hỏi đường. Ngay lúc đó, Quan Bì Bì chợt ngửi được một mùi hương kỳ lạ, hơi giống mùi hương của cây dương xỉ sinh trưởng trong chốn rừng già.

“Xin lỗi thưa tiểu thư...”

Quan Bì Bì đang vui đầu, tu ngụm sữa đậu nành cuối cùng trong ly, bỗng bị người khác ngáng đường, buộc phải dừng lại, suýt nữa thì bị sặc.

“Ồi...”

Là một người đàn ông, giọng nói nghe rất trẻ, anh ta mặc một chiếc áo khoát mỏng, cổ áo dựng đứng lên, khăn choàng cổ màu xám tro bao quanh che hơn nửa khuôn mặt, còn đeo một đôi kính đen.

“Có thể giúp tôi một việc không?” Giọng nói rất nhẹ phát ra từ trong chiếc khăn choàng, vừa du dương lại êm tai, như thể được lọc đi hết tạp âm, tựa như giọng của phát thanh viên trên chương trình radio buổi tối.

“Giúp chuyện gì cơ?” Cô dừng bước.

“Tôi cần đi taxi ngay bây giờ, nhưng tôi không nhìn thấy đường. Có thể giúp tôi đón một chiếc không?”

Là một người mù ư?

Quan Bì Bì không kèm được liếc nhìn anh ta. Không giống tí nào. Người đang nói cao hơn cô một cái đầu, người trông hơi gầy, trong tay lại không hề có gậy dò đường.

Có lẽ chỉ giống như dì cô, bị bệnh tăng nhãn áp nghiêm trọng thôi, Quan Bì Bì ngượng ngùng nói nhỏ.

“Không thành vấn đề.” Cô mỉm cười, “Đi theo tôi, đường rất trơn, hãy cẩn thận.”

Cô đưa tay ra nắm lấy tay anh. Anh ta đeo một đôi găng tay rất mỏng, tựa như một lớp lụa tơ tằm vậy. Bì Bì cảm thấy hơi kỳ quái. Bởi mùa đông lạnh như thế, loại găng tay này tuyệt đối không thể chống được rét. Người đàn ông nọ nhận ra được, cô dùng tay trần dắt mình đi, vội vàng cởi găng tay ra, cũng dùng tay trần nắm lấy tay cô. Khi chạm phải mấy ngón tay lạnh lẽo, rét cứng của anh, cô rung mình một cái. Nhưng Bì Bì chẳng để bụng, cô dẫn anh ta đến bên lề đường, đưa tay vẫy taxi.

Đợi hai phút mà chẳng gặp xe nào trống, người đàn ông vẫn bình tĩnh, thế nhưng, bàn tay nắm lấy tay cô càng ngày càng chặt, có phần hơi nồn nóng. Quan Bì Bì đành phải nói mấy câu an ủi: “Hiện tại là giờ cao điểm, bắt được xe không phải dễ.”

Anh ta “Ừ” một tiếng, đột nhiên hỏi một vấn đề chẳng liên quan: “Cô sợ chó không?”

Cô lắc đầu: “Không sợ.”

Anh nói tiếp: “Tôi sợ.” Vài giây sau, anh ta dường như nghe thấy thứ gì đó, lo lắng xoay người lại, còn nói: “Nếu có một con chó đuổi theo tôi, cô sẽ bảo vệ tôi chứ?”

Quan Bì Bì quay mặt sang nhìn anh, muốn cười nhưng lại sợ anh ta nghe thấy. Muốn biết về mặt anh nhưng khuôn mặt được chiếc khăn choàng che chắn, không thể nhìn ra điều gì, trong giọng nói ấy lại chứa đựng một ít mong đợi.

“Đương nhiên.” Cô nói.

Đang trước có một chiếc taxi còn trống đã trông thấy hai người, đang chờ đèn xanh để cua sang. Quan Bì Bì giờ tay tính vẫy, bỗng nghe thấy một tiếng chó sủa phía sau.

Quay lại nhìn, thì trông thấy một cái bóng xám xuất hiện từ xa xa, đó là một con chó săn cao hơn nửa người, đang phóng về phía họ, trong khoảnh khắc đã đến ngay trước mặt. Có một người đàn ông trung niên mập mạp, chắc là chủ nhân của con chó này, đang chạy theo sau cách nó vài chục bước, tay đang cầm sợi xích chó trống không, mồ hôi chảy đầm đìa, vừa thở hồng hộc vừa kêu hét khàn cả giọng: “Joy! Joy! Stop!”

Con đường này nằm sát bên một công viên, người dẫn chó đi dạo rất nhiều. Bì Bì từng làm việc trong một cửa hàng vật nuôi, nên nhận ra giống chó Đức chất lượng cao này, đồng thời cũng biết chúng: rất trong nganh, tự tin, không dễ bị kích động, hầu hết thời gian đều khá lạnh lùng.

Mà con chó săn này lao đến đây với tốc độ phi thường, mặt mày dữ tợn, trông không hề giống chó, mà như một con sói đói bất ngờ phát hiện ra con mồi.

Quan Bì Bì cảm thấy cánh tay bị siết chặt, người đứng bên cạnh toàn thân cứng đờ, đang bày ra tư thế chống cự. Bàn tay vô thức siết lại khiến cánh tay cô gần như muốn đứt rời.

Trước giờ Quan Bì Bì không sợ chó. Hơn nữa cô còn biết giống chó Đức này được huấn luyện rất nghiêm khắc. Chủ nhân không ra lệnh, nó sẽ không tùy tiện tấn công ai. Người đi bộ dọc đường không ít, người đi bộ ở đường phố đối diện càng nhiều hơn. Cô nghĩ rằng, cô và người đàn ông bên cạnh không thể là mục tiêu của nó.

Chỉ có điều, tận mắt trông thấy con chó kia, nhắm chính xác hướng của họ chạy tới, cô vẫn quyết định: ba mươi sáu kế – chạy là thượng sách, lập tức nhanh tay kéo người nọ chạy về phía taxi. Xe vừa trề tới chưa kịp dừng hẳn, Quan Bì Bì đã chạy lên giật mạnh cửa sau ra, đẩy người kia vào trong xe, mình cũng chui vào theo. Đang định đóng cửa, con chó đã chạy tới, dùng mõm chui vào, hai chân trước chồm lên vai Bì Bì, đầu hướng về phía người đàn ông cất tiếng sủa.

“Lái xe đi! Mau lái xe đi!” Cô hét lên với tài xế, giọng còn lớn hơn so với tiếng sủa của con chó nữa, căng thẳng đến loạn thần kinh rồi.

“Trên xe có một con chó làm sao mà lái đi được!” Lái xe đau lòng, nhìn bộ ghê mình mới đổi mà uất ức đầy bụng.

Con chó cao hơn nửa thân người, Quan Bì Bì đành phải vươn cao hai tay lên ôm lấy cái đầu nó, không cho nó chồm qua mình, tránh làm bị thương đến người đàn ông mù phía sau. Nhưng khi cô quay lại nhìn, không thể nén nổi tức giận. Một con chó hơn trăm cân đang đè lên người cô, thế mà người nọ chẳng thèm giúp đỡ. Bản thân anh ta đang ngồi rất ngay ngắn, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, cứ như một lão cao tăng ngồi thiền, chỉ chăm chú nhìn mấy đầu ngón tay mình, hệt như trên đó có hoa vậy.

“Này, sang đây giúp được không?”

Người nọ, đầu cũng chẳng thèm ngẩng, như không hề nghe thấy, vẫn tiếp tục sự nghiệp nhìn đầu ngón tay, trông rất nghiêm túc, chẳng thèm quan tâm chuyện gì đang xảy ra.

May mắn thay, lúc này chủ nhân con chó đã đuổi tới. Ông ta mạnh mẽ lôi kéo nó lại, nó không còn cách nào khác buộc phải lùi lại hai thước, Quan Bì Bì vội vã đóng cửa xe.

Lái xe nhún ga, rồi nhanh chóng rời đi trong những lời xin lỗi liên tục của người chủ con chó.

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm. Đồng thời, Quan Bì Bì cũng đánh hơi được mùi chó thoang thoảng trên người mình, trên cái áo lông trắng như tuyết thì có in thêm vài dấu chân chó.

“Không làm cô bị thương chứ?” Người đàn ông lấy lại bình tĩnh, hỏi.

“Không.” Cô vẫn đang thở hổn hển.

“Anh đi đâu? Tôi bảo tài xế đưa anh đến.”

“Số 107 đường Thanh niên, tòa soạn báo Buổi Chiều thành phố C.” Cô nhìn đồng hồ, đã tám giờ kém năm. Hồng rồi, chán chán bị muộn.

Người đàn ông quay người sang, trên kính đen phản chiếu ánh tuyết bên ngoài lớp kính cửa: “Chuyện vừa rồi, cảm ơn cô.”

“Không có gì.”

“Tiểu thư xưng hô thế nào?”

“Người qua đường Giáp.”

Khuôn mặt anh ta vẫn bị che lấp trong chiếc khăn quàng cổ, nhưng dường như anh đang cười, kẻ đó lấy trong ví ra một tấm danh thiếp: “Đây là danh thiếp của tôi. Nếu có chuyện gì cần giúp đỡ, xin cứ vui lòng đến tìm tôi.”

Cô nhận lấy nó rồi nhìn nhìn, không kiềm được nở nụ cười.

Trên đó chỉ in một số điện thoại, phần còn lại có mấy chấm chữ nhỏ nhỏ, có thể là tên họ và địa chỉ của anh.

“Ồ, được thôi.” Cô thuận miệng nói.

Đọc đường không một ai mở miệng nói chuyện. Quan Bì Bì còn đang mãi suy nghĩ, xem cô bạn Điền Hân có thể giúp cô mua được 6 vé xem hòa nhạc NK không, thì xe rất nhanh đã đến nơi.

Quan Bì Bì xuống xe. Người đàn ông nọ vẫn đang mờ mịt nhìn về phía trước, mặc dù chẳng nhìn thấy gì, cũng rất lễ phép nghiêng người qua, rất trịnh trọng nói với cô: “Tạm biệt, cảm ơn cô vì đã cứu tôi.”

Quan Bì Bì cười, dùng từ “cứu” là quá nặng nề rồi. Vốn dĩ cô còn bất bình chuyện người này lúc này không chịu giúp cô. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, ban đầu có lẽ vì sợ con chó kia, nên mới đến van xin cô. Lúc đó chỉ sợ không thể tránh nó xa thêm một chút, mà cô còn muốn anh ta giúp mình ngăn cản nó thì khác nào làm khó anh ta, thấy có phần khó xử. Huống chi, anh ta còn tạo cho mình một cơ hội được làm đại hiệp, thế là không còn giận anh ta nữa.

“Việc nhỏ thôi. Lần sau ra ngoài nhớ nên mang theo vật gì đó để phòng thân.”

“Tất nhiên rồi.” Người nọ tỏ vẻ đồng ý, lại hỏi: “Còn cô, không sao chứ?”

Quan Bì Bì lắc đầu: “Không sao.”

Khi bước vào cổng tòa soạn, tay Quan Bì Bì vẫn còn cầm cốc sữa đậu nành. Cô muốn quăng nó đi từ lâu, nhưng không biết quăng vào đâu. Đến khi đi ngang qua một cái thùng rác, mới ném luôn cái cốc và cả tấm danh thiếp vào đó.

Sau đó, cô ngay cả áo khoác cũng không kịp cởi, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phòng họp ở lầu ba, xón xác đâm đầu vào chủ nhiệm Trương đang đứng trước cửa, trông mặt mày ông ấy nhìn mà ớn lạnh:

“Quan Bì Bì, cô đến muộn.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Bì Bì Ngốc Và Gia Lân Đẹp Trai

Quan Bì Bì hoàn toàn có thể lý giải được thái độ hiện giờ của chủ nhiệm Trương. Giờ tan ca hôm qua, anh ta đã lặp đi lặp lại nhiều lần, dặn đi dặn lại Bì Bì phải đến họp đúng giờ, kết quả – biết rõ mà vẫn cố tình phạm lỗi. Bì Bì biết mình rất đuối lý, bèn nhanh chóng lấy trong túi sách ra bút ghi âm và sổ ghi chép, cuối đầu cúi nãy tỏ ý xin lỗi với chủ nhiệm rồi vọt nhanh vào phòng họp.

Trong phòng, ai cũng hút thuốc.

Cái điều hòa vĩ đại đang tỏa ra hơi ấm, hơi ấm và khói thuốc trộn vào nhau, khiến Bì Bì chẳng khác nào đang ngồi trong ống khói.

Hội nghị vừa mới bắt đầu. Tổng biên tập nói đôi điều về bản tin trọng điểm tháng này, tiếp đó, các bộ phận báo cáo các chủ đề nóng và những chuyên mục mới mở, bộ phận quảng cáo thì báo cáo tình hình thu chi.

“Trong tuần trước, có sinh viên đại học C vì mâu thuẫn gia đình, trong lúc giận dữ đã giết chết mẹ của mình. Chúng tôi dự định cử phóng viên tiến hành một cuộc điều tra về áp lực tâm lý của sinh viên. Bên cạnh đó, chúng tôi đã soạn ra năm bài tin tức và chuyên đề văn hóa truyền thống đang được phát huy mạnh mẽ hiện nay, để tham dự cuộc thi bình chọn – ‘Top mười tin tức văn hóa hay nhất’ vào cuối năm của Bộ văn hóa, đang trong quá trình thảo luận.” Chủ nhiệm bộ phận chính văn[1] Tạ Hoàng nhìn vào màn hình laptop của mình, nói lãnh đạm, mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào khi báo cáo.

[2] Chính văn: thể loại văn chính luận, chính trị.

Tổng biên tập nghe xong, trầm ngâm một lúc, rồi nói: “Cuộc khảo sát áp lực tâm lý, trước tiên nên hoãn lại một thời gian đã, đợi kết luận của cơ quan tư pháp rồi nói sau. Nếu kết luận là bị bệnh tâm thần, thì chỉ là chuyện ngẫu nhiên, không còn gì để bàn nữa. Hoặc là anh vẫn tiến hành khảo sát, nhưng trong bài khảo sát đừng đề cập đến sự kiện này. Bên văn hóa phải nhanh chóng quyết định, chọn ra tiêu đề tin tức hay nhất trong số đó, cuối tuần tranh thủ báo cáo lên.”

“Vâng.”

Tổng biên tập chuyển ánh mắt qua bộ phận công nghiệp và giao thông vận tải.

Chủ nhiệm Phương Nam Huy lập tức nói ngay: “Đường sắt V3 sắp hoàn thành, khiến các phóng viên bám theo đưa tin cũng phải ăn ngủ luôn trong núi, khá là vất vả. Cơ quan có thể xem xét cấp cho họ một khoản trợ cấp đặc biệt không? Thêm nữa, Tiểu Vệ đã có thai ba tháng, ốm nghén dữ dội mà điều kiện miền núi còn quá kém, theo ý kiến của tôi, nên gọi cô ấy về bộ phận chính văn.”

Tổng biên tập gật đầu: “Chuyện trợ cấp không thành vấn đề, nhưng định mức bao nhiêu thì phải bàn bạc sơ qua với phó Tổng biên tập. Chuyện Tiểu Vệ phải xử lý ngay, hôm nay anh có thể báo cho cô ấy quay về thành phố.”

“Hôm nay cô ấy phải khám thai, đã trở về từ sớm rồi.”

“Vậy thì báo cho cô ấy không cần quay lại công trường nữa.”

.....

Cuộc họp kéo dài rất lâu. Máy cái miệng trong phòng nói liên tục không ngừng, vừa không ngừng phả khói.

Bì Bì vừa ghi âm, vừa tốc ký, đầu choáng não căng, chờ đợi cuộc họp kết thúc.

Hai tiếng rưỡi sau, cuối cùng xã trưởng cũng nói: “Hôm nay dừng ở đây thôi. Tiểu Quan, cô đi chuẩn bị biên bản cuộc họp, đánh thành báo cáo vắn tắt, rồi gửi đến các bộ phận.”

Quan Bì Bì vừa mở miệng đồng ý, trong ngực chợt bùng lên một cơn buồn nôn dữ dội, đành phải che miệng chạy thẳng vào nhà vệ sinh trước ánh mắt của mọi người.

Tháng trước, bệnh viêm gan A xảy ra lan tràn ở thành phố C. Nghe đâu là được phát hiện đầu tiên ở một quầy bán đồ ăn sáng. Người dân thành phố C lại có thói quen ăn sáng bên ngoài, tuy bát đĩa chỉ dùng qua một lần nhưng viêm gan A vẫn bùng phát khắp nơi. Quan Bì Bì đoán cái bánh bao nhân thịt mà cô ăn hết hồi sáng không được vệ sinh cho lắm. Càng thêm nghi ngờ ly sữa đậu nành cũng có vấn đề nốt. Tóm lại là hiện tại cô nôn không ngừng, nôn liên tục, nôn thấy trắng thấy sao, nôn đến mặt xanh mặt vàng, mặt mày tái ngắt mới ôm bụng, dựa vào tường, lê từng bước quay về phòng tổng biên tập.

Nhưng không ngờ, lại đụng phải cấp trên trực tiếp của cô đang đứng ngay trước cửa, chủ nhiệm phòng tổng biên – Đỗ Văn Quang.

“Sao thế? Khó chịu chỗ nào à?” Chủ nhiệm tổng biên là người quản lý các phóng viên. Mà phóng viên đều là những thành phần có xu hướng nổi loạn, muốn đàn áp được họ thì phải bắt trị hơn cả họ mới được. Vì vậy, tác phong thường ngày của Đỗ Văn Quang, luôn là đáng vẻ bình tĩnh và lạnh lùng, nổi nểng thận trọng. Được người có tiếng là nói năng thận trọng hỏi một câu như vậy, Bì Bì bỗng thấy vừa mừng vừa lo: “Không có gì đâu, chắc là do ăn phải đồ hỏng thôi ạ.”

Giọng điệu chủ nhiệm càng tỏ ra quan tâm hơn: “Vậy thì mau về nhà nghỉ ngơi đi, tôi bảo văn phòng cử lái xe đưa cô về.”

“Không, không, thật sự không sao cả. Tổng biên tập muốn em chuẩn bị bản tóm tắt cuộc họp, làm xong rồi em sẽ xin nghỉ cũng được.”

Trông thấy thái độ kiên quyết ấy của cô, Đỗ Văn Quang không nhiều lời nữa, gật đầu nói: “Được rồi, làm không được thì để ngày mai nộp. Hoặc là em viết một bản thảo, anh để Tiểu Kế sửa chữa sơ qua rồi phát cho mọi người.”

Tiểu Kế cũng là thư ký của phòng tổng biên, cô ta có tiếng là làm việc không đáng tin cậy, nhưng bởi có chỗ dựa, nên mới ở lại lâu đến vậy. Nếu không, phòng biên tập chẳng hề lớn tẹo nào, sao lại cần đến hai thư ký cơ chứ.

Bì Bì kiên quyết lắc đầu: “Hôm nay Tiểu Kế cũng khá bận rộn, phải sắp xếp tài liệu nữa. Cứ để em đi làm đi, nếu không được thì mới nhờ cô ấy giúp cũng không muộn.”

Cổ nén từng cơn co thắt dạ dày, Bì Bì cắn răng kiên trì viết biên bản. Mãi cho đến khi viết xong bản thảo, triệu chứng vẫn không giảm bớt tí nào, nhưng vì dạ dày đã trống không, dù có muốn nôn cũng chẳng còn gì để nôn. Bì Bì cảm thấy, nếu cố thêm nữa thì chắc mình sẽ hy sinh oanh liệt mất, đành đem bản thảo đưa cho Tiểu Kế sửa chữa. Còn mình thì cầm một cái túi nhựa, vừa ngượng ngùng không muốn phiền hà cơ quan cử xe đưa về, vừa không nỡ bỏ tiền ngồi taxi, thế là ra cổng đi thẳng đến ga điện ngầm.

Đúng lúc đó, di động bỗng reo lên.

“Alo, Bì Bì.” Âm thanh trong đầu giây bên kia rầu rĩ, dường như bị nhiễu sóng rè rè, lại có tiếng vọng nửa thật nửa giả. Nhưng đó là giọng nói của Đào Gia Lân, nên dù cho có biến dạng thế nào đi chăng nữa, cô cũng nhận ra được.

“Gia Lân.” Bì Bì trả lời yếu ớt.

“Mua sách chưa?”

“Mua rồi nè.”

“Khi tan ca tiện thể đưa sang cho anh được không? Anh cần dùng gấp.”

“Được.” Bì Bì vốn định nói cho anh biết, chuyện mình đang không được khỏe. Nghĩ lại, chắc chỉ là tạm thời, đến chiều thì sẽ tốt hơn, vậy cứ đi một chuyến đến đó xem. Hiếm khi Gia Lân có việc quan trọng cần cô giúp, trong trí nhớ của Bì Bì thì những dịp như vậy chẳng có bao nhiêu.

“Mấy giờ đến? Anh chờ em trong phòng.”

“Khoảng năm giờ rưỡi.”

“Được, đợi lát nữa gặp.”

“Vâng...” Bì Bì muốn nói thêm vài lời nhưng đầu dây bên kia đã cúp máy.

Chẳng hiểu vì sao, mỗi lần nói chuyện điện thoại đều ngắn gọn như vậy, ngay cả một câu hỏi han nhau cũng không có.

Có lẽ bởi đã quá quen thuộc sao. Quen thuộc đến nỗi chỉ cần một ánh mắt, một động tác nhếch mày, đôi bên đều đã ngầm hiểu.

Bởi vì Bì Bì và Gia Lân, từ bé đã là hàng xóm của nhau, quen nhau từ thời mẫu giáo, lên tiểu học và trung học đều chung một lớp. Lên cao trung tuy rằng phân ban tự nhiên và xã hội nhưng vẫn chung một trường.

Từ nhỏ đến lớn đều dùng chung một mã bưu chính.

Sự khác biệt duy nhất là: sau khi vào cao trung thì thành tích Bì Bì giảm mạnh, còn Gia Lân vẫn giữ vững vị trí đầu tiên trong lớp. Hơn nữa, vừa cao ráo lại vừa đẹp trai, còn là đội trưởng đội bóng rổ, trở thành thần tượng của vô số cô gái.

Thế nhưng, Bì Bì chẳng thấy Gia Lân có gì hấp dẫn. Ít nhất cũng không đến nỗi như những điều mà các bạn học thường nói không ngớt – gì mà “lạnh lùng chết người”, “đẹp trai ngất ngậy”. Vì sao ư? Bì Bì từng trông thấy cảnh tượng Gia Lân chảy nước mũi, trông thấy lúc Gia Lân thay răng sữa, nói chuyện mà gió thổi vào vù, trông thấy lúc Gia Lân phát bệnh vàng da phải nằm viện. Còn chưa nói đến thời kỳ Gia Lân nhỏ gò, chân tay dài lủng lẳng khoảng đầu to như cái đầu, nhìn xa trông vừa giống một cây nấm, vừa giống người sao hỏa. Về sau, trên mép có thêm một lớp lông đen mịn, khi nói chuyện, yết hầu còn di chuyển lên xuống. Có một thời gian, Bì Bì không có thói quen, cũng không dám nhìn vào mặt anh.

Từ bé đã cùng nhau đến nhà trẻ, so với người khác thân thiết hơn đương nhiên là chuyện bình thường.

Một ngày nọ, ở năm đầu cao trung, Gia Lân đang ăn trưa, bất thành linh xuất hiện bên cạnh Bì Bì, nhỏ giọng đưa ra đề nghị muốn đi mua sắm.

“Muốn mua cái gì?” Bì Bì hoảng sợ. Tại sao lại hoảng sợ, tại vì các học sinh nam trong lớp chưa bao giờ chủ động tìm học sinh nữ nói chuyện. Đặc biệt là Gia Lân này, là người đứng nhất lớp, cao cao tại thượng, phải nắm lấy cơ hội ngay.

“Mua quần áo.”

Bọn họ hẹn gặp nhau trước cổng trường, để tránh mấy ánh mắt nghi ngờ của kẻ khác. Bì Bì đi theo Gia Lân ra cửa Đông, bên phải có một cái chợ quần áo, kéo dài cả con phố, tràn đầy những người từ nông thôn đến buôn bán.

Gia Lân hỏi: “Cậu mặc quần áo size bao nhiêu?”

“Mua ... mua quần áo cho tớ?”

“Ừ.”

“Vl.. vì sao?” Bì Bì đỏ mặt lấp bắp.

“Ừ....” Gia Lâm ừ vài tiếng liên tiếp, không nói gì thêm. Chỉ nói với chủ sạp: “Cháu muốn cái đó, màu đen, bên phải, cho cô ấy mặc. Chú là thợ may mà, chắc biết cỡ của cô ấy là bao nhiêu.”

Khi đó Bì Bì và Gia Lâm đang mặc đồng phục màu xám nhạt. Thông thường, mỗi người đều có hai bộ đồng phục ở trường. Nhưng nhà Bì Bì nghèo nên chỉ mua một bộ, hầu như mỗi ngày đều mặc. May thay, đó là kiểu trang phục dành cho mùa xuân, còn phải mặc một cái phong bên trong, chỉ cần giặt tẩy thường xuyên sẽ không đến nỗi quá bẩn.

Hai người không giỏi mặc cả, lúc trả tiền thấy khoe miệng ông chủ hơi giương lên. Bì Bì nghĩ, chắc chắn Gia Lâm bị thiệt thòi không ít.

Đi ngang qua nhà vệ sinh công cộng bên đường, Gia Lâm kín đáo đưa cái quần cho cô: “Đi thử đi, xem có hợp không.”

Nhà vệ sinh nữ đó không được sạch sẽ lắm, nên Bì Bì không muốn, lúng túng nói: “Phải thử bây giờ sao?”

Gia Lâm cúi đầu nhìn ngón chân: “Ừ. Bây giờ thử tốt hơn.”

Bì Bì vào trong, cởi quần ra mới biết, tuy rằng cô dùng băng vệ sinh có cánh mua ở siêu thị, nhưng quần vẫn bị ướt một mảng lớn, một vùng đo đỏ, rất dễ làm người khác chú ý. Lúc ở trong căn tin ăn cơm, cả một phòng lớn như vậy, có lẽ mọi người đều nhìn thấy hết.

Thật là xấu hổ cho đến lúc về tới nhà.

Đỏ mặt thay quần áo rồi đi ra, thấy Gia Lâm đang đợi cô ngoài cửa, Bì Bì vội rút ra hai tờ tiền, kéo cậu ta đi về phía quầy giải khát: “Tôi mời cậu ăn kem.”

Gia Lâm rất hào phóng chấp nhận. Đợi cho đến khi Bì Bì tự lấy cho mình một cây, Gia Lâm liền ngăn cô lại, nói với chủ cửa hàng giải khát: “Cô có nước Tang [2] nóng không?”

[2] Một loại thức uống dạng bột, có vị cam, pha ra để uống

Đó là một trong những kỷ niệm vui vẻ nhất của Bì Bì. Chỉ cần nhắm mắt lại, đáng vẻ cúi đầu ngấm ngón chân của Gia Lâm sẽ chui ra khỏi đầu, hiện ra trước mắt cô.

Uống thuốc chống nôn xong, rồi nằm thêm hai giờ nữa, Bì Bì cảm thấy tốt hơn nhiều. Nhớ đến bản tóm tắt chưa hoàn thành nọ, cô mang theo túi, bất kể lời khuyên của bà, vội vã đi tàu điện ngầm trở lại tòa soạn.

Cô gặp Tiểu Vệ trong thang máy, cũng chính là nữ phóng viên bộ phận chính văn – Vệ Thanh Đan.

“Ồ, chị Thanh Đan, chị đã trở lại rồi?”

“Cảm ơn sự quan tâm của tổ chức, chị chuyển về bộ phận chính văn rồi. Bì Bì, chị có chuyện tìm em nhờ em giúp, em có thể đến văn phòng chị ngồi một lát không?”

Đối với các phóng viên, Bì Bì ngoại trừ hâm mộ nghề nghiệp của họ, còn ghen tị lối sống của họ, đó là lối sống không cần làm việc đúng giờ. Bì Bì luôn cảm thấy, nhà báo thật sự là một công việc lý tưởng. Cô trời sinh tính tò mò, lại yêu thích các câu chuyện, thế nhưng, chẳng phải ai có lòng quan tâm, có sự hiếu kỳ, cũng có thể nghe được những câu chuyện thú vị, người ta sẽ không dễ dàng kể với bạn, trừ phi bạn là phóng viên.

“Được ạ!”

Vệ Thanh Đan cao một mét bảy, khổ người không nhỏ, những ai không biết mới nhìn còn tưởng rằng cô là cầu thủ bóng rổ. Tuy nhiên, gần đây Vệ Thanh Đan có thai, mặt mày xanh lè xanh lét, dù vẫn khỏe mạnh và dường như tinh thần của cô ấy cũng rất tốt: “Bì Bì, đây là tặng cho em!”

Cô ấy lấy trong túi ra một cái hộp nhỏ đưa cho cô, Bì Bì mở ra xem thì thấy, đó là một chiếc vòng tay ngọc màu lam xinh xắn.

“Ồ... cái này, sao em lại không biết ngược mà nhận chứ? Chắc là nó đắt tiền lắm?” Mặc dù trong đám phóng viên, kể ra quan hệ của Thanh Đan và Bì Bì là thân thiết nhất, nhưng dù sao Thanh Đan cũng thuộc bộ phận chạy vòng ngoài, cơ hội gặp nhau không được nhiều, cũng chưa thân thiết đến độ tặng quà cho nhau.

“Đĩ nhiên là được miễn phí. Chị còn mấy cái nữa cơ. Có nhớ lần trước, chị đã viết một bản tin nói về một xưởng gia công ngọc Tùng Lam không, gần đó có một quãng đá quý, nhưng họ không đủ khả năng gia công.

“Nhớ ạ.”

Tĩnh rất coi trọng bài báo này, đã cho xưởng đó vay mấy trăm vạn cơ đấy.”

“Ồ, thế đây là hồi lộ hả?” Bi Bi cười nói.

“Lúc gần đi thi họ tặng quà lưu niệm. Vốn dĩ mấy thứ này ở tại nơi sản xuất chẳng có gì quý, nhưng khi mang đến tiệm kim hoàn thì giá trị đã tăng gấp đôi.”

“Có chuyện gì cần tìm em?”

“Không phải em nói là muốn làm phóng viên sao?”

“Đúng vậy!” Bi Bi đánh hơi ra manh mối, lập tức mở cờ trong bụng.

“Chuyện là thế này. Không phải gần đây Trung ương muốn phát huy truyền thống văn hóa sao? Chị có một đối tượng phỏng vấn, định viết một trang chuyên đề. Nhưng người đàn ông này rất bí ẩn, nghe nói chưa bao giờ chịu gặp phóng viên, cũng như luôn từ chối bất kỳ cuộc phỏng vấn nào, chị có một người bạn của một tòa soạn khác, cũng từng có ý định này, nhưng đều bị người ta từ chối không tiếp.”

“Vậy sao không thu thập thông tin từ các nguồn xung quanh trước? Ví dụ như săn tin từ đồng nghiệp, bạn học, người quen hay người thân chẳng hạn.” Bi Bi rất rất cao hứng, vì nói được mấy từ thuật ngữ chuyên ngành, may mà mình vẫn còn nhớ mớ kiến thức đã được học ở khóa nghiệp vụ công tác tin tức tuần trước.

“Tin tức từ những nguồn khác thì chị cũng tìm được vài thứ.” Vệ Thanh Đan lấy trong ngăn kéo ra một kẹp tài liệu, bên trong có mấy trang giấy mỏng với một cuộn băng ghi âm, “Tư liệu về anh ta rất ít.”

“Sao vậy?” Bi Bi hỏi: “Anh ta là Tiền Chung Thư à?” Theo những gì cô biết, các thông tin của những danh nhân lúc nào cũng rất nhiều, từ tin đồn đến các vụ scandal, cứ lên Google, thế nào chẳng tìm được chút nội tình từ mấy cuộc bàn luận của các fan hâm mộ.

“Anh ta không phải Tiền Chung Thư, chẳng qua địa vị của thầy anh ta – Tổng Dĩ trong giới văn vật[3] cũng ngang ngửa Tiền Chung Thư, được xưng là ‘ngôi sao sáng của Ngọc học’. Sau khi Tổng Dĩ qua đời, anh ta được cho là tân binh mới nổi trong giới đồ ngọc, ở một phạm vi nào đó mà nói, lời nói của anh ta cũng uy tín không thua gì Tổng Dĩ.”

[3] Văn vật: nghĩa đen là ‘sản vật của văn’, hay được hiểu là di vật văn hóa, hiện vật văn hóa trong khảo cổ.

Văn vật? Đồ ngọc? — Những từ này và kiến thức của Bi Bi hình như chẳng có chút quen biết nào cả.

“Tên anh ta là Hạ Lan Tĩnh Đình. Nhà giám định và thương thức, người sưu tầm, chuyên gia về Ngọc cổ. Người này rất ít giao du với bên ngoài, chỉ có một chức vị là: cố vấn cấp cao của bảo tàng thành phố C.”

Bi Bi cười nói: “Viện bảo tàng thành phố C? Không phải cái bảo tàng ở vùng lân cận sao? Em sẽ giả vờ làm khách tham quan, rồi bất ngờ chụp lên anh ta là được.”

“Bi Bi, chưa được sự đồng ý của người ta mà đăng ảnh là hành vi vi phạm pháp luật. Còn nhớ thương hiệu báo C rất phát đạt cách đây nửa năm không? Đơn giản chỉ đăng một bức hình lộ một bên mặt thôi, đã bị bị anh ta thưa ra tòa, còn mời luật sư giỏi nhất nước, chuyện bé xé ra to, không ngừng truy cứu, khiến hãng báo ấy bị phạt đến rối tinh rối mù, suýt nữa thì sập tiệm.”

Đầu năm nay, người nghèo nào dám trêu vào cửa quan? Bi Bi thề lời: “Một người như thế, chị còn dám phỏng vấn à? Không sợ rước lấy phiền phức ư?”

“Nên chị mới cho em đi theo chứ. Thứ nhất nhiệm vụ nhỏ bé của em là trà trộn vào đám đông, lén quan sát anh ta; thứ hai, em phải nghĩ cách làm anh ta mềm lòng, đến lúc đó chị sẽ bắt tay hành động. Thế nào? Chứng ốm ghen của chị mấy ngày nay rất nghiêm trọng, ngày nào cũng nôn, quả thật chẳng còn sức mà chạy nữa. Bản tin này chúng ta cùng nhau hợp tác ký tên, viết thật cẩn thận, rồi gửi đi tham gia cuộc thi ‘Mười sự kiện văn hóa hay’ năm nay. Nếu đoạt giải, em có thể mê mẩn xã trường, để ông ấy điều em đến bộ phận ấn bản cuối tuần, hoặc bộ phận giải trí, vậy chẳng phải là em sẽ trở thành phóng viên sao?”

Bi Bi rất kích động nói: “Thật vậy sao? Thật có thể được như thế sao? Em thật sự có thể chuyển qua làm phóng viên sao?”

Tục ngữ nói: “khác nghề như cách nữ”. Bi Bi là thư kí của bộ phận tin tức, mặc dù cũng dính tới hai chữ “tin tức”, song tính chất công việc và đãi ngộ kém phóng viên khá xa.

“Sao lại không? Chẳng phải chưa có tiền lệ bao giờ. Hơn nữa, không phải em đã học khoa chính quy chuyên ngành tin tức sao? Lý lịch và bằng cấp đều có, đương nhiên có thể chuyển rồi. Em cầm máy ảnh của chị xem sơ qua đi, đây là máy ảnh chuyên nghiệp của hãng Nikon, ống kính hơn khôi tiền đây, em nên giữ cẩn thận. Chị đi tìm Đỗ Văn Quang, bảo anh ta cho em một cái thẻ phóng viên thực tập. Cứ nói thân thể chị không tốt, cần em giúp đỡ trong thời gian rảnh rỗi, anh ta chắc chắn sẽ đồng ý. Em làm hay không làm? Nếu không làm chị chỉ còn cách đi nhờ Tiểu Kê.”

“Làm! Dĩ nhiên là làm!”

“Được, vậy em xem qua tư liệu trước đi. Chị đọc hết rồi. Xin lỗi, không phải em dùng nước hoa đấy chứ? Chị buồn nôn quá... OMG, đã ba tháng rồi mà ngày nào cũng nôn, đến lúc nào mới lấy lại vóc dáng đây không biết.” Vệ Thanh Đan bịt miệng, lao nhanh ra cửa.

“Giữa hai người, không có những thăng trầm, không có nước mắt, không có chia ly, không có đợi chờ, không có si mê, cũng không có những cảm xúc mãnh liệt – tất cả chỉ là nhàn nhạt.”

Sống ở trên đời mà không muốn để lại bất cứ tư liệu gì là điều rất khó khăn.

Nơi mà Bì Bì sống, hồ sơ của một người được bắt đầu ghi chép lại từ khi họ bắt đầu học tiểu học. Trong hồ sơ sẽ có kết quả thi lên lớp, có đánh giá của giáo viên và nhà trường, có giấy chứng nhận khen thưởng, có giấy chứng nhận tốt nghiệp, sổ kiểm tra sức khỏe, nơi vào Đoàn, vào Đảng, cũng như những ghi chép về các cơ quan tổ chức liên quan đến sự di chuyển của họ. Nếu như bạn không may phạm phải sai lầm nghiêm trọng, thì sổ trang trong hồ sơ sẽ dày gấp đôi: sẽ có đơn kiện và bảng tường trình sự việc, có khẩu cung của các nhân chứng, có kết luận của đơn vị phụ trách hoặc tòa án, quyết định xử lý, đơn khiếu nại của bản thân, bảng kiểm điểm ... vân vân và vân vân ...

Cho nên Quan Bì Bì không hiểu.

Một người am hiểu về điều tra báo cáo như Vệ Thanh Đàn mà lại không tìm ra được một chút tư liệu nào về Hạ Lan Tĩnh Đình.

Một vài mục trong những tờ báo cũ, và một vài bài phỏng vấn trong tạp chí viết về khảo cổ học của cặp tài liệu đều nói về Tống Dĩ. Chỉ nói về Hạ Lan Tĩnh Đình một lần duy nhất, nhưng vẫn là những câu mù mờ, vì năm đó, Hạ Lan Tĩnh Đình đã phân biệt thành công một số di sản văn hóa quốc gia suýt được coi như tác phẩm sao chép xuất ra nước ngoài, năm đó di sản luôn là tiêu đề của giới tin tức. Nhưng Hạ Lan Tĩnh Đình cương quyết từ chối phỏng vấn, để giới truyền thông thỏa mãn mà Tống Dĩ mới phá lệ nói thêm về anh ta vài câu.

Chính vài câu nói thêm đó đã cho Bì Bì một chút thông tin.

Từ nhỏ Hạ Lan Tĩnh Đình đã theo Tống Dĩ sống ở xưởng Lưu Ly, sau lại cùng ông vào bảo tàng Cố Cung, giúp ông sửa sang lại đồ ngọc, cuối cùng lại theo ông ấy vào sống ở Đại Học Bắc Kinh, tiếng là học trò, nhưng thực chất là con nuôi.

Được quốc gia công nhận là “Nhà thương thức và giám định nhân dân”, song Tống Dĩ là một cư sĩ thành kính[1], cả đời không lập gia đình, chỉ nhận hai học trò. Người học trò đầu tiên mới mất vì tai nạn xe cộ, người học trò thứ hai học hành thành công, nhưng làm việc chưa đến một năm, vì “tác phong có vấn đề” mà bị đuổi. Vào những năm đó, tác phong có vấn đề là việc lớn. Vì vậy, mà người học trò thứ hai phải nhận hình phạt, bị phân đến nơi núi rừng heo lánh giảng dạy ở một trường trung học, từ đó không có tiếng tăm gì, cho đến khi sáu năm mà chết. Dù việc này không liên quan đến Tống Dĩ, nhưng nó làm ông bị kích thích, nhất quyết cho rằng học trò sai thì thầy cũng có lỗi. Thẹn vì làm thầy, ông thề từ nay về sau không thu nhận bất cứ học trò nào nữa. Hạ Lan Tĩnh Đình trở thành người duy nhất học hỏi được những kinh nghiệm và tri thức của ông.

(1) Cư sĩ: ngày xưa để chỉ những người ẩn cư không làm quan, tu hành tại nhà.

Xem hết những tư liệu đó, Bì Bì mới hiểu được, vì sao lại không có bất cứ ghi chép nào về Hạ Lan Tĩnh Đình.

Anh ta chưa từng đi học, một ngày cũng chưa.

Thành phố C không lớn, bảo tàng của thành phố C cũng không nổi tiếng, một người chuyên nghiệp, có bối cảnh không hề tầm thường như Hạ Lan Tĩnh Đình, lại lén lút chọn nơi này phải chăng có ẩn tình gì bên trong?

Quan Bì Bì nhanh trí gọi một cú điện thoại.

Bên kia truyền tới một giọng nói yếu ớt: “Bì Bì à?”

“Bội Bội”. Hiếm khi thiên hạ đệ nhất bận rộn Trương tiểu thư lại rảnh rang, Bì Bì vội nói ngắn gọn, “Cậu có người quen nào làm ở bảo tàng thành phố không?”

“Đợi chút, hình như có, để mình tra danh bạ đã.” Mất chừng năm giây sau, Bội Bội đọc lên một dãy số. “Cậu gọi cho anh ta, nói là mình bảo cậu đến. Anh ta làm ở phòng bảo vệ, tên là Phùng Tân Hoa.”

“Ừ! Mình nhớ rồi, cảm ơn cậu.”

“Không có thời gian nói chuyện phiếm đâu, mình đang phỏng vấn, hẹn gặp lại.”

“Này...”

Người bên kia đã vội vã cúp điện thoại.

Bì Bì gọi tới số kia, là một số di động.

“Alo, ai vậy?”

Bì Bì nói tên Bội Bội, người đó liền nhiệt tình: “Cô tìm tôi có việc gì sao?”

“À, anh có biết Hà Lan Tĩnh Đình không?”

“Biết, nhưng tôi không quen. Anh ta là cổ vấn, ban ngày rất ít khi đi làm.”

“Bình thường anh ta đến bảo tàng lúc mấy giờ?”

“Bây giờ tới”.

“Sao cơ? Ở đó còn có ca đêm sao?”

“Phải, bảo tàng cất giữ rất nhiều đồ, ban ngày đem ra triển lãm, muốn nghiên cứu chỉ có buổi tối mới làm được. Buổi tối có rất nhiều nghiên cứu viên đến làm”

“Anh có thể giới thiệu tôi với anh ta không?”

“Cô công tác ở đâu?” Người nọ quả nhiên vô cùng nhạy cảm.

“Tòa soạn Báo Chiều của thành phố C.”

“Đùa à, anh ta không tiếp phỏng viên đâu.”

“Anh Phùng, giúp đỡ tôi, đi mà?” Bì Bì nhõng nhẽo. Chiều này cô học từ Vệ Thanh Đan. Trông Vệ Thanh Đan cao lớn, tiếng oang oang như chuông đồng, nhưng khi giờ chiều nhõng nhẽo có thể làm người ta chết ngay lập tức.

Người nọ trầm ngâm giây lát rồi nói: “Vậy thì bảy giờ ba mươi tối nay cô đến đây, tôi sẽ nói cho cô biết anh ta ở đâu, cô tự nghĩ cách làm quen với anh ta. Nhưng nhất quyết không được nói cô là phóng viên, những gì tôi đã nói tuyệt đối không phải nói chơi.”

“Tốt quá, cảm ơn anh nha.”

Buồng điện thoại, Bì Bì nhanh chóng hoàn thành công việc đang chất đống. Tan làm, cô đến cửa hàng tiện lợi dưới lầu, mua một thùng cháo Bát Bảo[2], vác nó chạy hớn hển lên tàu điện ngầm, chuyển sang xe bus, ngồi phà, rồi lại chuyển xe buýt, đi đến phòng của Đào Gia Lân. Trước ánh mắt kinh ngạc của toàn thể nam sinh, Bì Bì như một người đưa hàng, bỏ thùng cháo Bát Bảo trên vai xuống, lôi sách ra bỏ lên bàn, lau mồ hôi, nhìn thấy gương mặt lúng túng của Gia Lân, cô cười rạng rỡ:

Cháo Bát Bảo

(2) Cháo Bát Bảo: Hay còn gọi là cháo Tịch Bát là một loại cháo được chế biến từ nhiều loại nguyên liệu khô, truyền thuyết dân gian đến từ Thiên Trúc, nói: Dùng hồ đào, hạt thông, nhũ đầm, hồng, hạt dẻ làm cháo, gọi là cháo Tịch Bát. Thường được ăn trong lễ Tịch Bát – ngày mừng tám tháng chạp là ngày lễ cúng bái thần linh và tổ tiên, cầu được mùa và vận may.

“Gia Lân, sách đây này, em có việc phải đi ngay.”

“Ăn rồi đi, có chuyện gì mà gấp như vậy?”

“Em có bài phỏng vấn. Chắc là trễ mất thôi, bảy giờ ba mươi phải có mặt ở bảo tàng rồi.” Bì Bì cố ý nói thật to để toàn bộ nam sinh trong phòng đều nghe thấy. Tự cô biết rằng, gia thế của Gia Lân rất tốt, học tập xuất sắc, lại là sinh viên có thành tích ưu tú như vậy, làm bạn trai của một cô gái học đại học ngoại trú như cô, chắc hẳn là thiệt thòi rất nhiều. Trong mắt mọi người, dù cô có cố gắng như thế nào đi nữa, thì cũng chỉ là đại học T Hồ Nam, không xứng so sánh với đại học của thành phố C. Nhưng cô đâu biết, các chàng trai khác trong kí túc xá không quan tâm điều này, mọi người đều đang chăm chú với thùng cháo Bát Bảo.

“Cần anh giúp gì không?” Gia Lân hỏi, cầm chìa khóa xe đạp trên bàn, “Anh đưa em ra bến xe buýt.”

“Không cần, không cần đâu, vài ngày nữa em sẽ đến tìm anh.” Bì Bì liên tục xua tay, vội vã rời đi.

Nhưng Gia Lân vẫn kiên quyết đưa Bì Bì đi đón xe.

Khi hai người đứng đợi xe buýt được gần 10 phút, Gia Lân đột nhiên hỏi: “Bì Bì, sao mỗi lần em tới đều đi nhanh như vậy?”

“À...”

Bì Bì im lặng.

Lần này có lẽ là lần thứ N cô viện cớ rời khỏi đại học thành phố C. Nói chung, mỗi lần đến cổng trường, trông thấy hàng chữ khắc trên quả cầu đá lớn: “Đoàn kết, tiến thủ, nghiêm túc, thực tế”, thì cô luôn có cảm giác sợ hãi. Giống như đây không phải là nơi mà cô nên đến, nơi đây không chào đón cô. Hơn nữa, mọi người luôn hỏi cô cùng Gia Lân có quan hệ gì, dù sao cũng phải trả lời cô không học đại học C, cô học đại học T. Sau đó cô không bao giờ nhắc đến đại học T nữa. Chỉ là một đại học tầm thường, nói ra lại thấy tự si nhục bản thân.

Bì Bì thấy mình thật thảm thương: Cô tốt nghiệp ở trường Nhất trung thành phố C – trường trọng điểm hàng đầu của tỉnh. Nhưng cô chưa bao giờ kiêu ngạo, vì thành tích lúc đó của cô rất kém. Đến khi học tại đại học T, thành tích của cô tốt hơn, nhưng cũng chẳng thể kiêu ngạo được, vì đại học T quá kém. Tốt nghiệp rồi đến làm việc ở tòa soạn Báo Chiều thành phố C – là ước ao của nhiều người, nhưng lòng kiêu ngạo vẫn chưa ngóc đầu lên được, bởi cô không phải là phóng viên, cô chỉ là một nhân viên hành chính.

Cô chưa bao giờ được làm chính quy, chính quy có cảm giác như thế nào? Cô chưa bao giờ được ném trái.

Gia Lân sẽ không bao giờ hiểu những oán niệm này.

Tựa như cuộc sống của cô và Gia Lân, bắt đầu giống nhau, nhưng dần dần đã trở nên khác biệt quá nhiều.

Học chung từ nhà trẻ đến sơ trung, cô và Gia Lân đều ở cùng một khu, hai nhà đối diện nhau, diện tích hai căn hộ như nhau. Cha của Bi Bi là công nhân ưu tú, chăm chỉ làm việc, mẹ Bi Bi là giáo viên mầm non. Cha Gia Lân là nhân viên kỹ thuật, mẹ Gia Lân là nhân viên tài vụ.

Về sau, vì cha mẹ của Gia Lân đều có bằng đại học nên dần dần được thăng chức. Cha Gia Lân làm quản đốc, mẹ làm ở Cục Kiểm tra, chưa tới vài năm đã được đề bạt làm trưởng phòng. Họ chuyển đến khu dành cho “cán bộ”, cách nhà Bi Bi một con phố. Diện tích căn nhà lớn gấp bốn lần so với nhà cô. Lúc gia đình cô dùng nhà cầu ngồi xổm, tắm vòi hoa sen thì nhà người ta đã dùng xí bệt và bồn tắm rồi. Khi Bi Bi cùng bà ngoại ngủ chung trên một cái giường cũ nát, Gia Lân đã có phòng riêng, ngủ trên nệm cao su, ga giường và vỏ chăn mỗi tuần đổi hai lần. Vài năm sau nữa, cha Gia Lân được điều lên sở làm cục trưởng, cha Bi Bi lại nghỉ việc, mỗi ngày dậy lúc bốn rưỡi sáng, xách một cái túi lớn, đi bộ đến những con phố, chọn vị trí đẹp để bày bán tạp chí và sách lậu trên vỉa hè. Tạp chí bán cũng không dám mang về cho Bi Bi xem.

Nhưng tình cảm hai nhà vẫn rất tốt. Ngày lễ tết, Đào gia cho Gia Lân tới chúc tết nhà “Chú Quan”, biếu đồ tết. Quan gia cũng bảo Bi Bi mang một giỏ thịt viên lớn, thịt bò kho cùng tương đậu đến nhà Đào gia. Cả nhà Gia Lân đều thích ăn tương đậu do bà ngoại Bi Bi làm, năm nào cũng vậy, ăn mãi không chán. Có năm cha Gia Lân phải đến Nga để khảo sát, nơi đó ngoài cá hộp và khoai tây thì không có gì ăn được, ông đến năn nỉ bà ngoại Bi Bi làm cho một lọ tương đậu để mang đi. Vì vậy mà bà ngoại Bi Bi quyết định dùng tương đậu để mở đường, muốn cô làm con dâu nhà họ Đào. Ngày tốt nghiệp Nhất trung, bà ngoại cứ nói đi nói lại: “Gia Lân rất tốt, tính tình được, lại lễ phép, đối xử ôn hòa với con gái. Nếu cháu mà được làm vợ của nó, sau này phúc hưởng không hết đâu!”

Bi Bi đương nhiên rất thích Gia Lân. Mười mấy năm qua, cô với Gia Lân chỉ to tiếng vài lần, chưa bao giờ có chút gì để có thể gọi là tranh cãi. Giữa hai người, không có những thăng trầm, không có nước mắt, không có chia ly, không có đợi chờ, không có si mê, cũng không có những cảm xúc mãnh liệt – tất cả chỉ là nhàn nhạt.

Nhưng Bi Bi lại thấy, cô bắt đầu thích Gia Lân từ lúc ba tuổi, khi hai người cùng nhau đi trộm bánh bích-quy, chơi trò vợ chồng. Lúc mười tuổi, hai người thậm chí còn bàn luận việc sinh mấy đứa con. Xem hết “Xạ điêu” hai người cho rằng, chết chìm trong nước là cái chết đẹp nhất[3]. Gia Lân hứa với Bi Bi, tuy cậu hay nghịch bị mẹ đánh, nhưng sẽ không bao giờ làm đau Bi Bi và con, cho dù là cái móng tay.

(3) Chết chìm trong nước: trong phim anh hùng xạ điêu, chi tiết Dương Quá và Cô Long cùng nhảy xuống nước, nguyện chết bên nhau được lặp lại nhiều lần. Ở đây, Bi Bi nói đến cái chết trong nước – là tượng trưng cho đến tình yêu thủy chung, nguyện sống chết có nhau của họ.

Lúc bốn tuổi, lần đầu tiên Gia Lân làm Bi Bi khóc.

Vốn là năm mới, Gia Lân được rất nhiều tiền mừng tuổi, đem khoe với Bi Bi. Bi Bi lại không có một đồng nào, cô liền khóc. Để dỗ dành cô, Gia Lân đưa hết tiền mừng tuổi cho cô, còn hứa từ bây giờ trở đi, năm nào cũng sẽ đưa hết tiền mừng tuổi cho cô.

Nói lời giữ lời, Bi Bi đã hai mươi một tuổi mà vẫn được giữ tiền mừng tuổi của Gia Lân. Bi Bi không muốn nhận, Gia Lân sẽ không vui, nói cô phải giữ lấy, vì đó là truyền thống.

Bi Bi rất ghét các kì thi. Đặc biệt là thi đại học.

Bởi vì kì thi đó đã chia họ làm đôi.

Gia Lân với thành tích tốt nhất đổ vào ngành thương mại quốc tế của đại học C.

Còn Bi Bi luôn cho rằng mình sẽ trượt đại học, vậy mà cũng thi được điểm số cao hơn ước lượng của mình, đủ để vào ba ngành chính quy. Thế nhưng năm đó số người thi quá đông. Trường trung học ở thành phố C quá nhiều, cạnh tranh kịch liệt, nhiều người đi tuyển trên, đã đủ điểm rồi song đỗ hay không còn nhờ vào quan hệ. Dùng từ ngữ địa phương mà nói thì chính là tìm người để “gửi thư tay[4]”.

(4) Gửi thư tay: vì với lợi dụng chức quyền hoặc mối quan hệ cá nhân viết thư ngăn nhờ quan tâm giúp đỡ

Từ lúc chào đời đến nay, đó là mùa hè lo lắng nhất của Bi Bi.

Để có thể “gửi thư tay”, cha mẹ cô dùng hết các mối quan hệ thân thích, bạn bè của thân thích, tam cô lục bà[5], thất gia bát cửu[6] đều tìm đến. Cả nhà bắt chấp tất cả mà mua quà cáp, tặng một nhà, biếu một nhà – cũng chỉ là chút hoa quả, thuốc lá, trà rượu. Không có gì quý giá nên người ta cũng không coi trọng, chỉ gặt đầu chứ không bảo đảm. Qua một mùa hè bận rộn, cả cha và mẹ đều đen và gầy đi, con đường đi không tốt nên một tờ giấy báo cũng không có. Bi Bi vẫn bị loại ra khỏi ba ngành, cô đến trường dạy nghề. Sớm biết như thế, vì sao phải bận rộn vất vả? Thành tích của Bi Bi cao hơn trường dạy nghề rất nhiều, cha Bi Bi sống chết cũng không đồng ý cho Bi Bi học ngành tin tức, bắt cô phải học ngành nào thực dụng một tí, vì vậy Bi Bi phải học đại học T ở Hồ Nam.

(5) Tam cô lục bà: ni cô, đạo cô, quái cô, bà buôn người, bà mai, tú bà, sư bà, dục bà, bà mụ. Chỉ những người làm nhiều nghề nghiệp khác nhau, có nghề xấu.

(6) Thất gia bát cửu: gia và cửu ở đây chỉ bố chồng, nhà chồng, xui gia.

Đại học T và đại học C, một trường là “gà rừng”, một trường là trường trọng điểm nổi tiếng cả nước, một trường ở phía bắc, một trường ở phía nam, đi một chuyến xe phải mất hai tiếng rưỡi. Tối hôm biết tin trúng tuyển, Bi Bi đau buồn cả đêm, biết rằng cô và Gia Lân sẽ không còn gặp mặt mỗi ngày giống như trước kia nữa.

Ngày khai giảng, Bi Bi chào mọi người, xách hành lý, khuôn mặt buồn bã nhìn về phía phòng trọ. Đi tới phía trước, trước mặt có một bóng người. Bờ vai của cô nhẹ hẫng đi, có người giúp cô xách hành lý.

Ngẩng đầu lên, là Gia Lân.

Bi Bi ngây dại.

Đó là một mùa thu nóng nực, ve kêu xôn xao trên cây ngô đồng. Cái nóng cứ như một con sóng lan tỏa trong không khí. Gia Lân đứng ngược sáng, đang ở ngay trước mắt cô, một tay dứt túi quần, một tay xách hai túi hành lý. Dáng người cao gầy nhưng mang lại cho cô tí mát rượi gần gũi.

Cả buổi không nói câu nào, mãi sau Gia Lân mới “này” gọi cô một tiếng, nói: “Bi Bi, câu chuyện lần trước, cậu còn chưa nói đâu.”

Khoảnh khắc ấy, Gia Lân thật sự rất rất đẹp trai.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Vụng Về Gặp Lại

Phần 1 Bi Bi thực sự nổi nóng rồi, giậm mạnh chân một cái, không thèm đếm xỉa chuyện gì nữa, hét lên: “Hạ Lan tiên sinh! Tôi muốn hôn, anh phải tìm thứ gì đó để tôi hôn!”

Bi Bi chưa bao giờ vào thăm bảo tàng thành phố C, dù rằng cô lớn lên trong thành phố này, cái bảo tàng ấy còn nằm trên con đường cô đến trường. Cũng không biết là phong cách thiết kế theo trường phái gì mà toàn bộ bảo tàng nhìn như một cỗ quan tài, hình chữ nhật hẹp và dài, màu xám bạc nặng nề, u ám. Báo chí có nói rằng, viện bảo tàng đã trùng tu nhiều lần nên các thiết bị và cơ sở vật chất vô cùng cầu kỳ, nó trở thành cánh cửa giao lưu chính và là biểu tượng văn hóa của thành phố C.

Khi còn nhỏ, cha mẹ Bi Bi thả đưa cô đến công viên cũng không cho thăm quan viện bảo tàng. Còn dọa cô, nói: trong bảo tàng chẳng có gì ngoài mấy cỗ quan tài. Sau này họ mới nói thật rằng, không cho cô đến viện bảo tàng chỉ vì WC ở đó không tốt. Đều là bòn cầu bẹt nên không quen dùng.

Họ nói không sai.

Viện bảo tàng thành phố C vẫn luôn tự hào, vì có hẳn bộ sưu tập các hiện vật được khai quật từ các ngôi mộ thời Chiến quốc và xác ướp thời Hán. Ngoài ra còn cất giữ rất nhiều đồ bằng đồng thau và ngọc.

Trời đã tối hẳn, tuyết khẽ rơi, lặng lẽ, vương vãi. Bi Bi xuống xe, lấy khăn choàng quấn mạnh một vòng quanh cổ lấy tinh thần, nhìn đồng hồ đã tám giờ đúng. Phùng Tân Hoa đang ở phòng bảo vệ chờ cô.

Tiến vào cửa lớn, ngay trước mặt là hệ thống lò sưởi, nhìn nhiệt kế, chỉ có 26o. Bi Bi cảm thấy nóng dần, bèn nhanh chóng cởi khăn quàng cổ và áo khoác ngoài ra.

Không biết vì muốn kiếm tiền, hay để đẩy mạnh các hoạt động văn hóa địa phương, mà buổi tối ở viện bảo tàng mở rất nhiều lớp học dành cho thiếu nhi: lớp hội họa, nghệ thuật gốm sứ, thư pháp, ngâm thơ, cờ vây, vân vân và vân vân... trình độ nào cũng có. Bọn nhỏ ra vào từ một hành lang khác, cười nói toe toét, đưa đến đưa đi, lại thêm các bậc cha mẹ đến đón con đang đứng chờ bên cạnh, khung cảnh hết sức náo nhiệt.

Đi qua khỏi hành lang này, chính là khu hành chính quản lý mọi thứ và khu kho. Hành lang dài âm u lập tức yên tĩnh trở lại, ánh đèn vàng nhạt nhợt chiếu lên trên nền nhà sáng loáng, tiếng bước chân thỉnh thoảng, mang theo những tiếng vang, vọng lại từ xung quanh. Vừa đi Phùng Tân Hoa vừa giới thiệu:

“Chúng ta đang đi đến khu nhà kho của bảo tàng. Trên cương vị một bảo vệ, hi vọng cô lấy nhân phẩm của mình ra bảo đảm sẽ không đụng chạm đến bất cứ đồ vật nào trong đó.” Anh ta chỉ vào một pho tượng Phật đặt ven đường, nói: “Mặc dù nó không được đặt ở sảnh triển lãm nhưng nó là từ thời Tống.”

Đó là một cái đầu khiếm khuyết, không có mũi, lại đặt trên một cái giá bằng gỗ lim, trông rất tang thương.

“Nhớ năm đó, hồng vệ binh[1] quả thực đã làm chẳng ít chuyện xấu đâu.” Phùng Tân Hoa nói.

[1] Hồng vệ binh: là các thanh thiếu niên Trung Quốc được giáo dục tôn sùng Chủ nghĩa Max-Lenin và tư tưởng Mao Trạch Đông, bị Tư Nhân Bang và Mao Trạch Đông sử dụng để thanh trừng bè phái, xúc phạm, đấu tố, tra tấn, phá hoại và cướp đoạt tài sản, nhà cửa, bức tử,

giết hại những cán bộ, đảng viên, tướng lĩnh và người dân tỏ ra thiếu tin tưởng hoặc bất đồng chính kiến với Mao Trạch Đông và phe trung thành với ông ta trong Đảng cộng sản Trung Quốc. Nạn nhân của các Hồng vệ binh bao gồm cả các lãnh đạo cao cấp trong Đảng Cộng sản Trung Quốc và Quân giải phóng nhân dân Trung Quốc. Trong thời kỳ Cách mạng văn hóa, Hồng vệ binh được Mao Trạch Đông dung dưỡng, sử dụng đã gây hỗn loạn cho xã hội Trung Quốc, đình đốn sản xuất, hàng trăm ngàn đảng viên bị thanh trừng, nhiều bậc lão thành cách mạng, danh nhân văn hóa bị tra tấn, sỉ nhục và chết tức tưởi. Trong chiến dịch Bốn dọn dẹp và tiêu diệt Bốn cái cũ, nhiều danh thắng và giá trị văn hóa truyền thống của Trung Hoa bị phá hủy.

Trên hành lang có mấy phòng làm việc chỉ khép hờ cửa, ánh đèn sáng ngời từ bên trong hắt ra. Phùng Tân Hoa nói không sai, ban đêm ở đây quả nhiên có nhân viên nghiên cứu.

Một lát sau, Phùng Tân Hoa bỗng nhiên đứng lại nói: “Tôi đã hỏi thăm giúp cô, gần đây viện bảo tàng tỉnh A có trao đổi một số hiện vật trưng bày với bảo tàng của chúng ra, là đồ ngọc thời nhà Minh. Hạ Lan tiên sinh một tuần nay đều ở trong kho chứa tiến hành nghiên cứu. Nhà kho ngay đây thôi, cô đã nghĩ sẽ nói với anh ấy như thế nào chưa?”

“Ừ thì... Tôi sẽ nói tôi là em họ của anh, rất có hứng thú với ngọc cổ, muốn hỏi anh ta mấy vấn đề về nó. Được chứ?”

“Được, ý này không tồi.”

Tiếp theo, Bì Bì định dùng danh nghĩa hội học sinh khoa văn của đại học T, mời Hạ Lan Tĩnh Đình đến tổ chức một buổi tọa đàm về ngọc cổ. Do viện bảo tàng và ngành giáo dục văn hóa ở địa phương có quan hệ hợp tác mật thiết với nhau, bình thường sẽ không từ chối lời mời của trường học. Sau khi tọa đàm chấm dứt, cô sẽ thừa cơ nói với Hạ Lan Tĩnh Đình rằng, cô muốn làm một bài phỏng vấn đơn giản cho báo trường. Báo trường chỉ phát hành với số lượng rất nhỏ, tin chắc rằng Hạ Lan Tĩnh Đình sẽ không để ý. Còn cuộc phỏng vấn này có được các trang báo khác “vô ý” đăng lại không thì không nói chắc được.

Qua mấy lần kiểm tra an ninh rắc rối, Phùng Tân Hoa mới đưa cô đến được kho chứa.

Cách một hàng tủ lưu trữ rất lớn, anh ta chỉ vào một bóng người cách đó không xa, nhỏ giọng nói: “Anh ấy ở chỗ đó, đi đi.”

Không hiểu sao lúc này Bì Bì có chút căng thẳng. Cô không bước đi ngay mà đứng trốn sau cánh tủ để quan sát.

Nhìn hình dáng đó thì Hạ Lan Tĩnh Đình là một người trẻ tuổi. Thời tiết lạnh như vậy mà anh ta chỉ mặc một chiếc áo sơ mi vải rất mỏng, để lộ làn da trắng ngần. Vóc dáng có chút gầy nhưng không hề nhỏ bé và yếu ớt. Bì Bì chưa gặp bất kì người đàn ông nào có vẻ ngoài tinh khiết như vậy, giống như một khối ngọc Dương Chi được mài giũa nhiều năm không nhiễm một hạt bụi.

Ngọc Dương Chi

(Là một loại ngọc rất quý)

Kho chứa gồm rất nhiều tủ chứa đồ tạo thành. Không gian rất rộng, chính giữa là một khoảng trống lớn, bày biện bàn ghế cổ, bốn phía có một ít bàn con kiêu dáng trang nhã nằm rải rác, và những chiếc ghế trắng ki vĩ văn hoa tinh tế hình rồng. Hạ Lan Tĩnh Đình ngồi trên chiếc ghế gần cửa sổ hơi hế, tay cầm bút máy, đang nhẹ nhàng phác họa hình dáng của chiếc ly ngọc chạm trổ hoa văn đặt trên bàn trà bằng gỗ tử đàn. Ngoại trừ chén ngọc, trên bàn còn có một cái kính lúp nhỏ, và một chiếc đèn pin tụ quang cỡ một điều xì gà.

Đèn pin tụ quang

Bỗng nhiên, Bì Bì ngửi thấy mùi dương xỉ sống trong rừng già giống như buổi sáng, cô giật mình. Lưng Hạ Lan Tĩnh Đình run nhẹ, anh ta nhanh tay lấy chiếc kính râm trong túi đeo lên mắt, sau đó xoay người, quay lại nhìn Bì Bì.

Không đợi anh lên tiếng, Bì Bì vội nói:

“Buổi tối tốt lành, Hạ Lan tiên sinh, hôm nay tuyết rơi lớn thật đấy, có phải không? E là trận tuyết lớn nhất trong trăm năm nay mất! Không ngờ là lại gặp ngài ở nơi này. À, quên giới thiệu, tôi là một sinh viên nhỏ bé vô danh, một người rất ngưỡng mộ ngài và cực kỳ mê ngọc cổ.”

Nói quá nhanh, Bì Bì chỉ cảm thấy miệng lưỡi đều khô cứng, chờ đợi phản ứng từ Hạ Lan Tĩnh Đình.

Nhưng anh ta không có chút phản ứng nào.

Quan Bì Bì thầm nghĩ, nếu người này bỏ kính râm ra, nhất định sẽ rất đẹp trai, chứ không giống như bây giờ, khóe miệng cong lên một đường, giống như cười, nửa chế giễu, nửa đùa cợt, trông vừa âm u vừa kỳ dị.

Cô cảm thấy thật khó để liên hệ anh ta với mục “Mười tin tức văn hóa hay”. Theo góc độ phỏng vấn mà nói, hệ số khó khăn đã leo lên theo hình kỳ hà rồi, chưa nói đến việc người đàn ông này có đáng giá để phỏng vấn hay không.

Nhưng mà ý định của Bì Bì không thể thất bại nhanh chóng như vậy được.

Đôi mắt cô đảo qua lại, cúi đầu nhìn chiếc ly ngọc: “A! Chiếc ly ngọc này thật tinh xảo! Là từ triều Hán sao? Hoa văn này là Vân Lô[2] sao? Một chiếc ly tinh tế như thế này quả không thấy nhiều! Vừa mới nhìn trông như cứ như cốc bia của Ireland. Hạ Lan tiên sinh, tôi có thể hỏi mấy vấn đề không? Bây giờ cũng khá muộn, không làm phiền ngài chứ? Ngài có thể giải thích cụ thể cho tôi về ngọc Tân Sơn[3] và ngọc Lão Sơn[4] không? Còn nữa, làm thế

nào để biết được đó là ngọc thật chứ không phải ngọc giả? Chà! – ngài có cái kính lúp thật tinh xảo, bội số bao nhiêu vậy? Có thể to nhỏ tùy ý sao?”

[2] Vân Lô:

[3] Ngọc Tân Sơn:

[4] Ngọc Lão Sơn : ngọc Tân sơn là ngọc trong hang núi đá, ... còn ngọc Lão sơn thì tở k tra được – Tra được đồ ngọc Lão Sơn, là một thương hiệu ngọc nổi tiếng ở Trung Quốc . Hoặc cũng có thể chỉ có loại ngọc Tân Sơn này thôi, nhưng Bì Bì làm bộ hiểu biết – có Tân Sơn thì phải có Lão Sơn – thế là cô chém=))) – có thể dịch là ngọc núi trẻ – nhưng chẳng hay gì cả.

Tuy lời mở đầu rất sôi nổi – khí thế, nhưng chính Bì Bì cũng bị dọa bởi diễn xuất vụng về của mình, đồng thời có chút nghi ngờ, liệu cô có thể làm một phóng viên tốt hay không?

Hạ Lan Tĩnh Đình cả buổi chưa nói tiếng nào, một lúc sau mới chậm chậm hỏi: “Cô là...?”

“Tôi là Quan Bì Bì, tốt nghiệp đại học T ở Hồ Nam.” Cô nồng nhiệt bắt tay anh ta, “Rất vui được biết ngài, mong ngài giúp đỡ nhiều hơn!”

Tay của hai người vừa nắm lấy, Quan Bì Bì bỗng thấy buồn nôn, ngay bên cạnh có một cái ống nhỏ[5], cô nôn luôn vào cái ống nhỏ đó. Vừa nôn, vừa xin lỗi: “Thật xin lỗi, tôi nghĩ tôi đã ăn phải đồ bị hỏng rồi.”

[5] Ống nhỏ: (ống phóng, ống súc) Bình nhỏ chứa đờm, nước bọt nhỏ ra.

Hạ Lan Tĩnh Đình im lặng nhìn cô nôn xong, không nói lời nào, bỗng nhiên bước đến, túm cô ra khỏi kho, kéo đến phòng làm việc của mình.

Sau đó đưa cho cô một cốc nước.

“... Gần đây tôi có chút không thoải mái,” Mặt Quan Bì Bì tái nhợt nhưng để hoàn thành nhiệm vụ, cô vẫn gượng ép nở nụ cười thật tươi với Hạ Lan Tĩnh Đình.

“Bây giờ tốt hơn chưa” Anh không cười trả, cũng không mấy may xúc động.

“Tốt hơn nhiều rồi.”

“Tiền lương một năm của cô là bao nhiêu?”

“Hả? Tiền lương?”

“Chúng ta đang nói đến vấn đề bồi thường.”

“Bồi thường?” Quan Bì Bì không hiểu “Bồi thường cái gì?”

“Cô vừa mới nôn phải không?”

“Đúng là vậy”.

“Cô nôn ra đâu?”

“Một cái ống nhỏ.”

“Thứ nhất đó không phải là một cái ống nhỏ. Thứ hai, dù nó là cái ống nhỏ thì cũng là cái ống nhỏ thời nhà Thương.” Hạ Lan Tĩnh Đình cười lạnh, “Cô không biết dịch dạ dày sẽ ăn mòn đồng thau sao?”

“Hả...” Bì Bì run rẩy, nhưng cô vẫn còn buồn nôn, nên lại cúi đầu nhìn xung quanh, muốn tìm một cái ống nhỏ khác để nôn vào. Quả nhiên có một cái đặt trên đất, bên cạnh bàn, sắp sửa nôn nhưng thấy cái ống nhỏ đó có khắc hoa, để ống lại sáng lấp lánh, hai bên còn khắc hai con rồng, hình như bằng vàng nguyên chất, đành phải nuốt mấy thứ muốn ói ra vào lại trong bụng: “... Xin hỏi, cái ống nhỏ này thời gì?”

“Thời Đường”

“Còn cái này?” Cô chỉ vào một bình sứ hoa màu xanh.

“Thời Nguyên.”

Sau đó cô thấy trên bàn có chiếc chén lớn, chắc dùng để đựng bút, trông rất mộc mạc, đoán chừng không đắt tiền, liền cầm lấy. Chưa tới một giây, cái chén đã bị Hạ Lan Tĩnh Đình giật lại: “Đừng động đến nó, nó là thời Đường đó.”

Bì Bì thực sự nổi nóng rồi, giậm chân một cái, không thèm đếm xỉa chuyện gì nữa, hét lên: “Hạ Lan tiên sinh! Tôi muốn nôn, anh phải tìm thứ gì đó để tôi nôn!”

Hạ Lan Tĩnh Đình cười như không cười, nhìn cô nói: “Vì sao cô không nôn trực tiếp lên sàn nhà?”

Phần 2 Anh ta thân nhiên nhìn cô rồi dịu dàng nói: “Bì Bì, tối nay cô có muốn theo tôi tắm trắng không?”

Giọng nói đầy vẻ mê hoặc, đồng thời bàn tay anh ta không biết từ bao giờ đã khoát lên lưng cô.

Đẩy nhẹ, Bì Bì lập tức rơi xuống dưới.

Nôn lên sàn nhà bằng đá cẩm thạch bóng loáng là một chuyện rất đáng xấu hổ.

Bì Bì đành phải chạy ra ngoài, vào nhà vệ sinh mà nôn đến tối tăm mịt mịt. Đến khi nôn xong, hai chân như nhũn ra, đứng lên cũng đứng không nổi nữa. Cô đành ngồi nghỉ tạm một lúc mới dựa vào tường đi ra ngoài, phát hiện ra Hạ Lan Tĩnh Đình đang chờ cô trước cửa.

Thấy cô lao đảo ngã xuống, anh đưa tay đỡ lấy, nâng cô dậy: “Cô có thể đi tiếp không? Tôi đưa cô đi bệnh viện.”

“Tôi... tôi đang chảy máu sao?” Đầu cô vẫn đang cúi, rất đau, máu mũi đang rơi từng giọt xuống sàn.

Anh ta ôm ngang eo cô, dìu cô băng qua một hành lang dài, đi đến một cánh cửa có gắn chuông báo hiệu, định theo lối cầu thang thoát hiểm để xuống lầu.

Bì Bì ngửa đầu nhìn lên, thấy ngoài cửa cầu thang có treo một biển quảng cáo. Ánh đèn rất chói mắt phản chiếu lên trên tấm kính dày.

Trên đó có viết:

“Lao động tiên tiến của năm – Viện bảo tàng thành C.”

Cô nhìn thấy tên Hạ Lan Tĩnh Đình.

Trong đầu Bì Bì lập tức nảy ra một một số từ chủ đề cho mục tin vắn, nào là: thích giúp đỡ người khác, tăng ca tăng giờ, cúc cung tận tụy, vừa hồng vừa chuyên (1)...

(1) Vừa hồng vừa chuyên: vừa giỏi về chuyên môn, vừa đẹp về tâm hồn.

Nhìn cách ăn mặc của anh ta rất đơn giản, cô đang định dùng tiếp câu “cần kiệm liêm chính” nữa, nhưng chưa kịp nói đã bị Hạ Lan Tĩnh Đình ôm ra bãi đậu xe, mở cửa sau một chiếc ô tô rồi nhét cô vào đó. Bốn chữ “cần kiệm liêm chính” ngay lập tức biến mất khỏi tâm trí cô.

Chiếc ô tô lặng lẽ lướt trong đêm

Bì Bì nằm ở ghế sau được một lúc, cảm thấy tốt hơn bèn ngồi dậy, nhìn ra ngoài cửa xe, bỗng giật mình kinh ngạc hỏi: “Anh không đến bệnh viện ư?”

Xe đang chạy trên con đường hướng ra ngoại thành.

“Không.” Hạ Lan Tĩnh Đình trả lời thân nhiên.

“Thế anh đang đi đâu?”

“Về nhà tôi.”

“Nhà anh? Tại sao phải về nhà anh?”

“Không phải cô muốn phỏng vấn tôi sao?”

“Tôi...tôi...” Bì Bì cãi bướng, “Tôi nói muốn phỏng vấn anh lúc nào?”

“Nói dối là một kỹ năng đòi hỏi người nói phải luyện tập thường xuyên.”

Nếu những ai đã từng đọc “Sổ tay đề phòng sắc lang” thì đều biết: nhà của một người đàn ông xa lạ là nơi tuyệt đối không thể đến được. Nhưng xét thấy, bản thân mình viết báo cáo tư tưởng hơn ba năm mà vẫn chưa được kết nạp vào Đảng, thì Bì Bì cho rằng: “đàn ông xa lạ” và “lao động tiên tiến” có bản chất hoàn toàn khác nhau.

Một lúc sau, Bì Bì chợt hỏi: “Mất anh không nhìn thấy, anh dựa vào đâu mà lái xe?”

“Tôi nói mất tôi không nhìn thấy lúc nào?”

“Lúc sáng.”

“Lúc sáng? Buổi sáng tôi vẫn chưa gặp cô.”

“Hạ Lan tiên sinh, mặc dù anh được đào tạo và luyện tập rất tốt, nhưng nói dối vẫn chính là nói dối.”

Anh ta hừ nhẹ một tiếng, vô thanh vô tức nở nụ cười, “Đúng vậy, tôi mắc bệnh mù ban ngày nên ban ngày không nhìn thấy, ban đêm mới thấy được.”

Ồ — Trong lòng Bi Bi hơi có phần kinh ngạc. Cô nghĩ, nếu một người không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì vào ban ngày sẽ cảm thấy khổ sở, bức bối và khó chịu bao nhiêu. Thế nhưng cô chẳng hề nghe được tí cô đơn, vắng vẻ nào từ trong lời nói của Hạ Lan Tĩnh Đình, cứ như anh ta trời sinh đã vậy nên không có gì phải nuối tiếc.

“Bệnh mù ban ngày ư? Trong Y học cũng có loại bệnh này sao?”

“Chính là chứng đảo ngược của bệnh quáng gà.”

“Ồ —”

“Cô cảm thấy tốt hơn chưa?” Anh lại hỏi.

“Chưa.”

Cô nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ.

Tuyết đã ngừng rơi từ lâu. Đêm thăm thẳm, cả bầu trời là màu tím sẫm tối tăm. Một vầng trăng tinh khiết, sáng trong, treo giữa không trung hệt như một lát chanh đang trôi lơ lửng trong ly trà đá. Dãy núi xa xa sương trắng lượn lờ, tuyết bao bọc lấy nhánh cây lóc lên ánh huỳnh quang tựa những nhánh san hô. Chiếc ô tô đang lao về phía vùng núi ngoại thành với tốc độ phi thường, cực nhanh, như đang lướt trong không khí. Quan Bi Bi rất quen thuộc nơi này, quen thuộc đến nỗi giống như đây là cơ thể thứ hai của mình vậy. Trong thành phố, chính quyền bố trí đây những nhà hàng, những quán bar, vũ trường, nhà hát, sân vận động, và nhiều câu lạc bộ vui chơi giải trí khác, bởi đó là tham vọng của một khu trung tâm. Băng qua hơn mười cây cầu vượt, đi đến rìa thành phố, nơi có ít ánh đèn và ít xe cộ hơn, mọi thứ lập tức trở nên yên tĩnh lại. Ở nơi này, có buôn bán ma túy, có đánh nhau, có cướp bóc, có đủ loại tội ác, đủ loại mua bán đổi chác, nhồi nhét toàn những thứ kinh khủng.

Đầu tiên, xe họ băng qua một cánh đồng hoang vu, rồi từ từ đi vào một con đường núi gập ghềnh bất định, bóng cây in trên đường thành những mảng lớn, giống hệt những con quái vật đang nhào đến, như thể muốn nuốt chửng con người.

Bi Bi biết Hạ Lan Tĩnh Đình đang đưa cô đi về phía khu dân cư đắt đỏ nhất thành phố: Lục Thủy sơn trang. Đó là một tiểu khu với nhiều tòa biệt thự nằm rải rác phía nam, dưới chân một ngọn núi lớn âm ập — là vùng ngoại ô gần khu vực nội thành nhất. Trên núi có suối nước nóng, có thông già, có rừng rậm, thác nước, dưới chân núi có đường tàu điện ngầm, có các quán cà phê, vườn thực vật và cả sân golf. Cái gọi là nơi giao thời giữa thiên nhiên và con người, cái gọi là thành phố lớn ẩn mình trong núi rừng hoang sơ, chính là đây.

Xe leo lên theo con đường vòng quanh núi, Bi Bi cảm thấy đầu hơi choáng váng. Không lâu sau, xe đột nhiên dừng lại. Hạ Lan Tĩnh Đình bước xuống xe đến mở cửa sau, Bi Bi bước ra, chân Bi Bi mới vừa chạm đất đã trông thấy một vùng tuyết hỗn độn trước mắt, trên mặt tuyết mọc đầy những bụi cỏ tranh hình xoáy ốc.

Nhà của Hạ Lan Tĩnh Đình lại là một khu Tứ hợp viện cũ, cổng chính sơn đỏ, mái nhà cong lên, chuông gió đung đưa kêu leng keng, màn trúc cuộn lên một nửa, lộ ra một luồng sáng yếu ớt. Hạ Lan Tĩnh Đình một tay cầm lấy tay Bi Bi, một tay lấy chìa khóa mở một ổ khóa bằng đồng cổ xưa.

“Két —”, Cánh cửa gỗ từ từ mở ra, dẫn vào một cái sân trong vắng lặng. Ở giữa sân có một hòn giả sơn, hai bên trái phải trồng hoa mai, hơn một nửa số cây đã bị chôn vùi trong tuyết. Bi Bi ngẩng đầu nhìn, bầu trời là một hình tứ giác, mái nhà được bao phủ bởi một lớp cỏ khô, phiêu diêu, phát phơ — thanh vắng, tĩnh lặng không sao kể xiết, tiêu điều vắng vẻ không nói thành lời.

Bi Bi quan sát bốn phía, ngỡ mình đến sai chỗ. Đến khi vào phòng khách mới dám khẳng định không bị nhầm nơi.

Cách bày biện trong phòng đã đủ để chứng minh thân phận người su rù tầm đồ cổ của Hạ Lan Tĩnh Đình.

Đồ nội thất cổ điển, bốn góc bọc đồng. Trên chiếc bàn gỗ từ đàn bày một bình hoa men ngọc. Không nhận ra bút tích tranh chữ trên tường nhưng trông nó cũng nhuốm đầy phong cách cổ. Sàn nhà bằng gỗ sồi sạch sẽ làm nước son sáng bóng. Chỉ có bộ ghế sofa màu đỏ tựa bên cửa sổ là thứ duy nhất không phù hợp với phong cách của toàn bộ căn phòng này, trông có vẻ như mới được mua về từ trung tâm mua sắm.

Bi Bi ngồi xuống ghế sofa, phát hiện ra trong tay Hạ Lan Tĩnh Đình chẳng biết từ bao giờ đã có thêm một trái táo. Anh ta thông dong ngồi xuống ghế, cách một cái bàn trà nhỏ bằng gỗ hoa lê, đối diện Bi Bi, dùng một con dao gọt trái cây nam ngọc bích nhẹ nhàng gọt.

Cử chỉ vẫn tràn đầy vẻ lịch sự.

Đang gọt, tay Hạ Lan Tĩnh Đình đột ngột run lên, ngón tay bị dao cắt một vết nhỏ, máu lập tức ứa ra. Để lại trên quả táo một vết đỏ tươi.

Anh ta dường như chẳng hề cảm thấy đau, vẫn tiếp tục gọt, dáng vẻ cực kỳ tao nhã. Bi Bi chăm chú nhìn khuôn mặt anh, nhận ra đó là một khuôn mặt rất quyến rũ, chỉ tiếc là anh ta mang kính đen khiến vẻ mặt vô thức tăng thêm nét lạnh lùng, trông vừa giống vệ sĩ tổng thống lại vừa giống sát thủ xã hội đen.

Vết máu càng thấm càng đậm, dần dần hóa ra màu đồng thiết loang lổ.

“Tay anh chảy máu rồi.” Bì Bì nói.

“Ừ.”

Anh ta nhìn nhìn quả táo, chẳng quan tâm gì, dùng con dao dầy máu cắt quả táo thành bốn phần.

Sau đó đưa cho cô một phần, nhưng chính là phần có dính vết máu.

Có thể là anh ta không chú ý tới, Bì Bì cũng không muốn bắt bẻ, chỉ cười cười rồi ăn miếng táo đó.

Cô nhận ra, mặc dù Hạ Lan Tĩnh Đình luôn cúi đầu nhưng vẫn luôn chú ý quan sát cô.

“Nói vậy, Hạ Lan tiên sinh, ngài là một Đảng viên ưu tú,” Bì Bì nói.

“Đừng khách sáo, gọi Hạ Lan Tĩnh Đình là được rồi.” Anh ta nhẹ nhàng sửa lại.

“Hạ Lan Tĩnh Đình, hiện giờ, tôi có thể bắt đầu phỏng vấn được chưa?”

“Đợi một lát.”

Anh ta đi vào phòng bếp, bưng ra một cái đĩa và một bộ dao nĩa kiểu Tây Âu, mạ bạc, sáng loáng.

Bì Bì ngẩn người, hỏi: “Hạ Lan tiên sinh, anh chưa ăn cơm à?”

Bây giờ đã là chín giờ tối rồi.

“Chưa.” Anh nói.

“Buổi tối anh tính ăn gì?”

Hạ Lan Tĩnh Đình nghĩ nghĩ, bất chợt buông nĩa, nói: “Tôi có thể đưa cô đi tham quan một nơi trước được không?”

“Được chứ, nếu anh không ngại, tôi đang định đi tham quan phòng của anh nữa đó! Tôi muốn biết phòng của người su ru tâm đồ cổ nổi tiếng sẽ có dáng vẻ như thế nào!” Bì Bì cười tí mắt nói.

“Bây giờ cô cảm thấy tốt hơn nhiều chưa? Còn muốn nôn không?” Hạ Lan Tĩnh Đình hỏi.

“Cực kỳ tốt, có thể bắt đầu được rồi.”

“Đi theo tôi.”

Anh dẫn cô băng qua một hành lang trong viện đi ra cửa sau.

Thực ra Tử huyệt viện của Hạ Lan Tĩnh Đình nằm ở nơi cao nhất của ngọn núi này, cách đỉnh núi chỉ vài chục bước. Tường viện chạy ven theo sườn núi hay nói khác hơn là đang vây một khu vực rộng lớn của đỉnh núi vào bên trong.

Đỉnh núi có một cái đỉnh nhỏ hình bát giác, cạnh đó có một bãi đá rất lớn có lan can bằng cẩm thạch bao quanh.

Đến gần bãi đá, Hạ Lan Tĩnh Đình đột nhiên hỏi: “Cô thích nơi này chứ?”

“Cũng được, nhưng có chút âm u.” Bì Bì bị gió núi thổi vào người, lạnh rùng mình. TỰ Dưng, cô ngửi được một ít mùi nguy hiểm, không thể không quay sang nhìn nhìn Hạ Lan Tĩnh Đình, chân không kiểm soát được vô tình run rẩy.

Ngay sau đó, cô phát hiện giữa bãi đá có một cái miệng giếng.

Đứng bên thành giếng nhìn xuống, thấy đáy giếng không có nước và cũng không quá sâu. Thành giếng bằng đá cẩm thạch bóng loáng, phần miệng bên trên trông nhỏ nhưng khoảng không gian bên dưới lại rất rộng. Ánh trắng lạnh lạnh, trong trẻo chiếu thẳng vào khiến đáy giếng rất sáng.

Bên dưới đáy không có gì, chỉ có một cái ghế dài.

Trên người Hạ Lan Tĩnh Đình ở bên cạnh vẫn tỏa ra mùi dương xỉ của rừng già.

Anh ta thân nhiên nhìn cô rồi dịu dàng nói: “Bì Bì, tối nay cô có muốn theo tôi tắm trăng không?”

Giọng nói đầy vẻ mê hoặc, đồng thời bàn tay anh ta không biết từ bao giờ đã khoát lên lưng cô.

Đầy nhẹ, Bì Bì lập tức rơi xuống dưới.

Chương 4: Anh Là Người Sao?

Anh cúi đầu trầm mặc vài giây, hết như đang tự hỏi bản thân mình, câu trả lời thế nào mới là thích hợp nhất. Kế đó, anh ngẩng đầu, nói một cách bình thản:

“Tôi không phải là người, thì là gì?”

Bì Bì rơi xuống, nhưng chẳng hề thương tổn chỗ nào. Bởi cô rơi đúng ngay trên chiếc ghế dài, mà chiếc ghế này có gắn đệm lò xo.

Cô ngẩng đầu nhìn lên, thấy Hạ Lan Tĩnh Đình cũng đang nhẹ nhàng rơi xuống, mới hiểu được đã xảy ra chuyện gì. Trong đầu tức thời vụt qua một cảnh trong bộ phim trinh thám cô diễn: mình khóa thân đang nhào người vào miệng giếng, miệng phun một búng máu tươi, tay chân rã rời. Rồi sau đó là âm thanh đồ dẫn phát ra từ bài tường thuật của đội trưởng đội điều tra: Người chết là một phụ nữ, chưa lập gia đình, hai mươi tuổi, mặc ...”

Cô không dám tưởng tượng tiếp, thấy Hạ Lan Tĩnh Đình chưa đứng vững, không hề do dự mà ra tay ngay lập tức, đá một đá không thương tiếc vào một vị trí nào đó trên cơ thể anh ta!

Người trước mặt bị tấn công bất ngờ nên chưa kịp phòng thủ, đầu đón nhận một đá cúi gập cả lưng, nặng nề ngã lên chiếc ghế dài.

Trước khi hiểu được có chuyện gì đang diễn ra, cổ anh đã bị Bì Bì siết chặt.

Dâm tặc, sắc lang, kẻ giết người ...

Bì Bì nghiêng răng nghiêng lợi chửi thề trong bụng, lực càng lúc càng lớn, tay siết càng ngày càng chặt, Hạ Lan Tĩnh Đình chỉ vùng vẫy chống cự yếu ớt rồi sau đó nằm bất động.

Té ra, viết lại một bộ trinh thám lại dễ dàng đến vậy. Chưa đầy ba giây, Bì Bì từ người bị hại đã biến thành kẻ giết người.

Nếu không phải do ánh trăng rất sáng, đáy giếng rất sạch, người nằm trên ghế cũng không khó coi, thì Bì Bì suýt nữa đã mắc phải hội chứng sợ không gian hẹp rồi.

Phải mất một lúc lâu, cô mới dám buông tay, nhưng tim vẫn đập điên cuồng. Sợ Hạ Lan Tĩnh Đình tỉnh lại bất thành linh, cô dùng khăn choàng cổ trói chặt hai tay anh ta lại, thắt một cái nút rất to, rồi mới dựa theo ánh trăng quan sát tỉ mỉ.

Hạ Lan Tĩnh Đình vẫn nằm bất động nơi đó, khuy áo trước ngực bị cô kéo đã mở tung ra, để lộ xương quai xanh trắng ngần, tuy hơi gầy nhưng vẫn toát lên hơi thở riêng biệt của đàn ông.

Nếu nhìn thấy đôi mắt anh nữa, sợ rằng sẽ không cảm lòng được, nhưng lòng hiếu kì đột nhiên dâng lên, Bì Bì đưa tay gỡ cặp kính ra, không quá bất ngờ hít sâu vào một hơi.

Kỳ thật đôi mắt của Hạ Lan Tĩnh Đình chẳng có gì khác so với người bình thường, đang nhắm lại rất bình thản, không nhận ra có đặc điểm gì đặc biệt. Nhưng, Bì Bì cảm thấy, Hạ Lan không đeo kính dưới ánh trăng nhàn nhạt toát lên một phong thái khó có thể hình dung được. Rõ là một quý ông thanh lịch, ôn nhuận như ngọc. Đáng tiếc “khanh bản giai nhân, vì cớ gì lại đi làm một kẻ trộm?”

Bì Bì thăm lắc đầu tiếc nuối, thăm dò hơi thở và kiểm tra động mạch của anh ta.

Không có hơi thở và cũng không có mạch đập.

Cô hoảng sợ, cúi xuống nghe nhịp tim của anh.

Cũng không có nhịp tim.

Trong khoảnh khắc, Bì Bì đỏ mặt hồi lạnh. Cô cứ tưởng Hạ Lan Tĩnh Đình đang nằm trước mặt mình chỉ tạm thời ngất đi thôi.

Không thể nào! Vị đẹp trai này không liễu yếu đào tơ thế chứ? Cô chưa làm gì cả mà, chỉ đá anh ta một đá, chèn ép anh ta một tý, sao anh ta có thể biến thành thế này, làm thế nào lại ... chết ngay được?

Cảm giác ớn lạnh từ đầu ngón chân lan thẳng đến tim, trái tim như thể bị đóng băng luôn rồi ấy.

Bì Bì tự nói với chính mình, bình tĩnh, bình tĩnh nào.

Đúng vậy. Cô gặp sắc lang, cô tự vệ là điều chính đáng. Song chỉ là tự vệ chứ Bì Bì không hề muốn giết người. Dẫu sao, làm người ai chẳng có lúc phạm sai lầm. Hơn nữa, anh ta còn là một Đảng viên đã có những cống hiến lớn lao cho đất nước. Dù có tội cũng không đến nỗi đáng chết.

Nghĩ thế, Bì Bì càng lúc tìm được càng nhiều lý do không đáng chết cho Hạ Lan Tĩnh Đình. Ví như, từ đầu đến cuối, không phải lúc nào Hạ Lan Tĩnh Đình cũng đối xử với cô như vậy, anh tiếp đãi cô rất lịch sự, còn gọt táo mời cô. Ví như, lúc này khi còn ở bên miệng giếng, anh ta chỉ đẩy nhẹ cô một cái thôi. Đến lúc tường trình với cảnh sát, lỡ như nói không rõ ràng, rất có thể những người thân đã biết rõ về Hạ Lan sẽ kiện cô về tội “cố ý gây thương tích” mất.

Hạ Lan Tĩnh Đình lại là người có nhiều tiền, đưa nhau ra tòa thì chỉ có cô chịu thiệt thòi thôi. Nhà Bì Bì rất nghèo, chắc chắn không đủ khả năng mời luật sư...

Nhưng đây hoàn toàn không phải lý do khiến cô thấy mình tội lỗi.

Nguyên nhân chủ yếu nhất là bởi Bì Bì cho rằng, một người đàn ông vừa có tướng mạo vừa có sự nghiệp thành công như Hạ Lan Tĩnh Đình, muốn kiểu phụ nữ nào chẳng được, cần gì phải tốn công vất vả như vậy. Ngay cả khi anh ta không cần cũng có rất nhiều kẻ tự dâng mình đến cửa. Còn Bì Bì, chỉ là một người cực kỳ bình thường trong số những người bình thường, sao có thể khơi dậy lòng ham muốn của Hạ Lan Tĩnh Đình được?

Căn cứ vào những suy luận hết sức logic này, hợp lý đến nỗi khiến Bì Bì cảm thấy, có lẽ ban nãy Hạ Lan không phải đẩy cô mà chỉ huých nhẹ cô một cái, nhưng vì cô quá nhạy cảm, nóng lòng muốn đề phòng, cơ thể hơi nghiêng nên vô tình trượt chân ngã xuống. — Biết đâu anh ta chẳng có ý đồ xấu nào cả.

Không muốn suy diễn nữa, cô vội tiến hành làm hô hấp nhân tạo cho anh.

Bì Bì từng học được một ít kiến thức cần biết về cấp cứu, hai tay liền đặt chồng lên nhau, dùng sức ấn vào ngực “người chết” ba cái, rồi sau đó thổi không khí vào miệng anh ta.

Thực hiện liên tục 3 lần, mỗi lần 10 lượt hà hơi thổi ngạt, vẫn không có phản ứng.

Cô dùng quyền cổ nện vào vị trí tim của anh.

Vẫn không phản ứng.

Đầu Bì Bì tê dại, mồ hôi lạnh đổ ướt người. Cô nhìn xung quanh, phát hiện ra vấn đề càng trở nên nghiêm trọng: vách giếng rất trơn, nếu chỉ dựa vào sức một mình cô, hoàn toàn không có khả năng leo ra ngoài được. Cô cũng không thể báo cảnh sát vì điện thoại để trong túi xách đặt trên xô pha rồi.

Nhà riêng ở nơi hoang vắng, lại ngay trên đỉnh núi cao thế này, ước chừng vài năm nữa cũng chẳng có vị khách nào đến thăm.

Lẽ nào, ông trời muốn mình chết chung một chỗ với người đàn ông xa lạ này sao?

Một cơn gió lạnh không biết từ đâu thổi tới, âm u ảm đạm, lạnh đến tận xương tủy. Bì Bì càng nghĩ càng sợ, càng không dám lơ lỏng, chẳng những không dừng tay, ngược lại càng ra sức hơn.

Một lần, hai lần, ba lần.

Làm liên tục hơn mười lần nữa, ngón tay Hạ Lan Tĩnh Đình chợt hơi giật nhẹ, kế đó, đôi môi tím tái cũng ảm dần lên. Cô vẫn bèn nỗ lực, tiếp tục thổi và ép rồi lại ngược mặt quan sát anh.

Lòng ngực Hạ Lan Tĩnh Đình bắt đầu phập phồng, nhưng vẫn nằm không nhúc nhích.

“Hạ Lan Tĩnh Đình, nếu anh chưa chết, hãy nói gì đi!”

Sau một lúc lâu, mày anh ta nhũn nhũn, mắt nhắm chặt hơn, yếu ớt nói: “Không có cách nào nói được, tôi bị thương.”

Bì Bì thở dài nhẹ nhõm, nhưng đồng thời lập tức đề cao cảnh giác, cao giọng hét lên với anh “Hạ Lan Tĩnh Đình, anh là con sói đội lốt cừu! Thành thật khai báo ngay, lúc này anh muốn làm gì?”

Hạ Lan Tĩnh Đình bác lại: “Tôi chưa làm gì hết.”

“Tại sao lại đẩy tôi vào giếng?”

“Không phải tại cô muốn biết phòng của tôi trông như thế nào sao? Đây là phòng tôi.”

“Vậy anh cũng phải nói trước, chứ sao lại đẩy tôi xuống? Rốt cuộc thì anh có ý đồ gì?”

“Đến phòng này, trừ việc nhảy xuống thì không còn cách nào khác. Đẳng nào thì cô cũng phải nhảy, không bằng tôi giúp cô một tay. Ái! Ôi! Đừng đá bạn bè của tôi nữa, tôi sẽ không thể sinh con được đấy.”

“Đồ bại hoại nhà anh, còn muốn sinh con nữa à! Tôi cho anh đoạn tử tuyệt tôn luôn!”

“Được rồi, cô giết chết tôi đi, chúng ta sẽ cùng chết ở đây. Dù sao không có tôi giúp cô cũng không thể leo ra ngoài.”

Lời này rất hiệu nghiệm, Bì Bì lập tức không đá anh ta nữa.

“Tháo khăn choàng ra đi, tay tôi bị siết rất khó chịu.”

“Phi! Phi! Đừng hòng!” Bì Bì kêu lên.

Anh không thèm đếm xỉa lời cô, dùng miệng tự cời dần nút buộc, khăn choàng được nói lỏng, anh tháo ra ném xuống đất.

“Đừng gây rối với tôi, tôi biết võ đó, anh không phải đối thủ của tôi!”

Bì Bì muốn biểu diễn một chiêu võ, nhưng phát hiện ra đáy giếng rất nhỏ, lại có cái ghế dài rất lớn, khoảng trống còn lại vốn không chứa nổi một người.

Hạ Lan Tĩnh Đình hừ nhẹ, nói: “Dựa vào công phu mèo quào này của cô? Thế mà cũng gọi là võ thuật?”

Kể đó, anh ta ngồi dậy, nhặt đôi kính trên đất lên đeo vào mắt và bắt đầu cời quần áo.

Bì Bì ngẩn người, tròn tròn mắt: “Anh ... anh đang làm gì?”

“Cởi quần áo, tắm trắng.”

“Trời lạnh thế này, anh cũng cởi sao?” Cô vội đưa tay che mắt chỉ để lộ một khe hở để quan sát anh.

“Không xem là lạnh.”

“Anh ... anh ít nhiều gì cũng nên mặt một cái gì đó chứ!” Giọng Bì Bì rất khản khoản.

“Vì sao?”

“Tôi ... tôi là nữ, nam nữ khác nhau ...”

“Vừa rồi cô đá tôi như thế, tôi bây giờ sắp được coi là bạn bè của phụ nữ rồi.” Anh nghĩ nghĩ, hình như cũng thấy đó là một nguyện vọng hợp lý, mới nói, “Được rồi, đưa cái khăn ở kia cho tôi.”

Theo hướng ngón tay anh, Bì Bì tìm ra một ngăn tủ nhỏ dưới ghế, cô lấy từ bên trong ra một cái khăn lông trắng như tuyết đưa cho Hạ Lan Tĩnh Đình. Anh xoay người lại, dùng khăn quấn quanh hạ thân mình, rồi dương dương tự đắc nằm lên ghế dài, gói đầu lên khủy tay, duỗi đôi chân thon thả ra.

Ánh trắng nhàn nhạt rơi rải khắp nơi.

Trời rất lạnh, Hạ Lan Tĩnh Đình đang nằm trên ghế, cả người tỏa ra một làn hơi trắng, hết như đang luyện một môn nội công nào đó, lại vừa giống đang ở trong phòng tắm hơi, bộ dạng trông rất thoải mái, thanh thản dễ chịu vô cùng.

Bì Bì mặt đỏ tai hồng nheo mắt nhìn trộm, suy nghĩ xa xôi.

Một lát sau, cô bỗng nhớ ra mục đích ban đầu khi đến Lục thủy sơn trang, chẳng phải chỉ vì muốn phỏng vấn người này sao? Hiện giờ hai người đang ở trong một phòng, đi cũng chẳng thể đi được, thật sự là một cơ hội tuyệt vời mà!

Bì Bì nhanh chóng lôi máy ghi âm bỏ túi ra và hỏi: “Hạ Lan tiên sinh, cho hỏi vì sao anh lại muốn tắm trắng?”

Hạ Lan Tĩnh Đình không đáp, ngại cô quá ồn ào nhưng không thể nổi giận, một lát sau đành nói: “Chẳng tại sao cả. Chỉ là một sở thích, một thói quen.”

Muốn làm người viết tin tức thì không được sợ chê bai, chớ cần người không phải tin tức, người cần chớ mới là tin tức. Tắm trắng là một tin chẳng có gì giá trị, cùng lắm chẳng qua cũng chỉ là một chế độ luyện tập thân thể nào đó, so với việc đi bơi mùa đông cũng không khác biệt gì mấy. Bì Bì đứng rất mỏi, đành phải ngồi xuống bên cạnh anh: “Thế anh muốn phơi trắng bao lâu?”

“Suốt đêm.”

“Suốt đêm?” Bì Bì lập tức nhảy dựng lên phản đối: “Tôi làm thế nào bây giờ? Chẳng lẽ anh muốn tôi ở trong này với anh cả đêm?”

Không biết vì điều gì, hay cứ cho là vì anh ta đã quá dễ dàng bị cô hạ gục đi, Bì Bì chả còn chút sợ sệt nào với người đàn ông này nữa, ngược lại còn cho rằng chuyện xảy ra tối nay rất thú vị.

“Nếu không muốn, cô hãy tự nghĩ cách ra khỏi đây đi.” Anh nói.

“Hạ Lan Tĩnh Đình!”

“Kêu tên tôi cũng vô dụng.” Giọng điệu lười biếng.

“Có vẻ như anh thật sự không muốn sinh con nữa thì phải!” Bì Bì vừa định vùng quyền đấm về phía anh, bất ngờ bị anh ta kéo, lúi xuồng nằm bên cạnh. Giọng nói chậm chậm truyền đến bên tai: “Vì sao nóng lòng muốn ra ngoài? Cô không cảm thấy ánh trăng đêm nay rất đẹp sao? Phấn mai trên núi rất thơm sao? Có cả tiếng gió thổi qua khe đá xa xa vọng lại, có cả âm thanh xào xạc của cỏ cây bị bẻ gãy trong rừng truyền tới ...

“Tuyết tan sớm, tiếng chảy như suối xuân...”

“Chuột chũi uống nước sông, tiếng những tảng băng nứt vỡ, ...”

“Rái cá nằm chiêm bao, tiếng sao băng vút bay qua bầu trời ...”

“Âm thanh của thiên nhiên rung lòng người như thế, cô nên quý trọng khoảng khắc tuyệt vời này và cùng tôi nằm đây, dừng lại – tĩnh tâm, tĩnh tể mà thưởng thức.”

“Ừ ...” Tinh thần Bì Bì như không như có, bị giọng nói như mộng như ảo kia mê hoặc.

Đêm khuya thăm thẳm, trời càng lúc càng lạnh hơn. Dù Bì Bì mặc áo lông cũng không thể không rung mình. Tay nắm bút ghi âm sắp bị đông cứng rồi.

Cô khịt khịt cái mũi, phát hiện tay mình bất chợt bị Hạ Lan Tĩnh Đình nắm lấy, mười ngón tay đan vào nhau, có một cảm giác ấm áp từ đầu những ngón tay truyền tới.

Mặt họ gần như kề sát bên nhau, có thể nghe thấy hơi thở của nhau, Bì Bì đang muốn xoay người sang chỗ khác nhưng bị anh kéo lại, khiến tim cô loạn nhịp – đập thình thịch thình thịch liên hồi.

“Cô sợ tôi?” Anh đột nhiên hỏi.

“Không sợ.”

“Tôi có thể sẽ ăn cô.”

“Ăn như thế nào?”

“Trước tiên bắt đầu từ ngón chân ăn lên,” Anh nhìn cô, mặt hiện lên ý cười sâu thẳm, “Và nhanh chóng ăn đến đầu, lúc đó tôi sẽ hỏi cô có đau không.”

Bì Bì cười rộ lên khanh khách. Cười đến nửa chừng thì cảm thấy da đầu tê dại, khắp người sồn gai ốc.

Họ nằm sòng vai trên ghế, nhìn thành giếng tròn bao quanh, nhìn ánh trăng treo ở khoảng trời trên đó.

Một giờ sau, Bì Bì không còn kiên nhẫn nữa: “Ngây ngốc trong giếng này có gì hay đâu? Rất nhàm chán.”

“Thật đáng tiếc, quả là chẳng có thứ gì giải trí.” Hạ Lan Tĩnh Đình nói. Sau đó, anh ta như nhớ ra điều gì, lại nói: “Đợi đã, tôi có một cái radio, cô có muốn nghe không?”

Tay anh di chuyển, lấy từ dưới ghế ra một cái radio nhỏ, mở công tắc, có tiếng nhạc cổ điển phát ra.

Bì Bì nhận lấy cái radio, chỉnh sang tần số khác: “Để tôi xem có chương trình tâm sự đêm khuya không, trước đây có tiết mục nói chuyện tâm lý “Pandora” trên FM 1097, tôi rất thích nghe.

“Không được, tôi phải nghe âm nhạc. Chương trình nói chuyện tâm tình rất ồn ào.” Hạ Lan Tĩnh Đình muốn đoạt lại radio, chỉnh tần số về kênh ban đầu, dạ khúc gam E trưởng. (1)

(1) Dạ khúc: Dạ khúc (Serenade) là một thể loại ca khúc để hát vào buổi tối, đặc biệt cho giọng nữ. Ở phương Tây thể loại ca khúc này gọi là “Serenade” và nó rất được nhiều nhạc sĩ ưa chuộng, sáng tác...

Gam là một tập hợp gồm 7 nốt nhạc. Có 2 loại gam, là gam trưởng và gam thứ Gam E trưởng nghĩa là gam Mi trưởng.

Dạ khúc gam E trưởng: nghĩa là những bản dạ khúc rơi vào gam Mi trưởng.

“Tất cả những bản nhạc trong này đều rơi vào gam E, chủ trì tiết mục này đúng là bệnh thật. ABCDEFG, nhiều giai điệu như vậy, sao anh ta chỉ thích một loại, lại còn phát mãi như thế, nghe hoài không chán sao.” Bì Bì không cam tâm, găng sức thì thào vào tai anh.

Sự bất mãn này không phải xuất phát từ Bì Bì mà là từ một người bạn khoa thanh nhạc cùng phòng trước kia của Bì Bì. Lúc còn đi học, ngày nào cô ấy cũng đóng cửa cài then làm bạn với radio.

Hạ Lan Tĩnh Đình không động đậy, vẫn giữ thái độ cương quyết: “Tôi thích nghe gam E.”

“Được, tôi theo ý anh.” Bì Bì rộng lượng buông tay, “Tôi thích cảm giác làm một người cao thượng.

“Không không, tôi cũng thích có cảm giác làm một người cao thượng.” Hạ Lan Tĩnh Đình nói, đồng thời đưa tay chỉnh sang tần số khác, trong radio truyền đến giọng nữ duy nhất của kênh với muôn vàn điệu dàng thủy mị, như mưa xuân rả rích:

“— Bây giờ chúng ta hãy cùng đón nghe tâm sự của một vị thánh giả đến từ Hàng Châu. Chào cô, Vương tiểu thư. Tôi là Phan Phan, đây là chương trình nói chuyện tâm tình Pandora, kênh FM1097. Trước đó chúng ta đang bàn về sự khác nhau của tình bạn giữa nữ và nam. Vương tiểu thư, cô muốn chia sẻ kinh nghiệm của mình cùng mọi người không?...”

Chuyên mục này toàn những chuyện tâm lý học tầm phào vô nghĩa. Hạ Lan Tĩnh Đình chỉ ước gì mình có thể lấy tay bịt tai lại. Trong lòng Bì Bì cười trộm.

Nghe chưa đến mười phút, Hạ Lan Tĩnh Đình đánh một cái ngáp, có vẻ như rất buồn ngủ. Anh hơi trở mình, nghiêng mặt sang một bên, đối diện với cô.

A.. a.. a.. Đây, không thể cứ thế mà ngủ được. Bì Bì vội mở bút ghi âm: “Hạ Lan tiên sinh, bây giờ tôi có thể phỏng vấn anh không?”

“Không thể.”

“Tại sao.”

“Xét theo hành vi mới vừa rồi của cô, đồng nghĩa với việc cô đã đánh mất cơ hội.”

“Đã vậy, Hạ Lan tiên sinh, đưa tôi về nhà.”

“Sau hai giờ nữa.”

“Tôi muốn về bây giờ!” Giọng Bì Bì đã tăng cao đến quãng tám.

“Mời... cứ tự nhiên,” anh chỉ chỉ miệng giếng, “Tôi đề xuất cô dùng chân trần leo lên, khả năng leo đến nơi sẽ cao hơn.”

“Anh... anh không giúp tôi?” Yên lặng.

Lắc đầu, nhún vai, thật đáng tiếc.

Bì Bì vốn đã ngồi dậy, nghe xong mấy lời này lại ngã “phịch” xuống ghế. Ngày hôm nay cô mệt chết đi được, giờ này người cũng đã mỏi rã rời, đến nỗi mắt mở không lên: “Được thôi, tôi ngủ. Tám giờ sáng mai tôi phải đi làm, bảy giờ rưỡi nhớ đánh thức tôi.”

Dứt lời, đưa tay kéo khăn bông trên người anh đắp lên người mình, “Khăn này phải để tôi đắp, tôi lạnh.”

Anh ta ngán người, nhận ra mặt mình thoáng cái đã đỏ lên: “Vậy, tôi phải làm sao bây giờ?”

“Sao tôi biết được?”

“Tốt thôi, tôi sẽ dùng khăn choàng cổ của cô.” Anh ta nhặt chiếc khăn choàng dưới đất lên, quấn quanh thắt lưng mình, rồi vui vẻ sung sướng nằm xuống.

Bì Bì hết chỗ nói rồi, cay đắng mà ngủ.

Nửa đêm, Bì Bì tỉnh lại, ánh trăng xa xôi vẫn trong trẻo mà lạnh lùng như cũ, Hạ Lan Tĩnh Đình vẫn ngủ bên cạnh cô. Cong người, dán sát vào áo khoát của cô, vùi đầu, ngủ rất say.

Cô lại không kiềm được tính tò mò. Từ nhỏ đến giờ, Bì Bì chưa bao giờ trông thấy thân thể bất kỳ người đàn ông nào. Suốt mười mấy năm qua, ngay cả Gia Lân mà cô cũng chỉ tiếp xúc một lần duy nhất, lúc ấy trời mưa xối xả. Sau đó, từ khi chạm ngón tay đến khi nắm được tay nhau cũng phải mất sáu năm.

Vì vậy, có một dịp may hiếm thấy, một khóa sinh học miễn phí thế này, Bì Bì sao bỏ lỡ, cô cúi đầu nhìn xuống, thử nghiên cứu tỉ mỉ cơ thể anh ta.

Ừ, cũng được, quả là tiêu bản hiếm thấy...

Ánh trăng như dải lụa, chiếu sáng lấp lánh. Bì Bì phát hiện ra trên cổ Hạ Lan Tĩnh Đình đeo một khối ngọc cổ hình dáng rất kỳ lạ, một đầu tròn có chạm trổ hoa văn. Một đầu nhọn, hơi khiêu khích giống như răng nanh.

Bì Bì nghĩ thầm, mang một miếng ngọc như thế sao mà thoải mái được? Nhọn như vậy có thể chọc mình bị thương không? Nhưng có điều, chất ngọc rất tốt, xanh bóng như bầu trời sau mưa, dưới ánh trăng hiện lên một vệt sáng mát lạnh.

Lúc Bì Bì tỉnh dậy, trời đã sáng. Cô nhận ra mình đang mặc một bộ váy ngủ ngủ trên một chiếc giường lớn rất thoải mái, cả giày cũng đã được cởi ra.

Cô trở ra phòng khách, thấy Hạ Lan Tĩnh Đình đã tắm gội thay một bộ quần áo mới tinh – âu phục và giày da, đang đứng đeo đồng hồ.

“Nếu muốn tắm, cô có thể dùng phòng tắm của tôi.” Anh ta nói.

“Ah ... Không cần.”

Cô hơi ngượng. Tự đi vào nhà vệ sinh súc miệng rửa mặt xong xuôi.

“Tôi đưa cô đến trạm tàu điện.” Anh đứng lên.

Lúc này, trong tay anh có thêm một cây gậy dò đường của người mù. Anh quả thực không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Khi ra khỏi nhà, Bì Bì cố nhớ kỹ số nhà: số 56 phố Đinh Nhai.

Anh nắm gậy trong tay nhưng không dùng đến, chẳng hề có dáng vẻ do dự, trù trừ giống một người mù.

“Không cần tiền đâu, tôi có thể tự đi.”

“Đường xuống núi rất xa.”

Họ sóng vai đi cùng nhau một đoạn, Hạ Lan Tĩnh Đình vẫn yên lặng âm thầm theo sát cô, không nhanh không chậm, phong thái rất ung dung.

“Tôi không tin anh không thấy gì, ít ra cũng thấy được chút ánh sáng chứ.” Bì Bì nói.

“Ánh sáng gì cũng không thấy.”

“Thế thị lực buổi tối của anh là bao nhiêu?”

“1.5”

“Nói vậy, nghĩa là anh không cần đeo kính ban đêm.”

“Ừ.”

“Vậy sao anh lại muốn đeo? Không thấy phiền sao?”

“Không phiền, thói quen rồi.”

Tối ga, Bì Bì lấy tập vé ra đang định từ biệt anh ta, do dự một lúc, bỗng lấy hết can đảm hỏi: “Hạ Lan tiên sinh, anh ... là người ư?”

Khoảnh khắc đó, khóe mắt Hạ Lan Tĩnh Đình bất chợt hiện lên nếp cười, nhưng nếp cười đã nhanh chóng biến mất. Anh cúi đầu trầm mặc vài giây, hết như đang tự hỏi bản thân mình, câu trả lời thế nào mới là thích hợp nhất. Kế đó, anh ngẩng đầu, nói một cách bình thản:

“Tôi không phải là người, thì là gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Tôi Chỉ Ăn Hoa Tươi

Phần 1 Dạ dày vẫn tiếp tục biểu tình, trong bảo tàng yên tĩnh này, âm thanh đó quả là vang dội. Bì Bì rất xấu hổ, cúi đầu len lén nhìn trộm Hạ Lan Tĩnh Đình.

—————♥♥♥♥♥—————

Bì Bì sống trong một phòng trọ đơn của một khu ở tập thể, gần tòa soạn báo. Căn hộ rất nhỏ, chỉ có một phòng bếp, một phòng ngủ còn toilet là dùng chung. Bình thường, Bì Bì đều ở đó, chủ nhật mới về nhà, cho nên, một đêm không về thì cũng chẳng có ai hỏi han cô.

Đang thay quần áo chuẩn bị đi làm thì điện thoại reo.

“Bì Bì, quà sinh nhật cho mẹ Gia Lâm mẹ mua cho con rồi. Tổ yến cao cấp, giá thị trường là một nghìn ba, mẹ mua ở chỗ cô Từ, chỉ có tám trăm. Chuyện này quyết như vậy đi, con nghe lời mẹ, thế nhé”.

Tám trăm đồng? Đắt như vậy sao?

Bi Bi nín lặng hít một hơi thật sâu.

Vì chuẩn bị sinh nhật mẹ Gia Lân năm mười tuổi mà cả gia đình Bi Bi đã bàn bạc suốt nửa tháng. Kỳ thật Gia Lân chỉ tình cờ nói sẽ dẫn Bi Bi đi ăn cơm tối khiến cả nhà Bi Bi đều khẩn trương. Qua một hồi phân tích cẩn thận, mọi người đều nhất trí cho rằng, đây là tín hiệu, Gia Lân cố ý muốn công khai cho cả nhà biết quan hệ yêu đương chính thức giữa hai người họ. Vậy thì ý nghĩa của buổi gặp mặt lần này không giống như những lần trước: không thể quá tùy tiện, quà cáp phải sang trọng. Hơn nữa, gia đình Gia Lân như vậy, ngày lễ, ngày Tết sẽ có nhiều người tặng quà, quà cáp giống nhau cũng sẽ chường mắt, nhất thiết đừng để người ta nghĩ mình bỏ bê.

Nói ra thì quà cáp cũng chỉ có vài loại, trà nổi tiếng, rượu nổi danh, nhân sâm, mỹ phẩm, trang sức đeo tay, ví da, vải vóc tơ lụa... Lại thêm năm bình tương đậu do bà nội Bi Bi làm. Tương đậu đã làm xong từ sớm, bà nội Bi Bi còn bỏ tiền riêng ra chợ mua bình thủy tinh nhập khẩu về đóng gói thật đẹp đẽ. Phần còn lại thì đúng là phải hao tốn đầu óc. Lấy trong nhà ra một khoản tiền lớn như vậy chỉ để mua một món quà là lần đầu tiên từ trước đến nay. Mọi người đều cẩn trọng. Kết quả là, suốt hai tuần bàn bạc cũng không đưa ra được quyết định. Rê quá thì không có lòng thành, đắt quá lại không mua nổi, Bi Bi phiền muộn nghĩ hay là tự bỏ tiền túi ra. Thế nhưng, hai phần ba lương tháng cô đều đưa cho cha mẹ, phần còn lại chỉ đủ để ăn cơm và chút tiêu vặt ít ỏi. Đã quyết định mua hai bình trà ngon rồi nhưng mẹ Bi Bi sống chết cũng không đồng ý, nói làm thế là tùy tiện, là vô lễ, phải chọn cái gì đặc biệt một chút.

Vừa nghĩ tới dì Mạnh, mẹ Gia Lân, Bi Bi lại hơi nản lòng. Từ sau khi tốt nghiệp trung học, ngoại trừ dịp Tết phải đi chào hỏi như thường lệ thì cô không đến nhà Gia Lân. Thứ nhất là cô đã lớn, lớn rồi đi sẽ rất ngại; thứ hai, Bi Bi tự cảm thấy dì Mạnh đối xử với cô khá khách sáo, không nhiệt tình nữa. Không giống như thời còn đi nhà trẻ, lúc nào cũng tràn đầy ấm áp: sẽ bế cô đi mua kem que, sẽ đan áo len cho cô, sẽ dặn dò Gia Lân dù chỉ lớn hơn cô hai tháng tuổi cũng phải chăm sóc cô, sẽ không ngừng nói với mẹ cô con trai quá buồn bình, đi ấy thích có con gái.

Cũng có thể là do cô quá nhạy cảm.

Di Mạnh đối với Gia Lân vô cùng nghiêm khắc, gần như là trách phạt nặng nề. Gia Lân thi được tám mươi điểm môn toán, về nhà sẽ bị mẹ đánh đòn. Gia Lân bị đánh sẽ trốn vào nhà Bi Bi, bà nội đau lòng, đi khuyên dì Mạnh, dì Mạnh không đồng ý, bảo rằng: Con gái thành tích không tốt còn có thể gả cho người con trai tốt, Con trai thành tích không tốt thì đúng là không có hy vọng gì.

Vì thế, giai đoạn trưởng thành của Gia Lân đã biến thành cuộc thi chạy vượt rào một trăm mét. Tất cả những chương ngại vật trước mặt đều do mẹ mình đặt ra. Thi CET cấp 6[1] vào năm hai đại học. Tốt nghiệp rồi thì nghiên cứu sinh. Năm nhất nghiên cứu sinh thi Toefl, vượt qua Toefl lại thi Gre. Qua hết một cửa lại đến một cửa, không biết đâu là điểm dừng. Gia Lân từng giận dữ nói, chờ anh ra nước ngoài thì mẹ anh sẽ không quản được anh nữa.

[1] *Cuộc thi tiếng Anh đại học toàn quốc (College English Test, viết tắt là CET) gồm hai cấp à tứ cấp và lục cấp, tứ cấp là yêu cầu cơ bản, lục cấp đòi yêu cầu cao.*

Trong lòng Bi Bi âm thầm hoang mang.

Cô không biết mình nên làm gì bây giờ. Nếu như cô theo Gia Lân ra nước ngoài, có thể làm được những gì? Đọc sách và học hành đều không phải sở trường của cô. Làm thuê sao? Nhân viên phục vụ sao? Hay là ở nhà sinh con?

Cô không thể không có Gia Lân.

Ba tháng trước, cô đã trải qua một cuộc đấu tranh tư tưởng rất dữ dội, Bi Bi đã đăng kí học một lớp cấp tốc luyện thi Toefl gần ký túc. Thầy giáo là Tân Đông Phương [2] đấy, bỏ tiền trả toàn bộ học phí, đổi lại được một chồng tài liệu giảng dạy lớn. Trong tất cả các môn, Ngữ văn kém nhưng anh vẫn lại là điểm mạnh của Bi Bi, thành tích lúc lên lúc xuống, không ổn định. Song kì thi đại học lại phát hiện ra một điều kinh ngạc, cô được chín lăm điểm, xếp thứ hai, còn cao hơn điểm của Gia Lân. Trở thành truyền thuyết của kỳ thi đại học năm đó. Về sau lên đại học, anh vẫn không còn quan trọng nữa, thành tích cũng theo đó mà rớt dần, Bi Bi quyết định lặng lẽ đi thi Toefl, thi cho thành tích thật tốt, sẽ dọa cho Gia Lân phải nhảy dựng lên.

[2] Trang web đào tạo giáo dục văn hoá Anh ngữ Trung Quốc.

Bên kia điện thoại, mẹ Bi Bi vẫn còn đang hào hứng nói về việc mình mặc cả với cô Từ thế nào.

Cô nhìn đồng hồ, dứt khoát quyết định: “Được ạ. Dù sao tháng sau tòa soạn tặng tiền thưởng, coi như là con mua đi.”

“Người một nhà nói đến tiền nong làm gì? Tiền của mẹ cũng là tiền của con. Chỉ cần mẹ Gia Lân vui là được rồi.”

Cúp điện thoại, Bi Bi bỗng thấy chua xót. Tháng này mẹ ho suốt, cổ họng đã khàn khàn. Bác sĩ nói dùng xuyên bối mẫu[3] và quả sơn tra[4] rất có tác dụng, nhưng mẹ cô không mua, chê đắt, mỗi ngày tự chưng quả lê[5] lấy nước uống. Vẫn là Bi Bi biết nên mua cho mẹ bốn bình. Hôm nay phóng tay hẳn tám trăm đồng, rất hào phóng đó, tám trăm đồng lận, cha phải bán bao nhiêu thứ mới có thể kiếm lại được bấy nhiêu tiền đây?

[3] *Xuyên bối mẫu (bối mẫu Tử Xuyên): vị đắng, tính hơi hàn, được trồng ở Tử Xuyên (Trung Quốc), có tác dụng: Nhuận phế trừ đàm (trừ đờm), chỉ khát (trừ ho), thanh nhiệt tán kết. Là vị thuốc chủ đạo trong nhiều bài thuốc đông y trị ho.*

[4] *Sơn tra: tên khác sơn lý hồng, hay quả hồng có một số tài liệu còn gọi sơn tra là sơn trà, hay đào gai, chi sơn tra hay chi táo gai. có vị chua, tính hàn, quy vào các kinh tỳ, vị và can. Có công năng phá khí tán ú, hóa đờm, chỉ huyết. Chủ trị ị, giảm đau, tiêu tích...*

[5] *Chung quả lê (Hấp quả lê): Sau khi lê được hấp chín, ăn vào sẽ có tác dụng giảm nhiệt, ngấm vào phổi, tác dụng làm hết ho tiêu đờm tăng gấp bội. Lúc hấp có thể cho thêm 1 ít thực phẩm hoặc thuốc khác vào, để tăng thêm hiệu quả như: cây bối mẫu tử xuyên (vị thuốc đông*

y), đường thời.

Thông thường thứ ba là ngày ban tổng biên sẽ xử lý hồ sơ, Bì Bì bận rộn đến tối muộn, một ngày trôi qua rất nhanh. Lúc tan việc, Vệ Thanh Đoàn quả nhiên có đưa cho cô một tấm thẻ phóng viên thực tập. Bì Bì vô cùng kinh ngạc, vội vàng báo cáo kết quả tình hình phỏng vấn diễn ra vào hôm qua. Nhưng cô chỉ nói, cô đã thành công trong việc bắt chuyện với Hạ Lan Tĩnh Đình, nói về vấn đề ngọc cổ tới mười phút. Còn những chuyện quái dị phát sinh tối qua, cô tuyệt nhiên không nhắc tới. Dù sao lẫn lộn ở cơ quan truyền thông một năm, Bì Bì biết rõ sức mạnh của lời đồn, lỡ nói ra rồi thì danh tiết của cô khó mà giữ được.

“Ha ha, tiến triển không tệ. Quả là Hạ Lan Tĩnh Đình không cảnh giác với em lắm.” Vệ Thanh Đoàn bỏ một viên vitamin dành cho phụ nữ có thai vào miệng, ngửa đầu hớp một ngụm hết nửa chai nước khoáng, sau đó, lấy laptop từ trong túi ra, “Theo tình báo, ngày mai Hạ Lan Tĩnh Đình sẽ đến một buổi đấu giá cạnh tranh vài món ngọc cổ ở Cảnh Điền. Trong đó có một viên ngọc cổ thời Chiến quốc[4], đó là mục tiêu lớn nhất của anh ta. Đêm nay anh ta muốn tới viện bảo tàng thị xã V.”

[4] Thời Chiến quốc (một thời đại trong lịch sử Trung Quốc, từ năm 475 trước Công nguyên đến năm 221 trước Công nguyên)

“Viện bảo tàng thị xã V? Đến đó làm gì?”

“Không biết.”

Thị xã V là cấp thị trực thuộc thành phố C, cách C thành không xa, đi đường cao tốc chỉ mất nửa giờ.

Bì Bì cầm lấy chứng nhận phóng viên thực tập, cầm chiếc túi nhỏ đi về phía cửa: “Em đến bảo tàng thị xã V tìm anh ta.”

“Em có số di động của anh ta sao?”

“... Không có.” Ngày hôm đó cô đã ném danh thiếp của Hạ Lan Tĩnh Đình đi, bây giờ nghĩ lại khiến cô tiếc đứt ruột.

Vệ Thanh Đoàn đưa cho cô một mảnh giấy, trên đó viết một dãy số: “Bì Bì, đây là sự khác biệt giữa phóng viên kỳ cựu và phóng viên thực tập.”

“Nhà anh ta ở số nhà 56, phố Nhân Đình.” Bì Bì kịp thời nói chêm vào một câu.

Đôi lông mày của Vệ Thanh Đoàn nhú lại, cầm máy tính xách tay rồi nói: “Em đúng là được việc. Chị không biết điều đó đâu.”

Bì Bì tới cửa đại sảnh, gọi đến số của Hạ Lan Tĩnh Đình.

Bên kia truyền đến một giọng nói lười biếng: “Alo”.

“Tôi là Quan Bì Bì.”

“À.” Nghe tiếng anh ta hình như hơi giật mình, “Làm sao cô biết số điện thoại của tôi?”

“Không phải anh đã cho tôi danh thiếp sao?”

“Trên danh thiếp là số máy văn phòng.”

Đã bị lộ tẩy.

“Là bên viện bảo tàng nói cho tôi biết.”

“Không thể nào, trừ khi người đó là viện trưởng.”

“Làm sao anh biết tôi không quen viện trưởng?”

Bên kia im lặng.

Một lát sau, Hạ Lan Tĩnh Đình hỏi: “Tìm tôi có việc gì thế?”

“Hôm nay có thể phỏng vấn anh không?”

“Không thể.”

“Là thế này, nghe nói anh muốn đến bảo tàng của thị xã V, tôi có thể đi cùng anh chứ?”

“Cô đi làm gì?”

“Xem anh đến đó làm gì.”

“Hoang đường.”

Điện thoại bị cúp.

Bì Bì vẫn làm theo ý mình, lên xe bus đến thị xã V.

Trời mùa đông rất nhanh tối. Đến cửa bảo tàng thị xã V thấy vẫn còn là giờ mở cửa. Mua vé vào, nghe ngóng một hồi mới biết được, nhà bảo tàng đang làm triển lãm ảnh chụp từ hơn trăm năm trước để tái hiện quá khứ, đồng thời phát cả phim ảnh cũ. Vì để thu hút nhiều người đến xem nên không tiếc thì giờ mà kéo dài thời gian mở cửa.

Đứng ở cửa ra vào đợi hơn nửa tiếng cô mới thấy Hạ Lan Tĩnh Đình đi từ ngoài vào.

Bì Bì vội vã nghênh đón: “Này, Hạ Lan tiên sinh!”

Lông mày Hạ Lan Tĩnh Đình nhăn lại, nhìn lên đại sảnh, hơi kinh ngạc, một lúc sau mới thở dài: “Cũng phải đến nửa năm không tới, nơi này thay đổi hết rồi.”

Thị xã và thành phố có sự khác biệt rất lớn. Bảo tàng thị xã V nhìn qua khá tồi tàn, cửa chính đã lâu không sửa, vữa ở vách tường bong ra từng mảng, mùi tolet tràn ngập khắp cả sảnh chính.

Hạ Lan Tĩnh Đình trực tiếp đi vào trong, phát hiện Bì Bì luôn đi theo mình, liền dừng lại:

“Vì sao lại đi theo tôi?”

“Đây là nơi công cộng, tôi đi hướng nào anh quản được sao?”

Theo anh ta đến một gian phòng làm việc, một phụ nữ trung niên có vẻ là thư ký đi ra, trong tay còn cầm hạt dưa: “Tiên sinh, ngài tìm ai vậy?”

“Tôi là cố vấn của bảo tàng thành phố C, Hạ Lan Tĩnh Đình.” Anh đưa danh thiếp của mình ra, sau đó rất lịch sự bắt tay với người đó: “Chào cô.”

“Chào anh.”

“Tôi đến đây vì muốn xem nơi cất giữ ngọc cổ.” Anh ta lấy ra một bức ảnh, “Đúng là cái này, ngọc cổ thời Chiến quốc.”

Sau đó anh ta đưa cho người phụ nữ đó hai tờ giấy: “Đây là thư giới thiệu và thẻ căn cước của tôi.”

Vị thư ký kia nhìn nhìn thư giới thiệu một lúc lâu, lại nhìn Bì Bì rồi hỏi: “Vậy còn, cô là...”

Không để Hạ Lan Tĩnh Đình trả lời, Bì Bì đã mở miệng: “Tôi là trợ lý của Hạ Lan tiên sinh.”

“Chờ chút, tôi vào kho hỏi đã.”

Văn phòng rất lộn xộn, trên bàn xếp một chồng giấy. Phía bên phải để một chiếc máy vi tính cũ, màn hình bị bám đầy bụi. Mà lúc này, bụng Bì Bì bắt đầu sôi ùng ục. Vì kịp bắt xe bus, cô không ăn cơm nên bây giờ rất đói.

Dạ dày vẫn tiếp tục biểu tình, trong bảo tàng yên tĩnh này, âm thanh đó quả là vang dội. Bì Bì rất xấu hổ, cúi đầu len lén nhìn trộm Hạ Lan Tĩnh Đình.

Hạ Lan Tĩnh Đình không có chút biểu cảm nào, ngồi một bên ngoảnh mặt làm ngơ, im lặng không nói.

Một lúc sau, thư ký trở về, vào cửa chỉ lắc đầu: “Thật xin lỗi, món ngọc cổ đó không có ở đây.”

Bà ta tỏ thái độ tiễn khách.

“Không ở đây”. Hạ Lan Tĩnh Đình không hề có chút ý tứ nào là muốn đi về, lạnh lùng hừ một tiếng: “Đó là hiện vật khảo cổ văn hóa của quốc gia, bà nói không có, là có ý gì đây?”

“Không có chính là không có, còn có thể có ý gì nữa?” Khẩu khí của bà ta rất cương quyết.

“Hiện vật khảo cổ văn hóa cấp quốc gia, nó có thể không ở đây sao?”

“Ý không có... Nói đúng hơn là nó ở phòng làm việc của viện trưởng.” Thư ký rút cuộc đã thẳng thắn.

“Vậy phiền thư ký xin ý kiến viện trưởng.”

Vị thư ký muốn thoái thác, bắt gặp gương mặt sa sầm như sắt của Hạ Lan Tĩnh Đình, chần chờ một lát rồi mới sang phòng bên cạnh gọi điện thoại,

Một lúc sau, bà ta trở về nói: “Mời đi theo tôi.”

Phần 2 Hạ Lan Tĩnh Đình ngẩng đầu nhìn cô, nói: “Tôi ăn hoa.”

Hồ ngọc nằm lặng lẽ trên chiếc bàn gỗ có phủ vải nhung, kích cỡ chỉ tương đương bằng bàn tay. Chất ngọc của phần đầu đã bị bào mòn rồi.

Hạ Lan Tĩnh Đình đeo bao tay bằng vải mềm, cầm Hồ ngọc lên trên tay ước lượng, lại ước lượng, sau đó đặt nó xuống, cầm kính lúp và đèn tụ quang cẩn thận xem xét đường vân và màu sắc trên bề mặt ngọc.

“Đây là đồ giả sao?” Bì Bì đứng một bên ghé đầu vào xem, chỉ vào hai cái lỗ tròn trên lưng hồ: “Thợ thủ công thời chiến quốc có thể đục được cái lỗ tròn như vậy rồi ư? Nhìn nó cứ như là được khoan bằng máy ấy.”

“Thời kì Lương Chử đã có lỗ tròn như thế này rồi.”

(1) Lương Chử là tên một trấn ở ngoại ô Tây Bắc Hàng Châu. Là vùng đất được xem là cái nôi “văn hóa Lương Chử” – một nền văn minh rực rỡ của Trung Hoa. Văn hóa Lương Chử tồn tại cách đây 5300 – 4300 năm.

“Thời kì Lương Chử là trước hay sau thời kì Chiến quốc?”

“Có niên đại cách đây năm nghìn năm”

“... Vậy rút cuộc là trước hay sau?”

Người nào đó chỉ biết thở dài: “Trước.”

Phía sau cô có hai người bảo vệ cao to, vạm vỡ đang đứng, mặt nhìn thẳng về trước, không biểu lộ chút cảm xúc nào.

Hạ Lan Tĩnh Đình bật nút sáng nhất trên chiếc đèn pin, dùng một cái thước mềm để đo độ dài và khoảng cách của các hoa văn.

Một lúc lâu mà anh ta vẫn chưa nói lời nào, Bì Bì lên tiếng: “Ánh sáng ở đây không được rõ lắm, anh làm gì mà phải đeo kính râm thế chứ? Nếu sợ mắt, tôi có thể cầm hộ cho.”

“Phiền cô cứ coi tôi như người mù là được rồi.”

“Ngày hôm qua ở trong bảo tàng, anh cũng đâu có đeo kính đâu.”

Cũng không đúng, Bì Bì nhớ lại chi tiết tối hôm đó. Lúc ấy, Hạ Lan Tĩnh Đình vừa nghe thấy tiếng động của cô nên mới vội đeo kính vào. Trong lúc giật mình, cô dường như nhận ra được điều gì đó, “Chẳng lẽ anh chỉ đeo kính khi ở gần tôi?”

“Đúng, điều đó cho thấy cô thật đặc biệt, đúng không?”

Bì Bì nín lặng.

Qua thêm nửa tiếng nữa, Bì Bì không kiên nhẫn thúc giục: “Anh xem xong chưa?”

“Chưa xong.”

“Còn phải xem bao lâu nữa?”

“Một lúc nữa thôi.”

“Tôi đói rồi.”

“Bên ngoài có cửa hàng ăn đó.”

“Tôi không có đủ tiền.” Vì vội vã đuổi kịp xe bus, Bì Bì đành phải đón xe cao cấp siêu tốc hành chạy suốt dọc đường, lại có điều hòa nữa. Trả tiền vé xe cũng không còn thừa lại bao nhiêu. Số tiền còn lại cô phải dùng để mua vé quay về.

Hạ Lan Tĩnh Đình đứng lên, chào hỏi với hai người bảo vệ, đem Hồ ngọc đặt về chỗ cũ.

Trước viện bảo tàng là một con phố sầm uất.

Hạ Lan Tĩnh Đình hỏi: “Cô muốn ăn gì?”

“... Mi sợi.”

“Nếu có tiền cô muốn ăn gì?”

“Canh cá thái lát.”

Anh đưa cô đến một quán ăn đồ cay Tứ Xuyên.

Hai người ngồi vào chỗ của mình, Bì Bì lật lật menu, càng lật càng hoảng: “Món cay Tứ Xuyên sao đắt thế?”

Hạ Lan Tĩnh Đình nhìn cô: “Là tôi mời khách.”

Bì Bì chọn hai món, canh cá thái lát và nấm bắp cải, “Canh cá nhiều lắm, hai người ăn mới hết.”

Hạ Lan Tĩnh Đình không lên tiếng. Đợi nhân viên phục vụ cầm menu bước đi, anh mới nói: “Tôi không ăn gì cả, một mình cô ăn thôi.”

Một người ăn sao? Phải chăng không có món anh ta thích?

Bì Bì có chút ngượng ngùng, vội vàng nói: “Sao lại không ăn? Anh không đói bụng à?”

“Không đói.” Hạ Lan Tĩnh Đình thần nhiên nói.

“Vậy anh... Bình thường anh ăn gì vào bữa tối? Tự nấu sao?”

“Thứ tôi ăn, cô sẽ không thích ăn.”

Bì Bì nở nụ cười: “Không thể nào. Tôi giống như động vật ăn tạp vậy, cái gì cũng ăn. Nói nghe thử xem, anh thích ăn gì?”

“Hoa?” Bì Bì nghe không rõ: “Súp lơ xanh? Súp lơ trắng? Hoa mộc nhĩ? Hoa tiêu?”

Hạ Lan Tĩnh Đình lắc đầu.

Ánh mắt Bì Bì rơi vào bình hoa được đặt chính giữa bàn. Bình hoa có hai bông cẩm chướng.

“Ý anh là... Hoa tươi?”

“Ừ.”

Cô chỉ chỉ bình hoa: “Loại này? Hoa cẩm chướng?”

“Hoa hồng.”

“Đó là hoa cẩm chướng.”

“Tôi gọi nó là hoa hồng.”

“Đương nhiên là... Nó có màu đỏ.”

Bì Bì cảm thấy cuộc nói chuyện lúc này đúng là những tin tức giá trị. Vì vậy mà cô đuổi sát không buông: “Ok, anh ăn hoa, hoa tươi. Ăn như thế nào? Phơi khô rồi pha trà? Làm thành mứt hoa quả? Sao đường hay là luộc với nước?”

“Ăn sống.”

Bì Bì ngắt một bông cẩm chướng xuống, đưa cho anh ta: “Anh ăn cho tôi xem, được không?”

Hạ Lan Tĩnh Đình không nhận: “Không ăn.”

“Đây là hoa mà, vì sao anh lại không ăn?”

“Nó có sử dụng phân bón hóa học.”

“... Anh chỉ ăn thực phẩm xanh?”

“Ừ.”

Bì Bì nghĩ ngợi một chút lại hỏi: “Vậy một ngày anh cần ăn bao nhiêu bông hoa? Tính theo bông hay tính theo cân?”

“Không đếm qua.”

“Anh mua hoa ở chỗ nào? Cửa hàng bán hoa sao?”

“Tự tôi trồng. Tôi có một vườn hoa rất lớn.”

“Lỡ như...chẳng may không thu hoạch được, không đủ ăn?”

“Vậy thì chịu đói.”

Bi Bi đánh giá vóc người của anh ta, nửa ngày sau mới thờ dãi: “Không đủ chất dinh dưỡng thế... Bảo sao anh chẳng gầy như vậy.”

Canh cá thái lát được mang lên, cô đành phải ăn một mình, Hạ Lan Tĩnh Đình ngồi đó, lẳng lặng nhìn cô ăn.

Cô rất đói, nên ăn liên tiếp hai bát com, chẳng quan tâm đến việc nói chuyện,

Lúc ăn xong, Hạ Lan Tĩnh Đình chọn cho cô món súp rau chân vịt: “Húp chút nước đi, cô ăn quá nhanh, có bị nghẹn không?”

Bi Bi lau miệng, lấy một miếng ngọc nhỏ trong túi ra đưa cho anh: “Đây là miếng ngọc tôi mới mua, anh xem hộ một chút.”

Buổi sáng lúc ra trạm xe điện, cô mua một miếng ngọc bán ở một sạp hàng ven đường, nó có màu xanh biếc, có vẻ chất lượng không tồi, chỉ 20 đồng thôi.

Hạ Lan Tĩnh Đình nhìn thoáng qua, cười khẽ, tiện tay ném luôn vào thùng rác.

“Này, ngọc của tôi, sao lại ném đi!”

“Phế phẩm”

Bi Bi giành lấy thùng rác, đang định tìm thì một vị khách bàn bên cạnh đã khạc vào thùng rác một bãi đờm.

Một bàn tay giữ cô lại: “Đừng tìm nữa.”

Hạ Lan Tĩnh Đình nói: “Không thì tôi tặng cho cô một vật khác.”

“Tôi... Vì sao tôi phải nhận đồ của anh?”

“Không phải đồ gì quý giá, chẳng qua, đó là một linh vật.”

Anh lấy ra một chiếc ví da từ trong túi áo bên lồng ngực, trong ví còn có một chiếc túi nhỏ như túi đựng tiền xu. Mở chiếc túi nhỏ đó ra, giống như đang làm ảo thuật, anh lấy từ bên trong ra một hạt châu nhỏ cỡ viên đạn, màu đỏ chói. Dùng một sợi dây mảnh, màu đen xỏ qua nó, rồi đeo vào cổ tay trái của cô. Tiện nay thất thành một cái nút.

Bi Bi phát hiện ra động tác buộc dây của anh rất nhanh nhẹn, cũng rất kỳ lạ. Thất vài vòng đã tạo thành hình dạng của một bông hoa nhỏ.

“Được rồi.” Anh ta dùng một con dao nhỏ cắt đi phần dây còn thừa.

“Hạt châu này được làm từ gì đấy? Không giống ngọc tí nào.” Bi Bi chuyển hạt châu vào trong lòng bàn tay, ngắm nghía. Phát hiện nó rất cứng, cũng rất nặng. Nhưng bề mặt cũng không nhẵn lắm, nhìn kỹ có thể thấy những lỗ hồng và những đường vân li ti.

“Không phải ngọc.”

“Ừ... Phật châu sao?”

“Cũng gần như thế.”

Bỗng nhiên anh ta ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cô, ra vẻ thần bí, nói: “Tôi dạy cô cách nghịch nó.”

Cầm lấy cổ tay cô, Hạ Lan Tĩnh Đình đưa hạt châu đặt vào vị trí mạch đập của cô. Viên ngọc kia nhẹ nhàng nhấp nhô lên xuống.

“Nhìn, nhìn xem, nó biết động đây kia!” Bi Bi kêu lên nho nhỏ, “Đường như nó muốn nhảy lên.”

“Nó rất thích nghe tiếng tim cô đập.”

“Ồ... Nó còn nóng lên nữa, phát nhiệt này.” Viên ngọc kia đang nóng dần lên theo thời gian.

Đừng nghịch quá lâu, không thì nhịp tim của cô sẽ đập nhanh theo đấy.

End chương 5

Chương 6: Tim Đập 3 Lần Mỗi Phút

Không biết bởi do thân nhiệt của anh, hay vì quá hoảng sợ, Bì Bì cảm thấy tay mình đột nhiên mất đi tri giác. Không chỉ mất đi tri giác mà ngay cả khả năng tư duy cũng mất nốt.

Ba lần.

Tim Hạ Lan Tĩnh Đình chỉ đập ba lần mỗi phút.

—————♥♥♥♥♥—————

Mặc dù cô không biết nó là vật gì, nhưng vẫn đề cao cảnh giác: “Cho hỏi, mang nó lâu thì tôi sẽ bị bệnh tim sao?”

“Sẽ không.” Hạ Lan Tĩnh Đình dúi hạt châu ra khỏi tay cô, nhẹ nhàng nói, “Thứ này mặc dù không đáng bao nhiêu tiền, nhưng nó luôn ở bên cạnh tôi từ trước đến nay. Nếu một ngày nào đó cô không muốn đeo nữa, đừng vứt nó đi, cứ trả lại cho tôi. Được chứ?”

“Vâng.” Bì Bì đưa hay tay chống má, lặng lẽ ngắm anh, “Nhưng mà Hạ Lan tiên sinh, vì sao anh cứ phải đeo kính? Rõ ràng là buổi tối anh nhìn thấy mà.”

“Gọi tôi là Hạ Lan Tĩnh Đình.”

“Hạ Lan Tĩnh Đình, tại sao anh nhất định phải đeo kính?”

“Tôi có thể không đeo.”

“Ồ?”

“Nhưng tôi không dám tháo xuống.”

“... Vì sao?” Bì Bì bung tách trà lên uống một ngụm.

“Tôi sợ, cô sẽ yêu tôi.”

“...Hả?” người nào đó tròn tròn mắt.

Do dự một hồi, Hạ Lan Tĩnh Đình mới nói một câu rất sâu xa: “Bởi vì tôi nhìn rất đẹp trai.”

“Phụt...” nước trong miệng Bì Bì văng ra.

Từ trước tới giờ, Bì Bì vẫn luôn cho rằng, trên đời này, sẽ không có bất kì ai đẹp trai hơn Gia Lân. Huống chi hai người đã quen nhau nhiều năm, giữa cô và Gia Lân, vấn đề về bề ngoài từ lâu đã chẳng còn quan trọng nữa. Thế mà hôm nay, lại có một người ở trước mặt cô, hùng hồn tuyên bố, nói rằng bản thân mình rất anh tuấn đẹp trai, còn tự cho rằng đó là sức quyến rũ mãnh liệt, Bì Bì thấy rất muốn cười.

“Sẽ sao?” Cô dùng khăn ăn lau lau miệng, “Anh thật tự kỷ, tôi không phải người mê trai đến vậy.”

“Đừng nói thế, yêu cái đẹp là bản chất vốn có của mỗi người.”

Nói xong, anh gỡ kính xuống, nhìn thẳng vào mắt cô, chưng ra một tư thế tạo dáng rất “cool”.

Bộ dạng nhìn buồn cười không chịu nổi, khiến Bì Bì suýt nữa cười lăn lộn.

Nhưng rồi, cô nhanh chóng gạt mình. Bởi lời nói của Hạ Lan Tĩnh Đình hoàn toàn là sự thật. Một lời nói thật rất vang dội.

Anh đúng là rất đẹp trai, khiến người ta nghi ngờ, liệu đó có phải đó là một tai họa hay không.

Bì Bì cảm thấy, lúc Hạ Lan đeo kính, dù bị kính đen che đi đôi mắt, nhưng mày trán đường nét rõ ràng, vẫn để lại cho người khác ấn tượng sâu sắc về sự anh tuấn và phong thái nhàn nhã, ung dung. Lúc Hạ Lan tháo kính ra, đôi mắt đen, sâu không thấy đáy, rất trong và sáng, như thể ai đó đã chấm thêm lên vài giọt sơn vào vậy, có thể câu hồn đoạt phách người khác. Nhưng nhìn đi nhìn lại, Bì Bì có cảm giác, hình như ánh mắt của Hạ Lan Tĩnh Đình vẫn còn thiếu chút gì đó so với những người bình thường. Hai con ngươi đen thăm thẳm, như sương mù bình minh sáng sớm, lượn lờ quanh rặng núi phía xa xa, rất khó nắm bắt, vừa tựa như nước hồ mùa xuân, trong đến nỗi thấy được cả đáy hồ. Rõ ràng cực kỳ bí ẩn, nhưng đó là sự thật buộc người khác phải tin. Bì Bì chẳng biết vì sao, đôi mắt anh có thể cùng lúc mang đến cho người khác hai loại cảm giác khác biệt nhiều đến thế.

Dù rằng, ngày thường Bì Bì không gặp nhiều con trai đẹp, nhưng cô làm việc ở cơ quan truyền thông, hàng ngày phải xem bao nhiêu báo giấy, ít ra cũng

thấy không ít hình chụp của các mỹ nam. Có nam diễn viên gợi cảm của Hollywood, có nam người mẫu thời thượng của các tạp chí ảnh, nam vận động viên cơ bắp lực lưỡng các môn thể thao, nam thần tượng bụng dạ đen tối của các phim truyền hình, nam nhân vật chính đứ đàng trong kịch bản chuyển thể từ tiểu thuyết Quỳnh Dao, thậm chí đến cả những nam cao bồi miền Tây thô lỗ trong các quảng cáo thuốc lá, Bì Bì đều có thể thưởng thức họ. Bởi vì họ dù đẹp thế nào, cũng đều mang hơi thở của “con người”.

Đó chính là phần còn thiếu trên người Hạ Lan Tĩnh Đình. Anh rất đẹp, nhưng đẹp đến nỗi khiến người ta cảm thấy không chân thật. Trông anh hết như tượng điêu khắc của Rodin (1), vốn là vật trưng bày, chỉ được dùng để ngắm và thưởng thức thôi, bỗng nhiên lại mặc quần áo vào, rồi bước ra đi dạo trên phố, khó tránh khỏi việc sẽ dọa người ta sợ hãi bỏ chạy.

(1) Auguste Rodin là một họa sĩ người Pháp, thường được biết đến là một nhà điêu khắc. Ông là điêu khắc gia hàng đầu của Pháp thời bấy giờ và nay tên tuổi của ông được phổ biến khắp trong và ngoài giới nghệ thuật.

Trợn mắt há hốc mồm một hồi lâu, cảm Bì Bì sắp không còn cảm giác. Mặt khác, chẳng hiểu sao, tim cô cũng đập rất nhanh.

Ánh mắt người ngồi trước mặt bỗng chợt thay đổi, đáy mắt có chút ý cười: “Bì Bì, tối nay đi tắm trắng với tôi đi.”

“Hà...”

“Bì Bì.”

Tinh thần quay về hiện thực, Bì Bì nhớ ra nhiệm vụ chính của mình: “Được chứ. Tôi có thể phỏng vấn anh không? Đừng căng thẳng, tôi chỉ muốn tìm hiểu vài điều về cuộc sống thường ngày của anh thôi.”

“Có thể phỏng vấn nhưng không được đưa tin lên báo.” Giọng anh rất ôn hòa.

“Tờ Báo Chiều của chúng tôi muốn viết một bài về đề tài: những truyền thống văn hóa cần được phát huy. Điều này với anh hay với báo tàng đều là một cơ hội tuyên truyền rất tốt.”

“Tôi không thích bị tuyên truyền công khai.”

“Không phải tuyên truyền anh, là tuyên truyền về truyền thống văn hóa, tuyên truyền những đóng góp của anh với những truyền thống này.”

“Ý nghĩa cũng như nhau cả thôi. Vẫn chỉ có một câu trả lời. Không.”

“Sẽ tuyệt đối không đề cập đến bất cứ thông tin cá nhân riêng tư nào của anh...”

“Không là không.”

“Nếu không phải tôi phỏng vấn anh, sẽ có người khác tới phỏng vấn anh. Đây là thời buổi thống trị của truyền thông, anh không thể trốn thoát được.”

“Tôi đã nói rồi, tôi từ chối lên báo.”

“Được thôi,” Bì Bì nói, “Tôi sẽ phỏng vấn anh, nhưng sẽ không đăng tin.”

Viết bài và đăng tin có thể để cho Vệ Thanh Đàn làm.

“Chúng ta về thôi.” Hạ Lan Tĩnh Đình nói, “Cô đi xe của tôi được không?”

“Được chứ.”

Hai người cùng nhau quay lại bãi đậu xe, Bì Bì phát hiện ra một hiện tượng lạ: Hạ Lan Tĩnh Đình dù không đeo kính, nhưng hai mắt anh vẫn luôn khép hờ như đại tượng Phật Lư Xá Na vậy, dáng vẻ trông rất mệt mỏi.

Đại tượng Phật Lư Xá Na ở Long Môn

Đợi khi anh dùng khóa điều khiển từ xa mở cửa xe, Bì Bì nhện không được nữa mới hỏi: “Vì sao mắt anh luôn khép hờ thế? Não của anh từng bị thương sao?”

Hạ Lan Tĩnh Đình thờ dài, bất lực nhìn cô: “Cô thấy tôi giống người từng bị chấn thương não lắm sao?”

“Ah...khó nói lắm.”

Hạ Lan Tĩnh Đình vốn đang định mở cửa xe, nghe mấy lời này đành dừng lại: “Dựa vào đâu mà nghĩ như vậy?”

“Tôi dính chính một tý. Não bộ của anh có thể chưa từng bị thương, nhưng anh nhất định không phải là người.”

Cuối đầu trằm mặt vài giây, Hạ Lan Tĩnh Đình không trả lời, nói lảng sang chuyện khác: “Lên xe đi.”

Ô tô lướt nhanh, băng qua vài cánh đồng hoang sơ, rộng lớn, ngược dòng về vùng ngoại ô thành phố trong màn đêm đen kịt.

Lại là cái chương trình phát thanh ấy. Đang phát mấy bản dạ khúc gam E khiến người ta buồn ngủ dít cả mắt. Thế mà, đây hình như là loại âm nhạc mà Hạ Lan Tĩnh Đình thích nhất, thích đến nỗi nghe hoài không chán.

Không có gì để làm, Bì Bì đành phải uống nước ngọt giải sầu.

Nửa tiếng sau, cô bỗng đẩy đẩy cánh tay Hạ Lan Tĩnh Đình: “Có thể dừng xe chút không?”

“Có chuyện gì?”

“Tôi muốn đi vệ sinh.”

“Chạy khoảng bốn mươi phút nữa có một cây xăng...”

“Không thể chờ được nữa.”

Chiếc xe lập tức dừng lại, Bì Bì nhảy ra khỏi xe, nhìn xung quanh: “Quanh đây có nhà vệ sinh không?”

“Theo như tôi biết, quanh đây đều là đồng ruộng, không có WC đâu.”

“VẬY... tôi làm sao bây giờ?”

“Giải quyết tại chỗ đi.” Anh chỉ chỉ về một thân cây nằm xa xa.

“Hà ... Chỗ đó ư?” Muốn đến được cái cây ấy phải băng qua một lùm cây rậm rạp, bốn bề tối đen như mực đầy.

Bì Bì hơi sợ, “Ổ đó ... có rắn không?”

“Cô biết tại sao trong chữ xà có một chữ ‘thả’ không?” (2)

(2) Chữ rắn – xà 𧈧 gồm hai chữ 虫 – trùng, hủy – bộ động vật bò sát và 𠂔 – thả, đà – dùng để chỉ ngôi thứ ba số ít – như việc ấy, nó, cái đó, điều ấy.

“Không biết.”

“Bởi vì ‘thả’ ngày xưa có nghĩa là ‘xà’ – rắn nhỏ. Thời thượng cổ, trên đồng cỏ có rất nhiều rắn, mà người xưa ở hang ở tổ, hay bị rắn cắn, nên gặp nhau đều hỏi thăm nhau bằng câu ‘vô thả hồ?’ – nghĩa là ‘không có việc gì chứ?’”.

Ý anh muốn nói, ở trên đồng cỏ này có rất nhiều rắn? Những con rắn nhỏ?”

“Đúng vậy.”

“Hạ Lan Tĩnh Đình, phiên anh đến đó một chút.” Bì Bì nghiêm mặt.

“Đến đó làm gì?”

“Anh phải bảo vệ tôi.”

“Tại sao?”

“Tôi đã từng bảo vệ anh, đúng không? Giờ đến phiên anh bảo vệ tôi.”

“... Được.” Câu trả lời rất miễn cưỡng, đồng thời thêm vào một điều kiện tiên quyết, “Nếu có một con chó lao đến, tôi sẽ là người bỏ chạy trước tiên đây.”

“Tôi biết.”

Bọn họ cùng nắm tay nhau đi vào lùm cỏ, trôi qua một lúc, Bì Bì dùng nước suối rửa sạch tay, hai người lại cùng nhau đi ra.

Đêm rất yên tĩnh.

Hơi núi (3) mon man, trăng lạnh treo lơ lửng giữa trời.

(3) Hơi núi: ban ngày, lượng hơi nước thấm trong đá, và xung quanh bốc hơi, ban đêm nhiệt độ xuống thấp, hơi nước tụ lại, có thể được xem là sương.

Bì Bì hà hơi, làm ấm đôi tay mình: “Trăng đêm nay rất đẹp, anh phải tắm trăng cho tốt đó.”

“Phải,” Hạ Lan Tĩnh Đình mỉm cười, “Chi bằng chúng ta phơi trắng bây giờ luôn đi.”

Bì Bì hơi ngạc nhiên: “Phơi trắng bây giờ? Phơi như thế nào?”

“Lên mui xe.”

Anh leo lên nóc xe, thân thủ nhanh nhẹn, rồi kéo Bì Bì lên theo. Sau đó cởi áo khoát ra, để lót cho Bì Bì nằm, rồi mình cũng nằm xuống bên cạnh.

“Lạnh không?” Anh hỏi.

“Cũng tạm tạm” Bì Bì khịt khịt mũi.

“Dùng khăn choàng của tôi đi.” Rồi đem khăn choàng bao quanh mặt cô.

Ngửa mặt nhìn lên bầu trời trên cao, hai mắt Hạ Lan Tĩnh Đình cuối cùng cũng từ từ mở to, hờ hững nhìn lên vầng trăng tròn treo giữa không trung.

“Này, Hạ Lan,” Bì Bì chợt hỏi, “Anh là người ngoài hành tinh phải không?”

“Tôi giống người ngoài hành tinh lắm sao?”

“Hơi giống. Tôi nghĩ anh đang thu các tín hiệu từ tinh cầu của anh.”

“Ừ, thế thì, cô đoán thử xem, tôi đến từ tinh cầu nào .. À, phải rồi, trước khi hỏi câu này, tôi phải hỏi cô thi đại học được bao nhiêu điểm, mới xem coi cô có thể cùng tôi thảo luận vấn đề này hay không.”

“..... Sáu mươi một điểm.”

“Nói cách khác, thực tế thì cô chẳng có chút kiến thức nào về thiên văn.”

“.....Không có. Có khi nào, anh giống như siêu nhân ấy, đến từ hành tinh Krypton không nhỉ?”

“Đĩ nhiên là không.” Anh nói rất nghiêm túc, “Tôi không phải người ngoài hành tinh. Tôi trước giờ vẫn sống ở địa cầu.”

“Nhưng, vì sao lúc này anh luôn khép hờ mắt, vừa trông thấy ánh trăng anh lập tức mở to mắt chứ?”

“Ừ, một câu hỏi rất hay. Chứng tỏ khả năng quan sát của cô rất tốt.”

“Cám ơn, anh có thể nói cho tôi biết tại sao không?”

“Coi kìa, mới vừa khen cô có sức quan sát tốt, cô lại vứt bỏ nó mà muốn hỏi đáp án trực tiếp rồi. Không được như thế, cô phải tiếp tục quan sát.”

“Nói vậy, anh đã thừa nhận anh không phải người rồi.”

“Trên mình tôi có chỗ nào không giống người sao?”

Bì Bì ngồi dậy, nhìn chăm chú anh, suy nghĩ một hồi rồi thờ dãi, lại nằm xuống: “Không có. Chẳng qua, chưa từng nghe nói có người thích tắm trắng như thế này thôi.”

“Sao lại không? có câu ‘sàng tiền minh nguyệt quang’ không phải sao?”

“Cái đó mà cũng so sánh được à?”

“Thì chẳng phải người ta ‘cử đầu vọng minh nguyệt’ còn gì?”

“Vâng, ngài cứ tiếp tục lừa dối tôi đi.”

“Muốn nói đến lừa dối,” Hạ Lan Tĩnh Đình bất ngờ chuyển chủ đề, “Trên đời này phải kể đến ngành báo chí của các cô, đó là thứ lừa dối nhất.”

“Báo chí của chúng tôi lừa dối bao giờ hả?”

“Nào, nào, lấy tờ báo của các cô ra đây.”

Bì Bì không phục, moi một tờ Báo Chiều thành phố C mới xuất bản hôm nay ra: “Đây này.”

Hai người xoay người lại, trải tờ báo lên mui xe, Hạ Lan Tĩnh Đình lấy ra một cây đèn pin chiếu lên: “Cô nhìn được không, tôi sẽ đọc cho cô nghe.”

“Đây là tin trên trang nhất: ‘trên đường quốc lộ số 2, xảy ra một tai nạn giao thông liên hoàn, hai người chết một người bị thương. Bộ công an cảnh báo

cho người dân thành phố phải chú ý an toàn giao thông khi lái xe.”

“Việc này thì có vấn đề gì chứ? Tai nạn giao thông chẳng phải ngày nào cũng có ư? Đây là tin có thật.”

“Dĩ nhiên đó là thật, cô xem chỗ này này.” Anh lật sang một tờ báo khác, chỉ vào một mục quảng cáo: ‘bảo hiểm An Thuận, cho bạn một cam kết bình an, hạnh phúc.’ Thấy hai chuyện có liên quan gì với nhau không?”

“Không thấy có gì liên quan.” Bì Bì rất thành thật.

“Không liên quan, lại xem tiếp. Để tôi từ từ gợi ý. Đây là tiêu đề phụ bản: ‘Cuộc thi hoa hậu Hồng Kông bước vào trận chiến cuối cùng, mười ứng cử viên tập hợp các kỹ năng cạnh tranh nhau quyết liệt’.” Bì Bì nhìn kỹ mười ảnh chụp của mười khuôn mặt, người nào người nấy đẹp như tiên hạ phàm.

Hạ Lan Tĩnh Đình lật liên tiếp qua mấy tờ khác, rồi chỉ vào một mục quảng cáo cuối cùng: “Bệnh viện Thiên Mi, khoa phẫu thuật chỉnh hình hàng đầu của thành phố C.”

Bì Bì đột nhiên kinh hãi.

“Hiểu rồi chứ?”

“Anh muốn nói là...”

“Bảo chí bao giờ cũng nói với cô, thế giới này không an toàn, điều gì cũng có thể xảy ra. Có đúng không? Để tự làm cho mình an toàn hơn, thì cô phải làm gì? Không phải là bảo hiểm sao?” Ngừng một lát, Hạ Lan Tĩnh Đình nói tiếp, “Trên báo tràn ngập hình ảnh của các ngôi sao, có đúng không? Nó đang muốn nói với cô rằng, cô phải có một gương mặt giống họ, phải đẹp, phải hoàn mỹ như thế. Thế nhưng, cô có gương mặt hoàn mỹ như thế sao? Không hề. Vậy phải làm sao bây giờ? Đó là phải mua đồ trang điểm, đi thẩm mỹ viện, phẫu thuật thẩm mỹ.”

Bì Bì cứng họng: “Ý anh là, những tin tức đăng trên báo đều có toan tính cả sao?”

“Gần như thế. Ít nhất, về mặt nào đó mà nói, đó là sự thật.”

“Đó là lý do anh chưa bao giờ xem báo?”

“Không xem.”

“Anh chưa bao giờ quan tâm đến những tin tức thời sự, những biến đổi của thế giới ư?”

“Tôi rất quan tâm đấy chứ, nhưng không phải bằng cách xem báo.”

“Anh theo trường phái Epicurus (4) à?”

(4) Epicurus là một nhà triết học Hy Lạp cổ đại, người đã khai sinh ra Thuyết Epicurean, một trường phái tư tưởng nổi tiếng trong triết học văn hóa Hy Lạp cổ đại kéo dài đến 600 năm.

“Không. Tôi tự thành lập trường phái riêng cho mình.”

Bì Bì cười khúc khích, nhìn lên án mây dày trên đầu, rồi nói: “Trăng bị che mất rồi, chúng ta về thôi.”

Quay lại Lục thủy sơn trang, Hạ Lan Tĩnh Đình đi thẳng đến đáy giếng tắm trăng. Bì Bì ngồi bên cạnh anh, nhìn bầu trời đêm tròn tròn phía trên. Sau một lúc, thấy Hạ Lan Tĩnh Đình này giờ không nói chuyện, cô mới mở lời: “Nếu lúc này trời mưa, anh sẽ làm gì?”

Hạ Lan Tĩnh Đình đưa tay sờ vào tường giếng, dường như ấn một công tắc nào đó, hai phiến đá lớn thỉnh linh di chuyển, trong vòng hai giây đã khép kín miệng giếng lại.

Bì Bì kinh ngạc nói: “Hóa ra nơi này còn có cơ quan!”

“Đúng vậy.”

“Nhưng tôi quá!”

Hạ Lan Tĩnh Đình lại ấn tiếp vào cơ quan đó, phiến đá lớn lại di chuyển, miệng giếng lại thông thoáng như bình thường: “Thật đơn giản.”

“Cơ qua này nằm ở đâu? Tôi muốn xem thử.” Bì Bì đứng dậy, đến tường giếng sờ soạn. Căn cứ vào phương hướng Hạ Lan Tĩnh Đình chỉ, quả nhiên chạm phải một cái hồ nông, trong đó có một cái núm tròn. Cô khẽ ấn một cái, đá lớn liền khép lại. Ấn cái nữa, đá lớn lại mở ra.

Bì Bì thấy trò này có vẻ vui, thế là cứ ấn đi ấn lại. Ấn liên tục đến nỗi Hạ Lan Tĩnh Đình phiền muốn ngắt đi luôn.

“Cô ấn đủ chưa vậy?”

“Chưa. Tôi chơi lại một lần nữa ha!”

Bi Bi lại tiếp tục ấn, lần này, đá lớn khép lại rồi đột nhiên không chịu mở ra nữa.

Cơ quan mất tác dụng rồi!!!

Bi Bi luống cuống, ấn cái núm nhỏ hơn mười lần nữa, hai tảng đá lớn vẫn không xê dịch tí nào.

“Hạ Lan, giờ phải làm sao? Cơ quan bị hư rồi! Anh biết sửa nó chứ?”

“Không.”

“Không thì chúng ta chẳng phải sẽ buồn chết ở trong này sao?”

“Cô đã bao giờ xem qua bộ phim có tên là ‘Tiếng chuông lúc nửa đêm’ (5) chưa?”

(5) Tiếng chuông lúc nửa đêm: tên gốc tiếng Anh là The Ring – tên phim ở Việt Nam là Vòng tròn định mệnh, – là một bộ phim kinh dị được chuyển thể từ tiểu thuyết Vòng tròn ác nghiệt.

“Ồi Hạ Lan Tĩnh Đình, anh đừng làm tôi sợ! !”

“Ở dưới giếng rất tốt, có điều hơi tối thôi. Đối với một người mù như tôi mà nói, cũng chẳng tính là gì, từ từ rồi cũng sẽ quen.”

Nghe xong mấy lời này, chân lông Bi Bi lập tức dựng thẳng lên, cô vội nắm chặt lấy tay Hạ Lan Tĩnh Đình: “Xin anh, anh đừng đùa nữa, mau ngồi dậy sửa nó đi. Biết đâu có cái bánh răng nào gặp sự cố trong đó. Anh tìm cách chỉnh lại thì ổn rồi.

Giọng cô đã hơi nghẹn ngào.

Thế nhưng, Hạ Lan Tĩnh Đình vẫn tiếp tục nằm bất động, có vẻ rất thoải mái, thanh thản: “Hư thì chính là hư thôi, không sửa lại được.”

“Hạ Lan Tĩnh Đình! Anh đừng làm tôi sợ... nếu... anh làm tôi sợ, anh sẽ không phải là người!”

Trong bóng tối, người trước mặt cười “rít” lên một tiếng.

Nghe tiếng cười đó, Bi Bi xém bất tỉnh nhân sự: “Hạ Lan Tĩnh Đình, anh... anh đến tột cùng là ai?”

Giọng nói kia vang lên dịu dàng: “Cô nói đúng rồi, tôi không phải người.”

Bi Bi nhảy dựng lên, lùi về phía tường giếng, trong bóng tối, bày ra một thế phòng ngự: “Vớ vẩn! Anh rành rành là người, anh! Mỗi một đặc điểm trên cơ thể anh đều giống người!”

“Tôi thật sự không phải người.”

“Anh... anh chứng minh cho tôi xem.”

“Tôi hỏi cô, tìm một người đập bao nhiêu lần trên phút?”

“Bảy mươi.”

Trong bóng tối, Hạ Lan Tĩnh Đình giờ tay, kéo tay cô đặt lên ngực mình.

Nhiệt độ cơ thể anh rất thấp, giống hệt thân nhiệt của động vật ngủ đông vậy, thậm chí còn có một luồng khí lạnh tỏa ra, cảm giác ớn lạnh không diễn tả thành lời.

“Tôi đếm từ một đến sáu mươi, đứng một phút đồng hồ.” Hạ Lan Tĩnh Đình bắt đầu đếm chậm chậm, “Một, hai, ba, bốn, năm, sáu”

Bi Bi ngây dại.

Không biết bởi do thân nhiệt của anh, hay vì quá hoảng sợ, Bi Bi cảm thấy tay mình đột nhiên mất đi tri giác. Không chỉ mất đi tri giác mà ngay cả khả năng tư duy cũng mất nốt.

Ba lần.

Tìm Hạ Lan Tĩnh Đình chỉ đập ba lần mỗi phút.

End chương 6

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Hồ Ly Đáng Ghét

Phần 1 “Anh có phát hiện ra không, trên thế giới này, muốn chứng minh bản thân mình là người rất dễ, còn muốn chứng minh mình không phải người, điều đó rất khó.”

—————♥♥♥♥♥—————

Giờ phút này, Bì Bì chỉ có một mong muốn duy nhất, đó là có thể biến thành con thằn lằn, nhanh chóng bò theo tường giếng tron nhẵn, leo lên mặt đất rồi chạy trốn.

Song trong bóng tối, ngoài tiếng thở hỗn hển của mình ra, bốn bề đều tĩnh lặng như đang ở trong hầm mộ. Cô dùng móng tay cố cào vài đường trên vách giếng bằng đá, đá granit rất cứng, không hề để lại chút dấu vết nào.

Ngay sau đó, Hạ Lan Tĩnh Đình lại cười khúc khích, nghe rất kỳ quặc, ả ý vô cùng, tiếng cười như mũi kim chọc phá vào bầu không khí đầy căng thẳng này. Bì Bì nhất thời khản trương đến không thể thở được.

“Cô sợ rồi ư?”

“Xin lỗi, tôi không biết anh bị bệnh tim nghiêm trọng như vậy!” Bì Bì nói.

Im lặng vài giây, Hạ Lan Tĩnh Đình không biết phản ứng thế nào: “Cô nói gì?”

“Anh đã đi khám bác sĩ chưa?”

“.....”

“Anh luôn trốn tránh phỏng vấn, có phải do tim của anh không khỏe, nên anh sợ người ta quấy rầy?”

“.....”

“Đã thế, tôi không quấy rầy anh nữa, tôi cũng không phỏng vấn anh nữa. Anh an tâm dưỡng bệnh đi. Phiền anh mở cửa, tôi xin cáo từ.”

“... Tôi nghĩ, cô không hiểu những gì tôi nói...” Giọng của Hạ Lan Tĩnh Đình rõ là càng lúc càng chán nản.

“Hạ Lan tiên sinh, xin cho phép tôi khen ngài một câu, ngài rất có khiếu hài hước. Nghe ngài nói chuyện, tôi như được tắm trong gió xuân, chúng ta lần sau sẽ tiếp tục trò chuyện. Giờ thì tạm biệt!”

“Nghe cô nói thế, cô quả thực đang rất sợ hãi.”

“... Không có.”

“Tay cô đang run.”

“Không có.”

“Chân cô cũng đang run.”

“Không có.”

“Cô sợ điều gì?”

“Tôi chẳng sợ gì cả.”

“Vậy tại sao lại dẫm lên chân tôi?”

“Thực xin lỗi.”

Phiến đá trên đầu bỗng mở ra.

Ánh trăng mang theo làn sương núi chiều trắng xuống, một con đom đóm không biết từ đâu bay đến, đậu trên vai Bì Bì, phát ra thứ ánh sáng huyền quang, lấp lờ và kì dị vô cùng.

Hàm răng trắng toát của Hạ Lan Tĩnh Đình cũng đồng thời lóe sáng.

Hồn vía Bì Bì hỗn loạn.

Một lúc sau, cuối cùng cô hỏi: “Anh nói anh không phải người – Vậy rốt cuộc thì anh là gì?”

“Tôi là hồ ly.”

“Anh là một con cáo?”

“Xin lỗi, khi gọi danh xưng của tôi, xin dùng thêm từ ‘Vị’. Tôi đã quen với việc người khác dùng kính ngữ khi nhắc đến tôi.” Hạ Lan Tĩnh Đình rất lịch sự đính chính lại lời cô.

“Một ... vị hồ ly?”

“Chính xác. Loài người luôn tự hào mình tiến hóa cao hơn vạn vật, nhưng phân tích ngọn nguồn, chẳng qua cũng chỉ là một đàn khi. Chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân, đều là động vật có xương sống cả.”

“Hả ...” Bì Bì mất khả năng tư duy ngôn ngữ.

Cô sùng sốt nửa ngày, sau đó mới hỏi: “Vậy anh năm nay ... bao nhiêu tuổi rồi?”

“Tôi lớn hơn cô.”

“Lớn hơn nhiều hay ít?”

“Lớn hơn ... tám trăm bảy mươi tuổi.”

Bì Bì cuống cuống, khiến đầu óc không còn minh mẫn, nhất là sau khi nghe thấy con số trên, tính nhẩm nửa ngày cũng chẳng tính ra được số tuổi chính xác. Lưng cô dán vào thành giếng lạnh cóng, dán chặt đến nỗi không thể sát hơn được nữa. Cô chỉ hận sao mình không hóa thành tảng đá khảm lên đó luôn cho rồi. Cùng lúc đó, trong đầu cô chợt lóe lên vài mẫu chuyện của truyền thuyết liêu trai. May mắn là, hồ tiên trong những truyện đó đều là nhân vật tốt bụng cả. Nhưng, có một truyền thuyết khác, đã ngay lập tức áp đảo hoàn toàn, làm mờ nhạt đi tất cả những câu chuyện xuất hiện trong tâm trí cô trước đó.

“Họa Bì”

Bì Bì cắt đứt dòng hồi tưởng về nội dung cụ thể của Họa Bì, liêm liếm môi, ép buộc mình bình tĩnh lại: “Nếu anh muốn ăn tươi tôi, anh chắc chắn sẽ hối hận đấy.”

“Ồ, vậy ư?” Giọng điệu Hạ Lan Tĩnh Đình rất nhẹ nhàng, nhưng vẫn tiếp tục cười, “Tại sao?”

“Tôi mắc bệnh AIDS, bức bách tôi quá, tôi sẽ cắn người.”

Hạ Lan Tĩnh Đình cười đến mức không thở nổi.

Thừa dịp đó, Bì Bì co chân, ra về muốn đá, nhưng đã bị anh nhanh tay lẹ mắt tóm lấy.

“Không có gì phải sợ, tôi sẽ không thương tổn đến cô đâu.” Anh buông tay ra, ngồi xuống ghế nằm, dù đáy giếng chật hẹp nhưng vẫn duy trì một khoảng cách xa nhất với cô.

Tuy nhiên, anh càng nói vậy, giọng Bì Bì càng run: “Anh ... nói lời phải giữ lời, hay là ... đang cố tình trêu chọc tôi?”

“Tộc Hồ của chúng tôi rất giữ chữ tín.”

“Không, anh không phải hồ ly.”

“Tôi phải nói thế nào thì cô mới chịu tin tôi?” Dường như bị xúc phạm nên ngữ khí của Hạ Lan Tĩnh Đình có vẻ hơi bức bối.

“Rất đơn giản, anh hãy hiện nguyên hình cho tôi xem.”

Hạ Lan Tĩnh Đình mỉm cười.

“Tôi không biến được.”

“Tôi giảm bớt yêu cầu, anh chỉ cần cho tôi xem cái đuôi hồ ly của anh thôi cũng được.”

“Tôi không có ...”

“Vậy thì anh không phải hồ ly.”

“Chuyện là thế này ...” Hạ Lan Tĩnh Đình đau khổ giải thích, “Sau khi tu luyện, rất nhiều đặc trưng về hình dạng của tôi cũng tiêu biến theo.”

“Tôi không hiểu.”

“Trong những trường hợp thông thường, trong quá trình tu luyện của hồ ly, cái đuôi là cửa ải cuối cùng. Nhưng tôi thì ngược lại với họ, đôi mắt mới là cửa ải cuối cùng.

“Tại sao lại xảy ra điều ngược lại với anh?”

“Tôi sinh ra đã mù, nên chỉ có thể đi ngược với người khác. Và lại, thời gian vượt ải cực kỳ chậm. Ai đó muốn bắt tôi phải khiếm khuyết mãi.”

“Anh lại lừa tôi.”

“Lời tôi nói đều là sự thật.”

“Được rồi, ngoại trừ vấn đề về nhịp tim, anh còn gì để chứng minh anh là hồ ly chứ?”

“Khứ giác của tôi rất nhạy.”

“Nhạy như thế nào?”

“Sáng nay, cô thức dậy, dùng kem đánh răng Nitidum, Sau đó, cô ăn bánh bao chiên, là vị nắm hương. Cô uống sữa đậu nành. Kế tiếp, cô đến tòa soạn, dọc đường không cẩn thận dẫm lên một vỏ chuối tiêu. Tàu điện rất đông, cô ngồi cùng một cô nàng dùng nước hoa hiệu Gucci. Buổi trưa, cô ăn thịt heo xào và cháo cá thái lát, cô rất yêu quý hàm răng của mình, nên ăn xong lại đi súc miệng, lúc này cô dùng kem đánh răng hương cỏ san hô. Sau đó, cô rất mệt, nên uống một ly trà đậm, là loại trà nhài rẻ. Đồng nghiệp của cô thích nhai kẹo cao su, cô ta không thích cô, đã dấn bã kẹo vào ghế của cô, cô không để ý ngồi xuống làm việc, khiến quần cô bị dính một ít, tới bây giờ cô vẫn chưa biết mình bị dính. Công việc hôm nay của cô là sắp xếp lại hồ sơ, cô chạm vào mấy trăm tờ giấy, phân chia lần lượt thành ba mươi mốt thời gian khác nhau, mùi mực in vẫn còn lẫn lộn trên người cô. Cô đi xe buýt, tài xế xe buýt hút thuốc lá nhãn hiệu Ngọc Khê. Cô đói bụng, đã ăn rất nhiều thịt bò khô và snack khoai tây ... Khoảng thời gian gần đây, kinh nguyệt cô không đều, khiến cho mùi nội tiết tố trên người cô thay đổi thất thường, nhưng tôi có lý do để tin rằng, nguyệt sự của cô tối nay sẽ đến.”

“Hạ Lan Tĩnh Đình, anh dám theo dõi tôi!”

“Ban ngày tôi không thấy gì, có thể bám theo cô sao?”

“Anh không nhìn thấy? Ai biết đây là thật hay giả chứ?”

“Quan Bì Bì, con gái ngọc như cô vậy, tôi cần gì phải lãng phí trí thông minh chỉ để đi gạt cô.”

“Hoặc anh hiện nguyên hình để chứng minh anh là một con hồ ly, hoặc anh chính là một kẻ lừa đảo.”

“Tôi đưa cô về nhà, cuộc nói chuyện dừng ở đây.” Hạ Lan Tĩnh Đình bỗng kéo tay cô, rồi bất thành lĩnh, nhẹ nhàng nhảy lên, mang theo cô ra khỏi giếng.

“Ồ, anh nhảy cao như vậy, sao không tham gia thi vượt chướng ngại vật một trăm mét của thể vận hội Ô-lym-pic đi?”

“Cô có thể im miệng lại được không?”

”

Không khí trên xe rất bất thường.

Hạ Lan Tĩnh Đình từ đầu tới cuối vẫn mặt mày âm trầm.

Bì Bì không ngồi yên được, đành phải tìm chủ đề để nói: “Ngoài hoa ra, anh còn ăn gì nữa?”

“Tôi còn ăn thịt người.”

“Anh hài hước quá. Hiện giờ, thực phẩm con người ăn, thứ gì chẳng có chất phụ gia hóa học, con người đâu phải thực phẩm xanh ...”

“Nên tôi rất kén chọn.”

“Vậy anh chắc sẽ rất kinh tởm tôi, thật đó. Tôi từng bị bệnh viêm gan đấy.”

“Nói đến gan, đó là món tôi thích nhất.”

“Vậy lần sau tôi mời anh ăn gan heo xào nhé.”

Người nào đó chán nản.

Bi Bi mặc kệ anh, tiếp tục nói: “Anh có phát hiện ra không, trên thế giới này, muốn chứng minh bản thân mình là người rất dễ, còn muốn chứng minh mình không phải người, điều đó rất khó.”

“Kít”.. xe đột ngột dừng lại. Dù đã thắt dây an toàn, người Bi Bi vẫn bị nhào về phía trước, lại bị dây an toàn kéo lại, xương sườn bị đè rất đau.

Hạ Lan Tĩnh Đình bước ra khỏi xe, đưa tay tóm cổ kéo cô ra, kéo đến dưới một gốc cây lớn, bất thành linh dùng hai tay kẹp vào cổ cô, lạnh lùng nói: “Nếu như, tôi ăn cô ngay bây giờ, có phải là sẽ chứng minh được điều đó rồi không?”

Phần 2 “Dạ... Vâng...” Kì thật, Bi Bi muốn nói, đã muộn như vậy, anh ngủ tạm trên ghế salon một đêm đi. Nhưng lời đã đến miệng lại không nói ra được.

—————♥♥♥♥♥—————

Thật ra, không cần dùng tay, chỉ cần ánh mắt âm trầm của Hạ Lan Tĩnh Đình cũng có thể kẹp đứt cổ của Quan Bi Bi.

Nhưng bất chợt, bị một vật cứng chọc phải nên làm anh dừng bước. Cúi đầu xem xét, phát hiện ra có một vật màu đen viền bạc đang nằm ở ngang ngực anh.

“Đó là gì?”

“Máy ghi âm của Sony.”

Hạ Lan Tĩnh Đình nhú chân mày, “Cô muốn ghi âm?”

Bi Bi ra sức gạt đầu, lấy lại thế chủ động, cất giọng hỏi: “Hạ Lan tiên sinh, xin hỏi làm hồ ly đã chín trăm năm, anh có cảm nghĩ gì? Có thể phát biểu một vài lời không?”

Nơi này là đầu đường đại lộ đi vào thành phố, trên đường có rất nhiều xe, đèn xe đan xen nhập nhोạng, như sóng ra đa thi nhau quét lên gương mặt họ. Ven đường không có người đi bộ, chỉ có một ông lão mặc áo bông đang nhặt rác.

Hạ Lan Tĩnh Đình nghe cô nói, chợt giật mình rồi cười giễu: “Xem ra thật sự cô không sợ tôi.”

“Không sợ.” Bi Bi quyết đoán lắc đầu, “Chỗ ở trước đây của tôi, đằng sau là lò hỏa thiêu, bên trái là mộ liệt sĩ, bên cạnh là cửa hàng bán vòng hoa. Cái gì tôi cũng sợ nhưng lại không sợ quý.”

Kỳ thật, đó không phải là chỗ mà Bi Bi sống, là nơi mà bạn tốt của Bi Bi – Tân Tiểu Cúc sống. Bởi vì từ nhỏ đã sống ở đó nên Tiểu Cúc bị cho rằng, cô mang theo âm khí vương vất, quý khí nặng nề, là ma quỷ đầu thai chuyển thế, có quý hộ thân. Lúc lên trường cấp hai, tuy là tài năng toán học của lớp nhưng người để ý đến cô không nhiều, ngoại trừ Quan Bi Bi bởi trời sinh tính tò mò.

“Tôi không phải là quý.”

“Anh có bóng.” Bi Bi chỉ chỉ mặt đất, biểu thị sự đồng ý.

“Tôi lặp lại lần nữa, tôi là...”

“Từ phi anh có thể chứng minh.”

Sau vài giây giằng co, Hạ Lan Tĩnh Đình bỗng nhiên cười, nói: “Khi đó cây nhiều hơn bây giờ rất nhiều.”

Lúc này đến lượt Bi Bi bó tay: “Cây gì?”

“Không phải cô hỏi tôi có cảm nghĩ gì sao? Đó là cảm nghĩ của tôi.”

Cây nhiều hơn bây giờ rất nhiều. Nói nhầm. Giá nhà khi đó cũng rẻ hơn bây giờ nhé!

Đây là cảm nghĩ của người đã sống những chín trăm năm à?

Tự dưng Bi Bi cảm thấy hơi xem thường con người kia, “Hạ Lan Tĩnh Đình, sống nhiều năm như anh quả là vô ích rồi.”

Trở lại xe, Hạ Lan Tĩnh Đình lại mở đài, trong xe tiếp tục ngân nga những âm thanh sầu não của khúc dạ khúc.

“Đây là loại nhạc yêu thích của hồ ly?”

“Ừ.”

“Đó là... đài phát thanh của các anh?”

“Ừ.”

“Phát thanh viên có chất giọng gọi cảm kia cũng là một con hồ ly.”

“Kính ngữ.”

“Cũng là một vị hồ ly?”

“Bộ tộc của chúng tôi thích làm việc trong ngành giải trí.”

“Thảo nào toàn âm nhạc, tin tức gì cũng không có.” Bì Bì lẩm bầm.

“Cô sai rồi, Bên trong truyền tin tức mới đúng, chẳng qua dùng âm nhạc để phát đi thôi. Là hồ ly, nghe sẽ hiểu.”

Bì Bì bắt chéo chân lên: “Phát tin tức gì thế? Nói tôi nghe một chút đi.”

“Vừa rồi đang nói về thời tiết ở núi Đại Hưng An. Trời nắng, nhiều mây, ở Bắc Cực âm dưới 52 độ. Cửa hàng hoa Ferry mới nhập một loại hoa tươi màu xanh biết, số lượng không nhiều, chào mừng bạn đến mua. Còn có một vị đại tiên đã đắc đạo tổ chức tọa đàm, giảng về các loại bí quyết tu luyện.”

“Cửa hàng hoa Ferry, chính là cửa hàng hoa bên phố Nam sao?”

“Ừ.”

Ai ở thành phố C cũng biết đó là cửa hàng bán hoa lớn nhất, năm nào ở đây cũng tổ chức một chợ hoa rất hoành tráng. Bà nội Bì Bì từng mua khá nhiều hạt giống hoa từ cửa hàng này.

“Anh cũng thường đến đó mua hoa sao?”

“Không thường xuyên lắm, thỉnh thoảng có đến. Cửa hàng đó với tôi mà nói thì tương đương với McDonald của các cô.”

“Ăn toàn là hoa, hệ tiêu hóa của anh chịu nổi sao?”

Hạ Lan Tĩnh Đình bỗng nhiên im lặng.

“Anh... Anh có hệ tiêu hóa không?”

Tiếp tục im lặng.

“Một ngày anh đi toilet mấy lần?”

Xe thắng gấp lại, ngay sau đó, cánh cửa xe bên phía Bì Bì đột nhiên mở ra. Giọng Hạ Lan Tĩnh Đình rất không khách khí: “Xuống xe.”

“Còn chưa về đến nhà mà.”

“Xuống.”

“Tôi không xuống.”

Hạ Lan Tĩnh Đình nhảy xuống xe, kéo cửa ra: “Quan Bì Bì, cô xuống xe cho tôi.”

“Không xuống.”

Anh ta chợt bắt lấy chân cô, cởi đôi giày da của cô ra, ném xuống ghế sau của xe.

“Hạ Lan Tĩnh Đình, anh muốn làm gì!”

“Cô có xuống không?”

“Giày của tôi...”

Mặc mọi thứ xung quanh, Hạ Lan Tĩnh Đình dùng một tay kéo cô xuống xe. Đóng cửa, “Két” một tiếng, ô tô để lại một đường bụi dài, nghênh ngang phóng đi.

Một mình Quan Bì Bì chân trần đứng ở trên đường vẫn hướng đến chiếc xe chỉ còn là ánh đèn xa xa mà hét to:

“Này! Hạ Lan! Anh quay lại! Tôi thừa nhận anh là hồ ly được chưa! Hạ Lan...”

Đèn xe sau nhấp nháy hai lần rất mĩa mai, dần dần hóa thành một điểm nhỏ, hòa vào dòng xe cộ tấp nập, không thể phân biệt được nữa.

Thật không thể tin được, anh ta thật sự đã bỏ cô lại giữa đường.

Quan Bì Bì nhìn xuống chân, nhựa đường cái rất tốt, bề mặt rất nhẵn. Nếu là mùa hạ đi dạo bằng chân trần ở đây đúng là một sự hưởng thụ,

Nhưng mà trong thâm tâm cô không ngừng kêu khô, bây giờ là mùa đông mà.

Dù tuyết đã ngừng rơi, băng cũng đã tan, nhưng mặt đất cũng giống không khí, đều rét lạnh.

Giơ tay ra vẫy xe, nhưng không ai thèm để ý đến. Muốn gọi điện thoại nhưng điện thoại lại hết pin. Hơn nữa, đêm hôm khuya khoắt, đáng về cô lại không đứng đắn rất dễ làm cho người ta không tin tưởng.

Đi một mình được hơn một tiếng, hai cái chân chỉ chăm chăm đi về phía trước, không còn cảm giác nữa rồi.

Cứ như vậy, lè mề đi về phía trước, đi đến khi cả người đổ đầy mồ hôi, Đến khi sao trời thưa thốt, cô mới nhận ra mình đã đến cao ốc, lúc đi quên chưa tắt đèn, đèn phòng ngủ vẫn sáng. Đến gần cửa lớn, nhờ đèn đường mà nhìn, mới nhận ra hai chân cô chảy rất nhiều máu, tuy có xỏ tất dày nhưng hai bàn chân vẫn bị rách da, máu chảy đầm đìa vô cùng thê thảm.

Bì Bì khóc rống trong lòng: Thật sự là hồ ly tinh có khác! Hồ ly đại tiên nói giận là giận, quả là không thể đắc tội được.”

Cô thở dài một hơi, ngẩng đầu, lại trông thấy loáng thoáng một cái bóng trắng trên bậc thang trước cửa.

Đáng về kia rất quen thuộc, dù là mờ ảo nhưng cô vẫn nhìn ra được.

“Gia Lâm?”

Cái bóng áo trắng đứng dậy, có vẻ kinh ngạc: “Bì Bì, xảy ra chuyện gì vậy? Muộn thế này mới về?”

“Em... Giày của em bị ném đi mất.” Bì Bì vừa cảm thấy có chút oan ức, lại tự trách mình quá lảm chuyện rồi, tự làm thì phải tự chịu.

May mắn thay Gia Lâm cũng không hỏi nhiều, chắc sợ cô xấu hổ, thấy cô bước cao bước thấp liền cúi người xuống: “Để anh công em lên.”

Bì Bì ngoan ngoãn ôm lấy lưng Gia Lâm, để anh công cô lên tầng hai.

Thực ra đây không phải lần đầu tiên Gia Lâm công cô, có một lần Bì Bì đi xe bị ngã, gãy xương phải dưỡng một tháng. Mỗi ngày đều là Gia Lâm đạp xe đưa cô đến trường, dù tầng cao hay thấp đều là anh dìu cô đi, cũng từng công cô vài lần. Khi đó vóc dáng anh vẫn chưa cao lắm, nhưng cô còn nhỏ hơn. Anh rất cương quyết, cô cũng không từ chối, còn vui vẻ khi được anh công. Vì điều đó mà Gia Lâm bị mọi người giễu cợt, nói anh là: “Trư Bát Giới công cô dâu.” Lúc công cô, mặt Gia Lâm rất nghiêm túc, quai hàm đan lại, dường như muốn ngăn cản lời đồn đại. Cuối cùng trời đưa đất đẩy thế nào mà lại trở thành học sinh danh dự Lôi Phong, tấm gương tốt giúp đỡ bạn bè, thật là hài hước.

Gia Lâm mặc áo lông khoác ngoài, nhưng hơi thở đàn ông vẫn lan tỏa xung quanh, nhẹ nhàng đưa hương vào chóp mũi. Tim Bì Bì đập mạnh, mặt đỏ tới tận tai, cảm thấy thân thể mình sắp bị lưng anh làm bóng rất rồi.

Vào đến cửa, Gia Lâm để cô ngồi lên ghế salon, rồi ngay lập tức quay người vào bếp nấu nước.

“Gia Lâm, muộn như vậy, có việc muốn tìm em sao?” Bì Bì cách anh một cánh cửa hỏi vọng vào.

“Không có việc gì.” Anh khe khẽ thở dài.

“Thi làm bài không tốt sao?”

“Hừm, không phải không tốt. Chỉ là không đạt đến số điểm mà anh kỳ vọng. Cho nên trường cũng không cấp cho toàn bộ học bổng.”

Trong trí nhớ của Bì Bì, trước đây chỉ cần có một lần thi không khá Gia Lâm sẽ không chịu về nhà ngay lập tức, mà là tới nhà Bì Bì ngồi một lúc, chờ cho phục hồi sức lực, lấy đủ tinh thần, chuẩn bị đối mặt với tiếng gào thét của mẹ..

“Vậy anh xin nhiều nơi vào. Không tỏa sáng ở phương Đông thì tỏa sáng phương Tây.”

“Anh chỉ ngắm trứng mấy trường, những trường khác có cho học bổng toàn phần anh cũng không muốn đi.”

Bì Bì cười khổ.

Cho đến bây giờ, năm nào thành tích của anh cũng đứng nhất nên tính cách cao ngạo, cái gì cũng phải là tốt nhất, thứ hai cũng không được.

“VẬY anh... Hay là anh thi lại GRE?”

“Ừ, đành phải như vậy. Còn một trường nữa thôi vẫn chưa hồi âm lại cho anh, anh chờ là được.”

Bì Bì nhớ rõ mỗi lần chuẩn bị thi GRE, Gia Lân đều sút mấy cân. Đến Bắc Kinh tham gia thi gì đó ở trường Tân Đông Phương, anh đều đóng kín cửa để chuyên tâm học. Lúc quay về, anh vừa đen vừa gầy, đúng là làm cho người ta đau lòng.

“Em có khoai tây chiên, anh ăn không?” Cảm giác được câu chuyện quá nặng nề, Bì Bì liền chuyển đề tài.

“Chân em sưng rồi, để anh đưa em đến bệnh viện.”

“Không cần, không cần. Em có thuốc Vân Nam rồi.”

Gia Lân rót cho cô một chén trà, nhìn đồng hồ trên tay rồi nói: “Muộn rồi, anh về đây.”

“Đạ... Vâng...” Kì thật, Bì Bì muốn nói, đã muộn như vậy, anh ngủ tạm trên ghế salon một đêm đi. Nhưng lời đã đến miệng lại không nói ra được.

Thấy anh đi đến cạnh cửa, Bì Bì nhớ ra một việc, liền hỏi: “Gần đây anh gặp Điền Hân không?”

Gia Lân chần chờ một lát, không hề ngoảnh đầu lại nói: “Không gặp.”

“Nếu như gặp cô ấy, anh hỏi hộ em một chút, cô ấy đã mua vé giảm giá 60% của buổi hòa nhạc của NK chưa. Nha đầu đó, gọi điện thoại mấy lần cũng không được.”

“Được.”

Gia Lân quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt rất sâu: “Ngủ ngon.”

Bì Bì cười: “Ngủ ngon.”

Cửa nhẹ nhàng đóng lại, Bì Bì không để ý đến cái chân đang đau như dao cắt, vội vàng xông vào toilet.

“Bà dì” của cô đến rồi.

End chương 7

Hoa Tiên: Chương này, anh Tình Đình đúng là đáng ghét, nhưng cũng hiểu cho anh mọi người nhé, bởi anh và Bì Bì đứng trên hai vị thế và bình diện khác nhau để đối xử với nhau, thêm nữa, theo như Tít nói thì Bì Bì toàn hỏi những câu ba chấm, =)) là mình thì mình cũng nổi cáu lên được. Người giận, người nóng là có lý của người.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Những Tháng Ngày Còn Đi Học

Bì Bì ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mặt Ưông Huyền, cũng cười lại: “Không cần, sẽ có người mời tôi vào. Nếu không, tôi không phải thể gia vọng tộc, sao lại đến chỗ này chứ?”

—————♥♥♥♥♥—————

Lúc tàu điện ngầm đi ra khỏi đường hầm vừa lúc ngang qua trường Nhất trung của thành phố C.

Sáng nay trời thật u ám. Xa xa, mấy chiếc ống khói không lồ không hề xả khói, đó là dấu tích của một thành phố công nghiệp.

Nhưng Bì Bì vẫn cảm thấy mùi khói lảng vảng trong gió, nên khi tàu điện ngầm tiến vào đường hầm, bị hơi ẩm từ thiết bị sưởi ẩm phả vào, cô liền ho như vừa hít phải một hơi thuốc lá.

Tuy ngày nào cũng đi qua ngôi trường mình từng học, nhưng Bì Bì luôn cố tình chuyển ánh mắt về phía tháp truyền hình gần đó hoặc là tòa nhà Kim An ở phía xa. Thà xem các biển quảng cáo trên cao một nghìn lần cũng không liếc mắt một lần về phía trường Nhất trung thành phố C.

Nhưng mà đêm qua vì chân đau mà cô ngủ muộn, Bì Bì ngủ không ngon, bây giờ mí mắt không nhấc lên được. Lại thêm được gặp Gia Lân nên có chút hoài niệm, liền nhìn thoáng qua trường học đã lâu không để ý tới.

Mái ngói của dãy nhà hành chính đã được thay mới, khối lớp học mới xây đã hoàn thành. Trên sân vận động khí thể phi phàm có treo mấy tấm banner tranh và chữ, bốn chữ đầu là: “Nhiệt liệt hoan nghênh...” Nhắm mắt lại có thể nghe thấy tiếng từ chiếc loa công suất lớn của trường. Trung học năm thứ hai, phòng học của lớp 11 ban 7 nằm ở gần cuối hành lang, bên tay phải. Điền Hân nói, bàn học nơi đó vẫn không thay đổi, trên bàn vẫn còn đường phân ranh giới. Có điều những bài thơ vô nghĩa chép trên bàn thì nhiều hơn, có một bài do cô và Bi Bi sáng tác, vần điệu rất thú vị, rất hài hước, bên cạnh còn có người vẽ thêm manga cho sinh động. Điền Hân dùng điện thoại chụp lại gửi cho Bi Bi xem, cô cứ vậy mà cười mấy ngày.

Khi đó, lớp vẫn được gọi là lớp “căn bã”, là nơi tập trung các học sinh kém, Bi Bi cũng nằm trong số đó. Toán học của cô trong kỳ thi lớp mười không đạt tiêu chuẩn, vật lý dưới bốn mươi điểm. Chỉ có ngữ văn khá hơn, thành tích nằm trong top 10. Vì thế mà thầy giáo nói, Bi Bi là nhân tài mới của lớp văn, vào lớp chuyên văn mới có thành tích tốt. Ba mẹ Bi Bi không phải là người đọc sách, lời của thầy giáo như thánh chỉ, Bi Bi cứ vậy mà vào lớp 11 ban 7.

Một năm qua đi, thành tích tốt không thấy đâu, nhưng trái lại, trên lớp cô có thêm ba người bạn tốt. Theo bảng xếp hạng thi, thứ ba mươi là Vương Ngọc Mẫn, ba mươi lăm Đồng Tiểu Thiên, bốn mươi một: Trương Bội Bội. Xếp hạng của Bi Bi cứ đi động lên xuống giữa ba mươi tám đến ba mươi chín.

Bốn cô gái tự đặt cho mình cái tên nhóm là: “Đào hoa đào.”, chế ra đủ loại danh hiệu. Sau giờ học, liền túm tụm lại nói chuyện phiếm, nhảy dây. Trong bốn người thì Bội Bội xinh đẹp nhất, gia đình giàu có nhất. Nhưng trong lòng mọi người đều xem thường cô ấy. Giống như trường Nhất trung thành phố C là trường cấp ba trọng điểm, xếp thứ ba mươi là một đẳng cấp, thứ hạng bốn mươi lại là một đẳng cấp khác. Năm mươi người một lớp, bốn mươi người sau chính là học sinh yếu kém, và lẽ dĩ nhiên không ai muốn chơi với học sinh kém. Nếu như chơi với những người ấy chính là sự ban ơn. Trương Bội Bội rất thân thiết với lớp 11 ban 7 chuyên hóa, rất ái mộ và tặng bốc những người đó. Mỗi sáng đều mua một túi bánh bao chiên rất lớn, chỉ ăn một cái còn lại mang đến trường, chia cho bạn bè.

Ngày đó, ăn bánh bao chiên là một sự xa xỉ. Bi Bi mặt mông, ăn mấy lần rồi sau không ăn nữa, Đến lúc muốn ăn thì lại ngượng. Vương Ngọc Mẫn và Đồng Tiểu Thiên lại cho rằng nên ăn. Bọn họ làm bài tập sẽ cho Bội Bội chép, nhảy dây, chơi trò chơi đều gọi cô ấy đến chơi, có người bắt nạt cô ấy sẽ hò nhau cùng đánh lại... Bởi vậy gần như nguyên cả năm ấy, bọn họ không tốn đồng xu nào để mua đồ ăn sáng, đem tiền đó để dành mua truyện tranh. Nếu như có ngày bọn họ không ăn bánh bao của Bội Bội, Bội Bội sẽ rất hoảng hốt, cho rằng mình đã làm gì mất lòng bọn họ.

Bi Bi nghĩ rằng, làm người mà hèn mọn như vậy thật thảm hại. Nhưng không thể không thừa nhận, quan hệ của Bội Bội với những người thuộc đẳng cấp khác rất tốt. Quả nhiên, thái độ của Ngọc Mẫn và Tiểu Thiên rất nhiệt tình. Ví dụ như tháng ba chơi xuân, thầy giáo để học sinh tự chia ba người thành một tổ nhỏ. Ngọc Mẫn và Tiểu Thiên tranh nhau Bội Bội, làm hại Bi Bi phải kết nhóm với hai bạn nữ không hề thân thiết khác. Sau đó vì phân công nhiệm vụ mà cãi nhau, cuối cùng kết thúc không vui vẻ. Một năm có một lần nghỉ xuân cứ thế mà hồng бет. Sau này cô đem việc này nói lại cho Bội Bội nghe, Bội Bội chỉ hé miệng cười: “Có nhiều đó cũng kể khô? Cậu cũng không tự suy xét lại, mỗi ngày tan học, là ai cùng cậu về nhà? Biết có bao nhiêu nữ sinh trong lớp ghen tị với cậu không? Ông Huyền kia à, chỉ cần Đào Gia Lân chịu cười với cô ta, để cho cô ta nhường thứ hạng cho hai mươi người nữa, cô ta cũng cam tâm tình nguyện ấy chứ. Có cái được tất sẽ có cái mất, đúng không? Nhìn lại mình nè, chỉ vì chút tình bạn đáng thương mà suốt hai năm chưa từng ăn sáng từ tẻ, bây giờ bị dạ dày rồi.”

“Vậy mà cậu còn gọi đó là tình bạn. Chẳng qua là đổi lấy bánh bao chiên thôi.”

“Cho nên mình đã sớm biết tình bạn vốn cũng chẳng thanh cao gì, cũng có thể xem như một món hàng mua bán. Không giống như cậu và Gia Lân, thanh mai trúc mã, vô tư từ nhỏ.”

Không biết tại sao, bất kể là Bội Bội, Ngọc Mẫn cùng Tiểu Thiên đều thích nói về Gia Lân trước mặt cô. Trong mắt mọi người, anh là sao sáng, mọi người đều muốn thom lây. Mà quan hệ giữa Bi Bi và Gia Lân quả thực làm cho nhiều nữ sinh ghen tỵ. Ít nhất Ngọc Mẫn và Tiểu Thiên rất rất nhiệt tình nghe Bi Bi kể chuyện linh tinh về Gia Lân.

Từ nhà Bi Bi đến trường có hai con đường, bắt đầu từ cấp hai, các bậc phụ huynh đã bàn bạc để cho hai đứa trẻ đi học cùng nhau. Thứ nhất có bạn bè, thứ hai cũng an toàn hơn. Cứ như vậy mặc mưa gió cũng giữ được nhiều năm. Sau này trưởng thành, dù không còn là hàng xóm, cũng không cùng nhau học lên nữa, nhưng hai nhà cũng không xa nên hai người vẫn hẹn cùng nhau về nhà. Thời tiết đẹp thì không đón xe, sẽ cùng đi bộ.

“Đường về dài như vậy, các cậu thường nói về cái gì?” Ngọc Mẫn và Tiểu Thiên thường hỏi vậy.

Bi Bi không nhiệt tình đáp: “Không nói gì, chỉ là đi theo cậu ấy, nói về bài tập. vân vân. Chúng mình là hàng xóm, cha mẹ là đồng nghiệp, mẹ của mình sợ mình đi đường không an toàn nên nhờ cậu ấy chú ý mình thôi.”

“Cậu lớn thế này rồi mà còn nhờ cậu ấy chú ý??”

“Chẳng còn cách nào cả, an ninh chỗ mình không tốt, mẹ mình rất lo.” Cô nói có sách, mách có chứng, “Hôm trước các cậu có xem báo không? Khu mình có đám kéo bè lũ đánh nhau, gạch bay đầy trời, chớp cái đã chết hai người. Ngay cả người đi đường cũng bị thương.”

“Chúa ơi...”, Xuất thân từ gia đình theo đạo, Ngọc Mẫn và Tiểu Thiên đồng thời sợ hãi, “Thì ra là như vậy!”

Kỳ thật, sau khi tan học, đi trên con đường dài như vậy, đương nhiên phải nói chuyện với nhau.

Bi Bi sẽ kể chuyện xưa, Gia Lân sẽ là thánh giả trung thành.

Tới gần kì thi Đại Học năm đó, Gia Lân luôn căng mình như dây cung, nghe Bi Bi kể chuyện xưa chính là thời khắc thoải mái nhất của anh.

Mẹ Gia Lân quản lý đặc biệt nghiêm khắc, thi toán học được tám mươi điểm sẽ bị đánh, là dùng thước đánh, vừa đánh vừa nắn: “Mẹ nói con không

cẩn thận! Mẹ nói con không chăm chỉ! Lần sau thi không được 100 điểm đừng về gặp mẹ! Gặp mẹ thì hãy quỳ trên tấm ván giặt!” Trong nhà, chỉ cần là vật có thể khiến người ta phân tâm đều bị cấm. Bốn tác phẩm lớn nổi tiếng, “Shakespeare toàn tập”, “gia”, “xuân”, “thu” đều bị bỏ vào tủ kính rồi khóa, “Xạ điêu” không được xem, mp3 không được mua. Tuy nhiên mỗi ngày đi cùng Bì Bì, nhưng ngược lại đi ấy không hề lo Gia Lân yêu sớm. Bởi mất Gia Lân sẽ không kém như vậy. Bì Bì quá bình thường, bề ngoài rất phổ biến, thành tích lại quá kém, cha mẹ không có học lại không có chí tiến thủ, cô chính là một cô gái không có tiền đồ sống trong một gia đình không có tiền đồ.

Thế nhưng Gia Lân cũng không hiểu mẹ mình. Mẹ anh tốt nghiệp trường Thanh Hoa, sao lại đánh trẻ em còn đã hơn cả những người công nhân không có văn hóa?

Không có thiên phú về toán học thì Bì Bì có thiên phú về biên tập các câu chuyện.

Những câu chuyện được cô tổng hợp từ tiểu thuyết, tạp chí, chuyện phiếm, các tình tiết trên TV và nghe được từ thầy giáo, một chuyện rồi thêm một chuyện, số trang bản tổng hợp còn dài hơn so với truyền thuyết. Một chủ đề rất tầm thường được cô kể, nghe giống như mưa dầm tí tách vào thangka năm mãi không dứt. Kỳ thật những chuyện Bì Bì kể, tất cả chỉ là những chuyện ngôn tình vụn vặt, lo lắng về sự hứng thú của Gia Lân nên còn thêm cả các môn võ thuật cho hồi hộp, gay cấn. Nào là, nữ sinh trường, anh hùng khí đoàn, chuyện gì cũng có, rất sống động. Những khúc quan trọng, cô sẽ dừng lại đúng lúc, và mời nghe lần sau sẽ rõ.

Vì vậy, mỗi khi tan học, ra đến cổng trường Bì Bì vừa trông thấy Gia Lân sẽ làm bộ nhìn mấy bức ảnh tuyên truyền cổ động. Nói vài câu bàn bạc về bài tập, Gia Lân đều không kiên nhẫn mà tiến vào chủ đề chính: “Sau đó thì sao?”

Gia Lân không thừa nhận Bì Bì là bạn gái của mình, năm đó người ta gọi là yêu sớm. Thế nhưng, ngày nào anh cũng cùng Bì Bì về nhà, mặc kệ người ta nói như thế nào. Thậm chí, hai người còn rủ nhau đến vệ đường chỗ nhà máy thủy tinh để nhặt những bình thủy tinh bị vỡ đi, mang ra sông rửa sạch rồi mang về nhà để nuôi con rùa nhỏ.

Học kỳ sau của lớp 11, bạn cùng bàn với Bì Bì thay đổi, chính là Điền Hân.

Điền Hân là lớp phó học tập, cũng là thành viên duy nhất nằm trong top 3 mỗi học kỳ trước khi vào lớp chuyên văn. Ngày đầu tiên ngồi cùng, Điền Hân đã chủ động chia sẻ những kinh nghiệm học tập của mình với Bì Bì, cũng tận tình trả lời mọi vấn đề của Bì Bì: ví dụ như mỗi ngày học mấy giờ, khi nào dậy, khi nào đi ngủ, là bài tập thường xuyên như thế nào, thời gian biểu cho từng môn học, thậm chí, ăn uống những thực phẩm dinh dưỡng gì và tập Thái cực quyền như thế nào đều trả lời rõ ràng. Bì Bì cực kỳ vui mừng, cảm giác rằng mình may mắn hơn Bội Bội rất nhiều.

Ngồi cùng bàn thứ hai với Bội Bội là Ưông Huyền. Ưông Huyền là bạn thân của Điền Hân nhưng tính tình kiêu căng, bình thường đều không nói chuyện với Bội Bội, lúc kiểm tra còn có ý nghiêng người đi, sợ có ý nhìn lên bài. Tệ hơn cô ta còn tố cáo với thầy Hường, nói Bội Bội thích ăn vặt làm ảnh hưởng đến việc học tập của cô ta, rồi hỏi vì sao lại bắt cô ta kèm học sinh yếu? Nếu so sánh thì Điền Hân vừa hào phóng lại hiền hòa. Biết Bì Bì thi không tốt sẽ bị mẹ mắng nên khi kiểm tra toán liền cho Bì Bì chép bài để đạt điểm chuẩn. Chỉ cần là đề mục mà Bì Bì không hiểu, hỏi thì cô ấy sẽ kiên nhẫn giảng giải, giảng hết lần này đến lần khác, đến tận lúc hiểu rồi mới thôi. Khó trách mỗi năm cô đều được bầu vào top ba học sinh tốt của thành phố. Bì Bì đối với cô ấy tâm phục khẩu phục, cảm tạ, khắc sâu trong lòng. Sinh nhật Điền Hân, cô không tiếc khi tiêu tất cả tiền tiêu vặt của mình để mua cho cô ấy một con mèo màu nâu.

Đến ngày sinh nhật Bì Bì vào tháng sáu, trời mưa to. Thành phố C bỗng nhiên biến thành đại dương mênh mông. Nghe đài báo thì bên ngoài sấm sét vang dội, có người đi đường bị sét đánh trúng. Đồng thời cũng khuyên mọi người không nên ra ngoài đường vì đường thành phố C có nhiều cống thoát nước bị mất nắp đậy, đã có một thiếu niên trượt chân rơi vào cống đến giờ chưa tìm thấy xác. Nhưng từ một tuần trước, Điền Hân đã hứa sẽ đến nhà Bì Bì ăn mừng sinh nhật. Ngày ấy, mẹ Bì Bì mua bánh ngọt, mời mấy người bạn thân, mưa to như trút nước, mấy người trong Đào Hoa Đào vẫn chưa ai tới, Điền Hân đúng giờ đã đến. Còn mang theo một cái làn trống không, về mặt vô cùng chật vật, nói là bị sấm dọa, tay run nên hoa quả cùng quà trong giỏ xách đều rơi mất. Bì Bì cảm thấy sinh nhật đó thật tuyệt vời, nhưng Điền Hân vì lần đó mà bệnh nặng, bị viêm phổi, ở bệnh viện một tháng mới bình phục, thiếu chút nữa là không đến trường kịp kỳ thi.

Đời người chỉ cần có một tri kỷ là đủ, lúc này quay đầu soi xét lại mới nhận ra. Bì Bì cảm thấy, đánh giá một người có tốt đẹp hay không thì hãy xem người đó đối xử với những người thấp kém hơn mình ra sao, chứ không phải đối xử với những người tài giỏi hơn mình như thế nào. Đối với những người tài giỏi thì nịnh bợ, chỉ có đối xử tử tế với người yếu kém mới lộ ra được bản tính thiện lương của con người. Cho nên, Điền Hân chính là người bạn thân tốt nhất của cô.

Tại trường Nhất Trung thành phố C, thi vào đại học tuyệt đối xứng đáng là khoảnh khắc ấn tượng nhất, nhưng với Bì Bì đáng nhớ nhất không phải là ngày thi Đại học hay là thời điểm công bố điểm mà là thời gian học lớp nhiều năm về sau.

Tuy rằng mỗi học sinh đều từ chối việc dùng điểm số để đánh giá bản thân mình, vô hình trung, họ lại đều là những tín đồ ngoan đạo của điểm số. Đúng vậy, vào độ tuổi đó, họ tên do cha mẹ đặt, tiền của là của cha mẹ, quần áo mặc trên người đều là của cha mẹ, chỉ có điểm là của mình.

Trong đám bạn học của Bì Bì, luôn có thành tích là tốt, ổn định thi đậu cao đẳng, vào đại học danh giá trước sau như một vẫn là Điền Hân và Ưông Huyền ưu tú. Học lực không tốt, nơi nơi nhận lấy sự xem thường, kỳ thi đại học kém, nhưng công việc sau đó lại nước chảy mây trôi, ở thành phố C có Trương Bội Bội đã có chút danh tiếng. Còn có một loại khác là học lực không tệ, kỳ thi đại học lại đột nhiên thất bại, một trường đại học cũng không đỗ, trở thành thanh niên thất nghiệp là Tân Tiểu Cúc.

Hôm nay Bì Bì tham gia một cuộc bán đấu giá tại trung tâm một công viên lớn phía đối diện.

Cùng chạy bộ với một đám người vào sáng sớm, cô gặp một ông lão mặc một chiếc áo jacket rất mỏng đang run lẩy bẩy co người ngồi trên ghế đá, vùi đầu viết gì đó. Đầu tóc rối loạn, quần áo cũng rách nát, hai hàng lông mày nhều nhếch có chút vẻ uy nghiêm kỳ lạ.

“Chào buổi sáng, bác Tân.”

Ông quay đầu nhìn cô: “Chào buổi sáng, Bì Bì.”

“Phòng đoán Goldbach của bác chứng minh như thế nào rồi?”

“Nhanh thôi.”

“Bác có lạnh không?” Bì Bì hỏi.

“Không lạnh.” Ông cười híp mí, kéo ống quần lên, bên trong có một lớp túi plastic bao lấy chân, dùng keo dính dính thành từng vòng rất chặt, “Vô cùng ấm áp, Bì Bì có thể cho bác mượn vài đồng không?”

“Đây là 50 đồng, lần trước cháu nợ Tiểu Cúc, bác không cần trả lại.” Bì Bì mở ví ra, đưa ra cho ông một sấp tiền mặt.

“Cảm ơn.” Ông quay đầu nhận tiền, rút một chồng giấy từ túi xách, nghiêm túc đưa qua, “Đây là bản thảo của bác cho cháu. Tương lai bác nhận được huy chương Fields[1] cháu có thể cầm lấy cái này bán lấy tiền đó.”

[1]: Huy chương Fields là một giải thưởng được trao cho tối đa bốn nhà toán học không quá 40 tuổi tại mỗi kì Đại hội quốc tế (ICM) của Hiệp hội Toán học quốc tế (IMU), được tổ chức 4 năm một lần. Giải thưởng được sáng lập bởi nhà toán học Canada John Charles Fields lần đầu được trao vào năm 1936, đã bị gián đoạn trong suốt qua thời kỳ Chiến tranh thế giới thứ hai và từ năm 1950 được trao đều đặn.

Mục đích của giải thưởng là sự công nhận và hỗ trợ cho các nhà toán học trẻ tuổi đã có những đóng góp quan trọng có tính cách đột phá cho ngành toán học. Huy chương được đi kèm với số tiền thưởng cổ vũ tượng trưng là 15.000 đôla Canada

Huy chương Fields thường được coi là “Giải Nobel dành cho Toán học”. Sự so sánh này là không thật sự chính xác bởi vì giới hạn tuổi của giải Fields được áp dụng nghiêm ngặt. Hơn nữa, giải Fields Medals thường được trao cho các nhà toán học có nhiều công trình nghiên cứu hơn là chỉ có một nghiên cứu quan trọng.

Bì Bì nhận bằng hai tay: “Được ạ, cháu nhất định sẽ cắt thật kỹ.”

Ai nói người lớn sẽ thực tế hơn trẻ em?

Gương mặt bản thủ của ông Tân này chính là ba của Tân Tiểu Cúc, Tân Chí Cường.

Mười mấy năm trước ông là người bán sách ở cửa hàng Tân Hoa, chưa từng học qua đại học. Vì thấy “phòng đoán Goldbach” của Từ Tri tiên sinh mà quyết định đem tinh lực cả đời vùi đầu vào sự nghiệp chứng minh phòng đoán Goldbach. Ông chứng minh suốt năm năm, không chứng minh được nên vợ bỏ. Lại chứng minh tiếp năm năm nữa, vẫn không chứng minh được nên được đưa vào bệnh viện tâm thần. Ra viện, ông bắt đầu lang thang đầu đường xó chợ, ngẫu nhiên sẽ về nhà con gái lấy giấy và bút chì, rồi tiếp tục đi các ngõ ngách thành phố để tiếp tục giấc mộng của mình.

Tiểu Cúc rất kính trọng ba mình, vẫn cho rằng ông là thiên tài số học, cho đến một ngày lấy hết dũng khí cầm bản thảo của ba đến hỏi thăm một vị toán học có tiếng. Căn thận đọc, người có tiếng kia rất chân thành mà nói cho cô biết: “Ba cô đúng là thiên tài, chỉ là không hiểu toán học.”

Thế giới của Tiểu Cúc cứ vậy mà sụp đổ.

Cô là mũi nhọn toán học của lớp, nhưng hành vi quái dị, thích chống đối, các thầy cô đều không thích cô. Đi học điểm danh cũng không gọi tên cô.

Hơn nữa cô lại thích bạo lực, động một chút là thích đánh nhau. Lại là người trọng nghĩa khí nên thường bị người ta lợi dụng.

Quan trọng nhất, nơi cô sống gần lò hỏa thiêu, gần nghĩa trang liệt sĩ, mọi người đều coi cô là điềm xấu.

Bì Bì và Tiểu Cúc không phải quen thân. Quần áo Tiểu Cúc tuy cũ nát nhưng lớn lên lại rất xinh đẹp, xếp hạng bảy, coi như học sinh xuất sắc, ngày thường bọn cô sẽ không chú ý đến cô ấy. Hơn nữa Bì Bì có chút sợ cô: Tiểu Cúc suốt ngày cầm một chiếc ô lớn, nói ba câu bất hòa sẽ đánh nhau, đối thủ của cô chủ yếu là nam sinh, thường xuyên bị nam sinh đánh, nữ sinh thấy nàng chỉ sợ là sẽ mất mạng. Vì thế mà Tiểu Cúc có một biệt danh, gọi là “Tiểu Cúc nổi giận”. Mọi người đều thầm nghĩ cô là người gây mất trật tự trong trường học. Ở trường học cô đánh nhau, lấy chồng cô ấy sẽ ngoại tình, đi làm cô ấy sẽ tham nhũng, thành đạt thì cô ấy sẽ phạm tội, thất bại cô ấy sẽ hút thuốc phiện. Cô ấy sẽ có một cuộc sống rất mạo hiểm.

Lần đầu tiên Bì Bì nói chuyện với Tiểu Cúc là lần tan học về nhà. Ngày đó Gia Lân phải bồi dưỡng môn bóng đá nên một mình cô về nhà. Kết quả là ở con hẻm nhỏ bên cổng trường cô gặp Trương Bội Bội đang bị đánh. Người đánh là Ưông Huyền. Hai người đang ôm nhau, kéo tóc đối phương. Ưông Huyền cao hơn nên rõ ràng chiếm được thế thượng phong.

Bì Bì không nói hai lời đã vọt tới.

Cô chỉ muốn can ngăn, nhưng sau đó Ưông Huyền đánh cô một cái, cô nổi giận, liền giúp Bội Bội đánh lại. Ưông Huyền học qua võ thuật, hai người đều không phải đối thủ của cô ta, Ưông Huyền đập tới, trúng giữa ngực Bì Bì, cô thẳng đơ mà ngã xuống. Bội Bội muốn kéo cô chạy lại bị Ưông Huyền dùng chân đập ngã. Vào lúc không đối địch nổi thì trước mặt một cái bóng đen xuất hiện, Tân Tiểu Cúc cầm cái ô to của mình vọt lên, nhưng Ưông Huyền lại tay không, nên cô bỏ ô xuống đất, dùng tay không đánh nhau với cô ta.

Cũng không phải là một trận đấu ác liệt vì Tiểu Cúc quá mạnh, Uông Huyền nhanh chóng bị đánh đến mức không còn sức đánh trả. Nhưng cái miệng cô ta còn rất cứng, la hét muốn cáo với thầy Hướng. Cáo thầy không quan trọng, quan trọng là một năm cố gắng của ủy viên tuyên truyền Bì Bì trong “người lãnh đạo học sinh xuất sắc” đã bị mất.

Về sau Tiểu Cúc thả Uông Huyền, cô ta vừa mắng, vừa khóc, vừa chạy. Bì Bì cẩn thận hỏi mới biết là Bội Bội ra tay trước, bởi vì cô thật sự không thể chịu được cách đối xử hàng ngày của Uông Huyền. “Tâm lý tra tấn”, “hành vi ô nhục”, cùng với “Bạo lực miệng”, cuối cùng quyết định dốc sức đánh cô ta một trận. Không ngờ mình không phải đối thủ của cô ta. Tiếp theo Bì Bì lại hỏi Tiểu Cúc: “Sao cậu lại đánh Uông Huyền?” Theo cô biết giữa bọn họ không có thù hận. Tiểu Cúc lạnh lùng nói: “Ngày thường nhìn cô ta đã ghét, muốn đánh từ lâu rồi.” Nói xong xoay người bỏ đi, chỉ còn Bì Bì và Bội Bội cùng diu nhau, hai bên khập khiễng về đến nhà, suy nghĩ biện pháp đối phó cho ngày hôm sau.

Buổi tối đi trên hành lang gặp Gia Lân, về mặt Bì Bì đau khổ đem chuyện đã phát sinh ra kể cho anh nghe, vừa thờ dài vì “Cán bộ xuất sắc” sắp tới tay mình.

Gia Lân nghe xong, nửa ngày không lên tiếng, sau lạnh nhạt nói: “Không sao, cô ấy sẽ không mách lẻo đâu. Việc này mình giải quyết giúp cậu.”

Quả nhiên, qua một tháng không thấy động tĩnh gì, sau đó như mong muốn của Bì Bì mà được nhận giấy chứng nhận cán bộ xuất sắc.

Bì Bì mời Gia Lân ăn kem, bụng đầy tâm sự hỏi: “Chuyện của Uông Huyền cậu giải quyết như thế nào vậy?”

“Ừ, cái đó.” Gia Lân nói. “Mình đưa cô ấy đến công viên Trung Sơn chơi.”

Bì Bì nổi giận: “Cậu hi sinh nhan sắc đó à?”

“Ừ, hi sinh.”

“Nói nghe coi, đã làm gì rồi? Kiss chưa?”

“Nói gì kỳ vậy.”

“Lần trước cậu chơi bóng bị ngã, cậu ta chạy vào phòng y tế lấy thuốc cho cậu.”

“Có việc đó sao?”

“Vậy cậu thích cậu ta không?”

“Không thích.”

Bởi vì chuyện này, Bì Bì rất biết ơn Tiểu Cúc, cảm thấy cô ấy vừa thần bí vừa trượng nghĩa nên có chút sùng bái cô. Sau này Tiểu Cúc thi đại học không đỗ, điểm còn thấp hơn điểm cô, nên không học đại học, phải trở thành công nhân làm thuê trong cái xã hội phức tạp này. Bọn họ không liên lạc cho đến tận khi Bì Bì làm trong Báo Chiều, ngẫu nhiên vào McDonald phía đối diện ăn cơm gặp Tiểu Cúc đang làm thuê ở đó, có lúc làm thu ngân, có khi làm Hamburger. Thời gian qua đi, hai người dần thân nhau.

Qua vườn hoa, trước mặt là tòa nhà đồ sộ màu trắng, bậc thang là đá cẩm thạch cùng với lan can bằng đá cẩm thạch nốt, trước cửa là hai con sư tử đá.

Bì Bì đứng đúng số nhà, đúng là địa điểm nổi danh của tỉnh “Câu lạc bộ kinh doanh Đào Viên.” Đây là nơi tiến hành bán đấu giá ngọc khí vào mùa đông mà Hạ Lan Tỉnh Đình muốn tham gia.

Trên tàu điện ngầm, Bì Bì đã đọc qua cuốn sách nhỏ mà Vệ Thanh Đan giúp cô chuẩn bị. Bên trong có ngọc thạch mặt thú thời kì đồ đá, có vòng ngọc thời kỳ Lương Chử, có ngọc bích hình rồng thời nhà Thương, có hai chiếc khay ngọc thời Đại Tống và không ít ngọc đã được khắc vào thời Càn Long, vật trang trí. Đường nhiên cũng có ngọc hổ thời Chiến quốc mà Hạ Lan Tỉnh Đình chú ý đến.

Bất kể là loại nào, giá quy định ở đây đều từ mười vạn trở lên.

Cô lấy máy ghi âm và sổ ghi chép từ trong túi da, khập khiễng bước vào đại sảnh, đang định đi vào trong chốt bị một nhân viên âu phục thẳng thớm ngăn lại: “Tiểu thư, mời cô cho xem giấy mời.”

“Tôi là phóng viên.” Bì Bì lấy thẻ phóng viên ra.

“Thật có lỗi, đây là hội tư nhân cao cấp, lần này hội đấu giá rất nghiêm khắc, hạn chế số người, phóng viên cũng cần có giấy mời.” Mặt không đổi sắc, anh ta nhìn Bì Bì: “Đồng thời chúng tôi cũng yêu cầu ăn mặc trang trọng, trong giấy mời cũng đã ghi rõ.”

Bì Bì cảm thấy “ăn mặc trang trọng” ý là cô cần xỏ giày da. Cô thật muốn xỏ giày da đó, nhưng chân bị sưng, chỉ có thể xỏ giày du lịch cỡ lớn, vẫn là đôi giày cũ kỹ. Nói theo cách khác, các phóng viên đều nắm đằng chuôi, chỗ nào cũng nhúng tay vào, gần đây luôn tự cho mình là vua không ngai. Bì Bì cũng tự giác tuân theo luật lệ này, cho rằng không có người ngăn cản cô nên ăn mặc tùy tiện: quần jean, áo lông trắng lại thêm một chiếc áo lông trắng dày nữa.

Cô lúng túng nhìn đông nhìn tây, nhìn xem Hạ Lan Tỉnh Đình có tới không.

Không thấy Hạ Lan nhưng cô lại thấy một người đã lâu không gặp, cũng không muốn gặp.

Uông Huyền.

Sau khi tốt nghiệp, tin tức về điểm từ từ được thông báo, vốn dĩ ba Uông Huyền là ông trùm kinh tế, rất có bối cảnh chính trị trong vùng. Bạn trai cô ta là đại gia Đại công tử, hơn cô ta mười tuổi, nghe nói đã cầu hôn cô ta rồi, về phần cô ta, Bi Bi chỉ biết là Uông Huyền tốt nghiệp đại học ngành ngân hàng, nhưng không biết rốt cuộc cô ta làm gì.

Kéo một vị thanh niên tài tuấn, đang nhàn nhã bước lên bậc tam cấp, là Uông Huyền ăn mặc xinh đẹp, cao quý phong nhã. Bên cạnh, người đàn ông rất đẹp trai giúp cô cởi áo khoác da, lộ ra chiếc váy dài tơ tằm màu xanh nhạt, tay thêu, đường viền màu vàng bó sát thân thể đầy đặn, đầy thanh lịch,

Bi Bi cúi đầu, giả vờ nhìn sang nơi khác.

Không ngờ Uông Huyền lại cố tình không buông tha cô, bỏ qua một người bạn đồng nghiệp khác, trực tiếp đi tới cười với cô, coi như chào hỏi. Tiếp theo, nửa vờ như trấn an, nửa như khiêu khích nhân viên kia nói: “Tiểu Tiên, cậu mắt nhắm mắt mở, để cô ấy vào đi. Cô ấy nhất định là tiểu thư khuê các, chỉ là không xuất thân từ thế gia vọng tộc thôi.”

Bi Bi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mặt Uông Huyền, cũng cười lại: “Không cần, sẽ có người mời tôi vào. Nếu không, tôi không phải thế gia vọng tộc, sao lại đến chỗ này chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: “Một Vị Hồ Ly” – Phải Nhớ Dừng Từ “Vị”

Bi Bi khóc không ra nước mắt, cố gắng hít lấy không khí: “Tôi tôi muốn nói là: thứ ... thứ lỗi cho tôi có mắt không trông, xem ra ... anh thật sự là một vị hồ ly.”

—————♥♥♥♥♥—————

“Xin lỗi,” nhân viên trực ban nọ đưa mắt liếc nhìn tám thẻ phóng viên của cô, không nóng không lạnh hỏi: “Quan tiểu thư, cô được ai mời?”

“Hạ Lan Tĩnh Đình.”

“Hạ Lan tiên sinh?” Anh ta hơi ngập ngừng, sau đó lấy điện thoại ra, “Xin chờ một chút, tôi sẽ gọi cho ngài ấy.”

Nhưng anh ta chưa kịp nhấn số, đã vội tắt máy, đưa tay chỉ về phía ngoài cửa kính: “Đó không phải Hạ Lan tiên sinh sao?”

Giữa trời đất chẳng biết từ khi nào tuyết đã nổi lên, trên nền mây khói hỗn độn, có một bóng người thân đơn áo mỏng đang lặng im đứng đó.

Nếu nói về “trang trọng”, Bi Bi tin chắc rằng, trang phục của Hạ Lan Tĩnh Đình tuyệt đối không thể cho là trang trọng. Một chiếc áo khoát mỏng màu đen, quần và giày đều bằng vải bố. Sạch sẽ và vô cùng đơn giản. Người khác mặc vào là keo kiệt, tồi tàn, nhưng sao mặc trên người anh lại trở thành thanh cao, quý phái.

Anh là khách quý ở đây, đồng thời cũng là khách quen. Mới bước ra khỏi ô tô, đã có một nhân viên phục vụ chờ chực đã lâu trước cửa bước đến đón tiếp, sau khi ghé miệng nói nhỏ vài câu, liền đưa anh đến cánh cửa dành cho người mù phía bên phải.

Trước khi buổi đấu giá bắt đầu, thường có một bữa tiệc nhẹ tiếp đón khách khứa. Sân tiếp rất rộng, được thiết kế theo phong cách Victoria, hoa văn trên vải bọc sofa và thảm đều rất sống động. Đem đến cho bầu không khí của mùa đông rét lạnh này một sự ấm áp, vui vẻ hiếm hoi. Chiếc bàn gỗ tào tào được phủ vải gấm, làn vải rủ xuống mềm mại dưới ánh đèn thủy tinh, bên trên bày rất nhiều cà phê, trà, rượu, trái cây và bánh ngọt. Nhân viên tạp vụ mặc lễ phục, tay bưng khay trà đi đi lại lại khắp nơi, mang rượu vang và tráng miệng đến mời khách. Khách tham dự ai cũng như ai, nam thì âu phục giày da, nữ thì giày cao gót, váy dạ hội, giọng nói thâm thà thâm thi, giọng cười nhỏ nhẹ. Nếu không có nền nhạc tâng gô của vũ hội, khung cảnh trước mặt cực kỳ giống màn mở đầu trong bộ phim “lời nói dối chân thật”.

Bi Bi chợt thấy, nghề phóng viên cũng chẳng phải một nghề thú vị. Họ tựa những phân tử khí trong suốt, dao động khắp mọi nơi, ngoài việc mang đi một vài bức ảnh thì không hề để lại bất cứ dấu vết gì. Để săn tin, họ sẵn sàng tiếp xúc với đủ các hạng người ở những nơi khác nhau, nhưng khi viết xong bản tin, họ sẽ không bao giờ quay lại những nơi ấy nữa. Họ dường như tham dự vào rất nhiều chuyện, rồi lại phủ sạch mọi quan hệ dây dưa với những chuyện này. Một cái miệng mau lẹ, một ngòi bút, một ống kính – đó là phóng viên.

“Tĩnh Đình,” Uông Huyền vừa đưa tay vào túi lấy giấy mời trình ra, vừa chào hỏi anh, trong giọng nói tỏ ra vài phần thân mật: “Đến sớm vậy, quả là lần đầu tiên. Tô Thành nói, lần trước anh đoạt đi một đôi ngựa ngọc đời Đường của anh ấy, hôm nay anh ấy phải phục thù.”

Giọng nói của Ôn Huyên rất bụi tai, đó là giọng nói ngây thơ hàm chứa sự dịu dàng đáng yêu của một thiếu nữ. Trước đây cô ta từng là phát thanh viên của trường trung học, cũng thường xuyên làm dẫn chương trình. Có lẽ xuất phát từ ác cảm vốn đã ăn sâu vào tâm trí, Bì Bì cứ cảm thấy trong giọng nói của cô ta có vài phần điệu đà, ra vẻ. Nói thế nào nhỉ. Ôn Huyên thuộc về kiểu phụ nữ, mà ai gặp cô ta cũng phải thờ dài cho vận mệnh của mình. Gia thế tốt, thành tích tốt, ngoại hình cũng tốt. Từ nhỏ đến lớn, những người theo đuổi nhiều như mây, chọn đi chọn lại, người được cô ta chọn trúng nhất định phải là người thuộc tầng lớp thượng lưu. Thật ra Bì Bì không hề thấy những chuyện như thế là phản cảm. Nói đến gia thế, thành tích, tướng mạo, Điền Hân cũng không thua gì. Nhưng cô không ghét Điền Hân.

Những chuyện Bì Bì không ưa chẳng qua chỉ là một vài điều nhỏ nhặt không đáng nhắc đến. Ví như, Ôn Huyên luôn xem tiểu thuyết trong lớp, nhưng xếp hạng bao giờ cũng nằm trong top 3. Ví như trước buổi thi, cô ta bao giờ cũng tỏ ra căng thẳng hơn bất cứ ai, nhưng luôn là người nộp bài đầu tiên. Mượn bài tập cô ta chưa bao giờ cho, hết giờ học luôn quần quýt lấy giáo viên hỏi này hỏi nọ. Lẽ dĩ nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất khiến Bì Bì không thích Ôn Huyên chính là, cô ta chưa bao giờ đếm xỉa đến Bội Bội, không nói chuyện thì thôi, đã nói thì luôn dùng giọng điệu hết sức khinh miệt, xem thường. Người khác nhìn vào nghĩ rằng họ có thù hằn, nhưng trên thực tế, thái độ Ôn Huyên đối với các bạn học có thành tích kém đều tương đối đồng đều như thế.

Còn nhớ có lần, tan trường trời mưa xối xả, Gia Lâm tham gia trận đấu bóng chưa trở lại, Bì Bì muốn đi kè ô Ôn Huyên đến trạm xe buýt, mở miệng lắp bắp nhờ vả một hồi, Ôn Huyên lại nói đã đồng ý đón một người khác. Dứt lời, cầm ô bước đi một mình. Bì Bì trơ mắt nhìn cô ta đứng chờ xe một mình, rồi lên xe một mình, lúc này mới hiểu, khi này cô ta nói vậy chẳng qua chỉ là lấy cớ, cô ta chính là khinh thường cô, không muốn cho cô đi chung ô.

Ngày hôm đó, Bì Bì đợi ở trường gần một giờ, mưa vẫn không tạnh, nhưng bù lại, Gia Lâm chơi bóng xong đã quay về. Đầu đầy mồ hôi, mặt bốc hơi nóng đỏ hăm hập. Vóc người Gia Lâm khi đó đã rất cao, làn da ngăm ngăm màu lúa mì, khuôn mặt gầy gò, ngũ quan sinh động rõ nét, ánh mắt rạng rỡ tràn đầy năng lượng. Gia Lâm cũng không mang theo ô, cũng chẳng chịu chờ mưa tạnh. Áo khoát anh đang mặc được làm từ chất liệu không thấm nước, anh cởi áo ra che lên đầu Bì Bì, đưa cô chạy ào vào làn mưa. Bọn họ vừa chạy vừa la hét, hai người đều đầm ướt như chuột lột.

Những đoạn chuyện cũ trong đầu cứ lướt qua liên tục, khiến Bì Bì ngỡ người thất thần trong chốc lát. Khách khứa lần lượt kéo đến, gấp mặt vồn vã chào hỏi lẫn nhau, vị nhân viên họ Tiền nọ bận rộn xem thư mời, chỉ còn cô xấu hổ đứng trong góc một mình. Hạ Lan Tĩnh Đình không nhìn thấy, hiển nhiên cũng không phát hiện ra sự có mặt của cô. Nhưng trái lại, vị bạn trai của Ôn Huyên ở xa xa nhìn về phía cô cười cười tỏ ý xin lỗi, rồi tiếp tục uống rượu, một lúc lâu sau, mới nâng ly đi về phía Hạ Lan Tĩnh Đình, trêu chọc: “Hạ Lan, lần này anh lại nhìn trúng món nào à? Có thể tiết lộ trước một vài thông tin không?”

Hạ Lan Tĩnh Đình cởi áo khoát đưa cho nhân viên tiếp tân, lấy tay chỉ chỉ vào mắt mình: “Tôi làm sao nhìn được chứ, chỉ có thể nghe. Tôi tiên sinh trước giờ không phải vẫn thích kỹ thuật đòi Càn Long, chưa bao giờ để mắt đến ngọc cổ đời Tống. Sao lần này khẩu vị lại thay đổi rồi?”

“Thù công đòi Càn Long đương nhiên là tuyệt vời, nhưng khí thế không đủ. Hiện giờ tôi quay lại với chủ nghĩa đơn giản, thích những món cổ xưa nguyên sơ.” Trong lúc vô tình, anh ta cảm tay Ôn Huyên, “Hon nữa, A Huyên cũng thích. Đứng rồi Hạ Lan, tôi mới mua cho A Huyên một miếng ngọc bội Từ Thần triều đại Nam Tống, ở xưởng ngọc Lưu Ly, không phải rẻ, nhờ anh xem giúp.”

Nói xong liền cầm túi xách của Ôn Huyên, gỡ một miếng ngọc treo trên đó xuống đưa cho anh.

Ôn Huyên vội vàng chặn lại: “Tô Thành, anh thật là sợ ý. Bây giờ là ban ngày ... Hạ Lan tiên sinh có điểm không tiện lắm ...”

Tô Thành cười nói: “A Huyên, em thật sự chẳng biết gì về Hạ Lan tiên sinh rồi. Anh ấy hiện là nhà giám định cao cấp bồng tay nhất trong giới đồ ngọc, mấy miếng ngọc nhỏ em chỉ mang chơi này, anh ấy không cần dùng kính lúp, kiểm tra sơ là biết ngay thật giả. Có phải không, Hạ Lan?”

“Tô huynh quá khen rồi.”

Hạ Lan Tĩnh Đình nhận lấy miếng ngọc, nhẹ nhàng ước lượng sơ, rồi dùng đầu ngón tay sờ sờ, không nói gì liền đưa trả lại cho Tô Thành.

Thấy anh không lên tiếng, cũng không bày tỏ thái độ gì, Ôn Huyên sốt ruột không nhịn được hỏi: “Thế nào, là hàng thật hay giả? Chúng tôi sục sạo cả nửa ngày mới chọn được đây. Còn được một vị cổ vấn của xưởng Lưu Ly tư vấn cho nữa.”

Về mặt Hạ Lan Tĩnh Đình trông càng lúc càng khó lường: “Ông tiểu thư, cô thích miếng ngọc này không?”

“Thích chứ.”

“Thích thì cứ đeo đi, đó là một khối ngọc cát tường.”

Tô Thành và Ôn Huyên đều biến sắc.

Đầu này Hạ Lan Tĩnh Đình nhu nhú, rút cây gậy của người mù ra, đang định tiến về trước, anh chàng họ Tiền kia cuối cùng cũng đợi được thời cơ, vội chạy tới, ghé đầu nói nhỏ vào tai anh:

“Hạ Lan tiên sinh, tôi là Tiểu Tiền thuộc bộ phận đón tiếp. Xin hỏi ngài có gửi lời mời cho vị tiểu thư này không ạ?”

“Vị tiểu thư nào?”

“Tiểu thư Quan — Bì Bì, thuộc tòa soạn Báo Chiều thành phố C.”

Hạ Lan Tĩnh Đình nghĩ nghĩ rồi lắc đầu: “Tôi không nhớ là tôi có quen vị Quan tiểu thư nào.”

Anh chàng họ Tiền liếc mắt nhìn Bì Bì, ánh mắt đầy ý vị thâm tường, vẻ mặt tỏ ý từ chối: “Thế thì, thật xin lỗi thưa Quan tiểu thư, hội chúng tôi —”

“Khoan đã,” Hạ Lan Tĩnh Đình đột nhiên ngắt lời anh ta, “Chuyện mời là do trợ lý của tôi làm, có thể có mời phóng viên của tòa soạn. Song tôi cũng từng quen một vị tiểu thư họ Quan ở một buổi dạ hội, dù không nói chuyện nhiều nhưng nhớ rất rõ khuôn mặt của cô ấy. Quan tiểu thư, cô có phiền không nếu tôi sờ gương mặt của cô để xác nhận?”

Sờ mặt? Anh ta lại có thể nghĩ ra loại chuyện này. Cho dù anh ta là người mù nhưng làm như vậy thật cần rở.

Không chỉ có Bì Bì, ngay cả người nhân viên họ Tiền cũng sùng sốt.

Nhiều người có mặt ở đó bon chen liếc mắt nhìn, chờ xem trò hay.

Quan Bì Bì cắn răng, ngẩng cổ, không thêm để ý đến những lời này của anh.

“Nếu phiền thì thôi vậy.” Anh chỉnh chỉnh gọng kính, hơi nhếch môi cười nhẹ rồi xoay người rời đi.

Vừa mới quay người lại, Bì Bì chợt nói: “Không phiền.”

Chỉ cần dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, giờ phút này Uông Huyền đang vui sướng đến nỗi sắp cười thành tiếng rồi.

Trên mặt xuất hiện một luồng không khí lạnh lẽo. Nói tiếp đó là mùi dương xỉ thoang thoang trên người anh. Những ngón tay thon dài, trắng nhợt duỗi ra, vươn tới, đầu ngón tay lại rất mềm mại. Mọi chuyện diễn ra hoàn toàn không ướt át, bóng bẩy như trong tưởng tượng của những người có mặt ở đây. Hạ Lan Tĩnh Đình chỉ chạm nhẹ vào chiếc mũi của cô, rồi lướt qua khe chạm vào vành tai cô, sau đó cúi đầu, dường như đang hồi tưởng lại hình dáng đầy đủ của gương mặt ấy, trong phút chốc liền nói: “Ừ, đúng người rồi. Quan tiểu thư, tôi tin rằng trợ lý của tôi đã từng gửi thư mời cho cô.”

“Tôi ... bị mất rồi.”

“Tiền tiên sinh có thể châm chước trường hợp này một chút không?”

Nhân viên họ Tiền nhìn hai người trước mặt, trong mắt tràn đầy ngờ vực, chần chừ một hồi mới nói: “Nếu đúng là khách mời của Hạ Lan tiên sinh, tất nhiên có thể châm chước. Có điều ... Phía ngoài cổng có cửa hàng quần áo, bên trong hội cũng có phòng thay đồ. Quan tiểu thư có thể đổi một bộ trang phục trang trọng hơn không?”

Bì Bì đang định trả lời, Hạ Lan Tĩnh Đình đã thân nhiên chen vào: “Tôi không nghĩ rằng Quan tiểu thư cần phải thay y phục.”

“Hạ Lan tiên sinh, xin thứ lỗi cho tôi —” anh chàng nhân viên vẫn rất kiên trì.

“Quan tiểu thư, đối diện nơi này có một trà quán, hay là chúng ta cùng đến đó thưởng trà đi.” Hạ Lan Tĩnh Đình kéo tay Quan Bì Bì bước thẳng ra ngoài.

“Hạ Lan tiên sinh — buổi đầu giá sắp bắt đầu rồi.” Anh nhân viên tròn tròn mắt, lời nói pha chút gấp gáp.

“Hội đầu giá ư, năm nào cũng có, sang năm tôi lại đến.”

Dứt lời, không thêm quan tâm đến ai, kéo Bì Bì đi về phía cửa, vừa mới bước xuống bậc tam cấp, chợt nghe phía sau có tiếng bước chân dồn dập, một người cất giọng gọi to: “Tĩnh Đình — từ từ đã!”

Hai người đồng thời dừng lại.

Người kêu là một người đàn ông trung niên ăn mặc bảnh bao. Bì Bì quan sát thấy, người đó tuổi cũng không nhỏ, có lẽ trên năm mươi rồi nhưng nhìn chỉ chừng ngoài bốn mươi thôi. Chắc là nhờ giữ gìn cẩn thận, lại ăn mặc trau chuốt, gọn gàng sạch sẽ, .

“Khang tiên sinh.”

Ông ta chưa kịp chào hỏi Hạ Lan, nhưng rất chân thành đưa tay về phía Bì Bì: “Quan tiểu thư, chào cô! Tôi là Khang Thiếu Giang, giám đốc của câu lạc bộ Đào Viên.”

Bì Bì đành phải đưa tay ra bắt tay với ông ta: “Giám đốc Khang, chào ông.”

“Quan tiểu thư, mời vào trong. Đúng rồi, cô đi lại có gặp khó khăn gì không? Chúng tôi có chuẩn bị một chiếc xe lăn, hội đầu giá tổ chức ở lầu hai, để tôi cho người đưa cô lên bằng thang máy.”

Thái độ nhanh nhẹn của vị giám đốc này so với sự cố chấp của người nhân viên kia, thật là xoay ngoắt một trăm tám mươi độ, khiến Bì Bì được sùng mà lo.

Sắc mặt Hạ Lan Tĩnh Đình không có chút thay đổi, tựa như đang cân nhắc xem nên ở lại hay rời đi, sau một lúc lâu mới nói: “Không cần phiền, tự tôi sẽ đưa cô ấy lên.”

Chẳng hiểu vì sao, Hạ Lan Tĩnh Đình trước tiên đưa cô đến ngay phòng thay đồ của anh.

“Cởi giày ra đi.” Anh nói.

“Cởi ra rồi thì tôi mang gì?”

“Trên sàn tất nhiên có trải thảm, cô có thể đi chân trần.”

“.....”

“Chân trần không phải sẽ càng mất đi sự trang trọng sao?” Cô hỏi vặn lại anh.

“Cô có muốn sẵn tin từ buổi bán đấu giá này nữa không?”

“Muốn chứ.”

“Vậy cô cởi hay không cởi?”

“Chân tôi bị sưng phù lên rồi, rất vất vả mới nhét vào lọt đấy, bây giờ muốn cởi cũng không cách nào cởi ra được.”

“Vấn đề này rất dễ xử lý, để tôi giúp cô.”

Bi Bi không khỏi hít sâu một hơi. Một anh chàng siêu cấp đẹp trai đang cúi người xuống, cứ thế mà nửa ngồi nửa quỳ trước mặt cô, cẩn thận từng li từng tí giúp cô tháo giày, cởi được một chiếc, lại cởi tiếp chiếc còn lại. Sau đó ném luôn đôi giày vào trong thùng rác.

“Này! Anh sao lại ném giày của tôi hả! Đừng trông thấy nó cũ như vậy mà khinh thường, đây chính là Adidas đấy, tất cả đều được làm bằng da bò.”

Hạ Lan Tĩnh Đình phớt lờ những lời này của cô, không biết từ đâu lôi ra một cái túi nhựa, dốc hết mấy thứ đồ linh tinh trong cái túi nhỏ của cô vào trong đó, kể đó, buồn bực ném luôn cả túi xách và ví tiền trên tay cô vào thùng rác.

“Hạ Lan Tĩnh Đình! Anh có bệnh hả! Đây là túi xách tay của tôi, mới mua được hai tháng! Còn ví tiền là của ba tôi cho tôi!”

Bi Bi nhin không được rống lên.

“Thất lung.” Anh chỉ chỉ vào eo cô.

Bi Bi vội đưa tay che eo lại.

“Nếu tự cô không cởi, tôi sẽ giúp cô cởi.”

Bi Bi rất tự giác gỡ thất lung xuống, nếu như trả lời không gỡ, cô sợ phần tiếp theo rất có thể sẽ được chứng kiến một pha trong phim “Họa Bì” mất. Nhưng cô vẫn giả mồm thêm vào một câu:

“Thất lung này giá tới năm mươi đồng, nếu anh ném đi, phải bồi thường cho tôi!”

“Quan Bi Bi,” Hạ Lan Tĩnh Đình lạnh lùng nói, “nếu cô muốn cùng ngồi chung với tôi, trên người không được mang bất cứ thứ gì bằng da. Hiểu không?”

“Da thì sao? Chẳng lẽ anh là người theo chủ nghĩa bảo vệ động vật? À! Tôi hiểu rồi, anh đâu phải theo chủ nghĩa bảo vệ động vật, anh chính là một loài động vật!”

“Cô mới nói gì?”

“Ngày mai tôi sẽ mua ngay một cái áo lông cáo.”

Lời vừa rời khỏi miệng, cô lập tức hối hận. Bởi Hạ Lan Tĩnh Đình vừa nghe thấy những lời này, mặt tức khắc trở nên tối sầm, hai tay anh đột nhiên bóp lại như chiếc kim sắt, kẹp vào cổ cô. Mặc dù không dùng sức, nhưng đủ để cho Bi Bi hồn vía lên mây.

Lời nói của Hạ Lan Tĩnh Đình vẫn rất bình ổn, trong bình ổn ấy có mang theo sự uy hiếp, nói rõ ràng từng chữ một: “Cô nói gì? Cô lặp lại lần nữa?”

Bi Bi khóc không ra nước mắt, cố gắng hít lấy không khí: “Tôi tôi muốn nói là: thứ ... thứ lỗi cho tôi có mắt không trông, xem ra ... anh thật sự là một vị hồ ly.”

Chương 10: Buổi Đấu Giá Thú Vị

Giọng nói ấy nghe sao mà réo rắt, đẹp tựa âm thanh chốn thiên đường. Bì Bì không thể không quay lại nhìn, nhìn tới nhìn lui, phát hiện ra người đang nói chính là Hạ Lan Tĩnh Đình, chớp chớp mắt, lại thử điều chỉnh lại tầm nhìn, sau đó lập tức mất phản ứng.

“Nếu cô chịu ngoan ngoãn vâng lời như bây giờ, hôm nay tôi sẽ không làm khó dễ cô.” Thấy rõ sự cầu xin trong lời nói của cô, Hạ Lan Tĩnh Đình buông lỏng tay, rồi rất tự nhiên sửa sang lại cổ áo bị kéo lệch của cô.

Trong lòng Bì Bì đang nghiêng răng nghiêng lợi mắng chửi anh, đồ bạo quân, đồ bạo quân.

Trên mặt bạo quân vẫn chưng diện nụ cười rạng rỡ của kẻ chiến thắng, nhưng bất ngờ trên mũi bỗng dưng thấy động nhẹ, mắt kính đã bị Bì Bì tháo ra, ngay sau đó, có tiếng nắp thùng rác bật lên.

“Kính của tôi đâu?” Mặt anh càng ngày càng đen.

“Anh vứt đồ của tôi, tôi cũng vứt đồ của anh.” Bì Bì phui phui bụi bặm trên tay, khoanh tay, khiêu khích: “Huê. Vả lại, anh không mang kính thậm chí còn anh tuấn hơn, thật đấy.”

“.....”

Thật ra, mục đích chính của Bì Bì là muốn xem Hạ Lan Tĩnh Đình không đeo kính sẽ có dáng vẻ như thế nào. Có thể nói, là muốn nhìn thử xem ánh mắt anh vào ban ngày trông thế nào. Sẽ vẫn luôn nhắm lại? Hay sẽ nửa nhắm nửa mở, để lộ phần lớn là tròng trắng.

Nhưng sau đó, cô có chút thất vọng cho những suy luận của mình.

Bởi ánh mắt Hạ Lan và người bình thường không có sự khác biệt nào quá lớn. Con ngươi rất to, sâu thẳm, đen láy, tối như lúc người ta xuyên vào đường hầm. Nhưng khi anh nhìn cô, cái nhìn ấy vô định, thị giác không hề có tiêu điểm, thậm chí ánh mắt cũng không chuyển động, thực sự giống một người mù. Ai nhìn vào đôi mắt ấy, đều cảm thấy trông nó rất đẹp, đồng thời cũng nhận ra thị lực của anh chắc chắn có vấn đề.

Giằng co một hồi, Hạ Lan Tĩnh Đình đột ngột rũ mắt, có thể nhận ra anh đang nổi giận, nhưng phải cố gắng kiềm chế chính mình.

Anh không nói gì, trực tiếp đi thẳng đến thùng rác, mở nắp, thò tay vào trong sờ soạng, cuối cùng cũng tìm được mắt kính, lấy tay lau lau, đeo trở lại trên mắt.

Bì Bì lanh tay lẹ mắt theo sát bên cạnh, cũng muốn thừa cơ lấy lại đôi giày của mình, nhưng bị Hạ Lan Tĩnh Đình không hề khách khí đưa tay ngăn lại: “Mau lên, buổi đấu giá bắt đầu rồi, chúng ta phải đi thôi.”

Anh không nhắc lại chuyện mất kính, chỉ nắm tay cô dắt đi, với lại còn nắm rất chặt.

Bì Bì tiến thoái lưỡng nan, vứt cũng không nỡ vứt, không chịu dõn bước: “Không có giày tôi đi thế nào?”

“Trên sàn có trải thảm đúng không?”

“Nhưng chân tôi vẫn còn đau.”

“Tôi dìu cô.” Giọng anh rất ôn tồn, “nếu cô không muốn đi, để tôi bế cô lên.”

Lời này khiến Bì Bì nghe xong phải nổi cả da gà, cô đòi sự chú ý sang chiếc túi nhựa, giật lấy nó rồi chuồn một lèo ra cửa: “Ai nói tôi không muốn đi. Đi thì đi.”

“Cô xem, không phải cô đi rất nhanh sao.” Hạ Lan Tĩnh Đình bước nhanh theo bắt kịp cô, không quên nói một câu khen tặng.

Họ ngồi hàng ghế đầu tiên, cạnh hành lang, Bì Bì vô cùng buồn bực, khi phát hiện Uông Huyền và Tô Thành đang ngồi ở vị trí ngay bên phải cô, giữa cô và họ còn hai chỗ trống.

Dễ nhận thấy, buổi đấu giá này diễn ra trong một khán phòng nhỏ. Mặc dù chỉ tổ chức tạm thời, nhưng cách bố trí hết sức sang trọng, xa hoa. Khách mời lục tục kéo vào tìm chỗ ngồi, vừa đi vừa hàn huyên, chào hỏi nhau. Trong khán phòng, ngoài một người kỹ thuật viên bộ phận ghi hình, hoàn toàn không có một phóng viên nào khác.

Sau khi đưa Bì Bì đến chỗ ngồi, Hạ Lan Tĩnh Đình liền bị một người quen lôi đi xã giao thăm hỏi. Còn lại một mình, cô bắt đầu lo lắng quan sát xung quanh, thiết tha chờ mong hai vị khách ngồi ở chỗ trống bên cạnh, mau đến an vị trước khi buổi đấu giá bắt đầu.

Thế nhưng, hai chỗ trống ấy, mãi vẫn chẳng có ai đến ngồi.

Cô cúi đầu mở sổ ghi chép ra, cuốn sổ còn mới tinh, vẫn chưa được viết gì trên đó. Có một Uông Huyền ưa gây sự ngồi bên cạnh khiến cô đứng ngồi không yên. Tại sao cuộc sống này lại bất công như vậy? Cô lại nhớ về những tháng ngày thời trung học, nhớ về Tiểu Cúc và Bội Bội, nhớ về trận đánh nhau giữa bọn họ. Đó là lần đầu tiên và duy nhất Bì Bì đánh lộn. Cô bị Uông Huyền đánh rất thảm, tay và ngực đều bị tím bầm hết cả, về nhà còn phải giấu giếm, không cho người lớn biết. Sau đó, có gặp lại cô ta cũng làm lơ mà đi. Từ lần đó về sau, họ càng ngày càng ghét nhau, không bao giờ nói chuyện với nhau nữa.

Nhưng giờ vừa thấy Uông Huyền, chút lòng tự tin về nhiệm vụ của Bì Bì thật khó khăn mới gây dựng được, tức thì dễ dàng biến mất không còn một mảnh.

Cô lại trở thành cô học trò nghèo, kém cỏi của ban 7 lớp 11 cao trung như ngày nào.

Đang trong lúc suy tư miên man, bất ngờ Uông Huyền đột nhiên lên tiếng: “Bì Bì, nghe nói cậu về đầu quân cho tòa soạn Báo Chiều thành phố C à?”

Bì Bì ngẩng đầu nhìn cô ta: “Đúng vậy.”

Ồi không. Uông Huyền không thể nhớ lại những hiềm khích trước kia nhanh như thế chứ? Dù gì thì bọn họ cũng đã trưởng thành rồi, hay là cô ta muốn nói chuyện với nhau như những người trưởng thành?

“Bao lâu?”

“Gần hai năm.”

“Vậy sao vẫn còn là phóng viên thực tập?” Uông Huyền vừa xăm soi móng tay mình vừa chậm rãi nói, “Chức nhiệm phòng tổng biên hiện giờ không phải Đỗ Văn Quang sao? Tôi có biết anh ấy. Anh ấy và Tô Thành khá thân.”

“Ừ.”

“Buổi họp cựu học sinh tháng trước, sao cậu không tới?”

Hội cựu học sinh.

Rõ là chuyện không nên nhắc thì cứ nhắc. Bì Bì nghĩ.

Ban 7 lớp 11 cao trung đều có hội cựu học sinh. Thường được tài trợ bởi các bạn cùng lớp, từ dờ lần giới, mọi người kéo nhau đến tụ họp ở những nhà hàng hoặc quán rượu nhỏ. Đôi khi cũng chọn phòng học lúc trước là nơi tụ hội. Lâu rồi không gặp nhau, mọi người tranh nhau ôm, tranh nhau nói, dùng đủ loại phương thức biểu lộ để thể hiện cảm xúc. Tiếp đó, trao đổi thông tin về học hành và công việc, người nào người nấy, ai cũng ăn mặc trang phục chỉnh tề và gọn gàng, cẩn thận tìm kiếm chính mình trong cái nhìn của người khác.

Năm đó Bì Bì và Bội Bội sau khi đi làm cũng từng tham gia hội cựu học sinh, gặp Ngọc Mẫn và Tiểu Thiển. Ngọc Mẫn đang làm giáo viên ở thành phố C, còn Tiểu Thiển đang làm ở ban tuyên truyền của trường nông nghiệp, hai người đều tranh nhau lấy danh thiếp của Bội Bội, phá lệ tỏ thái độ hết sức tôn trọng đối với cô ấy, trong lời nói còn chứa một chút nịnh bợ nhàn nhạt.

Bì Bì thâm nghĩ, thực tế vốn dĩ là những điều mà ta không muốn chấp nhận nhưng bắt buộc phải chấp nhận.

Bởi thực tế luôn ngổn ngan, tràn đầy tính chất của một vở hài kịch.

Quả nhiên, cô ấy vừa xoay người rồi đi, Tiểu Thiển không cam lòng mở miệng lẩm bẩm: “Hừ, nhìn xem cô ta đắc ý, hà hề cái gì chứ, chẳng qua cha cô ta là kẻ có tiền, giàu hơn người khác chút thôi. Nếu không phải thế, chỉ dựa vào khả năng xếp hạng thứ 41 của cô ta – đầu óc ngu ngốc như vậy có thể xin được công việc phóng viên sao? — sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra biến cố, chúng ta hãy chống mắt mà xem cô ta có thể giàu sang phú quý được bao lâu.”

Bì Bì vội vàng biện hộ thay: “Thật ra Bội Bội rất có năng lực, chỉ tiếc chương trình đào tạo trung học của chúng ta không phù hợp với cậu ấy.”

Tiểu Thiển không nói về Bội Bội nữa, mà trực tiếp quay sang truy hỏi Bì Bì: “Vậy còn cậu, xin đến Báo Chiều, là nhờ đi cửa sau à?”

“Không phải, là cạnh tranh công bằng. Nhà trường giới thiệu mười sinh viên, tham gia phỏng vấn, thi vấn đáp ba lượt, cuối cùng đã chọn tôi.” Bì Bì không hề kiêu ngạo nói.

“Cậu cũng thật may mắn.” Tiểu Thiển, Ngọc Mẫn đồng thanh nói.

Buổi họp mặt mới đi được một nửa thời gian, Bội Bội bỗng kéo Bì Bì ra ngoài cửa. Vòng vèo một hồi mới tìm được một góc tối dưới một tòa ký túc xá, Bội Bội đột nhiên nhặt một viên gạch vỡ dưới đất lên, ném về phía một khung cửa sổ kính ở lầu một.

“Này, cậu đang làm gì vậy?” Bì Bì hoảng sợ.

“Xoảng” một tiếng, cửa sổ bị vỡ tan, hai người co cẳng chạy trốn, chạy như điên đến một chiếc xe taxi dừng bên đường, sau khi chui vào xe, Bội Bội há

miệng thờ dõc: “Tớ hận anh ta! Tớ sẽ không bao giờ đến thành phố C này nữa!”

Bì Bì nắm lấy tay cô ấy, thấp giọng nói: “Cậu hận ai?”

Bì Bì nắm chặt hai tay thành nắm đấm, la to lên như một kẻ cuồng loạn: “Tớ hận thầy Vương, tớ ghét thành phố C! Tớ hận vì đã học ở đây! Thành phố C đã hủy đi tuổi thanh xuân của tớ! Còn cậu? Cậu có hận không?”

Đột nhiên, Bì Bì rơi vào mò mịt: “Tớ tớ không biết.”

Chắc là có hận.

Thấy Bì Bì hồi lâu không lên tiếng, Ưông Huyền nói tiếp: “Lúc nào cùng nhau ăn một bữa cơm chứ, tôi mời Đỗ Văn Quang, cậu mời Hạ Lan tiên sinh? Cậu và anh ấy rất thân à?”

Bì Bì vội lắc đầu: “Xin lỗi để cậu hiểu lầm rồi, tôi không quen Hạ Lan tiên sinh — tôi chỉ là phóng viên muốn lấy tin tức của anh ta.”

Lời vừa dứt, sau lưng chợt có một trận gió lạnh thổi tới, Bì Bì quay lại nhìn, phát hiện ra, Hạ Lan Tinh Đình chẳng biết đã đứng ngay phía sau cô từ lúc nào.

Mặt anh vẫn bình thản, không chút cảm xúc, môi vẫn mím nhẹ, hơi cong lên gợi hình cánh cung, nửa cười nửa không.

“Bì Bì, cậu thật biết nói đùa,” Ưông Huyền liếc mắt nhìn Hạ Lan, cười khúc khích, “Mọi người ở đây đều biết, Hạ Lan tiên sinh chưa bao giờ đồng ý cho phóng viên phỏng vấn. Nhớ năm đó, Đỗ Văn Quang muốn phỏng vấn anh ấy, nhưng ngay cả nói đùa cũng chẳng dám nữa.”

“Bởi thế, tôi chỉ cố gắng thử xem thôi,” Bì Bì ôn hòa đáp, “Tôi thật sự không quen Hạ Lan tiên sinh.”

Nói xong, cô lấy máy chụp hình trong túi nhựa ra, làm bộ kiểm tra ống kính, chụp vài bộ ảnh quang cảnh trước mặt. Tòì lấy danh mục bán đấu giá từ lưng ghế dựa ra, lật hết tờ này đến tờ khác xem.

Chợt có người vỗ vỗ vai cô, rồi một giọng nói dịu dàng truyền tới: “Bì Bì, em có muốn uống chút gì không?”

Giọng nói ấy nghe sao mà réo rắt, đẹp như âm thanh chốn thiên đường. Bì Bì không thể không quay lại nhìn, nhìn tới nhìn lui, phát hiện ra người đang nói chính là Hạ Lan Tinh Đình, chớp chớp mắt, lại thử điều chỉnh lại tầm nhìn, sau đó lập tức mất phản ứng.

“Em đã ăn sáng chưa?” Anh lại hỏi thêm câu nữa, bộ dạng như một quý ông lịch lãm.

Bì Bì mê muội nhìn anh, rất cảnh giác suy nghĩ một phen, mãi sau mới đáp một câu: “Chưa ăn...”

“Tôi đi tìm cho em chút gì đó để ăn, uống nước cam được không?” Hạ Lan Tinh Đình cúi xuống và thì thầm vào tai cô hỏi.

Về mặt anh ngược lại không hề có chút gì không tự nhiên, mỗi một cử chỉ lúc này đều để lộ sự thân mật vô cùng. Lẽ dĩ nhiên, những hành vi này không phải thói quen ở chốn công cộng của Hạ Lan Tinh Đình, hai mắt Ưông Huyền không nhịn được nheo lại, khóe miệng khẽ giật giật, ánh mắt quét qua một vòng trên khuôn mặt của Bì Bì, nở nụ cười bí hiểm.

Bì Bì xấu hổ gật gật đầu.

Hạ Lan Tinh Đình lấy cây gậy xếp của mình ra, đi đến tiền sảnh dưới lầu, lấy nước cam ép. Một người nhân viên sợ anh không thấy đường, vội vàng đuổi theo.

Đang trợn mắt há hốc mồm, chưa hết choáng váng, lại có một người khác vỗ vỗ vai Bì Bì, đưa cho cô một tấm danh thiếp: “Tiểu thư, tôi là Thụy Cảnh Thăng của công ty Phương Đại Xương chuyên kinh doanh đồ cổ, xin hỏi quý danh của cô? Cô có danh thiếp chứ?”

“Tôi họ Quan. Tôi tôi không có danh thiếp.”

“Công ty chúng tôi sưu tầm không ít đồ ngọc cao cấp, chủ yếu là thời Minh Thanh, trước thời Tống cũng có một ít. Quan tiểu thư có hứng thú không? Lúc nào mời cả Hạ Lan tiên sinh cùng đến xem được không?”

Quan Bì Bì hít thật sâu, đỏ mặt nói: “Rất xin lỗi, tôi không nghiên cứu nhiều về ngọc cổ. Nếu ngài muốn mời Hạ Lan tiên sinh, tốt hơn ngài hãy gặp trực tiếp để mời anh ấy, anh ấy sẽ quay lại ngay lập tức thôi.”

Người nọ chợt dạ, vẫn kiên quyết nhét danh thiếp và tay cô: “Quan tiểu thư không chịu cho tôi mặt mũi sao?”

“Đâu có ...” Bì Bì lúng túng trả lời. Đây đúng là chưa qua một ải lại thêm một ải mà.

“Cuối tuần này, cô rảnh không? Quan tiểu thư thích ăn hải sản chứ?” Miệng người này thật nhanh nhạy, “Tôi biết trên đường Tử Dương có món canh bào ngư “gợi nhớ” rất ngon. Thế nào? Tối chủ nhật bảy giờ, đến thưởng thức thử chứ? Nếu Hạ Lan tiên sinh bất tiện, Quan tiểu thư đi một mình cũng nhất định phải tới. Đến lúc đó tôi sẽ để thư ký gọi điện nhắc cô. Giờ thì phiền cô có thể cho tôi xin số liên lạc. Mọi chuyện cứ quyết như vậy nhé.”

“Hà — tôi —”

Bi Bi đang cố gắng giải thích, trong chớp mắt, người nọ dùng công phu gì mà chẳng còn thấy tăm hơi, không biết đi đâu để tìm ông ta nói chuyện.

Còn lại một mình Bi Bi ngồi than ngán thở dài, Uông Huyền ngồi một bên chỉ cười chum chim: “Bi Bi, xem ra cậu thật sự không quen Hạ Lan. Mọi người ở đây đều biết, Hạ Lan không bao giờ tiếp com người khác.”

“Không thể nào?” Bi Bi rõ ràng còn nhớ, cô từng được Hạ Lan Tĩnh Đình đưa đi ăn canh cá, mặc dù anh không ăn, nhưng chắc chắn là có đi ăn chung với cô.

“Lẽ nào ... anh ấy mời cậu ăn com?” Về mặt Uông Huyền cực kỳ tò mò.

“.....” Không trả lời.

“Bi Bi, cậu là bạn gái của Hạ Lan tiên sinh ư?”

“Không Không Không, Không Không Không ...” Cô lắc đầu nguầy nguậy hết như cái trống lắc.

Cái ghế bên cạnh bỗng vang lên một tiếng kêu nhỏ, Hạ Lan Tĩnh Đình đã quay trở lại. Anh cầm trong tay một chai sữa đậu này và một túi giấy.

Túi giấy vẫn còn thơm dầu. Bi Bi nói cảm ơn, rồi mở ra xem, quả nhiên là bánh bao chiên mà cô thích ăn nhất, không kiềm lòng được hỏi: “Quầy điểm tâm dưới sảnh toàn bán đồ ăn sáng kiểu Tây, sao lại có bánh bao chiên?”

“Tôi ra ngoài mua.”

“Sữa đậu nành cũng vậy ư...?”

“Tôi nghĩ em thích uống sữa đậu nành hơn nước cam.”

Sao lại chu đáo thế này. Mặt Bi Bi hơi hồng. Không nói gì, lẳng lặng mà ăn. Hạ Lan Tĩnh Đình tiện tay lấy danh mục các vật phẩm đấu giá sau lưng ghế dựa ra, Bi Bi vội nhỏ giọng nói: “Muốn tìm thứ gì, tôi sẽ đọc cho anh nghe.”

“Không cần, mặt trên có in chữ nổi.”

Quả nhiên, sắp tài liệu của anh dày hơn so với của Bi Bi nhiều, trên đó không hề có tranh ảnh, không có chữ viết, chỉ có hàng loạt những chấm lồi lõm. Hạ Lan Tĩnh Đình mở tay ra, dùng những đầu ngón tay phía bên trái chạm vào nửa đầu của dòng đầu tiên, rồi lại dùng tay phải sờ nửa dòng còn lại, đồng thời tay trái lần tìm xuống dòng thứ hai. Tay anh nhẹ nhàng lướt trên mặt giấy, động tác rất trơn tru, thậm chí có cả nhịp điệu, Bi Bi ngồi bên cạnh nhìn đến ngơ ngẩn.

“Anh có thể đọc được trung bình bao nhiêu từ trên một phút?” Cô đột nhiên hỏi.

“Sao nào, quan tâm đến điều này?”

“Ừ.”

“Hơn ba trăm.”

“Đợi lát nữa khi bắt đầu đấu giá, họ sẽ chuẩn bị tai nghe cho anh à?”

“Không, thính giác của tôi rất tốt.”

Bi Bi vừa hỏi vừa ghi chép cẩn thận lên sổ tay phỏng vấn: thính giác rất nhạy, mỗi phút đọc ba trăm từ.

Một lát sau, Hạ Lan Tĩnh Đình kể tai cô thì thầm, nói khẽ: “Cô nàng Uông tiểu thư kia, em không thích cô ta à?”

“Là bạn thời trung học, có một số hiềm khích.”

“Đợi lát nữa, em có thể giúp tôi một việc được không?”

“Được chứ, anh nói đi.”

“Em có thể thay tôi kêu giá không? Tôi muốn vật phẩm mang số 278, hỏ ngọc thời Chiến quốc.”

“Việc này ... tôi chưa làm bao giờ.”

“Giờ tay em đã từng làm chưa.”

“Làm rồi, giờ tay thì tôi biết.” Bi Bi rất thành thật gật đầu.

“Em thay tôi giờ tay là được.”

“Tôi giờ tay người ta tin sao?”

“Chấn chấn tin. Tôi sẽ gọi điện thông báo cho người hô giá.”

“Anh cũng có tay, sao không tự giờ đi?”

“Giờ tay rất mới.”

Bì Bì trừng mắt nhìn anh, mắt khả năng ngôn ngữ.

“Tất nhiên, nếu giá quá cao, tôi không đủ khả năng, tôi sẽ cho em nghỉ tay.” Anh bổ sung thêm một câu.

“Được.”

Anh đi gọi điện, đồng thời lấy tay chỉ chỉ vào Bì Bì, người hô giá gật gật đầu.

Khán phòng đột nhiên im lặng, có người bước lên tuyên bố buổi đấu giá bắt đầu. Trên màn hình sân khấu cực lớn, lóe lên một hình ảnh: “Vật phẩm số 278: Hồ ngọc thời Chiến quốc, dài 11.5 cm”. Trên hồ sơ thuyết minh có nói, Chu Lễ có 6 món ngọc khí: bích ngọc, tông ngọc, khuê ngọc, hồ ngọc, chương ngọc, hoàng ngọc. Đây là “Hồ”, chất ngọc màu lục biếc, mũi cao, mắt kim cương, tai cụp ra sau, đuôi cuộn, dáng nằm rạp như bò sát. Hiện tại chỉ khai quật được một đôi, một trong hai đã được cất giữ trong viện bảo tàng thành phố V.

Bì Bì nhìn chăm chú vào tranh ảnh trên màn hình, tuy rằng được chụp bằng máy ảnh có độ phân giải cao, nhưng hồ ngọc này rất nhỏ, niên đại cũng đã cổ xưa, nhìn chỉ thấy viên tròn tròn đen tuyền, vô cùng hấp dẫn những người xung quanh.

“Giá khởi điểm là 70 vạn nhân dân tệ.”

Những bảy mươi vạn. Bì Bì giật mình, tim đập thình thình. Một con hồ nhỏ xíu, lại cũ kỹ như vậy, có thể đắt thế sao?”

Phía sau có người giờ tay.

“80 vạn.”

Cô trộm nhìn thoáng qua Hạ Lan Tĩnh Đình, phát hiện ra, anh vẫn đang dùng tay đọc tài liệu, dáng vẻ rất tập trung.

Kế đó, Uông Huyền giờ tay, dùng một chất giọng rất véo von nói: “100 vạn.”

“100 vạn, vị tiểu thư hàng ghế đầu tăng lên 100 vạn. 100 vạn, có người nào trả thêm không?”

Bì Bì giờ tay.

“105 vạn.”

Phía sau lại có người giờ tay, một người rồi lại thêm một người, từ 110 vạn lên thẳng 180 vạn.

“200 vạn.” Uông Huyền lạnh lùng hô.

Bì Bì giờ tay.

“205 vạn.”

Uông Huyền do dự một lát: “210 vạn.”

Bì Bì tiếp tục: “215 vạn.”

Uông Huyền theo đến cùng: “230 vạn.”

Bì Bì cười cười, giờ tay: “235 vạn.”

Cô bắt đầu cảm thấy buổi bán đấu giá này đúng là một trò rất thú vị, đặc biệt là khi không phải xài tiền của mình.

Phía sau có người giờ tay: “250 vạn.”

Khán phòng nhất thời im lặng. Người hô giá cười nói: “250 vạn, còn ai trả cao hơn không? 250 vạn, có phải mọi người giờ tay quá mới rồi không, muốn nghỉ ngơi một lát ư? 250 vạn. 250 vạn, ồ tốt, vị tiên sinh này, 255 vạn. Vị tiểu thư hàng ghế đầu tiên 260 vạn. 260 vạn, có người tăng thêm không? Hiện giờ vật phẩm số 278 của chúng ta, hồ ngọc, giá khởi điểm là 70 vạn, đến thời điểm này đã lên đến 260 vạn. Vâng, tiên sinh mang khăn choàng cổ phía

sau trả 265 vạn, 265 vạn. Tiểu thư hàng ghế đầu 270 vạn. 270 vạn, có ai thêm không? 270 vạn?”

Uông Huyền giơ tay, đồng thời hô: “300 vạn.”

Mọi người lại im lặng.

Bì Bì đẩy Hạ Lan Tĩnh Đình: “300 vạn rồi, anh còn muốn thêm không?”

Anh đầu cũng chưa từng ngẩng: “Tiếp tục.”

Bì Bì nhấc tay.

“305 vạn.”

Uông huyền cười khẩy: “310 vạn.”

“315 vạn.”

“320 vạn.”

“350 vạn.”

“355 vạn.”

Vào lúc này, sắc mặt Uông Huyền hơi ngả sang màu vàng, biểu cảm rất cứng ngắc. Chần chừ gần 2 phút mới giơ tay.

“360 vạn.”

Bì Bì không chút do dự, theo luôn: “365 vạn.”

Người hô giá nhìn Bì Bì rồi lại nhìn Uông Huyền, trêu đùa: “Hiện giờ chỉ còn hai vị tiểu thư ở hàng ghế đầu tiên tham gia đấu giá, xem ra hai người mới ngoài hai mươi. Trước giờ, những người đến đây toàn là các quý bà quý ông. Quả là Trường Giang sóng sau xô sóng trước, từ xưa anh hùng xuất thiếu niên, 365 vạn, còn ai thêm không? 365 vạn? 365 vạn?”

Chừng khoảng 5 phút đồng hồ vắng vẻ.

Uông Huyền bỗng giơ tay: “370 vạn.”

Bì Bì đang muốn theo, Hạ Lan Tĩnh Đình bắt ngờ dè tay cô lại: “Bì Bì, chúng ta rút lui.”

“370 vạn. Vị tiểu thư này ra giá 370 vạn, còn có người nào trả hơn không? 370 vạn. 370 vạn.” Anh ta hô liên tiếp hơn mười lần 370 vạn, cuối cùng nói:

“370 vạn lần thứ nhất.”

“370 vạn lần thứ hai.”

“370 vạn lần cuối.”

Chỉ nghe “Đinh” một tiếng, người hô giá quay về phía Uông Huyền nói: “Chúc mừng cô. 370 vạn thành giao. Số hiệu của cô là....”

Uông Huyền đưa thẻ bài ra: “Số 468.”

Chẳng hiểu tại sao, nhìn mặt cô ta tuyệt đối chẳng có một chút cao hứng nào, mặt mày thậm chí còn hơi ngả sang chút tái xanh.

Bì Bì khó hiểu, nhỏ giọng hỏi Hạ Lan Tĩnh Đình: “Cô ấy đã đoạt được hồ ngọc thời Chiến quốc, vì sao lại có vẻ mất hứng?”

“Có thể là cảm thấy quá đắt.”

Khuôn mặt Hạ Lan Tĩnh Đình vẫn thản nhiên: “Bì Bì, đi thôi, hôm nay tôi mời em ăn cơm.”

End chương 10

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chuyện Khẩu Vị

Về mặt người nọ bỗng trở nên vô cùng khó đoán, trầm mặc nửa ngày, lại thành thật đáp: “Té Ti đại nhân không gieo mùi hương trên người bất kỳ ai, trừ phi người đó là người phụ nữ của ngài.”

Trên bậc thang đầy tuyết đọng. Chưa đến cửa, tất của Bì Bì đã ướt sũng. Cô thoáng chần chừ, Hạ Lan Tĩnh Đình đang đứng bên cạnh mở cửa, bỗng khép cửa lại, lấy ra một đôi giày vải từ trong chiếc túi vải của mình.

“Mang vào đi, bên ngoài lạnh lắm”. Anh nói “Có điều em không cần lo là phải đi xa, tôi đã gọi taxi rồi.”

Bì Bì nhìn gương mặt anh, rồi lại nhìn đôi giày kia, ngạc nhiên một lát, bỗng thấy chua xót trong lòng.

Giày vải chắc được anh mua vội bên vỉa hè vào sáng sớm khi đi mua đồ ăn sáng, là loại rẻ, chất lượng kém. Người bán chắc thấy anh mù lòa, cố ý trêu cợt anh. Hai chiếc giày cùng một cỡ nhưng màu sắc khác nhau.

Một chiếc màu đỏ, một chiếc màu xanh lá.

Cô im lặng, cúi người xỏ giày.

“Vừa không?”

“Rất vừa vặn.”

“Trông thế nào? Tôi cố ý bảo người ta chọn cho một đôi giày đẹp”.

Một nhân viên bảo vệ đứng cạnh bậc thang dùng ánh mắt khác thường dò xét đôi chân cô. Bì Bì đáp không chút lưỡng lự nào: “Đẹp lắm”

Xe taxi đến rồi.

Ngoài cửa sổ, tuyết rơi mãi không ngừng, ngoài đường, khách bộ hành vội vã. Quang cảnh trong thành phố này vẫn luôn như thế, ngày nào cũng diễn đi diễn lại một cảnh. Người lái xe còn rất trẻ, đeo tai nghe, vừa lái xe vừa nghe nhạc rock.

Hạ Lan Tĩnh Đình bỗng nói: “Phố này trước kia tên là phố Chu Tước. Còn đường dốc trước mặt kia, trước đây là một nhánh sông, tên là sông Long Tân. Trên sông có cây cầu, gọi là cầu Bát Tiên. Bên cạnh cây cầu có một tiệm hoa quả thơm ngon, trong tiệm có quả vải ăn rất ngon.

“Trước kia?” Bì Bì ngẩn người, “Là bao nhiêu năm trước?”

“Tám trăm năm trước.”

“Tám trăm năm trước”, Bì Bì cười, không tin: “Anh đã tới chỗ này sao?”

“Câu lạc bộ kia trước đây là tửu lâu, gọi là Long Tiêu các. Ở đó có một loại rượu tên là ‘Thái bạch hoa thanh tửu’, uống rất ngon.

Anh ngửa đầu, chìm đắm vào hồi ức, trên mặt hiện lên ý cười như có chút say.

“Là Thái Bạch hoa – Thanh tửu, hay là Thái Bạch – Hoa thanh tửu?” Bì Bì không biết ngắt chỗ nào.

“Thanh tửu đắt vì đã lọc qua, không lọc gọi là Trạc tửu, ‘Kim tôn thanh tửu đầu thập thiên’*, uống thanh tửu là phải dùng cốc vàng để uống. Lúc uống phải ngâm giữ một chút, cho nên mới là ‘Ngô cơ áp tửu đãi khách thường’**.”

*: Đọc thêm về lý giải câu thơ này tại ĐÂY, đây là câu đầu tiên trong bài thơ Hành lộ nan của Lý Bạch

** Trích từ bài Kim lăng tửu tứ lưu biệt của Lý Bạch, Ngô cơ: Người đàn bà

“Còn Trạc tửu thì sao, lúc uống Trạc tửu phải thế nào?”

“Trạc tửu uống lúc phiền muộn, nên mới có câu ‘Trạc tửu nhất bôi gia vạn lý, yển nhiên vị lạc quy vô kế.[1]’, và cũng là: ‘Gian nan khổ hận phồn sương mấn, lạo đảo tân đình trạc tửu bôi.[2]’.”

[1] Trích từ bài thơ Ngư gia ngao (Ý nghĩ mùa thu) của Phạm Trọng Yêm

Dịch nghĩa:

“Nhà muôn dặm một ly Trạc tửu

Yên Nhiên chưa tạc về sao được.”

[2] Trích từ bài thơ Đăng cao (Lên cao) của Đỗ Phủ

Dịch nghĩa:

“Buồn phiền vất vả phai màu tóc

Chén rượu vừa ngưng, lão đảo rồi.”

Nói như vậy, Lý Bạch thích tiêu tiền nhiều hơn Đỗ Phủ?”

“Đúng vậy.”

Bì Bì không khỏi ngưỡng mộ, chân thành khen: “Hạ Lan, tôi cảm thấy anh rất có học vấn.”

Anh gật gù: “Quá khen.”

Bì Bì lại tiếp tục thổi phồng: “Gần đây có một từ thịnh hành rất thích hợp để nói về anh.”

“Từ gì vậy?”

“Văn hóa khủng long.”

Trận tuyết này khiến mọi người ở thành phố C hết sức chật vật. Các xe đều bị ùn tắc do đường quá trơn trượt. Đêm qua, Bì Bì bị lạnh, hôm nay cuồng hộng đã có chút khăn khăn. Điều thuốc trong tay lái xe còn chưa được phân nửa, mà anh ta mãi vẫn không ném đi, vẫn kiên trì cố gắng mở cửa kính xe, hít một hơi cuối. Tuy rằng vẫn bật máy sưởi, khói thuốc cũng nhả ra ngoài, nhưng không khí vẫn không trong lành lại được. Hạ Lan Tĩnh Đình liên tục chau mày, xem ra muốn phát cáu rồi. Bì Bì vội dè cánh tay anh, bắt anh kiềm chế. Hai người đều không lên tiếng, kiên nhẫn đợi lái xe hút thuốc xong, ngay lập tức Bì Bì đóng cửa xe.

“Năm nay tuyết rơi nhiều như vậy thật là hiếm thấy.”

“Ở đây, vào thời Tuyên Hòa đã từng có một trận tuyết lớn, khi đó gió cũng như hôm nay, vừa lạnh vừa buốt. Nhưng mà, vài tháng sau, loài mẫu đơn tôi trồng sẽ nở.”

Vì sao thời gian thốt ra từ miệng của Hạ Lan Tĩnh Đình luôn cách nhau xa như vậy chứ? Bì Bì trầm nghĩ, mấy trăm năm, mấy tháng cứ tựa như một con gió thổi qua.

“Anh thích mẫu đơn sao? Tôi tưởng chỉ người thời Đường mới thích mẫu đơn.”

Mấy năm nay trên thị trường thịnh hành thời trang nhà Đường, chỉ cần là trang phục, đều thêm hoa mẫu đơn. Bì Bì không thích mẫu đơn, cảm giác thấy hoa mẫu đơn nở không tinh tế, kín đáo. Cô thích những đóa hoa có cánh hoa nhỏ, cho dù là nở rộ cũng phải giống như hình dạng của nụ hoa vừa chớm nở, ví dụ hoa mai, ví dụ hoa quế, ví dụ như uất kim hương.

Nhưng cô phát hiện, vừa nhắc tới mẫu đơn thì khuôn mặt hồ hững của Hạ Lan Tĩnh Đình liền trở nên ảm áp, phảng phất ánh mặt trời phát ra từ tận đáy lòng anh, chiếu sáng cả khuôn mặt.

Trong xe, khí lạnh đã bị xua tan.

“Tôi thích mẫu đơn, vì hoa mẫu đơn ăn rất ngon.” Anh nghiêng mặt nhìn cô. Tuy không thấy gì, nhưng anh vẫn thích nhìn gương mặt cô, dù cho ánh mắt ấy là hư vô, “Tôi thường nghĩ, khi mặt trời lặn, hoa mẫu đơn nở rộ sẽ có hình dạng như thế nào?”

Đúng lúc này, Bì Bì cũng đang quay đầu nhìn anh, cảm thấy dường như cả khuôn mặt anh đều giấu đằng sau kính râm, tuy anh không thấy gì, nhưng bản thân cô đang nghĩ gì, trước mặt anh hoàn toàn không thể che giấu được. Hơn nữa, theo kí ức của cô, Hạ Lan Tĩnh Đình chưa bao giờ nói chuyện với cô bằng giọng điệu mong manh như thế này. Anh đã may mắn sống chín trăm tuổi, thì những điều tiếc nuối ấy tính là gì chứ?

Thế nhưng mắt cô vẫn ướt: “Anh.. Chưa từng nhìn thấy mặt trời sao?”

Anh lắc đầu.

“Thật ra, mặt trời ảm áp hơn mặt trăng, còn hình dạng không khác nhau lắm.”

Anh bỏ kính râm xuống, ánh mắt hư không nhìn chăm chú vào cô: “Thật không?”

Lưng Bì Bì lạnh run, một ánh mắt vô hình đánh giá cô, một mực chờ đợi sự xác nhận.

“Đứng.” Âm thanh của cô bắt đầu run rẩy, “Thật ra, anh không cần mang kính râm, không có kính râm trông anh sẽ đẹp trai hơn.”

“Tôi mang kính râm không phải là để bản thân đẹp hơn mà vì sự an toàn và khỏe mạnh của người khác.” Anh hừ một tiếng, lại đeo kính râm lên.

Bì Bì vội hỏi: “Vì sao?”

Anh trầm mặc, tựa như đang cân nhắc câu trả lời cho vấn đề này.

“Anh không phải không nhìn thấy sao? Vì sao lại ảnh hưởng đến sự an toàn của người khác?” Bì Bì bám riết không tha.

“Tuy tu luyện đã nhiều năm nhưng bản thân tôi cũng không thể thu, phóng năng lượng một cách tự nhiên. Như vậy, bất luận là nhìn thấy hay không, ánh mắt tôi sẽ tự động hấp thụ nguyên khí của người khác. Nếu tôi chuyên tâm nhìn một người, là nam thì sẽ mắc bệnh liệt dương, là nữ sẽ vô sinh. Điều đó, ngay cả tôi cũng không có biện pháp kiểm soát.”

Giọng nói vẫn đều, Bì Bì nhanh như chớp mà lui về sau một thước, Đồi mắt sáng rực, tròn tròn: “Hạ Lan Tĩnh Đình, sao anh không nói sớm! Anh nhìn tôi bao nhiêu lần rồi hả?... Tôi đã thành cương thi rồi, phải không?”

“Không phải em vẫn ổn sao?” Anh vẫn bình tĩnh cười cười.

“Dừng xe! Lái xe! Tôi muốn xuống.” Bì Bì không để ý tới anh, bỏ nhào về phía trước, đốc sức liều mạng, dùng tay đập vào lưng lái xe.

Xe dừng đột ngột, Bì Bì đẩy cửa, nhảy xuống xe bằng tốc độ nhanh nhất. Vừa vận xe dừng lại trên đoạn đường có tuyết tan, cô chỉ đeo giày vải, thoáng cái đã ướt hết.

Cả người lạnh run đến ớn, cô bị đông cứng, lao đảo, suýt chút nữa thì ngã sấp xuống.

Có người từ sau đỡ cô, kéo cô đến bên bậc thang: “Cũng đến nhà hàng rồi, chúng ta vào trong ăn cơm đi.”

“Hạ Lan Tĩnh Đình, anh cách xa tôi một chút được không?” Bì Bì không chịu được mà cầu khẩn, “Từ nhỏ, tôi học toán đã kém, mua xổ số cũng chưa bao giờ trúng, nhà của tôi mấy đời chưa từng phát tài, điều đó cho thấy, dù là nguyên khí hay vận khí của tôi đều còn chưa đủ. Anh hấp thụ nó, tôi biến thành kẻ dân đen mất. Tuy tôi nhỏ bé, nhưng là ‘chim sẻ dù nhỏ, ngũ tạng vẫn đầy đủ’[3], tương lai vẫn muốn thành gia lập nghiệp, lấy chồng sinh con. .. Anh là hồ ly, có thể lấy được nhiều nguyên khí tốt của những cô gái trên đường, anh tha cho thôi, tìm người khác được không?”

[3] Nguyên văn: “*Ma Tước tuy nhỏ, ngũ tạng câu toàn*” (chỉ sự vật tuy nhỏ nhưng nội dung lại đầy đủ)

“Làm bộ dạng đáng thương như vậy để làm gì? Tôi sẽ không làm gì em cả. Em đã nếm máu của tôi, tương đương với việc miễn dịch.” Đường như sợ cô trượt chân, Hạ Lan Tĩnh Đình ôm cô thật chặt: “Nói sau đi, bây giờ tất cả hiện tượng sinh lý của em đều bình thường, đúng không? Tôi sẽ không làm hại em, một sợi lông cũng không chạm đến.”

Anh càng thề, Bì Bì càng sợ, toàn thân như nhũn ra: “Vay vừa rồi, ở trong ô tô, anh còn thương mắt liếc tôi. ...”

“Tôi trừng mắt với em bao nhiêu lần đều không sao, thật đó. Nếu như điều đó là sự thật, em nói không sai, ngày đó tôi gặp em, em đã trở thành cương thi rồi.”

“...” Bì Bì hạ đường huyết.

Nhân cơ hội, Hạ Lan Tĩnh Đình ôm quanh eo cô, gần như là nửa ôm cô, rất dịu dàng mà khuyên nhủ: “Vào thôi, trên báo nói nhà hàng này có món Phu Thê Phế Phiến rất ngon.”

“Tôi còn nuốt trôi sao?” Cô vận phần buồn bực thốt lên.

“Sao lại không nuốt trôi? Khẩu vị của em không phải rất tốt sao?”

Vừa nói xong, Bì Bì nhớ rõ lần đầu tiên gặp anh liền buồn nôn rất lâu, từ khi ăn quả táo có dính chút máu đó, ngay lập tức không sao nữa. Sau này ăn uống cũng bình thường, vẫn khỏe mạnh. Nhưng thấy Hạ Lan Tĩnh Đình ân cần mà diu mình, những người đi qua đều nhìn họ, đều có ý mỉm cười, tưởng rằng họ là một cặp tình nhân. Cô không khỏi hoài nghi, chẳng lẽ trên người anh chỉ có mắt là có khả năng hấp thụ nguyên khí sao? Vận nhất như tay của anh, hoặc là từng lỗ chân của anh cũng có thể?

Mãi nghĩ ngợi linh tinh, Hạ Lan Tĩnh Đình đã đỡ cô ngồi xuống. Nhà hàng rất sạch sẽ, sau lưng có một hồ cá lớn nuôi rất nhiều cá. Bì Bì vừa ngồi xuống, chợt phát hiện cá trong bể chia làm hai phần, một phần đốc sức liều mạng bơi núp về phía trái, một phần đốc sức liều mạng bơi núp về phía bên phải.

“Hạ Lan, những... con cá này làm sao vậy?”

“Cái gì làm sao?”

“Vì sao chúng lại rẽ về hai hướng?”

“Sao tôi biết được? Tôi lại không nhìn thấy.”

“Hạ Lan Tĩnh Đình”

“Có thể chúng không thích tôi.” Anh nhún vai, nụ cười vô tội hiện lên trên gương mặt, “Hoặc là chúng hận nhau.”

“Cá gặp anh còn cảm thấy bất an, huống hồ là người.”

“Tôi thề với cô, tôi tuyệt đối là vị hồ ly hiền lành, học thức uyên bác, phẩm đức cao thượng.” Anh gọi phục vụ mang giúp anh menu, chọn đồ ăn rất nhanh, “Phu Thê Phế Phiến, đậu cà cá trích, rau xanh xào dưa leo, ba món đó đủ chưa?”

Đồ ăn được bung lên rất nhanh, món cá trích vẫn còn trong bếp, Hạ Lan Tĩnh Đình thở dài, “Không xong rồi, túi mật bị vỡ. Đầu bếp kiểu gì vậy? Em đừng ăn món đó.”

“Chỉ anh mới nói nhiều.” Bì Bì bật cười, thấy anh ngồi không ở đó, lại hỏi: “Anh có uống chút gì không?”

“Tôi muốn nước lạnh”

“Tôi bảo người đến chợ mua hoa mua cho anh nhé.”

“Ở nơi công cộng tôi không ăn gì cả.” Anh cúi đầu, “Sẽ có người cảm thấy tôi quái dị.”

“Kỳ thật các anh sống cùng con người cũng không dễ dàng.” Cô tỏ ý cảm thông.

Mới ăn được một nửa, di động vang lên, Bì Bì nhìn tên hiển thị, là Gia Lân.

“Alo, Bì Bì.”

“Gia Lân.”

“Ngày hôm qua đi vội quá, quên nói cho em biết chuyện chính. Tiệc mừng thọ 50 tuổi của mẹ anh hủy rồi. Cha anh quyết định đưa bà đi Vân Nam chơi một chuyến.”

“...Dạ.” Nếu vậy sao không nói ngay từ đầu, Bì Bì không ngừng đau lòng, 800 đồng mua tổ yến, còn bà nội đã làm năm bình đậu tương cà.

“Xin lỗi em. Nhưng anh thấy hủy rồi cũng tốt, tránh phiền em phải mua quà.” Đầu dây bên kia, Gia Lân cẩn thận từng tí một nói lời xin lỗi.

Bì Bì hận không thể dùng búa đập vào đầu mình.

Cúp điện thoại, Bì Bì không nhận được mà nói với Hạ Lan Tĩnh Đình: “Đúng rồi, anh thích ăn đậu tương cà không?”

“Không ăn.”

“Cam đoan là thực phẩm xanh tinh khiết.”

“Anh có thể thử dùng cánh hoa thấm vào để ăn, rất ngon. Ăn mỗi cánh hoa rất chán.”

“Không ăn.”

“Thử một lần được không? Tôi có rất nhiều bình đang xếp hàng để chờ tặng anh.”

Anh nghĩ nghĩ, rốt cuộc gật đầu: “Được.”

Bì Bì vui mừng, đang muốn cảm ơn thì điện thoại lại reo. Chuông điện thoại rất đơn giản, là giai điệu gam E, Hạ Lan Tĩnh Đình nghe điện thoại: “Alo.”

“Ngày mai tôi đến.”

“Chi phiếu đã chuẩn bị xong.”

“Tôi không lo đường xa, tôi chỉ lo đến tình trạng khứ trùng.”

“Cảm ơn, tôi không cần hàng mẫu.”

“Được rồi. Buổi tối sẽ cho ngài câu trả lời. Hẹn gặp lại”.

Ngắt điện thoại, anh ngẩng đầu liếc nhìn Bì Bì. Dáng vẻ như đầy một bụng tâm sự.

“Anh có sao không?” Bì Bì hỏi.

Anh gật gật đầu, bỗng nhiên nói: “Bên cạnh có cửa hàng tổng hợp, tôi và em cùng đi mua một đôi giày.”

Hai người tạm biệt ở cửa chính của cửa hàng tổng hợp. Cô nhanh chóng quay lại tòa soạn báo. Cô đi qua một giao lộ không thường đi qua bước vào cửa lớn, đi ngang qua một hàng bán báo, thấy ở đó có treo tập san mới nhất “Tập san tiểu thuyết”. Đang định bỏ tiền ra mua, phát hiện ví tiền để trong túi nylon, bị Hạ Lan Tình Đình dẫn theo, lúc đi quên cầm, trong túi chỉ đủ tiền lẻ để trả tiền xe. đành phải quay sang chủ quầy nói: “Xin lỗi, tôi không mua, quên mang tiền mất rồi.”

Chủ quầy là một người đàn ông trung niên đẹp, nhìn cô một cách kỳ quái rồi bỗng nhiên nói: “Không sao, tôi tặng cô.”

“Không không không” Bì Bì liên tục khoát tay. Cha cô cũng bán lẻ như vậy, bán lẻ không dễ, cô biết quá rõ rồi, “Cảm ơn ý tốt của cô, lần sau cháu sẽ đến mua.”

“Người nợ vẫn kín đáo đưa cho cô: “Cầm lấy.”

“Đạ... Được. Cứ coi như là cháu mượn, tan ca cháu sẽ trả tiền chú.” Từ chối thì bất kính, đành phải nhận.

“Chỉ một chút tiền, không cần trả.” Biểu hiện của ông ấy rất kỳ quái, chần chừ một lát, tựa như là tiếp thêm sự dũng cảm: “Có thể xin tiểu thư ban phúc cho tôi không?”

“Chúc phúc?” Bì Bì ngỡ như tai mình nghe nhầm, cô cũng không phải Phật sống, “Ban phúc gì cơ? Ban như thế nào?”

Người nợ gục đầu xuống, bỏ cái mũ xuống, giọng nói hết sức thành kính: “Xin mời tiểu thư lấy tay sờ đỉnh đầu tôi là được rồi.”

Cái này không khó.

Bì Bì rất hào phóng mà sờ lên đỉnh đầu ông ta, sờ được một nửa, bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Chẳng lẽ ông biết Hạ Lan...”

Người nợ vội vàng chen ngang: “Tục danh của Tế Ti đại nhân, không thể tùy tiện nói ra như vậy được.”

“Á...” Bì Bì tròn to mắt, “Thật vậy sao?”

Ông nghiêm túc gật đầu, cũng không dám ngẩng đầu nhìn cô. Thái độ nói chuyện cẩn thận lại cung kính, khiêm tốn cực kỳ.

“Ông... Biết Tế Ti đại nhân? Bì Bì dò hỏi.

“Không biết, Tế Ti đại nhân là người không dễ dàng quen biết, trừ khi tiểu thư nguyện ý giới thiệu.”

Bì Bì ngờ ngác nhìn ông, chợt thấy choáng váng đầu óc, không nhận được phải dùng tay vịn chặt vào bàn. Người nợ trông thấy cô ..., giật mình, bỗng nhiên hỏi: “Tiểu thư, cô gọi thẳng tên ngài như vậy, Tế Ti đại nhân không tức giận sao?”

“Tên là do cha tôi nghĩ ra đó.”

Cô cảm tạp chí đang định rời đi, nghĩ một lát lại quay người trở về: “Đúng rồi, làm sao ông biết tôi quen Tế Ti đại nhân?”

Người nợ nghĩ rồi đáp: “Bởi vì trên người tiểu thư có mùi hương của Tế Ti đại nhân.”

“Mùi hương? Có ý gì?”

“Nói cách khác, trên người tiểu thư có mùi thơm đặc biệt của Tế Ti đại nhân.”

Bì Bì sốt ruột hỏi: “Xin hỏi, Tế Ti đại nhân của các người rất thích gieo mùi hương vào người khác phải không?”

Về mặt người nợ bỗng trở nên vô cùng khó đoán, trầm mặc nửa ngày, lại thành thật đáp: “Tế Ti đại nhân không gieo mùi hương trên người bất kỳ ai, trừ phi người đó là người phụ nữ của ngài.”

End chương 11

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Hùng Hoàng Và Thạch Tín

Phần 1 Thật ra Bì Bì cảm thấy, gia đình Tiểu Thu rất bình thường, vợ chồng yêu thương nhau không phải là vậy à? Lẽ dĩ nhiên Bì Bì vừa nghĩ tới một cuộc hôn nhân chan chứa tình yêu, hình ảnh xuất hiện đầu tiên trong đầu là Gia Lâm, là hình ảnh mình và Gia Lâm cùng nhau thái dưa leo.

—————♥♥♥♥♥—————

Buổi chiều, thừa dịp chủ nhiệm ra ngoài phỏng vấn, Bì Bì mượn đồng nghiệp 100 đồng rồi chạy ra ngoài, bước vào tiệm thuốc bắc ở con phố đối diện.

Nhân viên hiệu thuốc mặc áo blue ngắn, rất ra dáng thầy thuốc, giống như bác sĩ được tiệm thuốc mời về để xem bệnh, “Cô muốn mua thuốc gì?”

“Hai lượng hùng hoàng.”

“Có đơn thuốc không?”

“Không có, tôi là phóng viên ở tòa soạn báo đối diện.” Cô đưa tấm thẻ trước ngực cho anh ta. Thành phố C đương nhiên là còn rất nhiều tòa soạn khác, nhưng bàn đến doanh thu từ số lượng đặt mua và quảng cáo thì chỉ có Báo Chiều là tốt nhất, bởi vậy không ai dám đắc tội thương gia. Người nọ biết điều đi bốc thuốc, cân xong dùng một tờ giấy trắng gói phần thuốc bột màu đỏ lại, vừa gói vừa run rẩy, chậm chạp bỏ vào bình thủy tinh: “Cô biết cách dùng của thuốc bột này không?”

“Không biết, anh có thể hướng dẫn cho tôi không?”

“Hùng hoàng tính nóng lạnh, giết trăm trùng, chủ yếu trị đau nhức, teo cơ, ghê nắm, bệnh giang mai, trị độc khi bị rắn, chó cắn. Cô có thể dùng dầu vừng thoa đều lên da hoặc nghiền ra cũng có tác dụng.”

Sau khi nghe xong, Bì Bì tóm gọn lại là, hùng hoàng có tính năng chủ yếu là sát trùng khử độc.

“Thành phần của yếu của cái kia là...?”

“Nó chứa một chút hàm lượng lưu huỳnh và thạch tín, đun nóng rồi oxy hóa, chính là As_2O_3

“3 cái gì, 2 cái gì?” Bì Bì nghe không rõ

“ As_2O_3 .” Người nọ hắng giọng, “Nó có một cái tên thông dụng, là thạch tín.”

“Cái gì?” Bì Bì hoảng sợ, “Thạch tín?”

Chính là thứ mà Phan Kim Liên dùng để hạ độc Vũ Đại Lang.” Người nọ nửa thật nửa đùa.

“Anh làm gì mà nhìn tôi như vậy, chẳng qua tôi cảm thấy không thoải mái nên mua ít thuốc mà thôi.” Bì Bì nói.

“Tôi khuyên cô nên dùng thật cẩn thận, Tuyệt đối không thể đun nóng hùng hoàng, sẽ biến thành chất kịch độc. Nếu cơ thể cô có ung nhọt độc, tôi đề nghị cô dùng viên ngưu hoàng giải độc, thành phần của nó cũng chứa hùng hoàng.” Anh ta lấy một hộp hàng mẫu từ trong quầy.

“Viên ngưu hoàng giải độc?” Cái tên này nghe quen quá. Bì Bì vẫn nhớ, trước kia bà nội bị mụn nước rất lâu, thường ăn viên ngưu hoàng. Lúc còn nhỏ, chính cô cũng đã ăn qua.

“Hừm. Mỗi viên ngưu hoàng giải độc chứa hùng hoàng giá 50 hào, một ngày bốn viên. Không được dùng lâu dài, dùng lâu dài sẽ làm cơ thể mất sức đề kháng”

“Cảm ơn, cho tôi năm hộp.”

“Cô có lấy bột hùng hoàng nữa không?”

“Có. Hai thứ khác nhau mà.”

Ven đường có bán nước trái cây nóng, Bì Bì nuốt hai viên ngưu hoàng vào bụng, sau đó rẽ vào tiệm bán báo.

Người trung niên đẹp trai kia ngồi ở chỗ này, vừa nghe radio, vừa ngồi bên lò khoai nướng. Thấy Bì Bì đến liền vội vã đứng lên.

“Đây là tiền buổi sáng thiếu ông, cảm ơn.” Cô đem tiền nhét vào tay ông, quay người đi, người nọ bỗng nhiên gọi cô lại: “Tiểu thư”.

“Sao thế ạ?”

“Bây giờ tiểu thư muốn đi gặp Tề Tề đại nhân sao?”

“Có vấn đề gì chẳng?”

Gương mặt trắng nõn của người kia tái xanh: “Trên người ngài có chứa hùng hoàng.”

“Đúng, tôi vừa mới mua, thế thì sao?”

Cho dù chỉ là chuyện ngẫu nhiên, nghe giọng nói của Bì Bì thì cứ như định làm chuyện xấu ấy, mặt người kia trắng bạch, vô thức lùi về sau một bước, nhỏ giọng nói: “Tề Ti đại nhân không thích đâu. Không phải là ngài cố ý làm Tề Ti đại nhân tức giận chứ?”

“Tề Ti đại nhân sẽ dễ dàng tức giận sao? Tức giận, sẽ ăn tươi tôi sao?” Bì Bì trừng to mắt, sáng ngời nhìn ông.

“...”

Người nọ ngẩng đầu nhìn cô, muốn nói gì đó lại thôi. Đột nhiên cảm cái túi đồ ở bàn bên cạnh, vội vàng tìm nơi để chìa khóa, nhét vào túi tiền, sập hàng cũng không kịp thu dọn, có vẻ đang muốn chạy khỏi đây.

Không thể tưởng tượng được, ông ta lại phản ứng kịch liệt như thế. Bì Bì vội nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, tôi không cố ý. Ông không cần tránh đi, tôi đi ngay bây giờ đây,”

“Tu hành của tôi thật sự chỉ có hạn, thứ lỗi cho tôi không thể tiếp được cô.” Người kia nói xong, chớp mắt đã lên ra bên ngoài, cách xa cô mười mét, biến mất trong biển người mênh mông ở công viên đối diện.

“Ồ kia... Đừng đi! Khoai lang của ông vẫn còn ở trên bếp lò.”

Trên đường về nhà, Bì Bì nhận được một cú điện thoại. Một người hàng xóm đã lâu không gặp sắp xuất ngoại hai tháng, nhờ cô trông giúp con mèo. Nhà của người hàng xóm đó cùng trạm tàu điện ngầm với chỗ của Hạ Lan Tinh Đình, chẳng qua một người ở phía đông của trạm, một người ở phía tây.

Hàng xóm là một cô gái họ Tạ, rất thân với bà nội của Bì Bì, bà nội gọi chị ấy là Tiểu Thu, Bì Bì cũng gọi theo như vậy. Nhà họ Tạ là một trong những nơi được bà nội Bì Bì tặng tương đậu. Sau khi Tiểu Thu kết hôn liền chuyển đi, ở một tiểu khu sang trọng ở phía tây thành phố, đã từng mời cả nhà Bì Bì tới chơi. Ngày lễ ngày tết, chỉ cần nghe nói nhà họ có trong thành phố, bà nội sẽ làm tương đậu, làm xong sẽ gọi điện thoại kêu bọn họ tới lấy. Mỗi khi anh đào nhà họ chín cũng không quên gửi tới cho Bì Bì ăn. Nhưng tính đi tính lại, cũng phải hai năm rồi chưa liên hệ gì với họ, nhưng bà nội Bì Bì lại rất thích nhà họ, lúc rảnh rồi luôn nhắc tới, nên khiến người ta cảm thấy như lúc nào bọn họ cũng có mặt ở đây vậy.

Đương nhiên, bà nội còn có một nguyên nhân thực tế hơn để thích Tiểu Thu. Trước khi Bì Bì thi đại học, Tiểu Thu từng phụ đạo tiếng Anh cho Bì Bì một thời gian, sau đó vì quá bận nên hai lần cuối cùng là chồng chị ta đi thay. Chỉ bằng hai tháng phụ đạo cấp tốc của hai vợ chồng mà Bì Bì đạt được điểm cao bất ngờ, đứng thứ 3 toàn khối, nếu không Bì Bì còn không đủ điểm cho ngành thấp điểm nhất. Chồng Tiểu Thu họ Vương, nghiêm túc mà nói thì đó là người đàn ông anh tuấn nhất mà Bì Bì từng thấy từ trước tới giờ. Hơn nữa lại là loại anh tuấn mà phụ nữ Trung Quốc đều yêu thích, không phải ngọc thụ lâm phong, không phải phong lưu phóng khoáng, mà là trầm ổn, ý chí kiên định còn kèm theo một chút gì đó trong sáng, cao quý, rụt rè, thêm một chút dịu dàng gần gũi. Khuôn mặt có thể làm người mẫu như thế, bất kì phụ nữ nào, bất luận già trẻ nhìn thấy, đều sẽ mặt đỏ tim đập, sức chống cự của Bì Bì có hạn, đương nhiên cũng không ngoại lệ, hai lần Vương tiên sinh tới phụ đạo, Bì Bì cũng chỉ có thể ngồi ngẩn ra bên cạnh, cái gì cũng không nghe vào. Sau đó gặp Gia Lân, hỏi Bì Bì học phụ đạo như thế nào, Bì Bì còn ngượng ngùng đỏ mặt một hồi.

Chuyện đã nhiều năm, ấn tượng của Bì Bì về Vương tiên sinh cũng trở nên mơ hồ dần. Chỉ nhớ anh ta rất anh tuấn, kể đến là chân ta không tốt lắm, lúc đi hơi thọt, hơn nữa hay bị bệnh. Mỗi lần tới nhà Tiểu Thu, chỉ một mình Tiểu Thu tới tới lui lui, anh ta hầu như chỉ ngồi trên ghế, dù nói rất ít, nhưng thái độ rất nhiệt tình. Nếu lỡ ngồi nói chuyện quá khuya, anh ta sẽ kiên quyết đưa cả nhà Bì Bì về.

Nhìn từ xa, tòa biệt thự màu trắng trên lưng chừng núi mà Tiểu Thu ở vô cùng bắt mắt, liếc nhìn một cái là có thể phát hiện ra ngay. Vì muốn tiết kiệm tiền xe, Bì Bì liền tự đi bộ lên núi trong cơn gió lạnh thấu xương, đi tới cửa thì tay đã lạnh cóng.

Ấn chuông hồi lâu cửa mới mở, lại là Vương tiên sinh, chống nạng đơn, có lẽ là đang rửa chén, mang một chiếc tạp dề chống thấm ngoài áo sơ mi.

“Hi, Bì Bì.” Anh ta hơi giật mình “Mau vào đi, ở ngoài lạnh lắm.”

Vừa vào phòng hơi ẩm đã bao phủ, Bì Bì cởi áo khoác, Vương tiên sinh vội vàng nhận lấy treo lên hộ Bì Bì: “Tuyệt lớn như vậy, sao em lại tự đi? Bà nội em không nói cho em anh sẽ lái xe đưa Mía tới à?”

“Hả? Bà em không nói. Bà bị lãng tai, có lẽ là không nghe thấy.”

“Thật xin lỗi, anh đang tắm cho hai bé, em ngồi chơi một lát nhé.”

“Cần em giúp không? Vương tiên sinh?” thấy anh ta hành động không... tiện lắm, Bì Bì đi theo.

“Có Tiểu Thu mà, yên tâm đi. Đúng rồi, lúc Tiểu Thu mang thai em có tới không?”

“Không.”

Vương tiên sinh nở nụ cười thật nhã nhặn: “Vậy em đi xem hai bảo bối của anh đi.”

Có tiếng trẻ con a a truyền ra. Bì Bì nhìn vào phòng tắm, nhưng lại phát hiện âm thanh truyền ra từ bếp. Bồn rửa chén có hai bồn nước, mỗi bên ngồi

một bé gái, đang nghịch nước rất vui. Hai đứa bé có khuôn mặt của thiên sứ, chắc là song sinh cùng trứng, giống nhau như đúc, khó phân biệt được.

Vương tiên sinh chỉ bé bên trái: “Đây là An An.” Lại chỉ tiếp vào bé bên phải: “Đây là Ninh Ninh.”

Tiểu Thu đứng cạnh phì cười: “Sai rồi, ngược lại mới đúng.”

“Không sai. Trừ phi em đổi chỗ.”

“Không đổi, mới này anh đã gọi sai rồi, em lười sửa thôi.”

Vương tiên sinh cười cười, không cãi nữa, nói với Bì Bì: “Như vậy, đây là Ninh Ninh, còn lại là An An.” Nói xong, liền ôm một bé lên, dùng khăn tắm bao lại, ôm vào ngực. Lau khô người bé, bôi một lớp phấn rôm lên mông bé vô cùng thuần thực, đang tính mang tã vào, bỗng nhiên chỉ vào một vết bớt trên mông em bé nói: “Em xem, anh nói đúng mà, đây mới là An An!”

Tiểu Thu cúi đầu nhìn kỹ hơn: “Được rồi, anh đúng.”

Vương tiên sinh liền vô cùng đắc ý mặc quần áo cho em bé.

Tiểu Thu ôm một bé khác ra, vừa mặc quần áo vừa nói: “Bì Bì em tới vừa đúng lúc. Tụi chị vừa làm một đĩa FBI xong, chắc chắn em sẽ thích.”

“FBI?”

“Là fried banana ice-cream. Vừa chiên xong, ăn ngay lúc còn nóng. Em thích ăn vị nào? Chỗ chị có mùi bạc hà, xoài, trà xanh, chocolate.”

“Mùi xoài.”

“Em ngồi trước đi, để chị đi chuẩn bị một chút.” Tiểu Thu đang muốn đặt em bé trên tay vào ghế cho trẻ em, Vương tiên sinh nói: “Em làm không rành, để anh đi.”

Kết quả hai người đều đi làm. Một người lấy kem, một người lấy chuỗi tiêu đã chiên xong, Bì Bì chuyển mắt nhìn qua hai đứa bé ngồi trên ghế cho trẻ em, không biết nên làm gì bây giờ. Ninh Ninh và An An rất im lặng, mỗi bé ôm một bình sữa, chăm chú bú bình. Lúc này Bì Bì mới nhớ tới một chi tiết. Trước kia mỗi lần tới nhà Tiểu Thu học bỏ túi tiếng Anh, trùng giờ ăn tối, đều là hai vợ chồng cùng đứng ngay bàn bếp bận rộn. Phối hợp chặt chẽ như đánh bóng chuyên vậy. Còn có một lần, bọn họ còn thái chung một trái dưa leo, vừa thái vừa thấp giọng nói chuyện với nhau, thân mình dựa sát vào nhau, đúng là thân mật tới mức khiến cho người ta vô cùng hâm mộ, cũng không kiêng kỵ người ngoài thấy. Mẹ Bì Bì còn nói Vương tiên sinh là người Thụy Sĩ, theo phong cách tây, chiều hư vợ, bà nhìn không thuận mắt.

Thật ra Bì Bì cảm thấy, gia đình Tiểu Thu rất bình thường, vợ chồng yêu thương nhau không phải là vậy à? Lẽ dĩ nhiên Bì Bì vừa nghĩ tới một cuộc hôn nhân chan chứa tình yêu, hình ảnh xuất hiện đầu tiên trong đầu là Gia Lâm, là hình ảnh mình và Gia Lâm cùng thái dưa leo. Những niềm vui phát ra từ tận sâu trong lòng thì chỉ có Gia Lâm có thể cho Bì Bì. Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ Gia Lâm ra, Bì Bì chưa từng nghĩ tới sẽ thái dưa leo với ai.

Ăn kem xong, Bì Bì không chịu ở lâu, Vương tiên sinh đòi lái xe đưa Bì Bì về nhà.

Mặt đường rất trơn, Vương tiên sinh lái xe rất cẩn thận, nói chuyện được vài câu, Bì Bì nói mình còn đang học tiếng Anh, ghi danh lớp Toefl. Vương tiên sinh liền hỏi: “Bì Bì em tính xuất ngoại à?”

“Không phải em, là bạn trai của em. Anh ấy đang xin học bổng bên Mỹ.”

“Bạn trai em học gì?”

“Kinh tế.”

“Ngành này khó xin lắm. Ở nước ngoài ngành này cạnh tranh rất kịch liệt.”

“Đúng vậy, nhưng thành tích của anh ấy rất tốt, rất có hi vọng.”

Vương tiên sinh nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Vậy còn em? Em tính ra nước ngoài học gì?”

Bì Bì chán nản nói: “Em tuyệt đối không muốn ra nước ngoài, em không thích tiếng Anh, lúc học đại học cũng không nghiêm túc, bây giờ học lại rất khó.”

“Thật ra, nếu em xin học một trường bình thường, thì yêu cầu nhập học cũng không cao lắm.”

“Ừm, em nghĩ, nếu đăng kí không được, thì em sẽ ở lại chờ anh ấy. Anh ấy học Tiến sĩ, cũng phải 4, 5 năm. Em có thể chờ.”

Đây là khả năng xấu nhất về việc Gia Lâm xuất ngoại. Thậm chí Bì Bì cảm thấy, nếu Gia Lâm có thể đưa Bì Bì xuất ngoại theo, Bì Bì có thể nghỉ học một thời gian, đi làm trước, vừa kiếm tiền vừa bỏ túi tiếng Anh. Hoặc là kết hôn sinh con trước, chừng nào con lớn rồi lại đi học tìm việc. Về sự nghiệp thì thật ra Bì Bì khá có dã tâm, nhưng kể chuyện gì có liên quan tới Gia Lâm thì chuyện gì Bì Bì cũng có thể hy sinh. Chỉ cần được ở bên Gia Lâm thì làm gì cũng được. Huống chi mẹ và bà nội đều làm nội trợ, Bì Bì không thấy ở nhà làm nội trợ có gì không tốt. Nghe nói đây cũng là một hiện tượng rất phổ biến ở nước ngoài.

Ô tô xuống núi, đi vào trung tâm thành phố. Vương tiên sinh vẫn trầm mặc, bỗng nhiên nói với Bì Bì : “Bì Bì, anh cũng có chút quan hệ ở nước ngoài. Nếu bạn trai em hoặc là em gặp khó khăn trong việc xin nhập học, anh rất sẵn sàng giúp đỡ bọn em.”

Bì Bì nghe xong, tim đập thình thịch: “Anh Vương, anh xem trình độ tiếng Anh của em, có thể xin ra nước ngoài không?”

“Không phải em đang học lớp Toefl à? Theo anh được biết, lớp Toefl trong nước vô cùng có hiệu quả.”

“Đúng vậy, ngày nào em cũng học từ, còn lên đăng ký kì thi Toefl tháng 6 năm nay. Không dám nói cho Gia Lâm, sợ anh ấy cười.”

“Như vậy đi, nếu bạn trai em có khó khăn trong việc liên hệ với trường học, em gọi điện thoại cho anh. Còn về trường của em, chờ em thi Toefl xong anh sẽ liên hệ giúp em, cam đoan em sẽ được đi học. Trước đây bố anh là giáo sư đại học, có không ít người quen trong ban giám hiệu của nhà trường. Chút việc nhỏ này anh vẫn có thể giúp được.”

“Vương tiên sinh – cảm ơn anh!” Bì Bì quả thật là mừng tới mức sắp khóc.

Tới nơi, Vương tiên sinh mở cửa xe, lấy mèo của anh ta ra từ ghế sau, đưa Bì Bì tới tận cửa, lại đưa danh thiếp cho Bì Bì, nói : “Nếu bọn em thật lòng yêu nhau, đừng đau khổ chờ đợi, phải cố hết sức để được ở bên nhau. Chờ đợi là một chuyện rất đau đớn, cuộc đời còn rất nhiều điều khó khăn sẽ xảy ra, cả hai phải cùng nhau vượt qua mọi cửa ải, hiểu chưa?”

Bì Bì cầm lấy danh thiếp, yên lặng nhìn anh ta, gật đầu thật mạnh.

Phần 2 Sắc mặt anh vẫn rất bình thản, trên mặt không một chút nhăn nhó, không một chút luống cuống, khổ sở. Thế nhưng anh nói:

“Đau ... Bì Bì. Rất đau.”

Mỗi người đều có một phương thức lưu giữ những ký ức cho riêng mình.

Ví như Trương Bội Bội thích viết nhật ký, phong cách của cô ấy rất giống Lỗ Tấn, mỗi ngày chỉ viết một hai dòng. Suốt thời gian sáu năm trung học, cũng chỉ viết được ba trang mỏng. Cô không hề cấm Bì Bì xem, bởi hầu hết những nội dung trong nhật ký không nói rõ ràng điều gì. Lâu lâu còn xuất hiện vài lời chửi thề thô bỉ như: chết tiệt, con mẹ nó ... linh tinh. Hoặc toàn những câu chửi mắng bạn cùng lớp, chỉ trích giáo viên, phỉ báng nhà trường, hệt như một người vô văn hóa. Chẳng hạn lúc cô ấy mặc một chiếc váy ngắn, thì bị mĩa mai là hồ ly tinh; Ưông Huyền mặc thì được khen là có óc thẩm mỹ. Chẳng hạn khi cô xem tiểu thuyết “Lòng có hàng ngàn nút thắt” trong giờ học, bị giáo viên bắt được, xé ngay tại chỗ, làm cô bị phạt tiền thuê gấp ba. Chẳng hạn cô nói với Ngọc Mẫn cô thích một bạn nam nào đó, sang hôm sau toàn ban đều biết. Chẳng hạn party sinh nhật ai đó trong lớp, các bạn nữ ngồi quanh đều được mời, chỉ riêng mình cô ấy không được mời. Chẳng hạn Tiểu Thiên mượn xe đạp của cô đi mua đồ, bị trộm mất, chỉ nói một câu xin lỗi rồi coi như không có chuyện gì xảy ra. Dùng một câu để khái quát về nhật ký của Trương Bội Bội, đó chính là: một quyển sử ký về các việc xấu của ban 7 lớp 11. Điều đó cũng đồng thời chứng minh những ấn tượng của Bội Bội trong lòng Bì Bì: Bội Bội rất thông minh, nhưng sống rất hồ đồ. Cha cô ấy rất có tiền, chỉ là dùng sai nơi. Nếu trước đây không dựa và tiền của cha để vào trường nhất trung thành phố C, mà vào một trường trung học bình thường, có lẽ cô ấy sẽ có một thời thanh xuân sáng sủa, rực rỡ hơn.

Trong cái xã hội thu nhỏ ở trường nhất trung thành phố C, đẳng cấp được phân biệt bằng điểm số, vậy nên với đẳng cấp của Bội Bội, chỉ có thể dùng tiền để mua lấy bạn bè. Song khi còn trung học, phần lớn những giá trị và quan niệm của người ta vẫn chưa hoàn thiện, tầm quan trọng của tiền bạc trong cái xã hội thu nhỏ này vẫn chưa được khẳng định, rất nhiều mối quan hệ bạn bè ngay cả có tiền cũng không thể mua được trọn vẹn. Như Vương Ngọc Mẫn, như Đồng Tiểu Thiên chẳng hạn, dù Bội Bội có dùng bao nhiêu tiền, cũng không thể chi phối họ hoàn toàn, trừ phi có thể thi cử và đạt được thứ hạng cao hơn họ. Hiển nhiên điều này vẫn chưa phải là điều xui xẻo nhất của Bội Bội.

Là một thành viên trong tập thể ban 7 lớp 11 này, ắt hẳn sẽ có một loại tâm tình chung của tập thể, có thể gọi là một “trường tinh thần” nào đó. Không phải ngày nào cũng tràn đầy tích cực và hăng hái phấn đấu đi lên, cảm xúc tiêu cực cũng cần có một nơi để trút bỏ. Nó giống như chiến lược của một quốc gia, song song với việc kinh tế đời sống ngày một phát triển, thì phải tổ chức nhiều sân chơi, để cho quần chúng nhân dân có một nơi để bình luận chỉ trích. Trong ban 7 lớp 11, những học sinh xếp sau thứ bốn mươi là những người đảm nhận trách nhiệm quan trọng này. Nào những đồ kỵ, nào những đứa tranh, nào những mắt mác, nào những sự không cam lòng, tất cả cuối cùng đều phô bày trong sự khinh thường triệt để, và sự căm ghét tột độ đối với vài học sinh thuộc về thiểu số trong ban ấy. Ban đầu chỉ nghĩ rằng họ ngu ngốc, song dần dần phát hiện thêm, cả cách cư xử của họ cũng có vấn đề, phẩm hạnh khiếm khuyết, nhìn sao cũng không vừa lòng đẹp mắt, cứ như họ là một trong những đẳng cấp thấp nhất của xã hội Ấn Độ, tiếp xúc và giao thiệp với họ đã trở thành điều kiêng kỵ. Trong số ít học sinh này, có người còn bị gọi là “đồ ăn hại”, có người bị gọi là “đồ thân kinh”, cũng có người bị gọi là “đồ ti tiện”. Còn Bội Bội bị kêu là “yêu tinh”. Không bao lâu sau khi Bội Bội biết mình là yêu tinh liền bắt đầu mập lên, mập đến nỗi phải uống trà Ô Long đóng đinh mỗi ngày để giảm cân. Vì thế Bội Bội liền sáng chế ra một động từ, cô bị tập thể ban 7 lớn 11 “đóng đinh”. (*)

Bì Bì cũng từng viết nhật ký. Trong nhật ký của cô viết rất nhiều những bài thơ khó hiểu ca ngợi Gia Lâm, chủ yếu theo phong cách của Gibrán[1], đôi khi cũng học theo ”Đôn Juan” của Byron[2] viết rất dài. Bề ngoài, Bì Bì là một cô gái hiền lành ngoan ngoãn, nhưng thực tế, trong bụng cũng đã man không kém Bội Bội, nhật ký của cô ngập tràn, ngồn ngộn những bất mãn và tức tối với cha mẹ, thầy cô. Dù rằng đã cất giấu nhật ký rất cẩn thận, nhưng những kêu ca này vẫn bị mẹ cô lôi ra từ trong ngăn tủ. Mẹ Bì Bì đọc xong rất tức giận, từ xưa tới giờ lần đầu tiên đánh con gái một trận no đòn, vì thế Bì Bì liền thần hồn nát thần tính, thay đổi sách lược, không mua những quyển sổ dày được trang trí đẹp để mà vừa nhìn đã biết ngay là nhật ký nữa, chuyển sang dùng vở tập ba xu một quyển. Viết hết một quyển là sẽ niêm phong lại rồi giao cho Gia Lâm cất hộ.

[1] Còn được biết đến với tên Kahlil Gibran, là một nhà thơ, nhà văn, một nghệ sĩ người Li-băng, thơ của ông được nhà văn Nguyễn Nhật Ánh dịch lại có đoạn sau:

Cám ơn đời mỗi sớm mai thức dậy,

Ta được thêm ngày nữa để yêu thương.”

^^ Thấy quen không mọi người?

[2] Don Juan là cuốn tiểu thuyết thơ đồ sộ gồm 7 chương dài, là tác phẩm trung tâm của thi hào Anh George Gordon Byron, mà theo lời nhà phê bình văn học xuất sắc Anh thế kỷ 19, Percy Shelley, là tác phẩm hay nhất được viết bằng tiếng Anh từ xưa đến nay – link dịch tác phẩm, các bạn có thể theo dõi ở đây: http://thaibatan.com/index.php?option=com_content&task=view&id=606&Itemid=32

Vì có người bảo quản an toàn, nhật ký của cô càng ngày càng viết dài, ba năm viết hơn ba mươi quyển tập nhỏ, đến nỗi Gia Lân tỏ ý rằng, ngay cả nhà mình cũng không còn là nơi cất giữ an toàn. Do đó, anh liền đem nhật ký của Bi Bi cất vào thùng các tông niêm phong kín, có thêm chỗ dựa là sự cung chiều, ủng hộ của ông nội thì chẳng sợ nữa. Nghi thức niêm phong rất trang trọng, Gia Lân đóng con dấu lên mặt giấy niêm phong, Bi Bi ký tên lên trên và viết ngày tháng năm, chỗ giao giữa mặt giấy niêm phong và thùng các tông có dấu điểm chỉ của Bi Bi và Gia Lân. Thậm chí Gia Lân theo đúng luật hỏi Bi Bi, ngộ nhỡ Bi Bi có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, không may rời khỏi dương gian, thùng nhật ký này phải xử lý như thế nào. Bi Bi nói những cuốn nhật ký này tuyệt đối không thể rơi vào tay mẹ, cô hy vọng Gia Lân hãy tiêu hủy tất cả chúng nó ngay lập tức.

Thực ra, điều mà trong lòng Bi Bi muốn lại khác, những quyển nhật ký này vốn viết cho Gia Lân, nên nếu Gia Lân xem trộm mới là điều tốt. Đáng tiếc người ta là chính nhân quân tử, thực sự chưa bao giờ mở chúng ra.

Bội Bội nói, Đào Gia Lân là đối tượng lý tưởng trong “những ý nghĩ không trong sáng” của học sinh nữ mới biết yêu ở Nhất trung thành C này. Vì “mơ mộng” về anh là an toàn nhất. Gia Lân lúc nào cũng cư xử như một người quân tử khiêm tốn và khoan dung với người khác, nhưng thật ra không thân cận với ai ngoại trừ Bi Bi. Mà Quan Bi Bi lại bị các nữ sinh cùng cho rằng, đó là một đối thủ không có năng lực cạnh tranh. Ngay từ đầu, tất cả mọi người dường như đã mặc định, quan hệ của Gia Lân và Bi Bi được định nghĩa là mối quan hệ giữa anh trai lẳng giềng và cô em hàng xóm, chăm sóc nhau chỉ là một nghĩa vụ. Tin đồn càng ngày càng lan rộng hơn, nào là cha Bi Bi là đã cứu cha Gia Lân ba lần trên chiến trường, nào là Gia Lân là bạn tốt của bà Bi Bi; nào là mẹ Bi Bi và mẹ Gia Lân là bạn bè chôn khuê phòng của nhau, tóm lại là, Gia Lân không thể không chăm sóc Bi Bi. Các nữ sinh mới biết yêu sẽ đặt mua các loại tạp chí điện ảnh để sưu tầm hình của các nam diễn viên ngôi sao; sẽ xem tiểu thuyết Quỳnh Giao và truyện tranh Nhật Bản; sẽ thường xuyên đến hồ bơi hoặc sân bóng rổ của trường. Bốn giờ chiều thứ năm là lúc mà số lượng các nữ sinh đến phòng tập thể dục để bơi nhiều nhất, bởi đó là đoạn thời gian đệ nhất soái ca trong truyện thuyết – Đào Gia Lân thích đến đó nhất. Bi Bi lại không thể đi chung, bởi cô tự cho rằng vóc dáng mình không đẹp, tay chân vừa nhỏ vừa dài, ngực cũng chưa phát triển hoàn toàn, xuống nước bơi sẽ giống như một sọt mì trôi. Mà Gia Lân lại còn phàn nàn rằng các nữ sinh bơi dở tệ, khiến cho anh bơi không được yên tâm, động một tý là phải đi cứu người. Bi Bi nghe xong cười không ngớt. Tội gì phải lấy phương thức trêu đùa tính mệnh của mình để đi tán tỉnh người ta chứ. Bi Bi có cách riêng của Bi Bi, chẳng phải thành tích của cô rất kém sao? Chẳng phải toán rất dở sao? Thế nên cô luôn nhờ Gia Lân đến dạy cô làm bài tập. Dạy tới dạy lui, điểm toán vẫn cứ càng ngày càng thấp, vì để có thêm nhiều thời gian để ở bên nhau hơn, cô đã cố tình tính sai.

Ba tuổi cùng nhau đi trộm bánh quy, đến mười tuổi đã cùng nhau bàn xem sau này sẽ sinh mấy đứa con, Bi Bi càng vững tin rằng, cô sớm muộn gì cũng sẽ là người phụ nữ của Gia Lân. Dù rằng mặt mũi cô bình thường, gia thế bình thường, thành tích lại kém, nhưng cho đến giờ, Gia Lân chưa bao giờ vì điều đó mà ghét bỏ cô, hồi nhỏ chưa từng, trung học chưa từng, đại học cũng chưa từng, mai sau sẽ lại càng không có.

Bởi thế cho nên, có một điều cô hoàn toàn không thể chịu được.

Đó là, tự nhiên có người lại nói cô là người phụ nữ của Hạ Lan Tĩnh Đình!

Người Đức có thể bị Hitler tẩy não, nhưng Quan Bi Bi cô không thể bị Hạ Lan Tĩnh Đình đồng hóa được. (**)

Mô trà trang.

Bi Bi không ngừng nhìn đồng hồ. Hạ Lan Tĩnh Đình đã trễ bốn mươi phút, à không, là bốn mươi ba phút rồi.

Lý do Trà trang này tên là “Mô”, là vì mỗi khi có một người khách bước vào cửa, thì sẽ nghe một tiếng mõ vang lên. Thật ra ông chủ là một người bình thường, không tin Phật giáo cũng không tin đạo giáo, các món ăn trong thực đơn đều có đủ năm vị, không thiếu thứ gì. Khách đến đây mua mỗi một chén trà, ăn mỗi một món ăn, chủ quán đều sẽ trích một phần tiền họ trả để quyên cho chùa Phổ Tuệ ở phía đối diện, xem như thay mọi người tích phúc.

Bạch nương tử không phải sợ Pháp Hải sao (3). Hương khói chùa Phổ Tuệ thịnh vượng như thế, vận khí của Mô trà trang chắc chắn rất tốt.

(3) Chi tiết trong Bạch xà truyện, có thể đọc ở [url=http://vi.wikipedia.org/wiki/B%E1%BA%A1ch_X%C3%A0_truy%E1%BB%87n]ĐÂY[/i]

Vì lý do này mà Bi Bi chọn gặp Hạ Lan Tĩnh Đình ở đây, có Phật tổ làm chỗ dựa, cô cảm thấy thêm vững tâm hơn.

Gọi điện hẹn anh ra đây. Lý do đã được chuẩn bị sẵn sàng, cô muốn đòi tiền bồi thường cho chiếc túi và di động của cô.

Biết Hạ Lan Tĩnh Đình sẽ không ăn gì, cùng lắm chỉ là uống một ly nước đá, Bi Bi đã rất hào phóng nói rằng hôm nay cô đãi khách.

Trà trang chủ yếu bán trà và các loại đồ uống lạnh, thêm các loại bánh ngọt, đồ ăn chỉ có hơn mười món, hương vị thanh đạm là hương vị chính, cùng với vài món hải sản nổi tiếng. Giờ ăn trưa, việc kinh doanh của quán cũng không bận bịu lắm, ít người thì càng dễ nói chuyện. Bi Bi chọn một vị trí bên cạnh khung cửa sổ, mở nắp hai cái bình hùng hoàng ra, đặt lên bệ cửa. Song cửa sổ bằng gỗ ngò đồng giả cổ, không đóng hoàn toàn, hơi lạnh nhẹ nhàng len vào từng đợt, chỗ ngồi của Hạ Lan Tĩnh Đình lại vừa may ở cuối hướng gió.

Trên lầu thực ra có vị trí tốt hơn. Đáng tiếc là cầu thang rất hẹp, lại luôn có người lên lên xuống xuống, điều này với người mù quả là hơi bất tiện. Huống hồ, ngộ nhờ Hạ Lan Tinh Đình nổi nóng, hiện nguyên hình muốn ăn cô, từ lầu một tìm đường chạy thoát thân có vẻ dễ dàng hơn.

Trong hùm hoàng có mùi lưu huỳnh lan ra.

Lúc sáng Bì Bì vào nhà tắm, chưa kịp mở nước đã trông thấy một con côn trùng kỳ lạ bò trên tường. Thân trên tựa như con rết, nửa thân dưới lại giống bò cạp, khiến cô sợ hãi hét lên, quần khăn tắm chạy ra ngoài. Khi đó, mẹ Bì Bì đang súc miệng, vừa cầm ly nước vừa liếc mắt sang cô nói: “Bì Bì mau đi lấy máy ảnh, hôm nay chúng ta đã phát hiện ra một loài mới”. Lời còn chưa dứt, bà nội đã đi vào, “Bep” một phát, một chiếc dép đập lên tường, con bọ đang bò trên tường đã biến thành một mặt phẳng bẹp dí. Bà dùng giấy vệ sinh lau đi rồi ném vào bồn cầu, quay sang nói với Bì Bì: “được rồi, không còn con bọ nào nữa, tiếp tục tắm đi. Lễ mễ là trễ nữa bây giờ.”

Từ khi thu nhập của Bì Bì trở thành trụ cột chính trong gia đình, mọi người trong nhà đều có thái độ rất tích cực phối hợp với sinh hoạt và công việc của cô. So với việc ba Bì Bì mỗi ngày, cứ vào 4h sáng đã rời giường đến bày hàng trên vỉa hè nhưng chẳng có người hỏi han thật là trái ngược. Song ba Bì Bì cũng không cam lòng thua kém con gái, gần đây lại tìm thêm công việc. Chuyên đi thông bồn cầu cho người ta. Nghe đâu, hiện giờ thị trường lao động đang rớt giá, những công việc đòi hỏi kỹ thuật như thế này không dễ tìm, nếu không phải ba Bì Bì từng làm thợ sửa ống nước cho nhà máy, còn từng được nhận danh hiệu lao động tiên tiến, thì ngay cả chân việc này xin cũng rất khó. Tất nhiên là thu nhập của công việc này khá tốt, cũng không cần giờ giấc cố định, cộng thêm bán tạp chí vào buổi sáng là có thể sống tạm qua ngày. Không tính bà nội thì mẹ Bì Bì là người có lương thấp nhất, nhưng bởi thời trẻ bà cũng có chút nhan sắc, nên khi lớn tuổi vẫn thích mua mỹ phẩm để trang điểm, tiền lương nhận được bao nhiêu, chưa đến một tuần thì đã tiêu hết bấy nhiêu. Bà Bì Bì trông thấy bộ dạng tiêu hết tiền mà còn muốn xin thêm tiền tiêu vặt của bà, cũng chỉ giận mà không nói gì.

Trong nháy mắt, con bọ bị cuốn trôi, nhưng nghe tòm một tiếng, bà nội do dùng sức quá độ, đã làm rơi một cái bình nhỏ xuống dưới, không nghiêng không lệch, rơi đúng vào trong bồn cầu.

“Trời ơi, kem Olay của tôi!” Mẹ Bì Bì kêu lên thất thanh. Bực bội chạy vào nhà bếp tìm một cây gậy, vừa thọt vào hầm cầu mò tìm, vừa hờn dỗi.

Bì Bì biết, đây là dấu hiệu cuộc chiến giữa con dâu và mẹ chồng mấy chục năm nay, phong ba lập tức sẽ lại nổi lên.

“Mẹ, bà, con phải tắm.” Bì Bì vội vàng đóng cửa lại.

Quả nhiên, ngoài cửa bắt đầu một trận lầm bầm, võ mồm văng tứ tung, chiêu tiếp chiêu, sau đó là gào thét nổi lên, sau nữa là tiếng đóng sầm cửa. Bì Bì biết người bỏ đi là mẹ. Từ lúc Bì Bì mười tuổi, mẹ đã từng có một lần ngoại tình, phía bên kia là người Đài Loan, huyền não làm mưa làm gió khiến cả nhà máy đều biết. Nói cách khác, mẹ Bì Bì từng quay lưng, bỏ lại gia đình này, lén lút đi làm di hai của người ta một năm, còn từng mang thai, nhưng về sau gã Đài Loan đó ngấm trúng một người đàn bà khác, nên không qua lại mặn mà với bà nữa, mẹ Bì Bì đã đến náo nhà người ta, chọc người ta tức giận, kết quả phải muối mặt quay về nhà. Cũng chỉ có ba Bì Bì tiếp thu tư tưởng tân tiến, không hề tính toán, ghét bỏ bà, còn hòa giải vui vẻ. Nhưng bà nội từ đó đã nắm được nhược điểm.

“Cũng chỉ có Đức Huy của tôi mới để mắt đến thứ đàn bà hư hỏng này!”

Một câu nói thốt ra, mẹ Bì Bì nghe xong muốn treo cổ. Dĩ nhiên đó chỉ là giả.

Đợi thật lâu, Hạ Lan Tinh Đình vẫn không xuất hiện, Bì Bì chợt nghĩ, liệu có khi nào anh ta ngoài trăm mét đã ngửi được mùi hùm hoàng, thế nên không chịu tới. Biết đâu cô đã quá xem thường sự chán ghét hùm hoàng của con người này rồi.

Đang tự hỏi có nên đi về không, thì một tiếng mõ vang lên, Hạ Lan Tinh Đình nghênh ngang đi vào cửa, thu gậy lại, ngồi rất chuẩn xác vào vị trí phía đối diện với Bì Bì.

Anh mặc một chiếc áo khoác chất liệu hơi cứng, có màu đen tinh khiết, lẳng lẽ ánh lên chất lụa sáng bóng. Tóc anh rất ngắn, để rơi hỗn loạn trên trán, gương mặt xương gầy, góc cạnh rõ ràng nhưng biểu cảm lại lạnh lùng thờ ơ. Trông anh tựa như một đặc cảnh FBI, vừa giống một ngôi sao điện ảnh, đi đến đâu là như gió xuân thổi đến đó, làm cho những người phụ nữ trong phòng đều phải ngoái đầu lại nhìn.

“Xin lỗi, tôi tới muộn.” Hạ Lan Tinh Đình cời găng tay ra.

“Sao anh biết tôi đang ngồi ở đây?”

Không đợi Hạ Lan Tinh Đình trả lời, Bì Bì đã kỳ quái thốt lên “À” một tiếng: “Quên mất, là nhờ vào loài hương trên người của tôi.”

Hai chữ “loài hương” đặc biệt được nhấn mạnh.

“Gần đây đã gặp gỡ ai? – “loài hương” không phải là từ nằm trong vốn từ điển của em.” Đường như không hề nghe thấy một sự khác lạ nào trong giọng nói của anh, Hạ Lan Tinh Đình ngồi xuống, tháo kính ra, dùng đôi mắt đen láy của mình nhìn thẳng vào mắt cô.

Bì Bì vội cầm tách trà che lên trước mặt mình: “Đeo kính lên, Hạ Lan Tinh Đình.”

Anh cười, đeo lại kính. Tay phải đưa lên sờ soạn trên bàn, tìm thực đơn: “Em nói hôm nay em mời, đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Vậy thì tôi không khách sáo đâu.” Anh cười tủm tỉm, “Tôi đang đói.”

“.....”

Đúng là muốn gọi món thật sao? Bì Bì không nói nên lời. Cô chỉ có hai trăm đồng trong túi, nhìn kiểu Hạ Lan Tĩnh Đình gọi, hai trăm đồng của cô chắc chắn không thể đủ, nên cực kỳ hồi hộp dõi theo anh.

Khi phục vụ đến lấy thực đơn, Hạ Lan Tĩnh Đình hỏi thăm cực kỳ tự nhiên: “Cho hỏi, hôm nay chỗ các anh có món gì đặc biệt không?”

“Hôm nay mới nhập về bào ngư, còn rất tươi, bào ngư om là món hải sản nổi tiếng nhất của nhà hàng chúng tôi.” Trông phong cách của Hạ Lan Tĩnh Đình có vẻ là một khách hàng sộp, hơn nữa lại mời phụ nữ, thế là phục vụ không ngần ngại liệt kê hết các món ăn đắt nhất ở đó.

“Cho hai phần được không?”

“Vâng.” Phục vụ định viết yêu cầu lên mảnh giấy trên tay.

Bì Bì vội ngăn anh ta lại: “Một phần bào ngư bao nhiêu tiền?”

“Phần cho hai người được giảm giá 10%, còn 325 đồng.”

Bì Bì suyt ngắt. Trước khi cô kịp phản ứng, Hạ Lan Tĩnh Đình đã gọi thêm bí đao lúa mạch, nấm xào và một ly kem tươi, còn chỉ đích danh phải là kem Baroque.”

“Nhà hàng chúng tôi không có thương hiệu này, chúng tôi sẽ cử người đi mua ngay, thưa giá là bảy mươi đồng một viên.” Phục vụ nói.

“Cũng được.” Hạ Lan Tĩnh Đình cười cười, “tạm thời cứ nhiều đó đi đã.”

Người phục vụ đi rồi, lại bị anh gọi lại: “Đội một tý, phiền anh mang đến đây một cái hộp có thể đựng đồ đã được đánh nát, với một ly mật ong và nước đá. Cảm ơn.”

Xong rồi anh lấy ra một cái hộp đựng com nhựa trong túi vải. Bì Bì nhìn sang thấy bên trong có đến nửa hộp cánh hoa đầy màu sắc. Thì ra đồ ăn của anh ta ở đây.

Lấy lại bình tĩnh, Bì Bì nói: “Không phải anh kiêng hải sản sao?”

Hạ Lan Tĩnh Đình trả lời rất nhã nhặn: “Tôi không ăn, tôi gọi cho em.”

“Vậy thì anh thật là hào phóng.” Bì Bì trêu chọc, “Trên người tôi chỉ có hai trăm đồng thôi, phần còn lại anh phải trả đó.”

“Trong ví của em chắc chắn có chi phiếu.”

Được lắm, anh ta đã trừ tính hết rồi. Bì Bì chỉ còn cách mở to đôi mắt tràn đầy thất vọng.

Sau một lúc, thức ăn vẫn chưa mang lên, nhưng “nước hoa” của Hạ Lan Tĩnh Đình đã được đưa đến. Người làm nước còn sáng tạo cho thêm một lát chanh.

Hạ Lan Tĩnh Đình cầm ống hút vào, chậm chậm uống một cách thông dong.

Trông anh ta uống nhanh như vậy, sáng khoái như vậy, Bì Bì không thể không ngoái đầu nhìn về phía cửa sổ với một bụng nghi ngờ. Sao lại thế này? Bình hùng hoàng kia mất tác dụng rồi sao? Cô không kiềm lòng được hỏi: “Anh .. có thể nuốt trôi?”

Hạ Lan Tĩnh Đình uống một hơi cạn sạch cốc nước: “Vì sao lại nuốt không trôi?”

“Hạ Lan Tĩnh Đình, ở đây có hùng hoàng.”

“Tôi ngại được mà.”

Bì Bì chờ chờ anh nói tiếp nhưng anh không nói gì nữa.

Bào ngư đã được mang đến, đắt tiền như vậy, không ăn thì thật lãng phí, Bì Bì đành phải ra sức vui đầu mà ăn.

“Mùi vị được không?” Hạ Lan Tĩnh Đình hỏi.

“Rất ngon, anh có muốn nếm thử không?”

“Không, cảm ơn.”

Cô lại phải đọc diễn u. Bì Bì hơi khó xử.

Ăn xong bảo ngư, cô lau miệng, nghiêm mặt, hạ giọng nói: “Hạ Lan Tĩnh Đình, tôi có chuyện muốn nói với anh.”

“Nói chuyện? Chuyện gì?” Anh uống một hớp nước, làm bộ ngạc nhiên hỏi.

“Vì sao anh lại muốn lưu lại mùi hương trên người tôi? Tôi và anh có liên quan gì với nhau đâu?”

“Mùi hương chỉ là một kiểu lễ nghi lịch sự. Nó cho thấy tôi rất tôn trọng em.”

“Thế còn cái này?” Bì Bì chỉ vào viên hồng châu trên cổ tay mình, “Đây là gì? Trong đó có phải có đặt thiết bị nghe trộm không?”

Hạ Lan Tĩnh Đình cười to: “Dùng, nếu tôi muốn nghe điều gì, cần phải dùng thiết bị nghe trộm sao?”

“Vậy anh tặng tôi vật này, là có mục đích gì?”

“Chỉ là một món quà nhỏ, chứng tỏ tôi rất thích em, hy vọng em cũng thích tôi.”

“Ok, Hạ Lan Tĩnh Đình, ngưng lại. Hạt châu này tôi không cần nữa, bây giờ trả lại cho anh.” Thấy anh lơ đãng chỉ lo nhìn xung quanh, Bì Bì cười khẩy, đưa cổ tay lên dùng sức giật sợi dây ra, tưởng có thể kéo đứt, không ngờ sợi dây dù rất mảnh nhưng thực ra rất chắc. Kéo vài lần liên tiếp vẫn không ăn thua. Cô quay sang tìm con dao Thụy Sĩ trên bàn.

Anh nắm lấy tay cô, ngăn cô lại, thật bình tĩnh nói: “Hãy để tôi.”

Anh đưa tay ra sau gáy tháo miếng ngọc của mình xuống, miếng ngọc có một đầu nhọn như răng nanh. Chạm tay vào nút kết của sợi dây, dùng đầu nhọn của miếng ngọc nhẹ nhàng khều, sợi dây của Bì Bì liền tự động mở ra. Sau đó anh lập tức cất hạt châu vào lại trong ví của mình.

Từ đầu đến cuối, sắc mặt anh rất bình lặng, phong thái như một quý ông, không có chút bực bội nào.

Vừa đánh ra một chiêu nhưng lại đánh phải một bông hoa xinh đẹp, Bì Bì ngượng ngùng.

“Em gọi tôi đến đây, chỉ là để nói những lời này sao?” Hạ Lan Tĩnh Đình thản nhiên nhìn thoáng qua bộ cửa sổ, thái độ của anh có vẻ đang muốn rời đi.

“Anh có thể xóa đi mùi hương trên người tôi không?” Nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành, Bì Bì vô cùng ngoan cố.

“Em đề ý sao? – mùi hương này sẽ khiến em trở nên rất thơm, sẽ tiết kiệm tiền mua những loại nước hoa đắt tiền. Cứ nghĩ mà xem, một lọ nước hoa nhập khẩu tốn bao nhiêu là tiền.” Anh vờ về những khớp ngón tay của mình, kiên nhẫn dần dặt, “Tôi cam đoan với em, mùi hương này của tôi tuyệt đối là loại hương chất lượng tốt nhất.”

“Dĩ nhiên không đề tâm. Nhưng trong văn hóa của các anh, loại mùi này còn có hàm ý khác phải không?”

“Không.” Hạ Lan Tĩnh Đình thả lỏng đôi tay.

“Thành thật đi.”

“Hà có gì phải lo lắng chứ,” anh yếu ớt thêm vào một câu sâu xa, “Chỉ cần trên người em có mùi hùng hoàng, mùi hương này sẽ tự động biến mất, tôi căn bản không có khả năng tìm được em.”

Bì Bì nghiêng đầu nhìn anh: “Anh tìm tôi làm gì?”

Hạ Lan Tĩnh Đình không trả lời.

“Anh không thích hùng hoàng?”

“Em có thích nhà vệ sinh không?”

Đến phiên Bì Bì rơi vào im lặng. Một lát sau, cô mới nhỏ giọng hỏi: “Hạ Lan Tĩnh Đình, nếu anh đánh phải hùng hoàng, sẽ hiện nguyên hình đúng không?”

“Em có muốn thử không?”

Bì Bì gật đầu.

Anh đưa tay đến bộ cửa sổ lần tìm, lấy lọ hùng hoàng xuống, rồi trút một ít bột lên ngón tay út của bàn tay trái mình.

Hạ Lan Tĩnh Đình có một đôi tay rất đẹp. Mười ngón tay thanh mảnh, màu da trắng ngần, khớp xương rất nhỏ nhưng rất cứng. Trông vừa nhỏ nhắn, yếu ớt vừa mạnh mẽ, chắc chắn.

Chưa đến ba giây sau, đầu ngón tay anh liền sưng tấy lên.

Sau đó, chỗ tẩy lên bắt đầu đổi màu tím tái, trên đó nổi lên rất nhiều mụn nước nhỏ như những giọt mồ hôi.

Bì Bì không kiềm được lùi cả người và chiếc ghế tựa về sau nửa thước.

Về mặt Hạ Lan Tĩnh Đình thoáng hiện lên vẻ tiếc nuối kèm một chút thất vọng: “Có người nào nói với em, loại hùng hoàng này có độc không?”

Đầu ngón tay anh đã bắt đầu biến thành màu đen. Đen đến nỗi Bì Bì cảm thấy ngón tay ấy đang bị cháy, dường như sắp bốc hơi luôn rồi.

Chân lông Bì Bì dựng hết cả lên, giọng nói bắt đầu run rẩy: “Nhưng anh ... anh không cảm thấy đau, đúng không? Đây ... đây không phải da thật của anh ...”

Sắc mặt anh vẫn rất bình thản, trên mặt không một chút nhăn nhó, không một chút luống cuống, khổ sở. Thế nhưng anh nói:

“Đau ... Bì Bì. Rất đau.”

Sau đó anh lặng lẽ đứng lên, mặc áo khoác, đeo lại găng tay, không hề nói lời từ biệt, liền biến mất sau cánh cửa.

Phục vụ đến thu dọn chén đĩa còn lại trên bàn của anh.

Giọng Bì Bì vẫn còn run run, Cô tìm lấy ví tiền, lấy chi phiếu ra: “Thanh toán cho tôi.”

“Thưa tiểu thư, tiền sinh lúc này đã trả rồi.”

“Trả tiền rồi, khi nào?”

“Trước khi cô đến đây, ngài ấy đã đến một lần.”

End chương 12

HoaTiên: (*) (**) nguyên văn hán việt là “đông đỉnh”. Là tên ngọn núi trồng trà. Song trong chương này mình tra hoài vẫn không biết dịch sao. Ai biết thì góp ý mình với nhé. ^^

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Lưới Tình Của Tiểu Cúc

Bì Bì đang sắp xếp tài liệu, kẹp điện thoại lên bên tai: “Sao rồi?”

“Tớ không đi gặp anh ta. Tớ bỏ cuộc rồi.”

“Như vậy đi,” Bì Bì bỗng nói, “Tớ đi thay cậu, được không?”

—————♥♥♥♥♥—————

Suốt nửa năm nay, ngoài cuối tuần, sáng nào Bì Bì cũng cùng đồng nghiệp đến quán ăn bên đường thanh niên ăn sáng. Đó là một cửa hàng bán những món điểm tâm sáng và đồ uống rất đơn giản. Có sữa đậu nành đặc, bánh quẩy giòn và bánh bao chiên hương hạt tiêu. Cũng có bán cà phê, nghiền thô, hương vị Colombia, rẻ hơn nhiều so với trên hòn đảo đó, và lại cốc cũng lớn hơn.

Cửa hàng này là một ngôi nhà cũ, kinh doanh cũng không đắt khách lắm, chủ yếu là phục vụ cho thành phần tri thức trong khu dân cư xung quanh là chính.

Vào bảy rưỡi, Bì Bì lại trông thấy người đàn ông đó.

Mấy tháng nay, có một đôi “Vợ chồng” hầu như ngày nào cũng hẹn gặp nhau ở đây. Dễ nhận thấy họ thuộc về hai gia đình khác nhau, tay hai người đều đeo nhẫn, người đàn ông chừng bốn mươi, người phụ nữ chừng ba lăm ba sáu, người bình thường, phong độ, tướng mạo rất xứng đôi.

Họ đến từ hai chuyến tàu điện khác nhau, dường như sống rất xa nhau. Người đàn ông luôn tới trước vài phút, thay người phụ nữ gọi cà phê và điểm tâm sáng, sau đó chọn một góc để ngồi, lặng lẽ đợi. Người phụ nữ ăn mặc rất thời trang, nhẫn kim cương trên tay sáng lấp lánh, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, đi giày cao gót, dáng đi rất thướt tha. Bì Bì rất thích đôi khuyên tai hồng ngọc của cô ấy, cỡ hạt gạo nhỏ, thoát ẩn thoát hiện sau làn tóc ngắn đen nhánh, khuôn mặt cũng tràn đầy vẻ phong tình quyến rũ.

Tình yêu của họ có lẽ cũng tựa như đôi khuyên tai này, tồn tại nhưng dường như không tồn tại. Cái gì cũng có nhưng lại bé xiu như thế. Thi thoảng trò chuyện với nhau chưa đến mười phút, mỗi người đều cảm xúc cả phê của riêng mình rồi đi về phía hai tòa nhà khác nhau, cùng biến mất trong đám người màu xám.

Cứ mỗi khi trông thấy họ, Bì Bì lại nghĩ về mẹ, mẹ và người đàn ông Đài Loan khi ở cùng nhau thì sẽ như thế nào. Cô chưa từng gặp người kia, chỉ biết đó là một người trung niên giàu có, rất lịch sự, rất có tiền, là chủ của vài cửa hàng đồ chơi trong thành phố này. Nghe nói, ông ấy đối với mẹ không hào phóng lắm, chỉ bỏ ra chút on huê là đã bắt được rồi. Sau này bà nội nói, đều là do tội lỗi của ông ngoại, có một đứa con gái mà cũng không biết dạy dỗ, con gái mà chỉ biết uống rượu rồi làm chuyện điên rồ, động một tí là đánh người ta chết đi sống lại, lớn lên hiển nhiên không thể cưỡng lại sự cảm dỗ của đàn ông. Về sau, mẹ có thai, lên đến bệnh viện phá thai, bị băng huyết suốt nửa thì mất luôn cả mạng. Bệnh viện báo cho Bì Bì, khi ấy Bì Bì mới vừa đi làm không lâu, vội mang theo tiền dành dụm của mình đến giải quyết hậu quả, đưa người mẹ mất tái mét không còn chút máu về ký túc xá, hằng ngày đều chung ba ba cho bà ấy dưỡng thể. Tiền không đủ dùng, còn phải mượn Gia Lân một nghìn đồng. Gia Lân khẳng khái không cho cô trả lại, Bì Bì cũng không có khả năng trả.

Toàn bộ câu chuyện cứ như tình tiết trong truyện “Những cây cầu ở quận Madison”. Mẹ nói với Bì Bì rằng thật mẹ không phải tình nhân, mà là người đàn ông kia đã ly hôn, lên kế hoạch mở rộng kinh doanh sang châu Âu, muốn cho bà đi theo. Bà chần chừ không chịu trả lời, ông ta liền tìm người phụ nữ khác. Bì Bì nghe bà nói xong liền đáp, mẹ nếu người thực sự thích ông ta, thì ly hôn đi. Chia tay mỗi người mỗi ngã, mọi người đều nhẹ nhõm. Mẹ Bì Bì nước mắt không ngừng rơi, không phải mẹ không chịu đi, mẹ không nỡ bỏ con. Nếu không có con, mẹ với ba con đã sớm ly hôn rồi. Bà con khác khe lạnh nhạt, ánh mắt có dao, mẹ với bà ta ngày nào cũng giằng co nhau từ sáng đến tối, ở chung với bà ta chắc chắn sẽ chết sớm.

Thực ra cuộc chiến mẹ chồng nàng dâu nổi lên khi Bì Bì đã hiểu chuyện, ngày nào cũng nhìn thấy, nhưng chỉ tưởng là mâu thuẫn nội bộ, không lường được là sẽ đến nông nổi một mất một còn thế này. Sau này, cô đem chuyện kể cho Tiểu Cúc nghe, Tiểu Cúc còn hâm mộ rằng: “Bạn còn có mẹ, dù là xảy ra chuyện gì, thì mẹ cũng đã trở về. Còn mẹ tớ ư? Đi rồi là biệt tăm biệt tích, lúc đi chỉ vứt lại cho ba tớ một mảnh giấy: ‘Tiểu Cúc đã biết nấu cơm rồi’.”

Cuộc sống đối với Bì Bì tựa như một bức tranh thủy mặc của Trương Đại Thiên, quá mơ hồ, quá hỗn loạn như chìm vào đáy nước, chỉ có Gia Lân như bông sen, một mình vươn lên cao trước gió là có cảm giác rõ ràng. Rõ ràng như thế đó là tương lai của cô vậy.

Gia Lân là quang cảnh tươi sáng duy nhất có thể nhận ra trong cuộc đời toàn màu nâu của Bì Bì, còn Hạ Lan Tĩnh Đình là người chưa bao giờ xuất hiện trong bản kế hoạch của cô.

Kết quả là, từ sau hôm ở Mỗ trà trang, Bì Bì không còn gặp lại anh ta nữa.

Không phải Bì Bì không biết tốt xấu. Ngay hôm Hạ Lan Tĩnh Đình bỏ đi, trong lòng Bì Bì cảm thấy rất áy náy nên đã gọi ba cuộc điện thoại cho anh: “hai lần đi động, một lần vào máy bàn, nhưng không có ai bắt máy. Sợ anh còn đang giận, Bì Bì đợi ba ngày sau, lại gọi đến lần nữa, vẫn không có ai. Điện thoại tút tút vài tiếng rồi tự động chuyển sang hộp thư thoại, bất ngờ một hồi lâu, Bì Bì mới hoảng hốt nói một câu: ‘Hạ Lan tiên sinh, rất xin lỗi anh về chuyện ngày đó. Vết’” Cô vốn định hỏi “vết thương trên tay anh có sao không?” Nhưng chưa nói hết câu thì thời gian nhắn tin đã hết, điện thoại tút một tiếng rồi tự ngắt. Không hiểu vì sao, cô cảm thấy thật là xấu hổ, chỉ một cuộc gọi mà cũng không có can đảm nói.

Roi vào tuyệt vọng, cô đến hỏi Phùng Tân Hoa. Phùng Tân Hoa nói, tháng này Hạ Lan Tĩnh Đình và quản lý cùng đi đến hai địa điểm khảo cổ, lịch trình đã xếp đầy rồi, hiện giờ chắc đang ở huyện nào đó ở tỉnh Thiểm Tây. Bì Bì lại đợi tiếp một tuần nữa với tinh thần bất an, vẫn không có hồi âm. Nghĩ đến con đường phông vân thật vất vả và lắm mới giành được tới tay giờ thật mong manh, có một chút chán nản. Nghĩ tới nghĩ lui vẫn quyết định chờ Hạ Lan Tĩnh Đình quay lại thành phố C rồi tính sau.

Đúng lúc tháng này, Vệ Thanh Đan cảm thấy không thoải mái nên xin nghỉ ba tuần. Mà kỳ thi Toefl của Bì Bì ngày càng gần, mỗi ngày hết giờ làm là nai lưng ra học từ đơn và làm bài tập. Cô không mong đợi có thể đạt được thành tích cao, chỉ vì phí ghi danh ở đó rất đắt, nếu gian lận để qua kỳ kiểm tra thì cảm thấy rất có lỗi với số tiền đã bỏ ra.

Ròng rã một tháng, bận rộn và hỗn loạn cũng qua đi.

Rằm tháng giêng, Bì Bì đến McDonald ăn trưa, tiện thể gặp Tân Tiểu Cúc. Đến giờ nghỉ trưa, Tiểu Cúc lôi kéo Bì Bì ra ngoài cửa, đột nhiên nói: “Bì Bì, tớ đã rơi vào lưới tình rồi.”

“Bạn, lưới, tình, rồi?” Bì Bì nhăn mày, nửa tin nửa ngờ.

Tiểu Cúc rất chắc chắn “Ừ” một tiếng.

Ngoài làm thêm, toàn bộ thời gian rảnh của Tiểu Cúc là dành cho internet: cô làm admin cho mấy diễn đàn, tham gia hơn năm mươi nhóm QQ. Cô rất tích cực tham gia vào các “cộng đồng online”, nhưng vẫn duy trì một khoảng cách hợp lý với các cộng đồng này. Từ chối tiếp xúc với bất cứ ai. Cho đến giờ danh sách bạn thân trên QQ của cô, chắc chỉ có Bì Bì và Bội Bội. Khu tập thể Bì Bì ở không có mạng, đến tòa soạn mới có, Bội Bội thì chỉ thích liên lạc bằng điện thoại. Nên họ không có thời gian để trò chuyện cùng cô ấy.

Vậy mà Tiểu Cúc thật sự đã rơi vào lưới tình! ! !

Không chờ Bì Bì tra hỏi, Tiểu Cúc đã tự xưng tội. Cô quen người kia qua diễn đàn “Vùng oi mở ra”. Hai mươi chín tuổi, là nghiên cứu sinh của Viện toán học.

“Giả mạo.” Bì Bì phủ định hoàn toàn, “Tên bịp bợm. Hiện nay, hay có mấy lão già hơn năm mươi tuổi, tình trường không được như ý, lên mạng lừa gạt

mấy cô gái trẻ, lừa cho đến khi lên giường mới thôi ...”

“Ít ra anh ta am hiểu toán học, điều này chắc chắn không thể giả.” Tiểu Cúc cố gắng bênh vực thay người kia, “Tớ ném cho anh ta một phương trình tích vi phân phi tuyến tính, chỉ trong thời gian ngắn đã giải xong. Nhưng bài anh ta đưa tớ, đến giờ ngay cả một phương pháp gần đúng cũng làm không ra.”

“Được rồi. Anh ta là một tên bịp bợm am hiểu số học.”

“Tớ cảm thấy ... Anh ta nói chuyện rất chân thành.” Tiểu Cúc vẫn vờ đôi tay, hai mắt ngời sáng long lanh, “Anh ta đòi gặp mặt.”

“Mới đó đã yêu cầu gặp mặt?” trong đầu Bi Bi rung lên một hồi chuông cảnh báo, “Có thể là sắc lang không?”

“Điều kiện của tớ cũng đâu có tốt gì. Mẹ chạy theo người ta, ba là người điên, không có bằng cấp, không có việc làm ổn định, đi làm thuê, hoàn toàn không có gì trong tay. Nếu anh ta thật sự là nghiên cứu sinh, có lẽ còn chê tớ ấy.” Tiểu Cúc thở dài.

“Vì sao chê cậu? Cậu xinh đẹp như thế!” Bi Bi đẩy cô một cái: “Cậu nghĩ rằng đàn ông chỉ nhìn thấy bằng cấp thôi sao?”

“Ôi, mấy năm nay, tớ cũng muốn đăng ký một lớp bỏ túc. Nhưng từ sáng đến tối phải làm tới hai công việc, thật chẳng còn chút sinh lực nào để đọc sách. Lại thêm chuyện ba bị bệnh nữa.”

Ba của Tiểu Cúc là vậy. Nếu khỏe trở lại, ông ấy sẽ đến công viên hoặc đầu phố để giải toán. Đói bụng sẽ mua chút gì đó để ăn. Tất cả chi phí đều do Tiểu Cúc đưa cho. Nhưng vẫn nhớ một tháng về nhà thăm con gái một lần.

Nếu vào hôm ông phát bệnh, sẽ không ngủ ở trên phố, mà là đến trước cửa nhà nói làm thăm, than thở sùt sùi, Tiểu Cúc không thể không lo lắng, bỏ mặc ông, khi tình hình nghiêm trọng phải xin nghỉ ở nhà.

“Cậu cần vay tiền không?” Bi Bi hỏi.

“Lúc này bệnh của ông ấy hơi có chút phiền phức, bác sĩ nghi ngờ là ung thư.” Tiểu Cúc nghĩ nghĩ rồi nói, “Cậu có thể cho tớ mượn năm trăm được không? Tháng sau vẫn chưa trả được, có lẽ đến cuối năm mới có thể trả lại cậu.”

Mặc dù thỉnh thoảng, Tiểu Cúc vẫn hỏi mượn tiền của Bi Bi và Bội Bội, nhưng cô rất giữ chữ tín, nói trả lúc nào thì sẽ trả đúng lúc ấy, tuyệt đối không bao giờ nợ dai.

“Tớ cho cậu mượn một nghìn nhé.”

“Tớ chỉ cần năm trăm thôi.” Tiểu Cúc nhìn xa xôi, nhẹ nhàng nói, “Tớ đang suy xét đổi một công việc khác lương cao hơn một chút.”

“Đừng để bản thân mình quá mệt mỏi.”

“Bi Bi, chủ nhật tuần trước tớ vừa gặp mẹ.” Về mặt cô là lạ, “Tớ cứ tưởng bà ấy rời xa quê đến đất khách. Không ngờ bà ta vẫn sống trong thành phố này. Bà ta giờ là vợ người ta, con cũng đã lớn. Tớ đi ngang qua trước mặt bà ấy, nhưng họ không nhận ra tớ. Chết tiệt. Người đàn bà ấy với tớ đã chết rồi. Tớ nguyên rửa tổ tông tám đời của bà ta.”

Bi Bi không dám nói về mẹ trước mặt Tiểu Cúc, bởi nhiều năm cô ấy chăm sóc cho người cha thần trí mơ hồ kia đã quá vất vả và trầy trụa lắm rồi. Vội chuyển đề tài câu chuyện: “A, hôm nay cậu cũng dùng phần mất này. Nhân hiệu nào vậy? Xinh quá, tớ cũng muốn mua một hộp.”

Tiểu Cúc lấy trong túi quần jean ra một hộp phấn mắt: “Mua cái gì, đây là quà cậu tặng tớ, còn nhớ không? Quà sinh nhật?”

“Trời ơi, đó là chuyện của hai năm về trước rồi. Hết hạn chưa đó!” Bi Bi kêu lên.

“Quá một thời gian rồi, nhưng tớ thấy vẫn còn tốt.” Cô lấy ra một cái gương nhỏ, tự xăm xoi gương mặt của mình, “Chờ lát nữa tớ sẽ đi gặp anh ấy.”

“Cậu gặp anh ấy? Anh ấy là ai?”

“Thì là người quen trên mạng đó.”

Bi Bi khẩn trương: “Gặp ở đâu?”

“Anh ấy bảo tớ chọn địa điểm, tớ chọn cửa chính McDonald lớn nhất thành phố C. An toàn chưa?” Cô cười giảo hoạt, “Trước kia tớ từng làm ở đó, mọi người trong đó đều quen thuộc.”

Hai người nói một hồi, đã hết giờ nghỉ trưa của Tiểu Cúc, cô ấy vào trong làm việc.

Đến 3h, cô gọi điện cho Bi Bi: “Này Bi Bi ...”

Bi Bi đang sắp xếp tài liệu, kẹp điện thoại lên bên tai: “Sao rồi?”

“Tớ không đi gặp anh ta. Tớ bỏ cuộc rồi.”

“Như vậy đi,” Bì Bì bỗng nói, “Tớ đi thay cậu, được không?”

End chương 13

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Tình Yêu, Bộ Mặt Thật Và Cái Bẫy Giảng Săn

Phần 1 Đầu đường đối diện bỗng vang lên âm thanh của tiếng đàn ghi-ta trong trẻo, cô đưa mắt nhìn sang.

Bì Bì nhìn thấy một hình ảnh quen thuộc.

Không, không phải một, mà là hai.

Lòng cô đột nhiên nhói lên, vội vàng dời ánh mắt đi.

—————♥♥♥♥♥—————

Cổng chính của McDonald ở Tô Ninh thành C đối diện với tầng hai bán thiết bị điện, lúc tám giờ đến nhưng quán vẫn rất vắng, cà phê cỡ lớn chiết khẩu bảy mươi phần trăm, tương đương với cà phê giá rẻ, là nơi thích hợp để nói chuyện yêu đương.

Trừ nhân viên phục vụ ra thì bên trong chỉ có tám người. Trong số đó, có bốn người đã có đôi và đang ngồi chuyện trò vui vẻ, nhìn họ giống những đôi sinh viên đang yêu nhau.

Còn lại bốn người bên trong, có một người là nữ. Loại.

Chỉ còn ba người đàn ông, dễ dàng nhận ra có một người đã quá 50. Loại.

Cuối cùng, cô nhìn về hai người ngồi phía trên, trông họ đều khoảng 30 tuổi.

Người ngồi phía đông, vóc người không cao to nhưng vạm vỡ, gương mặt có nét giống Thành Long. Anh ta đang ăn một chiếc Big Mac, rau xà lách, lòng đỏ trứng và tương theo ngón tay anh ta tràn ra ngoài, rơi vãi đầy bàn. Quai hàm anh ta rung rung vì nhai dưa leo.

Người ngồi phía tây, đeo mắt kính, tướng mạo thanh tú, da trắng nõn, mặc một chiếc áo sơ mi ô vuông, trên bàn có để một ly cà phê và một đĩa khoai tây chiên, đang chăm chú đọc báo.

Bì Bì cảm thấy bộ dạng anh ta rất lịch sự, nhã nhặn, rất giống giảng viên đại học.

Người mà cô muốn gặp tên Trình Thiệu Ba. Bì Bì đã cố ý tra Google trước, đúng là có người tên này. Ở khoa toán của viện khoa học thành phố C. Bì Bì lướt net tra luận văn của anh ta, cho không ít kết quả tìm kiếm. Là dân tốt nghiệp khoa Toán đại học Bắc Kinh, ra nước ngoài du học mấy năm, có học vị tiến sĩ toán khi học đại học ở nước ngoài.

Nếu tất cả đều là thật, Bì Bì thấy rất lạ, anh ta có lý lịch như vậy, dù đến Bắc Kinh hay Thượng Hải tìm việc đều rất dễ dàng, tại sao phải đến cái thành phố C tầm thường này. Chẳng lẽ anh ta cũng giống Hạ Lan Tĩnh Đình, là hồ ly?

Trình Thiệu Ba ước hẹn, dấu hiệu để nhận ra nhau là tay anh ta cầm một tờ báo. Nhưng khi Bì Bì vừa bước vào quán liền thấy bên cạnh cửa lớn có treo một hộp gỗ đen như mực, một cái giá xếp đầy các loại báo chí, để người đến tùy ý lấy xem. Khách đang bên trong, chỉ cần không ngồi nói chuyện thì dường như mỗi người đều cầm một tờ. Xem ra, cô thật không có kinh nghiệm tìm người. Bì Bì há hốc miệng. Cô nhìn “Thành Long” và “Ô vuông” đắn đo cả buổi, nửa muốn trực tiếp đến hỏi, nửa lại nghĩ, hay là trước hết cứ giả vờ mua một ly cà phê rồi tiếp tục quan sát thì tốt hơn.

Trong cửa hàng chỉ có hai nhân viên phục vụ. Một người chịu khó lau quầy hàng. Người bên cạnh đang rửa bình cà phê trong bồn nước. Bì Bì chọn cà phê, trả tiền xong, nhân viên phục vụ chỉ máy pha cà phê, nói: “Chờ một chút, chúng tôi đang pha cà phê mới.”

Cô đứng ở một bên. Không đến vài giây sau, cửa được đẩy ra, có thêm ba người đàn ông tiến vào. Đi đầu là một người tướng ngũ đoản*, đầu lớn như cái đầu, đôi mắt dạ, lưng đeo túi da, mày rậm, mắt to, hai tai rủ xuống, cười haha như phật Di Lặc. Ánh mắt anh ta cũng mang một cái gì đó rất tôn giáo. Thân thể nặng nề, lúc đi cứ nảy lên, sàn nhà rung ầm ầm. Sau lưng có hai nam sinh rất thời thượng, trang phục kì dị tai đeo tai nghe.

* Tướng ngũ đoản: Minh và tứ chi đều ngắn

Nhân viên phục vụ bước tới chào: “Buổi tối tốt lành, tiên sinh, ngài muốn dùng gì?”

“Cà, cà, cà...”

“Cà phê?”

Người đi đầu gật đầu.

“Mấy ly ạ?”

“L.. lớ .. lớn.. lớn...”

“Ly to?”

Người nọ lại gật đầu.

“Ngài còn muốn dùng gì nữa không?”

“Kh.. kh ... không .. khô .. không...”

“Tổng là 5 ly to?”

“Cảm...”

Không biết là do căng thẳng hay trời sinh nói lắp, người kia nói một buổi, cũng không nói được câu nào trọn vẹn. Ngược lại, nhân viên phục vụ rất kiên nhẫn, vừa nghiêm túc nghe, vừa đoán suy nghĩ của anh ta, nhanh chóng tiếp chuyện: “Không cần cảm ơn. Ngài muốn thế sữa bò và kẹo đường không?”

“Hai, hai, hai...”

“Hai phần sữa?”

Anh ta gật đầu, còn nói: “Không.. kh ... không...”

“Không kẹo đường sao?”

Anh ta lại gật đầu.

Mời đến bên này chờ một chút, cà phê sẽ mang đến liền đây ạ.”

Người kia có chút xấu hổ, quay người đứng sang bên cạnh Bì Bì chờ cà phê. Lúc đang chờ, bọn họ đều hạ tầm mắt nhìn xuống, “Phật Di Lặc” thân thiện cười với cô, Bì Bì phát hiện một tờ báo kẹp trong tay anh ta.

Trình Thiệu Ba?

“Ngài là Trình tiên sinh sao? Tôi là Tân Tiểu Cúc.” Bì Bì lễ phép đưa tay ra.

Người nọ hơi run lên, vui vẻ cầm tay cô: “Tân, tân, tân...” Anh ta nói một tràng “Tân”, Bì Bì một tràng kiên nhẫn, đợi hơn một phút, anh ta mới nói: “Tân tiểu thư em... em, em...”

“Em rất khỏe.” Bì Bì đành giúp anh ta hoàn thành câu nói.

May là vừa lúc xong cà phê, Trình Thiệu Ba vội vã nhận lấy hai ly cà phê, làm một tư thế xin mời, đi nhanh về chỗ ngồi phía cửa sổ.

Không biết vì sao, mặc dù giao tiếp không tiện vì nói lắp, nhưng ấn tượng của Bì Bì với anh ta không hề xấu. Anh ta vô cùng bình tĩnh, dù thế nào cũng không để lộ vẻ lúng túng khó xử, lúc nào cũng đều có thể giữ vẻ tôn nghiêm của mình.

Đáng tiếc anh ta không biết tính Tiểu Cúc, cô ấy trời sinh nóng vội lại hay bắt bẻ. Nếu như sự kiên nhẫn của cô ấy bằng một nửa người thường, thì sẽ không như hôm nay, vừa giao kết ít bạn bè, vừa cô đơn, vô lực. Cô cảm thấy mình rất may mắn khi được tiếp nhận nhiệm vụ ngày hôm nay, ít nhất hai người có thể thêm thân thiết. Nhưng người này bệnh nói lắp quá nặng, Bì Bì không khỏi buồn sầu khi không biết tiếp theo hai người sẽ nói chuyện như thế nào. Không ngờ, Trình Thiệu Ba lấy một chiếc máy tính bảng trong túi da ra, mở màn hình lên, gõ gõ mấy chữ đưa qua cho Bì Bì.

- Thật xin lỗi, anh nói lắp bẩm sinh, nói chuyện rất chậm, mong em kiên nhẫn.

Bì Bì tiếp tục há miệng.

Người này gõ chữ nhanh hơn vận tốc ánh sáng sao? Ít nhất 250 chữ /một phút đồng hồ, tham gia thi đánh chữ chắc chắn sẽ có tên trong bảng xếp hạng.

“Ừm, anh yên tâm đi. Nếu anh muốn trao đổi bằng cách gõ chữ, em không có ý kiến.”

- Tiểu thư họ gì?

“Tân Tiểu Cúc.”

- Em không phải cô ấy, là bạn Tiểu Cúc đúng không?

“Sao anh biết em là giả?

- Trước khi bước vào cửa, anh đã tưởng tượng qua hình dáng của Tiểu Cúc, em khác xa so với tưởng tượng của anh.

Bì Bì sùng sốt, chỉ vào mặt mình: “Anh đang nói về tướng mạo sao?”

- Nếu không anh đưa ra một phương trình đơn giản, em giải thử nhé.

Một câu uy hiếp thẳng thắn, Bì Bì đành phải thừa nhận: “Được, em không phải là Tiểu Cúc, em là Quan Bì Bì, bạn của Tiểu Cúc. Cô ấy... Cha cô ấy bị bệnh, có chút việc nên tạm thời không đến được

- Kỳ thật, trước đó cô ấy có thể gọi điện cho anh. Như vậy, anh sẽ không cảm thấy ngạc nhiên.

Sắc mặt người nọ trầm xuống, bàn phím rung âm ầm.

“Trình tiên sinh, em không cho rằng anh mong nhận được điện thoại của Tiểu Cúc.” Bì Bì mỉm cười, giơ hai tay ra, hua hua tay biểu thị lời nói bị ngăn cản.

Trên màn hình, dòng chữ hiện ra nhanh như chớp, có vẻ rất tức giận.

- Cô cho rằng anh sợ Tiểu Cúc biết tôi nói láp sao? Cô ấy không ngại đâu. Tôi có rất nhiều điểm đáng yêu.

Bì Bì phun một ngụm cà phê xuống mặt đất.

“Anh hiểu lầm rồi. Với tư cách là bạn của Tiểu Cúc”, cô trấn định bản thân bằng cách hắng giọng một cái, “Tôi không quan tâm cô ấy hẹn ai. Chủ yếu tôi lo lắng đến sự an toàn của cô ấy. Hai người là bạn trên mạng, không quen biết nhau, tùy tiện gặp mặt, nhờ ra gặp chuyện không may thì làm thế nào?”

Trình Thiệu Ba đưa thẻ công tác ra trước mặt Bì Bì.

Bì Bì không khách khí cầm lên cẩn thận kiểm tra, nhìn mặt trước, ngó mặt sau, giơ lên trước ánh đèn để kiểm tra mực của con dấu khắc nổi.

Kiểm tra hoàn tất, đưa hai tay trả lại, cô thấy Trình Thiệu Ba đang suy nghĩ, bất động nhìn cô.

Lúc sau, gõ ra bốn chữ: “Kiểm tra thông qua?”

Bì Bì gật đầu, đến bên sân thượng gọi điện thoại: “Tiểu Cúc, cậu đang ở đâu?”

“Sao lâu như vậy mới gọi điện thoại, mình ở lầu một đi dạo nửa giờ rồi đó. Cha mình ở nhà thì cứ càu nhàu, gần như làm điện thoại mình nổ tung rồi. Trời ạ, ông ấy không biết là mình nghe thôi cũng mất 1 mao ngũ trong một phút đó.”

“Đã gặp được người. Không tệ lắm, có cá tính. Đương nhiên, có chút vấn đề nhỏ, mình tin cậu sẽ không để ý.”

“Vấn đề nhỏ là gì?”

“Có chút nói láp.”

“Không sao, cha mình lại cãi không ăn rồi, làm toán học cũng nói láp, Trần Cảnh Nhuận cũng nói láp.”

“Anh ta đã nói với cậu sao?”

“Đã nói rồi. Còn nói nói láp rất nghiêm trọng, mình nói rất muốn học ngôn ngữ của người câm. Anh ấy nói đó là trêu chọc anh ấy, thật đó.”

Bì Bì hết biết nói gì.

Đầu đường đối diện bỗng vang lên âm thanh của tiếng đàn ghi-ta trong trẻo, cô đưa mắt nhìn sang.

“Bì Bì...” Tiểu Cúc ở đầu kia gọi: “Bì Bì...”

Phố đối diện dưới lầu là quầy bán quà vặt, ở giữa là cửa hàng bán hoa. Mới khai trương, lẵng hoa lớn xếp thành hình chữ bát (八). Hôm nay cũng không phải ngày lễ gì, nhưng có thể chúc mừng khai trương, mời dàn nhạc đến góp vui, có rất nhiều người đứng ở cửa ra vào. Bì Bì nhìn thấy một hình ảnh quen thuộc.

Không, không phải một, mà là hai.

Lòng cô đột nhiên nhói lên, cô vội vàng dời ánh mắt đi.

“Bì Bì!” Tiểu Cúc tiếp tục gọi: “Cậu còn nghe điện thoại không? Mình muốn lên đó.”

Khôi phục tinh thần, cô cố gắng trấn định lại: “Cậu lên đây đi, nói chuyện với Trình tiên sinh, tòa soạn báo bên mình có việc, khẩn cấp, mình đi trước.”

“Được, đi đường cẩn thận.”

“Ừm.”

Cô hít một hơi sâu, chậm rãi thu ánh mắt về.

Phần 2 Cô thấy Gia Lâm quay lại bên Điền Hân, cởi áo khoác ngoài của mình ra, khoác trên người cô ấy. Sau đó, họ nhẹ nhàng ôm nhau, cọ trán vào nhau giống như an ủi, giống như đã tránh được một tai kiếp.

Tay của cô bị Điền Hân bóp chặt, mặt bị Điền Hân vịn đến đau nhức.

—————♥♥♥♥♥—————

Nơi đó, có một thân ảnh màu đỏ nhạt, tay Điền Hân cầm xiên kẹo hồ lô, ôm một người con trai đáng cao trước ngực. Cánh tay trái của người con trai nọ thân mật ôm eo cô ấy, thỉnh thoảng còn quay đầu lại nói chuyện với cô ấy.

Vốn cô không thể nhận ra cô gái kia là Điền Hân, nhưng nhìn y phục thì đúng là như vậy. Màu đỏ nhạt, sau lưng còn có chữ V rất lớn đó, Bì Bì không chỉ nhìn thấy nó một lần. Thời trung học, Điền Hân đã thích mặc quần áo có chữ viết đánh dấu, từ nội y, áo khoác, bít tất, khăn quàng cổ, không thứ gì tránh khỏi.

Mà Gia Lâm, chỉ cần nhìn gáy của anh cô đã nhận ra.

Dường như do hơi thở dồn dập, hít phải nhiều hơi lạnh, Bì Bì liên tục hắt hơi. Mờ mắt ra là lúc hai mắt trở nên mơ hồ vì đắm luyến. Dưới tàng là tiếng ồn ào huyền ảo của mọi người và ánh đèn của những chiếc xe đi đường. Tất cả đều đang di động. Nhưng cô không muốn gặp lại hai con người đang ôm nhau thân mật kia, nhìn họ bên nhau giống như một thực thể, làm ánh mắt cô đông cứng.

Đầu Bì Bì trống rỗng.

Cô không tự chủ được mà lui về sau một bước. Vừa vặn sau lưng là cái ghế dựa, trên mặt ghế còn một lớp tuyết đọng. Cô thần thờ ngồi xuống, nước lạnh như băng từng chút một thấm ướt chiếc quần bò của cô.

Bọn họ ở đây.

Vào cửa hàng bán hoa, mua một bó hoa hồng. Rồi nắm tay nhau đi ra, tay trong tay đi sang quán bên cạnh uống trà sữa trân châu. Rất nhanh sau đó, mỗi người cầm một cốc trà sữa lớn, lại cùng nhau đi về phía quầy bán đồ nướng. Ở cửa quán, họ gặp bạn quen, thoải mái cười to với nhau, người bạn đó vỗ vai Gia Lâm, nói đi nói lại hai chữ.

Bì Bì bắt chước khẩu hình của anh ta.

Đầu tiên là chữ o rất nhỏ, sau đó miệng kéo thẳng.

Tuyệt vời? Thoải mái? Thân thiết? Phổ biến Cuối cùng là từ nào? Trong lòng cô lặng lẽ tính toán.

Chẳng mấy chốc cô đã tìm được một từ thích hợp nhất.

Chúc mừng.

Người bạn ấy nói... Chúc mừng, chúc mừng.

Trong tích tắc khi hai người đi song song bước về khu đồ nướng, Bì Bì gọi điện cho Gia Lâm. Bên kia, cô thấy Gia Lâm nghe điện thoại.

“Alo?”

Gia Lâm, là em, Bì Bì đây.”

“Ừm, chào em.”

“Không có gì quan trọng hết, tìm anh tâm sự chút thôi.”

“Ừ, giờ anh đang có câu chuyện bên ngoài, không tiện nói chuyện, nửa giờ nữa anh gọi lại cho em, được không nào?”

Cô hít một hơi sâu, cố giữ giọng nói bình tĩnh: “Anh bận thế thì để mai rồi nói, Hẹn gặp lại.”

Không đợi đối phương trả lời, cô ngắt điện thoại, gọi cho Điền Hân.

Lúc bắt máy, cô đang nói chuyện với một người quen, nửa cười đáp: “Alo, ai vậy?”

“Quan Bì Bì”

“Hả, chào cậu.” Cô nói lớn tiếng, Bì Bì có thể trông thấy làn khói trắng tỏa ra khi cô ấy nói: “Cậu hỏi vé của buổi hòa nhạc sao? Yên tâm đi, đang ở chỗ mình, hai ngày nữa mình đưa cho Đào Gia Lân để mang đến cho cậu.”

“Sao lại ồn thế, cậu đang ở đâu thế?”

“Đang cùng các bạn ăn đồ nướng.”

Giọng nói của cô ấy thật sự rất vui vẻ.

Bì Bì cảm thấy con nóng giận không tên từ bàn chân bốc lên đỉnh đầu, giọng nói càng thêm hời hợt: “Đừng rồi, dạo này cậu có gặp Gia Lân không?”

“Không.”

Rất dứt khoát.

Mặc dù cách xa nhau, nhưng cô thấy sắc mặt Điền Hân bỗng dưng thay đổi. Cô ấy ngẩng đầu, nhìn Gia Lân.

Bì Bì cúp điện thoại.

Cô chạy thật nhanh xuống dưới, lao ra khỏi McDonal, chạy về phố đối diện. Trên đường, cô thấy rất nóng, toàn thân dường như đang sôi cao, trong làn khói dày đặc của đồ nướng, cô vọt vào quán, một quyền nhắm vào khuôn mặt đầy kinh ngạc của Gia Lân.

Gia Lân hoàn toàn không né tránh, cô nghe thấy âm thanh rắc từ chiếc mũi.

Sau đó, mũi anh bắt đầu chảy máu.

Bì Bì tiếp tục vùng vằng, nhưng lại là Điền Hân nghênh đón. Điền Hân kéo lấy cổ áo cô: “Dừng tay! Quan Bì Bì!”

Bì Bì cười lạnh đẩy cô sang một bên: “Liên quan gì đến cô, hôm nay là gút mác giữa tôi và Gia Lân. Cô đừng nhúng tay vào, bằng không liền đánh.”

Điền Hân cũng cười lạnh: “Đúng là trong nhà thương điên mới ra, nói ra tay là ra tay. Cậu còn dám đánh Gia Lân, mình đánh cậu.”

Bì Bì dứt khoát ra thêm một quyền, Điền Hân tránh né, giơ tay lên đỡ, Bì Bì đau đớn vì bị chuột rút. Mặc kệ tất cả, cô đá chân Điền Hân, hai người giơ tay đá chân đánh nhau.

Cô không nhớ rõ bốn phía có những ai, dường như tất cả mọi người đều đang xem trò hề này, có người đến kéo cô ra, cô lại tỏ ra đáng vẻ như muốn cắn chết người ta, có người muốn giữ hai tay cô lại, cô giơ chân lên đá.

Dường như cô nghe thấy tiếng Gia Lân hét lớn. Nhưng cô chỉ mãi lo giữ chặt tóc Điền Hân, chuyên chú đánh nhau. Hai người lăn lộn trên đất, tiếng thét chói tai rồi cùng nhau bóp cổ đối phương.

Đột nhiên, một lực mạnh dội tới lưng cô, có người mạnh mẽ ôm chặt lấy eo cô, kéo cô ra khỏi ngực Điền Hân.

Cô quay đầu nhìn, là Gia Lân, cô cắn chặt răng, không để nước mắt của mình rơi xuống.

Bì Bì sẽ không dễ dàng rơi lệ, đặc biệt là vào những giây phút như thế này.

Lần đầu tiên trong đời, cô thấy Gia Lân không hề khách khí mà lôi cô ra khỏi đám đông. Anh gọi xe, nhét cô vào xe, thấp giọng quát: “Bì Bì, em về đi!”

Bì Bì nhanh chóng cầm lấy tay Gia Lân, mặt méo mó: “Gia Lân, nói cho em biết, đây chỉ là hiểu lầm! Em sẽ xin lỗi cô ấy mà!”

Anh không trả lời. Chỉ đưa tay lau vết máu trên mặt. Vài giây sau, anh nói: “Bì Bì, em có thể đánh anh, nhưng không thể đánh Điền Hân. Cô ấy là vợ anh.”

“Anh... Vợ anh?”

Cô giật mình nhìn anh, nhanh chóng nhìn vào ngón áp út bên bàn tay trái có một chiếc nhẫn vàng rực. Hai bàn tay cô giơ lên, che lấy ánh mắt mình: “Anh... Anh kết hôn?”

“Hôm nay bọn anh đi đăng kí. Định mấy ngày nữa mới nói cho em biết...”

“Anh và Điền Hân? Cái gì? Em không tin! Đào Gia Lân, cả thế giới này, ngoại trừ em ... trừ em ra, không ai xứng với anh hết!” Bì Bì gất gao giữ chặt tay anh, tuyệt vọng chất vấn.

Đúng, cô không hổ thẹn với lương tâm của mình. Cô, Quan Bì Bì xứng đôi với Đào Gia Lân, không phải vì môn đăng hộ đối, không phải vì cô có tiền đồ hay bằng cấp, mà vì cô biết mình sẽ đối xử với anh tốt nhất. Sẽ cùng anh đồng cam cộng khổ cả đời, chỉ tốt với mình anh. Loại hứa hẹn đó, trên thế giới, trừ cha mẹ cô, bà nội và Gia Lân, Quan Bì Bì cô sẽ không dành cho bất cứ kẻ nào.

Nhưng mà, Gia Lân không cần, Gia Lân không cần.

Anh mạnh mẽ gỡ tay cô ra khỏi tay mình, nhẹ nhàng nói: “Nghe này, Bì Bì. Anh không nghĩ chúng ta sẽ có tương lai như thế.”

“Là vì ra nước ngoài sao?” Cô run giọng hỏi, “Vì tiếng Anh của em không tốt sao? Anh sợ em làm anh vướng víu chân tay sao? Em quên nói cho anh biết, Gia Lân, e có một người bạn, người bạn trước đây, anh ấy đồng ý giúp chúng mình...”

“Không giống như em tưởng tượng đâu.” Anh lắc đầu, “Anh thích cô ấy.”

“Anh gạt em!”

“Anh thích Điền Hân”, anh nói từng chữ rất rành mạch, “Loại tình yêu yêu thích”.

Xe khởi động. Tuyết rơi xoáy đầy trời đất.

Những người ở lại thu dọn tàn cuộc. Xếp lại những băng ghế bị xô lệch. Cô thấy Gia Lân quay lại bên Điền Hân, cởi áo khoác ngoài của mình ra, khoác trên người cô ấy. Sau đó, họ nhẹ nhàng ôm nhau, cọ trăn vào nhau giống như an ủi, giống như đã tránh được một tai kiếp.

Tay của cô bị Điền Hân bóp chặt, mặt bị Điền Hân vịn đến đau nhức.

Cô không biết mình đã làm những gì, cố gắng mãi mới nhớ lại được những chuyện vừa xong, nhưng chỉ là những mảnh vỡ rời rạc.

Ký ức là một loại tổ hợp đang dần dần được tổng hợp lại từng phần.

- Có thể là Điền Hân cố tình chọn trường Bắc Đại vì Gia Lân

- Họ học cùng lớp GRE

- Lăn mưa to kia, Điền Hân chạy tới nhà cô dự sinh nhật. Bởi vì Gia Lân sẽ đến.

- Trước đó, Điền Điền cùng Bì Bì về nhà cô rất nhiều lần, cô nghe Bì Bì kể chuyện xưa còn chăm chú hơn Gia Lân, rất say mê.

- Trước mặt Gia Lân, Bì Bì chưa bao giờ ngừng khen ngợi Điền Hân.

Bì Bì tự nghĩ mình là đồ ngốc. Vì sao lại không nhìn ra điều đó sớm hơn?

“Cô gái đi đâu vậy?”

“Số 43 đường Đồng Nhân, tòa nhà kí túc của Báo Chiều thành phố C.”

Về đến nhà, Bì Bì liền ngã mình ngủ. Hôm sau cô xin nghỉ ốm, lại nghỉ một ngày. Ngày thứ ba, cô lấy lại tinh thần rồi đi làm, đi làm thì nhận được điện thoại của Bội Bội: “Bì Bì.”

“Này.” Giọng nói của cô ấy có phần lo lắng.

“Thất tình sao?”

“Làm sao cậu biết?”

“Gia Lân gọi điện cho mình. Mình đến nhà cậu gõ cửa đến mức sắp làm hỏng cửa rồi mà không thấy. Sau hàng xóm nói cậu vẫn đi đổ rác đúng giờ, không thấy có khả năng nguy hiểm gì.”

“Mình ngủ.”

“Nghe mình nói này, cậu điên rồi sau, làm gãy mũi Gia Lân đó. Ngày mai anh ta đi Mỹ, vé máy bay đã đặt xong hết rồi.”

“...”

“Gia Lân nói, cậu ấy vẫn muốn nói rõ với cậu mọi chuyện, nhưng mãi không đủ dũng khí. Điền Hân theo đuổi cậu ấy từ cấp 3 đến đại học rồi cục cựa cũng

thành đôi. Bởi vì không muốn mất đi tình bạn với cậu, hai người họ đều không đành lòng nói thật với cậu. Vậy nên Điền Hân chịu không ít oan ức đâu.”

“Được rồi, mình là Stupid.” Cô hờ hững trả lời.

“Mình không nghĩ như vậy, Bì Bì, cậu sẽ không buông tha Gia Lâm dễ dàng như vậy.”

“Cậu nói đúng.” Bì Bì ngập một cái, uống một ngụm trà lớn: “Bọn họ đã kết hôn, mình không buông, mình sẽ trở thành kẻ thứ ba đó.”

“Việc hai người họ ra nước ngoài học, cái này hơn phân nửa là thỏa thuận giữa hai gia đình, chưa chắc đã có tình cảm gì. Cậu nói cho mình biết, có muốn Đào Gia Lâm quay về bên cậu không? Chuyện còn lại mình sẽ nghĩ biện pháp.”

Bì Bì hỏi: “Cậu nghĩ đến biện pháp gì?”

“Là thế này. Mười giờ sáng mai họ đi máy bay đến Bắc Kinh. Sáng mai cậu uống năm viên thuốc ngủ, yên tâm, không chết được. Mình sẽ chọn giờ giấc tốt nhất để gọi cho Gia Lâm, nói cậu tự sát. Chỉ cần cậu ta có một phần thương xót cậu, không thể không quay lại.”

Bì Bì bật cười: “Bội Bội, cậu thật hiểm độc.”

“Bụng dạ hẹp hòi không phải là quân tử, hành sự không tàn bạo không phải là trượng phu.”

“Biết không, Bội Bội, hôm qua rốt cục mình đã nhận ra bản thân mình.”

“Cậu nhận ra bản thân mình?”

“Thì ra mình có thể thô bạo như vậy.” Cô tiếp tục uống trà, mỉm cười, “Trước kia các bạn cười mình là sản phẩm được tạo ra từ nhà máy, mình không tin, suốt ngày muốn làm thực nữ.”

“Bì Bì đúng là người lời lẽ nhỏ nhẹ mà hành động lại to lớn. Cậu làm mình phải nhìn cậu bằng cặp mắt khác đó.”

Nói một hồi cô lại nghĩ đến chuyện hôm trước, không khỏi đau lòng, chực muốn khóc. Có đồng nghiệp nhìn, cô vội mang một chồng giấy lật từng trang, vang lên sào sạt, làm bộ che dấu.

“Hôm nay nghỉ làm đi, đi uống cà phê với mình.” Bội Bội bỗng nhiên nói.

“Không được, mình phải đi làm, mình không thể về nhà, về nhà mình sẽ phát điên mất. Vả lại, cậu cũng bận rộn.”

“Không phải về nhà mà uống cà phê. Mình không bận, cậu đến đi. Chủ nhiệm của cậu ra ngoài hết rồi, cậu tích cực cái khi.”

“Làm sao cậu biết chủ nhiệm của mình ra ngoài?”

“Mình đang ở cửa lớn của tòa soạn báo đây.”

Bì Bì xin nghỉ cầm túi nhỏ ra cửa lớn, từ xa đã thấy Bội Bội và Tiểu Cúc.

Khi thấy họ, nước mắt cô bỗng nhiên trào ra

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tuyệt Vọng

Cô không muốn quấy nhiễu bất cứ ai, chỉ muốn một mình rời khỏi nhân thế, trong giờ khắc cuối cùng này, có thể lắng nghe tiếng nói của một người nào đó.

Điện thoại vang lên một hồi chuông đã được kết nối.

“Alo?”

—————♥♥♥♥♥—————

Kế hoạch như thế này, Bội Bội nói:

- Vào lúc 10h32 tại sân bay, bọn họ sẽ đến sớm một giờ để xử lý thủ tục. Chuyến bay quốc nội phải đến trước 30 phút để đăng kí, chúng mình không thể bảo Đào Gia Lân đã ngồi trên máy bay ra ngoài được, một nửa khả năng khi đó anh ta đã tắt điện thoại. Thế nên 9h45 chúng mình gọi điện cho anh ta, bảo cậu tự sát. Nếu như anh ta còn một chút quan tâm tới cậu, sẽ bắt chấp mà gấp gáp quay lại. Thời gian đến đây mất một tiếng, khi đó chính là anh ta đã dễ dàng bỏ qua chuyến bay của mình rồi. Mỗi ngày chỉ có một tuyến bay từ thành phố C đến Bắc Kinh, nếu ngồi xe lửa thì phải mất 2 ngày 2 đêm. Nhờ chuyến bay này chẳng khác nào bỏ lỡ chuyến đi Mỹ kia.

- Đúng đó, năm viên thuốc ngủ vô cùng an toàn, liều thuốc chỉ đủ để cậu mê man một ngày, mình đã hỏi người có kinh nghiệm rồi. Ngày nay, liều thuốc ngủ duy nhất có thể dẫn đến tử vong đó là uống 32 viên. Dù vậy, xác suất tự sát thành công chỉ có 8%. Quá trình cấp cứu kể cả rửa ruột, thông khí quản, hô hấp, tâm điện, dùng thuốc, loại bỏ huyết dịch, di chứng chỉ cần mất 3 vạn đồng là có thể trị liệu và hồi phục.

- Nhớ rõ, phải để một cái máy ghi âm dưới gối cậu. Nếu như Gia Lân có sấm hối hay thổ lộ, cho dù cậu đang ngủ say thì sau này vẫn nghe được.

- Đừng lo đến chuyện sẽ bị Gia Lân phát hiện. Mình có người bạn ở bệnh viện đó, anh ấy sẽ hết sức thấu hiểu mà nói bệnh của cậu vô vùng nghiêm trọng.

...

Nói thật, cô không hề chăm chú lắng nghe những lời mà Bội Bội và Tiểu Cúc nói.

Hai ngày đêm sống trong nước mắt, ánh mắt cô bi thương, giống như mắc chứng đục thủy tinh thể. Nhìn mọi thứ đều rất mơ hồ, đặc biệt là khuôn mặt.

Rồi cô không ngừng khịt khịt mũi, giấy ăn xếp chồng lên nhau thành núi nhỏ núi to trên mặt bàn trước mặt.

Để tỏ rõ lòng mình, Bì Bì nhấp một ngụm café, nhìn thẳng vào hai khuôn mặt trước mắt: “Nói vậy, hai cậu không cảm thấy cái ý tưởng này rất ngu ngốc sao? Là bạn bè với nhau, chẳng lẽ các cậu đã đọc tiểu thuyết Quỳnh Dao quá nhiều?”

Ngay lập tức, Bội Bội và Tiểu Cúc đã nhận rõ rằng cái chủ ý của họ ngu xuẩn đến mức nào, nói cho cùng chính là rất máu chó (cẩu huyết). Nhưng hai người lại nghiêm túc nói:

“Ngu xuẩn, không ngu ngốc, không quan trọng, quan trọng là hiệu quả.”

“Bì Bì, bây giờ chính là thời kỳ hòa bình tiến vào chiến tranh của cậu. Chiến tranh nói đúng là binh yểm bất trá*. Huống hồ cậu lại yêu Gia Lân. Nghìn điều giả, vạn điều giả, nhưng sự thật kia không giả. Bội Bội nắm tay cô, muốn cô trấn định: “Tình huống bất thường, phải dùng biện pháp phi thường.”

** Việc quân cơ không nề dối trá*

Bì Bì chỉ muốn cười lạnh: “Mình sẽ làm chuyện đó sao? Mình, Quan Bì Bì đáng thương như vậy sao? Các cậu nói mình nghe đi, đáng để mình đem cái chết cầu xin anh ấy sao?”

Không để ý đến lời khuyên bảo của Bội Bội và Tiểu Cúc, cô kích động đi tới cửa ngoài. Sau lớp tuyết là ánh mặt trời chiếu xuống chói mắt giống như hàng ngàn tia đao lạnh. Trong không khí có lẫn cái lạnh thấu xương, đám người đi động giống như hải thị thận lâu*. Cô đứng thẳng người một lúc không biết nên đi về hướng nào. Trong nháy mắt bỗng nghĩ đến ngày mai Gia Lân sẽ rời khỏi cô, xa quê hương tổ quốc, cuộc đời này sẽ không bao giờ quay về nữa. Tâm tư đột nhiên bay biến sạch sẽ, giống như rơi từ trên cao xuống, liên tiếp rơi xuống vực sâu.

** Ánh sáng từ bề gợn lên trên không thành ra muôn hình ngàn trạng, ngày xưa cho là vì con sò thần nó hóa ra và gọi là Thận Lâu Hải Thị.*

Không nghĩ ngợi gì cô liền quay lại cái bàn mới rời đi, giờ tay trước mặt Bội Bội: “Thuốc ngủ đâu? Cho mình.”

Một đêm nọ, dựa vào một viên thuốc ngủ, cô đã có một giấc ngủ an bình.

Trước khi ngủ, cô tự nhủ, ngày mai phải nghĩ ra cách làm anh quay lại. Dù sao, ngày mai là một ngày khác.

Đó là câu nói “lơ lửng” cuối cùng.

Thuốc ngủ quả nhiên là hữu hiệu. Đến 8h30 Bì Bì mới bị chuông điện thoại đánh thức. Liền trở giờ làm.

Đầu bên kia truyền đến âm thanh và hành động rất phong phú của Bội Bội: “Chúng mình gọi điện cho Gia Lân, cậu uống thuốc chưa?”

“Chưa, không uống.” Lọ thuốc đặt ở đầu giường, cô chộp lấy nó, không biết là nhát gan hay chột dạ, lưng chảy đầy mồ hôi lạnh: “Cậu chắc chắn mình không chết, đúng không?”

“Tuyệt đối không chết. Nếu như cậu sợ thì uống ít đi hai viên, sẽ không phải rửa ruột đâu. Uống nhanh lên, thuốc có tác dụng cần một thời gian ngắn. Nếu anh ta về mà cậu còn chưa ngủ là rắc rối đó. Không thể diễn quá giả dối được.”

Thuốc màu trắng nằm gọn trong lòng bàn tay cô, tay cô càng ngày càng run kịch liệt, có một viên rơi xuống đất, lăn đến gầm giường. Cô vội khom lưng tìm.

Nhưng điều cô nghĩ đến không phải là những thứ này.

Cô nhớ đến lần thi GRE Gia Lân sút vài cân, nhớ anh, rất dễ dàng xin anh dẫn tham quan toàn trường, nhớ Gia Lân có gia đình giàu có hơn Bì Bì, nhưng cha mẹ chỉ là cán bộ viên chức, không phải công việc béo bở, cũng chẳng tham nhũng, nhiều nhất cũng chỉ có thể cho anh tiền sinh hoạt và vé máy bay, căn bản không đủ sức lo học phí và phí sinh hoạt ở nước ngoài cho anh.

Cô không thể phá hoại cuộc đời anh ở giây phút cuối cùng này. Cho dù anh không thừa nhận hai người là người yêu, là yêu cô, thì giữa hai người vẫn còn tình bạn.

Người ấy từ nhỏ đến lớn, luôn nắm tay cô, bảo vệ cô, mọi nơi mọi lúc ngay trong trường, bảo vệ cô từng li từng tí, người luôn tin tưởng cô. Là người đầu tiên tới thăm khi cô đi học ngày đầu tiên của đại học. Là người chơi đùa với cô từ nhỏ, cùng nhau nhặt chai thủy tinh, cùng nhau xem ảo thuật, cho cô tiền mừng tuổi của người ấy.

Cô thậm chí hối hận vì đã đánh anh.

Tất cả đều chứng minh cô chỉ là một đứa trẻ với những đòi hỏi vô độ, chứng minh trò đùa kia thật không đúng.

Có lẽ cho hai người vẫn chưa từng nảy sinh tình yêu, anh chẳng qua là người anh trai hàng xóm, sớm muộn gì cũng thành người qua đường.

Tất cả,... là giấc mộng đơn phương của cô, giống như hòa hợp, còn nhỏ nên không thể nào được gọi là thể non hẹn biển.

Thậm chí, Điền Hân lại toan tính tình bạn, từng chèo chống cùng cô trải qua ba năm cấp ba gian khổ. Cậu ta và Gia Lân để mọi người nghĩ Bì Bì là người đặc biệt, đặc biệt đến lúc họp cuối năm, nam sinh giỏi nhất và nữ sinh giỏi nhất đều là bạn của cô. Ai cũng coi cô là tiêu điểm, trong lòng ai cũng có phần kính sợ cô.

Trao đổi không mong muốn, cũng không phải cô không có lợi.

“Bội Bội à,” Cô cảm ứng nghe, bàn tay, mu bàn tay đều đỏ mẩn, “Mình đổi ý rồi, cậu đừng gọi điện thoại cho anh ấy nữa.”

“Ồ kìa, ơ kìa, ôi chào, thế này là thế nào hả? Mềm lòng rồi sao? Mình cho cậu biết, Quan Bì Bì, tận dụng thời cơ, mất rồi không quay lại được đâu. Đã qua thôn nhưng không còn cửa hàng kia nữa rồi. Đào Gia Lân đi chuyển này, năm sáu năm nữa vẫn chưa về. Cho dù trở về thì cũng làm cha rồi.”

“Bội Bội.” Cô nhắm mắt lại, nước mắt rơi xuống, “Còn phải thăm dò nữa sao? Anh ấy đã chọn rồi. Chọn không quan tâm mình, muốn bên Điền Hân. Hãy để mình đối mặt với sự thật đi.”

“Đúng là cậu bị chết não rồi! Đây chính là thử nghiệm Đào Gia Lân, kiểm tra xem đầu anh ta có biến thành bột nhào không, có bị yêu tình Điền Hân mê hoặc không. Cậu không nhớ anh ta đối xử với cậu tốt như thế nào, chẳng lẽ những cái đó là giả sao? Trời ạ, toàn bộ nữ sinh nhất trung thành phố C này đều ghen tị với cậu. Anh ta thích Điền Hân? Sao mình lại không phát hiện ra? Sao mình lại không nhìn ra? Mỗi ngày Gia Lân chỉ về nhà cùng cậu, đối xử với mọi nữ sinh đều ôn hòa, chuyện Uông Huyền trắng trợn công khai theo đuổi năm đó, vì muốn mời được anh ta mà còn phá luật lệ xưa nay của cậu ta, mời Đào Hoa Đào chúng ta đến công viên nước tham gia party. Kết quả như thế nào? Cậu không nhớ à? Gia Lân không chịu ở bên cạnh cậu ta, ương ngạnh ở công viên dạy cậu bơi trong hai giờ, chọc giận Uông Huyền gần chết. Cậu nói Gia Lân không thích cậu, mình không tin.”

Cậu cũng là bột nhào, Bì Bì thầm mắng trong lòng: “Đừng nói nữa, cậu suy nghĩ một chút đi. Hôm đó cả lớp không đi trừ một người.”

“E hèm,...” Bội Bội hít vào một hơi lạnh: “Điền Hân!”

“Cậu nhớ không, từ hôm đó trở đi, Uông Huyền và Điền Hân không nói chuyện với nhau. Lúc ấy chúng mình còn đoán này nọ, Uyên Huyền đều mời mọi người, sao lại không mời Điền Hân.”

“... Đúng vậy. Mình cho là họ cãi nhau, trước đó không phải họ rất thân thiết sao? Một người thứ nhất một người thứ hai. Mình còn cảm thấy quái lạ, tự dưng Điền Hân lại thành bạn tốt của cậu, mỗi ngày đi với mình cậu còn khen cậu ta nữa.”

“Không phải cô ấy cũng đối xử rất tốt với cậu sao? Bỏ tức số học cho cậu, còn mời cậu ăn kem.”

“Mẹ kiếp! Hừ! Rắn hiểm thâm độc!”

“Nói thế nào nhì, coi như là cậu ta đã dụng tâm lương khổ vậy.”

“Cứ cho là vậy thì lợi cho cậu ta quá rồi.” Hiện tại Bội Bội đã POWER, tính cách của cô ấy phát triển theo xu hướng của người phụ nữ mạnh mẽ. “Mình tìm người tra xem cậu ta có xin trường tạo điểm giả không thì không có. Mẹ nó, chỉ cần một điểm giả là mình đã có thể báo sang đại học bên Mỹ.” Đầu dây bên kia Bội Bội nhức đầu nói.

“Bội Bội à, coi như đã rồi.” Bì Bì nói: “Dù sao cô ấy cũng là vợ Gia Lân. Có lẽ cô ấy thực sự yêu anh ấy, mình cũng chẳng thể nói gì hơn được nữa.”

“Không chịu nổi cậu nữa rồi, cho dù cao thượng cũng không nên mất đi ý chí chiến đấu nhanh như vậy chứ. Ổn không?”

“Ồn mà, hôm nay mình còn đi làm. Gặp lại sau nhé.”

Bi Bi đến phòng tắm tìm kem dưỡng mắt, khi quay lại thì điện thoại lại reo.

Giọng nói Tiểu Cúc truyền đến: “Bội Bội nói cậu không làm nữa?”

“Không làm nữa.”

“Không làm nữa thì không làm nữa, mình có chủ ý mới nè. Trên mình có một người anh em, bây giờ sẽ đến sân bay rồi đánh Điền Hân một trận, làm cậu ta phải đến bệnh viện, phải hồi tâm chuyển ý, sau đó cậu nghỉ tiếp đi. Cậu cũng vậy, hôm qua nên gọi mình, chuyện đánh nhau, so với cậu thì mình hơn đó.”

Tốt nghiệp trung học mấy năm, Tiểu Cúc nhanh chóng gia nhập với bọn du côn, hòa nhập với lũ lưu manh, nói chuyện yêu đương mà cứ tỏa ra mùi độc ác.”

“Này, các cậu có thôi đi không? Xem quá nhiều tiểu thuyết võ hiệp rồi.”

“Đó không phải làm cậu hết giận sao? Thật ra mình không phải người thích diễn trò đùa giỡn tình cảm. Hết giận chính là hết giận, hết giận phải cần bạo lực.”

“Tiểu thư nên loại bỏ nó đi.”

“Nếu không hôm nay mình mời cậu đi xem phim. Thiếu Ba tặng mình hai vé, là phim khoa học viễn tưởng, nói về ngoài không gian đó, xem không? Xem xong chúng mình đến Đào Viên ăn cơm, Bội Bội mời khách. Tối đến Cát Tường hát karaoke...”

“Xin lỗi... Mấy ngày nay mình muốn yên tĩnh một chút.”

“Bi Bi à, cậu có cha mẹ, có bà nội, cùng mấy người chị em không khách khí này, cậu đừng nghĩ quẩn nha... Nói sau, không chừng Gia Lâm và Điền Hân chẳng bền lâu, sớm ly hôn. Cậu vẫn còn có hi vọng đó. Ti lệ ly hôn ở Mỹ cao lắm, đến 40% đó.”

“Tiểu Cúc” Bi Bi vội vã đổi đề tài, “Cậu và Thiếu Ba hôm qua nói chuyện thế nào?”

“Không... không sao cả.”

“Bọn cậu... Nói chuyện với nhau như thế nào?”

“Không nói chuyện. Bọn mình nói chuyện trên mạng mấy tháng rồi.”

“Vậy hai cậu làm gì?”

“Bọn mình kiss á. Anh ấy nói lắp quá, ngoại trừ kiss còn có thể làm gì?... Ồi, Sao cậu lại khóc rồi?”

“Mình và Gia Lâm còn chưa kiss bao giờ. Mình mới nắm tay anh ấy hai lần. Hu hu hu...”

Bi Bi khóc to, cảm giác thất bại quá mạnh mẽ.

“Nói thế nào bây giờ, không trách được người ta. Cậu cũng quá chênh lệch. Ý mình nói về mặt kỹ thuật ấy.”

“...”

Bản Thúc Hoa nói, hạnh phúc của loài người có hai nhân tố. Đau khổ và buồn chán. Bận mẫn cách xa đau khổ thì đã đến gần hơn với buồn chán. Nếu cách xa buồn chán, sẽ lại đến gần đau khổ.

Đem nỗi đau của mình ra phân tích, Bi Bi chỉ cảm thấy buồn chán.

Hóa ra cuộc đời là như vậy, tỉnh ra khỏi giấc mộng lớn thì mới thấy bản thân mình là kẻ ngốc.

Nietzsche nói. buổi hoàng hôn của những thần tượng*. Trong mộng cảnh cùng men say, bi kịch sẽ ra đời từ đó.

** Nằm trong tác phẩm ‘Buổi hoàng hôn của những thần tượng hay làm cách nào người ta triết lý với cây búa?’ Là một tác phẩm triết học.*

Giờ khắc này, Bi Bi cảm thấy đã phân nào thấu hiểu trí tuệ của các nhà hiền triết.

Cô trút lên mặt một lớp phấn, giống như mọi ngày, mua sữa đậu nành rồi đến tòa soạn báo làm việc. Bước vào cửa xoay lớn, lời dạy bảo của nhà hiền triết lập tức chạy mất, sự tuyệt vọng không tên trời dấy từ đáy lòng lại ngoan cố xông lên. Cô mơ màng theo cánh cửa xoay xoay một vòng lại đi ra ngoài cửa. Lạc vào biển người như thủy triều, mang về mặt hốt hoảng đi đến ga tàu điện. Mua một chiếc vé tháng, lại chậm chậm hòa vào dòng người đang đi động, bước lên tàu điện.

Bến cuối cùng của tàu điện ngầm là sân bay.

Không còn chỗ ngồi trống, cô đứng đó. Trên đường đi cảm thấy quai hàm đông cứng lại, giống như đang bị viêm miệng vậy.

Đường đến sân ga là một đoạn sườn dốc thoải thoải, mặt đất vẫn ẩm ướt, nhưng không quá trơn. Người lái xe taxi hỏi cô có muốn ngồi không, cô lắc đầu. Lấy khăn quàng cổ che mặt, bước đi trong giá rét.

Cửa sân bay là cửa tự động. Cô hồi hận vì bản thân không mang theo thứ gì, không đón người cũng không tiễn người, lén lén lút lút như một tên tội phạm cướp máy bay.

Thực tế thì cho đến bây giờ Bì Bì vẫn chưa được ngồi máy bay. Đừng nói đến Bì Bì, ngay cả cha cô, mẹ cô, bà nội cũng chưa từng được ngồi. Có một lần bà nội về quê của cụ, cha cô kiên quyết mua vé giường nằm cho bà, nhưng bà lại kiên quyết ngăn lại.

Quả nhiên, sân bay rất lớn, rất đẹp. Trần là mái vòm bằng kính, trên đó treo vô số đèn thủy tinh.

Cô chỉ dám đi dọc bờ tường, nơi đó có một dãy cửa hàng, người vào người ra, không gây chú ý với mọi người. Cách mấy cây cột lớn, cô nhanh chóng nhìn thấy Điền Hân và Gia Lân đang cùng nhau xếp hàng chờ xử lý thủ tục. Khuôn mặt duyên dáng, đôi chân thon dài, tao nhã tuấn tú, nhẹ nhàng như tiên, cho dù trên mũi là dải băng gạc thì anh vẫn là một người con trai đẹp. Đứng đợi bên cạnh là cha mẹ Gia Lân và hai người lớn tuổi khác. Chắc là cha mẹ Điền Hân.

Vì muốn trốn kỹ hơn, Bì Bì bước vào quán café, bỏ ba mươi đồng mua một ly café rẻ nhất, đứng từ xa quan sát họ.

Ai cũng có thể nhìn ra đó là một cặp vợ chồng mới cưới, không nắm tay cùng chắp sóng vai nhưng từng cử chỉ lại lộ ra vẻ thân mật. Bên cạnh là bốn chiếc vali to, vali ô vuông đỏ.

Một người đàn ông cao lớn vội vàng đi qua họ, cúc áo trên áo khoác quần phai tóc dài của Điền Hân. Điền Hân thở nhẹ một tiếng, người nọ vội nói câu xin lỗi, Gia Lân vội vàng đỡ đầu Điền Hân, gỡ phần tóc rối của cô vướng vào cúc áo người nọ.

Động tác của anh rất nhẹ nhàng, rất cẩn thận như sợ làm đau cô.

Bì Bì si ngốc nhìn họ, tưởng tượng như anh đang chạm vào đầu mình.

Tuyệt vọng lại càng thêm sâu.

Họ đang nói chuyện thân mật với nhau, nhưng giọng nói ảm áp kia không thuộc về mình. Bàn tay dịu dàng kia không thuộc về mình, bóng lưng cao gầy kia cũng không thuộc về mình.

Một chút nhớ nhung thôi nhưng lại giống như cái chết vậy.

Gia Lân có biết ở đây còn có một người ra tiễn anh không? Có biết cô đau lòng đến nhường nào không?

Anh sẽ nhìn thấy cô chứ? Sẽ phát hiện ra cô sao?

Dáng vẻ họ say mê bên nhau khiến Bì Bì cảm thấy, dường như mình đang xem cái kết của một bộ phim lãng mạn. Mà cô và anh chính là tiền bối, hay nói là một sát thủ ẩn náu trong đám đông. Ánh mắt cô như một chiếc ống ngắm hình chữ thập. Nếu như ánh mắt cô là viên đạn thì Điền Hân sớm đã bị bắn và phát và ngã lặn xuống đất rồi.

Nhưng buồn thay, ngoài trừ ánh mắt phẫn nộ ấy cô chỉ có thể há miệng thật to để uống café.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Xa xa, hai người đã gửi hết hành lý cần vận chuyển, lần lượt ôm từ biệt các vị trưởng bối trong nhà, rồi biến mất sau cánh cửa kiểm an.

Tầm nhìn bị mất dội vào lòng cô càng thêm đau đớn. Sợ mọi người nhìn thấy, Bì Bì lén lút chạy vào wc, ngồi bên bồn cầu thút thít.

Lát sau, điện thoại reo.

Là số của Gia Lân.

Cô không nghe.

Điện thoại liên tục vang lên. Luôn là số của anh.

Đến mười giờ, thì không còn reo lần nào nữa.

Họ đã lên máy bay.

Hồi phục tinh thần quay lại tòa soạn báo, mỗi năm vào tháng này lại có đợt kiểm tra lớn về hồ sơ, Bì Bì đường đường chính chính trốn vào nhà kho để sắp xếp lại hồ sơ.

Đoán chừng ngán ngơ trong nhà kho quá lâu, cơm trưa cũng quên đi ăn, lúc tan tầm Bì Bì phát hiện trời đã tối om, các đồng nghiệp đã về hết.

Cô không muốn về nhà, cũng không muốn quay về ký túc xá. Liền đi dạo lung tung trên đầu đường.

Cô đến một quán ăn, chọn qua loa một đĩa cơm thịt bò. Không đói, ăn hết một nửa mới quên mất. Phần còn lại đem gói vào túi, để làm cơm trưa của ngày mai.

Sau đó cô đi xem phim Tianic một mình. Theo nội dung phim lại khóc bù lu bù loa.

Rời khỏi rạp chiếu phim đã quá nửa đêm, cô lại bước vào một quán rượu.

Quán rượu kia không phải là quán quen, nhưng đã từng nghe các đồng nghiệp nhắc đến. Quán rất lớn, rất náo nhiệt, định kỳ sẽ có ca sĩ tới biểu diễn, là một nơi lý tưởng để giết thời gian.

Ban đầu cô nghĩ chỉ uống chút đồ lạnh. Nhưng chẳng có cảm giác gì, vậy nên cô uống rượu. Whisky thêm ga, hương vị rất tuyệt. Chảy từng chút một vào cổ họng đã thấy dễ chịu, tới dạ dày thì biến thành một làn hơi ấm từ bụng mà dội ngược lên trên. Nhanh chóng lên tận đỉnh đầu. Hương vị nhẹ nhàng như tiên.

Uống hết ly này đến ly kia, nhưng không thắng được rượu, khiến cô say rất nhanh. Có người hỏi địa chỉ của cô, cô ngây ngốc, u mê báo số nhà, lái xe diu cô vào taxi.

Bì Bì vì lạnh mà tỉnh.

Mở mắt đã thấy ánh trắng, một vầng trắng tròn treo trên ngọn cây. Cô thấy mình nằm trong một đám cỏ, sau lưng tối đen, là một gốc cây cự tung. Có người cời áo lông của cô, cái lạnh lan ra từ đó.

Rượu làm cô tỉnh lại.

Trước mặt là gương mặt xa lạ, râu quai nón, đôi tay trắng kiết đang ra sức cởi quần áo của cô. Người đàn ông đầy hưng phấn này như con dã thú phát ra tiếng ừm ừc.

Cô bắt đầu hét lên, dùng sức đập anh ta. Anh ta lộn đầu về trước, tát một tát lên mặt cô! Cô bị một cái tát nổi đom đóm, sung u một cục trên mặt. Sợ cô hét to, người nọ thuận tiện bịt miệng cô lại, dúi đầu cô vào bụi cỏ. Tay vẫn dùng sức xé quần áo cô. Cô điên cuồng dẩy dụa, sức lực rất lớn, nhưng nửa người đàn ông kia vẫn đè trên người cô, nặng hơn năm mươi cân, giãy giụa cũng phí công. Tay cô để trên đất quơ loạn, cầm một nắm đá vụn ném vào anh ta. Người đó mặc một chiếc áo khoác rất dày, đá vụn cũng chỉ như hạt mưa, không có một phản hiệu quả. Cô cuống lên, bàn tay thô ráp của người đàn ông sờ loạn trên người cô. Đúng lúc này bàn tay bịt miệng cô lại nói lỏng, cô mạnh mẽ cắn một cái, miệng cô dùng hết sức, vẽ mặt đỏ bừng. Người nọ đau gào lên một tiếng, đứng lên, dùng chân đá cô, đá rất mạnh, cô lăn trên mặt đất nhưng vẫn liên tiếp bị trúng vài cái. Không cố được nữa, cô ôm đầu hét lớn: “Cứu mạng!”

Tiếng ô tô từ xa truyền đến, hình như có người ấn còi, có thể không phát hiện ra hai người bọn cô. Nhưng người nọ có tật giật mình, vút cô lại, mở cửa xe rồi chạy nhanh như chớp. Hóa ra là tài xế taxi.

Cô cuống quít mặc quần áo, chạy về phía ngọn đèn xa xa.

Nơi đó là một công viên lớn, rất yên tĩnh. Địa điểm có chút vắng vẻ nên bình thường cũng không nhiều qua lại. Nhưng trong công viên có một hồ lớn, nên thành nơi nghỉ mát vào mùa hè của dân thành phố C. Bì Bì còn nhớ rất rõ khi đi chơi xuân hồi bé, một phần các trường tiểu học thành C sẽ chọn đến nơi này để dã ngoại. Quả nhiên, ngọn đèn kia chính là đèn của con đường nhỏ ven hồ. Cô liều lĩnh chạy tới, thấy nơi đó yên tĩnh không người, không có gì ngoại trừ một cái hồ nước lớn.

Phải làm gì?

Báo cảnh sát sao? Nhưng ngay cả đi ra quán rượu như thế nào, ngồi lên taxi như thế nào cô cũng không biết. Cô không thể cho biết tên hãng taxi, trên người cô có mùi mồ hôi và thuốc lá của người đàn ông xa lạ.

Xung quanh không có gì ngoại trừ không khí.

Đầu cô rất đau, đau như búa bổ, khuôn mặt đang run rẩy. Mượn ánh sáng của ngọn đèn, cô móc đi động trong túi ra.

Trên đó có mười cuộc gọi nhớ, chắc đều là của Gia Lâm. Cô muốn gọi cho Bội Bội, nhưng nhìn thời gian, bây giờ đã ba giờ sáng.

Bỗng dưng, trong đầu cô hiện lên một người.

Hạ Lan Tĩnh Đình.

Anh ả náu ban ngày xuất hiện ban đêm. Ban đêm không ngủ được, cùng lắm là chợp mắt phoi ánh trắng.

Nhưng sau sự việc về hùng hoàng, suốt một tháng hai người không liên lạc. Anh ta sẽ để ý đến cô chăng?

Huống hồ, cô cũng không thể kể rõ việc này với một người đàn ông xa lạ.

Cô ngồi ven hồ, vừa đau lòng vừa lưỡng lự. Tâm bị vũ nhục, thân thể cũng bị vũ nhục. Cô bị vũ nhục hoàn toàn như vậy. Gió lạnh thổi làm cô rùng mình. Hai tay ôm ngực, nỗi tuyệt vọng ập đến. Cô thấy một chiếc cầu gỗ, nhanh chóng đi dọc theo cầu gỗ qua hồ, đi sâu vào trong. Đó là nơi mọi người hay đến bơi. Những ai bơi giỏi từ nhỏ đã nhảy cầu. Bì Bì cũng biết bơi, nhưng vừa xem Tianic, cô tin mình sẽ không giẫy giụa trong làn nước lạnh như băng quá lâu. Áo lông ngậm trong nước sẽ rất nặng, sẽ chìm sâu cô xuống hồ.

Cô không nghĩ nhiều bước lên phần cuối của cầu nhỏ. Đánh định ném điện thoại thì trong tích tắc ma quỷ xui khiến thế nào mà lại gọi một cú điện thoại cho Hạ Lan Tĩnh Đình.

Cô không muốn quấy nhiễu bất cứ ai, chỉ muốn một mình rời khỏi nhân thế, trong giờ khắc cuối cùng này, có thể lắng nghe tiếng nói của một người nào đó.

Điện thoại vang lên một hồi chuông đã được kết nối.

“Alo?”

Là anh.

“Xin lỗi” Bì Bì trấn định nói, “Muộn thế này rồi mà còn gọi cho anh, thật ra tôi chỉ muốn nói một câu xin lỗi.”

“Bây giờ là ba giờ sáng.” Giọng nói của Hạ Lan Tĩnh Đình rất rõ ràng, Bì Bì em đang ở đâu?”

“Tôi... tôi...” Cô húng gió nên hắt xì một cái, “Tôi đang ở bên ngoài, anh... anh thì sao?”

“Tôi đang lái xe.”

“Bây rồi, không làm phiền anh nữa, hẹn gặp lại.” Cô định cúp điện thoại.

“Đợi chút.” Bỗng nhiên anh nói: “Tôi muốn gặp em, có chuyện tìm em.”

“Ngày mai rồi nói.”

“Là chuyện gấp, bây giờ tôi phải gặp em.”

“Vậy nói qua điện thoại đi.”

“Quan Bì Bì.” Anh lạnh lùng, nói từng chữ từng chữ: “Không cho phép em cúp điện thoại.”

Cô bị giọng nói ngang ngược của anh chọc giận, nở nụ cười sâu kín: “Hạ Lan Tĩnh Đình, nếu như thật sự anh đã sống chín trăm năm thì đối với anh còn có chuyện gì gấp nữa chứ?”

Không đợi anh trả lời, cô liền ném điện thoại vào trong hồ.

End chương 15

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Khẩu Vị Của Tê Ti Đại Nhân

Phần 1 Cô muốn nổi điên, nghiêng răng nghiêng lợi tìm cây kéo, anh vội ngăn tay cô lại, nắm chặt khiến tay cô muốn rời ra: “Em dám tháo xuống, tôi nay tôi sẽ ăn em. Không biết kiếp trước tôi đã phạm phải sai lầm to lớn gì, kiếp này mới gặp một người phụ nữ không có đầu óc như em chứ.”

—————♥♥♥♥♥—————

Một chiếc xe vô thanh vô thức tiến ra từ bóng đêm, xe không có xi nhan cũng chẳng có đèn pha.

Một bóng người mở cửa bước ra. Một giây trước còn ở ven bờ hồ, một giây sau, chớp mắt đã như ma quỷ xuất hiện trước mặt cô.

Chiếc cầu gỗ yếu ớt, nhưng không hề có chút chấn động nhỏ nào. Cô cũng chẳng nghe thấy tiếng bước chân của anh ta.

Vạn vật đều bị bóng tối vây quanh.

Bầu trời đen kịt, hồ nước đen kịt, Hạ Lan Tinh Đình cũng đen kịt.

Anh vươn tay về phía cô: “Bì Bì, đưa tay cho tôi!”

Giọng anh trầm thấp, sâu lắng, rất bình tĩnh, âm trầm, không để lộ một chút dấu vết nào của sự lo lắng.

Cuối cây cầu nhỏ có một cây cột, chắc là nơi mà người chèo đò dùng để neo thuyền. Bì Bì lùi dần đến mép bờ, ôm chặt cây cột, lớn tiếng la lên: “Đừng qua đây!”

Mặt trắng ló khỏi rặng mây, cuối cùng cô cũng thấy được khuôn mặt anh, nhìn hết như gương mặt tử thần trên quân bài poker, không có bất cứ biểu cảm gì.

Bất chợt, cô thấy thật hối hận vì đã gọi cú điện thoại vừa rồi, hối hận khi ở khoảnh khắc cuối cùng của cuộc đời mình lại trông thấy người đàn ông này.

Anh bước nửa bước về phía trước, cô lập tức thét lên:

“Anh đừng đến đây!”

Cánh tay đang vươn ra lại được thu về, cho vào trong túi áo khoác. Trên mặt anh bỗng hiện lên nụ cười bí hiểm: “Em hiểu lầm rồi,” anh nói, “Tôi đến không phải để cứu em.”

Cô chế nhạo: “Vậy anh đến làm gì? Đợi nhật xác?”

Anh im lặng nhìn cô, nghĩ nghĩ, rồi nói: “Ngoài hoa ra, tôi còn ăn những thứ tương tự.”

Sau đó, đưa mắt đánh giá cô từ trên xuống dưới.

Trời đã đủ lạnh, ấy mà nghe xong những lời này, Bì Bì vẫn nổi da gà khắp người. Kể đó cô bỗng tỉnh ngộ:

“Anh còn ... ăn thịt người?”

“Nói một cách cụ thể, là gan của con người.” Nụ cười kia càng thêm sâu, còn mang theo chút đắc ý, thỏa mãn, “Bì Bì, bát tự của tôi thuần âm, em bát tự thuần dương, chúng ta đúng là một đôi. Trong mùa đi săn lại gặp được em, đúng là duyên phận trời định phải không?”

Hiểu rồi, hiểu tất cả rồi.

Bì Bì cười nhạt: “Tôi đã nghĩ, sao ngài lại tốt với tôi như thế chứ. Tể ti đại nhân, tiền sinh hồ ly, hóa ra ngài vốn coi trọng lá gan của tôi. Xin hãy kiên nhẫn chờ đợi, tôi sẽ đi tìm cái chết ngay thôi, đến lúc đó, đừng nói là gan, ăn sạch cả người tôi, tôi cũng không ý kiến. Chỉ xin ngài vui lòng đừng làm phiền tôi vào lúc này.”

Anh đưa tay lên bên tai, làm một động tác mô phỏng cái loa: “Làm phiền? Tôi làm phiền em sao? Là em gọi cho tôi trước đây.”

“Được rồi, là tôi sai, tôi không nên gọi cho anh. Phiền anh không cần giống một con chó canh giữ ở đây như thế, anh rời khỏi đây trước đi, đợi lát nữa hãy quay lại tìm tôi.

Anh tháo mắt kính xuống, chậm chậm lắc đầu: “Bây giờ em không thể chết được.”

Bì Bì tức giận: “Tại sao!”

“Có ai nói với em rằng khẩu vị của Tể ti đại nhân rất kén chọn?” Anh nửa thật nửa giả giải thích “Gan của em chưa đạt đến trạng thái tốt nhất, hơn nữa, tỷ lệ hooc - môn cũng không thích hợp.”

Nghe đến đây, Bì Bì giận dữ cười phản kháng: “Thật không ngờ, đại nhân ngài còn là một chuyên gia dinh dưỡng. Ngược lại cũng muốn hỏi, Hạ Lan tiền sinh, gan của tôi lúc nào mới đạt đến trạng thái tốt nhất?”

Anh không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào mặt cô, ánh mắt tập trung chuyên chú một cách kỳ lạ. Thật lâu sau, mới chậm chậm nói:

“Đó là lúc em yêu tôi.”

Lúc em yêu tôi. Trên đời còn có chuyện hoang đường như vậy.

“Ha ha ha ha ...” Bì Bì cười to như người bị thần kinh, tiếng cười vang vọng khắp mặt hồ mênh mông, “Ngài nghe cho rõ đây, tể ti đại nhân! Tôi tuyệt đối không yêu anh! Anh sẽ không bao giờ thành công! Cả cuộc đời này, trong thế giới này, Quan Bì Bì tôi vĩnh viễn sẽ không yêu anh!”

Bì Bì chưa bao giờ nói hai từ “Vĩnh viễn”. “Vĩnh viễn” là một trạng từ đáng sợ, bởi động từ theo sau nó quy định một tính chất đáng sợ. Nhưng hiện giờ

cô có thể nói rồi. Đối với một người sắp chết mà nói, tại khoảnh khắc này, “Vĩnh viễn” đã thành thì tiếp diễn.

Nói xong những lời này, Hạ Lan Tĩnh Đình đột nhiên vuron tay ra.

Ngay lúc, đầu ngón tay anh chỉ tích tắc là chạm đến cô, Bì Bì đã nhảy xuống hồ.

Nước hồ buốt lạnh lập tức bao vây lấy cô.

Cô vùng vẫy vài cái, cơ thể bắt đầu tê cứng.

Nước trong hồ nồng nặc mùi, rong rêu mọc đầy, thật dài.

Có người nhảy theo vào nước, nỗ lực ôm lấy cô, bị cô cố giãy giụa thoát ra. Người nọ lại cố gắng nắm lấy tóc cô, tóc cô lại vừa mềm vừa trơn, vượt qua khe ngón tay một cách nhanh chóng.

Sức nổi của nước nâng cô lên mặt nước, cô không nhìn được ngoi đầu lên, hít lấy không khí.

Ánh trăng yên bình, mặt hồ tĩnh lặng, cô có phần sợ hãi, nhưng lại âm thầm ra lệnh cho mình không được đấu tranh nữa. Áo lông hút nước trở nên càng ngày càng nặng, khiến người cô lại chìm xuống một lần nữa. Làn nước lạnh băng lại chôn vùi cô vào trong đó, màng nhĩ rung lên rè rè, cô hoảng hốt không lý do, nuốt liên tiếp mấy ngụm nước bọt, cả người đều đã đông lạnh, gần như mất đi tri giác.

Đúng lúc này, một bàn tay bỗng nhiên bắt được cô. Kéo đầu cô lên khỏi mặt nước.

Cô dùng chút sức lực còn lại giằng co với anh. Nhưng bàn tay nọ mạnh mẽ vô cùng, khiến cô không thể chống cự. Mà lúc này bản năng sinh tồn của cô trỗi dậy, cô xem anh như cọng rom cứu mạng[*], liều mạng ôm chặt lấy anh.

[*] Chỉ nguyện vọng, ước muốn sống sót của người trong nước.

Cô nghe thấy anh khẽ gầm lên một câu: “Bì Bì, em phải buông tôi ra ...”

Cô không buông, trái lại ôm càng chặt.

Anh không hề khách khí tóm lấy tay cô, giữ vào trong tay mình, rồi mang theo cô bơi vào bờ, kéo cô lên như kéo một con cá chết.

Cô nằm vật ra đất nôn mửa, lạnh đến nỗi cả người co rút lại. Anh không nói gì, chỉ im lặng đứng bên cạnh quan sát.

Cuối cùng, cô cũng cạn kiệt sức lực, liền nằm xoải ra đất không nhúc nhích, một nửa người vẫn đang chìm trong nước, người xoải như một cọng bèo dạt. Lúc này anh mới bước tới, không nói hai lời, một tay ôm cô vào trong xe, sau đó cởi quần áo, mở máy sưởi, dùng một tấm chăn quấn chặt cả người cô lại.

Cô yếu ớt lui về ngồi phía sau, cả người không ngừng run rẩy, cổ họng nóng như bị lửa đốt, trên đường chẳng nói được câu nào.

Nóc xe bằng kính trong suốt in cả nền trời. Bóng cây ngô đồng đêm đông phản chiếu lên, lẫn vào giữa những đám mây, còn mặt trăng, dường như đang treo trên cây nguyệt quế.

Cô nghĩ cô sẽ khóc, nhưng sự thật lại trái ngược hoàn toàn. Mắt cô khô khốc, hơn nữa còn rất ngứa, chỉ hận không thể nhỏ vài giọt thuốc nước. Cô không hỏi Hạ Lan Tĩnh Đình sẽ mang cô đi đâu, có lẽ là sơn động, sau đó cùng cô. Có lẽ là đáy giếng, sau đó ăn cô – cô chẳng quan tâm.

Không biết đi bao lâu, xe từ từ dừng lại. Anh bước ra mở cửa xe, rộng vòng tay ôm cô vào phòng mình, ném cô lên trên chiếc giường thật lớn.

“Tôi muốn đi tắm.” Cô nói một cách yếu ớt.

“Em mệt rồi, nên ngủ đi đã.” Giọng anh thật dịu dàng.

“Tôi muốn đi tắm.” Cô đột nhiên thét lên.

Tiếng cô rất cao, bụi bặm trong phòng đều bị âm thanh ấy làm chấn động, rơi từ trần nhà xuống. Sau đó cô liền ngồi bật dậy giữa giường, không ngừng run rẩy, ngay cả suy nghĩ cũng lác lác theo.

Anh nhìn cô, không thèm đáp lại. Sau đó đến đi thẳng đến phòng tắm, mở nước, kể đó đến giường ôm cô vào. Cả người cô yếu ớt, mềm nhũn, hầu như không thể tự cất bước, nhưng cô vẫn giãy dụa đòi tự đi, ngâm mình trong bồn nước, chà xát từng đợt xà phòng lên người mình.

Hạ Lan Tĩnh Đình ngồi phía ngoài, ngăn cách với cô bằng một tấm rèm.

Tắm đến nửa chừng, anh bỗng thò tay vào trong, chuẩn xác cầm lấy cái dao cạo râu đặt trên bệ bồn tắm không sai một li.

Cô nằm trong bồn, chút sức lực cuối cùng đã hết, để mặc Hạ Lan Tĩnh Đình ôm mình về giường.

“Tôi đói rồi, em không muốn cùng tôi ăn chút gì sao?” Anh hỏi một cách lịch sự.

Cô cho rằng đây chỉ là lời bông đùa, ánh mắt vẫn trừng lớn nhìn thẳng lên trần nhà, từ chối không muốn nhìn mặt anh: “Hạ Lan Tĩnh Đình, dù anh muốn gì, người tôi cũng được, gan tôi cũng được, bây giờ cứ lấy đi.”

Anh thoáng ngập ngừng, bỗng bất thình lình hỏi: “Tôi muốn em yêu tôi, được không?”

Cô cương quyết lắc đầu: “Không được.”

Anh đưa tay đến chạm và mặt cô, kéo chân đắp cho cô: “Em nên ngủ đi.”

giữ lời, không hề tới tìm cô nữa.

Phần 2

Bi Bi tiếp đi trong rã rời, đến hừng đông lại lên cơn sốt, khiến cho cả người nóng hực, miệng nổi đầy bọt. Bi Bi trước giờ luôn tin tưởng vào sức đề kháng của mình, bình thường gặp phải những tình huống như vậy đều không đi bệnh viện. Hôm nay càng không chịu đi vì sợ bị bác sĩ kiểm tra sức khỏe, liền quấn chặt chăn cho thoát mồ hôi, đến giữa trưa mới hạ sốt.

Ngoài việc vài lần đưa cho cô túi đá chườm trán, Hạ Lan Tĩnh Đình vẫn rất lặng lẽ ngồi trên ghế sofa bên giường, lật xem một quyển sách bằng chữ nổi thật dày.

Bi Bi mơ màng ngồi dậy, chân trên vai trượt xuống vai, cô mới phát hiện cơ thể của mình vẫn trần trụi, không tìm được “A” lên một tiếng.

“Kêu la cái gì, tôi có thấy được đâu.” Anh lạnh lùng thốt lên. Đưa tay ném cho cô một chồng quần áo bên cạnh.

Quần áo đem qua đã được giặt sạch và hong khô hoàn toàn, cô nhận lấy, cất lời cảm ơn, rồi lại nói với anh: “Ngày không còn sớm nữa, tôi còn phải đi làm. Chiều nay phải kiểm tra hồ sơ cho bạn.”

Hạ Lan Tĩnh Đình đứng lên, đi đến bên cửa: “Đi ăn cơm đi.”

Cô sừng người một lúc, mới hỏi lại: “Anh ... ở đây ... có ... có đồ ăn của người?”

Anh nói: “Tôi sẽ chiên trứng.”

Phòng rất tối, rất khô khan, mùi dương xỉ lơ lửng trong không khí. Có lò sưởi nên rất ấm cúng.

Anh đưa cô băng qua phòng khách lờ mờ, đi đến phòng bếp ở phía đông, trên đường đi rất lịch sự dắt tay cô, tựa như sợ cô sẽ ngã đi bất cứ lúc nào.

Phòng bếp của Hạ Lan Tĩnh Đình có diện tích không lớn nhưng được thiết kế rất hiện đại: trần xanh biếc, tường giấy màu trắng có hoa văn hình rồng biển, trên đầu treo rất nhiều loài cây kỳ lạ, Bi Bi chỉ nhận ra chừng hai loại là lan và kim ngân. Một cái tủ lạnh thật lớn đặt bên cửa sổ, rất cao. Bàn bếp dường như để không, nha đam và xương rồng nở hoa hồng đang giương nanh múa vuốt hỗn loạn bên trên. Ở một góc trên sàn có hai cây long huyết thơm ngát, đồ sộ, cành lá sum suê, lá xanh bóng loáng như bôi mỡ, không nhuốm một hạt bụi, hình dáng và màu sắc đều hết sức hoàn mỹ, Bi Bi suy nghĩ rằng nó là cây nhựa.

“Đến đây làm quen với nhà bếp của tôi.” Hạ Lan Tĩnh Đình vỗ vỗ lên tủ lạnh nói: “Tên của nó là Tiểu Bạch.”

Bi Bi ngạc nhiên nhìn anh.

Anh lại chỉ và chiếc bàn bếp: “Tôi gọi nó là Tiểu Hắc. – Tộc Hồ của chúng tôi có trí nhớ rất dai, thích đặt tên cho các đồ vật.”

Thì ra mỗi một vật dụng trong nhà đều có tên. Mỗi một chậu hoa anh trồng cũng có tên của riêng mình. Bi Bi chỉ và chính mình rằng: “Vậy anh gọi tôi là tiểu Hoàng đúng không?”

“Tôi gọi em là Bi Bi. Mặc dù tôi rất ghét hai chữ này.” Anh nửa cười nửa không cười, “Tiểu Hoàng là tên tủ bếp.”

Anh không ăn cơm, mua bàn bếp là gì?”

“À. Tôi luôn cố sống như một con người, hơn nữa tôi còn có khách là người.”

Anh lần theo ngăn tủ, lấy ra một cái nồi mới tinh, đặt lên bếp ga.

Lúc bật lửa, bếp tóe lên mấy tia lửa, cả buổi vẫn không lên, nhưng thêm vài giây sau, lại “bùng” một tiếng, lửa chợt bốc lên dữ dội. Khiến Bi Bi hét hồn một phen.

Một làn khói bốc lên từ đáy nồi, Bi Bi liền ngửi thấy mùi khét

“Cái gì khét vậy?”

Anh lật ngược đáy nồi mang đến chỗ cô, đưa ra trước mặt cô: “Dưới đáy có thứ gì sao?”

Bi Bi nhìn nhìn, nhẹ nhàng nói: “Là nhãn hiệu, anh quên bóc ra.” Dứt lời, dùng một con dao nhỏ gỡ phần giấy còn thừa ra, “Bây giờ được rồi.”

Anh lấy trong tủ lạnh ra hai cái trứng, đập một cái, cho vào nồi. Động tác rất vững vẻ, hình như đây là lần đầu tiên anh đập trứng. Có điều Bi Bi cho rằng mắt của Hạ Lan Tĩnh Đình không nhìn thấy, nhưng có thể ném chính xác cái trứng vào trong nồi đã là chuyện không đơn giản rồi.

“Hình như nên cho vào ít dầu nữa.” Cô nói.

Đứng ngoài một lúc, cô không nén được tò mò hỏi: “Anh cũng ăn trứng sao?”

“Không.” Anh nói, “Tôi sang mượn hàng xóm.”

Anh nhỏ vào một ít dầu. Rất nhanh, một bên đã được rán chín. Hạ Lan Tĩnh Đình nói tiếp: “Cẩn thận quan sát tay nghề của tôi này.” Dứt lời, cõ tay anh nhấc cái chảo lên, hất một cái, miếng trứng bay lên cao lật ngược lại rơi xuống.

Tiếp đó anh hỏi: “Trứng đâu rồi?”

Bi Bi khoanh tay: “Trên mặt đất.”

Cô đi lấy một đôi đũa kẹp trứng lên, ném vào thùng rác.

Chờ cô quay lại, Hạ Lan Tĩnh Đình đã cho vào nồi một cái trứng khác: “Làm lại lần nữa, đảm bảo lần này không thất thủ.”

Lúc này anh chiến thuật hơn. Bên ngoài hơi xém nhưng bên trong rất mềm, còn vẩy ít muối lên mặt.

Anh cười rất đắc ý: “Mùi vị thế nào?”

“Rất ngon.” Cô ăn lấy ăn để, thấy anh đứng một bên, lại hỏi: “Anh thì sao? Anh ăn gì?”

Hạ Lan Tĩnh Đình lấy trong tủ ra một cái đĩa, bên trên có năm đoá thủy tiên. Anh nhỏ vài giọt mật lên, rồi cho từng đoá vào miệng ăn ngon lành.

Anh ăn rất nho nhã, vừa ăn vừa uống nước đá, vừa chậm chậm nhai thật nhỏ rồi mới nuốt, hoa chỉ lớn cỡ đầu ngón tay, vậy mà anh ăn tới nửa giờ. Ăn xong còn dùng khăn ăn lau lau miệng. Đây là ăn điểm tâm sáng sao, làm người ta cứ tưởng anh ta đang thưởng thức yến tiệc.

Bi Bi không nhịn được cười: “Tôi vẫn nghĩ anh theo trường phái cổ điển, không biết phong cách của anh hiện đại như vậy.”

“Tôi là dân du mục, thích dao nĩa, không thích đĩa.”

Bi Bi đến cửa mang giấy. Trước khi mở cửa, anh đứng chắn trước cửa, rất ngang ngược hỏi: “Vì sao không thích tôi? Vì tôi không đẹp trai? Không có tiền sao? Hay là vì tôi là hồ ly? – em không nên phân biệt chủng tộc chứ?”

Bi Bi nói: “Bởi vì anh quá già.”

“Quá già?” Mày anh giật giật, phản đối, “Tôi nhìn rất già sao? Đừng để ý tôi đã sống bao lâu, về sinh lý, chỉ có hai mươi sáu tuổi thôi.”

“Anh lớn hơn tôi tám trăm tuổi. Tám trăm tuổi đó Hạ Lan tiên sinh. Trong khoảng thời gian đó, giữa chúng ta, há lại chỉ tồn tại sự cách biệt về thế hệ? Cho dù sự cách biệt về thế hệ không nhiều lắm. Nhưng tôi tối đa chỉ có thể chấp nhận một người đàn ông lớn hơn tám tuổi. Xin lỗi, tôi không có cách nào xem xét anh. Anh lớn hơn tôi rất nhiều.”

“Em biết đấy,” anh có vẻ hơi bị đả kích, “Loài người luôn sợ chết. Tôi sẽ không chết, hơn nữa tuyệt đối sống lâu hơn em.”

“Tôi cũng không thích một người làm ra vẻ ông cụ non, tự cho mình hiểu rõ thế sự, thật ra sống không bằng chết. Từ trong ra ngoài đều thối nát; từ trong ra ngoài đều nhạt nhẽo vô vị, như thể đang sống trong xã hội cũ vậy.” Bi Bi mạnh mẽ phản bác.

“Bi Bi, tôi không tranh cãi với em, hôm nay tâm tình em không tốt.” Anh dùng ngón trỏ đề lên môi cô: “Thật ra tôi không già, mà còn rất hoạt bát đáng yêu. Ngoài ra, tôi sinh ra đã có thân phận cao quý, là quý tộc.”

“A ha,” Bi Bi làm một vẻ mặt khoa trương. “Quý tộc? Anh thuộc triều đại nào?”

“Gia tộc tôi là thủ lĩnh của hồ tộc. Đương nhiên với em mà nói, là chuyện rất xa xôi, rất xưa cũ.”

“Tôi ghét xã hội giai cấp.”

“Đó là vì em không thuộc về giai cấp đứng đầu.”

Hạ Lan Tĩnh Đình, anh có mở cửa không?”

Anh cầm lấy áo khoát, chịu thua mở cửa: “Tôi tiễn em.”

Đi ngang qua một chiếc cầu vượt, Hạ Lan Tĩnh Đình nói: “Nếu tôi là em, tôi sẽ không nhảy từ đây xuống, bê tông rất cứng.” Lúc họ cùng nhau chờ tàu địa ngầm, Hạ Lan Tĩnh Đình còn nói tiếp: “Nếu tôi là em, tôi nhất định không nằm lên đường ray, sẽ chết rất thảm.”

“Anh có bệnh à, anh nói nhảm gì thế.”

“Tôi lo cho thân thể của em.” Anh thản nhiên nói, “Bất cứ hành động gì gây tổn hại đến lá gan của em, tốt nhất là em nghĩ cũng không được nghĩ. – Tôi sẽ không để điều đó xảy ra.”

Cô nghe xong âm thầm phì nhổ.

Đến nửa chặng đường, anh lại đeo hạt châu vào tay cô lần nữa: “Không được tháo nó ra để tôi có thể tìm được em bất cứ lúc nào.”

“Không phải anh đã gieo mùi hương rồi sao?”

“Chỉ có tác dụng khi ở gần.”

“Vì sao tôi luôn phải được anh tìm thấy?”

“Bởi vì hạnh phúc cả đời của em đều nằm trong tay tôi.”

Cô muốn nổi điên, nghiêng răng nghiêng lợi tìm cây kéo, anh vội ngăn tay cô lại, nắm chặt khiến tay cô muốn rời ra: “Em dám tháo xuống, tối nay tôi sẽ ăn em. Không biết kiếp trước tôi đã phạm phải sai lầm to lớn gì, kiếp này mới gặp một người phụ nữ không có đầu óc như em chứ.”

Cô đau đến nổi mặt đổi màu, mọi người trên tàu điện nhìn cô bằng ánh mắt khác lạ. Thế nhưng Hạ Lan Tĩnh Đình vẫn cứ túm lấy tay cô như vậy, qua hơn nửa ngày mới buông ra.

Anh đưa cô đến tận cửa toà soạn.

Bi Bi nhỏ giọng cầu xin: “Hạ Lan, anh buông tha cho tôi được không? Gần đây tôi rất xúi quẩy. Thật sự cần yên tĩnh.”

Anh lại khôi phục lại vẻ mặt như khuôn mặt trên quân bài poker, lạnh lùng nói: “Buông tha em thì có thể, nhưng em phải thề rằng sẽ tự bảo vệ mình thật tốt.”

“Tôi thề.” Bi Bi đã hiểu được ý tứ chính xác mà anh muốn nói, “Tôi nhất định sẽ thay anh bảo vệ thứ ...đó kia thật tốt, nếu tôi thật sự muốn chết, chắc chắn sẽ báo cho anh trước tiên.”

Anh đi rồi. Nói lời là giữ lời, không hề tới tìm cô nữa.

End chương 16

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Buổi Diễn Của A Quy

Edit: ♥Tít

Phần 1 Trong lúc đang than thở, ngẩng đầu, liền trông thấy một người đã lâu không gặp.

Hạ Lan Tĩnh Đình.

—————♥♥♥♥♥—————

Tình yêu có lực sát thương rất lớn.

Không ai tưởng tượng được một loạt những điều ngoài ý muốn này lại là những đả kích nặng nề đối với một cô gái. Đầu tiên, trên mặt Bi Bi xuất hiện một lớp tàn nhang, sau đó không hiểu vì sao mà nướu cũng sưng lên, đau đến độ ăn không ngon, làm thế nào cũng không tiêu viêm được. Tiếp đó là sụt ký đột ngột, rụng tóc, chán ăn, hai bọng mắt biến thành màu đen. Đi trên đường mà người cứ nhẹ nhàng, bay bổng, giống như cọng rong biển đang nhảy

múa.

Tin thất tình truyền khắp nơi, đến tai bạn bè và đồng nghiệp, gia đình cũng tự nhiên biết hết. Môn không đăng hộ không đối, một gia đình nghèo đối với tình yêu như thế chỉ có thể là đầu cơ lợi dụng, có mộng tưởng cũng không nên ôm hi vọng quá nhiều, khi rên sất nên thêm dầu, nhưng khi tắt lửa nên rút củi, là hài kịch hay bi kịch cứ mặc cho tự nhiên, tan vỡ cũng đã tan vỡ rồi. Có điều, bà nội Bì Bì sợ cháu gái vì chuyện này khổ sở, muốn theo trò chuyện với cô nhiều hơn, nhưng đều bị cô nói qua loa đui khéo về: “Thật ra, cháu với Gia Lân trước giờ vốn chính là bạn tốt, chỉ là bạn tốt mà thôi.” “Gia Lân luôn chính là anh cả của cháu, mãi mãi là như thế.” “Chuyện tình cảm giữa Gia Lân và Điền Hân cháu đã sớm biết rồi, lười chưa nói cho mọi người đó.”

Để chứng minh Gia Lân phát tay ra đi không mang theo một gợn mây nào, thậm chí Bì Bì còn bình tĩnh đứng trước mặt đông đủ mọi người trong nhà, lần đầu tiên gọi điện thoại đến Los Angeles cho Gia Lân. Rất thân thiện thăm hỏi mấy vấn đề bên dưới.

A. Lên đường bình an chứ.

B. Chênh lệch múi giờ như thế nào.

C. Khí hậu California thế nào.

D. Có quen thức ăn bên đó không.

Cuối cùng cô nghiêm túc chúc Gia Lân và Điền Hân hôn nhân mỹ mãn, sớm sinh quý tử, sống đến đầu bạc, vợ chồng hòa hợp, rồi vui vẻ cúp điện thoại trong sự trọn mắt há hốc mồm của cả nhà. Đứa trẻ của gia đình nghèo suy cho cùng vẫn có sức chịu đựng cao, ba mẹ Bì Bì cho rằng Bì Bì đã đủ sức chấp nhận được đả kích nặng nề rồi, lại hoài nghi cô độ lượng như vậy phải chăng đã có niềm vui mới, bèn cảnh cáo cô vào lúc này không được rơi vào bẽ bét một cách dễ dàng, lại giẫm lên vết xe đổ. Bì Bì vội nói, đương nhiên không thể nào! Vì vậy cả nhà liền yên tâm, đứa trẻ này trong một đêm đã trưởng thành, làm cho người ta vui mừng xiết bao. Nhân cơ hội này, Bì Bì tuyên bố mục tiêu sắp tới là nhanh chóng hoàn thành khóa học buổi tối, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất vươn lên làm phóng viên tin tức.

Song tâm trí mạnh mẽ như thế chỉ là nguy trang, Bì Bì trốn trong kí túc xá, tinh thần hoảng loạn, đắm chìm trong bi thương, càng ngày càng sa sút, cả tháng không về nhà. Cô lắp một dây mạng nối vào kí túc xá, tan tâm trở về chuyện đầu tiên cô làm, chính là ghé thăm trang web đại học kinh tế ở California mà Gia Lân theo học. Xem nơi đó mở những khóa học nào, giáo sư trông ra sao, đoán xem ai sẽ là giảng viên của Gia Lân. Trang web kia cũng hay cập nhật, đến cả phỏng vấn học giả, mở tọa đàm, ai ra sách, đều được quảng cáo rộng rãi. Trong ngành nghiên cứu có diễn đàn riêng. Rất nhanh, cô đã đoán được ID của Gia Lân, ước chừng do vừa mới đến, lại không có thói quen viết tiếng anh, Gia Lân ít khi đăng nhập, cũng ít khi bình luận. Nhưng anh thường tham gia diễn đàn sinh viên Trung Quốc “Giấc mơ về nhà Đường”. Gần như cách vài ngày lại để lại một vài bình luận. Ở đó anh thảo luận về bóng đá, điện ảnh, mua hai thứ tivi và xe đạp, còn giúp quyên góp tiền cho bệnh viện nhi đồng ở địa phương.

Bì Bì đã làm được một chuyện kì quái nhất, là dùng google earth để tìm được phòng thuê của Gia Lân, Đó là một tòa nhà màu trắng gần trường học, căn phòng nhỏ, bên cạnh là một sân đánh golf rộng lớn, có một con sông êm đềm chảy qua. Đằng sau là bãi đỗ xe. Có một lần Bì Bì đã nhìn thấy vài bóng người, có một người rất giống Gia Lân.

Giây phút đó, cô vô thức rơi lệ, kể đó càng nghĩ càng đau lòng, khóc suốt đêm. Một mặt, cô chửi mình không có tiền đồ, lãng phí thời gian theo dõi người khác, việc này so với gián điệp còn đáng xấu hổ hơn, một mặt vận dụng tất cả các phần mềm có thể tìm kiếm Gia Lân, song cũng chỉ nhận được mấy thứ linh tinh, tin tức không đầu không cuối. Nhưng tra từ khóa Gia Lân trên google đã trở thành bài tập về nhà phải làm hàng ngày của Bì Bì, dù chỉ đi chuột, đi lên đi xuống, cả đêm cứ vậy trôi qua.

Chuyện buồn cười ở chỗ, thực ra Bì Bì không cần phải vất vả như vậy.

Mỗi tháng Gia Lân đều gửi Cho Bì Bì một bưu phẩm, ân cần thăm hỏi gia đình cô, tiện thể nói mấy câu về tình hình hiện tại của mình. Ví dụ như đang học lái xe, ví như tham gia câu lạc bộ bóng rổ, ví như môn nào cũng đạt điểm A, ví như mới học được cách làm món sườn nướng, blah, blah... Cuối mỗi phong bưu kiện anh đều nói một câu xin lỗi, không hề đề cập đến Điền Hân, cũng không giải thích nhiều. Bì Bì không hỏi âm, cũng không chủ động gọi điện.

Thế giới này cũng không cho phép Bì Bì sa đọa nhanh như vậy.

Hai tuần sau khi cô chia tay Hạ Lan Tĩnh Đình, tòa soạn báo xảy ra một sự kiện. Một phóng viên thực tập lợi dụng quyền hạn yêu cầu đơn vị phỏng vấn đưa tiền và quà bị truyền thông phơi ra ánh sáng. Tổng biên tập giận tím mặt, vì để ngăn cản việc này tái diễn, nên quyết định hủy bỏ quyền phỏng vấn của phóng viên thực tập. Vậy nên thẻ phóng viên thực tập của Bì Bì danh chính ngôn thuận bị thu hồi. Vệ Thanh Đan đành phải tự mình xông pha, định ngày hẹn với Hạ Lan Tĩnh Đình. Nhưng tiếp nhận cuộc hẹn của cô là một vị luật sư nổi tiếng trong tỉnh. Luật sư lễ độ và nghiêm chỉnh nhắc lại việc Hạ Lan tiên sinh từ chối mong muốn được phỏng vấn. Dù không cam tâm tình nguyện, song việc này cứ vậy mà đi vào ngõ cụt.

Bị đả kích, Bì Bì không thể không tìm Vệ Thanh Đan hỏi cho mình một lối thoát.

“Thằng thần mà nói, theo tiền lệ quá là có chuyện phóng viên tạm thời được chuyển sang chính thức, nhưng đó đã là chuyện nhiều năm trước đây. Khi đó tòa soạn báo thiếu người, bộ phận tuyển truyền là một đám thanh niên vô cùng hiếu động, mặc dù không có giấy chứng nhận phóng viên, cũng không được đào tạo chuyên ngành nhưng lại có nền tảng vững chắc, nên viết được rất nhiều tin sáng giá. Tòa soạn thuê họ là phóng viên tạm thời, nhiều người không lâu sau xoay qua làm chính.” Vệ Thanh Đan nhìn ánh mắt tha thiết của Bì Bì, thở dài, “Nhưng tình huống bây giờ hoàn toàn khác. Sinh viên tốt nghiệp ngành báo chí quá nhiều, nơi nào cũng thừa người, còn ai muốn tuyển phóng viên tạm thời nữa?

“Nếu em thật sự muốn làm phóng viên, chỉ có một con đường,” chị ta cuối cùng cũng nói, “Thi nghiên cứu, sửa lại lí lịch của em.”

Thành phố C có học viện báo chí đứng đầu cả nước, mức độ cạnh tranh cũng đứng đầu cả nước. Để có đủ tư cách thi, Bì Bì cần có bằng tốt nghiệp khoa chính quy ngành tin tức. Về điều kiện này, cô đã từng dốc hết tâm can dành được trong kì thi đã báo danh trước đây. Căn cứ vào đại cương hướng dẫn tuyển sinh, cô mua tất cả các sách luyện thi, còn bỏ ra một nghìn đồng để mua các tài liệu hướng dẫn và đề ôn tập. Cô tham gia hai lớp thi thử, học ngày học đêm thuộc lòng các đề mẫu. Trước ngày thi, cô cố gắng quên đi sự thật sau:

— Năm ấy, nghiên cứu sinh ngành tin tức của đại học C chỉ có 23 người. Trong đó, mười lăm người là tham gia theo diện được đề cử. Cuộc thi này chỉ tuyển 8 người. Nhưng con số báo danh đã vượt quá 300, không ít người trong số đó đã tốt nghiệp và được truyền thông địa phương cử tới để đào tạo chuyên sâu.

Bởi vậy, lần đầu tiên tham gia thi nghiên cứu, mặc dù điểm số vượt tất cả các ngành, có mấy ngành còn vượt cả điểm bình quân, nhưng Bì Bì vẫn thi rớt.

Tuy bại nhưng vinh, Bì Bì bị điểm của chính mình hù dọa. Cô thừa nhận, một năm nay, mỗi ngày cô rời giường từ năm giờ sáng, trừ ăn cơm thì chính là đọc sách. Vì muốn khảo thí chính trị thật tốt, cô chăm chỉ đọc báo chí, trước khi ngủ còn đem tin tức trong ngày ôn tập một lần. Đối với kinh tế và chính trị trước nay cô chưa từng có tí kiến thức gì, đối với tin tức, truyền thông, quảng cáo, dư luận, trên internet đã có lý luận chắc chắn. Cô dùng 500% sức lực, phụ lục, dù không thi đậu nhưng lại khiến các giáo sư ấn tượng. Có vị thầy giáo già rất hòa nhã, cổ vũ cô, nói nếu tiếp tục cố gắng, lần sau sẽ có hi vọng.

Một năm này của Bì Bì rất mệt cũng rất phong phú. Cuộc thi làm cô quên đi nhiều chuyện. Kết thúc cuộc thi, cô quyết định để bản thân thư giãn, mua hai vé hòa nhạc NK, hẹn Bội Bội cùng đi xem. Vì thấy người này là ngôi sao ca nhạc nổi tiếng rock and roll, Bì Bì tìm tất cả các album của anh ta, nhờ Bội Bội có thể lợi dụng chức quyền xin cho cô một cái chữ kí.

Không ngờ gần đến giờ xuất phát thì Bội Bội lại bị một người phỏng vấn thực tập kéo lại, làm sao cũng không đuổi được. Bì Bì gấp rút gọi điện cho Tân Tiểu Cúc – người hoàn toàn không có hứng thú với rock and roll, lại được biết buổi tối cô nàng đã có chuyện khác để làm.

Cô đành phải đến sân vận động C sớm nửa giờ để bán một vé. Người mua vé kiên nhẫn mặc cả trả giá với cô, cô ba đồng không đáng hai câu đã bán mất.

Trong lúc đang than thở, ngẩng đầu, liền trông thấy một người đã lâu không gặp.

Hạ Lan Tĩnh Đình.

Phần 2 Thế giới rộng lớn, thời gian quá dài, anh cứ vậy mà lẻ loi tro bụi sống ở một nơi hoàn toàn không thuộc về thế giới của anh, chịu đựng cô đơn lạnh lẽo và đen tối. Là người hay là yêu, cũng đều không dễ dàng.

—————♥♥♥♥♥—————

Cũng không phải tâm linh lương thông, chẳng qua trong thường thức của cô, đàn ông đeo kính râm khi và chỉ khi có ánh mặt trời. Nếu như một người đàn ông mang kính râm khi không có nắng, có thể nói anh ta thuộc về một trong những trường hợp sau:

Một, tinh thần anh ta có vấn đề, là một kẻ ngốc.

Hai, thị lực của anh ta có vấn đề, không muốn người khác thấy mắt anh ta.

Ba, anh ta rất lười, không muốn đổi đi đổi lại kính trên sống mũi.

Bốn, anh ta thích phim hoạt hình, lắm tưởng phim hoạt hình là một.

Cho nên Bì Bì chỉ bằng quơ liếc mắt qua một đám người, liền phát hiện ra Hạ Lan Tĩnh Đình đứng dưới một tán cây, đang cúi đầu gọi điện thoại. Tay trái bị bó thạch cao, được treo lên vai, nhìn có chút thảm hại. Tháng hai đầu xuân, gió mát nhẹ, anh mặc chiếc áo khoác nâu. Bên trong là một chiếc áo len sạch sẽ mềm mại, đường kẻ màu xanh và xám giao nhau, kết hợp với một chiếc khăn quàng cổ tơ tằm đỏ thẫm. Bên dưới là chiếc quần jean bạc màu, rất rộng, rất thành thời, không gò bó. Bì Bì cảm thấy, nếu như đàn ông cũng có thể dùng cụm từ ‘một vạn lần quyến rũ’ (*phong tình vạn chủng*) để hình dung, thì Hạ Lan Tĩnh Đình đúng là như vậy. Anh thân nhiên, ung dung đứng nơi đó, dù không nổi tiếng, mắt cũng không sáng, nhưng toàn bộ phụ nữ đi ngang qua đều không kiềm được ngoái đầu nhìn anh.

Nhưng chuyện này căn bản không thể làm thay đổi ấn tượng mạnh mẽ về Hạ Lan Tĩnh Đình trong lòng cô. Đó chính là, anh là một con hồ ly có lông mềm mượt như nhung, hơn nữa lại là lão hồ ly có bộ râu dài. Sói và chó chính là đồng loại của anh. Vô luận là nhìn anh tuần đáng yêu cỡ nào, giàu có và quyến rũ cỡ nào, anh ta vẫn có hứng thú với gan của Bì Bì.

Viên ngọc trai đỏ trên cổ tay hơi động đậy, mặc dù cách xa nhau trăm mét, Bì Bì vẫn cho rằng, Hạ Lan Tĩnh Đình nhất định phát hiện ra cô. Nhưng gương mặt anh không hề có biểu cảm gì bất thường, vẫn chăm chú nghe điện thoại, bên tay đang bó thạch cao kia cũng không nhàn rỗi, đang cầm ly cà phê.

Nhìn một lúc, Bì Bì chợt cảm thấy, mình nên đi qua chào hỏi. Dù sao Hạ Lan Tĩnh Đình cũng được xem như người quen. Dù sao anh ta cũng từng cứu mạng cô. Vô luận anh ta thuộc dạng dã thú nào thì anh cũng chưa từng chạm vào Bì Bì.

Thậm chí, cô còn nảy sinh sự đồng cảm với anh. Thế giới rộng lớn, thời gian quá dài, anh cứ vậy mà lẻ loi tro bụi sống ở một nơi hoàn toàn không thuộc về thế giới của anh, chịu đựng cô đơn lạnh lẽo và đen tối. Là người hay là yêu, đều không dễ dàng.

Còn một tiếng nữa buổi hòa nhạc bắt đầu, Bì Bì nghĩ, đi qua chào hỏi chắc cũng không làm cô chậm trễ gì, liền đi thẳng đến, vỗ vai anh: “Chào.”

“Chào.” Hạ Lan Tĩnh Đình cúp điện thoại.

“Tay bị thương? Đánh nhau hay là bị tai nạn xe?” Cô hỏi.

“Gãy xương, nhanh liền thôi.” Anh đáp hời hợt, hơi nháu mày nhìn cô, “Gần đây tôi hơi xúi quẩy.”

“Tôi không nhớ anh còn thích cà phê.”

“Trong ly là nước đá.” Anh cười cười, giơ cái ly trong tay trước mặt cô, “Có phải rất mát không?”

Bì Bì bật cười: “Mát thật.”

Hạ Lan Tĩnh Đình lấy điện thoại ầm ầm vài cái, đem đổi thành cấu hình rung, sau đó không nhìn cô hỏi: “Gần đây có khỏe không?”

Hiển nhiên anh chỉ có ý hỏi han, Bì Bì lại cho là thật, đứng đó mặt mày hớn hờ kể chuyện mình trải qua kì thi nghiên cứu như thế nào, nói đến tròn 10 phút. Hạ Lan Tĩnh Đình cũng không thấy phiền, làm ra vẻ hứng thú, còn bắt chọt hỏi cô vài vấn đề. Cuối cùng anh nói: “Cho nên hôm nay em đến nơi này là muốn thư giãn chút sao?”

Bì Bì gật đầu, hỏi: “Anh thì sao? Anh đến đây làm gì? Cũng đến để thả lỏng sao?”

“Tôi đến tu luyện.”

“Tu... Luyện?” Bì Bì kinh ngạc nhìn anh, đề thấp giọng nói, “Hạ Lan Tĩnh Đình, không phải anh đến chỗ này làm gì phi pháp chứ?”

“Hà, không phải như em nghĩ.” Anh vội vàng giải thích: “Chỉ là tôi thích luyện tập hít thở nơi đông người. Lý tưởng nhất là nơi diễn ra trận bóng lớn, lượng khí nhiều, nhiều đàn ông, dương khí tràn đầy. Buổi hòa nhạc rock and roll, căn tin trường học, nhà ga hoặc trạm xe lửa là sự lựa chọn thứ hai. Ngẫu nhiên tôi sẽ đến nhà hàng hoặc sàn nhảy.”

“Anh có thể đừng thành thật quá với tôi được không?” Bì Bì không chịu nổi bị lỗ tai.

“Thành thật là một loại phẩm chất tốt đẹp.”

“Nhưng lúc anh tu luyện, bị quấy nhiễu... Hoặc sẽ làm tổn hại người khỏe mạnh thì sao?”

“Người bình thường sẽ không biết. Tôi rất cẩn thận, tôi tuân thủ theo pháp luật hồ ly.”

Bì Bì cười, “Vậy anh tu luyện cẩn thận. Tôi đi trước.”

“Đợi chút, bên cạnh tôi vừa vịn có chỗ trống, em có muốn ngồi xem cùng tôi không? Hạ Lan Tĩnh Đình bỗng nhiên nói.

“Không muốn.” Bì Bì lắc đầu, chỉ vào đầu mình, “Tôi có một kỳ thi, gần đây tôi vô cùng cần một bộ não hoàn chỉnh.”

“Vậy thì tốt, không làm phiền em nữa, hẹn gặp lại.” Anh phóng khoáng phát tay.

Xem ra có người nói chuyện phiếm là chuyện cần thiết. Chỉ hàn huyên mấy câu, tâm tình Bì Bì trở nên rất nhẹ nhàng.

Đi đến cửa soát vé, cô quay đầu liếc nhìn Hạ Lan Tĩnh Đình lại giật mình.

Anh vẫn đứng nguyên tại chỗ. Sau đó anh lấy trong túi ra cây gậy dành cho người mù, phân biệt phương hướng một lúc, rồi chậm chậm đi về cửa soát vé.

Cửa lớn sân vận động đầy người, dù chỉ dựa vào cây gậy dành cho người mù, Hạ Lan Tĩnh Đình cũng rất thận trọng bước từng bước. Anh không muốn đụng vào người khác, nhưng hết lần này đến lần khác không ít người bên cạnh anh chen tới chen lui, gương mặt tự tin của anh đã biểu lộ chút thần thái không kiên nhẫn.

Chẳng biết vì sao khi chứng kiến cảnh ấy, trong tim Bì Bì lại đau nhói. Cô nhớ sau khi mặt trời lặn, Hạ Lan Tĩnh Đình có thể nhìn thấy mọi vật. Nhưng giờ đã là tối muộn, ngày sớm đã tan, vì sao anh còn không nhìn thấy? Mặc dù khứu giác của anh rất nhạy, có tài nghe rất giỏi. Nhưng ở đây tiếng người ồn ào, không khí nơi đây hỗn loạn, anh sẽ thấy đường chứ?

Nghĩ đến đó, bỗng nhiên cô quay người, đẩy đám người sang hai bên đi đến bên cạnh Hạ Lan Tĩnh Đình, đưa tay nắm lấy tay anh, thấp giọng nói: “Hạ Lan, hướng này. Bên này ít người.”

Anh nao nao, đứng lặng.

“Bây giờ là buổi tối, sao anh lại không nhìn thấy?” Cô nhẹ nhàng hỏi.

Hạ Lan Tĩnh Đình cười như không cười, ngẩng đầu, miệng thoáng qua chút tự giễu: “Bi Bi, có phải lòng đồng cảm của em hôm nay quá mạnh mẽ?”

“Tay anh bị thương rất nặng sao? Nghiêm trọng đến mức thị lực cũng bị ảnh hưởng ư?” Cô tiếp tục hỏi.

“Điều đó làm em bận tâm à?” Lòng mày anh nhíu lại, kiên quyết buông tay cô ra.

“Đương nhiên tôi phải quan tâm rồi!” Cô lớn giọng nói: “Dù thế nào tôi cũng coi là quen biết anh, nếu anh bị thương, dĩ nhiên tôi phải quan, đúng không, Hạ Lan Tĩnh Đình?”

“Nếu đã muốn quan tôi, vì sao không quan tới cùng?” Hạ Lan Tĩnh Đình cười đến quỷ dị hơn, “Em lấy tôi đi, thế nào?”

“Hừ!” Cô đá anh một cước. “Tôi nói anh chỉ giỏi ba hoa.”

Cô rất giận, vô thức ấn vào cánh tay bị thương của anh, anh đau đến cắn răng. Cô vội vã buông tay ra: “Nói cho tôi nghe đi, sao anh lại bị thương? Đánh nhau với người ta à?”

Anh nói gà nói vịt: “Em có xem hòa nhạc không? Đã bắt đầu rồi.”

“Làm sao anh biết?”

“Khả năng nghe của tôi rất tốt.”

“Vậy thì đừng mất thời gian nữa.” Cô lăm băm một câu, nắm tay anh, dẫn anh đi vào trong sân vận động ngoài trời.

Không thể tưởng tượng được người có tiền như Hạ Lan Tĩnh Đình lại mua vé kém hơn Bi Bi, ở hàng cuối cùng. Vào trong người đã ngồi kín hơn một nửa, hai người đi thẳng qua đám người, bước lên từng bậc, Bi Bi cảm giác giống như ngồi giữa không trung, hận không thể mang theo cái bình dưỡng khí. Nhìn xuống bên dưới, sân khấu chỉ to bằng bàn tay, người bên dưới to như cái đầu đinh. May mà có trang bị dàn âm thanh tiên tiến, trên sân khấu còn một màn hình lớn. Trường nhóm nhạc NK có nghệ danh là ‘A Quy’ một nam sinh gọi cầm, giọng nói tình tứ, hiền hậu, mang theo âm điệu cổ điển nồng đậm. Phụ nữ bốn mươi tuổi trở xuống đều bị anh ta mê hoặc đến thần hồn điên đảo, Bi Bi cũng không ngoại lệ. Mới hát được nửa bài, cô cùng đám fans hâm mộ đã hét lên. “A Quy.. A Quy... em yêu anh như chuột yêu gạo!”. Vừa hét vừa cầm khăn choàng cổ trong tay vẫy vẫy, vừa hát vừa nhảy, cho thấy sự hâm mộ cuồng nhiệt như thế nào.

Bài hát thứ hai, ‘phố Chu Tước’ là một bài có giai điệu chậm, do A Quy một mình ôm ghi ta hát. Đây là bài hát làm nên tên tuổi của anh, cảm xúc trong bài rất phong phú, nồng nàn, dạt dào tang thương, như tiếng hát của anh, thanh thuần mà ưu thương, thánh thót cao vút, tình tứ uyển chuyển, chuyển tông nhẹ nhàng, thật là một bài hát da diết triền miên, khoan khoái đến tận tim gan. Bi Bi nghe hoài không chán, từng lập kỷ lục nghe 85 lần trong một đêm. Giai điệu hay, ca từ cũng tuyệt:

“Ngủ quên trong điệu vũ nghệ thường, lời ca ngâm dưới rừng đào hoa bay. Sương giá đọng, xích đu lấp lánh.

Đường chân trời xa xăm, mỏng manh như dải lụa, gió thổi áo lạnh tung bay, dưới ánh đèn xanh lơ hồng mềm mại, bàn tay nhỏ nhắn biến thành ráng mây chiều.

Bút lông nhọn viết lên chéo chắn, nghe sáo thổi.

Đêm rì rã tiếng thổi thúc sương giá bạc đầu, vết chân lục lạc giẫm lên giấc mộng ... giẫm lên giấc mộng quay về, Trường An dưới ánh trăng.

Trường An dưới ánh trăng, nơi đó thuộc về ai.” [♥Tiên♥ tạm dịch, không được sát nghĩa, văn chương tở kém cỏi, vật vờ lắm mới nghe xuôi được tí chút, ^^.]

Hạ Lan Tĩnh Đình ngồi giữa rừng khán giả kích động, trông rất bình thản, anh đã lấy kính xuống, đôi mắt luôn luôn khép hờ kia giờ đã mở ra hoàn toàn, nhìn thẳng về phía trước như hết sức chăm chú, nhưng với vẻ mặt thờ ơ. Từ đầu buổi diễn đến giờ, suốt hai tiếng, anh vẫn không hề nhúc nhích, cũng chẳng nói lời nào. Mặc cho Quan Bi Bi la hét nhảy nhót bên cạnh anh thế nào, anh cứ coi như không hề hay biết.

Buổi biểu diễn sắp kết thúc, Bi Bi lấy trong túi xách ra mấy cái đĩa CD chen lên trước, cổ vươn tay thật dài về phía sân khấu, muốn xin chữ kí của thần tượng. Nhưng không nói cũng biết, dù cô có nỗ lực chen lấn thế nào cũng không chen qua nổi đám người ở hàng đầu. Trong đó có một người hâm mộ đã thô lỗ đẩy cô ra, khiến cô bị đẩy ra phía ngoài, nơi mà sân khấu nằm ngoài tầm với của cô.

Bi Bi đành bất mãn quay về chỗ, vừa thờ hờn hờn, vừa than vãn. Hạ Lan Tĩnh Đình đứng lên, nói: “Em không xin được chữ kí sao?”

“Không. Đông quá, chen được vào trong không đơn giản chút nào.”

Anh cười nhạt: “Biết vậy, em còn đi xem họ chen chúc.”

“Người ta là fan hâm mộ của Quy Quy đó! Tôi rất thích ‘Phố Chu Tước’ của anh ấy, còn thích cả câu ‘Một chút đau, một chút yêu, đều phải hỏi liệu em có tồn tại?’ trong album mới ra nữa.

Hạ Lan Tĩnh Đình phì cười: “Em không thấy câu đó nghe rất buồn nôn ư?”

Bì Bì ngông nghênh nói: “Thích chính là vì buồn nôn như thế.”

Ca sĩ đã rời sân khấu, khán giả cũng tan dần. Tâm tình Bì Bì rất vui, nắm lấy tay Hạ Lan Tĩnh Đình, dẫn anh cùng đi đến cổng chính. Còn tỏ ra rất quan tâm hỏi anh: “Anh cần tôi gọi taxi giúp không?”

“Không, tôi muốn gặp một người bạn, tự mình tản bộ về nhà là được rồi.”

“Nhưng mà, nơi này cách nhà anh rất xa đấy.”

“Vậy em có vui lòng đi cùng tôi một đoạn không?”

“Anh không gặp bạn nữa sao?”

“Là anh ta muốn gặp tôi, nói mấy câu thôi.”

Trong lòng Bì Bì nghĩ, đã tốt thì tốt cho trót, tiền phạt thì tiền đến Tây, dù sao đêm nay cô cũng không còn chuyện gì khác, bèn đáp: “Được thôi.”

Cô vẫn nắm tay anh, chậm chậm đi bên cạnh. Hai người lẳng lặng đi qua một khu chợ đêm, người đi bộ rất đông, tiếng rao của người bán hàng các cửa hàng trên phố vang lên truyền đến rôm rã. Tay của Hạ Lan Tĩnh Đình rất ấm, nhưng lòng bàn tay hơi chai cứng, tình tế cảm nhận có thể cảm giác được những đường vân bên trên. Trên người anh vẫn là mùi dương xỉ chôn rùng già đó, càng đến gần càng ngửi thấy rõ hơn.

“Bạn của anh hẹn gặp anh ở đâu?” Đi chừng mười lăm phút, Hạ Lan Tĩnh Đình vẫn không có ý dừng lại, cũng không hề nhận được bất kì cuộc gọi nào, anh dường như cứ đi về trước một cách vô định.

Hạ Lan Tĩnh Đình nói: “Người đó đến rồi, ở ngay phía sau chúng ta.”

Quả nhiên, có một chiếc limousine màu đen dừng lại cách họ không xa, một thanh niên mang kính râm bước ra.

Bì Bì lập tức đứng hình, dụi dụi hai mắt, cố gắng xác nhận người mình thấy không phải mơ.

Người đó chính là A Quy. A Quy nguy nga lộng lẫy, A Quy tỏa sáng lấp lánh. Bì Bì trong nhất thời tim đập dồn dập, mày mặt đỏ bừng.

Anh ấy không mặc trang phục diễn lộng lẫy, mà mặc một chiếc áo thun xám màu, bước đi dưới ánh đèn đường nhấp nháy, không khác gì những thanh niên đang đi dạo phố khác. Bì Bì vốn chưa từng trông thấy hình ảnh gần gũi của anh như vậy, nhưng hằng ngày, mỗi lần mở CD, trên CD đều có chân dung thật lớn của anh, cô không thể nhìn nhầm.

“Chào, A Quy.” Hạ Lan Tĩnh Đình bước lên chào hỏi.

“Tiên sinh.”

Bì Bì cảm thấy, giọng điệu của A Quy rất lạ. Trong giới ca sĩ, anh nổi danh là một kẻ nổi loạn của dòng nhạc pop, lời bài hát rock cũng tràn đầy ngôn từ thô tục, nhưng gặp Hạ Lan Tĩnh Đình, lại trông giống như thái độ cung kính, lễ phép như học trò gặp thầy giáo.

“Vị này chính là Quan Tiểu thư.” Hạ Lan Tĩnh Đình giới thiệu.

“Quan tiểu thư, xin chào.” A quy cười với Bì Bì, nụ cười rất thẹn thùng, e lệ.

“Tiểu cô nương này muốn xin chữ kí của cậu. Hiện giờ có tiện không?” Hạ Lan Tĩnh Đình nói.

“Tất nhiên, tất nhiên,” anh ta lấy bút ra, ân cần hỏi: “Tiểu thư, người cần tôi ký ở đâu.”

Bì Bì đứng ngây một chỗ, vẫn mê mải nhìn thần tượng, sau một lúc mới lấy lại tinh thần, vội lấy CD đã chuẩn bị sẵn từ trước trong túi xách ra, đưa lên. A Quy vung bút, kí lên tất cả các CD, còn viết mấy lời chúc thật dài.

Bì Bì kích động đến nỗi hai chân nhũn ra, thấy anh kí xong, lấy máy ảnh ra, được một tắc lại muốn một thước nói:

“A Quy ca ca, cho hỏi ... tôi ... có thể chụp chung với anh một bộ ảnh không?”

“Không thành vấn đề.”

Cô lôi kéo một người qua đường, nhờ chụp giúp họ, tách tách tách, ba góc khác nhau, ấn liên tục ba cái.

“Chúc mừng cậu, buổi diễn rất thành công.” Hạ Lan Tĩnh Đình nói.

“Quá khen.” A Quy cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Tiên sinh, ngài có cần tôi đưa ngài về nhà không?”

“Không cần.”

“Buổi diễn lần tới sẽ ở Bắc Kinh, tiên sinh ngài có thời gian hạ cố đến dự chứ?”

“À ... chỉ sợ tôi đi không được.”

A Quy không dám kiên trì, nhưng nói: “Tiên sinh, A Quy cần sự chúc phúc của ngài.”

Hạ Lan Tĩnh Đình vươn tay, sờ lên đầu anh ta: “Chúc cậu mọi việc đều thuận lợi.”

“Tiên sinh còn gì dặn dò không?”

“Không có.”

“Thế thì, A Quy xin cáo từ.”

“Xin đợi một chút.” Bì Bì chạy vội đến nói, “A Quy ca ca, tôi có thể hỏi một vấn đề cuối cùng không?”

A Quy nhìn cô, rất nhẹ nhàng nói: “Xin cứ nói.”

“‘Phổ Chu Tước’ tuyệt vời như thế, hay như thế, xin hỏi anh lấy cảm hứng từ đâu để sáng tác?”

A Quy hơi có vẻ suy nghĩ rồi nói: “Đó là một ca khúc viết từ rất xưa.”

“Hả?”

“Có lẽ cô phải hỏi người bên cạnh.” A Quy nói, “Ca từ và giai điệu đều do chính người ấy viết.”

End chương 17

****[Tác giả chú thích: 'phổ chu tước' là bản văn xuôi, của Lăng Tiểu Thiên tiên sinh, Định Nhu rất thích, liền lợi dụng mang về đây. Ghi chú rõ xuất xứ, không phải sao chép bản quyền.]

****[♥Tiên♥: = =” chị ơi, văn xuôi gì mà còn khó hiểu hơn cả thơ nữa.]

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Đó Là Quá Khứ Của Anh

Edit: ♥Tiên♥

Đây là chuyện gì? Là chữa thương đó sao? Vết thương của cô vốn chỉ hơi đau, bị hơi thở mang mùi hương của anh thổi vào, lập tức trở nên ngứa ngáy. Cơ thể họ càng ngày càng gần sát vào nhau, gần đến nỗi có thể cảm giác được những thớ ngực săn chắc của anh. Anh gần như đang ôm chầm lấy cô.

—————♥♥♥♥♥—————

Trên con đường lát đá thạch anh là ánh đèn tối tăm âm ỉ. Vừa rẽ sang một phố khác, bầu không khí nhất thời trở nên vắng vẻ, chỉ nghe thấy tiếng bước chân của hai người.

Chẳng hiểu sao, sau khi biết “Phổ Chu Tước” do Hạ Lan Tĩnh Đình sáng tác, Bì Bì bỗng thấy hơi hụt hẫng. Vốn dĩ, ban đầu có rất nhiều nghi vấn muốn được tỏ tường, nhưng đột ngột đều phải nuốt trở vào. Cảm giác này giống như khi bạn rất thích một cuốn sách, do đó bạn cũng thích luôn tác giả của cuốn sách đó, nhưng đột nhiên anh ta nói với bạn rằng, anh ta không phải là người viết nó, thật không thoải mái chút nào. Bì Bì thích A Quy chính vì thích “Phổ Chu Tước”, sau đó dần dần trở thành fan hâm mộ cuồng nhiệt. Cô đã làm tất cả những chuyện mà một fan hâm mộ thường làm như: sưu tầm CD, sưu tầm áp phích, sưu tầm tin tức và hình ảnh về thần tượng. Nhớ ngày sinh nhật anh, biết khẩu vị của anh, biết màu sắc yêu thích của anh, biết luôn cả bộ phim mà anh thích nhất. Thật ra, A Quy không phải một mỹ nam mang vẻ đẹp cổ điển. Ngoài vẻ mặt ôn hòa với vài nét quyến rũ, dáng người hơi thấp thì vẫn còn vương hơi thở một học sinh. Nhưng anh ta có một đôi mắt u buồn đa cảm, sự yêu thích của Bì Bì với anh ta tựa như nước sông Trường Giang mùa xuân uốn lượn chảy êm đềm tình tứ quanh núi xa, cứ tuôn trào thao thao bất tuyệt không ngừng. Thần tượng ca sĩ nữ của cô đã bị đổi nhiều lần, nào là Vương Phi, Lâm Úc Liên, Lam Tâm Mĩ, bây giờ là Điền Chấn, nhưng thần tượng nam ca sĩ thì chỉ có một người này, không còn ai khác. Thế nên, mới nghe thấy “Phổ Chu Tước” không phải do A Quy viết, những cảm giác và ấn tượng của Bì Bì đối với anh ta đều biến mất, nó hết như bị thất tình.

Dọc đường, cô không còn tí chút tinh thần nào để trò chuyện, chỉ yên lặng nắm tay Hạ Lan Tĩnh Đình, nhắm phía trước mà đi. Cô không dám đi quá nhanh, dù sao Hạ Lan Tĩnh Đình cũng không nhìn thấy, chỉ đang bước theo cô một cách mù quáng. Nếu bước quá nhanh sẽ cho thấy bản thân mình thiếu kiên nhẫn. Cô cẩn thận lựa chọn con đường rộng, bằng phẳng, không có mương rãnh, tránh những đường có chợ đêm, vỉa hè đông hàng rong và người đi bộ, thà rằng chấp nhận đi đường vòng. Kết quả là, vòng vo quanh một hồi, cô bị lạc đường, không thể không bước chậm lại, vừa đi vừa nhìn đông nhìn tây, tìm biển chỉ dẫn. Hạ Lan Tĩnh Đình mãi đến lúc này mới nói: “Rẽ phải, đi thẳng thêm một đoạn chính là Phố Đông.”

Bì Bì ngẩn ra, dừng lại: “Sao anh biết? Anh có thể nhìn thấy đúng không?”

“Phố Đông có một quán thịt bò Hồi giáo, mùi đặc trưng của nó phát ra từ hướng bên phải, cách đây không xa.”

“Trong thành phố này có ít nhất một trăm quán thịt bò Hồi Giáo, sao biết chính là quán này?”

“Đúng là quán thịt bò phố Đông, tôi chắc chắn.”

Khứu giác của Hạ Lan Tĩnh Đình rất siêu phàm, dĩ nhiên cô tin vào phán đoán của anh, liền dắt anh rẽ sang phải, quẹo vào một con phố tối và im lìm. Bên trái là đường ô tô, bên phải là một dãy tòa nhà văn phòng yên tĩnh. Bì Bì nghe thấy tiếng chó sủa văng vẳng xa xa, đoán chừng phía sau đó là khu dân cư.

“Ồ đây có chó.” Bì Bì đẩy đẩy tay anh.

“Chúng đã bị xích lại rồi.”

“Những con chó này thật thông minh, xa vậy cũng có thể đánh hơi được sự xuất hiện của anh.”

”.....” Hạ Lan Tĩnh Đình quay sang nhìn cô, mặt lạnh như sắt. Bì Bì vội ngậm miệng.

Đi thêm vài bước, cuối cùng không nhận được nữa cô hỏi: “Bản nhạc ‘Phố Chu Tước’ là do chính anh viết lời?”

“Ừ.”

“Nhạc cũng do anh phổ?”

“Ừ.”

“Anh rất am hiểu nhạc lý?” Sợ anh thấy mình nhiều lời, Bì Bì nói thêm: “Tôi không biết chút gì về nhạc lý, có điều rất thích âm nhạc. Nhất là những bản nhạc thịnh hành.”

“Tôi đã từng say mê âm nhạc.” Anh lơ đãng đáp.

“Vậy anh biết đàn tranh không? Cái đàn có ba mươi sáu dây ấy?” Bì Bì bỗng nhớ đến một buổi diễn văn nghệ thời trung học, hôm ấy Uông Huyền mặc trang phục cổ trang, trình diễn đàn tranh, cái bộ dáng thanh lịch ấy khiến cho nữ sinh cả ban đều hâm mộ, ghen tị và thèm muốn chết đi được. Vì thế, Bì Bì cũng về nhà âm ỹ, muốn bắt chước học đàn tranh, bà nội đành đưa cô đi tìm thầy dạy, sau khi hỏi thăm mới biết phí học là một tiếng một trăm đồng, đó là còn chưa tính chuyện phải tự mua đàn. Lúc ấy, không cần bà nội ngụ ý, Bì Bì liền chủ động từ bỏ.

“Đó là một loại đàn cổ. Tranh bình thường có mười hai dây, Sắt có hai mươi lăm dây.”

“Vì sao lại viết một bài hát buồn như vậy? Anh có chuyện gì đau buồn sao?”

“Thưa cô, cô đang muốn thăm dò quá khứ của tôi ư?”

“Ừ, nói đi, tôi sẽ cho anh những lời khuyên hữu hiệu.” Cô quay đầu, nhìn anh một cách đầy tò mò.

Anh có phản ứng hơi lạ, quay đầu đi, tránh ánh mắt của cô.

Rõ ràng, đây không phải chủ đề anh thích, vì vậy một từ cũng không trả lời.

“Tộc Hồ của anh ừm ... cũng giống con người, cũng có tình yêu ư?” Càng bí ẩn càng nhiều suy đoán, Bì Bì càng cảm thấy hứng thú với anh hơn.

“À thì có..” anh nói, “Bây giờ đang là mùa.”

“Ý anh chỉ là Mating Season ([mùa giao phối]) đúng không?” Thật là ngượng nếu dùng tiếng hoa để diễn đạt, Bì Bì suy nghĩ nửa thì cười đến sặc sụa.

Anh liếc nhìn cô một cái, nói: “Đúng vậy. Điều này rất đáng cười sao?”

“Không. không phải vậy ...” Bì Bì xấu hổ.

“Loại người cũng có kì động dục, chẳng qua vì yêu cầu của nền văn hóa, nên nó mới bị kiềm nén và chôn vùi vào vô thức.”

“Đây là câu nói của Freud.”

“Ông ấy nói rất có lý.”

“Vậy còn anh, đức tin của anh là gì?”

“Tôi là hồ ly tu tiên, dĩ nhiên tin đạo.”

“Đạo? Là Đạo của Đạo gia ư?”

“‘Trời đất cùng ta cộng sinh, vạn vật cùng ta là một.’ Tôi rất thích câu này.”

“Có phải là ý ‘ đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật’ không?” Bi Bi đắc ý, cảm thấy may mắn vì giờ ngữ văn thời đại học đã học hành nghiêm túc, từng đọc qua một chút về Lão Tử.

“Không phải,” Hạ Lan Tĩnh Đình lắc đầu, “Phải đảo lại mới đúng. Theo đạo mà nói, chúng tôi không có khởi đầu, cũng không có kết thúc. Thế giới chính là một loại thân rễ, giống như thường xuân bám kín đầy vách tường, lại vừa giống như rong rêu vương vãi đầy trong nước, không có thân chính, cũng không có thân nhánh. Mỗi một cành thân đều có thể trở thành một thân chính độc lập, mỗi một rễ nhánh cũng đều có thể phát triển thành một hệ rễ khác. Chúng tôi không thích giống như loài người, thứ gì cũng muốn hợp thành một thể thống nhất.”

Những câu trên rất đáng để nghiền ngẫm. Bi Bi đột nhiên thấy Hạ Lan Tĩnh Đình rất sâu sắc. “Đây là cách nghĩ của riêng anh, hay là cách nghĩ được mọi người trong tộc của anh chấp nhận?”

“Nghĩ như thế nào là chuyện của riêng mình, vì sao lại quan trọng việc được mọi người chấp nhận?” Anh nhướn mày, tháo kính xuống, cất vào túi quần.

Ánh trăng tạo ra bóng đổ trên gương mặt anh, khiến mày trán càng thêm rõ ràng hơn, càng phô ra những đường nét thẳng tắp khỏe khấn như tác phẩm điêu khắc. Cổ hương khí dương xỉ như có như không kia chợt trở nên nồng đậm.

“Ánh trăng tối nay rất đẹp, phoi trắng lâu như vậy, anh có cảm thấy tốt hơn không?” Bi Bi hỏi.

“Cái gì tốt hơn?” có vẻ như không nghe rõ câu hỏi của cô, anh nghiêng tai đến hỏi.

“Tay anh, thêm mắt của anh nữa.”

“Không.”

Đường phố càng ngày càng hẹp, cũng càng ngày càng tối, cô đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân hỗn độn phía sau. Cô liền nổi lên sự cảnh giác, kéo Hạ Lan Tĩnh Đình bước nhanh về phía trước, muốn thoát khỏi những người đằng sau.

Mấy người kia cũng bước nhanh hơn, gần như là chạy, khoảng cách giữa họ càng ngày càng rút ngắn, lại liên tục bám theo họ không tha.

Bi Bi nói nhỏ: “Nguy rồi, Hạ Lan, chúng ta sắp gặp phiền phức!”

Không chờ anh đáp, cô nói thêm: “Mau đưa ví tiền của anh cho tôi, xem chừng họ đến vì muốn cướp tiền.” Cô lấy ví của mình ra, trong đó còn ba trăm đồng, cô rút hai trăm bỏ vào túi áo.

Tay Hạ Lan Tĩnh Đình vẫn không di chuyển: “Vì sao tôi lại phải đem ví tiền của tôi đưa cho người khác? Hơn nữa tôi cũng không có ví tiền.”

Bi Bi lúc này mới nhớ ra, Hạ Lan Tĩnh Đình căm ghét tất cả các vật dùng làm từ da, dĩ nhiên không có ví. Tiền của anh cất trong túi áo, còn phàn nàn nói, loài người nếu đã phát minh ra túi áo, cần gì phát minh thêm ví tiền.

Thế nhưng, đây là lúc để bàn luận chuyện bầy sao?

“Nghe này Hạ Lan, tay anh đang bị thương, mắt anh lại không nhìn thấy, phía sau có ba người có ý đồ không tốt đang bám theo, chúng ta lại không phải là đối thủ của họ.”

“Được rồi.”

Anh nghĩ nghĩ, bèn trung thực lấy trong túi ra một sấp tiền, nhồi vào tay Bi Bi, đồng thời hươ hươ di động: “Chúng ta có nên báo cảnh sát?”

“Quá muộn rồi, chắc chắn chỉ nghe thấy chuông báo bận. Nếu chúng thật sự ra tay, anh hãy chạy trước. Tôi biết chút tán đả, ước chừng có thể cản bọn chúng được một lúc.” Bi Bi tỏ ra rất anh hùng vỗ vỗ vai anh.

Khóe miệng Hạ Lan Tĩnh Đình giật giật: “Xin lỗi, tôi nghe không rõ. Em muốn nói — em sẽ bảo vệ tôi?”

“Tất nhiên. Lần nào tôi chẳng bảo vệ anh, bạn học Hạ Lan?”

“Tôi có phần hơi xúc động.” Anh nói, “Ân tình này phải hoàn trả thế nào đây?”

“Không cần trả. Là miễn phí.”

Trong nửa năm qua, ngoài việc chuẩn bị cho kì thi nghiên cứu sinh, Bi Bi còn tham gia một lớp tán đả. Nguyên nhân là do được Bôi Bội tặng một thẻ thành viên của một trung tâm thể dục, nhưng thuộc cấp thấp nhất. Ngoài tập thể hình và bơi lội, chỉ có thể tham gia những lớp sơ cấp, chẳng hạn như vũ đạo, yoga, võ thuật, tán đả ... linh tinh. Bi Bi vốn muốn học yoga, nhưng phát hiện ra lớp đã đầy từ lâu, chỉ còn lớp tán đả dành cho nữ là còn vài chỗ trống, liền báo danh vào, một tuần hai buổi học. Sư phụ nói cô tiến bộ rất nhanh, sẽ cho cô thay mặt cả lớp tham gia thi đấu biểu diễn tán đả nghiệp dư cấp thành phố. Vì đợt thi đấu này, Bi Bi tập rất nghiêm chỉnh, bao cát bị cô đánh vỡ đến mấy cái. Có điều kinh nghiệm thực tế ... một lần cũng không có.

Khi cô quay lại trông thấy ba người đằng sau, lòng dửng dưng thời điểm đó nhất thời giảm xuống chỉ còn tí xíu.

Đó là ba người đàn ông, người không cao, hơn nữa còn gầy. Cơ bắp cũng chẳng có.

Nhưng điều đáng sợ là, trên tay mỗi người đều nắm một con dao chói lọi.

Còn cách nhau hai mét, hai bên đều đứng lại.

“Này, hai người kia, cho anh em mượn ít tiền mua thuốc đi.” Một tên thô thiển ở giữa cất tiếng.

Không nói lời nào, Bi Bi liền ném ví tiền của mình qua.

Một tên râu ria trong đó chỉ vào Hạ Lan Tĩnh Đình: “Tiểu tử, ví tiền của mày đâu?”

Bi Bi nói lớn: “Chẳng lẽ các người không thấy anh ấy bị mù à? Anh ấy có thể có tiền sao?”

“Ồ, cô em xinh đẹp còn cố che chở nó. Thế nào, người yêu của em hả?”

Tên râu ria tiến hai bước về phía cô, hút một điếu thuốc, rít lên cười: “Nó bị mù sao? Mắt mở rất to đó.”

Dứt lời, rất hèn hạ phả một ngụm khói lên mặt cô.

Trong khói thuốc phả ra còn mang theo mùi của rượu thịt. Bi Bi không nhìn được, ho sặc sụa, bị bộ dạng mê gái đáng ghê tởm của hắn làm cho mắc ói.

“Anh ấy không có ví, đây là tiền của anh ấy.” Bi Bi cuộn sấp tiền trong tay lại, ném qua.

Tên kia nhìn lướt qua độ dày của cuộn tiền, quăng sang cho tên bên cạnh, cười nói: “Hà, tên oắt này có không ít tiền nhì, tiền trong thẻ ngân hàng chắc là còn nhiều hơn! May mà gần đây có một cái máy atm, thẻ của chú em đâu?”

Hạ Lan Tĩnh Đình ném cho hắn tấm card, trong khoảng khắc, bị hắn ném trở lại.

Tên râu ria đột nhiên kéo tay Bi Bi, khóa vào trong ngực mình, dí con dao lên cổ cô, nhe răng cười gằn: “Thẻ có mặt mã, chính mày phải đi rút, chúng tao muốn hai vạn. Tạm thời giữ bạn gái mày làm con tin.”

Cánh tay hắn ta vòng quanh cổ cô rất chặt, râu ria dày đặc phát ra mùi chua khó ngửi. Người hắn dán sát vào eo cô, còn vô lại uốn éo vặn vẹo một chút.

Mặc dù gần trong gang tấc, Hạ Lan Tĩnh Đình cũng không biết hắn ta đã làm gì, nhưng mắt anh dần dần nheo lại.

Lúc này, người Bi Bi đột nhiên xoay một cái, chế ngự bàn tay đang cầm dao của tên râu ria, một cước bay ra, khiến hắn lao đảo! Tên đó cũng không ngần ngại, liền cầm dao nhào về phía cô.

Chuyện xảy ra kế tiếp không ai ngờ tới. Tất cả mọi thứ diễn ra quá nhanh, không ai thấy rõ chuyện gì. Chỉ thấy cơ thể tên râu ria gập cả con dao của hắn đột nhiên văng ra, băng qua thanh chắn đường, rơi xuống một chiếc xe đang chạy ngang qua.

Phía đó truyền đến tiếng phanh khẩn cấp, tiếp theo là một tiếng hét thảm thiết vang lên, tên đó hình như bị va phải, người lăn mấy vòng trên đất rồi nằm im không nhúc nhích.

Hai tên còn lại hoàn toàn ngây dại, ngơ ngác nhìn Hạ Lan Tĩnh Đình, miệng há hốc, cả buổi không thể thốt được lời nào.

“Tôi nghĩ, bạn của các anh vừa mới xảy ra tai nạn.” Hạ Lan Tĩnh Đình thản nhiên nói, “Hai vị có phải cũng muốn thử?”

Hai người tựa như thấy quỷ giữa ban ngày, quăng tiền và thẻ, co cẳng bỏ chạy.

Mãi cho đến lúc này, Bi Bi mới cảm thấy có một chút đau và ảm ảm không tự nhiên trên cổ. Lấy tay sờ lên, liền phát hiện ra có máu, có lẽ dao của tên kia đã làm cô bị thương.

Nhưng điều mà cô ngạc nhiên chính là, tay trái của Hạ Lan Tĩnh Đình vẫn còn treo trên cổ. Chẳng nhẽ anh chỉ dùng một tay mà có thể ném một người đàn ông hơn trăm cân ra ngoài? Quá khó tin. Trong tiểu thuyết võ hiệp cũng không viết như thế.

Cô nhặt tiền và thẻ trên đất đưa cho anh, còn nghiêm túc nói: “Chuyện vừa rồi, cảm ơn anh.”

“Em bị thương?” Anh quay sang, đối diện với khuôn mặt cô, hỏi.

“Chỉ là một vết thương nhỏ. Không sao đâu.” Cô tìm băng cứu thương trong ví, nhưng tìm tới tìm lui không thấy.

“Em có ngại không nếu tôi giúp em cầm máu?”

“Hả? Anh biết? Dĩ nhiên không ngại.” Bì Bì cười, “Anh có mang theo thuốc lá không? Lá cây thuốc lá có thể cầm máu.”

“Tôi có phương pháp tốt hơn.” Anh kéo cô đến bên cạnh một bức tường.

Sau đó, anh đưa tay giữ má cô, cúi đầu xuống. Làn môi lạnh xẹt qua chóp mũi cô, dừng lại trên miệng vết thương, nhẹ nhàng hút vào. Động tác của anh rất dịu dàng, cẩn thận, vừa tới tới lui lui, như một con mèo đang liếm láp một bát mật ong.

Toàn thân Bì Bì chấn động, gần như run lên. Không kiềm được tự hỏi, người ở trước mặt mình là hồ ly hay chính là ma cà rồng.

Đây là chuyện gì? Là chữa thương đó sao? Vết thương của cô vốn chỉ hơi đau, bị hơi thở mang mùi hương của anh thổi vào, lập tức trở nên ngứa ngáy. Cơ thể họ càng ngày càng gần sát vào nhau, gần đến nỗi có thể cảm giác được những thứ ngực săn chắc của anh. Anh gần như đang ôm chầm lấy cô.

Lòng Bì Bì hoang mang, tay không biết đặt vào đâu, bèn nắm chặt lấy mái tóc của anh.

“Uhm ... Ah ... là cách này hả ...” Cô mặt đỏ tai hồng, cả người nhũn ra.

“Tất cả loài vật đều chữa thương như thế này ...”

“Cần ... cần thời gian lâu không?”

“Nhanh thôi.”

End chương 18

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Buổi Party Của Nhóm Hồ Ly

Phần 1

Nên nhớ, cho dù cậu là người thế nào, đến đó gặp ai đều phải ngẩng cao đầu mà bước, phải xem mình chính là một công chúa

—————♥♥♥♥♥—————

Rốt cuộc thì tối hôm đó, Bì Bì không cùng Hạ Lan Tĩnh Đình về phố Nhân Đình.

Dù Hạ Lan Tĩnh Đình đã anh dũng cứu cô, nhưng những gì xảy ra phía sau lại khiến cô cảm thấy tình hình không ổn. Bởi vậy, cô dối rằng mình phải chuẩn bị cho kỳ sát hạch, tiễn Hạ Lan đến chân núi, gọi giúp anh một chiếc taxi, rồi ra về. Sau khi đến nhà, cô còn tắm rửa thật chu đáo, soi gương kiểm tra vết thương trên cổ. Chỉ thấy một vết hồng nhợt nhạt, tựa như bị đầu bút xướt nhẹ qua, đã hoàn toàn lành lặn. Cô đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve lên nơi ấy, nhớ lại khoảnh khắc ngọt ngào khi đôi môi của anh in dấu trên đó, trong trái tim cứng cỏi đang âm thầm dịu lại. Thế nhưng, lúc cô trông thấy gương mặt không có gì đặc biệt của mình hiện lên trong gương, cô lại thấy chán chường, những hoài nghi lo nghĩ trong lòng lại trào dâng mạnh mẽ. Dù bàn về tướng mạo hay là gia thế, cô đều chỉ là một cô gái rất mực tầm thường, có lẽ cô có thể thu hút sự chú ý của anh, nhưng chẳng qua là nhờ lá gan của mình thôi. Huông chi, cô cũng không thể xác định, đằng sau lớp da tuần tú, xuất chúng kia của Hạ Lan Tĩnh Đình là những diện mạo gì. Là một con thú giương nanh múa vuốt ư? Hay là một âm hồn ngàn năm chưa tan? Anh sẽ luôn dây dưa với cô sao? Và cô rồi sẽ yêu anh sao? Nếu như cô thật sự yêu anh, liệu anh có ăn cô không?”

Ngày hôm sau, cô lo sẽ nhận được điện thoại của Hạ Lan Tĩnh Đình, sợ anh sẽ mượn cớ đã cứu cô mà bắt cô làm đủ thứ chuyện, kiểu như cùng anh phơi nắng hoặc những việc tương tự chẳng hạn. Kết quả, cô đã căng thẳng vô ích suốt một ngày, Hạ Lan Tĩnh Đình không hề tới tìm cô. Tròn hai tháng kế tiếp, cô cũng không có bất cứ tin tức nào của anh. Bì Bì thờ ra, bụng lòng sự phòng bị đi rất nhiều, nhưng lòng không kiềm được lại nổi lên sự hiếu kỳ, trong hiếu kỳ lại sinh ra một ít chờ đợi.

Một ngày vào giữa tháng tư, cô đang thống kê bán thảo của các phóng viên trong phòng tổng biên, điện thoại văn phòng bắt ngờ reo lên. Cô nhấc ống nghe, rất chuyên nghiệp tự giới thiệu trước: “xin chào, phòng tổng biên Báo Chiều thành phố C xin nghe.”

“Chào, Bì Bì.” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của một người đàn ông.

“Chào —” Bì Bì nhất thời không đoán được ai, bởi nghe hơi có phần ồn ào, “Cho hỏi ai đang gọi đây ạ?”

“Hạ Lan Tinh Đình.”

“A! Chào anh, Hạ Lan!” Không biết tại sao, nghe thấy giọng anh Bì Bì có chút phấn khởi, khi cô nhận ra điều đó, liền vội vàng đề thấp giọng lại: “Tìm tôi có chuyện gì không?”

“Tôi nay tôi có một nhóm bạn muốn đi công viên Sâm Lâm du xuân, mọi người cùng nhau đốt lửa, nướng thịt, chơi bóng, rất đông vui, rất náo nhiệt, em có muốn đến chơi không?”

“Mấy giờ?”

“Tám giờ rưỡi.”

“Được. Tôi có cần mang theo thứ gì không?”

“Không cần, em chỉ cần đưa người đến thôi là được rồi. Xin lỗi, vì muộn như vậy mới báo cho em. Vốn định là cuối tuần, nhưng có mấy người bạn không đến được nên mới tổ chức trước dự kiến.”

“Không thành vấn đề. Công viên rừng quốc gia hồ Quan Âm đúng không?”

“Đúng. Bây giờ rưỡi tôi đến khu trọ đón em, được chứ? Lái xe đến đó mất chừng một giờ.”

“Được, hẹn gặp lúc đó.”

Đặt điện thoại xuống, tìm Bì Bì vẫn còn đập thình thịch. Cô vừa có chút khấn trương, lại có một chút vui mừng. Phải thừa nhận, lâu rồi Bì Bì chưa có một cuộc hẹn nào. Ngoài bữa tiệc cuối năm ở tòa soạn, cô không tham gia bất kì hội hè nào nữa. Cô dần biến thành một kẻ thất tình đúng tiêu chuẩn, mỗi ngày chỉ biết ru rú trong phòng, cắt đứt mọi giao tiếp xã hội, ngoại trừ học, tập luyện, tra hành tung của Gia Lân trên Google, lòng không thể chú tâm vào việc gì khác.

Hết giờ làm, Bì Bì vội tranh thủ gọi điện nhờ cứu viện: “Bội Bội, tối nay tớ có party, phải mặc quần áo như thế nào, cậu sang đây tham mưu cho tớ đi!”

“Party! Hiện giờ cậu bằng lòng party rồi?” Sau khi quen Bội Bội, Bì Bì mới biết thì ra Party có thể được dùng như một động từ. Đầu máy bên kia Bội Bội hét lên, “Cuối tuần trước, tớ kêu cậu đến party với tớ tại sao cậu không đến? Tớ còn nói là sẽ đích thân giới thiệu cậu đấy, cậu cũng không cảm thấy hứng thú. Lại nói chuyện, hiện giờ cậu có hứng thú rồi ư? Tớ bảo anh ta gọi điện cho cậu được không? Điều kiện người ta rất tốt. Hoàn toàn yên tâm, không thuộc làng giải trí cũng không phải tuyên truyền viên, phóng viên quá mức hoa tâm đi, ngàn vạn lần không nên dính đến. Người này họ Từ, là bác sĩ, khoa ngoại thần kinh, tuổi trẻ mà đã làm phó khoa rồi, có nhà có xe, thu nhập cũng rất cao.”

“Không quan tâm. Điều kiện tốt như vậy chính cậu tự dành lấy đi.” Suy cho cùng là bạn tốt của nhau, không cần xã giao lấy lệ, Bì Bì ngay câu đầu tiên đã bác bỏ. Nhưng không phải Bì Bì không quan tâm đến chung thân đại sự của mình. Sau khi chia tay với Gia Lân, Bội Bội từng giới thiệu cho cô hai đối tượng xem mắt. Điều kiện chàng trai đều rất tốt, một người là biên tập viên đài truyền hình, một vị là giảng viên dạy thể dục tại đại học. Vì giữ mặt mũi cho bạn, Bì Bì cố gắng kiên trì đi gặp mặt đến cùng. Trong lòng cô cũng tự khuyên nhủ mình, không thể cả đời chỉ biết chôn mình trong vũng lầy Gia Lân được, cuộc sống mới vẫn phải được bắt đầu. Nào biết “bắt đầu” khó như vậy! Hai người kia không vừa ý Bì Bì, gặp mặt nói vài câu khách sáo rồi vội chạy lấy người, không có chút tiến triển, về rồi ngay cả một cuộc gọi cũng chẳng thêm gọi. Bì Bì khó xử, Bội Bội lại càng khó xử hơn, tự cho rằng mình thất thủy. Sau khi phân tích kỹ càng, cô ấy cùng Tiểu Cúc đều cho rằng Bì Bì cần đổi khẩu vị. Có lẽ cô xuất phát từ tầng lớp lao động, với những người đàn ông xuất thân cùng giai cấp sẽ có ấn tượng tốt hơn. Vì vậy, Tiểu Cúc trở thành bà mối, giới thiệu anh họ Tiểu Thái của mình cho Bì Bì, là một lái xe đẹp trai. Bì Bì cũng đã đi gặp mặt, ấn tượng trong vài lần đầu về người nọ không tồi, vừa dí dỏm dễ thương, lại có sức lực dồi dào, từng giúp nhà Bì Bì đổi vài lần bình ga, hai người còn đến công viên đạp vịt. Sau đó, có một lần Bì Bì vô tình nhắc đến chuyện thi nghiên cứu của mình, người tài xế đó không còn tự nhiên nữa. Ngày hôm sau liền mất liên lạc. Về sau nghe đâu, anh ta không phải ngại Bì Bì không tốt, mà là tồn tại sự sợ hãi đối với những phụ nữ có bằng cấp cao, sợ lập gia đình rồi mình không có chỗ đứng. Bì Bì cảm thấy rất chán nản, về sau hể cứ gặp trường hợp này, không cần gặp mặt, trực tiếp từ chối.

Nói đi nói lại vẫn phải trách Gia Lân.

Gia Lân đã cho cô quá nhiều sự tự tin không thực tế, cô Quan Bì Bì chỉ là một cô gái khiêm tốn tầm thường.

Quay lại nhà trọ, Bội Bội đã chờ cô trước cửa. Sau khi cùng vào cửa, lập tức kéo tủ quần áo Bì Bì ra. Hai người lục tới lục lui, mới lục ra được một chiếc áo dài tay bằng lụa dệt kim xanh nhạt, kết hợp với một chiếc váy ngắn bên dưới. Cái này được mua vào hai năm trước, khi Bì Bì và Bội Bội cùng nhau dạo phố, lúc ấy gặp ngay hàng đại hạ giá, giảm đến 50% mà vẫn còn đắt, khi về nhà mới phát hiện chỉ có thể giặt khô, Bì Bì tiếc mãi, vẫn không chịu mặc, cứ để đấy riết rồi quên bén luôn.

Bây giờ mặc vào đứng soi trước gương, quả nhiên thật đẹp, làm tôn lên dáng người cao gầy, đôi chân thon thả, cái eo nhỏ nhắn của cô. Bội Bội búi cho cô một búi tóc cao sau đầu, tựa như một diễn viên múa ba lê, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn và cái cổ thanh mảnh. Lại còn dùng nhíp nhỏ lông mày, khiến

cô đau đến mức nở.

“Lông mày dài mà thô như vậy, rậm như lùm cây ấy, bình thường không chăm sóc gì hết? Sửa mày chỉ mất có mười đồng.” Bội Bội vừa nhỏ vừa làm nhảm, nhỏ cho đến khi mí mắt sưng đỏ mới chịu dừng tay. Lại hơ hết bát Bì Bì đi rửa mặt, đắp mặt nạ, cuối cùng giúp cô trang điểm, đeo một đôi hoa tai lủng lẳng.

Hoa tai là của Bội Bội, đó là hai viên ngọc trai, nhưng có dây treo thật dài, cúi đầu là chạm đến vai, có phần là lạ.

“Có lẽ nên đổi lại hoa tai đi?” Bì Bì lục trong đồng trang sức của mình tìm được một đôi san hô, bị Bội Bội ngăn lại, cắt trở về.

“Không được, phải đeo cái này. Đầu là hoa tay may mắn của tớ, đeo nó đi gặp mặt, sẽ không bị xui. Nên nhớ, cho dù cậu là người thế nào, đến đó gặp ai, đều phải ngẩng cao đầu mà bước, phải xem mình chính là một công chúa. Nếu phát hiện hoa tai chạm vào vai, điều đó có nghĩa là đầu cậu ngẩng chưa đủ cao. Hoa tai này chính là dùng để nhắc nhở cậu, thức tỉnh con người cậu.”

Thì ra công dụng chính là như thế. Bì Bì không hề rảnh nửa lời. Cô từ nhỏ đã sợ gặp “người uy quyền”, ở nhà sợ cha mẹ, ở trường sợ thầy cô, ở đơn vị sợ lãnh đạo, đến ngân hàng sợ giao dịch viên, mua đồ tính nhảm tiền cũng không dám tìm người ta phân phải quấy, sợ cãi nhau ầm ĩ, lúc nào cũng đều mang một bộ dạng e lệ rụt rè. Thế nhưng những ai quen biết Bì Bì đều hiểu tính tình thật sự của cô chẳng hề ngoan ngoãn như vậy, thuộc loại núi lửa ngầm, có thể trầm lặng, nhưng có thể sẽ đột nhiên phun trào. Ngày thường trông thờ ơ thiếu sức sống, tựa như một làn nước ấm, một khi có biến cố thì sẽ kích động dữ dội hơn bất cứ ai khác.

Vì đó là party của Hạ Lan Tinh Đình, nên tuyệt đối không được mang giày da. Bì Bì đành đổi một đôi giày vải mua vội lúc tan ca, tuy chất liệu đơn giản nhưng kiểu dáng rất độc đáo, có điểm một vài mẫu đá lam bên trên.

Cuối cùng, cô tìm đến lọ nước hoa yêu thích của mình. Nhưng Bội Bội lại nói: “Đừng dùng nó, chính cậu đã đủ thơm rồi.”

Bì Bì ngửi ngửi quần áo của mình: “Tớ thơm sao? Tớ không có xúc nước hoa.”

“Rất thơm, chính là một mùi hương rất dễ chịu. Đây là nhãn hiệu gì? Tớ cũng muốn mua một lọ?”

Bì Bì ngây người một lúc, sau đó thì thả lỏng dần. Thế đấy, đây là hương thơm của Hạ Lan Tinh Đình, chính cô không thể ngửi thấy, nhưng người khác có thể nhận ra. Liên phải nói mấy câu qua quýt: “Có thể là do mấy cô tiếp thị trong mấy trung tâm mua sắm xịt đó.”

Thật may mắn là Bội Bội không tiếp tục gặng hỏi. Từ lúc hai lần gặp mặt đều thất bại, đối với việc Bì Bì đi gặp người đàn ông như thế nào, Bội Bội đều rất thận trọng và có thái độ miễn bình luận, trừ phi kết quả có dấu hiệu tích cực.

Mặt trời lặn rất nhanh. Bội Bội về không lâu thì trời đã tối đen.

Mấy tia sáng cuối cùng phía chân trời chỉ hơi le lói rồi vụt tắt, tiếng chuông đồng hồ âm ỉ trên tường vang lên, đã qua bảy giờ, Bì Bì đến bên cửa sổ nhìn xuống, trông thấy một chiếc ô tô màu đen đang đậu dưới tán ngô đồng ngoài kia.

Mùa xuân ở miền nam vốn đến sớm nên cũng chóng tan, đã hơn mười ngày nay trời nắng liên tục, nhiệt độ không khí đột ngột tăng, những cơn gió ấm áp kéo về, đã là cảnh đầu hè.

Bì Bì sợ lạnh nên thấy khí trời này cũng không quá nóng, song Hạ Lan Tinh Đình đã chuyển sang mặc trang phục mùa hè. Áo sơ mi bằng sợi lanh trắng tuyền, quần kaki xám nhạt, chân đi một đôi dép lê kiểu đi biển, lộ ra những ngón chân trắng ngần. Cả người nhìn hai màu đen trắng, trông rất khoan khoái nhẹ nhàng, sạch sẽ mát mẻ. Đoán chừng là vừa mới tắm xong, có một làn hơi ẩm bao phủ quanh người anh, trộn lẫn với mùi nước cạo râu, tóc vẫn còn ẩm ướt, vừa đen vừa sáng bóng, không biết là vì quên sấy khô, hay là do anh cố tình vuốt nhẹ một lớp keo.

Anh đang ấn chuông cửa ở tầng dưới, bỗng thấy Bì Bì bước ra, anh bèn tháo kính xuống, nhìn cô nở nụ cười.

Thật ra Hạ Lan rất ít cười, khóe miệng cũng lười cong lên, đa phần khi cười đều chỉ có đôi mắt khẽ nheo lại, ý cười tựa như bọt khí trào dâng từ đáy lòng, nháy mắt liền vỡ tan mất. Bì Bì nao nao, chợt thấy nụ cười kia dường như rất quen thuộc, thậm chí cả khuôn mặt cũng cảm giác như đã gặp ở một nơi nào đó rồi, nhưng cố lục kỹ trí nhớ cũng không tìm ra manh mối, bất giác lòng cô hơi hoang hốt không lý do.

“Chào em.”

“Chào anh.”

“Không để em đợi lâu chứ?” Anh hỏi.

“Không, anh đến rất đúng giờ.”

Hỏi han nhau xong, Hạ Lan Tinh Đình rất ga lăng mở cửa giúp cô, nhìn cô cài dây an toàn xong, mới về chỗ ngồi dành cho người lái.

“Party có lớn không?” Bì Bì hỏi.

“Không lớn lắm, khoảng hai mươi mấy người.”

“Là đồng nghiệp ở bảo tàng của anh?”

“Không phải. Chỉ là một vài bạn bè của tôi.” Anh nhàn nhạt trả lời

Bì Bì vui vẻ: “Thì ra anh còn có rất nhiều bạn. Tôi vẫn nghĩ anh chỉ thích độc lai độc vãng thôi chứ.”

“Tôi thích sống một mình,” Anh nói, “Nhưng tôi cũng có vài người bạn.”

Kể đó, Bì Bì mới bắt đầu hỏi đến vấn đề mình quan tâm nhất: “Ồ đó có nhiều đồ ăn không?”

Hễ là nghe nói có liên hoan đám tiệc, buổi trưa Bì Bì đều không ăn cơm, để dành bụng cho buổi tối. Thế nên hiện giờ cô quả thật hơi đói.

“Ừ. Có rất nhiều món em thích: gà nướng, xúc xích nướng, cá nướng, cua nướng, tôm hùm nướng, rau quả nướng, các loại bánh ngọt và trái cây ...”

“Nghe có vẻ như có rất nhiều thịt, có món anh thích ăn không?”

“Tôi không bảo họ chuẩn bị. Có điều tôi không ngại ăn trái cây chung với em.”

“Bạn của anh có uống rượu không? Tôi có mang theo hai chai rượu vang.” Bì Bì chỉ vào một gói to đặt phía sau.

“Dĩ nhiên có uống. Em khách sáo quá rồi. ...”

Không khí có phần kỳ quái. Hai người trò chuyện với nhau rất lạnh nhạt. Bì Bì chợt nhận ra Hạ Lan Tĩnh Đình hôm nay vô cùng thân thiện, nhất là lời nói rất khách sáo.

Ô tô nhanh chóng rời khỏi thành phố, chạy về phía một khu danh lam thắng cảnh nổi tiếng ở hướng Tây. Đó là một công viên rừng có diện tích rất lớn, được bao quanh bởi những dãy núi, phía Bắc đối diện với một hồ nước ngọt lớn nhất trong tỉnh. Bởi trên núi có một ngôi chùa gọi là Quan Âm tự, nên cũng gọi là hồ Quan Âm. Bên hồ có một bãi cát trắng muốt, tiếp giáp với một rừng dâu tươi tốt. Vì nó nằm khá xa thành phố, nên Bì Bì chỉ đến đó một lần, đó đã là chuyện cách đây năm năm.

Xe lướt rất nhanh trên đường cao tốc. Bì Bì để ý, tay của Hạ Lan Tĩnh Đình đã có thể vận động một cách thoải mái, liền nói: “Ồ, thương tích trên tay anh đã lành hẳn rồi?”

“Lành hẳn rồi.”

“Mắt cũng ...”

“Tôi có thể lái xe khi không nhìn thấy đường sao?”

“Có.”

Không có sự phản đối. Hạ Lan Tĩnh Đình vốn không phải người thích nói nhiều, hỏi một câu đáp một câu, rất ngắn gọn, Bì Bì thấy có chút ngọt ngào, bèn tìm cái radio trên xe vặn tới vặn lui, vặn đến kênh phát nhạc gam E trưởng, đang phát bản Serenade của Schubert, nghe mà nghẹn ngào da diết, như khóc như kể, khiến người ta gà gât lơ mơ. Cô bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, suýt nữa là ngủ gật trên xe. Không lâu sau, xe đến công viên Sâm Lâm, men theo con đường nhỏ ngoằn ngoèo tiến vào trong cánh rừng âm u. Chừng mười phút sau, trước mặt bỗng sáng lên, nơi họ đến chính là bãi cát màu bạc ven hồ. Ở giữa đang có một đồng lửa cháy rừng rực.

Bãi xe đã kín chỗ, có hơn mười chiếc đang đậu. Tất cả đều là sản phẩm của những thương hiệu sang trọng, đời mới nhất, màu sắc rực rỡ. Thật trái ngược với chiếc Audi vô cùng giản dị của Hạ Lan Tĩnh Đình. Vừa xuống xe, Bì Bì theo thói quen dặt tay anh, ngay sau đó mới ý thức được, kỳ thật, bây giờ anh không cần dẫn đường nữa, đành lặng lẽ buông tay, nhưng bàn tay chợt có cảm giác bị siết chặt, tay cô đã nằm gọn trong tay Hạ Lan Tĩnh Đình.

Anh cầm tay cô một cách rất tự nhiên, nhưng Bì Bì thấy nửa người mình bên phải của mình đã trở nên cứng đờ. Cô xoay đầu trừng mắt liếc anh một, Hạ Lan Tĩnh Đình chỉ cười cười, tay vẫn nắm chặt tay cô không buông.

Băng qua một hàng sồi lâu năm, mùi thịt nướng ngào ngạt truyền đến trước mặt. Kèm theo đó là những tiếng cười nói, trò chuyện rôm rả của cả nam lẫn nữ.

Đây là buổi party kỳ lạ nhất mà Bì Bì từng thấy từ lúc sinh ra đến giờ, những người ở đây đều có những điểm đặc sắc riêng, song có một điểm chung, tất cả đều là tuấn nam mỹ nữ, cho dù là người mẫu danh tiếng như Tinh Quang Lâm, cũng không chắc là nổi tiếng và đẹp đẽ hơn họ. Nghĩ đến đây, Bì Bì hơi chán chường, hoa tai của cô đã chạm đến cả hai vai rồi.

Cùng lúc đó, tay Hạ Lan Tĩnh Đình chợt nắm thật chặt, còn kéo cô gần về phía mình hơn một chút.

Bì Bì không thể không nhớ đến lời Bội Bội, “Lúc bước đi, nếu cậu cố gắng đưa hai vai về sau, ngực của cậu sẽ cao hơn bình thường, eo cũng sẽ thanh mảnh hơn bình thường.” Tất nhiên phải uốn ngực ngấn đầu, mỉm cười đưa mắt chào hỏi xung quanh.

Hạ Lan Tĩnh Đình kéo cô đi đến giới thiệu với những người bên trong: “Đây là Quan tiểu thư, đang công tác ở tòa soạn báo.”

Bi Bi rất thân thiết bắt tay chào hỏi họ. Có người đưa cho cô một lon nước ngọt, nhiệt tình chỉ nơi nướg đồ ăn cho cô, rất lịch sự nói: “Cô không cần nướg, có người phụ trách rồi, nướg rất ngon, cô chỉ cần cầm đĩa đến chọn lấy món mình thích thôi.”

Bi Bi nhìn về phía cánh tay anh ta đang chỉ, thấy tổng cộng có ba lò nướg, mỗi lò đều có một người phụ trách. Trên bàn bày rất nhiều đồ ăn. Bi Bi thăm nghĩ, mấy thứ này Hạ Lan Tĩnh Đình sẽ không bao giờ ăn. Chỉ cần mình đến đứng cạnh lò nướg, có nghĩa là có thể thoát khỏi anh. Cô liền cười tủm tỉm đi lấy đĩa, đang định đến xếp hàng ở bếp nướg, nào ngờ Hạ Lan Tĩnh Đình lại chẳng ngại những nơi đầy khói dầu mỡ, không cho cô đi, mà trực tiếp lấy đĩa của cô rồi nói: “Muốn ăn gì? Tôi lấy giúp em”

Bằng cách này, anh cuối cùng cũng buông tay Bi Bi. Bi Bi nhẹ nhàng thở ra, thế là được tự do rồi.

Nhưng tự do có cái giá của tự do. Bi Bi lập tức cảm thấy rất lẻ loi cô độc.

Cô thăm nghĩ, đây là đám bạn bè thế nào nhỉ? Người nào người nấy trông đều rất trẻ, rất đẹp, rất giàu có, giống hệt đám nam nữ chính trong những tiểu thuyết ngôn tình. Thế nhưng, họ rõ ràng là đến từ những vùng miền khác nhau, nói bằng rất nhiều chất giọng, có hai người đàn ông, mới nhìn cứ tưởng là lai Á Âu, nhưng nói tiếng Trung lại mang đậm khẩu âm tiếng Anh.

Điều lạ lùng là, trông họ dường như đều quen biết nhau cả, vì chẳng thấy ai tự giới thiệu khi gặp nhau.

Tựa như nơi này chỉ có mình Bi Bi là người mới.

Bi Bi nhìn xung quanh, phát hiện ra cách đó không xa, có một nhóm các cô gái tuổi xấp xỉ cô, liền đi lững thững đến.

Anh ngẩng đầu nhìn chung quanh, nghĩ rằng anh đang tìm nước uống, Bi Bi vội ném chai nước suối trong tay về phía anh.

Đồng thời, không biết cô bị ma xuôi quý ám gì mà kêu lên một câu, giọng rất lớn:

“Gia Lân! Bắt lấy!”

—————♥♥♥♥♥—————

Các cô gái này, cô nào cũng xinh đẹp diễm lệ, cách ăn mặc trang điểm cũng thật lộng lẫy, mỗi người đều đang bưng một đĩa đồ ăn, vừa ăn vừa cười đùa buôn chuyện xì xào. Thấy Bi Bi đến đều quay về phía cô, cười chồm chồm chào hỏi.

Bi Bi cảm thấy hơi hồi hộp, giọng điệu không tránh được sự dè dặt câu nệ: “Chào mọi người, tôi là Quan Bi Bi.”

Mọi người đều nhao nhao tự giới thiệu tên mình. Đầu là những cái tên rất thanh lịch, phổ biến, chẳng hạn như “Phương Cận Tuyết”, “Lý Thanh Thanh”, “Phùng Hiểu Nguyệt” vv..

Một người trong số đó hỏi: “Bi Bi, cô bao nhiêu năm rồi?”

Bi Bi cho rằng cô ấy muốn hỏi tuổi mình nên vội nói: “Tôi hai mươi hai.”

Nhóm người kia đều cười: “Vậy em là người nhỏ nhất rồi.”

Lại có một người nói nhỏ: “Hạ Lan thích các cô gái trẻ.”

Bi Bi hơi xấu hổ. Xem ra các cô ấy đều rất thân thuộc với Hạ Lan Tĩnh Đình. Liên tí mi đánh giá từng cô, các cô tuy rằng mỗi người đều có trăm nghìn kiêu kỳ quyền rũ, nhưng tuổi trông cũng không lớn, đều chỉ chừng ngoài hai mươi. Có người nhìn có vẻ còn nhỏ hơn, chỉ độ mười bảy mười tám tuổi. Bên cạnh thấy buồn bực, tự hỏi vì sao lại nói cô là nhỏ nhất? Vóc người của cô cũng không phải thấp bé, cao hơn so với phân nửa những người đó.

Nghĩ đi nghĩ lại, lòng cô chợt lóe lên một tia sợ hãi.

Có thể nào điều đó ngụ ý rằng, những người này ... tất cả đều là hồ ly?

Bi Bi cảm thấy trong đầu bùng lên một tiếng, mém nữa là ngất đi.

“Này, Bi Bi, em ổn không?” Là Lý Thanh Thanh hỏi, “Hạ Lan có sở thích phóng xe trên đường, em có bị say xe không?”

“Không ... không có.” Tuy rằng đã cố gắng tư trấn định, nhưng lưng Bi Bi đã ướt đầm mồ hôi.

“Bi Bi số cô thật tốt, mới có hai mươi hai năm đã có thể luyện thành hình người, chắc đã nhận không ít sự giúp đỡ từ Hạ Lan đúng không?” Có một cô gái mặc đầm lụa dạ quang nói chen vào.

“À ... đúng.” Giọng Bi Bi hơi run run, “Cô thì sao? Cô bao nhiêu năm rồi?”

“Những người đến tham dự party này, tu hành ít nhất đều hơn năm trăm năm, bằng không đều không có tư cách. Tôi năm nay vừa tròn.” Cô gái biểu hiện rất hưng phấn, “Tôi mới bay từ Thẩm Dương đến đây.”

Hóa ra là buổi tụ họp của các cấp cao.

Bì Bì lo đến độ chỉ biết lau mồ hôi. Tốt rồi, giờ đã được đến đúng một tổ hồ ly rồi.

Thấy đĩa của nhiều người đều có cánh gà, chân gà, hiển nhiên không ai trong số họ ăn chay, Bì Bì lại nổi lòng tò mò: “Cánh gà có ngon không? Sao Hạ Lan lại không thích ăn nhỉ?”

“Ồ đây chỉ có một mình Hạ Lan ăn chay. Chúng tôi đạo hạnh nông cạn, không thể chống lại sự cám dỗ của thịt gà.” Cô gái có đôi mắt to Phương Cận Tuyết đứng bên cạnh nói, “Trời ạ, tôi không biết tôi đã ăn bao nhiêu cánh gà rồi, có thể béo lên không?”

“Tăng cân thì không, nhưng mọc thêm cánh gà thì có thể.” Một cô gái khác trêu chọc cô ấy.

“Cô nàng chết đảm kia, đợi lát nữa xem tớ bắt cóc tiểu Ngô của cậu về thế nào.”

“Bắt cóc gì mà bắt cóc, cậu mang anh Băng Tuyền đến thế là được rồi.”

Mọi người cùng cười lớn, trong đó có một người cười quá mức, cánh gà trên đĩa bị rơi xuống đất.

“Ồi, không biết tối nay có chơi trò đó không.” Trong đám người chọt có một tiếng thờ dài sâu kín, “Thủ lĩnh lần nào cũng lừa chúng ta ...”

Lời kia vừa thốt ra, ánh mắt của mọi người đều nhất tề hướng về phía Bì Bì, muốn nói gì lại thôi.

Bụng Bì Bì vốn ban đầu còn đói, bị các cô ấy nhìn trái nhìn phải, bên nào cũng khó chịu, hai chân lại cảm thấy nhũn ra, đành bám vào một cánh liểu, mở to mắt nhìn chăm chăm vào họ: “Sao thế? Có chuyện gì liên quan đến tôi sao?”

Đột nhiên, có người nào đó thì thầm nói: “Trời ạ, các cô nhìn kia, cổ tay của cô ấy có Mị Châu của Hạ Lan!”

Tức khắc có mấy người ôm ngực than thở: “A! Trời ơi! Thánh thần ơi! Đây là sự thật chẳng? Đây là sự thật chẳng?”

Chắc chắn là của anh ấy. Hương vị còn có thể giả sao? Hơn nữa chỉ có hạt châu của một mình người ấy có màu đỏ.”

“Ồi trời, Bì Bì cô thật là may mắn. Cô làm cách nào có thể khiến Hạ Lan coi trọng cô vậy? Kể cho chúng tôi nghe với?” Phùng Hiểu Nguyệt bị ai kêu lên: “Chúng tôi cố gắng nỗ lực mấy trăm năm cũng không làm được điều đó!”

“Anh ấy không hề coi trọng tôi.” Bì Bì thề thốt phủ nhận, “Tôi cảm thấy anh ấy không có coi trọng tôi đâu.”

“Mị Châu cũng đã tặng cô rồi, đó là điều tất nhiên. Bì Bì cô rõ là tu hành đoan, sao cái gì cũng chẳng biết?”

“Uh ...” Trong lòng Bì Bì thì thầm nói, anh ấy đâu có coi trọng tôi, chẳng qua là coi trọng lá gan của tôi thôi. Nhưng dưới tình huống này, cô cho rằng không nói gì là tốt nhất.

Lại có người hỏi: “Thế nhưng, Bì Bì, Mị Châu của cô ở đâu?”

Người vừa cất lời liền bị một người khác đẩy đẩy, giọng điệu có phần khinh thường: “Đừng là khó cô ấy, tu hành không đến trăm năm thì làm gì có Mị Châu chứ.”

“Này, đừng bắt nạt người mới như vậy!” Có người sửa chữa.

“Hạ Lan ngốc rồi mới có thể vừa ý cô ta,” Người nọ không chịu thua, hai hàng lông mày nhướng lên, “niên đại kém xa như vậy, ở bên cạnh cô ta chỉ lãng phí công phu!”

Người nói là một cô ả xinh đẹp mặc đầm tím, đeo một chuỗi ngọc trai sáng lấp lánh trước ngực, dáng người cao, có một mái tóc rất dài, nhìn qua có vẻ rất dịu dàng, không thể tưởng tượng được lại có những lời bói móc gay gắt như vậy.

Đây chính là hồ ly tinh mà người ta thường nói sao. Bì Bì thờ dài, chưa nói được vài câu mà đã bắt đầu tranh giành, ghen tuông. Cô cũng chẳng thêm tức, chỉ đứng một bên cười tủm tỉm nhìn họ giành giật. Sau đó cô chỉ lên ánh trăng trên trời: “Trăng đêm nay thật tròn, là thời gian rất quý báu, mọi người phải trân trọng khoảnh khắc này cho tốt đó!”

Đám đông bỗng nhiên im lặng.

Có người khẽ nói: “Hạ Lan đến rồi.”

Cô quay lại, quả nhiên trông thấy Hạ Lan Tĩnh Đình đang bung đĩa đi về phía cô. Sau khi mỉm cười chào hỏi với mọi người xung quanh, mới đưa cho cô một đĩa có chân gà và trái cây. Dường như phát giác ra bầu không khí có chút gì đó không tự nhiên, anh bèn quay sang Bì Bì khẽ đề nghị: “Em có muốn đến chỗ lửa trại ngồi một lúc không?”

Bên cạnh đồng lửa có mấy người đàn ông đang ngồi uống rượu, khiến Bì Bì càng cảm thấy khủng bố hơn, vội nói: “Tôi ở đây trò chuyện một lát.”

“Họ gọi tôi đi đánh bóng chuyền, tôi đi trước.”

Hạ Lan Tĩnh Đình vừa đi khỏi, các cô gái lại bắt đầu ríu rít.

“Xong rồi, xong rồi, Tề ti đại nhân chắc chắn là yêu cô rồi. “Phùng Hiểu Nguyệt nói, “Tôi quen anh ấy mấy trăm năm nay, cũng chưa từng được anh ấy lấy thức ăn cho một lần.”

“Chúng tôi thật sự chỉ là quen biết bình thường thôi.” Bì Bì đã phí công giải thích một cách vô ích.

“Đáng thương cho Thiên Hoa ...” Trong nhóm người có một tiếng than nhỏ.

Đám người lại bắt đầu một hồi im lặng ngẩn ngui.

Sau một lát lâu, lại có người thì thầm: “Hôm nay Thiên Hoa không tới.”

“Nhất định là do Hạ Lan không mời cô ấy.”

“Cũng tại Thiên Hoa quá kiêu ngạo.”

“Đừng nói vậy. Nói về tư cách, cô ấy đều cao hơn chúng ta. Ngay cả Hạ Lan khi nói chuyện với cô ấy cũng rất khách sáo.”

“Hạ Lan nói chuyện với ai chẳng khách sáo chứ? Tôi rất thích anh ấy mặc bộ quần áo bằng lanh này, quyến rũ chết đi được.”

“Các cô gái, đợi lát nữa anh ấy cởi áo đánh bóng chuyền, đến lúc đó chúng ta tha hồ mà chiêm ngưỡng nhé!”

“Bì Bì đang ở đây, các cô đừng có nói lung tung. Dọa người ta sợ bây giờ.”

“À ... Bì Bì, chúng tôi thích nói đùa, cô đừng để bụng được không?”

Bì Bì đang chuyên tâm gặm cánh gà: “Không để bụng, tuyệt đối không để bụng.” Mới vừa tính toán công sang miếng thứ hai, Phương Cận Tuyết chợt hỏi: “Bì Bì ... thế chuyện đó, hôm nay cô có cùng Hạ Lan đi rừng dâu không?”

“Rừng dâu? Rừng dâu gì?” Bì Bì rõ là chẳng biết gì.

Có người chỉ đến rừng cây tối tăm thiếu ánh sáng bên trái: “Chính là nơi đó.”

Rừng dâu ven hồ Quan Âm là một thắng cảnh nghỉ mát rất thu hút. Đặc biệt vào hạ hằng năm, đến mùa dâu chín, rất nhiều người đưa gia đình con cái đến đây hái dâu, ăn đến nổi tím cả miệng. Sau lưng rừng dâu chính là một ngọn núi lớn. Trong màn đêm chỉ thấy một đường phác thảo đen ngòm sâu thẳm, nhưng có thể dễ dàng phân biệt được mái hiên thấp thoáng của thiền viện trên đỉnh núi, thỉnh thoảng truyền đến một hồi chuông, kéo dài rất xa xăm, tựa như nó truyền đến từ thế giới khác, một khoảng thời gian khác.

Bì Bì khó hiểu hỏi: “Đi vào đó? Để làm gì?”

Mọi người đều không ai lên tiếng.

Qua vài giây, có một cô gái nói nhỏ: “Bì Bì là người mới, chắc Hạ Lan chưa nói những tập quán của chúng ta với cô ấy. Cận Tuyết, cô nói cho cô ấy nghe đi.”

Cận Tuyết vội lắc đầu: “Tôi không nói đâu. Muốn biết có đi hay không, mọi người cứ dõi theo Hạ Lan chẳng phải sẽ biết sao?”

“Hạ Lan lúc nào cũng không đi. Đã nhiều năm nay rồi không phải sao?”

“Nhưng mà ... bao nhiêu năm rồi nhỉ? Chỉ ít cũng đã hơn trăm năm. Giờ đã là thời buổi nào rồi. Lúc ấy chúng ta vẫn còn ở phái Thanh Giáo (giáo phái ở nước anh, thế kỉ XVI – XVII) cơ!” Có một người cảm lòng không đậu mở miệng than thở.

“Haiz, cũng không thể trách được. Dính đến những chuyện này chẳng tốt chút nào cho tu hành. Hạ Lan có làm sai đâu?”

“Amis cô chỉ biết nói tốt cho Hạ Lan. Sao không thấy anh ấy nhìn đến cô một lần.”

“Nhìn ư, anh ấy hôm nay nhìn về phía tôi mấy lần cơ đấy.” Có một giọng nói thò thè vang lên, đợi đến khi Bì Bì thật sự chăm chú tìm kiếm người đang nói thì chẳng còn tung tích.

Lòng hiếu kỳ của Bì Bì lại dâng lên: “Không phải các cô gặp khó khăn cần đến sự giúp đỡ của tôi đấy chứ?”

Mọi người nhất tề gật đầu.

“Vậy nói đi, rốt cuộc thì rừng dâu là chuyện gì?” Bì Bì hỏi.

“Ừ thì ... Bì Bì cô biết Hạ Lan là Tề ti đại nhân, đúng không?” Cậ Tuyết nói.

“Biết.”

“Tề ti đại nhân chính là thủ lĩnh.”

“Đúng.”

“Theo tập quán của chúng ta, nếu thủ lĩnh không ... chuyện kia. Chúng tôi cũng không thể ... chuyện kia.”

“Xin lỗi, tôi không nghe rõ lắm,” trong lòng Bì Bì xuất hiện một từ, lại không dám thừa nhận, “Chuyện kia ... là chỉ chuyện gì?”

Về mặt mọi người đều tỏ ra rất quái lạ, có một người nói: “Các cô gái, tôi vẫn không tin có khoảng cách về thế hệ, bây giờ thì tin rồi. Khó trách Hạ Lan thích cô ấy, cô ấy rất tân thời, ngay cả chuyện về rừng dâu cũng không biết.”

Bì Bì nhanh nhay nói: “Tôi biết tôi biết. Chẳng qua muốn xác nhận lại thôi. Chuyện kia là chỉ ... uhm, là mây mưa, mây mưa ân ái, đúng không?”

Có người gật đầu, có người nở nụ cười ái muội.

“Thế nhưng, các cô nếu như muốn ân ái, lúc nào mà chẳng được? Cần gì phải chờ lâu như thế? Gặp phiền phức gì sao?”

“Chính là phiền phức thế đó.”

“Trong liễu trai cũng không có tình tiết như thế này ...”

“Lão Bò Tùng Linh kia, ông ta thì biết cái gì! Những gì ông ta viết chẳng qua chỉ là nói về những cô gái trẻ còn non, tu hành vừa mới năm mười năm, biến được thành người thì đã vui mừng không nói nên lời rồi, ngoài việc thấy đàn ông là cười ngây ngô như trẻ nít ra thì biết cái gì chứ!”

“Ra là vậy” Bì Bì bắt gặp lại đồ mờ mờ.

“Ồ trước mặt thủ lĩnh cố gắng đừng tạo áp lực. Em chỉ cần đi theo anh ấy đến rừng dâu là được rồi. Phần sau em muốn làm thế nào thì tùy em.” Lý Thanh Thanh nói, “Cho dù hai người có thật hay đùa, chúng tôi đều có thể ... chuyện kia rồi.”

Mấy người đồng thanh phụ họa: “Đúng đúng, Bì Bì cô giúp chúng tôi đi. Tu hành rất khô, chúng tôi mười năm mới tụ họp một lần, cũng chỉ chờ đợi một cơ hội này thôi.”

Bì Bì cười nói: “Chẳng phải là đi theo anh ấy vào rừng dâu thôi sao, điều này không khó!”

Mọi người liên tục vỗ tay: “Bì Bì cô thật tốt! Thảo nào Hạ Lan lại thích cô!”

“Á, các cô gái, trận đấu bóng chuyền bắt đầu rồi kìa!”

Ngoài tán dâ và chạy bộ ra, Bì Bì còn biết rất nhiều môn thể thao khác. Theo cô thấy, môn thể thao mà Hạ Lan Tĩnh Đình và họ chơi chỉ là một môn bóng chuyền bãi biển bình thường, có điều không phải mỗi đội hai người, mà đến sáu người. Ở giữa có một lưới, bề rộng sân lớn hơn rất nhiều lần so với trong TV, Hạ Lan Tĩnh Đình nhảy lên phát bóng, bóng xoáy tròn bay sang bên lưới, thành viên đội bạn đưa tay tiếp bóng, nhưng không tiếp được, bóng bay ra ngoài.

“Hạ Lan tuyệt vời!” Nhóm các cô gái đồng thanh hét lên.

Thực ra các cầu thủ cũng đều là những anh chàng đẹp trai, tất cả đều để trần thân trên, mặc quần đi biển rộng thùng thình. Nếu so sánh với những người này, Hạ Lan Tĩnh Đình không phải cao nhất, cũng không phải đẹp trai nhất. Thế nhưng, nếu quan sát tỉ mỉ, Bì Bì lại cảm thấy trên những gương mặt kia đều mang dấu ấn của một nam minh tinh điện ảnh hay nam ca sĩ thần tượng nào đó. Ví dụ có một anh chàng, nụ cười tỏa nắng của anh ta rất giống Châu Nhuận Phát lúc còn trẻ. Một người khác lại có đôi mắt giống hệt Trương Quốc Vinh (Leslie). Chỉ riêng Hạ Lan Tĩnh Đình là mang vẻ tự nhiên trọn vẹn, một vẻ đẹp ý vị sâu xa, hấp dẫn, không giống bất kỳ ai. Hơn nữa, anh còn gầy hơn so với đa số, nhưng lại có khuôn ngực đẹp và rắn chắc như các đấu sĩ La Mã. Các múi cơ bụng khỏe khoắn chắt chẽ xếp lại như hoa văn mai rùa, cũng không giống những múi cơ quá nhấp nhô, lồi một cách phóng đại của các vận động viên thể hình, khe giữa các múi chỉ hơi lõm xuống, phần eo cũng được khắc gọt thon gọn hơn.

Bì Bì nhìn mà ánh mắt ngẩn ngơ.

Gia Lân cũng có cơ bụng như vậy. Gia Lân cũng thích chơi bóng chuyền như vậy.

Vào học kỳ hai lớp 11, trường nhất trung thành phố C từng liên kết với trường khác tổ chức một giải thi đấu bóng chuyền rất lớn. Gia Lân chính là đội trưởng đội bóng của trường, công khai trước mặt mọi người lập lời hứa sẽ đoạt giải quán quân, Bì Bì trận nào cũng đi cổ vũ, vì để chiếm được hàng ghế đầu còn trốn mấy tiết học quan trọng. Đi cùng cô còn có Bội Bội và Điền Hân. Chỉ nhớ Điền Hân bao giờ cũng không chịu ngồi cùng cô, lúc nào cũng lặng lẽ ngồi sau cô. Hơn nữa cô ta cũng không tập trung tinh thần xem thi đấu, trong tay luôn có một quyển bài tập, lúc rảnh thì tranh thủ làm bài tập Tiếng Anh. Trận chung kết ngày đó, trong sân vận động chật ních người, không có nhiều chỗ trống lắm, Điền Hân đành phải ngồi bên cạnh Bì Bì. Đó là một trận ác chiến đầy gian nan, đối thủ là đội liên tục sáu lần giành cúp vô địch của thành phố C. Cả hai giằng co rất kịch liệt. Tỷ số vẫn rất sát sáo. Đến hiệp cuối cùng, cầu thủ hai bên đều đã bắt đầu cạn kiệt sức lực. Chính nhờ cú đánh úp bóng tuyệt đẹp của Gia Lân đã phân định thắng bại.

Sau khi trận đấu kết thúc, có rất nhiều nữ sinh chạy đến đưa nước cho các cầu thủ. Điền Hân vẫn rất bình tĩnh giờ hai bình màu xanh xinh đẹp trong tay lên, vui vẻ nói: “Bì Bì, cậu không đến đưa nước cho Gia Lâm sao? Cậu xem cậu ấy mệt như thế, đến độ cạn khô cả người rồi.”

Bì Bì vì ngượng ngừng trước đám đông đang xum xoe sẵn đón, tuy rằng chính cô đã chuẩn bị hai chai nước khoáng, nhưng bản thân nửa ngày vẫn lác đầu nói không đi.

Điền Hân sửa sang lại váy áo rồi nhẹ nhàng nói: “Vậy mình đến đó đây. Mình đi đưa nước cho Vương Côn, tiện thể đưa cho Gia Lâm một chai luôn.” Vương Côn cũng là một nam sinh ban 7 lớp 11.

Bì Bì không suy nghĩ nhiều, còn cảm thấy vui mừng vì có người giúp mình: “Vậy cảm ơn cậu nha!”

Kết quả Điền Hân không chỉ đưa nước cho Gia Lâm mà còn dùng khăn tay lau mồ hôi giúp anh. Lại ở cùng anh mãi cho đến lúc nhận giải. Lúc đó Bì Bì có hơi khó chịu, nhưng lập tức cười bản thân mình hẹp hòi, sao lại có thể nghi ngờ bạn tốt chứ, sau rồi cũng chẳng để chuyện ấy trong lòng nữa.

Sự thật là không phải chỉ có chán nản bình thường đâu! Sao lại có thể ngu ngơ như vậy chứ! Bì Bì hối hận đến nỗi hận không thể đập vào đầu mình một.

Những băn khoăn trong lòng lại dấy lên, luẩn quẩn mãi không dứt. Cô càng nghĩ lại càng nhiều nghi vấn, càng nghĩ càng giận bản thân, tâm đau đến nỗi nước mắt suýt tuôn trào.

Ngay thời điểm đó, bỗng có tiếng còi vang lên, đoán là hiệp đấu đã kết thúc.

Hiển nhiên đây cũng là một trận ác đấu, mọi người hai bên đều mồ hôi đầm đìa, thở hổn hển. Tiếng hét cổ vũ của các cô gái liên tục vang lên không ngừng. Bì Bì chỉ lo trầm tư suy nghĩ, nên chẳng biết bên nào thắng. Chỉ thấy Hạ Lan Tĩnh Đình cả người ướt đầm mồ hôi, nhặt một chiếc khăn trắng trên đất lên lau mồ hôi. Sau đó anh ngẩng đầu nhìn chung quanh, nghĩ rằng anh đang tìm nước uống, Bì Bì vội ném chai nước suối trong tay về phía anh.

Đồng thời, không biết cô bị ma xuôi quý ám gì mà kêu lên một câu, giọng rất lớn:

“Gia Lâm! Bắt lấy!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Bì Bì Gây Rối

Edit: ♥Tiên♥

Phần 1 Ánh trắng như làn mưa, len qua khe lá rơi xuống, từng giọt sáng nhàn nhạt đáp lên đôi gò má mịn màng của anh. Bì Bì nhận ra anh có một đôi môi vô cùng gợi cảm, vành môi đầy đặn, ánh mắt anh trong veo, dịu dàng lạ thường, pha lẫn chút triều mến và chờ mong. Cô vươn hai tay ra, ôm lấy khuôn mặt anh và bất ngờ hôn anh.

♥♥♥♥♥

Âm thanh xung quanh đủ ồn ào, xen lẫn cả tiếng nổ tanh tách của lửa trại, nhưng không đủ che đậy được tiếng gọi hết sức rõ ràng kia. Rõ ràng đến mức, tất cả đám thanh niên đều quay đầu lại; tất cả các cô gái — tuy rằng biết đó là tiếng của ai — vẫn ngoảnh đầu sang xác nhận. Còn có cả những tiếng thờ dài bóng thoáng không biết từ đâu truyền đến: “Tội nghiệp Hạ Lan—”.

Thật sự có rất nhiều đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào cô.

Bì Bì vội cúi đầu, hận không thể tìm một cái lỗ nào đó để chui xuống.

Bên cạnh có ai đó muốn lật tẩy cô, cất giọng hỏi: “Ai, Bì Bì, xin nhiều chuyện một chút, ai là Gia Lâm vậy?”

Nhưng khi thấy vẻ mặt như muốn thất cổ đến nơi của Bì Bì, mọi người liền im hơi lặng tiếng.

Vài giây sau, Bì Bì mới rón rén ngẩng đầu lên, xuyên qua đám đông, vụng trộm quan sát phản ứng của Hạ Lan Tĩnh Đình. Trong lòng thầm nghĩ, cái tên Hạ Lan này gặp phải chuyện xấu hổ như thế, có khi nào sẽ nổi trận lôi đình mà ăn cô luôn không?

Nhưng rất may, rất may. Không hề có biểu hiện gì cho thấy là đang rất tức giận.

Anh hết sức bình tĩnh mở chai nước suối, uống một hơi cạn sạch. Sau đó ném vào thùng rác tái chế, rồi vào sân tiếp tục chơi bóng như thể chẳng có

chuyện gì xảy ra.

Cơ mà, nhất định trong lòng anh đang cực kỳ không vui.

Thế nên, suốt trận bóng, Bì Bì xem nhưng chẳng dễ chịu chút nào, mới đầu còn biết bên nào đổi phát bóng, bên nào được bao nhiêu hay hỏng bao nhiêu điểm. Nhưng xem một hồi, tầm mắt đã vượt ra khỏi sân, rơi xuống trên mặt hồ mênh mông vô tận xa xa.

Cô lại nhớ đến những kỷ niệm cùng Gia Lâm trải qua, có nơi nào không phải là ngọt ngào, có nơi nào không phải là hạnh phúc, chỉ trừ cái đêm tuyết rơi dày với một màn xuyên tim ấy. Cô cẩn thận nhớ lại từng chi tiết, nhớ lại từng lời mà Gia Lâm đã nói, phát hiện ra hình như Gia Lâm chưa từng nói xin lỗi cô. Nhưng, Gia Lâm đối với cô quá tốt, tốt đến nỗi khiến cô nghĩ rằng, ngoài việc “tạo hóa an bài, mệnh trời đã định” thì không còn lý do nào khác. Khoảnh khắc nhức nhối nhất với những phản bội, những căm phẫn, những buồn thương lại hiện ra trước mắt, khiến cô cảm thấy vạn phần mệt mỏi, như lại trở về thời trung học, hết thấy những lời nói của các học sinh đều ứng nghiệm rồi, cô là người không thể có may mắn, cô vĩnh viễn không bao giờ có được vị trí đầu tiên, cha cô vĩnh viễn cũng không làm giàu được, Gia Lâm vĩnh viễn cũng không thể yêu cô, tất cả mọi thứ đều đã được an bài cả rồi, cô nghĩ đến những chuyện đang phát sinh, tất cả đều sẽ không thành công, đều sẽ không như ý nguyện. Cuối cùng thì mọi cái kết đều lấy bộ mặt không thể thay đổi đó ra đàn áp cô, tựa như một bia mộ đóng đinh cô thật chặt vào lòng đất, ngoài việc chấp nhận ra, không còn con đường nào khác. Là như thế sao? Vĩnh viễn là thế này sao? Cô không thể thoát khỏi, cũng không thể thay đổi số mệnh sao? Tâm trí cô giờ là một mớ hỗn độn, quai hàm cắn chặt đến nỗi rung lên khàn khàn, cô cứ không ngừng không nghỉ tự hỏi chính mình như thế. Mãi cho đến khi tiếng còi kết thúc trận đấu vang lên, mới chợt giật mình tỉnh mộng, vội vàng ra sức vỗ tay hòa theo sự tán thưởng của đám đông.

Có người vội thu dọn bàn ăn, Bì Bì cũng nhặt mấy cái chai rỗng và giấy ăn rải rác trên mặt đất, đem bỏ vào thùng tái chế. Khách giả dần dần tản ra, chỉ còn Hạ Lan Tĩnh Đình đứng xếp lưới một mình giữa sân. Bì Bì đứng yên lặng lẽ đợi anh.

Bóng dáng Hạ Lan dưới ánh trăng rất không thật, tựa như một ảo ảnh lẻ loi đơn độc, chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua, là anh sẽ hóa thành bướm bay lên tiên, hoặc hóa thành những giọt nước tan vào trong biển cả. Cô đứng ngẩn ngơ nhìn, ảo ảnh đơn độc kia chợt đi về phía cô, cô nghe thấy Hạ Lan Tĩnh Đình nói:

“Thế nào? Cánh gà lúc nãy ăn ngon không?”

“Rất ngon, cảm ơn.” Cô cắn cắn môi, ngượng ngùng nói, “Rất xin lỗi, lúc nãy tôi đã gọi nhầm tên anh. Thật đáng xấu hổ.”

Hạ Lan Tĩnh Đình “ừ” một tiếng, miệng thoáng qua nét cười mỉa mai: “Không sao. Thật ra tôi và Gia Lâm rất có duyên với nhau.”

“.....” Bì Bì mở to hai mắt nhìn, “Có duyên?”

“Em không phát hiện ra sao? Gia Lâm, Tĩnh Đình, bốn chữ này, vừa hợp thanh vừa hợp vận, khó trách em nhớ lắm. Một lần hoặc hai lần không sao cả, nhưng về lâu dài không thể như vậy được, biết đâu chừng về sau, khi em nhắc đến Tĩnh Đình lại nhớ đến Gia Lâm, vậy thì nguy rồi. Không thì, tôi đi sửa lại tên vậy?”

Ha ha, trong lòng cô cười khỏ, đây là hồ ly châm biếm người khác đó sao, rõ là nói mà mặt không biến sắc. Liền vội vàng giải thích: “Thật sự chỉ là lỡ lời, anh đừng cho là thật, được không? Huống hồ khi nãy tôi đã vỗ tay cổ vũ anh rất nồng nhiệt, coi như là đoái công chuộc tội nhé?”

Hạ Lan Tĩnh Đình cố nén giận nhìn cô, muốn nói gì nhưng lại kiềm xuống.

Một lát sau, anh thở dài: “Tôi đến chỗ đàn ghi ta cạnh lửa trại đây, em có muốn nghe không?”

Bì Bì vội nói: “À, được!”

Vừa ngồi xuống bên lửa trại, Lý Thanh Thanh ngồi bên trái, đã ghé tai nói thầm: “Bì Bì, em và Hạ Lan có oán thù hả?”

Bì Bì lắc đầu: “Không có đâu!”

“Thế sao khi anh ấy đánh bóng thua em còn vỗ tay nhiệt tình như thế?”

“Hả? ? ?”

Bì Bì lúng túng, trán vã cả mồ hôi. Xong rồi, vậy là xong rồi, có cô Quan Bì Bì đến phá rối, danh vọng và uy tín mấy trăm năm nay của Tế ti đại nhân ở Hồ tộc đêm nay, xem như bị hủy đi trong chốc lát rồi!

Cả đám người đột nhiên im lặng.

Hạ Lan Tĩnh Đình cầm lấy cây ghi ta, so dây, rồi đàn lên một khúc nhạc dạo đầu du dương, sau đó giọng hát trầm thấp cất lên:

Rượu biệt ly bán đàng nam nhi

Thấy trà thơm vội vàng che mũi

Trách chọ sớm đêm đông lui tới

Trộm liếc quần áo đáng hình gì

Trêu tùy từng chìm nổi ước mong

Lựa rạo, câu sớm, Đức sinh đường

Gội sạch, đứng ca, ngõ Diềm Thủy.

** Bản Hán Việt:*

Li tửu các tu mi trường,

Kiến đầu trà yếm tị mang.

Sổ thuyết triều thị khuất thân lượng,

Nghề khuy y lý tạo bạch trượng,

Liêu bát tả hữu phù trăm vọng.

Dục tăng quyền thân điệu đức sinh đường,

Mộc bạch thân túc ca diềm thủy hạng.

Giọng hát của anh rất êm tai, trầm ấm và dạt dào cảm xúc, toát lên một sự lãng mạn khiến người ta thật khó nắm bắt. Có lẽ đây là một ca khúc đã được viết từ xa xưa, bởi ca từ nghe hơi khó hiểu. Nhưng Bì Bì nghe, bất chợt chấn động trong lòng, không thể không ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn Hạ Lan Tĩnh Đình, ngẩn người ngơ ngác thật lâu, cho đến hồi sau, sắc mặt cô bỗng nhiên biến đổi.

Kể đó, cô nghe thấy rất nhiều người vỗ tay hoan nghênh, có người trầm trồ khen ngợi, có người thán thỉ to nhỏ, có người đẩy đẩy cô: “Bì Bì, tất cả mọi người đang chờ đây! Em lên hát một khúc “Thập sách” đi!”

Bì Bì vội hỏi: “Thập sách là gì? Tôi không biết?”

Người nọ nói: “Sao có thể không biết? Là con gái thì đều phải biết chứ!”

Trong lòng Bì Bì nghĩ, mình không nên tiếp tục khiến cho Hạ Lan mất mặt nữa. Thế là liền đứng lên, đi đến bên cạnh Hạ Lan Tĩnh Đình, thoải mái chấp tay hành lễ với bốn phía: “Vì thịnh tình yêu mến của quý vị, Quan Bì Bì tôi cũng xin dâng tặng một chút tài mọn, chỉ để mua vui, hy vọng mọi người đừng cười!”

Cô hành xử phóng khoáng như vậy, khiến những kẻ cơ hội xung quanh đều ngây ngẩn cả người, mắt vài giây im ắng rồi một tràng vỗ tay vang lên: “Quan Bì Bì! Cô lên! Quan Bì Bì! Cô lên!”

Bì Bì nói: “Tôi sẽ biểu diễn cho mọi người xem một bộ quyền hai mươi sáu chiêu thức tên là thất tinh đường lang quyền!”

Nói xong không dơ dãi, ôm quyền tung chuông, đá chân đẩy lưng, ra chiêu.

Đây chính là sản phẩm phụ mà Bì Bì học được ở lớp tán đá. Huấn luyện viên tán đá của cô đồng thời cũng là một võ sư Nam phái, vừa mở một khóa võ thuật. Nếu lớp tán đá vì bận chuyện gì đó mà phải nghỉ, ông ấy sẽ cho các học trò sang lớp võ thuật của ông học bù. Bộ thất tinh đường lang quyền này là Bì Bì học được chính trong những buổi học bù đó. Có một khoảng thời gian cô đem nó ra luyện vào giờ tập thể dục buổi sáng, bị mấy bà cô luyện hương công nhìn thấy rất ưa thích, đòi cùng học với cô, bởi thế Bì Bì xỏ đi xỏ lại mấy chiêu này đến nhuần nhuyễn, có thể nói gần như đánh mà chẳng cần suy nghĩ vẫn liền lạc lưu loát như thường.

Mọi người xem xong, vỗ tay rào rào. Âm nhạc được bật lên, mọi người uống rượu, chơi đoán số, nhiều người vây quanh lửa trại nhảy múa.

Bì Bì không rành nhảy múa khiêu vũ, biết rõ mình mà nhảy nhót sẽ trông buồn cười thế nào, như con khỉ ấy, thế nên thức thoir đến bên cạnh bàn, tự rót cho mình một ly nước ngọt, giả vờ như muốn nghỉ ngơi. Vừa quay lại, đúng lúc gặp phải Hạ Lan Tĩnh Đình.

“Bì Bì, bộ thất tinh ‘chương’ lang quyền này em học ở đâu? Đánh không tồi.” Anh nói.

Bì Bì thiếu chút nữa là bị sắc nước ngọt vào phổi: “Không phải chương lang, là đường lang.”

“Em có chắc em học đúng bài không?”

“Chắc chắn.” Cô nói, “Tôi đánh khó coi như thế sao?”

“Không tệ, chỉ có điều không giống bộ ngựa, mà giống con gián.” [*]

[*] Chương lan nghĩa là con gián; Đường lang là con bộ ngựa.

“Phụt ...” Bì Bì phun hết ngụm nước trong miệng ra.

Sau một lúc, cô đột nhiên hỏi: “Ca khúc anh hát khi nãy là được nghe từ đâu?”

Hạ Lan Tĩnh Đình nói: “Do chính tôi viết. Có vấn đề gì sao?”

“Vậy trước kia anh có thường hát nó không? Hay là, cũng từng lưu hành rộng rãi như Phố Chu Tước ấy?”

“Không có.” Anh nhìn cô đầy khó hiểu, “Đây là lần đầu tiên tôi hát trước nhiều người, tuyệt đối chưa từng truyền ra ngoài.”

“Không đúng.” Bì Bì nhẹ nhàng nói, “Tôi đã từng nghe qua khúc ca này. Từ khi còn rất nhỏ.”

“Không thể.”

“Là sự thật. Bài hát này theo tôi lớn lên. Là bà nội dạy cho tôi.”

Hạ Lan Tĩnh Đình ngây người ra: “Bà nội em?”

Bì Bì gật đầu: “Tôi không nhớ rõ lời lắm, nhưng chính là giai điệu này, tuyệt đối không thể sai. Bà tôi còn nói, khúc ca này tên là ‘cây tâm gửi’.”

“Đây là tên làn điệu. Đúng nó gọi là cây tâm gửi.” Hạ Lan Tĩnh Đình ngẫm nghĩ, lại hỏi: “Em chắc chắn là bà em dạy em chứ? Không phải là em dạy cho bà em?”

Bì Bì cười: “Sao tôi có thể dạy cho bà tôi được? Bài hát cổ xưa như vậy, ca từ cũng lạ như vậy, cho dù anh viết ra cho tôi xem, tôi cũng không hiểu.”

Hạ Lan Tĩnh Đình nhìn cô bằng vẻ mặt kỳ quái, kể đó chẳng nói thêm lời nào, cúi đầu uống nước, rõ ràng là muốn lán tránh vấn đề này.

Bì Bì càng muốn truy hỏi đến cùng: “Nếu là anh viết, anh có thể cho tôi biết Đức sinh đường là nơi nào không? Còn ngõ Diềm Thủy là ở đâu? Tôi chưa từng nghe nhắc đến những địa danh này. Hồi bé từng hỏi bà nhưng bà tôi nói bà cũng không biết.”

“Ừm ... tôi cũng không biết.” Anh nói.

“Anh có biết, lời hát là do chính anh viết.”

“Đó đã là chuyện của rất nhiều năm trước, tôi quên rồi.”

“Tộc Hồ các anh có trí nhớ rất tốt.” Bì Bì nhìn anh không chớp mắt, “Lời này do chính anh nói.”

“Được rồi, tôi biết.” Anh nói, “Nhưng cố tình không nói cho em. Ai bảo em lúc nãy gọi nhầm tên tôi chi.”

“Anh không cho tôi biết, tôi sẽ đi đến một chỗ.” Bì Bì nói.

“Đến chỗ nào ...”

Cô quay người chạy nhanh về phía rừng dâu.

Phía sau truyền đến tiếng la hét mừng rỡ hoan hỉ của mọi người.

Cô lao đi như bay, nhưng đã bị Hạ Lan Tĩnh Đình chặn lại ở bia rừng, khẽ nói: “Bì Bì, hôm nay chúng ta không vào rừng dâu.”

“Vì sao không vào?” Cô giật tay anh ra, càng tiến sâu vào rừng, “Nơi này thật lãng mạn!”

Cô đi hơn trăm bước, phát hiện ra Hạ Lan Tĩnh Đình vẫn luôn đi phía sau cô, nhưng không chịu đến gần, mà cố tình giữ một khoảng cách với cô.

“A!” Cô đột nhiên tỉnh ngộ, “Hạ Lan Tĩnh Đình, có phải vào đến rừng dâu, anh sẽ hiện nguyên hình? Biến thành một con cáo lớn?”

“Bì Bì, theo tôi ra ngoài!” Anh quát lên.

“Tôi không ra,” cô nói, “Trừ phi anh nói cho tôi biết Đức Sinh đường là gì, ngõ Diềm Thủy là gì, tại sao tôi lại biết ca khúc này? Chẳng lẽ từ bé anh đã chú ý đến tôi? Hạ Lan Tĩnh Đình, anh muốn có được gan của tôi, từ rất lâu rồi đúng không?”

“Nếu tôi biến thành hồ ly thật, em sợ không?”

Anh cười lạnh lùng.

“Tôi không sợ! Bởi vì tôi vốn không biết anh là ai! Cũng vốn không biết đây là đám người nào! Biết đâu anh không phải hồ ly, mà là sói, là rắn, hay là bất cứ loài động vật nào khác, anh muốn nói sao chẳng được, trừ việc anh hiện nguyên hình trước mặt tôi, còn không đừng nghĩ đến chuyện bắt tôi cứ hiện

nhiên coi anh là người! Hoặc là hồ ly! Hoặc là ghê đầu! Hoặc là bất cứ thứ gì tương tự! Bởi vì tôi không biết bản chất thật sự của anh!”

“Bản chất!” Hạ Lan Tĩnh Đình mỉm cười, lộ ra hàm răng đều đặn trắng toát, “Sao thế? Bạn Bi Bi, bạn bị tình yêu dọa cho sợ mất mật rồi, cuối cùng cũng nổi lên lòng quan tâm đến bản chất con người như thế nào rồi sao? Cho em biết, tôi hoàn toàn đủ khả năng để lừa em, nhưng tôi chưa bao giờ lừa em! Tôi là hồ ly, đây là bản chất của tôi. Tôi có thể ăn hoa, có thể ăn gan, đây cũng là bản chất của tôi. Được thôi, Bi Bi, em chất vấn tôi như vậy, chừng như bản chất của em rất phong phú. Thế thì bản chất của em là gì? Thử nói nghe xem!”

Bi Bi nói: “Anh lại đây, tôi sẽ nói cho anh nghe.”

Anh bước đến trước mặt cô, phát hiện ra cô đang đứng trên một thân cây đổ, họ gần như đang ở cùng một độ cao.

Cô nói: “Em là một người xấu.”

Ánh trắng như làn mưa, len qua khe lá rơi xuống, từng giọt sáng nhàn nhạt đập lên đôi gò má mịn màng của anh. Bi Bi nhận ra anh có một đôi môi vô cùng gợi cảm, vành môi đầy đặn, ánh mắt anh trong veo, dịu dàng lạ thường, pha lẫn chút triều mến và chờ mong. Cô vươn hai tay ra, ôm lấy khuôn mặt anh, bắt ngờ hôn anh.

Bi Bi từng tưởng tượng cả nghìn lần về nụ hôn đầu tiên của mình sẽ như thế nào. Có vài lần, cô và Gia Lâm cũng đứng gần nhau như vậy, cô cũng đã gợi ý động viên anh, nhưng không thành công. Thầm nghĩ, đây là nụ hôn đầu tiên của cô, bản lãnh nhất định phải đủ. Có bao nhiêu kỹ thuật được học được trong tiểu thuyết ngôn tình cô mang ra dùng hết, có thể xem là đang cưỡng hôn anh. Nhưng Hạ Lan Tĩnh Đình chẳng hề phối hợp, thậm chí còn có hơi hướng muốn trốn chạy. Cô bắt chấp tất cả, ôm lấy đầu anh thật chặt không cho thoát.

Phần 2 Anh quay đầu sang hỏi Bi Bi: “Chúng ta hôn nhau bao lâu?”

“...” Bi Bi trừng anh, “Anh nói cái gì thế! Anh là đầu heo hả! Làm chuyện này em lại đi bám đồng hồ sao!”

—————♥♥♥♥♥—————

Hơi thở anh gấp gáp, mang theo hương hoa thoang thoang. Có thể thấy anh cũng rất khát khao, rất háo hức, nhưng không thành thạo lắm, cả người anh run rẩy, còn căng thẳng hơn cô! Bi Bi thầm đánh cược trong lòng, lúc này tim anh nhất định đập nhanh hơn ba nhịp, thậm chí là hơn ba trăm.

Tất cả những điều này diễn ra trong khoảng thời gian chỉ vài giây, nhưng cô thấy cơ thể mình đã nhanh chóng nổi lên phản ứng, cô gất gao ôm lấy cổ anh, cả người cô gần như tựa vào người anh. Cơ thể Hạ Lan Tĩnh Đình đột nhiên chấn động, ngay sau đó, liền mạnh mẽ đẩy cô ra.

“Bi Bi,” Ánh mắt anh tràn ngập rồi rầm và mờ mịt, dường như vẫn chưa tin được chuyện vừa mới xảy ra, “Có phải, em vừa mới ... hôn tôi?”

Bi Bi rất hào phóng gật đầu thật mạnh, nhìn bộ dạng nghiêm trang rất buồn cười của anh: “Vâng. Anh đã mấy trăm tuổi rồi, đây không phải là lần đầu tiên chứ?”

Nhưng là, sau khi nghe những lời này, vẻ mặt anh càng thêm kinh hãi, quả là rất hoảng sợ.

Anh bỗng giữ chặt tay cô, giọng run run: “Bi Bi, chúng ta phải lập tức đến một nơi!”

Ngay sau đó, không nói thêm lời nào, liền kéo cô chạy đến bìa rừng, lao đi với tốc độ rất nhanh, Bi Bi gần như không thể theo kịp. Cô vừa chạy, vừa thở hổn hển: “Chuyện gì mà gấp vậy! Em ... em không chạy nổi nữa!”

Họ đã chạy ra khỏi rừng dâu, Hạ Lan Tĩnh Đình bế cô lên, vẫn tiếp tục chạy về phía trước, chạy thẳng đến bãi đậu xe, đặt cô vào trong xe, cài dây an toàn, sau đó khởi động động cơ.

Ô tô lao vút đi ra khỏi công viên, lướt nhanh trên đường cao tốc. Hạ Lan Tĩnh Đình nhấn chân ga gần hết cỡ, khi rẽ sang vài khúc quanh cũng không hề giảm tốc. Bi Bi vô cùng căng thẳng, hai tay giữ chặt lấy thanh vịn ghế. Cửa xe đã hạ kính xuống, bóng cây phía bên ngoài chạy ngược về phía sau như sóng gợn, gió lùa vào xe rít lên những tiếng vù vù. Cô nhìn bảng điều khiển, tốc độ đã vượt qua 180 km/h.

Đi với tốc độ hết sức mạo hiểm như vậy, thế nhưng Hạ Lan Tĩnh Đình lại chỉ dùng một tay giữ vô lăng, một tay khác đang bận cầm điện thoại!

Bi Bi muốn nhắc nhở anh, nhưng đành ngoan ngoãn ngậm miệng. Trong những thời điểm thế này, một sơ xuất nhỏ thôi là sẽ hy sinh oanh liệt, cô chỉ có một con đường là tin tưởng vào việc, người lái xe chính là một hồ ly đại tiên.

Di động reo lên vài hồi chuông đợi, rồi như có người bắt máy, Bi Bi nghe thấy anh nói: “Khoan Vinh, là tôi, Hạ Lan.”

....”Tôi gặp rắc rối.”

....”Ừ. Tôi đang chạy đến chỗ cậu, rất gấp.”

....”Không nghiêm trọng thế ... không thể nói ... chỉ là một nụ hôn.”

....”Thời gian?”

Anh quay đầu sang hỏi Bi Bi: “Chúng ta hôn nhau bao lâu?”

“....” Bi Bi trừng anh, “Anh nói cái gì thế! Anh là đầu heo hả! Làm chuyện này em lại đi bám đồng hồ sao!”

Anh phớt lờ những lời của cô, nói với người trong điện thoại: “Tôi nghĩ, có thể là hơn năm giây. Trong khoảng năm đến mười giây.”

...’Đúng vậy.”

....’Được.”

Trông về mặt anh rất hoảng loạn, tắt máy xong, lại nhấn một dãy số khác.

Rõ ràng chủ nhân dãy số ấy đi vắng. Đợi rất lâu, bên kia vẫn không có hồi âm, hình như có tiếng hộp thư thoại vang lên. Bi Bi nghe Hạ Lan Tĩnh Đình nói: “Alo, Huru Nhân. Là tôi, Hạ Lan Tĩnh Đình. Dậy nghe điện thoại đi, có việc gấp tìm cậu.”

Anh đợi thêm một lúc, đầu bên kia liền kết nối. Bi Bi nghe người bên đó nói: “À, Khoan Vĩnh đã kể chuyện của cậu rồi. Tôi sẽ không nhiều lời nữa. Hiện giờ cậu có thể đến bệnh viện ngay không? Hai người cùng lúc tôi sẽ yên tâm hơn.”

... “Cám ơn. Lát nữa gặp.”

Anh đặt điện thoại xuống, chẳng nói một lời, tập trung tinh thần lái xe.

Bi Bi nhìn anh mà chẳng hiểu mô tê gì, thấy đôi mày anh như chau lại, tựa hồ đang vô cùng căng thẳng, cảm thấy tình hình hơi nghiêm trọng, vội vàng hỏi: “Sao rồi? Đã xảy ra chuyện gì? Vì sao phải đến bệnh viện?”

Anh nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng nói: “Bi Bi, em có cảm thấy chỗ nào khó chịu không?”

Rồi anh chạm nhẹ vào mặt cô, khẩn thiết nói: “Bi Bi, em có thể cam đoan với tôi một chuyện không?”

“Chuyện gì?”

“Dù em có một mối thế nào, cũng không được nhắm mắt lại.”

“Em chỉ hơi mệt, nhưng không đến mức buồn ngủ đâu.” Cô mỉm cười, tinh nghịch nháy mắt với anh.

Thế nhưng, trong chớp mắt, cô liền cảm thấy phiền muộn, mí mắt cô bắt đầu đánh lộn với nhau: “Thật kỳ lạ, anh không nhắc thì thôi, anh nhắc rồi, bây giờ em lại muốn ngủ. Em ngủ một giấc ngắn thôi.”

Anh đưa tay cô lên miệng mình, cắn mạnh một cái.

“Á!” Bi Bi ăn đau, hét to một tiếng.

“Bảo em đừng nhắm mắt, có nghe không?” Anh quát lên.

“Em buồn ngủ!”

Anh lại cắn tay cô một cái nữa, lần này, cắn thật sự là cắn, tay cô chẳng những in dấu răng mà còn rướm máu: “Nếu em dám nhắm mắt, tôi sẽ tiếp tục cắn em”

Bi Bi nổi giận, kêu lên: “Anh bị thần kinh hả! Em chọc giận gì anh hả?”

“Bi Bi, em không thể tùy tiện hôn tôi. Nếu muốn hôn tôi, phải cho tôi biết trước. Ít nhất phải báo trước ba ngày, chúng ta sẽ lên kế hoạch trước.”

“Cái gì?” Bi Bi dằn người ra, đôi mày mới chỉ nghe nói đến việc sinh đẻ có kế hoạch, chứ chưa từng nghe hôn cũng phải có kế hoạch, “Anh nói gì?”

Thế nhưng, cô lập tức hiểu ra: “Có phải em hôn anh, sẽ bị ... sẽ bị nguy hiểm đến tính mệnh?”

Đối với vấn đề này, anh không trả lời thẳng mà nói: “Yên tâm, tôi có quen hai bác sĩ rất giỏi.”

Cô không dám hỏi thêm, bởi vì tốc độ lái xe hiện giờ của Hạ Lan Tĩnh Đình đã vượt quá hai trăm, cô không dám quấy rầy anh, đành cố gắng đấu tranh với cơn buồn ngủ đang từ từ kéo tới. Đấu tranh gian khổ hơn hai mươi phút, tim cô đập càng lúc càng nhanh, cả người tựa hồ không ngừng, cảm thấy sắp sụp đổ đến nơi, cơ thể không chịu đựng nổi nữa, nghiêng sang, tựa đầu vào vai Hạ Lan Tĩnh Đình.

“Hạ Lan Tĩnh Đình, em ... em có phải sắp chết không?” Cô không kiềm được thần thức, “Tại sao em luôn xui xẻo như vậy? Lúc nào cũng làm sai?”

Anh nắm lấy tay cô, dịu dàng nói: “Đây không phải lỗi của em. Là tại tôi không nói cho em biết. Hãy tin tôi, em chắc chắn không sao!”

“Vậy nhân lúc em vẫn sống, anh hãy nói cho em biết, Đức Sinh đường và ngõ Diềm Thủy là thế nào?”

“Tôi không nói cho em. Bởi vì em chắc chắn sẽ sống.” Giọng anh đột nhiên trở nên lạnh lẽo, ngay lúc đó, tốc độ xe đột ngột giảm, Bì Bì ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa, thấy ô tô đang dừng trước lối vào của một bệnh viện.

Chính là, khi cô trông thấy tấm biển bệnh viện, đầu lại muốn nổ tung.

“Bệnh viện Thiên Mỹ”

Đây là bệnh viện chuyên khoa chỉnh hình lớn nhất thành phố C, nghe nói, từ trang thiết bị kỹ thuật đến tập thể y bác sĩ ở đây đều đứng nhất nhì trong cả nước. Không ít những ngôi sao ca nhạc và diễn viên nổi tiếng đều ngưỡng mộ danh tiếng ở đây, từng đến phẫu thuật tận mấy lần. Ngay cả Bội Bội cũng từng đưa em họ của cô ấy đến đây cắt mí mắt.

Nhưng Bì Bì nghĩ, bệnh mình dù nguy kịch thế nào, cũng không cần phải đi phẫu thuật chỉnh hình. Niềm kinh ngạc này quả không phải nhỏ, cô nắm chặt lấy tay Hạ Lan Tinh Đình, giọng run run: “Hạ Lan Tinh Đình, không phải anh tuyệt vọng quá nên cái gì cũng thử cả đây chứ? Đây là bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ!”

“Tôi biết.” Anh nói. Nói xong, không thêm phân trần đã ôm cô ra khỏi xe. Có ba nhân viên y tế vội vàng đẩy xe ca tới, hết thấy đều ba chân bốn cẳng ném cô lên giường, phủ lên một tấm chăn mỏng, dùng đai cố định lại.

Dẫn đầu là một bác sĩ tuổi chừng ba mươi, vóc người to cao, gương mặt anh tuấn, cằm ẩn ẩn lớp râu quai nón xanh, miệng nở nụ cười điềm tĩnh. Anh ta bước đến vỗ vai Hạ Lan Tinh Đình, gọi: “A Tây.”

“Khoan Vĩnh.” Hạ Lan thở phào nhẹ nhõm.

Lòng Bì Bì nao nao, thì ra anh còn có tên khác, gọi là ‘A Tây’, nghe như là biệt danh.

Khoan Vĩnh có vẻ ngoài rất hòa nhã, cười lên lại càng quyến rũ, anh ta cầm tay Bì Bì nói: “Chào em, anh là Triệu Khoan Vĩnh, là bác sĩ ở đây, cũng là bạn của A Tây.”

Thấy vẻ mặt và bộ dạng kinh hoàng của cô, giọng anh trở nên rất an ủi và cũng rất tự tin: “Yên tâm, A Tây đã đưa em đến kịp thời, em sẽ không sao đâu. Có điều, trước tiên anh phải vài thủ tục kiểm tra.”

Anh xem mắt Bì Bì, rồi bắt mạch cho cô, quay mặt sang nói với y tá: “Đưa cô ấy vào phòng phẫu thuật.”

Bì Bì vốn đã buồn ngủ đến không chịu được nữa, gục đầu xuống, vô tình phát hiện ra một chuyện rất lạ.

Người bác sĩ Triệu này mặc áo blue trắng không tý vết, khắp người không chỗ nào không sạch sẽ, nhưng chân trần, mang một đôi xăng-đan y như của Hạ Lan Tinh Đình, lộ ra bàn chân trắng muốt.

Đây là tác phong của một nhân viên chuyên nghiệp đó sao? Mang dép như vậy cũng vào phòng phẫu thuật được sao? Đầu Bì Bì bắt gặp tê dại.

Ngay lúc này, cô lại phát hiện ra một chuyện càng kỳ lạ hơn.

Trên cổ chân phải của người bác sĩ này có đeo một vòng lụa màu đen, trên đó có một hạt châu màu xanh thẫm.

Nếu như, anh ta là một thanh niên nổi loạn ở độ tuổi mười bảy mười tám, cách ăn mặc như thế đương nhiên chẳng có gì lạ lùng. Song, nhìn anh ta, rõ ràng là một người đàn ông trưởng thành chừng chạc, mà còn là một chuyên gia có sự nghiệp thành công, mặc và mang những thứ này, không phải thật quái lạ ư.

Thêm nữa, màu sắc của hạt châu kia và hạt châu trên cổ tay Bì Bì rất khác nhau, nhưng kích cỡ và hình dạng lại y hệt.

Đó là một viên mị châu.

Tại cửa phòng mổ, cô lại gặp một người đàn ông xinh đẹp mặc tây trang màu đen khác, gương mặt anh ta trắng như tuyết, toát ra thần thái cao quý. Có một mái tóc dài đến vai, bóng bẩy như dải lụa. Bì Bì nghĩ, người đàn ông này trông còn đẹp hơn cả Hạ Lan Tinh Đình, hơn nữa còn có một sự quyến rũ ma mị. Anh ta lại càng tùy tiện hơn, ngay cả xăng đan cũng không mang, mà mang một đôi dép lê, trên cổ chân trái cũng đeo một viên mị châu màu sắc tương tự người kia. Có thể thấy địa vị của anh ta trong bệnh viện rất cao. Y tá vừa đẩy xe vào trông thấy anh ta, ngay lập tức dừng lại chào hỏi.

Người này đến trước mặt Bì Bì, dùng đôi mắt mơ màng đánh giá cô, sau đó, khinh thường hừ một tiếng, nói: “Sao lại là cô?”

Bì Bì không chịu được giọng điệu của hắn ta, nhũn mày hỏi: “Anh biết tôi?”

“Tất nhiên.”

Bì Bì nói: “Xin hỏi ngài là ..”

“Tôi họ Tu, tên Tu Nhân.”

“Hưu Nhân,” Cô cũng hừ một tiếng, “Một cái tên thú vị.”

“Không phải hưu trong hưu tức, là tu trong tu dưỡng. Cũng không phải nhân trong nhân nhã, là chữ nhân thêm một chữ điều đứng bên cạnh.”

“Nói cách khác, anh là một con nhân điều?”

Anh ta không thêm đáp lại, bởi xe ca đã được đưa vào phòng phẫu thuật. Bì Bì trông thấy anh ta và anh chàng mặt trắng râu xanh cùng ở đó. Sau đó, Tu Nhân xoay người, mở ngăn kéo, muốn lấy dụng cụ gì đó ra.

Bì Bì nhìn bóng lưng anh ta, lòng lại càng thêm hoảng sợ.

Sau lưng bộ âu phục anh ta đang mặc, có vẽ hình một con điều màu trắng.

End chương 20

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tên Thật Phức Tạp

Bì Bì nhìn vào gương mặt anh với một vẻ mặt quái lạ: “Anh ... anh có cha sao?”

“Anh không phải Tôn Ngộ Không, không phải từ trong đá chui ra.”

Trong lòng Bì Bì nổi lên hằng hà những nghi vấn, tuy nhiên, con bạch điều trước mặt bỗng nhẹ nhàng động đậy rồi bay lên, sau đó bộ âu phục cũng nhẹ bay lên theo, giống như biến thành một lá cờ phướn phấp phới. Lá cờ nọ càng ngày càng biến lớn ra, bay đến phủ lên đầu cô khiến cô có cảm giác bị ngạt thở, trong lúc cấp bách muốn đưa tay về phía Tu Nhân cầu cứu, nhưng cả người cô mất hết sức lực, ngay cả việc đơn giản như nhấc một ngón tay cũng không làm được. Ngay tại khoảnh khắc này, cô rơi vào hôn mê.

Đó là kiểu hôn mê nửa mơ nửa tỉnh, dù trước mặt là khoảng không tối đen như mực, nhưng đầu óc vẫn thấy rất minh mẫn. Cô nghe thấy bốn phía vang vọng những giọng nói mơ hồ, tiếng nói ấy vang vọng khắp trong tai, như thể những tiếng ồn ào lúc bước vào rạp chiếu bóng. Có người đỡ cô ngồi dậy, giúp cô cởi quần áo, sau đó bôi một chất lỏng lạnh lẽo nào đó lên ngực cô. Có kim tiêm vào tay cô, không biết sao lại rất đau, mũi kim như xuyên thấu qua cả cánh tay cô luôn vậy. Sau đó, có một dòng chất lỏng giá buốt tiến vào trong cơ thể cô, khiến cô lạnh đến thấu tim nhập phổi.

Cô hoàn toàn mất đi ý thức.

Khi Bì Bì tỉnh lại, cô nhận ra mình đang nằm trong một phòng bệnh khác, tường ở đây được sơn trắng như tuyết, màu ra giường cũng trắng như tuyết, không khí trong phòng tràn ngập mùi cồn nhàn nhạt. Trên tay cô đang gắn kim truyền dịch, dịch trong bình truyền đã nhỏ sắp hết. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy một màu đen kịt, chẳng có tí ánh sáng le lói nào, chắc là cảnh đã về đêm.

Ánh đèn huỳnh quang trên đầu rất sáng. Khiến cho mắt cô phải mất một lúc mới điều tiết để thích ứng kịp. Đến khi cô nhìn rõ được mọi thứ trong phòng, cô mới phát hiện, Hạ Lan Tĩnh Đình đã không còn ở bên cô nữa, mà ngồi cạnh cô lúc này, chính là vị bác sĩ tên Tu Nhân nọ.

Anh ta đang chăm chú viết bệnh án, nghe thấy tiếng động từ giường bệnh, liền ngẩng đầu lên liếc cô một cái, rồi nhanh chóng cúi xuống điền tiếp một câu vào hồ sơ, sau đó mới buông bút, đứng lên đi đến bên cạnh cô, giúp cô rút ống tiêm trên tay ra.

Trên người Tu Nhân lúc nào cũng tỏa ra một vẻ bí ẩn, đường nét trên gương mặt anh ta được khắc sâu và rõ ràng hơn cả Hạ Lan Tĩnh Đình, đó là một gương mặt với hàng mày rậm, đôi mắt sâu, gò má hóp cao, cái mũi có hình dạng rất lạ, trông hơi giống người nước ngoài. Anh ta rất khéo léo dời cái giá treo bình truyền dịch đi, dùng ống nghe kiểm tra nhịp tim và phổi cho cô, sau đó lại tiếp tục cúi đầu vào trang bệnh án đang viết dở.

Có vẻ như, những điều anh ta vừa làm chỉ là theo thông lệ, chứ chẳng phải vì quan tâm đến người bệnh đang nằm trên giường.

Bì Bì hít vào một hơi sâu, mở miệng nói: “Xin hỏi, Hạ Lan Tĩnh Đình đang ở đâu?”

“Ở ngoài cửa.”

Mặc dù Hạ Lan Tĩnh Đình không phải là người quá mức thân quen, nhưng nghe thấy anh ở ngoài cửa, Bì Bì vẫn thờ phào nhẹ nhõm. Lòng hiếu kỳ của cô lại ủa tới: “Vì sao các anh lại gọi anh ấy là ‘A Tây’? Các anh rất thân với nhau à? A Tây là tên mụ của anh ấy sao?”

“A Tây là tên của cậu ấy.”

“Tên của anh ấy không phải là Hạ Lan Tinh Đình ư?”

“Cậu ấy tên là Hạ Lan Tây, Tinh Đình là tự của cậu ấy.”

“Là Tây nào? Tây của Phương Tây?”

Tu Nhân ngẩng đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười thần bí: “Không phải. Hay là chúng ta đánh cược đi, tôi cho cô mười cơ hội, nếu cô đoán đúng chữ ‘Tây’ của cậu ấy là trong từ nào, tôi thua năm trăm đồng.”

Trò này vui đấy.. Lòng Bì Bì nghĩ, anh không biết tôi học ngành tin tức sao, hệ tiếng Trung và hệ tin tức vừa sát nhập với nhau đấy. Nếu cả mười cơ hội tôi đều không đoán trúng thì kỳ thi nghiên cứu sinh này tôi không tham gia nữa.

“Anh nói có giữ lời không?”

“Đương nhiên có.”

Xét thấy Hạ Lan lớn hơn cô tám trăm tuổi, cô quyết định đoán từ những chữ xưa nhất.

“Hi trong Khang Hi?”

“Không phải.”

“Hi trong Phục Hy?”

“Không phải.”

“Hi trong thần hi?”

“Không phải.”

Cô bắt đầu nói những tự đơn giản: “Khê trong Khê thủy?”

“Không phải.”

“Hi trong hi vọng.”

“Không phải.”

“Tích trong trần tích?”

“Không phải.”

Cô bắt đầu nói những tự ít có khả năng nhất: “Hề trong Quy khứ lai hề?”

Lắc đầu.

“Triết trong bạch triết?”

Không đúng.

“Tích trong thanh tích?”

Cũng không phải.

“Tê trong tê giác?”

“Không phải. Cô còn một cơ hội cuối cùng.”

Cô nhớ ra một tự kì lạ, trước đây khi xem cô văn từng tra từ điển một lần, chỉ biết nó đọc là “Tây”, nhưng không biết là đi cùng từ gì: “Vây ...nguyệt bên cạnh chữ hạt?”

“Cô là chỉ hạt trong ‘phân phúc hạt hạt’?”

Cô không biết phân phúc hạt hạt là cái gì, nghe thì thấy học thức của Tu Nhân cũng rất uyên thâm: “Hạt đó là chữ hạt bên cạnh chữ nguyệt sao?”

“Đúng vậy.”

“Tôi đoán đúng rồi?”

“Không phải.”

“Được rồi,” Bì Bì thở dài, lòng đã nản, “Tôi chịu thua, anh nói cho tôi biết đi, đến cùng là chữ Tây nào?”

“Sao cô không về tự tra từ điển đi.” Anh ta cười rất đắc ý, “Cho cô một manh mối. Chữ Tây của cậu ấy, về đơn vị kết cấu, bắt kè trong từ đồng âm hay chính nó, đều có số nét nhiều nhất.”

Lòng vòng một hồi, vẫn không có được lời giải đáp, Bì Bì cảm thấy anh ta đang đùa bỡn cô. Liên lập tức muốn trả đũa: “Lúc tôi hôn mê anh không làm gì trên người tôi chứ. Nếu anh muốn phẫu thuật cho tôi, thay đổi cấu tạo cơ thể tôi, phải trưng cầu sự đồng ý của tôi đấy.”

Tu Nhân nhìn chăm chăm vào cô, nổi giận: “Tiểu thư, cô đối đãi với ân nhân cứu mạng mình như thế sao?”

Bì Bì mặt không đổi sắc, tim không lỗi nhịp: “Sao lại là ân nhân cứu mạng? Chẳng qua là tôi hơi choáng váng, người uể oải, ngủ một giấc là khỏe thôi.”

Sau đó, cô cố gắng ngồi dậy, nhưng sắc mặt đột nhiên biến đổi. Bởi cô chỉ mới muốn nhấc một ngón tay, phát hiện ra cánh tay mình chẳng còn chút sức lực nào, ngón tay nâng lên một chút liền mềm xuống. Cô lại muốn nhấc chân, phát hiện hai chân tựa như đúc bằng chì, nặng trĩu, không thể cử động được.

Ánh mắt cô lúc này chứa đầy hoang mang và hoảng sợ.

Tu Nhân bung một tách trà lên uống một ngụm, vẻ mặt lười biếng nhìn cô đang phí sức đấu tranh, cố gắng cựa quậy trên giường một cách vô ích, khe khẽ cười, nói: “Dám tự tiện hôn Tề ti đại nhân, hừm, không phải muốn đâm đầu vào chỗ chết thì là gì? Cũng may là ở triều đại này, nếu trở về tám trăm năm trước, lúc còn trong hồ tộc, dù là cô hay là cậu ta, đều sẽ gặp họa sát thân.”

“Tự do yêu đương là điều được nhà nước đề xướng, được chính phủ ủng hộ, đâu đến lượt anh quản chứ?”

Trong tay Tu Nhân chợt xuất hiện một con dao nhỏ vừa mỏng vừa sắc, tuy gương mặt anh ta vẫn dửng dưng, không lộ ra chút cảm xúc nào, nhưng tay cầm dao đã đưa đến hươu loạn trước mặt cô, dùng giọng điệu như người nói mơ nói với cô rằng: “Quan tiểu thư, nếu đã phí một chuyến đến đây, chỉ bằng để tôi giúp cô phẫu thuật chỉnh hình lại đi. Dùng gương mặt này của cô mà sánh đôi với A Tây thì rất khó coi.”

Cô bị bộ dạng ma ma quỷ quỷ của anh ta hù dọa, nhất thời không nói được lời nào.

Ánh mắt lạnh lùng đáng sợ kia liên tục đảo tới đảo lui trên gương mặt cô, tìm tòi nghiên cứu đến từng góc độ. Rồi anh ta vờn ngón tay lạnh buốt đến, phác họa đủ mọi sơ đồ lên đó.

“Biết nói thế nào nhỉ, mắt cô chưa đủ to, nếu rạch thêm khoé mắt một xíu, bỏ đi lớp da thừa, thì trông cũng rất có thần. À ... cái mũi cũng hơi thấp. Phải lột một miếng đệm dưới sống mũi, rồi xéo ít sụn trên tai độn cho chóp mũi cao lên nữa. Yên tâm đi, việc phẫu thuật sẽ được tiến hành bên trong mũi, không để lại vết sẹo xấu xí nào đâu.”

Anh ta nâng cằm cô lên, hết nhìn thẳng rồi lại nhìn nghiêng: “Miệng có vẻ ổn, nhưng góc cằm quá rộng, hàm dưới hơi ngắn, phải dùng phương pháp cắt bớt đi. Tiện thể lấy xương độn xuống dưới cằm.” Rồi anh ta xốc cằm lên, mắt lại tiếp tục lướt từ trên xuống, “Thân hình cũng không ra làm sao, ngực thì quá nhỏ. Tốt hơn nên hút lớp mỡ trên eo rồi bơm vào ngực...”

Bì Bì chế giễu lại: “Thảo nào anh lại có một gương mặt đẹp như vậy, chắc nó đã trải qua không dưới nghìn lần phẫu thuật rồi nhỉ. Đã sắp vượt qua kỉ lục của Michael Jackson chưa?”

“Không hề có, tôi chưa làm phẫu thuật bao giờ.” Anh ta nói tiếp, “Tôi là đẹp tự nhiên.”

“Dù mặt tôi nhìn không được đẹp nhưng cũng là tự nhiên. Tôi không thích vẻ đẹp nhân tạo.”

Tu Nhân đưa mắt nhìn cô, không hề tiếp lời, tựa như tranh cãi với đàn bà là chuyện khiến anh ta rất mất mặt.

Im lặng một lúc lâu, Bì Bì bỗng nói: “Trước kia, tôi từng đến đây rồi, đúng không?”

Anh ta từ chối trả lời.

Trong thành phố này, rất nhiều người đều biết, tiền thân của bệnh viện Thiên Mi là một bệnh viện chuyên khoa gan nổi tiếng, mãi đến sau giải phóng mới được thành lập, chứ chẳng phải cửa hàng xưa cũ trăm năm tuổi gì.

Anh ta không trả lời vấn đề đó, chỉ nhìn cô lạnh lùng mà nói, “Xin cô hãy tránh xa A Tây.”

“Vì sao?”

“Sớm muộn gì cô cũng sẽ hại chết cậu ta.”

Tim cô đột nhiên dội lên, cứ thế mà nhảy loạn thùng thùng trong ngực: “Tại sao? Tôi chưa hại người bao giờ cả!”

“Cậu ta không phải người.”

“Ngay cả một con kiến tôi cũng sẽ không làm nó tổn thương!”

“Lát nữa khi cậu ta bước vào, nếu cậu ta yêu cầu đưa cô đi. Cô phải kiên trì ở lại, ở lại tại bệnh viện này mười ngày.” Ánh mắt anh ta rất lạ, “Tôi cam đoan trong mười ngày này, cô được chăm sóc rất chu đáo, cơ thể sẽ hoàn toàn khỏe lại.”

Tại sao lại nói thế với cô? Cô không thể ở bên cạnh Hạ Lan Tĩnh Đình sao?

Hạng Bì Bì hơi đau, nhưng cô muốn cố tỏ ra mình rất lý trí: “Bác sĩ Tu, tôi mới gặp anh, vì sao tôi phải tin anh, giao sự khỏe mạnh của mình vào tay anh?”

“Bởi vì tôi là bác sĩ, hơn nữa, tôi đã cứu mạng cô.”

“Anh thật sự cho rằng, tôi sẽ tin chỉ hôn môi thôi mà Hạ Lan sẽ chết sao?” Cô vẫn nằm trên giường, cất giọng khiêu khích, “Anh cho tôi là kẻ ngốc, dù anh kể chuyện gì với tôi, tôi cũng tin à?”

Tu Nhân vẫn thản nhiên mà nói: “Trên thế gian này chỉ có một kẻ ngốc duy nhất, đó chính là Hạ Lan Tĩnh Đình. Tất cả mọi người đều thông minh hơn cậu ta.”

Anh còn muốn nói gì thêm nữa, nhưng nhanh chóng im bặt. Bởi rằng cửa đã mở, Hạ Lan Tĩnh Đình đang bước vào.

Tu Nhân tự giác đứng dậy, gật đầu với anh một cái.

Hạ Lan Tĩnh Đình nói: “Tôi cần nói chuyện riêng với cô ấy một lát.” Sắc mặt anh ngưng trọng, nhưng chứa đầy quyền uy. Tu Nhân im lặng đi ra khỏi phòng bệnh.

Bì Bì giương mắt nhìn anh, thấy gương mặt anh hơi tiêu tụy, dưới cằm lún phún mấy sợi râu. Anh vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng nhạt đó, nhưng nó giờ đây rất nhàu nhò, hai bên cổ áo không còn cân xứng, cái rũ xuống cái dựng lên, tựa như cả đêm qua, anh đã ngủ ở một nơi chẳng mấy dễ chịu cùng với nó.

Rõ ràng bên giường có ghế đó, nhưng anh không chịu ngồi, mà nắm lấy tay cô đưa lên môi và nhẹ nhàng hôn, sau đó, hạ gối, nửa quỳ nửa ngồi trên sàn.

“Em cảm thấy khá hơn chưa?”

Bì Bì bị mê hoặc, yếu ớt ừm một tiếng, cả đời cô chưa từng được nghe giọng nói nào dịu dàng như vậy.

“Tốt hơn rồi, nhưng cả người mềm nhũn, chẳng còn chút sức lực nào.” Cô nhẹ nhàng đáp lại.

Trong khi cô nói, Hạ Lan Tĩnh Đình vẫn im lặng nhìn cô, sự thương tiếc toát ra từ đôi mắt thâm tình của anh, như muốn nuốt trọn cả người cô vào đó. Anh khẽ chạm vào khuôn mặt cô, và hỏi: “Bì Bì, em tin tưởng anh chứ?”

Cô cảm thấy mơ mơ hồ hồ, nhưng vẫn gật đầu rất chắc chắn.

“Từ bây giờ, trong vòng mười ngày, em phải hoàn toàn tin nhiệm anh, như tín nhiệm người nhà của em vậy, có thể không?” Anh hỏi cô một cách thành khẩn, vói vẻ mặt rất nghiêm túc, ánh mắt anh vẫn chuyên chú vào gương mặt của cô.

Bì Bì nghĩ, đã bị ánh mắt ấy soi xét, linh hồn cô dù trốn thế nào cũng không thoát được.

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Cô bị sự trịnh trọng của anh dọa sợ, “Em ... em sắp chết rồi ư?”

“Không đâu.” Giọng anh chứa đầy sự an ủi, cứ như đang dỗ dành một đứa trẻ, “Chỉ là em chưa thể cử động được, cần anh chăm sóc em hơn.”

Bì Bì dè dặt bày tỏ những ngờ vực trong lòng. “Có phải ... em hôn anh ... anh sẽ ... sẽ tự hấp thu lấy nguyên khí của em không?”

Anh thoáng chần chừ rồi mới gật đầu: “Nguyên lý của nó rất phức tạp, nhưng nói một cách đơn giản thì là như vậy.”

“Vậy anh ... anh có thể trả lại nguyên khí cho em không?” Bì Bì vội khẩn cầu, “Không phải em tiếc rẻ nguyên khí của mình, nhưng em sắp chuẩn bị tham dự một kỳ thi, em rất cần sinh lực!”

Anh nở nụ cười, nhưng miệng không cử động, chỉ là ý cười nhàn nhạt được vùi chôn trong đáy mắt: “Nguyên khí của em khi đã vào cơ thể anh thì sẽ biến thành của anh. Anh không có cách nào trả lại cho em, có điều, anh sẽ dùng nguyên khí của chính mình giúp em trị lành bệnh. Sẽ có chút phiền hà, nên mới cần thời gian mười ngày.”

Bì Bì nghĩ, mười ngày cũng không lâu lắm. Bởi trước kia, khi cô bị viêm phổi phải nằm viện, cũng mất tới hai tháng mới hết. Nhưng cô nhanh chóng nhớ đến những lời của Tu Nhân, vội nói: “Nếu anh đã nói nó phiền phức như thế, chỉ bằng cứ để em ở lại bệnh viện này, sẽ không phải dùng đến nguyên khí của anh. Bác sĩ Tu đã nói, anh ta có thể chữa khỏi bệnh cho em.”

Cô cố thể hiện sự cương quyết trong lời nói của mình.

“Tiểu nha đầu, em lo cho anh sao?” Ánh mắt anh lóe lên, đưa ngón tay chạm nhẹ vào chóp mũi cô.

“Không phải vậy ... Anh là Tề ti đại nhân, nhất định nguyên khí rất nhiều, nhưng ... nhưng ...” Có lẽ vì hôn mê trong thời gian quá lâu, Bì Bì thấy đầu óc mình chẳng còn nghe theo sai khiến của mình nữa, bình thường trông cô hiền như khúc gỗ, nhưng chỉ cần đến thời điểm then chốt là miệng mồm sẽ trở nên lạnh lợi, hơn thua từng tắc một. Nhưng hiện giờ, cô muốn tìm một lý do thôi cũng không thể tìm ra.

Đôi mắt anh ngưng đọng, nhìn cô úp mở thật lâu cũng không nói được trọn lời, cuối cùng anh mới nói: “Bì Bì, còn một việc anh chưa nói với em. Để cứu em, họ đã cho em sử dụng một loại thuốc có tác dụng phụ rất lớn.”

Nghe xong những lời này, Bì Bì lập tức thấy da đầu tê dại, hơi thở gấp gấp: “Tác .. tác dụng phụ gì?”

“Em sẽ bị rụng tóc.”

Cô thở phào nhẹ nhõm: “Không sao, ngày nào tóc em chẳng rụng, rụng thêm vài sợi chẳng hề gì, tóc em rất nhiều.”

“Sẽ rụng sạch luôn.”

“Hả?” Cô kêu lên, “Đây là thuốc gì, nếu đã sớm biết em sẽ bị rụng tóc, sao anh không cản họ? Có biết rằng mái tóc quan trọng thế nào với người phụ nữ không?”

Hạ Lan Tinh Đình đưa tay che miệng cô lại: “Nếu em đi theo anh, mười ngày sau, tóc em sẽ từ từ mọc lại. Nếu em đi theo bác sĩ Tu, tóc em sẽ như thế mãi. Vậy cuối cùng em quyết định đi theo anh hay là ở lại với cậu ta?”

To be or not to be. Cô được quyền lựa chọn sao?

Bì Bì nhìn anh, lòng vẫn còn hoảng sợ, không hề trả lời. Một lát sau, cô lại hỏi: “Họ kêu anh là A Tây, tên của anh là Hạ Lan Tây đúng không?”

Anh gật đầu đáp: “Anh có tên, cũng có tự. Tinh Đình chính là tự của anh.”

“Là chữ Tây nào?”

Anh lấy ra một chiếc bút bi, viết vào lòng tay cô một chữ rất lớn.

Rất lớn là bởi vì, số nét của chữ này rất nhiều, thực sự rất nhiều, cho đến giờ Bì Bì chưa từng thấy chữ nào nhiều nét như vậy.

“Hạ Lan Huê.” [*]

[]: Tất cả những chữ mà Bì Bì dùng trên (như Huê, Tây, Hy, ..) đều đồng âm với nhau, phiên âm là xī, vậy nên Bì Bì chỉ nghe được, chứ không biết chữ đó viết thế nào.*

Cô luôn tự xưng là học vấn uyên thâm, nhưng giờ phút này đành xấu hổ hỏi anh: “Chữ này có ý nghĩa gì?”

“Nó chỉ một công cụ người cổ đại dùng để giải kết, có thể được làm từ xương, cũng có thể được làm từ ngọc.”

Nghe xong, cô nhìn vào mảnh ngọc trên cổ anh, nó có một đầu nhọn và một đầu tròn: “Đây chính là vật đó sao?”

“Đúng vậy.”

“Vì sao lại có tên này?”

“Là do cha anh đặt.”

Bì Bì nhìn vào gương mặt anh với một vẻ mặt quái lạ: “Anh ... anh có cha sao?”

“Anh không phải Tôn Ngộ Không, không phải từ trong đá chui ra.”

“Vậy anh ... cha anh vẫn khỏe mạnh chứ?”

Bì Bì trầm nghĩ, Hạ Lan Tinh Đình đã hơn tám trăm tuổi, cha anh không biết đã bao nhiêu tuổi rồi?

Hạ Lan Tinh Đình chần chừ, rồi trả lời: “Chắc là ông ta vẫn khỏe thôi.”

“Anh không biết cha anh có sống khỏe mạnh không ư?”

“Ừ.”

“Anh trước giờ .. không hề liên lạc với cha sao?”

“Chuyện của ông ta anh không quan tâm lắm.” Gương mặt anh trông có vẻ rất miễn cưỡng, tựa như cực kì không muốn đề cập đến chủ đề này.

“VẬY còn ... mẹ anh đâu?”

“Đã qua đời từ lâu rồi.”

“Không phải anh nói anh là hồ tiên sao? Hồ tiên thì sẽ trường sinh bất lão, đúng không?”

“Đó là nói nếu như bọn anh luôn luôn tràn đầy nguyên khí.” Anh dứt khoát cắt đứt đề tài này: “Em đừng hỏi không ngừng nữa, nên nghỉ ngơi nhiều vào.”

“Một vấn đề cuối cùng thôi.” Bì Bì vẫn kiên trì đến cùng, “Hạ Lan Huệ ...”

“Anh thích em gọi là Tình Đình hoặc Hạ Lan. Hơn nữa, trước đây em ...” Anh chợt ý thức được mình lỡ lời, vội sửa lại, “Em luôn thích những thứ đơn giản. Gặp điều gì phức tạp là em sẽ bị hờ dờ.”

Đúng là Bì Bì thích đơn giản, nên mới ghét học môn toán. Cô thích màu sắc đơn giản, kiểu dáng đơn giản, những món ăn đậm đà và những hương vị đơn giản, ngay cả trong mối quan hệ giữa người với người, một khi chúng đã trở nên phức tạp, chất chứa đầy những mưu toan, cô sẽ cảm thấy không thể hiểu thông được.

“Nói như thế, Hạ Lan, trước đây chúng ta ... có từng quen biết nhau?”

Anh cười cười, vỗ nhẹ vào má cô: “Không quen. Nếu quen, sao em lại không nhớ anh?”

“Thế thì nói cho em biết, hai người bác sĩ kia có phải bạn của anh không?”

Vấn đề này anh dĩ nhiên rất vui vẻ trả lời: “Đúng vậy.”

“Anh và họ ... ai có tuổi lớn hơn?”

“Ừ thì ... anh lớn hơn họ.”

“Nhưng là, tại sao hôm qua họ không đến party?”

“Là hôm kia. Tiểu cô nương, em đã ngủ hai ngày rồi.”

“Oh .. thế sao?” Bì Bì vẫn tiếp tục hỏi. “Họ vì sao không đến party?”

“Thứ nhất, họ không sinh ra ở đây. Tu Nhân đến từ Italy, Khoan Vinh đến từ Anh quốc. Có người đưa họ về từ nước ngoài, bởi vì họ là “hồ ly giống”. Nói cách khác, họ có huyết thống rất tốt đẹp. Có những người muốn họ gia nhập để cải thiện gen bộ tộc của mình.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 22: Em Là Một Con Khi

Edit: ♥Tiên♥

Em là một con khi, một con khi suốt ngày nhảy lên nhảy xuống. Cái gì nó cũng ăn, trong bụng nó là một đồng rác thải.”

Dù rằng Bì Bì không biết “hồ ly giống” nghĩa là gì, nhưng ít nhất cô cũng biết ngựa giống hoặc chó giống là nghĩa gì, biết cả nghĩa vụ chính mà chúng đảm nhận. Nghĩ đến đây, cô chợt nảy sinh sự cảm thông sâu sắc với Tu Nhân.

“Trong Hồ tộc, lẽ nào cũng phân chia biên giới như loài người sao?” Cô kiên quyết hỏi tới không tha.

Ngoài việc trở thành một bệnh nhân liệt người, yếu ớt vô lực thì cô chẳng có bất cứ chỗ nào không thoải mái. Hơn nữa, cô vừa phát hiện ra, tính tình của Hạ Lan Tình Đình đêm nay tốt tới đỉnh điểm, anh như hóa thân thành thầy dạy trẻ, rất nghiêm túc giải đáp hết thảy những thắc mắc của cô. Trước đó, thấy rằng anh rất nhạy cảm với chuyện riêng tư, Bì Bì chưa bao giờ dám tưởng đến việc, một ngày nào đó sẽ được nhận những đãi ngộ này.

Hạ Lan Tình Đình trầm ngâm trong chốc lát mới nói: “Tất nhiên bọn anh cũng có lãnh địa riêng của mình, có điều bọn anh không phân biệt biên giới giống con người, ... Nói vậy chỉ để cho em dễ hiểu hơn thôi. Với bọn anh mà nói, giới hạn lớn nhất là vĩ độ 30 độ Bắc. Tất cả hồ ly đều sống từ đây trở về

phía Bắc, tất cả hồ tiên thì phần lớn hoạt động trong vùng từ 30 độ về phía nam.

Điều này thật kỳ quái.

Bì Bì luôn cho rằng hồ tiên là do hồ ly biến thành, nên mới khẳng định họ là một loại, xem ra, họ hình như ở hai phạm vi khác nhau.

“Có phải tất cả hồ ly đều muốn làm hồ tiên?”

Hạ Lan Tĩnh Đình lắc đầu: “Dĩ nhiên không phải. Hồ ly sống trong hoang dã có tuổi đời rất ngắn. Dài nhất cũng chỉ chừng mười hai năm. Đại đa số hồ ly sau khi sinh, hai ba năm sau sẽ chết. Bọn anh không quá coi trọng việc tuổi thọ dài ngắn như con người. Làm hồ ly, em có thể sống ở hồ giới, cũng có thể tu hành, sống trong tiên giới. Tu hành là chuyện rất thống khổ, rất tịch mịch, cơ hội thành công cũng không cao, thế nên không phải toàn bộ hồ ly đều muốn làm hồ tiên.”

“Vậy còn anh? Anh vì sao muốn tu tiên?”

Hạ Lan Tĩnh Đình nở nụ cười âm thầm: “Anh không muốn tu tiên một chút nào, chỉ vì bất đắc dĩ phải như vậy.”

“Tại sao?”

“Hai mắt anh bị mù, những hồ ly giống như anh, nếu không tu hành, hoàn toàn không thể sinh tồn trong hoang dã.”

Bì Bì nhìn vào mắt anh thật kỹ, có phần không tin vào những lời anh nói: “Không thể nào. Dù gì em vẫn cảm thấy, mắt anh có thể nhìn được mọi vật, chỉ có điều hơi sợ ánh sáng mà thôi.”

Rõ ràng anh ngược lại vì bị cô quan sát ở một cự ly gần như vậy, vội quay đầu đi, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Việc anh có thể nhìn được khi trời tối, ... đó là một trong những thành quả nhiều năm tu hành của anh.” Chừng như quý lâu nên hơi mỏi, cuối cùng anh cũng với lấy cái ghế ngồi xuống. Cuối thập đầu nhìn cô, anh cố tình dựa vào cô rất gần, khi nói chuyện hơi thở phả vào mặt Bì Bì, có một mùi hoa tươi thoang thoảng. Ánh mắt anh lóe sáng như sao, nhìn cô bằng thái độ rất lạ. Đường như người trước mặt không phải một người mà là một bức tranh, thậm chí, dường như anh không phải đang nói chuyện với cô mà đang nói chuyện với linh hồn đang ẩn mình ở một nơi nào đó trong cô.

“Anh rất vui vì có thể thấy thế giới này, dù chỉ là vào buổi tối ...” anh thỏ thẻ, “Có một thời gian thật dài, với anh đó chỉ là một giấc mơ.”

Nếu những gì vừa nói về hồ tiên là thật, Bì Bì nghĩ, Hạ Lan Tĩnh Đình cũng được coi là thần tiên. Thần tiên ít nhất phải nên vui vẻ mới đúng? Thần tiên sống thọ trăm tuổi, thần tiên ném gió uống sương, thần tiên hô mưa gọi gió, thần tiên biến đá thành kim ... trên đời này, không có gì trong thế giới này họ muốn mà không được. Thế nhưng, trong ánh mắt của Hạ Lan Tĩnh Đình chỉ chứa những hậm hực, anh rất ít cười, chẳng hề thấy chút vui vẻ, thỏa mãn nào, mà tựa như có rất nhiều sầu muộn, thậm chí ... còn như đang chịu một sự dày vò nào đó. Là một hồ tiên sống chín trăm năm, trên đời này, những gì nên thấy, những gì nên hưởng thụ anh đều đã trải qua rồi không phải sao? Anh vẫn còn thiếu điều gì nữa? Lẽ nào cũng có thứ anh muốn mà không thể có được ư?

Bì Bì vui vẻ phản đối: “Nếu em cũng có thể sống chín trăm tuổi, em có thể bỏ qua chuyện mình bị mù.”

Anh khẽ cau mày, vô cùng ngạc nhiên: “Thật sao?”

Cô gật đầu: “Thật.”

“Em có biết tầm tối là chuyện thế nào không?”

“Anh có biết chết là chuyện gì xảy ra không?” Bì Bì nói, “Chết là tận cùng của tối tăm. So với điều đó, mù chỉ là mất đi một cảm giác trong rất nhiều cảm giác mà thôi.”

Hạ Lan Tĩnh Đình thở dài: “Bì Bì, em không hề hiểu cái chết.”

Không khí quá nặng nề, Bì Bì không muốn bàn về chủ đề này nữa. Đàm luận cùng một hồ tiên sống chín trăm tuổi về ý nghĩa của cuộc đời, chẳng phải rất hoang đường sao?

Cô chợt nhớ đến buổi diễn âm nhạc lần đó. Đây là đêm duy nhất cô biết Hạ Lan Tĩnh Đình không nhìn thấy, liền hỏi: “Nếu nguyên khí của anh bị thương tổn, thị lực của anh cũng không thể duy trì. Đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Bị gãy xương tay cũng thế ư?”

Thật ra, điều Bì Bì muốn hỏi là, làm hồ tiên, Hạ Lan Tĩnh Đình có bị ốm không? Anh cũng có lúc cảm mạo phát sốt như con người ư? Còn có, theo tháng năm dài đằng dặc, dung nhan của anh sẽ thay đổi sao? Họ có gì kiêng kỵ không?

Thế nhưng, Hạ Lan Tĩnh Đình không trả lời vấn đề này.

Nếu Hạ Lan muốn trốn tránh một điều gì đó, phản ứng của anh rất đơn giản. Anh sẽ im lặng, rồi đột nhiên chuyển đề tài. Sau đó, dù cho Bì Bì có gắng

sức ra sao cũng đừng mơ tưởng lấy được đáp án bé tí tẹo nào từ miệng anh.

Giăng co trong im lặng như vậy, không khí trong phòng bệnh đột nhiên trở nên căng thẳng.

Bi Bi tự chuyển đề tài: “Được rồi, nói đến biên giới và lãnh địa, nhà anh ở đâu?”

Đáp án của anh rất mơ hồ: “Quê của anh ở nơi có khí hậu rất lạnh.”

“Quê em có khí hậu rất nóng.” Bi Bi nói, “Em được sinh ra tại thành phố này. Em là người bản địa.”

Anh cười cười, nói: “Anh biết.”

“Thực ra, nếu anh nói giọng địa phương, có lẽ em có thể đoán được anh tới từ miền nào. Chỉ tiếc rằng anh không có. Em vẫn luôn nghĩ anh là người Bắc Kinh, hoặc là người Đông bắc.” Bi Bi tiếp tục nói.

Hạ Lan Tĩnh Đình nói tiếng phổ thông rất chuẩn, nhưng không nhanh và khỏe như các MC, mà là một chất giọng rất nhẹ nhàng thư thái. Anh phát ra âm rất thấp, cũng rất rõ, thì thầm như mưa ngâu rả rích, mang theo một sự ung dung và tao nhã không nói nên lời. Ngay cả khi anh tức giận, lời nói cũng rất êm tai.

“Anh không có giọng địa phương?” Anh hỏi lại.

“Anh có sao?”

“Có thể em không nghe ra đó.” Anh nói, “Nhưng em đoán không sai, anh thực sự là người phương bắc.”

Nói chuyện với Hạ Lan Tĩnh Đình cần phải có kỹ xảo. Anh muốn nói thì sẽ nói thẳng cho bạn biết, không muốn nói thì sẽ không ngừng vòng vo.

Bi Bi đành phải vòng lại chủ đề Tu Nhân và Khoan Vinh.

“Tu Nhân bọn họ không thể đi party, bởi vì họ là hồ ly giống sao?”

“Cũng không hoàn toàn. Thứ nhất tu hành của họ chưa tới năm trăm năm, chưa đủ tư cách. Thứ hai, bởi vì họ bị bắt ép làm nhiều chuyện không tình nguyện, khiến họ sinh ra sự chán ghét đối với phụ nữ, họ không thể nào nguyện ý cùng những người phụ nữ khác qua lại.”

Bi Bi nhỏ giọng nói: “Ý anh Họ là gay sao?”

Hạ Lan Tĩnh Đình nghĩ nghĩ, không biết đổi lại từ gì cho thích hợp, đành phải nói: “Cũng gần giống vậy. Bởi họ không thể thực hiện chức trách của mình — dĩ nhiên họ không thừa nhận đây là chức trách của họ — nên họ thuộc về nhóm bị kỳ thị và công kích. Những hồ ly giống như họ vậy, từng có một nhóm lớn, mấy năm nay từng bước bị diệt vong hầu như không còn. Họ là hai người cuối cùng trong khu vực này.”

“Nhưng sao lại để người ta kì thị họ? Không phải anh là Tế ti đại nhân sao? Chẳng lẽ anh không phải người đứng đầu tối cao sao?”

Hạ Lan Tĩnh Đình lắc đầu: “Anh không phải.”

Bi Bi ngộ ra vài điều: “Em hiểu rồi, người đứng đầu tối cao là cha anh?”

Ánh mắt của Hạ Lan Tĩnh Đình rất hồ hởi, không ư hừ gì, hiển nhiên là từ chối cho ý kiến. Đây là lần thứ hai anh tỏ kiểu thái độ này, mặt đành lại như sắt, thậm chí còn có chút mùi vị của sự giận dữ.

Anh đứng dậy nói: “Dịch truyền của em đã hết rồi, bây giờ chúng ta về đi thôi.”

“Giúp em chữa bệnh sẽ làm tiêu tốn rất nhiều nguyên khí của anh ư?” Cô lại nhớ đến lời dặn dò của Tu Nhân lần thứ hai, “Sẽ làm bị thương anh ư?”

“Dĩ nhiên là không.” Anh nhú mày, dường như rất tức giận vì có người tiết lộ chuyện này cho cô.

“Nhưng mà ...”

Không có nhưng mà, nửa giờ sau, họ về đến số 56 phố Nhân Đình, nhà của Hạ Lan Tĩnh Đình.

Bi Bi thấy mình như bị Hạ Lan Tĩnh Đình bắt cóc, mà còn là vào ba giờ sáng, thời khắc trăng sáng sao thưa. Mặc dù ánh đèn đường rất sáng, nhưng toàn bộ phố thị tọa lạc ngay gần và im lìm trên dãy núi đều đang say sưa trong giấc ngủ.

Chiếc xe lặng lẽ chạy vào nhà để xe, Hạ Lan Tĩnh Đình bước ra sau bế cô lên, ôm xuyên qua phòng khác, đặt cô lên một cái giường lớn trong một gian phòng ngủ. Bi Bi nhận ra đây không phải là căn phòng ngủ mà lần cô rơi xuống nước đã ngủ. Đây là phòng ngủ chính, hoặc là thư phòng, diện tích phòng rất rộng, bốn vách tường đều đặt các tủ sách, chia thành từng ngăn, những ngăn xếp chồng lên nhau từ dưới nền cho đến tận trần nhà. Cả gian phòng tràn ngập mùi mực tàu nhàn nhạt.

Dù là ban đêm, nhưng Hạ Lan Tĩnh Đình dường như cũng không thích ánh đèn quá sáng. Bất kể là phòng khách hay phòng ngủ, ánh sáng đều rất mờ.

Trong phòng ngủ tuy có rất nhiều đèn nhưng không có chiếc nào đủ độ sáng giúp Bi Bi nhìn thấy rõ được tên của những quyển sách đặt trên giá sách trước mặt. Hạ Lan Tĩnh Đình từng nói, anh không có thói quen đọc sách ban đêm, anh quen đọc chữ nổi, thích dùng tay chạm vào mà đọc. Sau đó anh còn phàn nàn sách trên đời sao quyển nào cũng giống nhau, những chuyện mới mẻ càng ngày càng ít, chẳng có gì hay để xem. Anh có một chiếc máy tính xách tay hết sức cao cấp, có cài đặt một phần mềm phát âm rất chuyên biệt, có thể đọc bất cứ những chữ nào xuất hiện trên màn hình, nhưng anh không thích dùng, anh chê âm thanh của phần mềm phát âm nghe không hay. Đại đa số thời gian vào ban đêm của anh dùng vào việc tu hành, ví như phơi trắng chẳng hạn, hoặc đi đến những nơi đông người xem đấu bóng, xem phim, nghe hòa nhạc. Tu luyện xong sẽ hơi mệt nhưng anh ngủ rất ít, hai đến ba giờ là đủ.

Đặt Bi Bi lên giường xong, Hạ Lan Tĩnh Đình đi vào phòng tắm. Cô nghe thấy có tiếng nước chảy ào ào trong đó, một lúc sau, nước ngừng chảy, Hạ Lan Tĩnh Đình bước ra, đứng bên cạnh giường, cúi đầu nhìn cô nói: “Trước khi điều trị, anh phải giúp em tắm trước. Cái này bọn anh gọi là trai giới.”

Vách tường màu lục nhạt, vốn rất ấm áp. Thế nhưng, chiếc bóng cao lớn của Hạ Lan Tĩnh Đình in lên đó, khiến cho nó tối và lạnh đi rất nhiều. Bi Bi sợ hãi nhìn anh hỏi: “Không tắm có được không?”

Anh lắc đầu.

Bi Bi nuốt nước bọt, đành phải nói: “Vây ... anh làm ơn đưa em đặt vào bồn tắm, em tự mình tắm.”

“Bồn nước rất sâu, em không thể cử động, sẽ chết đuối đấy.”

“Xin lỗi, nhưng em cần sự riêng tư.”

“Vào những lúc như vậy, anh có thể đề nghị em tạm thời đừng để ý đến mấy chuyện như thế được không?” Anh đứng im không động đậy.

“Không thể.” Cô kiên quyết lắc đầu, “Hoặc em tự tắm, hoặc sẽ không tắm, để cho thói chết luôn.”

Để cho hợp với giọng điệu, cô còn nhướn mày nghiêm mặt, hai mắt tròn tròn, bày ra thái độ khiêu khích.

Hạ Lan Tĩnh Đình hừ một tiếng, không nói không rằng, lập tức bế cô lên khỏi giường. Cô vẫn còn mặc trang phục dành cho bệnh nhân, đây là loại quần áo có kiểu dáng đơn giản nhất, chỉ có một sợi dây lưng buộc lại. Anh kéo dây lưng ra, cơ thể cô liền trần trụi.

“Này anh muốn làm gì?” Cô hét lên.

“Xin hãy lễ phép với Tề ti đại nhân.” Anh lạnh lùng thốt, “Trong hồ tộc, bất cứ kẻ nào trước khi gặp anh, đều phải tắm trai giới.”

“Em không phải hồ tộc! Đừng đem quy tắc của các anh ra nói chuyện với em!”

“Dĩ nhiên em không phải. Em là một con khi, một con khi suốt ngày nhảy lên nhảy xuống. Cái gì nó cũng ăn, trong bụng nó là một đồng rác thải.”

“Hạ Lan Tĩnh Đình! Em không muốn tắm!”

“Tiểu thư, cô không tắm tắm không được.”

Trong phòng tắm không có đèn, sau khi đóng cửa thì tối đen như mực, giờ năm ngón tay lên cũng không nhìn thấy. Bi Bi lập tức phát hiện ra, đây cũng không phải phòng tắm mà lần cô rơi xuống hồ đã tắm. Phòng tắm này rất rộng, lúc nói chuyện còn nghe thấy cả tiếng vọng. Hạ Lan Tĩnh Đình đã quen với việc di chuyển trong bóng tối. Anh bế cô đi xuyên qua gian phòng mà chẳng hề đụng phải một chướng ngại nào. Lúc này, cô nằm trong vòng tay anh, muốn giơ tay chống cự, nhưng đáng tiếc, cánh tay mềm nhũn, chẳng hề nghe cô sai khiến. Cả người từ trên xuống dưới, chỉ có một bộ phận duy nhất có thể cử động là mấy đầu ngón tay. Cô bất chợt nghĩ, mười ngày này chắc chắn sẽ rất khổ sở, ví như cần ăn cơm, thay quần áo thì sao đây, muốn đi vệ sinh thì sao đây? Lẽ nào, mọi thứ đều phải dựa vào sự chăm sóc của Hạ Lan Tĩnh Đình ư? Anh có kiên nhẫn làm những việc này sao? Liệu có phiền lòng mà ăn luôn cô không?”

Nghĩ đến đây, cô lại thấy chột dạ, lúc này mình không nên chống lại anh. Nhưng đồng thời, cô lại có cảm giác an toàn khó hiểu, biết rõ Hạ Lan Tĩnh Đình sẽ không làm tổn thương cô. Cô không biết sự tin tưởng này từ đâu đến, giống như ngày đó họ gặp nhau, dù là người qua đường không quen không biết, Bi Bi vẫn vì anh liều mình ngăn cản con chó nọ. Trong lúc này, cô và Hạ Lan Tĩnh Đình có một sự thân mật kỳ diệu, họ có thể trần trụi đối mặt với nhau không cần bất cứ lời giải thích nào.

“Tại sao lại tối như vậy? Đèn phòng tắm bị hư sao?” Cô hỏi.

“Đèn không hư, không phải em muốn riêng tư sao?”

Cô mở miệng nhưng không nói lời nào, đồng thời nhắm mắt lại.

Bồn tắm có lẽ rất lớn cũng rất sâu, cơ thể cô vừa ngập trong nước đã nổi bong bênh lên, gần như không kiểm soát được. Cô sợ ngộp nước, vẻ mặt hơi hoang mang, cố gắng cử động ngón tay một cách bất lực. Kể đó, cô nhận ra mình đã lo lắng vô ích. Tay của Hạ Lan Tĩnh Đình vẫn luôn nâng lấy cổ cô, giúp cho đầu cô ngoi lên khỏi mặt nước.

Anh mở nút chặn nước, để nước voi đi phân nửa, đến khi người cô có thể chạm đến đáy bồn, rồi mới dùng xà phòng tắm rửa cho cô, từ đầu đến chân, từng tắc một. Thậm chí còn đánh răng cho cô nữa.

Tất cả đều diễn ra trong bóng tối. Ai cũng chẳng nhìn thấy ai.

Nhưng mặt của Bi Bi lại âm thầm nóng lên, tim cũng loạn nhịp. Tắm đến nửa chừng, Hạ Lan Tĩnh Đình bỗng bế cô lên, đặt cô ngồi ngược lại, tiếp tục tắm rửa lưng cô. Nửa phần trên cơ thể cô đều nằm trong ngực anh. Nhiệt độ nước hơi cao, nước bốc hơi lên đọng lại thành những giọt mồ hôi li ti, khiến không khí dường như cũng ngập tràn hơi nước. Mỗi lần cúi người, cảm anh đều cọ nhẹ qua trán cô, mấy sợi râu lún phún rất cứng, chạm vào khiến cô hơi đau. Nhưng điều khiến cô bị mất tập trung, chính là mùi dương xỉ tỏa ra từ lồng ngực anh, nó chứa một sự quyến rũ rất nam tính. Mồ hôi anh thấm ướt khuôn mặt cô, có vài giọt đọng lại trên mi cô. Anh ôm cô mà tựa như đang giữ một ly rượu trong tay vậy, chăm chú kì cò, đồng thời cẩn thận tránh đi những vị trí nhạy cảm. Mặc dù vậy, cô vẫn bị khiêu khích, thờ hồn hên. Anh nhanh chóng nhận ra, ngừng tay lại và hỏi: “Sao thế? Khó chịu à? Có gần gọi bác sĩ không?”

“Em thấy bí.”

“Cửa sổ đang mở.”

“Cũng không phải bí...” Cô yếu ớt khực khịt mũi, không kìm lòng được hôn lên cổ anh, với loại quấy nhiễu chết người này, biện pháp duy nhất là hôn. Cô thấy yết hầu anh chuyển động, cho rằng anh sẽ hôn trở lại.

Chẳng phải không được hôn môi sao? Thế nơi khác ... chắc là có thể chứ?

Ấy vậy mà, anh chẳng qua chỉ giật mình, rồi lờ đi, chẳng hề đáp lại, vẫn chuyên tâm tắm rửa, dường như không thấy những gì cô làm. Cô giận rồi, cắn nhẹ anh một cái, anh “á” một tiếng, rồi vẫn không đếm xỉa tới cô như cũ. Trong bóng đêm, cô mở to mắt nhìn trừng trừng vào không khí, bất thành linh nói:

“Hạ Lan Tĩnh Đình, cúi đầu xuống!”

“Để chi?”

“Hôn em đi.”

“Ở đâu?”

“Ở đâu cũng được.”

“Cô nàng lớn mật, lại dám dụ dỗ Tề Ti đại nhân, nhất định em không muốn sống rồi.” Anh cười khế, lịch sự hôn lên trán cô một cái.

“Cái này không tính! Lại đi!”

“Nhiều vậy, không được.”

Kể đó, bất kể cô nói gì, anh cũng không để ý đến nữa. Không biết anh dùng nước tắm gì, khắp người cô được phủ đầy một đồng bọt. Anh cũng không thêm dùng đến khăn, chỉ dùng tay không mà không ngừng kì cò cho cô, rất tỉ mỉ, chu đáo. Dục vọng của cô lại bị cái tay đó với đồng xà phòng kia khuấy lên thành một mớ hỗn độn.

May mắn là, hiệu suất của Hạ Lan Tĩnh Đình rất cao, đã kết thúc công việc trước khi khiến cô phát điên.

Cô thấy rất sạch sẽ, đồng thời cũng thấy rất uể oải. Tưởng rằng có thể được đi ngủ ngay, nào ngờ Hạ Lan lại ôm cô ra khỏi phòng ngủ, đi về phía căn hầm dưới mặt đất.

Thật không bình thường! Cô đột nhiên cảnh giác: “Này, chúng ta hiện đang đi đâu?”

Anh chỉ trả lời hai chữ: “Chữa bệnh.”

“Chữa chữa bệnh ở đâu?”

Anh lại nói hai chữ: “Đáy giếng.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Một Cách Chữa Bệnh Hay

Edit: ♥Tiên♥

Cô nhắm mắt lại, để mặc anh bôi đất lên mặt mình. Tay anh vuốt ve làn da cô, trong lòng tay còn vương những hạt cát. Ngón tay men theo bờ lưng xuống dưới, đến vòng eo lại lần theo bụng trở về, nhẹ nhàng vuốt ve hõm cổ cô.

————♥♥♥♥♥————

Cùng nhau đi xuyên qua một hành lan quanh co và mấy ô cửa nhỏ được sơn son đỏ, họ tiến vào trong một mật thất tối đen. Hạ Lan Tĩnh Đình đưa tay ấn vào một công tắc cơ quan, phiến đá trên đầu từ từ di chuyển sang hai bên, không gian trước mặt Bì Bì đột nhiên trở nên ngời sáng, họ đã ở đây giống

Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đầy sao, tuy không trông thấy mặt trăng, nhưng ánh trăng lại được một phiến đá thạch bích phản nhội, trong như gương khúc xạ đến.

Theo ánh trăng len lỏi vào trong còn có một ít không khí lạnh buổi sớm.

Trên người Bì Bì chỉ mặc một lớp áo ngủ của Hạ Lan Tĩnh Đình. Áo ngủ có màu trắng tuyền, được may từ lụa, trĩu rủ xuống, rất mỏng và rất rộng. Mặc vào cảnh xuân phơi phới, khiến người ta có cảm giác không phải đang mặc quần áo mà như đang khoác một làn gió mát lên người. Cơ thể vừa tắm xong vẫn còn ẩm ướt, hơi ẩm xuyên qua lớp áo tơ tằm mịn màng, tỏa thành một làn hơi trắng nhạt dưới ánh trăng, chỉ trong chớp mắt, lại ngưng tụ hòa vào màn sương núi buổi sớm. Bì Bì thấy lạnh, người cô run lên cầm cập.

Áo lụa tơ tằm của Hạ Lan Tĩnh Đình là màu đen thuần khiết. Anh nâng lưng ghé tựa lên, bế Bì Bì đến, để cô ngồi xuống đưa lưng về phía mình. Sau đó, anh lồng tay mình vào tay cô, siết chặt, lòng bàn tay áp vào nhau, mười ngón tay đan vào nhau. Bì Bì thả lỏng cơ thể, thoải mái dựa người vào lòng anh.

Hơi thở của anh đều đặn và nhịp nhàng, bàn tay và lồng ngực anh rất ấm.

“Trời hơi lạnh.” Bì Bì nhìn lên bầu trời trên đầu, thấy trời vẫn còn rất tối, phía ngoài giếng chỉ có tiếng gió thổi vù vù và tiếng côn trùng kêu vo vo.

“Sẽ ấm lên nhanh thôi.” Anh thì thầm bên tai cô.

Quả nhiên, cô nhanh chóng cảm thấy có một luồng hơi nóng từ lòng bàn tay anh truyền đến, qua một lúc, trán cô đã lấm tấm một lớp mồ hôi.

“Anh đã bắt đầu rồi à?” Cô hỏi.

“Đúng vậy.”

“Mới vừa còn cảm thấy rất lạnh, nhưng giờ đã nóng lên rồi.”

“Đây là phản ứng bình thường.”

“Có những phản ứng khác nữa ư?”

“...” Anh ngập ngừng một lúc mới đáp, “Tóc em sẽ rụng rất nhiều.” Giọng anh thật nhỏ và chứa đầy sự áy náy, cứ như đây là lỗi của anh vậy.

“Không sao,” Bì Bì nhẹ nhàng an ủi anh, “Không phải đã nói, chúng sẽ dài trở lại sao?”

“Chấn chấn sẽ mọc lại,” anh xác nhận lại lần nữa, “Anh sẽ dốc hết sức để khiến chúng dài lại.”

Nghe cứ như đó là một quá trình rất khó khăn.

Vì toát rất nhiều mồ hôi khiến cổ họng Bì Bì hơi khô, phải liên tục nuốt nước miếng nhiều lần. Cứ ngồi không nhúc nhích như vậy những ba mươi phút, còn phải ngồi thẳng khiến thất lưng Bì Bì đau buốt, chân thì tê rần, người cô như sắp biến thành một cây mắc quần áo luôn rồi. Cô sắp không kiên trì thêm được nữa, mới hỏi: “Phải ngồi như thế này bao lâu?”

“Ngồi đến hừng đông, khi mà ánh trăng cuối cùng biến mất.”

Thật ra thì lúc này cách hừng đông không còn xa nữa. Nhưng dù gì cũng phải đợi ít nhất thêm hai giờ. Bì Bì quay đầu lại nhìn Hạ Lan Tĩnh Đình, thấy anh ngồi bất động, nhắm nghiền hai mắt, hơi thở chậm chậm và đều đặn, hệt như một vị cao tăng đang ngồi thiền.

Sương núi ngày càng không ngừng tràn vào, lại qua hơn nửa giờ, trên người Bì Bì lúc này bị hơi sương và mồ hôi thấm ướt. Áo lụa mỏng dán vào người hết sức khó chịu. Thời điểm đó, sắc trời đã thấy mờ mờ, ánh trăng ngoài giếng đang tan dần, mây bắt đầu cuộn cuộn rong chơi, có tiếng chim ca véo von gần đó, tiếng còi xe vang lên từ xa xa, thậm chí cả tiếng gầm rú rền trời của những cỗ máy trộn xi măng ở công trường đang thi công dưới núi, tất cả lũ lượt kéo đến.

Thành phố đang dần dần tỉnh giấc, song, dưới đáy giếng trời vẫn tối đen như cũ, người đứng mà chẳng thấy được đầu ngón chân. Vào những lúc bình thường, Hạ Lan Tĩnh Đình sẽ chuyện trò vài câu với cô, hoặc ít nhất sẽ mở radio, kênh FM1097 – “chuyện mục trò chuyện tâm lý pandora” cho cô nghe. Ngồi cúi đầu im lìm một thời gian lâu như thế, với cô quả là một sự dày vò tinh thần. Cô muốn hoạt động thân thể một chút, hỏi:

“Này, em có thể nghe nhạc được không? Anh có một cái radio mà, đúng không?”

“Không được.”

“Khát quá, muốn uống nước ngọt.”

“Chịu đựng đi.”

Cô nhìn quanh bốn bề, một lát sau lại nói: “Ồ dưới này có truyền hình cáp không? Có thể xem TV không? Đấy giếng có nhiều cơ quan như vậy, chắc là có cả ô cắm chứ? Hạ Lan Tĩnh Đình, anh mang vào cho em một cái TV đi.”

“Nói anh sống không có TV,” giọng nói anh đã tỏ ra thiếu kiên nhẫn, “Em có thể ít lời đi được không? Thật phiền phức.”

“Trong túi xách của em có mp3.” Bì Bì lại nói, “Phiên anh đi lấy giùm, em muốn nghe mp3.”

Anh vẫn không động đậy, tiếp tục luyện công.

“Hạ lan, em muốn nghe mp3.”

“...”

“Mp3.”

“...”

“Mp3.”

“...”

“M.p...3.”

“....”

“Mmmm Pppp 3333333!!”

Người ngồi sau bất ngờ buông tay, khoác áo choàng vào nhảy ra ngoài giếng. Chưa đầy hai phút sau, “bịch” một tiếng, có một thứ gì đó được quăng xuống từ phía trên, vừa hay rơi ngay trên chân Bì Bì. Bì Bì tức giận trách: “Này! Anh ném cái gì thế? Thừa cơ bỏ đá xuống giếng hả!”

Nhưng cúi đầu nhìn kỹ mới biết, thì ra đó chính là cái mp3 của cô. Đang lúc đồng nghiệp của Bì Bì rủ nhau đi mua sony, ipod, thì Bì Bì lại mua cho mình chiếc mp3 chỉ nhỏ cỡ cục tẩy này. Vô ngoài màu phấn hồng, rất rẻ, nhưng rất lạ mắt, màu sắc sáng long lanh đã làm lu mờ đi sự khiếm khuyết của công năng rất nhiều ... Bàn phím chỉ mới ấn chưa đến ba tháng mà đã bắt đầu không còn nhạy nữa. Cần phải dùng sức, giống như đang nặn mụn, nhọt vậy mới có thể điều chỉnh âm thanh lớn nhỏ được.

Ngay sau đó, có một bóng đen nhẹ nhàng đáp xuống, Hạ Lan Tĩnh Đình mặt phụng phịu, nhặt cái mp3 lên, gắn tai nghe vào, nhét vào tai cho cô.

Há nào biết Bì Bì vừa nghe đã thấy không vừa ý, vị trí trọng âm không đúng: “Tai nghe này có phân biệt trái phải, anh gắn ngược rồi.”

“Em nghe tạm đi.”

“Không thể tạm được, âm sắc hoàn toàn không đúng, nghe đến chóng cả mặt.”

Người đứng trước, mặt kéo mây đen, hằm hè đứng dậy, đang định nổi cơn thịnh nộ, đã thấy Bì Bì mở to mắt nhìn trừng trừng trong tư thế chuẩn bị sẵn sàng chiến tranh, đành khẽ thở dài một tiếng, cúi người xuống đổi lại vị trí tai nghe cho cô: “Còn yêu cầu gì nữa không? Thừa tiểu thư?”

“Muốn uống nước ngọt, nếu không có nước ngọt thì nước đá cũng được ...” Cô đỏ rất nhiều mồ hôi, vì vậy khát nước muốn chết.

“Anh rất muốn lấy cho em, nhưng có điều ...” anh chỉ chỉ lên màu trời, “Sức nhìn của anh đang giảm, hơn nữa, uống nước sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả chữa bệnh.”

Không biết có bị tiêm thuốc kích thích hay không, hay là do bệnh nặng nên trong người khó chịu, mất hết kiên nhẫn, Bì Bì không hề chịu thua mà la lên: “Anh gạt em! Anh đang viện cớ! Em muốn uống nước!”

Anh không thèm để ý đến cô nữa, vẫn ngồi lại tư thế lúc đầu, đan mười ngón tay vào tay cô, hết sức kiềm chế nói một câu: “Bì Bì, rốt cuộc em có muốn tóc của em mọc lại không?”

“Em muốn uống nước,” cô bướng bỉnh nói, “Vội lại em ngồi không thoải mái.”

“Em ngồi sao mà không thoải mái?” Anh lạnh lùng nói, “Chỗ nào không thoải mái?”

“Sau lưng em có cái gì đó ... rất cứng”

Anh cố tình ôm cô chặt hơn nữa: “Giờ có phải tốt hơn nhiều rồi không?”

Cô thật khóc không ra nước mắt: “Tốt cái gì chứ ... anh quấy rối tình dục.”

Anh nói một cách vô tội; “Anh là đàn ông, em bảo phải làm sao bây giờ?”

“Nếu đã vậy, chi bằng cứ ...”

“Không được.” Anh không ngần ngại cắt đứt lời cô, từ chối như chém đinh chặt sắt.

Sau đó, anh bỗng buông lỏng tay ra, đưa tay dọc theo xương sống của cô luồn đến sau tai, nhẹ nhàng ấn vào một huyết vị nào đó bên mang tai: “Em rất ồn ào, cứ nên ngủ một lát đi.”

Bi Bi đang muốn đầu lý lại, miệng vừa hé ra, chợt không thể nói chuyện nữa, đầu gục xuống, đã say giấc trong lòng của Hạ Lan Tĩnh Đình.

Giấc ngủ này không sâu, Bi Bi nằm mơ, cô mơ thấy mẹ mình.

Từ cái hôm, bà vừa xem trộm nhật kí của cô mà còn nổi trận đánh cô no đòn, Bi Bi đối với mẹ vừa thương lại vừa oán hận. Dù rằng mẹ luôn kể với cô về ngày xưa, hồi còn bé bú sữa của mẹ mãi đến ba tuổi rưỡi, đến khi vú bà khô quắt, chảy xệ, nhưng không cho cô bú là cô hét lên, khiến cho hàng xóm không được yên ổn; còn kể cô từ nhỏ đã búong bình, buổi tối đồ không chịu ngủ, sáng sớm kêu không chịu dậy, lúc vừa đầy tháng cứ một tiếng là dậy một lần, vừa khóc vừa la, hai người lớn phải thay nhau bế, một đến đứt hơi. Chắc là những vất vả khi chăm sóc cô lúc còn sơ sinh ấy đã lấy đi hết sự nhẫn nại của mẹ, đến khi cô vào tiểu học rồi, trong lòng Bi Bi, mẹ đã biến thành một con ác mộng. Bà ấy thường xuyên cãi nhau với ba và bà nội, thề thốt rằng phải rời khỏi cái nhà này, nhưng bà ấy có rời xa thế nào cũng chưa bao giờ ra khỏi thành phố.

Ở đơn vị của mình, mẹ Bi Bi nổi tiếng là quá ác mồm ác miệng, thích bắt bẻ, xoi mói, khó hầu hạ. Tục ngữ có câu “nhà bản hàn sinh kiều nữ”, chính là để nói về bà ấy. Bà không kiếm được bao nhiêu tiền nhưng lại ăn xài phung phí, đến mức ba Bi Bi sợ, không dám giao tiền của mình cho bà giữ, bằng không chưa đến nửa tháng là sẽ sạch trơn. Cả nhà từ lớn đến nhỏ, chỉ vì bà mua một món trang điểm cao cấp, hoặc một bộ quần áo thời trang mà phải bớt ăn bớt mặc, đây là chuyện diễn ra thường xuyên như cơm bữa. Bi Bi nhớ có lần, bà mới lĩnh lương, nhưng chỉ vì chào hàng cho một người đồng nghiệp, mà dùng số tiền đó mua một lọ “Tảo xoắn”, giá đắt một cách đáng ngạc nhiên. Kết quả là, nhà Bi Bi phải ăn cái trắng chung đậu hũ rỗng rã cả tháng ấy. Bà nội Bi Bi tức giận, hằng ngày đều chửi thề bà là yêu tinh phá hoại. Còn rí rả vào tai Bi Bi, sau này, con không được giống như mẹ con vậy, tiêu tiền xa lán như thế, trừ phi con có đủ bản lĩnh tìm được một người chồng có tiền. Lại nói tiếp, mẹ con không hề biết tiết kiệm, mai sau con lấy chồng, trong nhà tí xiu của hồi môn cho con cũng không chuẩn bị nổi, phải tay không về nhà chồng, rồi sẽ bị nhà chồng xem thường.

Bị bà hù dọa, tính nết Bi Bi nhanh chóng phát triển theo hướng ngược lại với mẹ, càng ngày càng trở nên cực kì tiết kiệm. Đụng đến chuyện gì đều nhớ phải làm thế nào để giảm bớt tiền, niềm vui và mong muốn mua sắm hầu như không còn nữa, không phải thanh lý hàng tồn kho, không phải đợt giảm giá lớn thì chẳng bao giờ đi dạo các cửa hàng quần áo. Cô cũng không hề biết không giảm giá là gì, bởi cô chưa từng mua thứ gì không giảm giá. Cha mẹ đã là nơi không thể tin cậy được, thế nên khi cô đi làm, luôn bớt ăn bớt mặc. Mua công trái, mua ngân sách, gửi ngân hàng theo kì hạn, tự mình chuẩn bị tiền để sau này lấy chồng. Đó là lý do mà dù là Tân Tiểu Cúc hay Bội Bội, bất kì thời điểm nào thiếu tiền đều đến mượn cô, vì biết cô nhất định có, với lại còn có không ít.

Bi Bi không bao giờ tưởng tượng được, về hai biệt tài nhanh mồm nhanh miệng với xảo trá tai quái, cô lại giống mẹ đến thế. Trước kia, khi còn bên cạnh Gia Lân, Gia Lân luôn luôn nhường nhịn cô, không muốn nhường cũng không thể chịu được sự mè nheo, lải nhải than thở của cô. Lúc bên cạnh Gia Lân, mặc dù không thể nói là như hình với bóng, ở chung thân thiết gì, nhưng những trò giận hờn, làm nũng, đùa nghịch cô đã giở ra với anh không phải ít. Dù sao cũng chỉ là chút tâm sự nhỏ nhặt của con gái, Gia Lân cũng không để bụng, bao giờ cũng chỉ cười trừ, rằng con trai không hơn thua với con gái. Nghĩ đến đây, lòng Bi Bi đột ngột trầm xuống. Lẽ nào Gia Lân không thích mình là có nguyên do? Lẽ nào trong mắt người khác, cô không phải một người con gái đáng yêu, vui vẻ. Biết đâu Gia Lân đã thầm chán ghét cô từ lâu rồi, chỉ vì không tìm được lý do chia tay mà thôi. Không bàn những chuyện khác, chỉ bàn về cách cư xử khiếm tốn nhã nhặn, nói chuyện khéo léo, xuất thân gia giáo, đến cả bằng cấp, tiền đồ tương lai, cô chẳng có cái nào so được với Diên Hân. Bi Bi không thể không thừa nhận, Diên Hân xứng đôi với Gia Lân hơn mình.

Kể đó, khung cảnh vào cái đêm tuyết rơi lại hiện ra. Bi Bi thấy chính mình như một người đàn bà chanh chua, vung nắm đấm vọt vào đám người, cùng Diên Hân âu đã lẫn lộn trên đất, chẳng thèm đếm xỉa đến mặt mũi, lý trí mất hết, chẳng biết lúc ấy, Gia Lân đứng bên cạnh có cảm tưởng gì.

Anh sẽ lấy một người con gái như thế làm vợ mình ư? Hoặc biết đâu anh lại cảm thấy mình thật may mắn vì vẫn chưa cưới Bi Bi!

Khoảng khắc ấy, một Gia Lân mà trước nay chưa từng nổi nóng với cô, một Gia Lân luôn chăm sóc dịu dàng với cô bấy lâu nay, giờ lại bỏ mặt cô, thẳng thừng nhét cô vào trong taxi đuổi về.

Hà có gì cứ thích tự lừa gạt bản thân mình chứ! Gia Lân dĩ nhiên chẳng cần cô, và tất nhiên không còn là của cô nữa.

Mơ màng tới đây, cô bỗng nhiên bừng tỉnh, phát hiện cả người mình toát đầy mồ hôi, gối đầu cũng thấm ướt cả một mảng lớn.

Bi Bi cảm nhận sâu sắc hơn bao giờ hết, rằng mình là một kẻ thất bại.

Chính xác là một kẻ hết sức thất bại.

Đồng hồ trên chiếc tủ đặt đối diện giường đã điểm 6h chiều. Cô đang ngủ một mình trên chiếc giường lớn của Hạ Lan Tĩnh Đình.

Trong phòng bốn bề tĩnh lặng. Chỉ có tiếng kim đồng hồ chậm chạp tích tắc, cùng với tiếng chim hót của buổi hoàng hôn.

Bi Bi động động tay, vừa kinh ngạc vừa vui mừng phát hiện cánh tay mình đã có thể cử động được, sức lực đã dần phục hồi, cô ngồi dậy, khoác thêm một lớp áo ngủ, rồi dựa vào chiếc bàn nhỏ cạnh giường, tự mình đứng dậy.

Chân vẫn còn yếu, nhưng đã có thể đi được. Cô vào nhà vệ sinh, đến khi nhìn vào hình ảnh phản chiếu trên tấm gương, lại sợ đến mức suýt té xỉu.

Mái tóc dài buông xuống vai của cô, chỉ trong vòng một đêm, đã rụng không còn một sợi, cái đầu giờ nhẵn nhụi, bóng loáng còn hơn cả đầu của mấy ni cô mới xuất giá. Cô lấy tay sờ lên đầu, da đầu hơi ngứa, nhưng chẳng sờ thấy một chân tóc nào, tóc hết như được xúc một loại hóa chất nào đó mà biến sạch.

Cũng may là Hạ Lan Tĩnh Đình đã báo trước, hiện tượng rụng tóc chỉ là tình trạng tạm thời, bằng không cô sẽ điên lên mất.

Bi Bi rửa mặt thật nhanh, rồi đánh răng, sau đó chậm chạp đi qua đi lại mấy phòng khác, tìm bóng dáng của Hạ Lan Tĩnh Đình.

Phía nam phòng khách có một cánh cửa, bị một tấm màn rũ xuống che hơn một nửa.

Đẩy cửa ra, cô phải giật mình dừng bước.

Trước mặt là một vườn hoa thật lớn, còn lớn hơn cả một sân bóng nữa. Bốn phía là thảm cỏ, ở giữa là từng luống hoa xếp ngăn nắp chỉnh tề. Dùng một câu “Muốn tí nghìn hồng” (đầy màu sắc) để miêu tả cũng chẳng có gì quá. Bởi tính hết những loại hoa bên trong chắc chắn hơn một vạn đoá: mẫu đơn, thược dược, mộc hương, đỗ quyên, đỗ môn, dạ hợp, đằm bạch, cẩm quỳ, loa kèn, hoa nhài, lăng tiêu, phượng tiên, mào gà, hoa hồng. ... Trăm hoa khoe sắc đến loạn mắt, nhìn một hồi, Bi Bi liền cảm thấy mệt, ở cửa hiên vừa hay có một cái ghế treo như một chiếc xích đu, cô thuận thế ngồi xuống.

Hạ Lan Tĩnh Đình đang quỳ gối trên một luống hoa cách đó không xa, trước một gốc hoa hồng đỏ thắm chưa kịp xới. Xéng đang cầm ngay trong tay, nhưng anh lại bỏ qua không dùng, cũng chẳng mang bao tay, những ngón tay trắng ngần sốt soạt cào đất, nhặt những viên đất cứng lên, bóp nát từng viên một, rồi cẩn thận vun đất thêm cho gốc cây. Ngón tay thanh mảnh vuốt từ gốc đến thân hoa, vuốt đến đầu cành lá, đo thử độ dài ngắn, dùng kéo nhẹ nhàng cắt một nhát, bỏ đi những cành hoa không cần thiết. Trông anh rất tập trung, trong sự tập trung lại chứa đựng sự yêu thương nâng niu, đầu ngón tay anh chạm vào cánh hoa, hết sức nhẹ nhàng như điệu vũ của đôi cánh bướm bướm, linh hồn của đoá hoa như được thôi thúc, khiến nó run rẩy dữ dội, tỏa ra hương thơm ngào ngạt. Anh vội dùng đầu ngón tay dè cành hoa lại, chẳng dè lại chạm đến nhiều cành khác. Khiến cho vài cánh hoa lung lay trong gió như muốn đổ. Anh đơn giản chỉ hái xuống, bỏ vào miệng từ từ thưởng thức. Hai tay đồng thời dùng sức nén đất lại. Tại thời điểm này, một đoá hoa hồng cao nhất, đẹp nhất bỗng đột nhiên nở rộ, cánh hoa dập dờn, khiến vài giọt sương mai lặng yên trượt khỏi cánh hoa rơi vào tay anh. Anh bắt chợt quay đầu lại, phát hiện ra Bi Bi không biết từ lúc nào đã đứng phía sau.

“Chào buổi sáng.” Cô nói.

“Sớm vậy đã dậy rồi?” Anh đứng lên, trên tay dính toàn đất trồng màu đen, “Em nên nằm nghỉ ngơi nhiều.”

Những cành hoa lay động khiến cô hơi chóng mặt. Người cô lão đảo, Hạ Lan Tĩnh Đình kịp thời đỡ lấy cô.

“Em thấy tốt hơn nhiều rồi.” Cô định thần lại, đồng thời liếm liếm môi, “Đây đều là hoa do anh trồng sao?”

Anh gật đầu: “Thật ra đến lúc quá bận rộn sẽ có một nông dân đến đây giúp anh.”

Cô dựa vào lòng anh, hơi thở dốc, bị chút dục vọng này của mình phiền muộn, lại phải tìm đủ mọi cách mà che giấu: “Mới vừa rồi anh thật sự đang trồng hoa sao?”

“Em nghĩ rằng anh đang làm gì?” Anh cười thần bí.

“À thì... anh rất tỉ mỉ.” Cô nói.

“Nếu mà, em là đoá hồng đó,” anh nhẹ nhàng thăm thềm, “Có phải cũng sẽ thích anh tỉ mỉ như vậy không?”

Cô ngạc nhiên, mặt đã hồng đến mang tai, sợ đến độ không dám nhìn vào tay anh.

Anh lại muốn trêu chọc cô, đem bùn đất bôi lên chóp mũi cô: “ngửi đi, đây là mùi của đất.”

“Anh là hồ ly, dĩ nhiên thích đất.”

“Em cũng nên thích đất. Đất là sinh mệnh sống cùng với chúng ta mà.” Anh thì thầm nói.

Cô nhắm mắt lại, để mặc anh bôi đất lên mặt mình. Tay anh vuốt ve làn da cô, trong lòng tay còn vương những hạt cát. Ngón tay men theo bờ lưng xuống dưới, đến vòng eo lại lần theo bụng trở về, nhẹ nhàng vuốt ve hõm cổ cô. Cô không kiềm chế được khẽ rên một tiếng, rồi mặt cô được anh nâng lên.

“Này, làm gì...”

Anh bỗng nhiên cúi đầu xuống, hôn cô, là loại hôn rất tỉ mỉ, như lang thôn hồ yết, không bỏ sót thứ gì, không để cho cô kịp thở, không cho cô vùng vẫy. Cô chỉ cảm thấy cả người đều được bao phủ trong hương hoa thơm ngát, ngay cả môi răng của anh cũng tràn đầy mùi hoa hồng. Cô đã hơi có phần ngột ngạt, hai má bị anh mân mê rất đau, không nhịn được kiễng chân lên, tức giận đá anh một cái. Nhưng chưa kịp đá trúng, trái lại chân bị anh bắt được. Sau đó, cả người cô đều bị anh nâng lên.

Cô tiếp tục giãy dụa, cố kéo vành tai anh, cuối cùng anh cũng đặt cô xuống, thở hổn hển hai hơi, rồi trong chớp mắt lại tiếp tục, ép môi lên môi cô. Lúc này, động tác của anh đã trở nên dịu dàng hơn, như cây liễu rủ bên đường, lưu luyến không rời, quấn quýt triền miên. Tuy nhiên, anh lại độc tài, dùng sức mạnh cơ thể mình ép người cô dựa vào một góc lư, không cho cô có chút cơ hội phản kháng nào.

Dường như một thế kỷ đã trôi qua, anh mới từ từ buông tay, hơi lui người về sau, còn mặt dày hỏi cô một câu: “Thích không?”

Mặt Bì Bì đỏ bừng, nhưng lại nghĩ về một vấn đề khác: “Anh buông tay như thế ... Có phải đêm qua, em đã lấy đi rất nhiều công lực của anh?”

Anh cười cười, nói: “Có thể nói như vậy, em là một cô nàng chuyên gây phiền phức.”

Vừa cười đáp được một nửa, mặt anh bỗng nhiên cứng lại: “Này, em muốn làm gì?”

“Nhìn anh chịu đựng thật khổ sở, em giúp anh.”

Anh lúng túng, hạ giọng nói: “Em ... em đừng làm vậy.”

Cô đã bắt đầu làm vậy, hơn nữa là loại làm vậy không thể cứu vãn được.

“Bì Bì, chúng ta không thể ...” Anh dùng lực nắm lấy tay cô, phí công giải thích, “Anh không muốn em có bất cứ nguy hiểm gì ...”

“Em biết,” Bì Bì rất hào phóng nói, “Đây chỉ là gián tiếp thôi. Chúng ta phải học tập trong đấu tranh, trưởng thành trong đấu tranh. Em sẽ từ từ tìm về một bộ các kinh nghiệm.”

“Vậy em cũng không cần phải ... để bản thân mình chịu oan ức.” Hạ Lan Tĩnh Đình đưa tay chạm vào mặt cô, cô không trả lời lại, cơ thể anh cũng không tự chủ được mà run rẩy.

Anh ra sức thờ dốt, đợi đến khi anh ý thức được, bản thân đã làm những gì, lại không thể không cảm thấy xấu hổ.

Vì vậy, anh dùng hai tay giữ đầu Bì Bì lại: “Đừng lộn xộn, chúng ta đi tắm.”

“Haizz, anh nói xem, nếu như vậy tóc của em có thể mau dài ra không?” Cô rất nghiêm túc đề nghị nói, “Chúng ta có thể mỗi đêm, mỗi ngày đều như vậy.”

“Im ngay, Bì Bì, im ... miệng ngay!”

“Chắc chắn anh rất thích.”

“Không thích.”

“Đồ hai mặt.”

End chương 23

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kì Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Cha Mẹ Của Hạ Lan

Cô chọt ôm lấy anh thật chặt: “Em yêu anh, Hạ Lan Tĩnh Đình. Nói cho em biết. Có phải kiếp trước em là mẹ của anh không?”

Anh nhanh chóng đẩy tay cô ra: “Phi! Phi! Gớm chết đi được!”

—————♥♥♥♥♥—————

Họ cùng vào nhà, cảnh xuân trở nên âm đạm, chẳng hiểu sao giữa hai người lại xuất hiện sự xa cách và khách sáo.

Đến trước cửa phòng tắm, Bi Bi đột nhiên dừng bước. Hạ Lan Tĩnh Đình biết ý hỏi:

- “Em cần anh giúp gì sao?”

- “Cám ơn, không cần. Em tự lo được.” – Cô nhận lấy chiếc khăn tắm anh đưa đến, mặt tự dừng lại hơi ửng đỏ. Trộm liếc qua khuôn mặt anh, phát hiện đôi mắt mờ mịt của anh đang nhìn chăm chăm về phía trước, tựa như đang muốn đoán về mặt của cô.

- “Em ... sao còn chưa vào?” – Cuối cùng anh nói.

- “À, vâng, vâng.” Bi Bi nhanh chóng chuồn vào phòng tắm, tắm rửa thật mau lẹ. Không hiểu vì đôi mắt không nhìn thấy hay là vì có bệnh ưa sạch, mà khi cô ra Hạ Lan Tĩnh Đình vẫn chưa tắm xong, phải đợi anh những nửa tiếng nữa.

Hai người chạm mặt nhau ở phòng khách, lại chẳng biết sao, đôi bên đều hơi có phần ngượng ngập. Bi Bi đành phải tìm chủ đề để bắt chuyện: “Hôm nay, trời thật đẹp. Tuần trước ngày nào cũng mưa. Ôi, lá mơ cũng đã vàng từ lâu, mùa mưa cũng nên kết thúc rồi chứ nhỉ.” Hạ Lan Tĩnh Đình vẫn không hề lên tiếng, một lát sau, anh mới đứng dậy đi đến lấy cây gậy dò đường bên cạnh cửa: “Anh đưa em đi ăn cơm trưa nhé.”

Họ cùng đi bộ xuống một quán cơm dưới chân núi. Suốt chặng đường, dù luôn nắm tay nhau nhưng không khí giữa đôi bên rất kỳ quặc, chẳng ai mở miệng nói với ai câu nào. Bi Bi thầm nghĩ, thân thể cũng đã thân mật rồi, sao cứ cảm thấy có gì đó không bắt kịp? Thậm chí lúc mới yêu lần đầu cũng chẳng có cảm giác như thế. Không biết là đã sai ở đâu. Mang theo tâm trạng buồn bực bước vào quán ăn, rồi cùng buồn bực ăn hết chén “cá viên hầm sâm” đầy mùi thuốc bắc mà Hạ Lan Tĩnh Đình gọi cho cô. Đồng thời uống thêm một cốc nước giải khát lạnh cỡ bự, Bi Bi hỏi: “Bây giờ làm gì?”

Hệt như thường lệ, Hạ Lan Tĩnh Đình vẫn ngồi bên cạnh nhìn cô ăn từ đầu tới cuối, đến cả một ly nước cũng không uống: “Hôm nay anh phải đến bảo tàng, em đi cùng anh đi.”

Bi Bi vội lắc đầu: “Em không đi, em ở nhà nghỉ ngơi.”

“Không được.” Anh đứng lên, lấy cây gậy dò đường ra, đưa tay kéo cô dậy.

“Tại sao?” Bi Bi thấy rất lạ, sao phải đi theo anh, “Em không muốn quấy rầy lúc anh làm việc, em thà ở nhà xem TV.” – “Nhà anh không có TV.”

“Vậy đưa em về kí túc xá, em tranh thủ thời gian ôn bài.”

“Trong quá trình chữa bệnh, dù là lao động tay chân hay là lao động trí óc đều phải giảm bớt.” Hạ Lan Tĩnh Đình nói rất thân thiện, “Nếu không sẽ là tiêu hao nguyên khí của em.”

“Được rồi, em không thích đến bảo tàng.” Bi Bi đành nói thật, “Là bởi bầu không khí ở đó rất u ám, chẳng khác nào một ngôi cổ mộ nghìn năm.” Cô không nghĩ nhiều, chỉ nói ra những suy nghĩ trong lòng, nhưng Hạ Lan Tĩnh Đình không thể không nhíu mày: “Không khí u ám? Cổ mộ nghìn năm? Nói theo hướng tích cực, liệu có nên gọi đó là di sản văn hóa không?”

Cái bộ dạng mất hứng của hạ lan tĩnh đình thật xấu, khuôn mặt rất giống Chê Ghê-va-ra (Che Guevara), khiến Bi Bi không nhịn được cười: “Ồi dào, anh căng thẳng gì chứ? Đầu phải nói anh đâu. Nói gì thì anh cũng còn thiếu con số nghìn năm đến hai trăm năm không phải sao? Chưa quá già, anh thật chưa già.” Bi Bi chỉ vào một góc Bách già cổ ôm hết hai cánh tay ngoài cửa sổ, – “Cây này chắc chắn là già hơn anh ...”

Người đối diện tối sầm mặt, trong đôi mắt đang nheo lại đã tràn đầy sự rét lạnh đáng sợ.

Bi Bi vội sửa lại: “Chuyện là vậy, bảo tàng có quá nhiều khách du lịch đến, em không thích người ta nhìn thấy, bàn tán về cái đầu trọc lóc của em.” Câu này rất có tác dụng, con giận của Hạ Lan Tĩnh Đình cuối cùng cũng được hạ xuống.

Hai giây sau, anh nói: “Anh có thể đề nghị rằng em nên đội một chiếc mũ không?”

Mũ đã được mua từ một cửa hàng, kiểu dáng bình thường, rất vừa với đầu của Bi Bi. Bi Bi đội nó đến soi trước gương, thấy hình ảnh của mình tựa như một một đứa trẻ to xác.

Cô chẳng cam lòng theo Hạ Lan Tĩnh Đình ra xe đến viện bảo tàng, vào văn phòng của anh.

Nơi này Bi Bi đã từng tới, lúc ấy chỉ lo tìm ống nhô chứ chẳng nhìn ngắm một cách nghiêm túc. Chỉ nhớ, tất cả đồ trong đó đều cổ, ngay cả ống nhô cũng không loại trừ. Cô tìm một cái ghế dựa cứng ngồi xuống, rồi ngáp một cái, dù sao cơ thể vẫn còn hơi yếu, đi một chặng dài như thế cũng hơi thấm mệt.

“Nếu mệt, em có thể nằm trên sofa, yên tâm, sẽ chẳng có ai tự ý bước vào đâu.” Hạ Lan Tĩnh Đình chỉ vào bộ sofa bọc vải xanh dùng để tiếp khách nằm bên cạnh.

“Ban ngày, rõ ràng anh không nhìn thấy, sao lại muốn đến đây?” Bi Bi chuyển sang ngồi sofa, nhòai người đến hỏi.

“Trước giờ anh không mang việc về nhà.” Anh nói, “Nhà là nơi để nghỉ ngơi.”

Văn phòng anh rất lớn, nội thất bày biện rất nhiều thứ, nhìn thoáng qua có vẻ hơi chật chội. Có thể thấy, Hạ Lan Tĩnh Đình không thích những không gian quá rộng rãi. Dù là ở nhà anh, bên trong cũng toàn sách và cây.

“Vi sao nhất định phải bắt em đi cùng anh?” Cảm thấy chuyện này có gì đó bí ẩn, Bì Bì hỏi tới không tha.

“Sợ em xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn,” Hạ Lan Tĩnh Đình mở chiếc máy tính trên bàn, “Tuy hiện giờ em trông đã nhanh nhẹn, nhưng chỉ là dựa vào phần nguyên khí anh đã truyền cho để chống chịu. Bất cứ lúc nào em cũng có thể ngã xuống.”

Thì ra là thế. Bì Bì bị tinh thần trách nhiệm của anh làm cảm động, vội đáp: “Nếu lỡ ngã thật, anh có thể cứu ư?”

“Đúng vậy. Bất cứ lúc nào cũng có thể truyền nguyên khí cho em.”

“Hỏi cái này nhé, nguyên khí là tài nguyên tái tạo được à?”

“Ừ.” Anh khẽ cười, “Bây giờ có phải rất vui vì anh già hơn em rất nhiều không? Chân nguyên tu luyện không đổi, chỉ có những hồ ly già như anh mới có đủ nguồn tài nguyên để cung cấp cho em. Có điều, em đừng lo. Em còn rất trẻ, tinh lực luôn dồi dào. Nếu có gì không may xảy ra, trong thời gian rất ngắn sẽ phục hồi lại lúc ban đầu. Kỳ thật chuyện mà vài ngày tới anh muốn làm là nhanh chóng giúp tóc em dài trở lại.”

Anh ngừng lại một lúc rồi bổ sung thêm: “Em có thể không tin, nhưng với anh, làm cho tóc em dài lại so với việc phục hồi sức khỏe cho em khó khăn hơn nhiều.”

“Ồ!” Bì Bì lại hỏi: “Nếu tới qua, chúng ta không phải hôn môi, mà làm chuyện nghiêm trọng hơn thì sao? Em sẽ ... sẽ chết ngay lập tức ư?” Hạ Lan Tĩnh Đình im lặng, rồi gật đầu: “Gần như vậy.”

Bì Bì cảm thấy lạnh cả lưng: “Tề Ti đại nhân, anh không thể ngăn cản sao?”

“Đừng quên bọn anh là hồ ly, không phải người. Tất cả những bộ phận “người” trên cơ thể của bọn anh được tạo ra chẳng qua chỉ vì để hấp thu tinh nguyên của loài người thôi. Nếu lúc đó, giữa anh và em xảy ra chuyện như lời em nói, chân nguyên của em sẽ tự động rót vào cơ thể anh.” Anh nhìn cô với gương mặt đầy sắc thái biểu cảm, “Điều này, ngay cả chính anh cũng không có cách nào kiểm soát được.”

“Chẳng lẽ trong thế giới hồ ly của anh, không ai có khả năng này sao?” Bì Bì hỏi, “Tu hành hơn một nghìn năm cũng không được sao?”

“Loài người chỉ là công cụ tu tiên của bọn anh, bọn anh không thông hôn với loài người. Khả năng mà em nói chỉ có một người có,” Hạ Lan Tĩnh Đình nói, “Cha anh.”

“Nói cách khác, trong toàn bộ giới hồ ly, chỉ có mình lệnh tôn đại nhân là có thể cưới người phụ nữ trong loài người mà không làm cô ấy bỏ mạng. Nhưng mà ...” – “Xin lỗi, anh phải làm việc.”

Hạ Lan Tĩnh Đình cắt ngang lời cô, đeo tai nghe lên, mở chương trình phát âm trên máy tính. Anh không muốn bàn về chủ đề này. Bì Bì cau mày suy nghĩ trong chốc lát, chợt đứng lên đi đến cạnh bàn làm việc, tháo tai nghe của anh xuống, hỏi từng chữ một: “Hạ Lan, mẹ anh là ai? Bà ấy là người, đúng không?”

Lời cô muốn hỏi rất nhiều, nhưng cổ cô đã bị Hạ Lan Tĩnh Đình không chế.

Những ngón tay dần siết lại khiến cô thấy không hít thở được.

“Buông ... buông em ra!”

Anh từ từ đứng lên, đưa mặt lại gần, hơi thở anh lờn vờn trước mặt cô: “Em muốn nghe chuyện xưa đó, nhưng tôi không có cách nào kể cho em nghe được, Quan tiểu thư.”

“Buông, buông tay ra! Anh sắp bóp chết em rồi!” Cô liều mạng giãy dụa, dùng móng tay cào lên gương mặt anh.

“Đừng vậy. Mẹ tôi là con người.” Giọng anh lạnh như núi băng, “cha tôi rất thích bà, nhưng sợ suất để bà hoài thai. Ông ta vốn nên giết bà ngay lập tức, nhưng mẹ tôi đã đau khổ cầu xin, đứa bé mới chờ được tới ngày sinh hạ.” Ngực Bì Bì phập phồng kịch liệt, Hạ Lan Tĩnh Đình đã buông tay từ lâu, nhưng cô vẫn căng thẳng đến nỗi không hít thở thông được, hơn nữa lại càng ngày càng không thở được. Anh vỗ vỗ vào mặt cô, cười lạnh lùng chế nhạo: “Bây giờ có phải em đã hiểu rồi, trêu chọc Tề ti đại nhân là chuyện ngu ngốc như thế nào?” Mất một lúc sau, Bì Bì mới đằng hắng một tiếng, nói: “Tề ti đại nhân anh sai rồi. Em chưa bao giờ trêu chọc anh. Là anh trêu chọc em trước.” Cô cũng vỗ vỗ không mặt anh, hung hăng trả đũa: “Em – Quan Bì Bì – không phải kẻ dễ dàng trêu chọc như thế.”

Hạ Lan Tĩnh Đình không nói gì, yết hầu hơi chuyển động, vẻ mặt gần như có thể xé cô ra làm đôi.

Đúng lúc này, điện thoại bỗng reo lên.

Anh nhất điện thoại lên

- A lô – chào Phan tiên sinh.

- Long văn ngọc hoàng. Năm 1982, huyện Đằng Sơn Đông, chẳng phải đã khai quật rồi sao?

- Là trang sức quý tộc thịnh hành thời Tây Chu, Nam Bắc đều phát hiện được.

- Tôi nghĩ rằng tôi đa chỉ có thể là hàng loại hai.

- Phần để bị hư hỏng? À ... đây chắc là ngay cả hàng loại ba cũng không phải.

- Không, cảm ơn. Ở đây tôi có một ngọc Hoàng đời Tây Chu Nhân long hợp điều, là loại hai, ngài thích không? – Đương nhiên không phải văn vật của quốc gia. Là của thầy tôi sưu tầm, lúc lâm chung đã tặng lại cho tôi, đầy đủ tất cả giấy tờ chứng nhận, kèm theo đơn giám định. – Một trăm sáu mươi vạn, chấp nhận hối phiếu ngân hàng.

- Xin lỗi, Phan tiên sinh, đó là giá đúng.

- Xem hàng? Dĩ nhiên được. Tôi có thời gian rảnh trước năm giờ. Có thể giao dịch ở ngân hàng, ở đó rất an toàn.

- Được. Cứ vậy đi, bốn giờ gấp.

- Không cần đón, cảm ơn. Tôi sẽ đi cùng trợ lý của tôi.

- Tôi nhớ số di động của ngài rồi. Vậy hẹn lát nữa gặp.

Anh gác máy, rồi bấm di động của mình, từ trong máy di động phát ra tiếng báo giờ: “Bây giờ là 2h 25 phút chiều theo giờ Bắc Kinh.” Kéo bàn phím, chưa kịp kết nối tai nghe, anh nhanh chóng gõ chữ lên máy tính. Có giọng phát âm nhận dạng chậm rãi vang lên: “Đơn giám định đồ ngọc. Xuống dòng, xuống dòng. Kiểu Arial cỡ chữ số 3, canh giữa. Xuống dòng, xuống dòng.”

Tốc độ của tay anh tuyệt đối vượt xa những nhân viên đánh máy chuyên nghiệp, hơn nữa không có bất cứ lỗi sai gì.

“Chữ nét đậm, cỡ số 3, Ngọc Hoàng – Nhân long hợp điều duy nhất. Sang dòng. Sang dòng. Khoảng cách, khoảng cách.”

Giọng nữ nhận dạng chữ viết cứ cất lên đều đều rất khô khan: “Kiểu Time new roman cỡ số 4, dài 9.5 m, phẩy, rộng 2.9 cm, phẩy, dày 0.3 cm, chấm ... ngọc chế xanh trắng. Màu xanh trắng, đã có nhiều đốm nâu đỏ. Chất ngọc nhẵn tốt, sáng, bóng, nửa trong suốt.

Mặt trước được trang trí bằng hoa văn nhân long hợp khắc đối xứng hai bên, lưng màu trắng. Hình người không có chân, cơ thể uốn cong. Mũi, mắt, tai, có hoa văn đầy đủ. Thân rồng uốn lượn, đầu có sừng, mũi xoắn, mắt hình tròn, miệng có răng nanh. Thân ngọc chạm hoa văn hình răng cưa, hai đầu có một lỗ trống. Giữa hoa văn người rồng có khắc một khe hở. Niên đại được giám định vào cuối thời Tây Chu. Khai quật được trong thời kỳ Minh Gia Tĩnh, bị Lễ Bộ Thượng Thư trong gia tộc họ Thế cất giữ, Sau khi lập quốc thì bị lưu lạc vào dân gian. Ngọc khí loại 2. Xuống dòng. Canh lề thẳng. Đơn vi giám định: Ban chuyên gia của hội văn vật Trung Hoa. Người giám định: Hạ Lan Tĩnh Đình.”

Đánh bản thảo xong, Hạ Lan Tĩnh Đình lấy trong tủ hồ sơ ra một tờ giấy có dấu đóng, đặt vào máy in laser.

Sau vài giây, đơn giám định đã được in ra. Đúng lúc Bi Bi đang ngạc nhiên xem anh làm sao tìm được chỗ ký tên, thì đã thấy anh lấy một cây thước nhựa trên bàn ra canh đo một khoảng nhất định, tương đương với vị trí sẽ phải ký tên, rồi điệu nghệ ký chữ ký như rồng bay phượng múa lên trên dấu đóng, đang định cất đơn giám định vào trong phong bì. Bi Bi bỗng nói: “Cần em giúp anh kiểm tra không? Anh sẽ không đóng dấu ngược đấy chứ?” Hạ Lan Tĩnh Đình hồ hững nhìn cô, nắm tay cô nhẹ nhàng đặt lên trên con dấu của mình: “Xem xem, có phải có một chữ ở đó không?” Cô sờ thấy một chữ “Trên” nổi lên.

A, Bi Bi cười, hóa ra là vậy.

May mà bị vụ làm ăn vừa rồi làm gián đoạn, khiến cho tâm trạng của Hạ Lan Tĩnh Đình đã bình tĩnh trở lại một cách thần kỳ: “Bi Bi, anh phải đi gặp một vị khách, em có thể đi cùng với anh không?”

Cơ mà, lòng Bi Bi lúc này vẫn còn ngổn ngang thắc mắc: “Thế, cha anh ... đã ăn mẹ của anh sao? Ăn như thế nào?” “Quan Bi Bi!” Gương mặt của Hạ Lan Tĩnh Đình lại cau lại, “Nhắc đến những đề tài như thế này, dù là thành viên trong giới hồ ly, quen ăn tươi nuốt sống, nghe thấy vẫn phải nổi cả da gà.” “Chỉ ăn gan thôi, hay là cả người cũng ăn?”

“Chỉ ăn lá gan.” Anh cất phong bì vào trong túi, “Em nghe xong, bây giờ có phải thỏa mãn rồi không?”

“Em cảm thấy rất khủng khiếp. Nhưng rốt cuộc thì ăn bằng cách nào? Ăn sống luôn sao?”

“Bi Bi.” – “Lúc ăn mẹ anh còn sống không?” – “Bi Bi!” – “Được rồi, em đi gặp khách hàng với anh.”

Cùng nhau đi ra ngoài cổng, khi đang chờ taxi, Bi Bi lắc lắc tay anh: “Một vấn đề sau cùng. Lúc cha anh ăn mẹ anh, ông ta có khóc không? Ông ta có đau lòng không?” Về vấn đề này, Hạ Lan Tĩnh Đình trả lời rất nhanh: “Không.”

“Vi vậy mà anh hận cha anh sao?”

“Chẳng có gì để hận,” Hạ Lan Tĩnh Đình quay sang nhìn cô bằng ánh mắt trống rỗng: “Anh và ông ta cùng một loại người. Sớm hay muộn cũng sẽ ăn em thôi.”

- “Anh sẽ không như thế.” Bi Bi quả quyết khẳng định.

- “Anh không ư.”
- “Chắc chắn không.”
- “Sao em biết là không?”
- “Nếu anh muốn ăn em, đã ăn từ lâu rồi.”
- “Chưa đến lúc.”
- “Ha ha, Hạ Lan, anh thật đáng yêu.”
- “Cái gì?”
- “Anh thật đáng yêu. ... Anh không nỡ ăn em chứ gì.”
- “Không thì thế này, hôm nay anh ăn tay em trước nhé.” Anh cầm tay cô đưa vào miệng mình cắn nhẹ một cái. Không hề có chút sợ hãi nào, cô chột ồm lấy anh thật chặt: “Em yêu anh, Hạ Lan Tình Đình. Nói cho em biết. Có phải kiếp trước em là mẹ của anh không?”

Anh nhanh chóng đẩy tay cô ra: “Phi! Phi! Gớm chết đi được!”

End chương 24

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Tiệc Đêm Nơi Cô Quán

Edit: ♥Tiên♥ Nguồn:

“Từ rày về sau, cô phải ngoan ngoãn, không nên động một tí là cãi lại Hạ Lan.”

“... Vâng.”

“Tình tình Hạ Lan không tốt, em dung thứ được bao nhiêu thì cứ dung thứ. Bằng không để cậu ấy nổi giận thì sẽ không cho tóc em mọc lại đâu.” Khoan Vinh cũng thêm vào một câu.

—————♥♥♥♥♥—————

Chiếc xe dừng lại ở số 101 đường Thanh niên, trước chi nhánh ngân hàng CCB của thành phố.

Bì Bì thấy có phản không thoải mái.

Ngân hàng này nằm bên cạnh tòa soạn báo Chiều, cách tòa soạn chỉ hai cửa hàng trên cùng một bên phố, tòa soạn và ngân hàng này có mối liên kết rất chặt chẽ, hằng tháng Bì Bì đều phải đến đó để nhận lương.

Quả đúng như những gì cô dự đoán. Vừa mới bước vào cửa chính đã gặp ngay hai người đồng nghiệp của cô: Tiểu Nhạc và Tiểu Phuong, hai người này làm ở Bộ Tài chính, một người là kế toán, một người là nhân viên tài vụ. Vì họ cùng trọ chung trong khu kí túc của Bì Bì, căn phòng họ ở gần như đối diện với cô, bình thường cũng hay qua lại, nên cũng có thể coi như quen biết.

Không tránh mặt kịp, Bì Bì đành lấy hết can đảm lên tiếng chào hỏi.

Nào có đoán được, hai người này tuy đang vừa cười nói vừa đi đến ngay trước mặt, nhưng thật ra chưa phát hiện ra sự xuất hiện của cô, chỉ vì một tiếng “Hey” này mà giấu đầu hở đuôi, hai người cùng đồng thời la toáng lên:

“Bì Bì! Có chuyện gì xảy ra? Tóc của em đâu rồi!”

Lập tức, toàn bộ những người đang xếp hàng trong sảnh đều nhao nhao quay đầu nhìn, mọi người đều tập trung ánh mắt vào đầu của Bì Bì.

“Em bị bệnh sao, Bì Bì?” Tiểu Phuong nắm lấy tay Bì Bì, liên tục hỏi.

“À ... Ừ ... thì là ...”

Cô luôn luôn nhanh trí, vậy mà trong tình huống này cũng chẳng biết nói thế nào, vừa suy nghĩ tìm lời giải thích vừa xoa lòng bàn tay của Hạ Lan Tĩnh Đình, hy vọng anh có thể lên tiếng cứu cánh. Nhưng khi nhìn sang, lại thấy Hạ Lan Tĩnh Đình còn chau mày chau trán, ngờ ngàng thất thần hơn cả cô.

“Không phải bệnh.” Bì Bì liếm đôi môi khô, đảo đôi mắt tròn, cười to đáp, “Hai chị quên rằng tháng trước, đơn vị của chúng ta có tham gia đợt vận động quyên góp ủng hộ quỹ cộng đồng bị ung thư rồi sao? Để cổ vũ bệnh nhân chống lại bệnh ung thư, em quyết định cạo đầu!” Cô vừa nói, vừa giơ nắm tay, làm một động tác của tình nguyện viên: “Hey yo!”

Tiểu Nhạc ôm ngực cười đến nghiêng ngả: “Ôi trời, Bì Bì, em thật sự không tiếc mái tóc dài óng ả của mình à. Muốn động viên bệnh nhân, chẳng phải chỉ cần quyên nhiều tiền là được rồi ư? Tội gì phải hy sinh mái tóc của mình chứ? – Thiếu chút nữa đã hù chết chị, cứ tưởng em mắc bệnh ung thư gì. Bì Bì đừng cho người khác sự ngạc nhiên lớn như vậy, được không?”

“Chị nói lung tung, em chạy bộ hằng ngày, cơ thể sao lại không tốt được?” Quả lừa đã trót lọt, Bì Bì thở phào trong lòng, “Xin giới thiệu, đây là Hạ Lan tiên sinh, bạn của em.”

Ba người bắt tay, chào hỏi nhau vài câu.

Tiểu Phương mới ghé tai thì thầm với Bì Bì: “Ôi, thật là tình cũ khó quên. Thích Gia Lân cũng không đáng phải tìm một người giống hệt cậu ta chứ?”

Bì Bì kinh hoàng nhìn cô ấy, giật mình, quay lại ngắm kĩ Hạ Lan Tĩnh Đình, nhỏ giọng hỏi: “Giống hệt? Em không thấy vậy, có chỗ nào giống đâu? Họ chỉ có kiểu tóc hơi giống thôi.”

“Không tin thì thôi.” Tiểu Phương cười như không, kéo tay Tiểu Nhạc là lướt rồi đi, nhưng chưa bước quá hai bước đã quay lại nháy mắt với Bì Bì một cái.

Vừa vào sảnh ngân hàng, một nhân viên đưa họ đi vào nơi bí mật cất giữ ngọc Hoàng, sau đó đưa họ lên thẳng một phòng tiếp khách riêng trên lầu hai. Bì Bì cố tình ngồi vào chiếc ghế đối diện Hạ Lan Tĩnh Đình, tranh thủ lúc anh cùng khách hàng bàn chuyện làm ăn mà lặng lẽ quan sát khuôn mặt anh.

Nhìn trái nhìn phải, vẫn không thấy giữa họ có điểm nào đặc biệt giống nhau, ngoại trừ việc, cả hai người đều đẹp trai tuấn tú. Hạ Lan gầy hơn và có lẽ cũng cao hơn Gia Lân. Vàng trán hai người nhìn xa rất khác nhau, mũi Hạ Lan lại càng cao và thẳng hơn, nói cách khác là cực kì thẳng, còn vương vất chút lạnh lùng. Đôi mắt cũng sâu hơn Gia Lân, con ngươi đen láy không hề có tí tia ánh sáng nào, khiến người ta nhìn vào sẽ cảm thấy lạnh lẽo và đầy thần bí. Hơn nữa anh còn đeo đôi kính đen rất to, gần như che hết nửa khuôn mặt, cực kì giống những sát thủ chuyên nghiệp trong truyện trinh thám. Bì Bì phải thừa nhận rằng, sự khác biệt lớn nhất giữa Hạ Lan Tĩnh Đình và Đào Gia Lân là ở đôi kính đen. Dù là mờ lớn mắt hay nhắm mắt nhìn, hình ảnh ấn tượng của Hạ Lan Tĩnh Đình trong lòng Bì Bì chỉ có ba điều: một, mang kính đen; hai, sợ chó; ba, khi đi thường nắm tay cô.

Đợi đến khi cô nhận ra, đây là lần đầu tiên cô chân chính thấy rõ được những ấn tượng về Hạ Lan, cuộc giao dịch đồ cổ đã kết thúc với một tốc độ bất ngờ.

Vị tiên sinh họ Phan này khoảng năm mươi tuổi, trên mặt có hai bọng mắt rất tròn, mang phong thái của người từng trải. Ông ta cầm đèn pin tụ quang xem tới xem lui, kiểm tra ngọc Hoàng thật kĩ, đồng thời ước lượng trọng lượng, rồi gật gù đầu. Có thể trước đó, họ còn bàn về những vấn đề khác, nhưng Bì Bì chẳng hề chú ý. Hai bên đã kiểm tra hàng và thanh toán chi phiếu xong, Bì Bì mang chi phiếu đến nhập vào sổ tài khoản lưu trữ của Hạ Lan Tĩnh Đình. Sau khi công việc giao dịch hoàn thành mà không có trục trặc gì xảy ra, Phan tiên sinh mang hộp gấm chứa ngọc Hoàng lên xe rồi đi, giống như làm công vụ bình thường, từ đầu đến cuối không hề thừa lời.

Vì mãi so sánh đặc điểm gương mặt của hai người, ra đến cổng ngân hàng, đầu óc Bì Bì vẫn còn mông lung, cô nhìn Hạ Lan Tĩnh Đình đến khi mắt hoa cả lên, cứ như đang nhìn một bức tranh của picaso. Tận lúc này, cuối cùng cô cũng thừa nhận, hai người hơi có phần giống nhau. Cô ước gì có ngay một cái máy chụp hình để chụp Hạ Lan Tĩnh Đình, sau đó mang về so sánh với ảnh của Gia Lân ở nhà.

“Chuyện của anh đã giải quyết xong, bây giờ có thể về nhà rồi chứ.”

“Bây giờ rưỡi anh có một bữa tiệc, là anh mời người ta.” Hạ Lan Tĩnh Đình nói.

Bì Bì lắc đầu: “Vậy thì anh đi một mình đi, em muốn nghỉ ngơi. Ký túc xá em ở ngay con phố kế tiếp.”

“Không được, em phải đi cùng anh.”

“Em thật sự rất mệt.”

“Vậy anh cùng em về kí túc xá.”

“À ... À ... Ừm chỉ hơi mệt, chắc là do say xe, giờ thì hết rồi.” Bì Bì vội nói.

Sự thật thì là vậy.

Trong phòng trọ của Bì Bì có treo rất nhiều hình của Gia Lân, tất nhiên không phải cố ý treo. Gia Lân thích chụp hình nên sau khi ra nước ngoài học, nhận được món tiền đầu tiên nhờ đi làm thêm liền mua ngay một cái máy ảnh nikon. Thịnh thoàng anh sẽ gửi ảnh chụp về cho cô, chủ yếu là ảnh phong

cảnh và hoa cỏ, đôi khi cũng gửi hình chụp chính mình, một bóng người nho nhỏ nhợt nhòa giữa phòng nền rộng lớn hùng vĩ, có thể là bên cạnh thác nước hoặc dưới một tán đại thụ, anh mặc áo T-shirt đủ màu sắc, gương mặt mơ hồ không nhận ra có cảm xúc gì. Bì Bì thấy những bức hình này rất đẹp, đều là những phong cảnh ở nước ngoài, vách tường trong phòng cũng còn trống và trắng tinh, dù sao cần phải có thứ gì đó để trang trí chứ? Những bức tranh treo tường với đồ trang trí tí xiu cũng khối tiền, chẳng bằng mua vài khung tranh giả về lòng ảnh đó vào treo lên, cũng đẹp lắm.

Vì vậy, trên tường trong phòng cô liền xuất hiện đầy khung ảnh. Trước khi ngủ, nheo mắt nghiêng đầu nhìn, Bì Bì có cảm giác tựa như chính mình cũng từng nheo mắt chụp những tấm ảnh đó, cũng từng được nhìn thấy quang cảnh đằng sau những khung vuông kia vậy.

Kì kèo nhau một lúc lâu, Hạ Lan Tĩnh Đình đề xuất đi phố Tây chơi trò ngồi vòng xoay cao chọc trời, Bì Bì lại kiên quyết muốn đi xem phim, hai người liền cùng nhau đến rạp phim gần đó. Không may là đến không đúng lúc, Bì Bì muốn xem phim cổ trang nhưng không có, chỉ có một phim mới đang chiếu, nội dung nói về gián điệp, cảnh giết chóc đánh nhau rất sống động. Ghế ngồi rất lớn và êm, Bì Bì mới ngồi vào đã ngủ ngay. Ngủ thật lâu, mơ mơ màng màng, đến khi tỉnh dậy mới phát hiện mình đang dựa vào lòng Hạ Lan Tĩnh Đình, phim Gián điệp đã hết từ lúc nào, rạp đang chiếu một bộ phim hành động khác.

Bì Bì ngồi thẳng người dậy, nhỏ giọng hỏi: “Xin lỗi, em thật sự rất mệt, em ngủ lâu rồi đúng không?”

“Ừ.”

“Vậy chúng ta mau ra ngoài đi, đừng để khách của anh chờ.”

“Đừng lo, anh gửi tin nhắn cho họ, bảo họ đến trễ một tí.”

Bì Bì tìm điện thoại bấm xem đồng hồ, đã qua tám giờ năm.

Hay nói khác hơn là mình đã ngủ suốt ba giờ!

Một số người ngồi cạnh nhìn chăm chăm vào cô, húng hắng ho vài tiếng, tỏ thái độ không mấy thân thiện. Bì Bì hỏi nhỏ: “Này ... em không có ngáy chứ?”

“Không có,” Hạ Lan Tĩnh Đình trả lời một cách hững hờ, “Em nói mơ, tiếng không quá lớn.”

Bì Bì ngẩn người, lập tức im lặng không hé răng nửa lời. Khi nãy cô lại mơ thấy Gia Lâm cùng một khung cảnh lãng mạn. Sau đó Điền Hân xuất hiện, nhắc cô là kẻ thứ ba, hai người lại đánh nhau.

Bì Bì không nhớ là trong mơ mình đánh ai. Rất có thể là Gia Lâm. Trong mơ, cô đã đánh Gia Lâm, không phải vì hận anh, mà vì cảm thấy như thế rất gọi cảm.

“Em ... Em chưa nói gì sai đấy chứ?” Cô chột dạ, lăm lăm hỏi một câu.

“Chưa,” Anh cười cười, “Anh không nghe rõ điều gì.”

Bì Bì quan sát khuôn mặt anh, phát hiện nụ cười của anh rất kỳ lạ.

“Thật không?”

“Thật. Có điều,” anh nói, “Trong mơ em hung hăng tát anh một cái. Anh có quyền được biết vì sao em đánh anh không?”

“Đánh vào đâu?”

“Mặt.”

“Những chuyện trong mơ đều là giả cả. Ha ha.”

“Cái tát kia là thật, Quan tiểu thư.”

Cô tưởng rằng anh nói đùa, đến khi ra cổng mới biết đó là thật. Trên mặt anh còn hằn mấy dấu ngón tay mờ mờ.

Nhà hàng nằm ở khu vực ngoại thành, xe taxi phải mất tận bốn mươi phút mới tới. Trong lòng Bì Bì thắc mắc, khu trung tâm thành phố có rất nhiều nhà hàng, mùi vị nào cũng có, vì sao lại bỏ gần tìm xa, phải đi đến nơi hẻo lánh xa xôi như thế? Hơn nữa nhà hàng gì mà chẳng giống nhà hàng.

Trên một con đường nhỏ hoang vu có một tòa nhà hai tầng lẻ loi trơ trọi, bề ngoài nhìn rất tồi tàn, nhưng nội thất trang trí bên trong cũng khá thanh lịch. Cổng vòm hoa rữ xuồng, bức rèm che rung rinh kêu tinh tang, gạch lát vừa xanh. Cạnh cửa dựng một chiếc hộp son mài cao bằng nửa thân người, có điêu khắc nhân vật trong Tây Sương ký, Bì Bì đang tự hỏi về công dụng của chiếc hộp, chợt nghe “Bình” một tiếng, Hạ Lan Tĩnh Đình đã tiện tay ném nửa hộp bông ngô còn thừa vào đó, mới biết thì ra cái này là thùng rác.

Đêm nay là cuối tuần, nhưng nơi này lại rất vắng khách. Trước quầy lễ tân có một cô gái xinh đẹp đang ngồi, khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi. Mặc một chiếc rip nhẵn, lộ ra đôi chân thon thả như hai luồng sáng quét xuống, dưới cùng là những ngón chân sơn đỏ chót.

Vì trời đã tối, Hạ Lan Tĩnh Đình có thể nhìn thấy mọi vật, mới đi đến cửa bước chân của anh hơi chậm lại, rồi chợt nói nhỏ: “Bì Bì, lát nữa gọi đồ ăn, dù

là món ăn gì em cũng không được ăn, nghe không?”

“Tại sao? Trong đồ ăn có độc sao?”

“Không phải. Đừng hỏi nhiều, em có thể nghe lời anh không?”

”... À được.”

Cô nàng nọ nghe thấy tiếng động liền đơn đả đến chào đón, trong đôi mắt chứa đầy ý cười nhân nhật: “Hạ Lan tiên sinh.”

Hạ Lan Tĩnh Đình gật đầu đáp lễ: “Tiểu Thanh, đã lâu không gặp, dạo này vẫn khỏe chứ?”

“Khỏe ạ, cảm ơn.” Cô ta chỉ về phía cầu thang: “Tu tiên sinh đã đến rồi, đang ở lầu hai.”

Tu tiên sinh, hình như đó chính là Tu Nhân. Chẳng hiểu sao, cứ nhắc đến tên anh ta là Bì Bì lại lạnh cả sống lưng.

Hạ Lan Tĩnh Đình lại hỏi tiếp: “Triệu tiên sinh không tới sao?”

“Tới rồi, nhưng ra ngoài mua đồ gì đó cho Tu tiên sinh.”

Lầu hai có vẻ là một căn phòng trang nhã. Thời tiết tháng tư không lạnh lắm nhưng không biết sao, trong phòng lại mở điều hòa. Bì Bì vừa bước vào cửa phòng liền hắt xì một cái.

“Xin lỗi.” Cô vội che miệng. Tu Nhân liếc nhìn cô, “Tách” – điều hòa đã được tắt đi.

Cho đến giờ, trong tâm nhận thức về những người trong tộc hồ ly của Bì Bì, dường như chỉ có thái độ của mình Tu Nhân này đối với Hạ Lan Tĩnh Đình là khá tùy tiện. Thấy anh vào nhưng chỉ gật đầu một cái. Mà Hạ Lan Tĩnh Đình đối với Tu Nhân lại vô cùng tôn trọng, thậm chí có khi còn rất nhân nhượng.

Vừa mới ngồi vào chỗ, cửa phòng lại mở ra, Khoan Vĩnh bước vào, mang theo một chiếc túi nhựa. Sau khi chào hỏi mọi người, anh lấy trong túi nhựa ra một cái bát cùng một đôi đũa, loại chỉ dùng một lần, mang vào nhà vệ sinh rửa sạch sau đó mang ra đặt trước mặt Tu Nhân.

Hạ Lan Tĩnh Đình cười nói: “Rất xin lỗi, lúc này Bì Bì không thoải mái, mình để cô ấy nghỉ ngơi nhiều một chút, làm các cậu đợi lâu rồi.”

“Cũng chưa lâu, nhân dịp này, Tu Nhân vừa hay tìm cho tớ một đồng chuyện vặt.” Khoan Vĩnh cười đùa.

“Tôi tìm cho cậu một đồng chuyện vặt?” Tu Nhân hừ lạnh, “Là do cậu quên.”

“Ok, trước khi trí nhớ tớ vẫn chưa bị loạn, ca phẫu thuật sáng nay là thế nào? Tớ call cho cậu cả trăm cuộc. Người anh em, cái thói kiêu ngạo của cậu cũng lớn quá đấy nhỉ?”

“Tức cười. Thưa ngài viện trưởng, hôm nay tôi không có ca.”

“Tôi hôm trước cũng không phải ca của cậu. A Huê mới gọi một tiếng không phải cậu đến liền sao?”

“Xin hỏi, cậu là A Huê sao?”

“Cậu không có ca? Thử kê xem, trong một tuần có mấy ngày là ca của cậu hả? Tớ trực ba ngày, cậu trực hai ngày, cậu còn không chịu trực ca đêm...”

“Bây giờ tớ đang đối,” Tu Nhân ngang ngược nói, “Tớ thấy rằng cứ ở nhà có vẻ tốt hơn.”

“Tớ cũng rất đói.” Khoan Vĩnh nói. Thấy họ cãi nhau, Bì Bì vội can: “Nếu mọi người đều đói bụng, vậy nhanh gọi đồ ăn đi! Tôi xuống lầu nói một tiếng, kêu đầu bếp mau mau một chút.” Dứt lời đang định đứng lên, đã bị Hạ Lan Tĩnh Đình kéo ngồi lại, thân nhiên nói, “Đồ ăn sẽ lập tức được mang lên.”

Quả nhiên, chưa đầy một phút sau, có một cô gái mang từ dưới lầu lên một cái hộp son mài ba tầng, sau đó lấy ra bảy chiếc đĩa đựng thức ăn tinh xảo, tuy không nhiều lắm nhưng xem chừng đều là thịt, không phải thịt cắt thành miếng mà đều là thịt bằm. Trên bàn phảng phất một mùi hương kỳ lạ. Tiếp đó, cô nàng phục vụ lại bê tới một chiếc bát trong suốt giống bát thủy tinh, bên trong chứa nước trong, trên mặt nước bồng bềnh hai đoá mẫu đơn vừa hé nở, bên trong hoa được vẩy một ít mật ong. Hạ Lan Tĩnh Đình dùng khăn ăn lau tay, rồi giống như người nước ngoài ăn sandwich, hai tay cầm hoa lên vốc từng cánh một mà ăn. Trông rất thanh lịch văn nhã.

“Về chuyện quyền góp, tôi quyền năm trăm vạn, thứ sáu tiền sẽ chuyển tới.” Anh thông thả nói, “Nếu chưa đủ, cậu cứ đi tìm Đường Thuần mà lấy.”

“Đường Thuần...” Khoan Vĩnh thờ dãi, “Ông ấy bằng lòng quyền nhưng có điều kiện. Ông ta muốn Tu Nhân đến núi Đại Hưng An. Chỉ cần một lần, ông ta đưa ra giá hai trăm vạn. Tu Nhân không chịu đi, tôi cũng không cho cậu ấy đi. Đúng không Tu Nhân?”

“Ông ta nghĩ rằng chúng ta là thứ gì? Tàng Ngao sao?” Tu Nhân cười khẩy, “Ít tiền như thế mà muốn tống cổ chúng ta? Nói cho ông ta biết, một nghìn vạn, có lẽ chúng ta có thể suy xét.”

“Khu vực Lan Lăng cũng căng thẳng như thế sao?” Hạ Lan Tĩnh Đình hỏi.

“Đường Thuần có nói trong điện thoại, dù sao thì nhân số của họ trong vòng năm năm đã giảm mất một phần ba. Ở đó gần đây muốn xây dựng hai khu danh lam thắng cảnh mới, còn xây một mỏ đá khổng lồ. Chất lượng nước khu vực đó bị giảm xuống, hiện nay chỉ còn lại một nghìn người, một nửa lại có ý định tu tiên.”

“Vậy thì tu đi.” Hạ Lan Tĩnh Đình thờ dài, “Cũng là một lối thoát.”

“Nghe nói Triệu Tùng rất tức giận vì việc này.” Khoan Vĩnh tiếp tục nói, “Gần đây cậu có nghe radio không?”

“Không, có tin gì mới à?”

“Triệu Tùng hạ lệnh bắt đầu từ tháng này, không phê duyệt bất cứ đơn xin tu tiên nào.”

“Thật không? Hồng rồi, tuần trước tớ đã phê nhưng hai mươi cái.”

“Ở đây có mười lăm người, là đi cửa sau, cậu phê dùm đi.” Khoan Vĩnh lấy trong túi vài ra một tờ giấy điệp, đưa cho anh một cây bút.

Hạ Lan Tĩnh Đình lau tay, rồi vung bút ký chữ ký rồng bay phượng múa: “Cậu thu của người ta bao nhiêu?”

“Mỗi người hai mươi vạn.”

“Tôi có nên tính hoa hồng không?”

“Tề Ti đại nhân đối với bệnh viện luôn hào phóng mà.”

“Khoan Vĩnh, cậu không nên lấy tiền.” Hạ Lan Tĩnh Đình lãnh đạm nói, “Trả tiền lại cho người ta đi.”

“Việc này ...”

“Khoan Vĩnh.”

“Được rồi,”

“Cậu còn thiếu bao nhiêu, tớ nghĩ cách giúp cậu.”

“Thôi quên đi, có lẽ chúng tớ nên đi núi Đại Hưng Nam xem sao.”

“Đừng đi, Triệu Tùng đang tìm các cậu. Đi là không thể quay về.”

“Nghe nói, ông ta vẫn còn tìm cậu?”

“Chúng tôi đã gặp nhau một lần.”

“Cuộc nói chuyện có tốt đẹp không?”

“Không tốt.” Ký xong, Hạ Lan Tĩnh Đình thu tay, lại bắt đầu xé hoa, “Mình cảnh cáo ông ta không nên động một tí là giờ chiều bài thù lĩnh ra.”

“Hai người ... giáp lá cà nhau?”

“Ừ.”

“A Huê, lão ta rất nguy hiểm, nên cách xa hắn một chút.” Tu Nhân bỗng lên tiếng.

“Là lão đến tìm mình.” Hạ Lan Tĩnh Đình cười cười, “Hơn nữa giọng điệu rất cứng rắn. Nhớ khi xưa, thái độ của lão ta với tớ có thể nói là khá khiêm nhường, chắc giờ lão già không muốn quản lý sự vụ nữa, lão ta thấy thiên hạ nên là của lão ta rồi.”

Hình như họ đang bàn về công vụ trong tộc, Bì Bì thấy mình không nên chen vào. Thế nhưng, trong lòng cô đang suy nghĩ, một bàn đồ ăn nhiều như thế, sao không ai cho cô ăn? Máy người đàn ông này chỉ lo cho việc ăn uống của mình, chả có chút galăng nào cả? Huống hồ Hạ Lan Tĩnh Đình đã dặn cô không được ăn bất cứ món ăn nào, nếu cứ như vậy, cô cũng chỉ còn cách ngồi tiếp chay, thật chẳng có gì thú vị.

Nghĩ thế, cô chẳng ngần ngại, cầm muối, múc thịt từ một đĩa thịt lớn và trong bát mình. Một hành động như chẳng có gì này, lại khiến cho cả ba người đàn ông đang đàm luận hăng say lập tức hạ giọng, dùng cặp mắt sáng ngời nhìn chằm chằm về phía cô.

“Ồ ...” Bì Bì vội xua tay, giải thích: “Những món ăn này có vẻ ngon, em muốn ném thử thôi.” Lời vừa dứt, định dứt thức ăn vào miệng.

Hạ Lan Tĩnh Đình liền giật lấy bát của cô: “Đây là thịt rắn, Bì Bì không thích ăn.”

“Ai nói vậy? Bà em là người Quảng Đông, rất thích thịt rắn, thịt rắn cũng rất thơm. Em luôn muốn ném thử một lần.”

Cô cầm muỗng đang định ăn tiếp, cái muỗng cũng lập tức bị Hạ Lan Tĩnh Đình cướp lấy mất: “Khi này anh đã dặn em điều gì, em xem nó như gió thoảng qua tai sao?”

“Anh đã dặn gì? Em không nhớ. Nói chuyện đó sau đi, em đói bụng rồi.”

“...” Hạ Lan Tĩnh Đình muốn nói gì lại thôi.

Khoan Vĩnh vội lên tiếng dàn hòa: “Quan tiểu thư, em muốn ăn gì? Anh đi mua cho em ... em vẫn còn đang trong quá trình chữa bệnh, không nên ăn thịt rắn.”

“Cho hỏi, đây thật sự là thịt rắn à?”

Một câu hỏi hết sức bình thường lại làm cho tất cả mọi người đều giật mình, đưa mắt nhìn nhau, không biết nên trả lời thế nào.

Lại một sự im lặng.

Bầu không khí chợt trở nên căng thẳng.

Tu Nhân bỗng đứng lên, vỗ vai Hạ Lan Tĩnh Đình, nói: “A Huệ, bữa cơm hôm nay để khi khác mời đi. Quan tiểu thư, tôi và Khoan Vĩnh còn một ca phẫu thuật trong tối nay, chúng tôi xin phép về trước.”

Hạ Lan Tĩnh Đình hơi suy nghĩ rồi mỉm cười: “Được thôi, vậy hôm khác gặp lại. Cảm ơn các cậu đã cứu Bi Bi.”

Những người này bị gì thế? Nói đi là đi sao? Bi Bi khó xử đến độ mặt đỏ cả lên: “Ồ, các anh đi thật sao? Tôi không có ý gì khác. Chỉ vì đồ ăn của mọi người rất thơm nên tôi cũng muốn ăn. Sao lại đi gấp thế? Nếu vậy tôi sẽ không ăn nữa, các anh hãy ở lại đi!”

Khoan Vĩnh đã đi ra tới cửa, nghe cô nói vậy thì hơi dậm bước, ngoảnh đầu lại nói: “Quan tiểu thư, hôm ấy sau khi cô được đưa đến bệnh viện, đã lâm vào tình trạng tim ngừng đập suốt bốn phút đồng hồ, A Huệ bị dọa cho sợ chết khiếp.”

Tim ngừng đập bốn phút? Vậy mà vẫn cứu sống được sao?

Bi Bi bối rối nhìn anh: “Bốn phút? Là như thế nào ...?”

“Nhìn từ góc độ y học mà nói, tim ngừng đập năm phút thì não sẽ chết, không chết cũng sẽ bị biến thành người thực vật.” Tu Nhân đứng bên cạnh lạnh lùng thêm vào một câu.

Trong nhất thời, gương mặt Bi Bi tràn đầy sự kinh hoàng đến mức trắng bệch, chẳng lẽ mình đã hóa thành quỷ? Cô sợ đến độ phải vội vàng cúi nhìn sàn nhà, thấy bóng mình vẫn còn đó, lại liếc nhìn qua phía Hạ Lan Tĩnh Đình, phát hiện anh cũng đang cúi đầu nhìn chằm chằm xuống sàn.

“Là ... là ai đã cứu tôi?” Cô hỏi với giọng run run.

“Bác sĩ Tu.” Khoan Vĩnh trả lời.

“...” Ban đầu Bi Bi vốn không thích Tu Nhân, nhưng tình huống lúc này hoàn toàn khác, anh ta đã trở thành ân nhân cứu mạng cô, Bi Bi vội nói, “Cảm ơn anh đã cứu tôi, Tu tiên sinh!”

Tu Nhân chẳng thèm khách khí hừ một tiếng: “Từ rày về sau, cô phải ngoan ngoãn, không nên động một tí là cãi lại Hạ Lan.”

“... Vâng.”

“Tình hình Hạ Lan không tốt, em dung thứ được bao nhiêu thì cứ dung thứ. Bằng không để cậu ấy nổi giận thì sẽ không cho tóc em mọc lại đâu.” Khoan Vĩnh cũng thêm vào một câu.

“...” Bi Bi nhìn hai người đàn ông trước mặt mà chẳng thốt nên lời.

Từ nãy giờ vẫn im lặng, Hạ Lan Tĩnh Đình cách lớp mũ mềm xoa xoa cái đầu trọc của cô, rồi lại xoa xoa tai cô, sau đó kéo bờ vai cô dựa vào lòng mình, cười nói: “Các cậu không cần liên hợp với nhau hù dọa cô ấy. Không có tác dụng đâu. Cô ấy vẫn cứ thích nghịch ngợm.”

Tu Nhân đành hết cách lắc đầu ném cho anh một chiếc chìa khóa: “Muộn rồi, mình về cùng Khoan Vĩnh, cậu lái xe mình mà về.”

End chương 25

Chương 26: Bộ Tộc Kỳ Lạ

Edit: ♥Tiền♥ Nguồn: <http://tientit.wordpress.com/>

Cô vẫn ngồi im không nhúc nhích, toát đầy mồ hôi.

“Bì Bì thất dậy an toàn.”

“Hạ Lan ...” Cô bất thành linh ngất lời anh, “Vừa rồi anh xuống dưới đã làm gì?”

—————♥♥♥♥♥—————

Sau khi chiếc xe rẽ vào đường cao tốc thì lập tức tăng tốc độ.

Mặc dù Hạ Lan Tĩnh Đình vẫn thường lái rất nhanh, nhưng theo Bì Bì thấy, lần này anh tăng tốc vì anh đang tức giận. Bởi vậy cô ngồi bên cạnh với trạng thái cực kỳ căng thẳng, nhìn ánh đèn hai bên đường trôi ngược về phía sau, ánh sáng và bóng đổ thi nhau ập vào cửa kính xe như mưa trút.

Đây là con đường cao tốc mới xây, hôm làm lễ khánh thành tòa soạn còn cử phóng viên đến lấy tin. Bì Bì cứ cảm thấy đoạn đường này quen quen, tựa như trước đây chính mình đã từng đến, nhất là dòng sông cùng với hàng thủy dương chạy dọc theo bên đường, thêm mấy cái ống khói của những nhà máy trước mặt nữa.

Không biết là hương trên người của Tu Nhân còn lưu lại hay là do được xịt nước hoa, mà trong xe dậy lên một mùi thơm ngào ngạt. Thật ra mùi hương này không quá nồng, vì có cả mùi gỗ thông len lỏi, nhưng chẳng hiểu sao Bì Bì lại thấy chóng mặt khi ngửi được nó. Cô lên nhìn qua Hạ Lan Tĩnh Đình, anh rất chuyên tâm lái xe, nãy giờ không hề nói chuyện.

Có lẽ cô đã làm anh bức bối. Bì Bì thầm nghĩ, không đếm xỉa đến lời dẫn dò của Tế ti đại nhân mà đòi ăn những món ăn trên chiếc bàn đó, Tế ti có thể không giận sao? Nhưng Tế ti đại nhân có một chuyện không biết, Bì Bì bị bệnh tụt huyết áp, một khi đã đói rồi là sẽ liều mình ăn mọi thứ, thức ăn màu sắc mùi vị gì cũng được, nên Bì cho rằng sự “khiểm nhã” vừa rồi của mình có thể tha thứ được.

Song, Tế ti đại nhân không thêm để ý đến cô tận mười lăm phút, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra.

Lúc này, Bì Bì đột nhiên lên tiếng: “Thật ra em đã từng tới đây.”

Hạ Lan Tĩnh Đình hơi nghiêng đầu, có vẻ như đang lắng nghe.

“Nhà của Tân Tiểu Cúc ở gần đây.”

Đây hiển nhiên không phải câu trả lời mà anh mong đợi, đầu lại nghiêng trở về, tiếp tục chuyên tâm lái xe.

Lại một lúc nữa trôi qua, thấy Bì Bì không nói gì thêm, cuối cùng anh mở miệng hỏi: “Tân Tiểu Cúc là ai?”

“Một người bạn tốt của em và cũng là bạn thời trung học.” Bì Bì chỉ về phía một bãi tha ma bên kia bờ sông. “Cuộc đời Tân Tiểu Cúc luôn gặp phải xui xẻo vì cô ấy sống ở nơi có phong thủy không tốt: Trước mặt là nhà hỏa táng, bên trái là mộ liệt sĩ, bên phải là cửa hàng bán vòng hoa. Đối diện con sông này là khu an táng liệt sĩ. Các Liệt sĩ sau giải phóng mới được chôn cất ở đây. Trước kia nơi này là nghĩa địa chôn cất những phạm nhân bị tử hình.”

Đôi mắt của Hạ Lan Tĩnh Đình vụt lóe lên, anh “Ừ” một tiếng.

“Bữa cơm lúc nãy, tại sao anh không cho em ăn?” Bì Bì hỏi.

“Không phải đã nói rồi sao? Em không thể ăn thịt rắn.”

“Đừng gạt em, đó chắc chắn không phải thịt rắn. Có thể nào là thịt người không?” Bì Bì cho rằng những lời này thật ý vị, cô mở miệng cười gượng, nhưng lòng ngập tràn muộn phiền, đến cười cũng cười không nổi.

Giọng nói không nóng không lạnh của Hạ Lan Tĩnh Đình đưa đến: “Tộc hồ của bọn anh có rất nhiều phân tộc nhỏ, từng phân tộc đều có những tập quán ăn uống riêng.”

Bì Bì gật đầu: “Ví dụ như buổi party tối hôm đó, rất nhiều người thích ăn thịt gà à.”

“Đây là đại đa số. Họ là những người rất hòa nhã, luôn tập trung tinh thần vào việc tu luyện, không màng đến thế sự đua tranh. Giống như những chú ong thợ trong tổ ong vậy.”

“Ý anh là họ chịu trách nhiệm đi thu thập nguyên khí để cung cấp cho một số người khác sao? – phân biệt đẳng cấp xã hội quá đấy.”

“Không phải thế.” Hạ Lan Tĩnh Đình quay lại nhìn cô, rất ngạc nhiên bởi sự miễn cảm với vấn đề đẳng cấp của cô, – “Ý anh là, họ không có khả năng sinh con. Họ chỉ có thể tìm hoan mua vui, nhưng họ không thể sinh con.”

“Phụ nữ cũng không thể ư?”

“Nam nữ đều không thể.”

“Thế ...” ra là vậy à. Trong lòng Bì Bì bắt đầu bồn chồn, “Hạ lan, anh cũng là ong thợ ư?”

Trên môi anh lộ ra một nụ cười yếu ớt: “Em mong anh thế nào, phải hay không?”

“Ừ thì ...” Bì Bì ừ thì cả buổi cũng không có câu trả lời, đành phải nhìn ra ngoài cửa xe cười ngây ngô.

“Đối với bọn anh mà nói, tình yêu không phải chỉ vì sinh con đẻ cái. Giữa hai người dù rằng có con cái hay không đều có thể có tình yêu.”

Đạo lý này ai mà chẳng hiểu chứ. Bì Bì u sầu nói: “Nói vậy, anh là ong thợ?”

Hạ Lan Tĩnh Đình không trả lời: “Tu Nhân và Khoan Vĩnh không phải. Trong tộc Hồ của anh, họ thuộc bộ tộc ăn thịt rất hung mãnh, nhưng họ không ăn thức ăn sống. Để dễ hiểu, anh sẽ tạm gọi họ là tộc ăn thi.”

“Nói cách khác, họ ăn động vật đã chết.” Bì Bì thấy điều này cũng không khó hiểu lắm, “loài người chúng em cũng ăn mà. Cửa hàng gà rán KFC ngày nào cũng bán gà chiên đó chẳng phải sao? Không có gì lạ lắm.”

Hạ Lan Tĩnh Đình tần ngần hồi lâu mới đáp: “Em hiểu được là tốt rồi.”

“Thế nên tổ chất cơ thể họ và đại đa số những hồ tiên khác không giống nhau, năng lực sinh sản của họ rất mạnh mẽ?”

“Bọn anh gọi là WO.” Hạ Lan Tĩnh Đình nhìn ánh đèn đường phía xa, tiếng nói phàn nàn như có như không, “Họ chỉ có một cơ thể với một cơ quan sinh sản, không có các cơ quan khác.”

Bì Bì nhìn anh đầy sùng sốt, ngỡ rằng anh đang sử dụng phép ẩn dụ, chủ đề này càng nói càng trở nên trừu tượng quá rồi đây.

“Lẽ nào ngay cả tìm phối và dạ dày họ cũng không có luôn sao? Thế thì, họ thờ như thế nào, tiêu hóa thức ăn như thế nào?”

“Bì Bì, chào mừng em đến với thế giới của hồ ly.” Anh bình thản điều khiển vô lăng, “Nếu em tưởng tượng ra cơ thể của bọn anh như một hệ thống có tổ chức, căn bản em đã đi sai hướng rồi.”

“Nhưng mà, một cơ thể trống rỗng hư vô như vậy có thể sinh sản với số lượng lớn được ư?”

Hạ Lan Tĩnh Đình bỗng mỉm cười.

“Anh cười gì vậy?”

“Em không hiểu hư vô.” Anh nói, “Sinh sôi nảy nở vốn là quá trình từ không đến có. Chính vì thứ gì cũng không có nên mới có thể không ngừng sinh ra có.”

“Nếu cơ thể không có gì cả, nó làm sao đảm bảo rằng thứ nó sinh ra sẽ giống với bản nguyên vốn có của nó chứ?”

“Không đảm bảo được. Đôi khi họ sẽ sinh ra đúng với bản gốc ban đầu, đôi khi sẽ xuất hiện loài mới hoàn toàn khác. Nhưng cùng với sự lạm dụng và sự xuống cấp của môi trường, đời sau được sinh ra càng ngày càng ít giống loài mới. Trên thực tế, khi mọi người nhận ra những hồ ly thuần chủng không thể sinh ra loài mới, một số người đã lo rằng đây là biểu hiện cho sự suy vong của loài hồ ly. Anh là một trong những người này. Trong khi một số khác lại cho rằng điều kiện tiên quyết của sinh tồn là sinh sôi. Hay nói cách khác, thế giới này cần có đủ số lượng hồ ly chứ không phải hồ tiên. Bởi vì sinh sôi là vấn đề tối kỵ trong tu hành, trừ phi anh là hồ ly thuần chủng. Trăm nghìn năm qua, những hồ ly như bọn anh luôn xem việc trường sinh và tu luyện thành người là khát vọng tối cao của mình. Bọn anh khát khao muốn biến thành người. Hiện giờ, những giấc mơ như vậy đã giảm đi khá nhiều. Vì có người cho rằng bọn anh nên từ bỏ tu hành, từ bỏ việc mô phỏng theo hình hài con người. Tuổi thọ của một hồ ly là mười hai năm, sống hết mười hai năm thì nên thuận theo tự nhiên mà chết đi. Mục tiêu sinh tồn cao nhất chính là sinh sôi nảy nở và mở rộng phạm vi và không gian sinh sống.

Bì Bì nhớ đến cuộc trò chuyện trong nhà hàng khi nãy: “Đó là lý do có người mới hạ lệnh không phê chuẩn bất kỳ đơn xin tu tiên nào.”

“Đúng vậy.”

“Triệu Tùng là ai?” Bì Bì chợt hỏi.

“Ông ta là đồ đệ của Hạ Lan Suong. Trong tộc có tất cả hai quan Tế ti, Tả Tế ti và Hữu Tế ti. Ông ta là Tả Tế ti.”

“Anh là Hữu Tế ti?”

Hạ Lan Tĩnh Đình gật đầu.

Có vẻ như thế giới chính trị trong tộc Hồ cũng phức tạp thật. Nhưng Bi Bi chỉ quan tâm một vấn đề duy nhất:

“Vậy rốt cuộc thì anh có phải ong thợ không?”

“Bọn anh không thể cùng con người sinh con.”

“Anh là nửa người nửa hồ ly phải không?”

“Thế nên anh là một người mù.”

“Vậy... ừm... trên người anh, phần người nhiều hơn hay phần hồ ly nhiều hơn?”

“Điều này rất quan trọng với em ư?”

“Em chỉ muốn hiểu thêm về anh thôi.”

“Trừ việc anh trông giống một người đàn ông – như những hồ tiên khác, anh không có bất cứ phần nào là người. Anh là một con cáo chân chính.”

“Anh muốn nói... muốn nói đến... những loài lông mao dài, nuôi thả trong ‘Thế giới động vật’?”

“Ừ”

Vấn đề này thật đáng phải nghiền ngẫm, thế là Bi Bi liền im lặng đắm chiêu.

Một lúc lâu sau vẫn không nói lời nào, Hạ Lan Tĩnh Đình liền xoa đầu cô: “Sao thế, bạn Bi Bi, bạn sợ rồi ư?”

“Chuyện này có gì mà sợ? Không Từ có nói, anh em bốn bề một nhà.” Bi Bi rất hào sảng rất đàn ông vỗ vai anh, “Em tuyệt không sợ, ít nhất anh chưa từng khiến em phải sợ.”

Lời còn chưa dứt, chiếc xe bỗng bị chặn động mạnh, rồi đột nhiên giảm tốc, hơn nữa còn nhanh chóng đổi hướng vào lề đường.

Bi Bi thò đầu nhìn ra ngoài xe, phát hiện ra phía sau có một chiếc xe jeep việt dã màu trắng đang bám theo họ, lại không có mấy may chút ý định giảm tốc độ nào, nếu Hạ Lan Tĩnh Đình không phản ứng nhanh thì đã xảy ra tai nạn rồi. Ngay trong khoảnh khắc họ đổi làn xe, chiếc xe nọ đã lao qua mặt như một viên đạn, nhanh chóng mất hút.

“Trời ạ!” Bi Bi sợ đến độ toát cả mồ hôi, “Lái xe này muốn làm gì thế, có phải bị say rượu rồi không?”

“Chắc vậy”, Sau khi tránh được nó, Hạ Lan Tĩnh Đình bèn tăng tốc đuổi theo, “Lúc này tốc độ của anh đã lên đến một trăm tám, anh ta còn phóng nhanh hơn anh.”

Họ dần dần bắt kịp chiếc xe jeep đó. Hạ Lan Tĩnh Đình cẩn thận giữ một khoảng cách với nó. Người tài xế quả là đã uống say, liên tục lấn lán đường để vượt qua xe khác, đâm vào mấy thùng nước, rồi lao vào hàng rào an toàn bên đường trong vài giây, va chạm làm toét ra mấy tia lửa sáng chói.

“Xem chừng sắp xảy ra tai nạn.” Nhìn cảnh tượng truy đuổi này hết như trong mấy phim hành động khiến tim Bi Bi đập thình thịch. Chưa quá hai giây sau, bỗng nghe “Ầm” một tiếng, chiếc xe nọ quả nhiên mất kiểm soát văng ra xa, chiếc xe lăn vài vòng trên không rồi bổ nhào xuống, bay qua lan can, biến mất trong tầm mắt của họ.

“Hồng rồi! Chắc chắn đã xảy ra tai nạn chết người!”

Phản ứng đầu tiên của Bi Bi chính là tìm di động bấm gọi 110. Nhưng đường dây lại đang bận, vội quay sang nói với Hạ Lan Tĩnh Đình: “Mau dừng xe lại, chúng ta xuống xem có thể cứu được không.”

Xe họ lập tức dừng lại nơi đã xảy ra tai nạn.

Bốn bề im lìm, không có chiếc xe nào chạy qua. Hạ Lan Tĩnh Đình tắt đèn xe, nói: “Em tiếp tục báo cảnh sát, anh xuống dưới xem xem.”

Sau hàng rào an toàn là một sườn dốc dẫn đến một nương cỏ rất dốc. Bi Bi ra khỏi xe, nhìn xuống phía nương cỏ, chỉ thấy một màu đen tối om không nhìn thấy gì khác.

Bi Bi đi sang trái hai bước, bỗng giẫm lên một cái gì đó mềm mềm. Vù bình tĩnh nhìn lại, xem mình đã giẫm lên thứ gì, chỉ thấy một đồng máu thịt lẫn lộn trông rất đáng sợ, bèn hét lên, bắt chấp tất cả ôm chặt lấy cổ của Hạ Lan Tĩnh Đình, đồng thời đưa tay chỉ lên mặt đất nhưng không nói nên lời.

“Hạ Lan, đó... đó là thứ gì?”

Hạ Lan Tĩnh Đình nhìn thoáng qua, không trả lời, diu cô trở lại xe, đóng cửa xe lại và nói, “Tài xế say rượu, với tốc độ này, chắc chắn không thể cứu được nữa. Anh đi xem thử, em ngồi đây chờ.”

“Vậy anh đi nhanh rồi về được không?” Bì Bì thấy bốn bề đều âm u tĩnh mịch, run run nói.

Cô ngồi trong xe điên cuồng bấm di động gọi, vài phút sau cuối cùng chuông cũng reo, liền lắp ba lắp bắp tường thuật lại những chuyện xảy ra. Thế nhưng cô không biết đây là nơi nào, chỉ biết đây là đường cao tốc số hai linh bảy, phía Tây thành phố, gần khu nghĩa trang liệt sĩ huyện Vĩnh Hòa. Nhân viên trả lời điện thoại bảo sẽ lập tức điều xe cấp cứu đến, xong liền dập máy.

Thật ra địa điểm xảy ra tai nạn rất dễ tìm. Trên đường cái quang xuất hiện một đồng hồ đột, mảnh thủy tinh vỡ văng ra đầy trên đất, bánh xe rơi ra còn thanh chắn bảo hộ bị đâm đến méo mó, trên đường còn vương vãi mấy dấu bánh xe phanh lại đen kịt.

Phải mất thật lâu, Bì Bì mới thấy Hạ Lan Tĩnh Đình từ dưới mương cỏ đi lên. Trở lại trong xe nhưng không nói lời nào.

“Tìm được tài xế không?”

“Tìm được rồi.” Anh bắt đầu khởi động ô tô.

Bì Bì vội giữ tay anh lại: “Đừng đi vội, em đã báo cảnh sát, nhân viên trả lời điện thoại nói đề nghị chúng ta ở lại hiện trường, họ cần lấy lời khai.”

“Người đã chết rồi. – Anh ta không thắt dây an toàn, cả người bị văng ra ngoài.” Hạ Lan Tĩnh Đình bỏ tay cô ra, “Em không trông thấy đó, cơ thể biến dạng phân nằm xê bảy, chỉ còn là một đồng bóng chết.”

“Chúng ta phải ở lại hỗ trợ cảnh sát điều tra.” Bì Bì nghiêm túc nhìn anh.

“Bì Bì.” Hạ Lan Tĩnh Đình lạnh lùng nói, “Anh không thích giao tiếp với cảnh sát.”

“Nhưng ...”

Cô cảm thấy thái độ của Hạ Lan Tĩnh Đình rất kỳ lạ, không kiềm nổi sự kinh ngạc nhìn chằm chằm vào anh. Trong xe không bật đèn chỉ có ánh đèn đường xuyên qua lớp cửa kính khúc xạ trên khuôn mặt anh.

Lòng Bì Bì đột nhiên chùng xuống, như chìm xuống tận địa ngục. Thoáng chốc, không khí trong xe dường như bị rút hết khiến người ta không thể thở được.

Bên khóe miệng Hạ Lan Tĩnh Đình có một vết máu nhạt.

“Này,” Cô nói, “Anh bị chảy máu ở đây, để em lau giúp anh.”

“Vậy sao?” Hạ Lan Tĩnh Đình quay ra nhìn qua kính xe, tiện tay lấy khăn giấy ướt ra lau vết máu đi.

Sau đó anh quay lại hỏi: “Bây giờ thì sạch chưa?”

“Rồi, sạch sẽ.” Bì Bì mở to đôi mắt, không chớp mắt nhìn anh, giọng nói chất chứa sự chua chát.

“Thắt dây an toàn vào, chúng ta quay về.” Hạ Lan Tĩnh Đình nói.

Cô vẫn ngồi im không nhúc nhích, toát đầy mồ hôi.

“Bì Bì thắt dây an toàn..”

“Hạ Lan ...” Cô bất thành linh ngất lời anh, “Vừa rồi anh xuống dưới đã làm gì?”

Hoa Tiên: Vâng có một số sự thật hơi *ba chấm* nhưng nó cũng có nguyên do của nó, mọi người hãy bình tĩnh, thật bình tĩnh nhé. Có gút mắc mới có giải gút mắc, cũng sắp tới lúc được đền đáp rồi ^^

Hình như đã đoán được rằng cô sẽ hỏi điều này, anh chau mày trả lời: "Không làm gì hết."

"Có phải anh đã ... ăn người tài xế rồi?" Hỏi ra câu ấy, trong lòng cô cực kỳ căng thẳng và đầy sợ hãi, toàn thân lạnh run lên.

Anh quay sang nhìn cô, ánh mắt có hơi khác thường. Môi hé ra như muốn nói điều gì nhưng rồi lại thôi, đã khép môi lại.

Bì Bì mở to đôi mắt nhìn trừng trừng vào anh một cách hung tợn.

Một lúc sau anh mới nói: "Anh chỉ ăn bộ phận anh muốn ăn."

Giọng nói rất bình tĩnh, thậm chí còn xen lẫn chút lạnh lùng. Mày anh nhú chặt, miệng anh hơi vênh lên, thái độ như đang trêu chọc người khác.

Anh quan sát khuôn mặt cô, theo dõi những phản ứng của cô, nghiền ngẫm từng hành động của cô. Bì Bì chỉ thấy đầu căng cứng, toàn thân đều bị ánh mắt đầy bí ẩn của anh đóng băng: "Anh, anh đã ăn lá gan của anh ta, là gan đúng không?"

"Mùi vị không được lắm, quá nhiều rượu." Anh nhắm mắt lại, hơi trầm ngâm lắc đầu, môi hơi di chuyển, giống như đang nhớ lại dư vị gì đó.

Sau đó, anh thản nhiên nở nụ cười quái dị! Một vệt ánh trắng chiếu lên hàm răng trắng toát của anh.

Bì Bì mở cửa xe và bỏ chạy ra ngoài. Cầm đầu chạy bằng tốc độ chạy nước rút, cứ nhắm phương hướng của thanh rào chắn mà lao đi điên cuồng. Nhưng chưa đến năm giây sau, liền va vào lồng ngực một người.

"Đừng động vào tôi!" Cô hét lên rồi đột nhiên đưa tay ôm bụng.

Mặt cô trở nên trắng bệch, dạ dày quặn đau, phải gấp người qua thanh rào chắn mà nôn lên mương cỏ bên ngoài.

Cô cứ nôn liên tục, cho đến khi trong dạ dày không còn gì để nôn nữa, sức lực cạn kiệt mới quay người lại, vừa nhìn anh đầy căm phẫn vừa thở hổn hển.

Hai người chỉ cách nhau một thước, dùng đôi mắt hung bạo đối chọi nhau.

Mất đối mặt nhau một lúc lâu, Hạ Lan Tĩnh Đình dời tầm mắt sang hướng khác, thản nhiên: "Em nôn xong rồi chứ?"

Giọng anh thật dịu dàng mềm mại, như chứa đầy sự lo lắng quan tâm.

Không biết do hoảng sợ hay là do phần nộ, cô muốn nói nhưng nói không nên lời, chỉ nghe tiếng răng va vào nhau.

"Vào xe đi, chúng ta phải lập tức rời khỏi đây."

Anh vươn tay ra ôm lấy vai cô, nhưng cô xoay người, tránh khỏi cái ôm của anh, lạnh lùng nhìn anh, vẻ mặt đầy sự kháng cự.

Thái độ ban đầu của anh rất kiêu ngạo, nhưng lần này lại bật cười:

"Giận rồi?"

"Anh luôn chơi đùa tôi ư? Hạ Lan Tĩnh Đình? Anh đang chờ đợi lá gan của tôi phải không? Thật ra anh chẳng cần chờ, giữa đêm trăng thanh gió mát, nhân dịp ở đây không có ai, anh cứ việc đến lấy đi!" – Hơi thở cô dồn dập, đầu óc cô quay cuồng hết lên với anh.

Tìm cô đang kêu gào, cảm thấy bản thân mình lại bị lừa một lần nữa. Khung cảnh vào cái đêm tuyết rơi một năm trước lại hiện ra. Một Gia Lâm luôn dịu dàng ân cần đột nhiên trở nên vô tình tàn nhẫn, đến một Hạ Lan Tĩnh Đình đầy thanh cao nhã nhặn, rốt cuộc cũng chỉ là một con dã thú ăn lông uống máu! Vì sao tất cả mọi người, tất cả mọi điều đều có một bộ mặt đáng ghê tởm như vậy? Vì sao hết lần này đến lần khác, đều để cô phát hiện ra chân tướng?

"Anh không muốn làm em sợ, Bì Bì." Hạ Lan Tĩnh Đình ôn hòa nói, "Chỉ vì gần đây em suy nhược quá mức, cần được tiếp thêm nguyên khí."

Nói xong, anh lại xoa đầu cô, nâng cằm cô lên, lấp lửng nói: "Thật ra anh luôn rất kiêng ăn."

Cô hất tay anh ra, lớn tiếng gào lên: "Anh có biết sự tôn trọng lớn nhất với người đã chết là gì không, chính là tôn trọng thân thể họ. Con người khác với cầm thú, chính là muốn được khâm liệm nhập quan, được mồ yên mả đẹp. Anh đã bao giờ nghĩ đến, nếu những người thân của anh ta trông thấy tất cả những chuyện này thì sẽ đau lòng như thế nào không?"

"Có phải em liên hệ quá xa rồi không?" Anh cười nhạt, "Người thân của anh ta liên quan gì đến anh? Đâu phải anh lái xe sau khi say rượu."

"Lẽ nào anh không biết, ăn thịt người là hành động bản thù như thế nào sao?"

"Không biết," anh tiếp tục cười, màu mắt trong chốc lát tối sầm lại, "Anh quen rồi. . ai bảo anh không phải người làm chi."

Anh nói không sai! Chỉ có cô sai vì mãi luôn không chịu tin. Không tin rằng anh là một con thú, không tin rằng anh xem tính mạng con người như rác rưởi. Khép mắt lại, cô không dám tưởng tượng ra cảnh tượng Hạ Lan Tĩnh Đình ăn thịt người như thế nào. Chỉ có những thước phim của "Họa Bì" tua đi tua lại trong đầu. Loài yêu quái khoắc lên mình lớp da người ấy, há cái miệng rộng đầy máu tươi với hàm răng lờm chờm ấy...

"Anh đi đi! Tôi không bao giờ muốn gặp lại anh nữa!" Cô hét lên đầy căm phẫn.

Chiếc bóng kéo dài trên mặt đất, u ám, mịch mịch, như muốn vùi dập đè bẹp cô. Giọng nói thốt ra từ miệng anh vẫn tràn đầy sự chế nhạo: "Nói thế, cuối cùng em đã biết bản chất thật sự của tôi, em hoảng sợ rồi."

Đôi mắt tối đen chiếu đến, mang theo cả sát khí đằng đằng. Bì Bì chỉ thấy sống lưng lạnh toát, chân muốn co rúm lại. Nhưng cô vẫn kiên nghị ngẩng mặt lên:

"Nào chỉ là hoảng sợ, Tề ti đại nhân. Còn cả căm ghét, còn cả oán hận! Tôi cảm thấy ghê tởm thay cho người đã khuất!"

"Thật vậy sao?" Ánh mắt của Hạ Lan Tĩnh Đình còn giá lạnh hơn cả ánh trăng, - "Thế giới này rộng lớn như vậy, nhiều sinh vật như vậy, em cho rằng chỉ có loài người các em chết đi mới có tôn nghiêm, mới xứng được lễ táng sao?"

Anh quay đầu bước đi. Chỉ vài giây sau, xe và người đều biến mất trong màn đêm.

Còn lại một mình Bì Bì ngồi dưới ánh đèn đường. Đêm đã khuya, ánh sao mờ mờ, khí lạnh bỗng bình xung quanh.

Cô đưa tay ôm mặt khóc một trận, ngẩng đầu lên lại thấy mặt mờ. Chỉ biết mình đang ở trên đường cao tốc 207, còn đến nửa chặng đường bằng xe mới đến nhà. Lấy điện thoại ra, chiếc điện thoại kêu lên một tiếng rồi tối đen. Hết pin rồi. Đúng thật của rẻ là của ôi mà, chiếc điện thoại này ngày nào cũng phải sạc pin. Có hôm còn phải sạc hai lần. Nếu đi bộ về sợ phải mất đến mấy tiếng nữa, phải đón xe ở đây thôi. Bì Bì suy nghĩ, quyết định ngồi tại chỗ chờ đợi thì tốt hơn. Cô đã báo cảnh sát, tin rằng không lâu nữa xe cảnh sát sẽ đến.

Ngay lúc đang tính toán, thì một chiếc xe màu xám ở xa đột nhiên chạy chậm lại, rẽ qua hai làn đường đến dừng trước mặt cô.

Cửa xe mở ra, có hai người bước xuống nhưng đều là người quen.

Tu Nhân và Khoan Vĩnh.

"Ừa, Bì Bì, sao em lại ở đây?" Khoan Vĩnh hơi ngạc nhiên hỏi, "Hạ Lan đâu?"

"Anh ta, anh ta đi rồi."

Bộ tộc ăn thi cũng đến rồi, Bì Bì bắt giặc lùi về sau mấy bước, cơ thể gồng lên căng thẳng, đã lùi đến hàng rào chắn bên đường rồi.

"Không thể nào, cậu ấy phải ở ngay gần đây." Tu Nhân lãnh đạm nói.

"Là Hạ Lan gọi điện báo các anh tới sao?" Bì Bì giả vờ bình tĩnh hỏi.

"Không phải." Tu Nhân hờ hững nhìn cô, chậm rãi nói, "Nghe nói ở đây có tai nạn, chúng tôi tiện đường ghé vào xem."

"Người đã chết rồi."

"A men." Về mặt Khoan Vĩnh ra chiều trang nghiêm: "Quan tiểu thư, xin hãy ngồi đây nghỉ ngơi một lát, anh và bác sĩ Tu xuống dưới kiểm tra tình hình thử, sau đó sẽ đưa em về, được không?"

Anh ta vừa nói vừa đeo đôi găng tay cao su của bác sĩ vào, động tác rất chuyên nghiệp.

Bì Bì phát hiện ra, không biết từ lúc nào Tu Nhân đã lấy trên xe xuống một cái hộp bằng kim loại, rất nặng, hình như bên trong chứa những dụng cụ y tế. Anh ta đi đến bên rào chắn, chợt dừng bước hỏi: "Khoan Vĩnh, cậu có mang pin theo không?"

"Sao lại quên được?"

"Từ từ!" Bì Bì bất thành linh hét lớn: "Người nhà anh ta còn chưa kịp từ biệt anh ta, xin các anh tha cho anh ta được không?"

Hai người đều giật mình ngừng lại, đưa mắt nhìn nhau.

Tu Nhân bình tĩnh lên tiếng giải thích: "Tôi dám chắc chắn, người nhà anh ta tuyệt đối không muốn trông thấy hình dạng cuối cùng này của anh ta. Nên để chúng tôi đến giúp anh ta chỉnh đốn lại thì tốt hơn."

"Hãy yên tâm," Anh ta tự nhiên vỗ vai cô, lời nói thốt ra ân cần như một vị linh mục, "Tôi hứa là chúng tôi chắc chắn sẽ thực hiện điều này với một lòng tôn kính."

Nói xong, họ phi người qua hàng rào chắn, biến mất vào trong rừng cây thẳm.

Bì Bì sợ run lên, nhưng không kiếm được sự tò mò, nhìn xuống.

Rõ ràng là đã quen việc, bên dưới tối đen như mực nhưng họ chẳng cần dùng đến đèn pin. Cô nghĩ rằng mình sẽ nghe thấy những tiếng cấn xé, tiếng cưa, tiếng vuốt, hoặc là tiếng khua của những dụng cụ bằng kim loại va vào nhau, nhưng ngoài tiếng muỗi, tiếng côn trùng kêu và tiếng còi xe xa xa vọng lại, thì màn đêm rất thanh bình, như thể đang âm mưa cùng bọn họ che giấu đi tội ác này.

Ngay lúc đó, trong bụi cỏ vang lên tiếng kêu văng vẳng của một loại máy chạy bằng điện. Bì Bì lớn lên trong nhà máy, nên cô đã quen với tiếng của loại máy này: một loại khoan điện cỡ nhỏ nào đó, công suất không lớn lắm, tiếng vang cũng không quá ồn. Song, Bì Bì lại cảm thấy những tiếng động đó như đang khoan thẳng vào đầu cô.

Cô vùng bỏ chạy trong hoảng loạn, phát hiện cách đó không xa có một chiếc taxi đang chạy về hướng này. Cô vội chạy đến đón, vừa chạy vừa liên tục gõ tay vẫy.

Chiếc xe kia dừng lại trước mặt, trên xe có ba chữ "Taxi Cát Vạn" sáng ngời, kèm theo một dãy số điện thoại. Đây là hãng taxi lớn nhất thành phố, tất cả thông tin về tài xế đều được lập và lưu vào hồ sơ có chứng nhận kiểm tra. Bì Bì thở phào thật nhẹ nhõm.

Một gương mặt lộ ra khỏi cửa xe, là một chàng trai trẻ, mặt hình tam giác, mũi sư tử, tóc ngắn. Anh ta đang ngậm một miếng thuốc, khoe miệng hơi nhếch lên nở nụ cười, nói: "Tiểu thư, muộn vậy rồi còn xin quá giang? Đi đâu thế?"

Anh ta hơi cao giọng khi nói hai từ "Tiểu thư", ánh mắt hơi mập mờ.

Nhưng Bì Bì không tức giận. Bởi giọng nói của anh ta là giọng địa phương, bất cứ người nào sống trong khu này đều nghe ra được.

"Phiền anh, tôi muốn đến đường Thanh Niên." Bất kể anh ta có đồng ý hay không, Bì Bì đã mở cửa xe ra ngồi vào hàng ghế sau, lại nói: "Mau chạy đi, ở đây không an toàn!"

Tên tài xế liếc mắt nhìn cô, nhấn chân ga, xe lập tức phóng đi rất nhanh.

Nhìn gió thổi vù vù bên ngoài cửa, Bì Bì trầm thờ dài.

"Đêm hôm khuya khoắt ở chốn hoang vu, Tiểu thư sao lại ở đây một mình?" Lái xe hỏi.

"Xe người bạn bị hư, đã đi tìm người đến sửa, bảo là sẽ quay lại đón tôi, nhưng đợi lâu rồi cũng không tới." Cô nói đại một lý do.

Tài xế cười ha hả, lắc đầu, anh ta không tin lý do này, nhưng không tiếp tục gạn hỏi mà đổi sang chủ đề khác:

"Trời hôm nay ..."

Chưa nói hết câu, đột nhiên hai tay giữ chặt vô lăng, giậm phanh thật mạnh. Cả chiếc xe bị một xung động cực mạnh đến nỗi bị lạc khỏi làn, xoay một góc 90 độ ở giữa đường. Bì Bì chỉ cảm thấy cơ thể sắp bị văng ra ngoài ngay lập tức, nhưng được dây an toàn kéo lại. Phản ứng đầu tiên của cô chính là đưa hai tay ôm lấy đầu, co gối gập người, bảo vệ xương sọ quý giá của mình.

Phải mất một lúc, hồn vía cả hai người mới từ từ quay lại trong sự kinh hoàng. Lái xe "Phi" một tiếng, nhả đầu tàn thuốc đi. Bì Bì dè dặt ngồi dậy, ngoái đầu ra cửa xe nhìn.

Dưới ánh đèn đêm mờ ảo, có một người đàn ông đang đứng phía trước xe. Bất động.

Trời ạ, Bì Bì nghĩ thầm trong lòng, ai lại nghĩ quần như vậy, đây là đường cao tốc đó! May mà tài xế phản ứng nhanh, nếu không một tính mệnh nữa đã ra đi rồi.

Tên tài xế đá văng cửa xe, nhô nửa người ra ngoài quát lên với người đàn ông kia: "Mẹ kiếp! Thằng kia mày trúng tà rồi hả! Không muốn sống nữa cũng không chịu tìm nơi nào cho tốt! Chân ông mày mà chậm chút nữa là nghiền nát mày rồi! Ông nguyên rửa tám đời tổ tông nhà mày!"

Anh ta mắng chửi loạn xạ, nước miếng nước mũi bay tứ tung, đúng lúc đó một chiếc xe tải chạy ngang qua, ánh đèn xe chiếu thẳng vào mặt người nọ. Bì Bì và lái xe đều đồng thời nhìn thấy một gương mặt khô ngô tuần tú nhưng trắng nhợt, đáng người gầy gò, cao ngất bị ánh đèn hắt lên thành một vệt bóng dài trên đất. Anh như thể vĩnh viễn đứng tại nơi đó, chiếc áo khoác màu đen bay phấp phới trong gió đêm, đôi mắt nhìn thẳng như hai luồng sáng lạnh.

Hơi thở của Bì Bì tạm ngừng, cả người đột nhiên đông cứng lại. Cô cảm thấy gương mặt mình như bị ánh mắt kia giam cầm thật kín kẽ, đầu óc trống rỗng.

Là Hạ Lan Tĩnh Đình.

Tài xế mặc dù chửi mắng càng lúc càng hăng, nhưng không dám bước ra khỏi xe. Hạ Lan Tĩnh Đình bỗng bước về phía trước vài bước, vươn cánh tay thon vào trong xe tìm kiếm, kéo anh ta ra ngoài, kéo thẳng đến bên lề đường. "Rẹt" một tiếng, đã xé rách áo anh ta.

Những ngón tay lạnh buốt sờ soạng trên bụng, dường như đang tìm thứ gì đó.

Tại thời điểm này, bất cứ kẻ nào cũng hồn bay phách lạc, đôi chân tên tài xế đã mềm nhũn ra, cả người bị treo lên trong tay anh, Bì Bì nghe thấy anh ta lắp bắp kêu lên: "Anh, anh, anh ... muốn làm gì? Muốn nhìn cái gì chứ? Tôi là một người đàn ông!"

Ban đầu, anh ta còn cứng rắn cãi lại, nhưng một giây sau, cơ thể anh ta chợt run lên dữ dội, liều mạng giãy dụa trong tay Hạ Lan Tĩnh Đình, la lên: "Cứu mạng!!! Có kẻ muốn giết người!!!"

Chắc là đã sợ đến mất mật, giọng anh ta the thé như là đang nói thầm, Bì Bì cứ tưởng rằng chỉ có phụ nữ mới có kiểu kêu khóc thảm thương như thế.

Cô khẩn cấp tháo dây an toàn, đấu tranh hơn mười giây mới lao ra khỏi xe, la lên ngăn chặn: "Hạ Lan Tĩnh Đình! Anh buông tay ra!"

Quai hàm người trước mặt hơi di chuyển, chợt dùng một tay nhấc tên lái xe lên, bước đến bên xe taxi, đưa chân đẩy cửa, ném anh ta vào trong xe.

Phải mất hơn một phút sau, tài xế mới chậm rì rì nhấn chân ga "Két" một tiếng, chiếc xe đột nhiên quay đầu, lao đi như một con cuộn phong trong chớp mắt, nhanh chóng chỉ còn là một đốm sáng.

Hạ Lan Tĩnh Đình bước nhanh đến, đôi mắt neho lại, xem xét cô một lát, sau đó, dường như chê tên kia không được sạch sẽ, anh lấy một chiếc khăn tay ra, chậm chậm lau tay mình.

Chẳng lẽ còn ăn chưa no?

Bì Bì nhìn anh đầy kinh dị, tim đập thình thịch trong lồng ngực, giọng nói như rên rĩ: "Tề ti đại nhân ... ngài còn muốn làm gì?"

Anh bỗng vươn tay ra, ôm chặt cô vào lòng.

Động tác của anh rất mạnh mẽ, gần như thô bạo. Khuôn mặt cô bị ép vào những thớ ngực rắn chắc của anh mà giống như bị đập vào một bức tường, khiến cô đau rất.

"Á! Hạ Lan Tĩnh Đình! Buông tôi ra!" Cô giãy dụa cực lực, nhưng lại càng bị anh ôm chặt hơn, trong nhất thời, từng tác da tác thịt đều tựa sát vào người anh. Anh không nói lời nào, chỉ là ôm cô vào lòng thật sát sao như thế. Bì Bì cảm thấy cả vai và lưng mình đều bị hai tay anh bao quanh. Cơ thể mình như thu lại thành một tiêu điểm nhỏ bé, chừng như không thể thở được.

Cô hung hăng cắn vào ngực anh. Máu rướm ra, thấm ướt cả áo anh.

Tuy rằng bị đau, nhưng anh hoàn toàn không chịu buông tay.

"Buông tôi ra!" Cô hét lên trong lòng anh.

Cánh tay anh hơi nổi lông, nhưng vẫn tha thiết bao lấy người cô. Đột nhiên, anh cúi xuống bắt đầu hôn lên mặt cô.

Lòng ngực anh tỏa ra mùi hoa đậm đặc, khiến cho tâm kễ khác lung lay như bị ảo giác, hôn vĩa cũng như tan ra. Cô khó mà kềm chế, nhanh chóng trầm luân, thậm chí còn chủ động hôn lại môi anh.

Anh tự kiểm chế tránh đi được, đưa đôi môi đến bên tai cô. Cô nghe anh khẽ nói: "Em thả đi theo tên tài xế hút mả túy đó, cũng không chịu theo anh về sao?" Sau đó, bên tai cô mát rượi, truyền đến một tiếng thở dài mờ mịt, "Tuệ Nhan, anh làm sao có thể làm tổn thương đến em?"

Tim cô như bị dội cho một cái thật mạnh, cô ngẩng đầu, mê muội nhìn anh.

Đây không phải Tề ti đại nhân mà cô đã quen thấy.

Ánh mắt của người đàn ông trước mặt rã rời, bộ dạng thống khổ, hơi thở hỗn độn, đang nhìn cô vô hạn thâm tình: "Theo anh về đi."

Lòng cô đột nhiên mềm lại. Ngoan ngoãn gật đầu, nắm lấy tay anh, cùng anh vào xe.

Trên suốt chặng đường, họ không nói với nhau câu nào, tiến vào khu trung tâm, Bì Bì mới chợt nói: "Xin hãy đưa em về nhà mẹ. Lâu rồi em chưa về nhà."

Cô nói địa chỉ nhà, anh đưa cô về đến cửa, không nói một lời từ biệt mà rời đi.

Ai là Tuệ Nhan, cô không hỏi.

Đều cùng lưu lạc khắp nhân gian, gặp gỡ nhau cần gì từng quen biết? [1]

Hạ Lan Tĩnh Đình là tưởng niệm của Gia Lâm; cô là tưởng niệm của Tuệ Nhan.

[1] Nghĩa nôm na: cùng là những người có cảnh ngộ giống nhau, hôm nay gặp nhau đầu cần biết trước đó có từng quen nhau hay không.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kì Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Người Con Gái Tên Tuệ Nhan

Đèn phòng khách đã tắt nhưng đèn nhà bếp vẫn còn sáng.

Ba Bì Bì vừa mới đi làm về, một bát cơm thừa, một túi cải muối chua, kèm theo tiếng hàm nhai thật khí thế.

Cô chợt cảm thấy ám áp trào dâng. Thế giới hiện thực biết bao. Mặc dù ngôi nhà rất chật hẹp, đồ đạc đều đã cũ, để tiết kiệm điện nên ánh đèn rất mờ. Thế nhưng đây là ngôi nhà mà Bì Bì đã sống suốt hai mươi năm qua.

"Bì Bì, sao muộn vậy còn về nhà?" Nghe thấy tiếng động, ba Bì Bì ngẩng đầu lên, hơi kinh ngạc, "Sao con lại cạo đầu như thế?"

"Đón vị con phát động phong trào, con tình nguyện tham gia cổ vũ những bệnh nhân bị ung thư."

"À." Ông lại tiếp tục vui đầu ăn cơm.

Bì Bì để ý thấy trên tay ba đang quấn một miếng gạc, vội hỏi: "Ba, tay ba bị sao vậy?"

"Khi đang làm việc không cẩn thận nên bị cắt phải, chỉ là một vết thương nhẹ, không có gì đâu."

"Ba đi bệnh viện chưa? Coi chừng kéo bị nhiễm trùng đó."

"Ở nhà có thuốc dán, dán lên một miếng là được rồi." Giọng ông cất lên ồm ồm, "Đi bệnh viện chi cho phiền phức, chờ xếp hàng lâu lắm."

"Ba không bận, sợ xếp hàng gì chứ." Bì Bì lơ lửng nói một câu, nói xong lập tức hối hận. Ba cô bày bán hàng trên vỉa hè kiếm không được bao nhiêu tiền, việc đi sửa bồn cầu gần đây cũng không còn đặc như trước nữa. Trước kia mấy nhân tin kêu suốt, sửa một lần được đến bảy mươi đồng, nhưng hiện giờ có khi hai tuần mới nhận được một cuộc gọi. Có một lần, bồn cầu một nhà nọ bị nghẹt, sửa gần xong mới phát hiện thứ làm nghẹt chỉ là một cây tăm, chủ nhà chẳng chịu trả tiền, ba Bì Bì nổi bực mắng vài lời thô tục, con trai gia đình đó không vui, thế là hai người lao vào đánh nhau. Ba Bì Bì tuổi già sức yếu, không phải đối thủ của cậu ta, nên phải mang mặt mũi tím bầm quay về. Vì vậy mẹ Bì Bì không ngừng buông lời trách móc chồng mình không có tương lai, biết bao người làm ăn kinh doanh đều giàu to, vì sao ông ấy mãi mà một chút tiền còn con cũng không kiếm được. Hại cả nhà phải thất lưng buộc bụng, nhịn đói nhịn khát theo ông.

May mắn là, thần kinh của ba cũng rất vững giống Bì Bì, không nghĩ nhiều mà chỉ nói: "Muộn rồi, đi ngủ đi."

Trong phòng ngủ vọng ra tiếng TV đang nói. Mẹ Bì Bì rất thích xem TV nên ngủ rất trễ. Bì Bì mở tủ lạnh, muốn tìm ít nước ngọt để uống, nhưng tủ lạnh trống trơn, ngoài một túi cái trắng cộng với hơn mười túi cái muối Phù Lãng thì chẳng còn thứ gì, ngay cả một quả trứng cũng không có.

Cô không kiếm được than vãn: "Ba, lương con đưa tháng này đâu, nhà mình không nghèo đến vậy chứ? Làm gì đến nỗi ba phải ăn cái muối suốt thế."

"Ủm." Ông nhanh chóng vét sạch những hạt cơm cuối cùng trong bát, "Mẹ con mua phiếu hội viên nửa năm ở câu lạc bộ thẩm mỹ. Bà ấy nói, mọi người trong công ty đều mua, cả tập thể đều mua, mình không mua thì rất mất mặt."

Bì Bì lấy ví tiền của mình ra. Chẳng còn dư bao nhiêu. Cô lấy ra ba trăm đồng dúi cho ba, sau đó đưa cho ông một tấm thẻ atm: "Đây là tiền gửi ngân hàng của con, trong nhà có chuyện gì gấp cần chi thì cứ lấy mà chi. Mật khẩu là 3027."

Tiền trong thẻ này là tiền Bì Bì chuẩn bị cho đám cưới. Từng đồng đều được tích góp từng ly từng tí.

Nói xong cô nặng nề cất bước vào phòng ngủ, đưa tay bật điện lên, mẹ Bì Bì giật mình bật dậy khỏi chăn: "Bì Bì?"

Cô đi thẳng đến tủ quần áo, lấy túi xách của mẹ ra, tìm tấm thẻ hội viên làm đẹp ném đến trước mặt bà: "Mẹ, ngày mai mẹ đi trả lại thẻ này ngay. Hiện giờ nhà mình đang khó khăn, cả nhà đều phải sống tiết kiệm, mẹ cũng đóng góp chút đi."

Mẹ Bì Bì tái mặt: "Nó chẳng đáng bao nhiêu tiền! Bắt mẹ đi trả lại? Thật mất mặt lắm!"

"Sĩ diện của mẹ còn quan trọng hơn cuộc sống của gia đình mình ư?"

"Chà chà. Đại tiểu thư, cô thật là hiếu thảo. Nhìn con bé Hai nhà dì Thôi mà xem, ra ngoài kiếm thật nhiều tiền, tháng này đưa cho bà ta những hai nghìn đồng để tiêu vặt, còn thuê giúp việc về nấu cơm. Con gái lớn nhà họ Long đối diện, người ta tốt nghiệp cùng trường với cô, giờ thì sao, chê phòng ở nhà nhỏ quá, đưa liền cho mẹ nó ba mươi vạn tiền mặt để mua nhà mới. Mẹ cũng đâu trông cậy nhiều gì vào cô, vậy mà cô còn đi quản chuyện của mẹ?"

Bì Bì không thèm tranh cãi, lấy điện thoại ra đưa cho bà ấy: "Mẹ, Hay bây giờ mẹ hãy gọi ngay cho cô Cả nhà họ Long, nói với cô ta rằng, mẹ muốn làm thân với cô ta, hỏi xem cô ta có bằng lòng cho mẹ sang nhà cô ta sống không. Nếu cô ta bằng lòng, xin mẹ cứ tự nhiên!"

Mẹ Bì Bì cao giọng, giọng lên đến quãng tám: "A ha! Cô nghĩ cô kiếm được chút tiền là có thể huênh hoang phải không? Mẹ cần cô nuôi sao? Mẹ không tự nuôi nổi mình sao? Từ lâu đã bảo cô trông chừng Gia Lân, là trông chừng Gia Lân, thấy cô bình thường cũng rất móm mép, cái khôn cái ngoan chạy đâu hết rồi? Nếu cô cưới nó, chẳng phải giờ này đã được ăn sung mặc sướng, ở trong nhà cao cửa rộng rồi sao? Dù không kết hôn, cũng không đáng phải trở mặt thành thù với nó. Càng nhiều bạn bè càng thêm nhiều con đường rộng mở. Gia Lân người ta thật là đứa trẻ tốt, sự không thành nhưng vẫn thấu tình đạt lý, ra nước ngoài rồi mà vẫn nhớ đến cô. Nói cho cô nghe, tiền ấy không phải của cô, đó là tiền Gia Lân gửi cho tôi."

Mặt cô lập tức trắng bệch: "Gia Lân? Gia Lân gửi tiền cho mẹ?"

"Thấy nó viết thư cho cô mà cô chưa về, mẹ liền viết gửi lại cho nó một bức, kể về tình hình trong nhà. Cho cô biết một sự thật, ba cô không cho mẹ kể. Ngôi nhà này của chúng ta, trước kia là tài sản thuộc sở hữu của nhà nước, giờ phải chuyển nhượng quyền sở hữu tư nhân, tuy không phải chỗ đắc địa, nhưng cũng phải nộp hơn mấy vạn. Gia Lân ở nước ngoài, tỷ giá đô la so với nhân dân tệ là một so với bảy. Người ta..."

"Mẹ, mẹ nhận của anh ấy bao nhiêu tiền?"

"Không nhiều lắm, hai nghìn..."

"Đồ ỉa?"

"Chẳng lẽ là nhân dân tệ?"

"Mẹ, mẹ có biết rằng anh ấy chỉ là một sinh viên? Vẫn còn đang làm thêm? Anh ấy có gia đình, có vợ, cũng có cha mẹ cần hiếu thuận, cuộc sống ở nước ngoài khó khăn thiếu thốn như thế, mẹ so với anh ấy có gì gọi là nghèo? Mẹ muốn làm mẹ vợ đến điên luôn rồi à? Đưa tiền đây cho con, con gửi trả lại anh ấy!" Giọng không nén được cũng cao lên rồi.

Mẹ Bi Bi chia hai bàn tay ra: "Đã tiêu hết từ lâu. Mấy hôm trước ba cô nói nhiều người chơi cổ phiếu đã giàu to, ông ấy cũng muốn thử, mẹ đưa cho ông ấy hơn một nửa. Nào ngờ vận của ông ấy đen như vậy, chỉ tự chui đầu vào rọ."

Thấy vẻ mặt Bi Bi càng lúc càng sầm lại, sắp bùng mang trợn mắt đến nơi, mẹ Bi Bi hơi chột dạ, hít lấy hai hơi rồi hạ giọng nói: "Thôi bỏ đi, mai mang trả lại thê làm đẹp, vậy đã được chưa? Không nên mới về nhà đã la lối lớn tiếng với mẹ. Tốt xấu gì mẹ cũng là mẹ cô, sinh ra cô không phải để!"

Bi Bi cắn chặt răng, nghẹn một bụng tức, nhưng cuối cùng vẫn chọn cách không cãi nhau với mẹ nữa: "Xin lỗi mẹ, thái độ vừa rồi của con không đúng. Thư Gia Lân gửi ở đâu? Anh ấy còn nhắn gì với con không?"

"Nghe vậy thì gửi chi phiếu về, dặn mẹ đừng nói cho con biết. Nói rằng chuyện này nó đã cho Điền Hân biết, nên bảo chúng ta cứ yên tâm mà dùng. Còn nhắc hồi xưa khi còn bé đến ăn không nhà mình, mẹ và bà nội đều thương yêu nó, đây coi như là nó hiếu kính với mẹ và bà nội."

Bi Bi ra khỏi buồng, thấy trong lời mẹ chứa một chút ướm át, lại quay đầu lại hỏi một câu: "Mẹ chắc chắn là anh ấy chỉ gửi về hai nghìn thôi ư?"

"À ... Ừ ... Gửi hai nghìn, mỗi lần hai nghìn."

Bi Bi giận đến không thốt nên lời, đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, rồi hằm hằm ôm chăn ra xô pha phòng khách ngủ.

Tối đó, không hiểu sao cô lại mơ thấy Hạ Lan Tĩnh Đình. Khắp mọi góc ngách trong đầu đều là hình bóng của anh. Dưới ánh trăng, trong bụi hoa, dưới tàng cây. Khắp nơi đều có mùi dương si vờn quanh. Cô nghĩ rằng đó là Gia Lân, nhưng người trong mơ đeo kính đen, mặc áo sơ mi vải lanh mà chỉ có Hạ Lan Tĩnh Đình mới thích mặc.

Không phải Gia Lân, bởi vì kiểu thân thiết trực tiếp không cần chặn dèm, giữa cô và Gia Lân chưa bao giờ có.

Sáng ngày hôm sau, bà nội đi mua điểm tâm về, Bi Bi hỏi bà về khúc "Cây tầm gửi" kia.

"Cây tầm gửi" gì?"

Cô bèn hát lại cho bà nghe: "Rượu biệt ly bán đấng nam nhi. Thấy trà thơm vội vàng che mũi. Trách chợ sớm đêm đông lui tới. Trộm liếc quần áo dáng hình gì. Treu tùy tùng ngẩng đầu ngóng trông. Lựa rao, câu sớm, Đức sinh đường. Gọi sạch, đứng ca, ngõ Diềm Thủy."

"À, là bài này." Bà nội gật đầu, "Bà nhớ rồi. Năm con ba tuổi con vẫn thường hát, không phải cô giáo ở nhà trẻ dạy con sao?"

"Không phải ạ ... không thể chứ?"

"Bà tưởng con học từ nhà trẻ chứ. Cô Điền dạy con hồi đó còn nhớ không? Cô ấy sống trong một ngôi nhà ba tầng ở phía trước. Chẳng phải Tiểu Khánh, con gái của cô ấy từng học chung tiểu học với con sao? Hôm qua đi chợ bà còn gặp cô Điền, cô ấy còn hỏi khi nào con đến chơi."

Bi Bi liền gọi điện ngay cho cô Điền.

"... Không. Tuyệt đối không dạy bài đó. Tối giờ vẫn chưa từng nghe qua." Cô Điền quả quyết nói.

"Em ấy ... hồi nhỏ có chuyện gì kỳ lạ không ạ?"

"Cô ngẫm lại ..." , "Còn một chuyện này rất vui. Con có nhớ trò Đào Gia Lân không?"

"Nhớ ạ ..."

"Hồi nhỏ hai đứa rất thân. Điều duy nhất đó chính là con từng đặt một biệt danh cho trò ấy, gọi trò ấy là Tiểu Hà Nam. Mẹ Gia Lân là người Hà Nam. Trò ấy rất không thích con kêu nó như vậy, vì vậy đã đánh nhau với con, kết quả là con đánh cho cái miệng trò ấy sưng phù lên. Mẹ Gia Lân nghe được chuyện này. Tưởng rằng cô ấy định gặp mẹ con nhưng chỉ tới hỏi cô về những chuyện xảy ra. Cô lên lớp phê bình con. Cô nói 'Bi Bi à, không được đặt biệt danh cho bạn, lần sau mà tái phạm, cô sẽ phạt con đứng quay vào tường đấy'. Con vẫn cứ kêu, càng kêu càng hăng, rất cứng đầu. Không còn cách nào khác, cô chỉ biết kể lại cho mẹ con nghe chuyện này. Mẹ con dọa con, bảo còn kêu nữa là đưa con đến đồn công an. Lúc này con mới sợ không kêu nữa."

Tiểu Hà Nam ... Bi Bi thấy tai mình ửng lên. Trong lòng có cái gì đó râm râm sụp đổ.

Trước lúc đến chỗ làm, Bi Bi đến ngân hàng một chuyến, đổi tiền tiết kiệm của mình thành 4 nghìn đô la gửi trả cho Gia Lân. Đồng thời viết cho anh một lá thư ngắn: "Cám ơn sự giúp đỡ của anh." Nhìn thấy hơn hai vạn nhân tệ chỉ trong chốc lát đã biến mất, Bi Bi lòng đau đến không thở nổi, từ sâu tận đáy lòng đang gào khóc: "Của hồi môn của tôi ời!"

Từ hôm ấy đến tận một tháng sau Bi Bi không hề gặp lại Hạ Lan Tĩnh Đình.

Ban đầu Bi Bi nghĩ, Hạ Lan sẽ chủ động gọi cho cô. Thực tế chứng minh rằng, tự tôn của Tế ti đại nhân không giống người bình thường. Song, dù Bi Bi là người bình thường, nhưng người bình thường thì không có khí phách ư? Thế nên Bi Bi cũng không gọi lại.

Hai người cứ vậy mà cãi nhau.

Thông thường, Bi Bi không dễ dàng nổi nóng như thế. Phiền muộn của con gái nhà nghèo nhiều lắm, cô không đủ trình độ đi đùa giỡn với con giận của một nhà tư bản. Nhưng trong lịch sử cuộc đời ngắn ngủi của mình, không thể nào tránh khỏi bỗng nhiên có thêm một “Tuệ Nhan” không rõ nguồn gốc, giống như cô là phần người, còn người kia là hồn ma vậy. Bi Bi cảm thấy hơi ảm ức, đồng thời cũng có vài phần mỗi mết. Trên bờ vai bất chợt nặng thêm vài ký lô, bước đi chẳng còn thoải mái nữa, hết như phải đội lên những hai cái đầu.

Quan trọng hơn là, Bi Bi phải chịu một cú đả kích hoa lệ. 顶

Sau tất cả mọi ồn ào, thì ra người mà Hạ Lan Tĩnh Đình thích không phải là Quan Bi Bi, mà là cô gái tên Tuệ Nhan – một hóa thân nào đó của cô trong N năm về trước. Sự thân thiết giữa họ đột nhiên giảm xuống. Hóa ra ánh mắt dịu dàng say đắm kia không phải vì cô mà dịu dàng, vì cô mà say đắm, đôi tay thon thả quyến rũ kia không phải quyến rũ vì cô, khẽ gọi vì cô, tấm lòng tận tâm kia cũng không phải dốc lòng tận sức vì cô.

Có lẽ giữa anh và Tuệ Nhan vẫn còn những nút thắt chưa được giải; có lẽ họ là một đôi bạn tình bất hạnh trên nhân gian; nhưng dù giữa họ đã xảy ra chuyện gì, thì cái cô Tuệ Nhan kia hoàn toàn không liên quan đến Quan Bi Bi cô đây!

Có điều, không phải chuyện không liên quan đến mình thì mình có thể bỏ mặc, nếu Tế ti đại nhân có khúc mắc gì chưa tháo gỡ được, Bi Bi rất sẵn lòng giúp anh. Nhưng cô không phải siêu nhân, chính cuộc sống của cô vẫn còn đang trong dầu sôi lửa bỏng. Nhà máy quốc doanh mà cả nhà Bi Bi đang sống dựa vào đã bước sang tình trạng tạm ngừng sản xuất. Mẹ Bi Bi buộc lòng phải nghỉ hưu sớm, tiền lương hưu thì rất thảm thương. Trong nhà máy, có người vì phải ăn cái muối một tháng, không chịu nổi kham khổ mà tự sát. Mỗi ngày chỉ còn một mình ba đi làm, thu nhập vừa thấp vừa bấp bênh. Bà nội lại hoàn toàn không có thu nhập. Trong khi toàn xã hội đang tiến vào thế kỷ 21, nhà Bi Bi thì đang lùi về thời chiến tranh. Trong khi mọi người xung quanh đang lóa mắt vì nền kinh tế thị trường, nhà Bi Bi lại hận không thể thất lạng bước bụng thực thi chế độ bao cấp.

Bi Bi cho rằng ưu tiên hàng đầu hiện nay, chính là làm việc chăm chỉ, cố gắng kiếm tiền, cứu vớt nền kinh tế khủng hoảng của gia đình! Bởi vậy, cô cần phải có nguyên khí thật dồi dào! Chứ không phải tiêu hao nguyên khí!

Tuy nhiên, nếu cô không tìm đến Hạ Lan Tĩnh Đình, Hạ Lan Tĩnh Đình cũng không đến tìm cô, Bi Bi buộc phải đối mặt với một hậu quả, đó là: không có tóc suốt một tháng!

Điều này vẫn chưa đủ tuyệt vọng.

Với cái đầu sáng bóng, không một ngọn cỏ, đến ruồi muỗi đậu cũng sợ bị trượt chân này. Mỗi ngày thức dậy, việc đầu tiên Bi Bi làm là sờ lên đầu, tìm kiếm dấu vết mọc lại của tóc. Nhưng sờ hoài, mà một chân tóc lóm chớm cũng chẳng tìm ra. Vì vậy, cô bèn nén lòng mua một chai thuốc kích thích mọc tóc, mỗi ngày đều thoa lên đầu, nhưng cũng không hiệu nghiệm, lo lắng chờ đợi đến độ chỉ muốn đập đầu vào tường thôi.

Chẳng lẽ nguyên khí của Tế ti đại nhân có chứa chất độc? Khiến cho tóc vừa mới ló khỏi da đầu đã rụng ngay?

Song, đây vẫn chưa phải là điều đã kích cô lớn nhất.

Kỳ thi nghiên cứu sinh đã bắt đầu đăng ký rồi. Muốn đăng ký phải có con dấu xác nhận của đơn vị đang công tác. Trước đây, đơn vị luôn nhắm một mắt mở một mắt. Nhưng lần này, trường phòng Trương lại không chịu đóng dấu. Theo những gì ông ấy nói, mấy năm gần đây, mọi thứ đều như lên cơn sốt vàng, có quá nhiều người muốn thi nghiên cứu nên lơ là phận sự của mình. Tổng biên tập tức giận, đưa ra quy định mới. Tất cả những viên chức muốn thi nghiên cứu sinh, phải lựa chọn một trong hai, học tập hoặc công việc. Nộp đơn từ chức mới cho đóng dấu, bằng không thì đừng mơ tưởng.

Bi Bi nằm trong ký túc xá, trầm mê đấu tranh tư tưởng suốt ba ngày, cầm tờ đơn xin đăng ký thi nghiên cứu vãn về mãi trong tay, tưởng chừng vắt ra nước cũng được luôn. Cuối cùng đành thở dài, xé nát, ném vào bồn cầu, giặt nước. Chưa đề cập đến việc cô xuất thân không chính quy thì khả năng thi đậu là bao nhiêu. Cho dù thi đậu, khoảng thời gian đi học không được nhận lương, tức là suốt ba năm cô sẽ không có thu nhập. Hoàn cảnh gia đình cô khó khăn như vậy, Bi Bi không dám chấp nhận rủi ro. Có câu người nghèo chí ngắn chính là chỉ điều này! Bi Bi khóc không ra nước mắt, mím môi, gom tất cả sách vở cho vào thùng giấy, nhét xuống gầm giường, mắt không thấy thì tâm không bận nữa.

Kể từ ngày đó, Bi Bi có thêm một thói quen, đó là mua xổ số. Một tuần mua một vé, rất nghiêm túc dò thưởng. Đúng vậy, biết đâu có một ngày cô trúng số, hết thảy mọi buồn phiền sầu muộn đều sẽ được giải quyết thì sao.

Cô đem những suy nghĩ này nói với Tiểu Cúc, cô ấy nghe xong thì phá lên cười: “Bi Bi, cậu thành bà lão rồi.”

“Tại sao?”

“Cậu bắt đầu tin tưởng vào kỳ tích.”

“Thế, cậu thấy tớ có nên từ bỏ thi nghiên cứu không?” Bi Bi đưa tay ôm đầu, rầu rĩ nói.

“Không nên.” Tiểu Cúc trả lời rất nhanh.

Bi Bi hơi ngập ngừng: “Vì sao?”

“Có một vị tiên sinh từng nói với mình, trên đời này có ba loại người: một số người có thể làm cho sự việc xảy ra, một số người ngồi xem sự việc xảy ra, một số người lại tự hỏi vì sao mọi thứ xảy ra. – Bi Bi cậu đừng giống tớ, chỉ biết nhìn mọi việc xảy ra với chính bản thân mình mà chẳng làm gì được. Cậu phải cố gắng! Cậu phải tranh đấu!”

Bi Bi cảm thấy Tiểu Cúc là một nhà triết học thực sự, nhất là khi bình luận người ta. Khi cô ấy nói, còn rất kích động, đôi tay khẳng khiu hơi tới hơi lui, đến độ người Bi Bi cũng lắc lư theo. Cô ấy đang khuyên Bi Bi mà là như đang thuyết phục chính mình.

“Nhưng còn nhà tớ thì sao? Ba tớ thất nghiệp còn mẹ tớ về hưu, không có chút lương ít ỏi của tớ thì cả nhà tớ chẳng dư giả gì.”

“Chúng ta thử tính xem, một tháng chi tiêu nhiều nhất của nhà cậu là bao nhiêu?”

“Chi phí sinh hoạt ít nhất cũng phải hai nghìn đồng đấy. Sức khỏe của ba và bà nội tớ đều không được tốt, ngộ nhờ bị ốm thì sẽ không đủ chi.”

“Hai nghìn đồng? Chi cần làm một lúc hai việc là có thể kiếm lại rồi. Nếu không, cậu từ chức rồi đến chỗ tớ. McDonald vẫn còn tuyển dụng đấy. Dù thế nào tớ cũng là một quản lý việc thay ca. Làm hamburger nói một thì đúng là một thật, nhưng không cần dùng đến đầu óc.”

“Nhưng nếu vậy, tớ lấy thời gian đâu mà ôn tập?”

“À – Trong khoảng thời gian này, cậu hãy dành cả ngày ở nhà ôn tập, sử dụng tiền gửi ngân hàng của cậu để chi tiêu là được. Đến khi cậu thi xong, tớ sẽ tìm cách kiếm cho cậu một vị trí.”

“Tiền gửi ngân hàng của tớ...” Bi Bi âm thầm chán nản, mặt mày đau khổ nhìn cô ấy, “Ba tớ mua cổ phiếu, đổ vào đấy cả rồi...”

Tiểu Cúc trầm ngâm trong chốc lát rồi hỏi: “Bây giờ cách cuộc thi còn mấy tháng?”

“Còn nửa năm nữa.”

“Cậu không thể mượn tiền ai được sao? Hoặc là, cậu đến làm bán thời gian ở chỗ tớ, qua đợt này rồi tính sau?”

“Mượn tiền? ... Ai, hay thôi đi. Tớ thà đi làm thêm.”

Bi Bi sợ nhất là vay tiền, đặc biệt là khi không có khả năng trả nợ.

“Bi Bi, nhìn vào tớ này, khi đưa ra lựa chọn, phải suy nghĩ theo hướng lạc quan.” Thấy Bi Bi buồn bã cúi đầu xuống, Tiểu Cúc nắm lấy vai cô, “Hãy nghĩ mà xem, nếu cậu trở thành một phóng viên thực thụ, làm công việc mà cậu hằng ước ao, thì thật vui về biết nhường nào! Huống hồ, cậu là người có tiềm năng. Đợt thi lần trước, chẳng phải cậu đã vượt qua điểm chuẩn sao? Chẳng phải có vị giáo sư đã nói, chỉ cần cậu cố gắng là sẽ có hy vọng sao? Cậu còn cách giấc mơ của mình một bước dài nữa thôi, cố sao lại buông bỏ nó?”

Đúng vậy! Có sao phải buông bỏ chứ! Thiếu tiền thì đi làm hamburger! Thi nghiên cứu thì vẫn có thể vừa học vừa làm mà! Bi Bi được cổ động, thời khắc quan trọng của cuộc đời đã đến, không biết là do sợ hãi hay do phấn khích, cô đột nhiên bật khóc.

Nhưng ... một quyết định lớn như vậy, cần phải nghĩ về nó thật nhiều mới phải. Mắt Bi Bi vừa lóe sáng nhưng tối sầm lại ngay.

“Bi Bi, cậu phải hiểu bản thân thực sự muốn gì! Muốn trở thành một thư ký tép riu hay là muốn làm một phóng viên tâm cỡ?”

“Một phóng viên tâm cỡ!” Bi Bi thốt lên.

“Vậy thì hạ quyết tâm từ chức ngay đi!”

Bi Bi ném lon nước ngọt đi, nhanh như chớp chạy về văn phòng, trong vòng hai phút đã hoàn thành lá đơn từ chức, đi thẳng lên lầu ba giao tận tay chủ nhiệm Trương.

Cô không dám “nghĩ nhiều”, nếu nghĩ nhiều, kết quả chắc chắn là từ bỏ.

Sau khi ngồi thấp thỏm trong phòng biên tập vài giờ, thời gian tan làm cũng đến, chủ nhiệm Trương tìm cô nói chuyện với ý đồ muốn giữ cô ở lại. Nhưng Bi Bi quyết tâm từ chối.

Gương mặt của Chủ nhiệm sầm lại, nửa trấn an nửa uy hiếp nói: “Tôi đã xin ý kiến của Tổng biên tập về việc này. Nếu cháu kiên trì tham gia thi nghiên cứu, cơ quan sẽ có quyết định thôi việc cháu. Tiền lương gửi đến cuối tháng. Tiểu Quan..” Ông ấy nhìn cô đầy ý vị thâm trường, “Cháu muốn tốt cho mình. Nhưng nhờ cháu thì không đâu, muốn về lại, cơ quan sẽ không có chỗ cho cháu nữa đâu.”

Thoáng chốc, Bi Bi như rơi xuống vực thẳm. Cô cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, rồi gật đầu thật mạnh: “Chủ nhiệm, cháu đã nghĩ kỹ rồi.”

Cuối cùng cô đã lấy được con dấu đỏ tươi trên tờ đơn đăng ký.

Thời kỳ ôn tập điên cuồng bắt đầu.

Thấm thoát, ba tháng đã qua. Ban ngày Bì Bì đến McDonald làm việc, ban đêm về nhà học bài. Cuộc sống trôi qua còn có quy luật hơn cả người già. Từ chức, nên dĩ nhiên không thể ở trong ký túc nữa, ở nhà tuy rằng thoải mái nhưng phải chịu đựng sự cằn nhằn luyên huyên không ngớt của mẹ. Công việc tốt đã mất, bát cơm sắp đã vỡ, chi tiêu trong nhà rất eo hẹp ... lòng của mẹ Bì Bì sao không phiền muộn chứ, mắng đến nỗi Bì Bì suýt nữa muốn treo cổ luôn cho rồi. Có sống chết, bà ấy cũng không chịu tin Bì Bì vì phải thi nghiên cứu mà bỏ việc, mà luôn cho rằng, nhất định là do Bì Bì làm mất lòng vị lãnh đạo nào đó trong tòa soạn nên bị tòa soạn đuổi việc. Nhưng mẹ thì dù sao cũng là mẹ, từ hôm Bì Bì từ chức đến nay, bà ấy không mua mỹ phẩm và quần áo mắc tiền, cũng không hề đề cập đến câu lạc bộ làm đẹp nữa. Hằng ngày thể nhưng lại dậy sớm, đến ga giúp ba Bì Bì trông sạp hàng, để cho ông ấy có thời gian làm nhiều công việc khác hơn.

Chứng kiến sự thay đổi của mẹ, Bì Bì bị kinh sợ.

Thì ra con người ai cũng có thể thay đổi nhỉ.

Đến nay, Bì Bì vẫn chưa gặp lại Hạ Lan Tinh Đình.

Theo như lời Tiểu Cúc nói, dù rằng Bì Bì không thể ngăn cản một số sự việc xảy ra, nhưng ít nhất có thể khiến một sự việc nào đó không xảy ra.

Nếu cô không gọi điện, không tự đến gặp Hạ Lan Tinh Đình, Tề ti đại nhân kiêu ngạo như thế, sẽ không vô duyên vô cớ tìm đến tận cửa nhà cô.

Kết quả là, đầu cô vẫn bóng loáng. Hằng ngày phải đội tóc giả đi làm. Bộ tóc giả đó là Bội Bội tặng cho cô, là hàng cao cấp, có thể chải theo kiểu tóc mình thích, đội lên rất thuận tiện. Mùa đông đang đến gần, trời đang trở lạnh, đội tóc giả đã trở thành một thói quen của Bì Bì, hầu như đã quên bém mắt cái đầu trọc lóc của mình rồi.

Một ngày cuối tháng mười, trong tòa soạn có một nữ phóng viên mở tiệc sinh nhật, mời các đồng nghiệp đến sà nhẩy lớn nhất của thành phố. Trước khi từ chức, quan hệ giữa Bì Bì và cô phóng viên này tương đối tốt, nên đặc biệt gọi điện mời cô đến dự. Lúc đó, Bì Bì đã qua giai đoạn ôn tập căn thẳng nhất. Dù gì cũng đã thi lần thứ hai, ôn đi ôn lại, Tiếng Anh và Chính trị đã làm hơn mười bài, lớp ôn tập thi nghiên cứu mà cô tham gia cũng đã kết thúc. Cô thấy thật mệt, muốn thư giãn một chút. Cộng thêm sự nhiệt tình của đồng nghiệp, không thể chối từ, liền đồng ý ngay.

Vũ trường tên là “Long Thành”, vé vào cửa rất đắt. Trước đây Bì Bì có đến vài lần, đều do Bội Bội đưa cô đến. Trên lầu hai có sà nhẩy Cận Thiên Bình, (lướt bớt một nghìn từ miêu tả sà nhẩy.)

Bì Bì nhẩy chưa đến một giờ đã mệt. Chạy vào WC gội tóc giả ra, lau mồ hôi. Tuy là trong sà nhẩy rất thông thoáng, nhưng đến mấy trăm người nhẩy, mồ hôi vã ra như tắm, cùng thở hỗn hển, hàm lượng các – bon dĩ nhiên cực cao. Cô thấy khát, không còn hứng thú nhẩy nhót, bèn đi đến quán cà phê ở lầu một uống nước. Gọi một ly nước ép, tìm một vị trí yên tĩnh mà ngồi. Cách đó không xa, có một cô nàng bỗng nhiên đứng dậy đi đến chào cô: “Bì Bì?”

Cô nàng có dung mạo xinh đẹp, dáng người thướt tha, cách ăn mặc rất thời thượng. Bì Bì nhìn cô ấy một hồi, không nhớ ra là ai, hơi bối rối nói: “Cho hỏi cô là ..”

“Tô Mi.”

Trong đầu hoàn toàn không có ấn tượng. Bì Bì thấy khuôn mặt này quen quen, hình như đã từng gặp, nhưng cái tên thì chắc chắn mới nghe lần đầu.

“Tôi hôm đó, buổi party ở hồ Quan Âm, nhớ không?”

Bì Bì chợt giật mình, khẽ mỉm cười: “Có có, chị là A Mi. Xin lỗi. ... em không biết chị họ Tô.”

“Có thể ngồi chung không? Hình như Hạ Lan không đến cùng em?” Cô ấy cười hỏi, một nụ cười rất quyến rũ.

“Không có. Mời chị ngồi. Em đang muốn tìm người để trò chuyện đây.” Bì Bì rất niềm nở mời cô ấy ngồi.

Tô Mi nhấp một ngụm rượu vang rồi hỏi: “Hôm ấy xảy ra chuyện gì? Sao hai người vừa vào rừng dâu đã vội ra về?”

“À ... xảy ra chút rắc rối, bắt buộc phải trở ra.” Xét theo thân phận của Hạ Lan Tinh Đình trong tộc Hồ, Bì Bì không thể tạo thêm cho anh quá nhiều lời đồn đại không hay, lựa lời đáp rất cẩn thận.

Tô Mi cúi đầu uống rượu, rất thức thời không hỏi thêm nữa.

Bì Bì đành phải hỏi lại: “Vậy còn chị? Tôi hôm đó trải qua như thế nào? Đã thương thức thỏa thích chưa?”

“Rất thỏa mãn.” Cô ấy mỉm cười, “Thế nên vừa thấy em liền đến tạ ơn. Hy vọng hôm ấy không làm điều gì khiến em khó xử. Có vẻ như hai người thật sự quen nhau chưa lâu.”

“Đúng vậy.” Bì Bì thở dài yếu ớt, tâm sự bị vạch trần rồi.

“Sao thế? Đang buồn à?” Tô mi rất nhạy cảm đánh hơi được cảm xúc của cô, “Nói cho chị nghe, tuổi chị lớn hơn em rất nhiều, biết đâu có thể cho em lời khuyên?”

Đã bốn tháng trôi qua mà chưa có bất cứ tin tức nào về Hạ Lan, muốn phủ nhận trong lòng không có chút nhớ mong nào là điều không thể. Đường như đêm nào Bi Bi cũng mơ thấy anh, và lại còn nhiều lần mơ thấy ... mộng xuân. Thế nhưng, “người” và “yêu” bất đồng, cô thật sự không thể tiếp nhận ... phương cách ăn uống của anh.

“Ừ...” Bi Bi hơi do dự, thử thăm dò hỏi: “Mi Mi tỷ, chị có biết chuyện về Tuệ Nhan không? Tuệ Nhan và Hạ Lan Tình Đình?”

“Ý em là Thẩm Tuệ Nhan ư?”

Mắt Bi Bi sáng lên, gật đầu lia lịa:

- “Đúng vậy.”

- “Đó là chuyện rất nhiều năm về trước.” – Hàng lông mi thật dài giống như búp bê của Tô Mi nhấp nháy hai cái. Bi Bi còn tưởng đó là lông mi giả, nhưng nhìn kỹ lại thì đúng là đồ thật.

- “Rất nhiều năm là bao nhiêu năm?”

- “Chín trăm năm trước đó.”

Chín trăm năm? Không phải quá xa xưa rồi sao? Bi Bi vốn nghĩ, mình và Tuệ Nhan ít nhiều cũng có chút gần gũi, song cứ bấm đốt tay mà tính, Tuệ Nhan là nhân vật từ tận thời nhà Tống cơ. Những phụ nữ sống vào thời Tống mà cô biết, chỉ có một mình Lý Thanh Chiêu. Nhớ lại hồi đi học, thầy có chiếu cho xem bức họa chân dung của bà ấy, đó là một người phụ nữ trung niên xinh đẹp. Bi Bi lắc đầu, người phụ nữ trung niên đó lập tức hóa thành một bộ xương khô với mái tóc trắng xóa.

Tuệ Nhan, có thể là một người như vậy không?

Cô đang đắn đo xem Tuệ Nhan trông như thế nào, Tô Mi đã nói tiếp:

- “Em có biết “chân vĩnh chi loan” không?”

Cô mù mờ lắc đầu.

- “Em không biết cũng không thể trách được, thời gian tu hành của em quá ngắn, việc này nói ra thì dài.” – Nói xong, Tô Mi vô thức nhìn đồng hồ trên tay mình.

- “Đội đã, chúng ta vừa ăn vừa nói.”

Bi Bi vốn vã chạy đến quầy lễ tân, lấy cho cô ấy một ly rượu vang và một lát bánh ngọt:

- “Mi Mi tỷ, chị cứ từ từ kể, kể ti mi một chút nhé.”

Cô ấy cầm lấy lát bánh đưa lên miệng cắn một miếng:

- “Cái cô bé này, té ra là muốn điều tra quá khứ của người yêu đây mà.”

- “Không phải là chuyện cơ mật trong tộc đây chứ?”

- “Chuyện này không phải ai cũng biết, có điều, những người có tu hành hơn năm trăm năm như tụi chị thì chắc chắn đều biết.” – Tô Mi lắc ly rượu trong tay, viên đá nhẹ nhàng chao đảo rồi tan ra trong làn Whiskey màu mật ong. Cô một hơi uống cạn, để lại trên vành ly một dấu son môi màu hồng thắm.

- “Mẹ của Hạ Lan không phải người trong tộc, điều này em đã nghe nói chưa?”

- “Đã từng nghe.”

- “Không phải người trong tộc thì không thể lấy nhau, thế nên từ lúc sinh ra, thân thể Hạ Lan đã không được tốt, hơn thế hai mắt còn bị mù. Chiều theo quy tắc trong tộc, sau khi con non ra đời, nếu không khỏe mạnh thì sẽ bị vứt vào hoang dã ngay lập tức, mặc cho nó tự sinh tự diệt.”

Bi Bi sùng sốt:

- “Hả? Tàn nhẫn như vậy sao?”

- “Đây là điều rất bình thường nhé. Sinh tồn trong hoang dã vô cùng gian nan. Nếu anh không thể tự săn mồi, thì không ai có thể giúp anh. Trước đây, tỷ lệ tử vong của các hồ ly tu tiên trong giới tự nhiên lên tới 60 %/năm. Không đề cập đến những lý do khác, chỉ riêng số hồ ly bị xe cán chết hằng năm đã hơn mười vạn con. – Dầu khỏe mạnh, cũng không chắc có thể sống sót được, huống chi là khuyết tật.”

Hồ ly bị cán chết thì Bi Bi chưa thấy, nhưng trong quý một, việc động vật chết do bị xe cán trên đường thật sự diễn ra khắp nơi.

Vừa tưởng tượng đến đó, Bì Bì liền nảy sinh lòng cảm thương sâu sắc:

- “Ôi, thật sự như thế sao!”

- “Có điều, Hạ Lan là con trai duy nhất của thủ lĩnh. Cha Hạ Lan – họ gọi ông ấy là Thanh Mộc tiên sinh – trong hơn vạn năm tu hành của cuộc đời, cuối cùng ông ấy cũng có được dòng máu của mình, thế nên vô cùng mừng rỡ. Hạ Lan lớn lên bên cạnh ông ấy, được tận hưởng một thời kỳ sơ sinh rất lâu. Trong khoảng thời gian này, tất cả thức ăn đều do cha anh ấy sai người tìm về. Thương càng sâu thì yêu cầu càng cao, ông ấy luôn không hài lòng về đứa con trai này, cho rằng vì cơ thể anh khiêm khuyết, năng lực không hoàn thiện, nên không thể kế tục ngôi vị tối cao của mình...”

Cô ấy dừng lại, thấy Bì Bì đưa hai tay chống má, hai mắt long lanh nhìn mình, đang chăm chú lắng nghe rất nồng nhiệt. Thế là khẽ cười rồi tiếp tục kể:

- “Đó là lý do vì sao Hạ Lan bắt đầu tu luyện sớm hơn những hồ ly khác. Anh ấy rất chăm chỉ và rất hết lòng, công lực tăng lên rất nhanh. Đồng thời, cha anh ấy đã phái người đi khắp nơi săn bắt, cung cấp cho anh những nguyên liệu cần cho việc tu hành. Bình thường, chúng tôi phải tu luyện năm mươi năm mới có thể biến thành hình dạng sơ khởi của con người. Nhưng Hạ Lan chỉ cần mười bảy năm đã hóa ra một thiếu niên đẹp trai, thanh lịch. Anh ấy đã có đủ khả năng, không cần sự trợ giúp của cha, bèn bắt đầu thực hiện cuộc săn đầu tiên từ lúc chào đời đến giờ.”

- “Mi Mi tỷ, đi săn mà chị nói chính là chỉ...” để làm rõ những nghi ngờ của mình, Bì Bì chỉ vào vị trí lá gan.

- “Tất nhiên.” – Tô Mi gật đầu. – “Hành động lần này có ý nghĩa rất quan trọng. Bởi mười bảy năm tu hành đầu tiên chính là một ngưỡng. Nguyên khí thu được trong mười bảy năm này sẽ quyết định nền tảng nội công và tốc độ tu luyện về sau. Với Hạ Lan mà nói, năm đó vừa đúng năm dương, nếu trong năm này, anh ấy gặp được một người con gái có mệnh thuần dương trong nhân gian, đồng thời khiến cô ấy yêu mình, sau đó, nhân một ngày bát tự thuần dương nào đó, tiến hành thu lấy lá gan của cô ấy, điều này sẽ rất có lợi cho tu hành. Nói chính xác hơn, chính là giúp anh ấy nhìn thấy ánh mặt trời... cơ hội này chỉ đến một lần trong đời thôi.”

Tìm Bì Bì bắt đầu đập thành thịch.

- “Vì vậy, Thanh Mộc tiên sinh rất để tâm đến việc này, gần như đến độ cố chấp. Ông ấy tự thân chinh đi lùng sục mục tiêu, cuối cùng, vào một ngày nọ, ông ấy vui mừng thông báo với Hạ Lan rằng, ông ấy đã chọn được một cô gái, con của một vị tướng quân, tên cô ấy là Thẩm Tuệ Nhan. Vào đêm rằm tháng giêng, cô ấy sẽ đi chơi hội rước đèn nguyên tiêu. Hạ Lan cứ đến đó và vô tình bắt gặp, dựa vào sự quyến rũ của anh, chần chừ là đánh đầu thắng đó, không ai cưỡng lại được. Theo lời những người đi cùng với anh kể lại, cô gái kia vừa gặp anh đã nhất kiến chung tình. Trong thời gian tiếp theo, Hạ Lan không chỉ lần lựa không chịu xuống tay, mà còn rất ít khi về nhà, thậm chí tránh mặt cả cha anh. Thanh Mộc tiên sinh phái người đến hỏi thúc nhiều lần, nhưng anh ấy đều lấy có thời cơ chưa tới, cố tình kéo dài thời gian. Ngày có bát tự thuần dương đã đến gần, cha anh thấy anh vẫn chưa có hành động gì, nên ban ra tối hậu thư, tuyên bố sẽ đích thân đến tìm anh. Kết quả, Hạ Lan vừa biết tin, lập tức đưa vị Thẩm cô nương kia cùng nhau chạy trốn.”

- “Anh ấy rất thông minh, luôn che giấu dấu vết của mình rất kĩ. Nhưng núi cao sao qua khỏi mặt trời. Ba ngày sau, anh ấy vẫn bị những kẻ mà cha anh đã phái đi tìm thấy. Họ bị áp giải trở về. Nghe người ta kể, Hạ Lan từng hết lời thỉnh cầu cha anh tha cho Tuệ Nhan, anh ấy thà chấp nhận bị mù cả đời. Nhưng tất cả những điều này đều bị Thanh Mộc tiên sinh xem như biểu hiện của sự nhu nhược. Ông ấy vốn ghét cay ghét đắng những kẻ lòng dạ yếu mềm, thế nên càng lúc càng tức giận. Đùng vào ngày có bát tự thuần dương ấy, ông đích thân chủ trì nghi lễ cúng tế. Đến khi nghi lễ kết thúc, trước sự chứng kiến của Hạ Lan và các trưởng lão trong tộc, ông đã mổ lấy lá gan sống của cô gái đó, lệnh cho anh ấy ăn ngay lập tức, lấy đó chứng minh anh ấy là một người có đủ tư cách kế vị. Theo lời những người có mặt tại hiện trường, cô gái kia không hô danh là hậu duệ nhà tướng, suốt quá trình diễn ra không hề kêu than một tiếng, cô ấy đau đớn một lúc lâu mới tắt thở. Thậm chí còn nói, nếu làm vậy có thể trị khỏi mắt cho Hạ Lan, cô ấy rất vui lòng.”

Mu bàn tay chợt man mát, Bì Bì nhận ra mình vừa đánh rơi một giọt nước mắt, gan cũng có cảm giác đau âm ỉ. Cô thấy lạnh lẽo tận đáy lòng, giọng run run hỏi:

- “Vậy ... cuối cùng Hạ Lan có ăn không?”

Tác giả: câu chuyện đã đến đoạn cao trào! ^^

End chương 27

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chính Trị Trong Tộc Hồ

Mấy tháng không gặp, khuôn mặt Hạ Lan Tĩnh Đình hơi hốc hác, chiếc sơ mi đen khiến cho thân hình càng thêm cao gầy, rần rở. Anh không đeo kính, khuôn mặt thật đẹp, đôi mắt đen trống rỗng vô định, gương mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào, hệt như không nhận ra người đứng trước mặt mình là ai.

- “Không hề.”

Tô Mi nhìn ngẩn lệ trong vành mắt Bì Bì đầy vẻ nghiên cứu, kể tiếp:

- “Chẳng những anh ấy cương quyết không ăn, mà còn ngay trước mặt mọi người, yêu cầu cha anh hãy giết luôn anh đi. Nếu không, đời này kiếp này, chỉ cần anh ấy còn sống nhất định sẽ trả thù cho Tuệ Nhan. Mọi người đang có mặt, nghe anh nói vậy đều bất ngờ. Vì tính cách của Hạ Lan hoàn toàn trái ngược với cha. Anh ấy có tiếng là người hiền lành, kính trên nhường dưới, chưa đến thời khắc mấu chốt thì chưa bộc lộ sự cứng rắn. Trong tộc, hề ai có vấn đề gì khó giải quyết đều tìm đến anh, nhờ anh khơi thông. Đột nhiên lúc này anh lại tuyệt tình trở mặt với cha mình, khiến các nguyên lão đều sững sờ, cho rằng sự ngộ nghĩnh bất hiểu này chưa bao giờ có. Càng nhiều người nói, Hạ Lan dễ dàng này sinh tình cảm với con người một cách bừa bãi như vậy, là do huyết thống của anh có vấn đề, anh ta căn bản không xứng trở thành người lãnh đạo của toàn tộc. Điều đó hiển nhiên khiến Thanh Mộc tiên sinh nổi giận, đã hạ lệnh giam cầm anh ấy một trăm năm, nhưng sau đó lại đổi thành lệnh trục xuất ra khỏi tộc. Thế là cha con họ có hơn hai trăm năm không gặp mặt. Đến khi gặp lại, thế lực của Hạ Lan ở miền nam đã hùng mạnh, đủ vây đủ cánh. Nên mới có cuộc “chân vĩnh chi loạn” kéo dài đến ba năm”

- “Chân vĩnh chi loạn? Kiểu giống như chiến tranh ấy à?” – Bì Bì hỏi, – “Tu hành của Hạ Lan quá ngắn, sao có thể địch lại cha anh ấy được?”

- “Chiến tranh của chúng tôi không phải cảnh hàng nghìn hàng vạn người cầm vũ khí ra chiến trường chém giết nhau. Trong thế giới hồ ly, chiến tranh chỉ diễn ra giữa các thủ lĩnh. Lấy ví dụ, nếu bộ tộc A muốn tấn công bộ tộc B, chỉ cần hai thủ lĩnh của hai bộ tộc khiêu chiến với nhau là được. Thế nên thủ lĩnh của chúng tôi không cần tự kiếm ăn, nhưng luôn có được thức ăn tốt nhất. Dù cả tộc chết đói, phần thức ăn cuối cùng cũng phải dâng lên cho ông ấy. Nhiệm vụ trọng yếu nhất của thủ lĩnh chính là nhận lời thách đấu với kẻ khác, đánh thắng họ, đảm bảo cho sự an toàn và lãnh thổ của cả tộc, đây chính là chiến tranh trong nhận thức của chúng tôi.”

- “Nhưng, chẳng phải Hạ Lan đã bị trục xuất rồi ư? Sao địa vị trong tộc của anh ấy không hề mất đi? Dựa vào đâu mà hiệu triệu người khác?” – Bì Bì hỏi.

- “Ngay khi Hạ Lan vừa sinh ra, Thanh Mộc tiên sinh đã lập đàn cầu trời, công bố vị trí người kế nhiệm của anh ấy. Đây là lời cam kết với trời, cái danh đòi mệnh sẽ bị trời trừng phạt. Ngoài ra, chức vị Tế ti là chức vị chung thân, suốt đời không thể thay đổi được.” – Tô Mi nhấp một ngụm rượu, tiếp tục kể, – “Năm cuối cùng của Chân vĩnh chi loạn, trận chiến giữa cha con họ đến giai đoạn căng thẳng nhất. Thật ra hầu hết thời gian, Hạ Lan đều bị vây khốn vào thế bất lợi, luôn bị cha anh phái sát thủ truy đuổi rất gắt gao, bị thương rất nhiều lần, có mấy lần suýt mất mạng. Nhưng trong trận chiến cuối cùng đó, Hạ Lan lên vào huyết động của ông ấy, phát động đột tập kích đêm. Thanh Mộc tiên sinh bị thương nặng, bị anh ấy bắt giữ. Đường như Hạ Lan đã nắm được điểm yếu của cha mình. Ba ngày sau đó, cha con họ đạt thành hiệp nghị: họ chia hai miền Nam – Bắc để trị. Lấy vĩ độ 30 độ B làm ranh giới, từ đó về phía Bắc là địa bàn của Thanh Mộc tiên sinh; từ 30 độ B về phía Nam là địa bàn của Hạ Lan tiên sinh. Ông ấy giữ lại mọi quyền hành xử lý những công vụ quan trọng trong tộc và quyền thừa kế đã ban ra trước đó.”

- “Thế nên, ” – Bì Bì hỏi, – “Cha con họ không bao giờ gặp lại nhau, cũng như nói chuyện với nhau?”

Cô cảm thấy chiến tranh của tộc Hồ sao mà bi đát quá. Cha con lại đi đấu đá nhau, tập kích nhau, tranh đoạt lãnh thổ của nhau, phân chia phạm vi thế lực của nhau, đây chẳng phải là thế giới ngầm sao? Chẳng phải cũng giống với đám người bang đen bang đỏ ở bến Thượng Hải sao?

- “Không gặp. Mấy trăm năm nay đều chưa gặp.” – Tô Mi xăm xoi mấy móng tay xinh đẹp của mình, – “Nghe người ta nói, Thanh Mộc tiên sinh đã hoàn toàn thất vọng về Hạ Lan, hận thù giữa họ đã phát triển đến mức căm ghét nhau, coi nhau như nước với lửa. Sau thời kỳ Chân Vĩnh, Thanh Mộc tiên sinh đã dốc sức bồi dưỡng cho mình một đệ tử – tên là Triệu Tùng, đặc biệt còn lập ra chức Tả Tế ti ban cho hắn ta, chuyển cho hắn ta không ít quyền lực, hòng chống đối với Hạ Lan.”

Bì Bì cúi đầu trầm tư, im lặng hồi lâu. Chính trị trong tộc Hồ phức tạp quá nhỉ. Cũng chẳng khác mấy so với nền lịch sử lâu đời của loài người, – đều không phải thể loại mà một kẻ tầm thường như cô có thể trong nhất thời là tỏ tường được.

Tô Mi nhìn cô đầy thú vị, một lúc sau đột nhiên hỏi:

- “Bì Bì này, em đến từ vùng núi nào?”

- “Em ... em là dân bản địa.”

- “Không thể nào,” – Tô Mi chau mày, – “Từ vĩ độ 30 về phía Nam chỉ có hồ tiên sinh sống, không có hồ ly.”

Bì Bì đành thành thật thú nhận:

- “Em không phải hồ ly.”

- “Em” – Tô Mi đã tròn miệng thành chữ O, như chưa tin vào tai mình hỏi – “Em không phải hồ ly?”

- “Không phải.”

- “Nhưng Hạ Lan đã cho em biết thân phận thật sự của anh ấy?”

- “Ừm ... anh ấy không nên cho em biết sao?”

Tô Mi nhìn thẳng vào Bì Bì với một vẻ mặt quái dị, muốn nói gì lại thôi.

- “Em nghĩ là vì anh ấy coi trọng lá gan của em,” – Bì Bì nói, – “Em có bất tự thuận dương”

Tô Mi bắt đầu sửa sang lại cái túi nhỏ của mình, vừa thu dọn vừa cười mĩa mai:

- “Có vẻ như Hạ Lan che giấu em rất tốt, dựa vào mùi thì thật sự không nhận ra.”

- “Anh ấy rất thẳng thắn với em, chưa bao giờ cố ý giấu giếm điều gì.” – Bì Bì thấy cô ấy hơi bất an, vội tìm lời xoa dịu, – “Và lại, rồi có chuyện gì không may bất ngờ xảy ra, em rất sẵn lòng hiến gan mình cho anh ấy.”

Trên gương mặt của Tô Mi lộ vẻ xấu hổ hơn, cô ấy áp ứng một hồi, nói:

- “Những lời chị nói ban nãy ... Em cứ coi như là nghe đồn đi. Thật ra, chuyện của Hạ Lan chúng tôi biết rất ít. Ngoài ‘Chân vĩnh chi loạn’ chấn động một thời, hầu như chúng tôi chẳng biết gì thêm cả.” – Cô ấy ngẫm nghĩ một lúc, lại nói, – “Có điều, chị không tin anh ấy coi trọng thứ gì trên người em”

- “Vậy sao?” – Bì Bì chớp chớp làn mi.

Tô Mi đứng lên, lấy một chiếc khăn choàng màu tím vắt trên lưng ghế choàng lên cổ. Bì Bì suy nghĩ vì bị làn hương trên người cô ấy phả vào. Cô ấy uống một hơi hết phần rượu dư trong ly, nửa cười nửa không nói:

- “Tề ti đại nhân không bao giờ gượng ép bất cứ ai. Đừng nói anh ấy coi trọng ai. Người nào được anh ấy coi trọng đều cảm thấy rất vinh hạnh. Chết chín lần vì anh cũng không hề thấy hối tiếc, huống hồ chỉ là một lá gan nhỏ bé?”

Mặt Bì Bì đầy hắc tuyến, trong lòng không chịu nổi thâm trầm, vị đại tiên ăn thịt người này có sức hấp dẫn vậy sao? Sao cô nhìn hoài không thấy nhí ...

- “Mi Mi tỷ, cho em hỏi một câu cuối,” – Bì Bì đứng lên đi sang, – “Chị có thể cho em xin số điện thoại không?”

Sau khi Tô Mi đi, Bì Bì cũng chuồn ra khỏi sàn nhảy. Đầu tóc giả không thoát nhiệt tốt, mà đầu toát mồ hôi thì sẽ rất ngứa.

Bì Bì gỡ nó xuống, đội một chiếc mũ bằng vải bông lên, để cho gió lạnh trên phố thổi vào, rất dễ chịu.

Di động reo lên, dãy số hiện trên màn hình là của Bội Bội.

- “Bì Bì, cậu đang ở đâu?”

- “Tớ đang ở ngoài đường ...”

- “Chiều hôm nay, tớ đến phỏng vấn ở đại học C, gặp phải vị giáo sư Chu của cậu.”

Giáo sư Chu chính là thầy hướng dẫn thực sinh Bì Bì định đăng ký năm nay. Giống như phần lớn sinh viên, ba tháng trước Bì Bì từng mang theo hai cây thuốc và hai bình rượu đến ra mắt thầy. Không phải muốn qua cửa của ông ấy, mà vì nghe các thí sinh dự thi có kinh nghiệm nói, trước khi thi nghiên cứu, tốt nhất nên thử gặp thầy hướng dẫn, đem lại ấn tượng tốt cho nhau. Nếu có thể nhận cơ hội đó, mọi được chút giới hạn đề thi, vậy thì còn gì tốt hơn. Theo thông tin truyền ra, vị giáo sư Chu này năm nay chỉ nhận hai sinh viên, nhưng số sinh viên đăng ký đến cả trăm. Quá nửa số đó là các sinh viên tốt nghiệp khóa này của khoa trong trường. Thông tin truyền đi rất có sức hút. Giáo sư Chu ôm một con mèo Ba Tư, tiếp Bì Bì trong thư phòng của mình. Hai người chào hỏi qua loa, chưa đến mười phút đã tiễn khách. Bì Bì tự thấy khẩu ăn nói của mình chưa ổn, một tháng trước, lại đến viếng thăm lần nữa. Lần này cô đã có sự chuẩn bị rồi mới đến, mang theo mấy bản tin đã được đăng trên báo Tinh của mình cho ông ấy xem, còn nói sơ qua về hiện tượng những tin tức xáo trộn được đăng gần đây. Lúc này, trên gương mặt của người thầy giáo già mới lộ ra chút tươi cười. Giáo sư Chu rất thích thú với những tin tức về đơn vị công tác của cô, xem các bài viết đã được đăng của cô, cảm thấy rất có nền tảng. Lại nghe cô nói, đây là lần thi thứ hai, điểm thi lần đầu cũng không thấp, rất thích sự cố chấp này của cô. Lúc ấy, Bì Bì mới nhẹ lòng đi phần nào.

Bì Bì “Ồ” lên một tiếng. Bội Bội là một người rất thẳng thắn, có việc gặp mới vội gọi cho cô. Nếu cô ấy đã nhắc đến, nhất định có chuyện gì đó đã xảy ra.

- “Chủ nhiệm Bùi đi chung với tớ là học trò nhiều năm về trước của ông ấy. Tớ nhờ anh ấy khéo léo nhắc đến tên cậu, rằng cậu là một người bà con xa của anh ta.”

- “Cám ơn, cám ơn ... nhưng tớ không biết vị Chủ nhiệm họ Bùi đó.”

Bì Bì rất xúc động. Bạn bè mãi là bạn bè, Bội Bội và Tiểu Cúc lúc nào cũng đặt cô trong lòng.

- “Biết hay không không phải vấn đề quan trọng, quan trọng là vị thầy giáo già họ Chu này đột nhiên hỏi về tình trạng thể chất của cậu.”

Bì Bì biến sắc:

- “Tình trạng ... thể chất? Thể chất tớ không có tình trạng gì cả mà.”

- “Ông ấy hỏi sao cậu luôn đề đầu trọc? Vì tin Phật, hay bị bệnh gì? ... Ông ấy còn nói báo chí là cơ quan ngôn luận của đất nước, phóng viên phải có niềm tin chính trị mạnh mẽ và độ nhạy cảm cao. Hơn thế nữa, làm báo còn là lao động chân tay, cơ thể không khỏe mạnh, không linh động trong di

chuyển, làm sao đến nơi cập nhật tin tức kịp thời được?”

Bì Bì trợn mắt há hốc mồm, nhất thời căn thẳng đến độ suýt ngất đi luôn.

Không nghĩ tình hình lại nghiêm trọng đến vậy. Lúc trước, chỉ vì nghĩ rằng, đến chào bậc trưởng giả thì phải lấy sự chân thành mà đến gặp, do đó không đội tóc giả, chỉ đội một chiếc mũ mềm. Rất dễ nhận ra cô bị trọc đầu, cô cứ tưởng lão tiên sinh sẽ không để ý.

- “Đó không phải ... không phải là do tóc bị viêm da sao? Mãi mà chẳng tốt lên được. Tóc cũng sốt ruột lắm đây nè.”

- “Bì Bì, cậu mau nghĩ cách đi. Vị giáo sư già này không phải người cố chấp bình thường đâu. Lý do tại sao các sinh viên của ông ấy người nào cũng lợi hại? Bởi ông ấy lựa chọn rất lợi hại! Nghe lão Bù nói, ông ấy vốn không thích chọn sinh viên nữ, vì vợ ông ấy trước đây chính là sinh viên của ông ấy, vô cùng lợi hại. – Không phải trông mặt mà bắt hình dong chứ, nếu trong lòng ông ấy còn ác cảm, điểm số của cậu lại lúc lên lúc xuống, vậy thì rắc rối to rồi.”

Bì Bì đang bước đi, bên cạnh có một bồn hoa, bèn ngồi xuống:

- “Vậy tớ phải làm gì bây giờ?”

- “Mau trị bệnh viêm da, chỉ cần để tóc dài ra một chút rồi đến gặp ông ấy, giải thích mọi thứ của cậu đều bình thường là được. Có cần tớ giới thiệu bác sĩ cho cậu không?”

- “Không cần đâu. Tớ ... tớ tự có cách.”

Cúp máy, đứng ngẩn trên phố một lúc, Bì Bì dứt khoát quyết định, đi bộ đến cửa hàng hoa.

Thu về, khí hậu các thành phố ở miền nam đã ấm áp hơn, hoa trong chợ hoa rộ ràng khoe sắc đến hoa cả mắt.

Cô vội vàng dạo một vòng xung quanh, kiến thức về hoa của cô rất hạn chế, lại không tìm được loại hoa muốn tìm, bèn dừng lại một cửa hàng hỏi thăm ông chủ:

- “Cho hỏi, cửa hàng của chú có bán hoa mẫu đơn không?”

- “Có.”

Bác nông dân bán hoa đang dùng kéo tỉa một bó hồng, hơi ngẩng đầu, tuôn ra một chữ, sau đó cúi xuống lại, tay chuyển động thoăn thoắt, như thể đang rất vội vàng.

- “Không phải mẫu đơn tháng tư mới nở sao ạ?”

- “Trồng nhà kính.”

- “Có dùng phân hóa học không?”

Ông ấy chỉ lên tấm biển hiệu màu xanh lá:

- “Trăm phần trăm là hoa xanh sạch.”

- “Xin cho cháu mười bông.”

- “Màu gì?”

- “... Trắng có không?”

- “Hai trăm đồng.”

- “Hai trăm đồng ? !!!

Đắt dữ vậy! Chẳng phải chỉ là vài bông hoa thôi sao? Bì Bì thở sâu một hơi, tiến vào sạp kỳ kèo với ông chủ, tìm cách hòng để được giảm giá, chỉ mười bông thôi mà tính lời làm gì. Ông chủ lắc đầu khinh thường:

- “Tôi ra giá đó là giá thực.”

- “Cháu ... cháu chỉ mang có một trăm năm mươi đồng.”

- “Cô có thể mua màu đỏ. Mẫu đơn màu đỏ rẻ hơn.” – Ông ấy khuyên.

- “Dạ cho hỏi ... màu đỏ và màu trắng, loại nào thơm ngon hơn ạ?”

- “Đều là mẫu đơn, mỗi loại một mùi.” Ông chủ liếc sang cô một cái.

- “Cháu muốn nói ... cháu muốn nói đến lúc ăn ấy.”

Ông chủ càng nhìn cô quái lạ hơn, nhưng vẫn đáp lại cô bằng thái độ chuyên nghiệp:

- “Từ Hy thái hậu thích ăn mẫu đơn trắng, nghe nói mùi vị rất ngọt.”

- “Xin cho cháu bảy bông mẫu đơn trắng đi.”

Hết cách rồi, đành giao tiền ra thôi. Cô chọn bảy bông mẫu đơn vừa chớm, ngâm ở nhà một đêm, sáng sớm thức dậy là vừa hay nở rộ. Tìm mọi cách giữ cho hương hoa thật ngọt ngào, tươi mới, như thể đang nâng niu một pho tượng Phật trong tay. Trên chuyến tàu điện ngầm buổi sớm, vì hoa cô phải chen chúc sau cùng, cửa kính của toa tàu vừa hay khép lại ngay sau lưng cô. Có mấy người đàn ông lấn cô, cô gồng mình chống lại, nhưng dù sao hơi thở của con người cũng không trong lành. Bước ra khỏi tàu điện ngầm, người tiêu tụy, hoa cũng héo rũ đi ba phần, vài cánh hoa bị lật lên. Bì Bì đánh phải vào nhà vệ sinh, lấy ít nước vẩy lên hoa. Xe buýt ngược lại không đông lắm, vì mấy biệt thự ở đây, hầu như nhà nào cũng có xe hơi riêng. Vừa xuống xe, một chị béo chen ra trước cô, tay vung lên một cái, thế là rụng mất một bông, chưa kịp nhặt lên, đã bị người khác dẫm cho một dẫm.

Đến khi đến được số 56 phố Nhân Đình, chỉ còn lại sáu bông.

Sáu bông cũng được thôi. Lục lục đại thuận.

Bì Bì không nhớ rõ lắm cảnh tượng khi lần đầu tiên mình đến đây một năm trước. Dù rằng, rất nhiều chuyện xảy ra khiến cô còn kinh sợ đến giờ. Vẫn là tứ hợp viện yên tĩnh, cánh cổng sơn son cổ xưa, trời lặng gió, có thể thấy được những đốm gì trên chiếc chuông gió sắt. Một gốc Bách xanh biếc vươn lên che đi nửa mái đình. Có một điều khác biệt, đó là cánh cửa không khóa. Hôm nay chủ nhân có nhà.

Nhìn một vòng xung quanh, không tìm thấy chuông, cô đành vỗ nhẹ lên vòng đồng trên cánh cửa.

Một lát sau, cô nghe thấy tiếng bước chân. Ngay sau đó cánh cửa được mở ra.

Một mùi hương quen thuộc ập đến, cô xem bó hoa như tấm chắn, đem chúng che trước ngực, cất lời:

- “Chào.”

Mấy tháng không gặp, khuôn mặt Hạ Lan Tĩnh Đình hơi hốc hác, chiếc sơ mi đen khiến cho thân hình càng thêm cao gầy, rần rờ. Anh không đeo kính, khuôn mặt thật đẹp, đôi mắt đen trong rỗng vô định, gương mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào, hệt như không nhận ra người đứng trước mặt mình là ai.

- “Là em, Quan Bì Bì.” – Cô bổ sung thêm.

Anh gật đầu, mặt lộ vẻ hơi kiêu ngạo.

Ồ, Tế ti đại nhân vẫn còn đang giận. ...

Thật ra thì, kiêu ngạo vốn là một trong những tính cách của Hạ Lan Tĩnh Đình. Bì Bì cảm thấy, trên mặt anh không ít thì nhiều vẫn luôn chung ra cái vẻ cao ngạo, ngông nghênh. Khi giao tiếp với người khác, lúc nào cũng dè dặt, nghiêm túc, lãnh đạm, khi nói về công việc lại càng thận trọng kín đáo, đầy bí ẩn. So với vị anh hùng giàu tình cảm trong câu chuyện của Tô Mi quả là một trời một vực.

Thấy anh hồi lâu không lên tiếng, Bì Bì đành dụ dỗ tiếp:

- “Dạo này khỏe không? Xin lỗi vì công việc của em xảy ra vài chuyện ngoài ý muốn, em ... em đổi việc ... mọi thứ đều mới mẻ ... cần phải có thời gian làm quen ... vì vậy không thể liên lạc với anh.”

Bì Bì định thêm vào một câu nữa – “Kỳ thật em rất nhớ anh”. Nhưng thấy buồn nôn quá, đành xóa ngay ra khỏi đầu.

- “Em mang theo hoa?” – Anh hỏi.

Cô vội ấn bó hoa vào tay anh:

- “Mẫu đơn trắng đó, thích không?”

Mắt anh khê động, thái độ hơi nghi ngờ:

- “Em ... tặng hoa cho anh?”

- “Không ... không được sao?”

Cô bị khí thế hùng hổ của anh đàn áp, bắt đầu căng thẳng, nói chuyện cũng nói cà lăm.

- “Anh.. anh không thích sao? Chẳng phải anh nói muốn biết trông mẫu đơn nở rộ dưới ánh mặt trời thế nào sao?”

Mặc kệ anh có nhìn thấy hay không, cô chỉ lên trời, rồi chỉ vào hoa:

- “Hiện giờ, trên đầu có mặt trời chói chang, mẫu đơn cũng đã rộ ràng, nào, chính là trông như thế này, anh cảm nhận đi.”

Anh nhẹ nhàng ngắt xuống một cánh hoa, dùng tay mân mê, bỏ vào miệng từ từ thưởng thức.

- “Mùi vị ngon không?”

- “Rất ngon.” Anh đáp.

- “Hạ Lan, anh có thể trả lại mái tóc cho em không?” – Cô khẩn thiết nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Lời Cầu Hôn Không Giống Ai

Phần 1 Mặc dù không nhìn thấy gì, nhưng anh có cách để cô biết trái tim anh luôn hướng về cô. Dường như trong ánh mắt hư vô có một lực hút vô hình đang ẩn náu, giống như một lỗ đen nối kết với một vũ trụ khác vậy. Trái tim cô đã vô tình trượt vào lỗ đen ấy.

Vừa nói xong đã hối không kịp.

Bi Bi hơi xấu hổ, cô chột dạ đưa mắt trộm nhìn Hạ Lan Tĩnh Đình, hy vọng anh là người rộng lượng không thêm so đo với cô.

Tế ti đại nhân vẫn an nhiên tĩnh tại, một tay thọt vào túi quần trông rất thanh thản, rất thoải mái.

- “Em đến không đúng lúc,” – anh nói, – “Anh đang chuẩn bị đi du lịch. Em có thể chờ thêm một thời gian nữa không?”

- “Đi du lịch? Đi ... đi bao lâu? Khi nào thì về?”

- “Nếu thuận lợi, chắc khoảng ba bốn tháng gì đấy.”

Hai tháng nữa thôi Bi Bi phải thi rồi. Ôn tập không phải là vấn đề. Vấn đề là trong hai tháng này, cô phải đến gặp giáo sư Chu lần nữa.

Cô lo lắng, trong lời nói mang theo ngữ điệu khẩn cầu rõ rệt:

- “Có thể lùi lại mười ngày được không?”

Cô nhớ Hạ Lan đã từng nói, nếu chữa bệnh, mười ngày là có thể làm cho tóc cô mọc lại. Cô chỉ cần mười ngày này thôi.

- “Rất xin lỗi, anh đã mua vé máy bay, việc làm ăn là quan trọng, chiều nay sẽ lên đường.”

Sợ cô không tin, anh lấy trong túi ra hai chiếc vé máy bay in có dấu đóng, hươ hươ trước mặt cô.

Cô liếc nhìn qua ngày tháng, quả thật là ngày hôm nay.

Cô chưa kịp lên tiếng đáp, bỗng có tiếng bước chân vang lên phía bên kia vườn hoa.

Rất nhẹ, rất nhỏ, kèm theo một mùi hương thanh lịch.

Cô thật không hiểu, tại sao mấy vị hồ ly này lại thơm thế, thơm đến nỗi lấn át cả mùi hương của một bình hoa đầy. Bi Bi nhu nhu mũi, nghiêng đầu sang nhìn vào trong, thấy bên hành lang có một người phụ nữ xinh đẹp đang khoanh tay đứng bên cây Đò Mi nhìn ra, trông đáng đáp mảnh khảnh, trên người mặc một chiếc sườn xám vải sa mỏng có in hoa, giống như Hoa Lan sơn cốc [1]. Cô ấy nhìn thấy cô, vẫn bình thản như khói sóng xao nhẹ trên hồ mà thong thả hỏi:

- “Tĩnh Đình, có khách sao?”

[1] Hoa Lan trong sơn cốc đẹp và rất hiếm, thường dùng để ví von phẩm chất thanh cao.

- “Ừm.” – Anh lên tiếng đáp.

- “Sao lại đứng ngoài cửa, mau mời người ta vào nhà uống tách trà.” – Cô ấy nói thêm, – “Em đi pha trà.”

Bóng người đi về phía bếp.

Bì Bì cảm thấy như đầu mình bị ai đó giáng cho một cú, cứ đứng như trời trồng, hồn bay phách lạc, hoặc như đang đứng ngắm cảnh trên chóp núi, bỗng nhiên động đất nổi lên, núi rầm một cái – sụp xuống.

May mà Hạ Lan không thấy vẻ mặt này của cô.

- “Cô ấy là Thiên Hoa.” – Anh giải thích, – “Một người bạn của anh. Lần làm ăn này cô ấy cùng đi với anh.”

Thiên Hoa.

Bì Bì đương nhiên nhớ cái tên này.

Buổi party ở hồ Quan Âm hôm đó, Hạ Lan không mời Thiên Hoa, bạn cô ấy bất bình nên đã nói vài câu xúc phạm cô không phải sao.

Nếu làm ăn thuận lợi, họ sẽ ở bên nhau đến ba bốn tháng.

Nếu không thuận lợi thì ...

Trong nhất thời, lòng dạ Bì Bì rối bời.

Chẳng phải trên thực tế, cô luôn có cảm giác sợ hãi với Hạ Lan sao? Bây giờ cuối cùng anh đã có bạn gái, Hồ ly đại tiên sẽ buông tha cho cô, đây không phải chuyện đáng vui mừng sao?

Càng phân tích càng rối rắm, cô cắn môi, ngẩng mặt lên hỏi:

- “Hạ Lan, anh muốn đi đâu?”

- “Đi Tây An, thêm vài nơi khác nữa.”

- “Em có thể đi với anh không?” – Cô bỗng hỏi.

- “Em? Muốn đi cùng anh?” – Anh có một sự nghi ngờ nghiêm trọng, – “Không thể nào? Anh nhớ em từng nói, em đối với anh ngoài căm ghét ra chỉ còn oán hận.”

- “Em đang cố đứng dưới góc độ của anh để hiểu vấn đề, điều này ... điều này dù gì vẫn cần một quá trình, phải không?” – Bì Bì đáp một cách dè dặt.

- “Nói vậy, giờ thì em có thể hiểu rồi?”

- “Hiểu rồi. Thật ra anh làm vậy, cũng không có gì sai. Chẳng phải em cũng thường xuyên ăn thịt gà ở KFC sao? Em cũng chưa từng thử hỏi liệu gà có cảm nhận thế nào đấy thôi. Nếu hỏi, bây giờ trông thấy thịt gà em cũng chẳng dám ăn.” – Cô đầu hàng vô điều kiện: – “Cho em đi Tây An với anh, anh bảo em làm gì cũng được.”

Anh cau mày, đang tự hỏi xem cô ấy nói vậy là có ý gì:

- “Thật sao?”

- “Thật!”

Bì Bì nghĩ thầm, Hồ ly đại tiên có thể bắt cô làm gì chứ? Chắc là theo anh đi bàn chuyện làm ăn, ăn bữa cơm, uống tí rượu, làm nền cho anh. Đại tiên ngoài việc mắt không nhìn thấy, cần phải có người chăm sóc, giúp anh mua vé, dẫn đường ra thì còn có chuyện gì nữa ... Bì Bì cho rằng, những chuyện này mình đều có khả năng gánh vác được.

Hạ Lan chậm rãi nói:

- “Bì Bì, em đã biết mọi chuyện trên đời này đều có cái giá của nó, xin Tề ti đại nhân làm việc, giá phải trả hiển nhiên rất cao.”

- “Phải, phải” Bì Bì gật đầu, “Không phải anh nói đi làm ăn ư? Em có thể làm chân chạy việc cho anh, em có thể dẫn đường cho anh, em có thể cầm túi cho anh, em có thể ...”

Anh lắc đầu, điệu bộ cứ như một bậc phụ huynh đang yêu thương sửa lỗi ngữ pháp cho con gái:

- “Xin Tề ti đại nhân làm việc, không phải em nói em có thể làm gì, mà là anh nói anh muốn gì.”

Bì Bì bị lời nói của anh làm cho bối rối:

- “Anh ... anh muốn gì?”

Anh hướng ánh mắt trống rỗng về phía gương mặt cô, như đang tìm kiếm vị trí ánh mắt cô:

- “Bì Bì, anh muốn em lấy anh.”

- “Hả?”

- “Anh cảm thấy em cũng thích anh?”

- “Hả?”

Đây là phương cách bày tỏ của Hồ tiên đại nhân đấy ư?

Não bộ Bì Bì rỗng tuếch, ngẩn người thật lâu mới lắp bắp nói:

- “Anh ... Tề ti đại nhân. ... Anh đang cầu hôn em sao?”

Mới vừa còn công thành đoạt đất, chớp mắt một cái đã thành quân vương mất nước. Bì Bì thấy tổn thất lớn quá rồi, sầu nào tới nỗi chỉ muốn đánh vào đầu mình một cái.

- “Có thể không?” – Anh đột ngột dúi lại bó mẫu đơn vào tay cô, trong đôi mắt đen lầy sâu thẳm lóe lên một thứ ánh sáng lấp lánh nào đó.

Bì Bì muốn nhìn xem thứ ánh sáng trong veo lấp lánh đó là gì, mở to mắt trộm nhìn vào mới phát hiện ra đó chính là cái bóng của cô.

- “Hả? Anh vừa nói gì?” – Cô không tin vào tai mình.

Bó mẫu đơn đang ở trong tay, trĩu nặng, cô nhận cũng không được, mà không nhận cũng không được.

- “Bì Bì, em sẽ lấy anh chứ?”

Anh cầm lấy một bàn tay cô, đặt nó lên trước ngực mình, nhắm mắt lại, thì thầm:

- “Đừng từ chối anh, được không?”

- “Em không”

Anh chợt mở mắt ra, cổ tay đột nhiên siết chặt.

Xương tay “Rắc” một tiếng, Bì Bì hét lên:

- “Đừng có bóp tay em!”

Anh chán chường buông tay:

- “Xin lỗi, anh không cố ý. Anh chịu đã kích nên có phản mất kiểm soát ...” – Rồi anh thờ dãi trông thật rầu rĩ.

- “Em có đã kích anh đâu.” Bì Bì nói.

- “Chẳng phải em vừa trả lời không đấy sao?”

- “Ý em là, em không từ chối ... lấy anh.” – Cô nói tiếp, – “Anh có thể tạo cho em một mái tóc gọn sóng không? Thế thì sau này em chẳng cần uốn tóc nữa.”

Cô nở nụ cười đắc ý, trêu anh, có chút hả hê.

Sau đó, đầu cô bị anh giữ lấy:

- “Bì Bì, vào những lúc thế này, đem Tề ti đại nhân ra đùa giỡn, anh ta thật sự nổi giận có thể ăn luôn em.”

Rồi anh đưa tay hơi nâng cằm cô lên, buộc cô phải đối mặt với mình:

- “Nếu em không muốn, xin cứ nói thẳng ra, anh không ngại việc em nói thật.”

Mặc dù không nhìn thấy gì, nhưng anh có cách để cô biết trái tim anh luôn hướng về cô. Đường như trong ánh mắt hư vô có một lực hút vô hình đang ẩn náu, giống như một lỗ đen nối kết với một vũ trụ khác vậy.

Trái tim cô đã vô tình trượt vào lỗ đen ấy, cô không biết phải nói gì hoặc đồng ý điều gì. Chỉ cảm thấy chính mình đang lặp lại một lời hứa nào đó. Khuôn mặt này như đã từng quen biết, còn cực kỳ thân thiết. Cô đã từng giao phó mọi thứ cho anh, vì vậy không có gì phải lo lắng.

- “Không đâu, nào có không muốn đâu.” – Cô nói. Tay cô vẫn còn đặt trên ngực anh, cảm giác được tim anh đang đập rất nhanh, Tế ti đại nhân rất hiếm khi kích động như vậy.

Anh đứng đó thật lâu, im lặng, bất động, như thể đang bị lạc vào một thời không nào khác.

Vòi tưới cỏ tự động bắt chọt phun ra một làn sương, tiếp đến, vô số tia nước li ti bắn tung tóe khắp nơi, anh không lường trước được, nhưng theo bản năng xoay người, cản những bọt nước thay cô.

Anh lấy lại tinh thần, đưa tay khẽ vuốt ve khuôn mặt cô, từng chút từng chút một, cứ như đang nhận biết một pho tượng nào đó, dịu dàng nói:

- “Anh vào giải thích đôi điều với Thiên Hoa, sau đó tiễn cô ấy về.”

Anh lấy trong túi ra một mảnh giấy và một chiếc thẻ từ:

- “Đây là vé máy bay, đây là thẻ ngân hàng, trước hết, em gọi cho công ty du lịch hủy vé máy bay của Thiên Hoa, rồi đến thư phòng dùng máy tính của anh, lên mạng đặt lại vé. Được không?”

- “Được.”

Phần 2 Cô thứ nhất không thất thân, thứ hai không chữa trước, thứ ba không phải nhân tình, một thiếu nữ mới lớn thuần khiết từ đầu tới chân không tì vết như cô, sao có thể đi đăng ký kết hôn một cách lén lút như thế được?

Thư phòng nằm kế bên phòng ngủ, có cửa sổ rộng kéo dài từ sàn đến trần nhà mở ra phía vườn hoa. Đây có lẽ là căn phòng Hạ Lan sử dụng nhiều nhất trong ngày. Bên cạnh giá sách có một chiếc ghế bành trông thật thư thái dễ chịu, dưới nền trải một tấm thảm hình tròn, một chiếc đèn sàn theo phong cách giả cổ chiếu đến từ phía sau. Trên bàn trà kế bên trái có một quyển sách chữ nổi dày cộm, trong sách có ghim mấy cái kẹp giấy bằng nhựa ngoại cỡ. Hạ Lan Tĩnh Đình thích dùng mấy chiếc kẹp giấy bự đủ mọi sắc màu này làm thẻ đánh dấu sách, thói quen này ngay từ đầu đã dễ dàng bị Bì Bì phát hiện ra. Cô đứng trong thư phòng một lúc mới nhìn thấy chiếc máy tính trên bàn làm việc đang để mở. Màn hình đang ở chế độ chờ, một quả bóng sắc sỡ đang nhảy lên nhảy xuống trong màn hình. Bì Bì nhanh chóng bật máy vào mạng đặt lại vé máy bay, chột nghe có tiếng bước chân vang lên ngoài cửa.

Hạ Lan Tĩnh Đình đã quay lại.

- “Đã đặt xong vé máy bay rồi.” – Cô vội nói.

- “Nhanh vậy à?” – Trong đôi mắt luôn bình thản, lạnh lùng của anh lúc này lại đang hàm chứa nét cười, tầm mắt lướt qua gương mặt cô, – “Anh đang định nói, anh quên đưa mật mã thẻ cho em”

Mặt cô trắng bệch:

- “Mật mã?”

- “Hệ thống không yêu cầu em điền mật mã sao?”

- “..... Có yêu cầu.”

Đúng vậy, hệ thống có yêu cầu cô cung cấp mật mã, cô chẳng cần suy nghĩ liền điền ngay vào một dãy số, lập tức đúng luôn. Cả quá trình diễn ra quá nhanh, cô lập tức tiến hành đổi vé, chẳng kịp nghĩ gì nhiều. Bây giờ nhớ lại, cái cô điền là mật mã của chính mình, vậy mà lại giống hệt mật mã của anh.

- “Hà ...” – Cô hít mạnh một hơi, suýt nữa đã nhảy cẫng lên: “Hạ Lan, anh là nhà ngoại cảm à? Hay là anh biết thuật đọc suy nghĩ người khác?”

- “Không phải.”

- “Trong ví em có bao nhiêu tiền?”

- “Anh không biết. Sao nào, lẽ nào muốn anh cho em vay tiền?” Anh tựa người vào cửa, nở một nụ cười thần bí, – “Chỉ có thể nói là do chúng ta tâm ý tương thông.”

Bì Bì nhìn anh, hơi dờ khóc dờ cười. Dù có rất nhiều bạn cấp 2 đã lập gia đình, cũng có vài người đã có con, nhưng Bì Bì luôn cho rằng mình không thuộc về hàng ngũ đó. Sống bên cạnh Gia Lân mười mấy năm, ngay cả mùi vị bạn gái chính thức như thế nào cũng chưa từng nếm trải; mà Hạ Lan Tĩnh Đình – người đang đứng trước mặt cô đây – gần như chỉ là một người xa lạ, mới gặp mấy lần đã bàn đến chuyện cưới xin, cả đời cô chưa bao giờ sống buông thả như vậy. Nghĩ đến đây, trong đầu cô lập tức xuất hiện hai từ: chạy trốn. Cô cần tìm một nơi để bình tĩnh lại.

- “Em phải về nhà để chuẩn bị một ít hành lý.” – Cô nói, – “Chúng ta gặp nhau ở sân bay, thế nhé?”

- “Không được.” – Anh lắc đầu, trong khi vрон tay ra chặn cửa lại, – “Em phải ở lại với anh.”

- “Tại sao?”

- “Em phải quan tâm đến anh.” – Anh lần đến nắm lấy tay cô đưa lên môi mình khẽ hôn.

Vệt nắng chiếu xuống in hằn một vằn bóng quanh hốc mắt anh. Bì Bì cảm thấy, nếu nhìn từ góc độ này trông anh rất giống một người mù thật sự. Anh vuốt ve bàn tay, vân vân từng ngón tay của cô.

- “Em phải coi chừng anh, bằng không anh sẽ làm điều xấu.”

Tề ti đại nhân buồn nôn quá đi – Bì Bì nghĩ. Bất giác lui người về sau trốn tránh lại bị anh kéo vào lòng.

Hơi thở đàn ông nồng đậm. Bì Bì nhìn lên, cảm giác được bờ môi anh đang sát tới sát lui trên trán mình. Mấy sợi râu lún phún châm chích khiến cô ngửa ngửa. Bì Bì rất là ghen tị, dù chỉ cho cô mượn mấy sợi râu ấy làm tóc vài ngày thôi cũng tốt lắm rồi! Chỉ ít sẽ không khiến cho vị giáo sư tính khí thất thường kia sinh lòng ghen tị cô.

Nụ hôn trượt qua trán, qua mày rồi dừng trên mi mắt, mang theo hơi thở nóng bỏng vương vất hương bạc hà ngọt ngào.

- “Ồ lại đi, được không? Hờ?” – Anh hỏi. Sợ cô không chịu nghe lời, anh đưa tay nắn lấy tai cô.

- “Ừm”- trong lòng cô hoa bay tán loạn, nhất thời không suy nghĩ được gì. Tâm trí bỗng chốc trôi tuột về thuở ban sơ của thời kì Chân Vĩnh. Đây như thể là hạnh phúc anh đã đợi từ rất lâu, đến rồi là phải hưởng thụ ngay chứ không nó sẽ bay vuột mất.

Sân bay là một không gian xa lạ biết bao! Có khi nào anh bị lạc không? Có khi nào bị lên nhầm chuyến không? Chuyện gì cũng cần người giúp đỡ cả, có cô bên cạnh mọi thứ chắc chắn sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

- “Được rồi.” – Cô đã mỉm cười, cố gắng xiết lấy tay anh thật chặt, để anh biết được sự tồn tại của cô.

Tay anh hơi run run, sau đó cả người cũng hơi run run.

- “Sao thế?” – Cô hỏi.

- “Cảm ơn em” – Anh nhẹ nhàng đáp, – “Em mãi luôn hào phóng với anh.”

Cô đi theo anh vào phòng khách, thấy trên bàn trà có một tách trà mới pha, hơi áy náy nói:

- “Đây là trà Thiên Hoa vừa pha à? Em uống một ngụm nhé, đúng lúc đang khát nước.”

- “Đừng uống.” – Anh giữ tay cô lại, bắt đầu cởi quần áo trên người cô.

Màn dạo đầu chu đáo khiến cô chưa hết bối rối, cơ thể trong tay anh, xương cốt bị anh giữ lấy, từng tất đều nhũn cả ra.

- “Thích không?” Anh hỏi.

Hai tay cô vòng lên cổ anh, chôn mặt trên vai anh hít thở khó khăn, khẽ lí nhí:

- “Rất thích.”

- “Thích mà lâu vậy mới đến tìm anh.” – Tề ti đại nhân dùng tay ngay đúng lúc cô đang vui vẻ nhất.

- “Đừng quần lấy anh nữa. Mặc quần áo vào, anh đi lấy trà cho em.”

Nhìn bóng lưng anh, Bì Bì lập tức mất phản ứng. Cơ thể đang đổ mồ hôi tức thì trở nên lạnh lẽo, sao lại có loại cảm giác bị biếm lãnh cung thế này. Cô phải cười một tên tính khí cứ biến đổi thất thường như thế ư?

Bì Bì nhón chân bước ra phía ngoài cửa sổ, trốn vào góc gọi cho Tô Mi:

- “Chị Mi Mi, chuyện chị kể hôm trước ấy, đã kể xong hết chưa ạ?”

- “Kể xong rồi đó.”

- “Còn về sau thì sao?”

- “Về sau gì?”

- “Lúc Thẩm Tuệ Nhan qua đời, mấy trăm năm nay, Hạ Lan Tĩnh Đình đã sống như thế nào?”

Đầu dây bên kia dường như thoáng ngạc nhiên:

- “Làm sao tôi biết được?”
- “Tề ti đại nhân chẳng lẽ chưa kết hôn sao?”
- “Chưa. Theo chị biết là chưa từng.”
- “Bên cạnh anh ấy có người phụ nữ nào khác không?”

Người phía đầu bên kia thoáng ngập ngừng:

- “Cái này thì lại ngược lại. Thịnh thoảng anh ấy cũng có đưa bạn gái đến các buổi Party, nhưng mỗi lần mỗi người khác nhau. Ngoài Thiên Hoa ra, những người còn lại chúng tôi chẳng nhận ra ai cả.”
- “Thế thì lần gần đây nhất chị trông thấy anh ấy đưa bạn gái theo là lúc nào?”
- “Để chị nhớ xem ... À, chắc là ba mươi năm trước đây. Là một cô bé rất đáng yêu, rất thuần khiết, rất bền lên then thùng, suốt buổi tiệc rất kiêu kì, nhìn bề ngoài còn chưa đến mười tám tuổi. Cơ thể cô bé hình như không được khỏe, bị gió thổi là ho liên tục, Hạ Lan chăm sóc cô ấy rất tỉ mỉ.”
- “Sau này thì sao? Sau này chị còn gặp lại cô ấy nữa không?”
- “Không gặp nữa.”
- “Chị có nhớ tên cô ấy không?”
- “À ... Cô ấy nói cô ấy tên Tống Di, sống ở Bắc Kinh. Là một người rất hòa nhã, cô ấy còn tặng chị một huy hiệu Mao Chủ tịch nữa đấy.”
- “Tống Di? Chị có xác thực cô ấy cũng là người của tộc hồ không?”
- “Điều này ... vốn dĩ chị luôn tin chắc như thế. Nhưng nếu em đã không phải người trong tộc, cô gái kia cũng có thể không phải. Vì trên tay cô ấy cũng đeo Mị châu của Hạ Lan, trên người cũng có mùi hương của anh ấy, chỉ dựa vào bản thân chúng tôi thì không phân biệt được.”

Bì Bì nghe thấy có tiếng động bên trong, vội hỏi một câu cuối cùng:

- “Chị Mị Mị, thế chị có biết Hạ Lan thích điều gì nhất không?”

Phía bên kia điện thoại ngưng lại một chốc mới trả lời:

- “Tề ti đại nhân ư, dĩ nhiên thích nghi thức nhất rồi.”

Nghi thức? Nghi thức gì? Bì Bì không thể hỏi thêm nữa, tiếng bước chân đã đến gần, cô nói:

- “Hôm khác lại nói tiếp” – rồi vội vàng vàng cúp máy.

Quả đúng là Hạ Lan Tĩnh Đình đang bưng một khay trà bước vào phòng, anh đi về nơi cô đang đứng rồi đưa tách trà vào tay cô một cách chuẩn xác:

- “Mới nhận được điện thoại của sân bay, chuyến bay của chúng ta bị trễ hai tiếng.”

Vé máy bay được đặt vào hai giờ chiều. Bì Bì xem đồng hồ, giờ mới có chín giờ sáng. Liên nói:

- “Em vẫn nên về nhà một chuyến, trước khi đi du lịch xa dù sao cũng phải tắm rửa thay quần áo chứ.”

Hạ Lan Tĩnh Đình ngẫm nghĩ rồi gật đầu:

- “Cũng được, nếu đã về nhà thì tiện thể lấy sổ hộ khẩu luôn vậy.”
- “Sổ ... hộ khẩu?” – Cô ngạc nhiên: “Lấy sổ hộ khẩu làm chi? Đi máy bay chỉ cần có chứng minh thư là được rồi mà.”

Anh ngồi xuống chiếc ghế bành trước mặt cô, bức rèm màu xanh biếc chỉ được cuốn lại một nửa, ánh sáng chiếu vào một bên má, in bóng lên bức tường màu kem nhạt tạo thành một viên bóng mờ mờ xinh đẹp. Đôi mày anh giãn ra, tay anh đang vuốt ve hoa văn chạm khắc trên thành ghế, lặng im trong giây lát rồi thản nhiên đáp:

- “Thời gian chờ vẫn còn lâu, đâu thể phung phí như thế được? Chẳng bằng chúng ta đi đăng ký thôi.”

Đăng ký!

Đầu Bì Bì sắp nổ tung:

- “Đăng ký gì?”

Người ngồi trên ghế bành tỏ thái độ vô cùng kinh ngạc, rõ ràng không vui trước câu hỏi của cô:

- “Tất nhiên là đăng ký kết hôn.”

Bi Bi bất giác đưa tay sờ vào cằm mình. Hôm nay quả là quá nhiều kinh ngạc, cảm động là có hơi mỏi rồi.

Hóa ra Tế ti đại nhân thích nghi thức thật, thích nghi thức chính là thế này à?

Đây cũng nhanh quá đấy nhỉ? Chưa thẳng đường đã lo nhập thất là sao [1], trong lòng Bi Bi than thầm không thôi, kêu gào không thôi, ôi trời ơi, ôi cha ơi, ôi mẹ ơi.

[1] Chưa thẳng đường đã nhập thất: trong ngôi nhà Trung Quốc thời xưa, bước vào đầu tiên phải đi qua Tiền đường (tựa như phòng khách) rồi mới vào phòng trong. Ở đây ý bảo việc bỏ qua giai đoạn.

Bằng lòng lấy là một chuyện, nhưng kết hôn lại là một chuyện khác, Bi Bi luôn cho rằng giữa hai chuyện này phải có một quá trình rất ư là dây dưa, rất ư là dằng dặc. Nói một cách cụ thể trong trường hợp này, đó là phải gầy dựng một nền tảng tình cảm vững chắc với Hạ Lan Tĩnh Đình trước đã. Bởi vì Bi Bi chưa bao giờ nghĩ tới chuyện, trọn đời này ngoài Gia Lân ra cô còn có thể gả cho một người khác. Do đó cô vẫn chưa sẵn sàng để kết hôn với bất cứ một đàn ông nào mà người đó lại không phải là Gia Lân. Gia Lân đã không cần cô thì dù cô có lấy ai thì cũng là lấy thôi, tất nhiên chẳng thể quá kén chọn. Điều này cũng vừa hay minh chứng cho việc tình yêu của một người không thể chịu đựng nổi đã kích, bị đã kích người ta sẽ dễ dàng xem hôn nhân như trò đùa. Không đúng sao? Nếu cô không quá mức bừa bãi như thế, thì sao ngay cả hồ tiên cũng đồng ý lấy chứ. Chưa bàn đến việc môn có đáng hộ có đối hay không, thì đồng sự tình này cũng đã là một mớ hỗn độn rồi.

Thế là Bi Bi lại phiền muộn, vừa dậm chân vừa gào lên:

- “Này! Hạ Lan Tĩnh Đình, sao em càng nhìn càng thấy anh giống một tên lừa đảo thế hả.”

- “Sao anh lại giống một tên lừa đảo?”

- “Anh có biết chút gì về văn hóa của loài người không? Kết hôn là chuyện của riêng hai người chúng ta thôi sao? Cho anh biết, đó là chuyện của cả một đồng đồng người. Em phải hỏi ý kiến cha em, mẹ em, và bà nội em. Anh phải tìm trường bồi tới nhà cầu hôn, rồi bàn bạc ngày giờ tổ chức hôn lễ, đãi khách, mời rượu, náo động phòng, lại mặt ... Một chuyện trọng đại như vậy, sao có thể qua loa đại khái được!”

Tất cả sự hiểu biết về hôn lễ của Bi Bi đều xuất phát từ những ngày sống ở nhà máy của cô. Trong mấy năm nay, những thân bằng quyến thuộc, bạn bè thăm giao đã kết hôn bên cạnh cô đâu có thiếu. Dù là ai đi nữa, đám cưới họ đều đóng trống khua chiêng giương cờ kéo phướn, vô cùng tung bừng náo nhiệt, từ lúc lên kế hoạch đám cưới đến lúc hoa cưới được ném đi cũng phải mất đến vài tháng, có nhiều chú rể quá bận rộn, đến ngày cưới thì hoàn toàn kiệt lực phải nhập viện để truyền dịch hồi sức. Cặp nào mà đại khái nhất, dù không làm lễ cưới cũng đi Lệ Giang hưởng tuần trăng mật. Bi Bi càng nghĩ càng thấy mọi chuyện rối rắm, phức tạp. Cô thứ nhất không thất thân, thứ hai không chửa trước, thứ ba không phải nhân tình, một thiếu nữ mới lớn thuần khiết từ đầu tới chân không tí vết như cô, sao có thể đi đăng ký kết hôn một cách lén lút như thế được?

Thêm nữa, Hạ Lan Tĩnh Đình lại chẳng phải Đào Gia Lân, nếu là Đào Gia Lân thì Quan Bi Bi cô đây bỏ nhà theo trai còn hợp lý.

Thấy sắc mặt cô lúc hồng lúc trắng, Hạ Lan Tĩnh Đình rất có lòng tốt giải thích:

- “Chẳng có gì mâu thuẫn cả. Chúng ta đi đăng kí trước, sau đó em muốn thế nào thì làm thế ấy. Anh cam đoan sẽ nghe theo em cả.”

Mặc anh có nói gì đi nữa, Bi Bi vẫn tiếp tục kể lể:

- “Anh cưới cũng phải chụp chứ?”

- “.....”

- “Phải mời phù dâu phù rể chứ?”

- “.....”

- “Phải có tuần trăng mật nữa chứ?”

- “.....”

Bi Bi càng nghĩ càng thấy nhiều việc, tự dưng trong lòng nổi cơn tanh bành:

- “Còn một việc nữa em chưa có hỏi đến lịch sử hôn nhân của anh đâu, đây là lần kết hôn thứ mấy của anh rồi? Chắc là hơn mười lần rồi nhỉ!”

- “Anh chưa kết hôn.”

- “Thật không? Anh đã hơn chín trăm tuổi mà chưa kết hôn, dẫu chỉ là cái cây thì chắc nó cũng kết hôn rồi!”

- “Anh vẫn còn là xử nam.”

Bì Bì choáng, nuốt nước miếng cái ực, ừ ừ nói:

- “Chẳng trách công lực anh cao thế, hóa ra là luyện đồng tử công à.”

- “Thế nên anh mới muốn đăng ký ngay hôm nay.” – Hạ Lan Tĩnh Đình đáp, – “Khó khăn lắm em mới nhận lời anh, lỡ như em đổi ý thì anh sẽ thảm lắm thay.”

- “Đôi ý? Không thể có chuyện đó! Em nói lời giữ lời. Hạ Lan Tĩnh Đình, em sẽ lấy anh nhưng không thể nào lấy một cách tùy tiện thế này. Cứ cho là tùy tiện thế này! Anh cũng phải kiên nhẫn hơn!”

Cô đang định ca một bài phát biểu hùng hồn nữa, nhưng cái người trước mặt đột nhiên đứng dậy, đưa tay kéo cô ôm vào lòng, thì thầm:

- “Bì Bì, hơn chín trăm năm rồi, đây là lần đầu tiên anh có cơ hội làm chồng hợp pháp của em. Anh vẫn chưa đủ kiên nhẫn sao? Em có thể nghĩ cho lòng anh không?”

Mặt ngọt chết người gì chứ, hen đẹp như mơ gì nào, chẳng phải chính là đây sao. Bì Bì đã bị giọng nói của anh mê hoặc:

- “Không phải người ta đã bằng lòng lấy anh rồi ư ...”

Đột nhiên giọng nói đầy mê hoặc trở nên rất cương quyết:

- “Em phải kết hôn với anh ngay bây giờ. Ngay lập tức. Một phút cũng không thể dèi được.”

Họ đón taxi quay về nhà Bì Bì, không có ai ở nhà, cả bà nội cũng đã đi chợ mua đồ ăn. Bì Bì mang cái mặt đen sì đi lấy trộm sổ hộ khẩu, rồi cùng Hạ Lan Tĩnh Đình đi đến văn phòng đăng ký kết hôn trong tiểu khu.

May mắn là tuy hôm nay là thứ hai, nhưng không có quá nhiều người xếp hàng.

- “Anh không sợ bị kiểm tra sức khỏe à?” – Trong lòng Bì Bì đang rất lo lắng, lời nói để lộ sự rối rắm, – “Nếu lỡ người ta kiểm tra thấy anh chỉ là một con ...”

- “Hiện giờ không kiểm tra sức khỏe nữa. Anh có một người bạn vừa mới kết hôn trong tuần này. Cậu ta nói, chỉ cần chứng minh chúng ta không có quan hệ huyết thống trực hệ, không có quan hệ huyết thống trong vòng ba đời là được rồi.” – Hạ Lan Tĩnh Đình mỉm cười trả lời rất rành mạch.

- “Đĩ nhiên chúng ta không có quan hệ huyết thống rồi, đừng nói là ba đời, đến cả ngàn đời cũng không có.” – Bì Bì cười nhạt. Nụ cười chưa kịp tắt đã bị Hạ Lan Tĩnh Đình che miệng lại:

- “Coi nào, cái nhau trước cửa phòng đăng ký kết hôn là điềm xấu đấy, phải không?”

- “Em vẫn chưa nói cho ba mẹ biết ...” – Bì Bì bung mặt rung rung, – “Họ mà biết nhất định sẽ giết em.”

- “Sao lại giết em, cùng lắm là giết anh thôi.” – Người nào đó thân nhiên cười khúc khích.

Nhân viên trực bàn phát cho họ hai bảng khai:

- “Hai người điền vào đây.”

Bì Bì hích hích khủy tay Hạ Lan Tĩnh Đình:

- “Chúng ta phải điền vào bảng khai.”

- “Bảng khai gì?”

- “Đơn xin đăng ký kết hôn.”

- “Vậy thì điền thôi.”

Bì Bì nhận lệnh, lấy giấy tờ của hai người ra, điền vào đơn rất nhanh gọn. Cũng đã ký xong phần có chữ ký của mình mới nhớ ra Hạ Lan không nhìn thấy, làm sao kí tên được bèn hỏi:

- “Đã điền xong đơn rồi, cần em kí thay anh luôn không?”

Hạ Lan Tĩnh Đình rất nghiêm túc lắc đầu:

- “Kí tên vào đây là chuyện rất quan trọng, là chuyện liên qua đến hạnh phúc cả đời của anh và em. Sao có thể kí thay chứ? Không được, tuyệt đối không được.”

Lòng tốt lại bị người ta xem như lòng lang dạ thú. Bì Bì trợn mắt bực mình, đưa cho anh một cây bút, đặt tay anh vào chỗ cần kí tên.

Sờ sờ cây bút cô đưa, mày Hạ Lan Tình Đình đột nhiên nhủ lại:

- “Cho hỏi, đây là bút gì?”

- “Bút bi.”

- “Anh muốn bút lông.”

Cây bút bi này là chính cô đi mượn, cô nhìn xung quanh, đừng nói là bút lông, ngay cả bút máy cũng không tìm ra:

- “Ồ đây làm gì có bút lông chứ?”

- “Anh cần bút lông, còn cần một nghiên mực.” – Người nào đó vẫn giữ thái độ nghiêm túc mà nói.

Bì Bì tức giận trả lời:

- “Này, là chính anh hô hào muốn đi đăng ký đấy, anh đừng kiêu chuyên nữa, được không hả?”

- “Sao lại lớn giọng như vậy?”

- “Sao nhất định phải là hôm nay chứ?” – Cuối cùng cũng tìm được dịp để trút giận, Bì Bì lập tức hỏi vặn, – “Anh đã coi trọng hình thức như thế, vừa muốn bút loại này, vừa muốn mực loại kia, sao chúng ta không về suy nghĩ kỹ càng, mấy tháng nữa rồi quay lại?”

Cơ quan này chẳng qua chỉ là một văn phòng đường phố, diện tích rất nhỏ, lại chứa đến mười mấy người, mọi người trong phòng đều đổ dồn ánh mắt về phía họ.

Bì Bì không hiểu sao mình lại trở nên nóng nảy như thế, nhưng nghĩ tới chuyện này là không hạ giọng được. Cô tìm đến Hạ Lan rõ ràng chỉ muốn tóc mình mọc lại, vòng vo một hồi đột nhiên lại thành đồng ý lấy anh, chưa hết, còn đột nhiên đi đăng ký kết hôn. Lời yêu còn chưa nói, đột nhiên đã thành vợ người ta. Đợi đến khi tờ chứng nhận màu hồng kia vào tay, sự bảo đảm của pháp luật cũng có rồi. Lại phải âm ỉ đòi ly hôn. Bì Bì cảm thấy ngày hôm nay, Hạ Lan Tình Đình quả là được voi đòi tiên, còn mình lại hoàn toàn thảm bại. Bình thường cô không lớn mật cũng không thẳng thắn như vậy, ngoài trừ việc bị Hồ tiên đại nhân bỏ bùa, thì không còn lời giải thích nào khác.

Một người đàn ông trông bề ngoài như cán bộ viên chức đứng bên cạnh, đi sang giảng hòa:

- “Đừng nóng đừng nóng. Những lúc thế này rất dễ xúc động. Cô gái à, trong tiểu khu có một cửa hàng văn phòng phẩm, ngay con phố phía sau tòa nhà này thôi. Chắc chắn có bán bút lông, tôi đi mua giúp cô.”

Bì Bì chưa kịp cản, người đó đã ra khỏi cửa, chưa đầy năm phút sau đã mang về một cây bút lông và một lọ mực. Bì Bì trông thấy, đúng thật là “Nhất đắc các”. [2]

[2] Một loại mực tàu TQ

- “Ngại quá, phiền anh quá rồi. Bao nhiêu tiền vậy ạ, em gửi tiền lại cho anh.”

Bì Bì xấu hổ lấy tiền trong ví, người đàn ông kia xua lay lia lại:

- “Chẳng đáng là bao, cứ xem như tôi tặng hai người đi. Chúc tân hôn hạnh phúc!”

- “Vậy ... rất cảm ơn anh.” Bì Bì chân thành cảm ơn, thấy trên bút lông vẫn còn nhãn dán, Bì Bì đi đến bồn rửa sạch, rồi nhúng mực đưa cho Hạ Lan Tình Đình: “Kí tên đi, đại nhân.”

Tề ti đại kí tên mình một cách tao nhã.

- “Woa, chữ đẹp quá.” – Người đàn ông nọ cất lời khen.

Hạ Lan Tình Đình tháo kính xuống, nhìn anh ta đầy ý vị, thân nhiên đáp:

- “Cảm ơn anh.”

Người nọ trả lời một câu đừng khách sáo, rồi quay lại vị trí của mình.

Lúc này Bì Bì mới phát hiện ra, nơi anh ta đứng, phía trước có một tấm biển đề: “Nơi đăng ký ly hôn.” Cùng đến với anh ta là một người phụ nữ hơn hai mươi tuổi, trang phục rất thời thượng, chừng như là vợ anh ta. Người đàn ông đó rất khép nép cung kính với vợ, nhưng vợ anh ta lại tỏ ra rất xa cách.

Bì Bì nắm lấy tay Hạ Lan Tình Đình, nhẹ nhàng hỏi:

- “Lúc này sao anh lại nhìn chăm chăm vào anh ta? Rõ ràng người ta chỉ muốn giúp anh.”
- “Anh không làm chuyện gì xấu, chỉ là giúp cậu ta giải quyết một vấn đề trên cơ thể thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Tuần Trăng Mật Ngọt Ngào Phần 1

Tờ hôn thú đỏ chói.

Hình chụp chung rất chính chu, nam trái nữ phải, Hạ Lan Tinh Đình thì cười tươi roi rói, đầy hân hê thỏa mãn, còn Bì Bì bên cạnh, môi chỉ hơi cong lên mang tính tượng trưng, chẳng khác gì một cô dâu nhỏ đầy uất ức.

- “Mấy chụp hình hăng nào thế này? Sao không chụp được nguyên hình của anh gì cả? Ánh sáng cũng biết nói dối à?”
- “Nguyên hình của anh cũng khá là đẹp trai.” – Người nào đó nói không chớp mắt.

Trên máy bay, Hạ Lan Tinh Đình miễn cưỡng nuốt ve mặt lờ lững của đầu đóng, phá lệ uống những hai ly Whiskey.

Lúc anh ngà ngà say, Bì Bì thừa cơ hỏi:

- “Này, Hạ Lan, Tổng Di là ai?”
- “Sao em biết Tổng Di?” – Anh lập tức thanh tỉnh, – “Ai nói với em?”
- “Hỏi thăm được.”

Câu này đã chạm vào nỗi lòng tâm sự của anh, anh im lặng, hoàn toàn phớt lờ cô.

- “Này, em hỏi anh,” – Cô đẩy đẩy anh, “Tổng Di còn sống không? Bây giờ chắc cũng sáu mươi tuổi rồi? Anh không đến thăm cô ấy sao? Quan hệ giữa anh và cô ấy là gì? Hai người đã kết hôn chưa?”
- “Cô ấy qua đời rồi.” – Anh hồ hững trả lời.
- “Do bị bệnh à?” – Cô nhớ Tô Mi có nói cơ thể Tổng Di không được khỏe.
- “Đi bơi với bạn, bị nước cuốn.”
- “Thật xin lỗi...” – Cô nhỏ giọng, – “Chắc anh đau khổ lắm?”

Anh gạt đầu, nâng ly rượu lưng trong tay lên uống cạn.

- “Chuyện xảy ra bao nhiêu năm rồi?”
- “Hai mươi năm.”
- “Anh xem, nếu cô ấy kịp đầu thai, cũng sẽ lớn như em” – Cô cười, nụ cười chưa kịp tắt, mặt đã đông cứng lại như nuốt phải một con ruồi: “Chúa ơi!”

Cho đến khi máy bay hạ cánh, cảm xúc của cô vẫn chưa hết âm u, lúc bước đi không dám quay đầu lại nhìn, sợ rằng tự dưng có thêm một cái bóng đang sau. Hạ Lan Tinh Đình ôm vai cô, cười nói:

- “Mặt nghiêm như vậy để làm gì? Đừng suy nghĩ gì nhiều. Những người đó đều không liên quan đến em – Vốn dĩ em không biết họ.”
- “Họ đều là tiền kiếp của em à?”
- “Đúng vậy.” – Anh nửa cười nửa không trả lời, – “Nếu em tin có kiếp trước.”
- “Anh chưa từng kết hôn với bất cứ người nào trong những kiếp trước của em?”

Anh lắc đầu.

Đáp án này thật khiến người ta mở mang tầm mắt:

- “Tại sao.”

- “Bì Bì, em biết thế giới này lớn bao nhiêu không?”

- “Lớn lắm cũng chỉ là một quả địa cầu. Dù sao, em cũng không chạy được đến sao Diêm Vương, đúng không?”

- “Tóm lại, anh cần một khoảng thời gian rất dài mới tìm thấy em. Mỗi lần tìm thấy em đều đã chậm một bước. Em đã yêu người khác.”

- “Chẳng lẽ anh không có biện pháp ngăn cản sao?”

- “Bì Bì, em là một cô gái có ý chí kiên định.”

- “Em không phải người như thế, thật sự không phải thế. Ý chí phải như các bậc đế vương tướng lĩnh mới gọi là kiên định,” – Bì Bì phẩy tay phản đối, – “Em cực kì dễ xao lòng, thật đấy.”

- “Vậy là do anh thiếu sức hấp dẫn.”

- “Anh? Thiếu sức hấp dẫn?” – Bì Bì nhìn anh bằng ánh mắt không thể tin, – “Sao có thể thế được?”

Bì Bì nghĩ thầm, Tề ti đại nhân ngoại hình xuất chúng, phong độ ngời ngời, lại có người không phải lòng anh, lẽ nào vì anh là hồ ly? Không nghĩ thì thôi, nghĩ là buồn bực. Tại sao tất cả mọi người không phải lòng, riêng mình lại phải lòng? Chẳng lẽ cô chính là Oan đại đầu [1] trong truyền thuyết?

[1] Chỉ những người coi tiền như rác, hoặc dễ bị dụ dỗ.

- “Hoặc có thể nói, em càng chuyển kiếp càng ngốc đi, đến giờ đã ngốc đến độ tóm được dễ như trở bàn tay.” – Anh không cảm lòng được, xoa xoa cái đầu trọc lóc của cô, – “Anh phải cảm ơn Đào Gia Lân rất nhiều, nhất định cậu ta đã biến em thành như vậy.”

Xuống taxi, Hạ Lan Tĩnh Đình vào một khách sạn. Dọc đường, anh cho biết anh thông thuộc rất nhiều huyện thị ở Thiểm Tây, cũng từng đến Tây An nhiều lần. Bì Bì lại chưa từng tới đây. Nhà cô nghèo, từ bé đến lớn chưa bao giờ đi du lịch, thế nên lòng rất rạo rức.

Bì Bì luôn nắm tay anh, vì vậy Hạ Lan Tĩnh Đình không dùng gậy. Đến tiền sảnh khách sạn, Bì Bì đưa chứng minh nhân dân ra đang định đặt phòng, Hạ Lan Tĩnh Đình đột nhiên hỏi:

- “Xin hỏi ở đây có phòng cho tuần trăng mật không?”

Bì Bì lén véo tay anh, lại hung hăng lườm anh một cái.

Hạ Lan Tĩnh Đình không thêm đề ý đến cô, vẻ mặt như cười như không.

- “Tất nhiên là có.” – Nữ tiếp tân trả lời. – “Có điều, chúng tôi cần xem giấy chứng nhận kết hôn.”

Tờ giấy màu hồng được đưa ra, con dấu đỏ tươi, ngày tháng mới tinh, vẫn còn chưa khô mực. Bì Bì ngượng ngùng xấu hổ, nhưng chạm phải ánh mắt nghi ngờ của nữ nhân viên kia, liền bình tĩnh lại, miệng tươi cười, cổ tình nép sát vào người Hạ Lan Tĩnh Đình hơn, điệu bộ rất thân mật.

Từ cửa khách sạn đến bàn đăng kí phải đi qua vài bậc tam cấp, độ rộng và độ cao thấp khác nhau. Bì Bì nắm tay Hạ Lan Tĩnh Đình, đi rất chậm, trước khi bước lên một bậc đều dừng lại nhắc nhở anh, nói số bậc, vị trí lan can cho anh biết. Khách ngồi trong sảnh không nhiều, thấy đôi bạn tình này có một người bị mù, không khỏi dón ánh mắt sang, hầu hết đều dành cho Bì Bì mấy phần đồng cảm. Bì Bì thầm nghĩ, từ nay về sau, ngày đều trải qua như vậy, đáy lòng chợt xuất hiện cảm giác đang gánh vác một sứ mệnh trọng đại. Đúng vậy, cô rất thích cảm giác này, tốt hơn cảm giác bị Gia Lân vứt bỏ, cao chạy xa bay.

Cô nghe nữ nhân viên cười nói:

- “Ôi chào, hai anh chị vừa mới kết hôn hôm nay sao, xin chúc mừng, chúc mừng.”

Lấy được chìa khóa phòng, hai người đang định rời đi, cô nhân viên bỗng kề tai nói nhỏ rằng:

- “Chiếc tủ kính trong nhà tắm có các đồ dùng dành cho tân hôn. Đầu là hàng nhập khẩu, yên tâm mà dùng nhé.”

Cô một phen sửng sốt, không biết cô ấy nói về vật gì, chỉ thấy cô ấy cười rất mờ ám, ngoảnh lại nhìn Hạ Lan Tĩnh Đình, gương mặt anh không cảm xúc, tức thì hiểu ra.

- “Thang máy nằm bên phải.” – Cô nhân viên hướng dẫn.

- “Không cần, chúng tôi đi thang bộ.” – Hạ Lan nói.

Bì Bì đành dẫn anh vào buồng thang. Cô cũng nhớ mang máng Hạ Lan Tĩnh Đình thích đi thang bộ, nên cho rằng anh mắc chứng sợ không gian hẹp. Ôi! Bì Bì nhìn vào buồng thang im ỉm, tự nhủ rằng nếu đã gả cho Tế ti đại nhân, phải tập làm quen với thói quen của Tế ti đại nhân ...

Phòng của họ ở lầu sáu, đã có người đưa hành lý của họ lên trước rồi, lúc đi đến lầu ba, Bì Bì không kìm được, hỏi:

- “Rõ ràng có thang máy, có sao không đi? Có người truy sát anh à?”

- “Tiết kiệm điện.”

- “Đây là khách sạn, chúng ta đâu cần trả tiền điện.”

- “Dẫu vậy vẫn phải tiết kiệm” – Anh vẫn nắm tay cô, đi theo sau cô, duy trì khoảng cách bằng nửa bước chân, – “Bảo vệ môi trường là trách nhiệm của mỗi người.”

Được rồi, phải bảo vệ môi trường. Bì Bì đành dẫn anh tiếp tục đi lên.

- “Tới lầu sáu rồi, đây là bậc cuối cùng, phía trước không còn bậc nữa.”

Anh thư thả bước lên, bỗng giam cô vào tường:

- “Bì Bì, hôm nay trải qua đêm động phòng thế nào đây?”

- “Cái gì mà trải qua thế nào? Chúng ta không thể làm cái đó, đúng không?” – Bì Bì nói.

Anh khụy tay, áp sát khuôn mặt vào, cụng trán vào trán cô:

- “Thế nhưng, Bì Bì, anh chờ ngày này lâu lắm rồi. Những mấy trăm năm đấy.”

- “Có cách giải quyết nào không?” – Mặc dù tuổi Bì Bì không lớn, nhưng đi theo đám phóng viên trong tòa soạn học rộng hiểu nhiều, – “Dùng hai lớp, cũng không được sao?”

- “Anh chưa thử bao giờ, nhưng chắc là được.”

Môi anh đập lên mặt cô, tìm đến môi cô, lười len lỏi vào trong, hôn cô mãnh liệt. Cô sợ bị người khác nhìn thấy, cố vùng vẫy thoát ra nhưng bị anh giữ chặt tay, cơ thể áp sát vào người cô.

Cô bất giác đẩy anh ra.

- “Đừng lo, anh đã uống thuốc rồi, hiện giờ công lực của anh rất yếu, sẽ không làm hại em đâu.”

- “Anh uống thuốc gì. ...”

- “Đừng hỏi.”

- “Hạ Lan, em không thờ nổi”

Anh không chịu buông cô ra, càng ôm chặt cô vào lòng, giống như con tằm làm kén, miệng nhả tơ, lớp lớp phủ kín lấy cô. Cô muốn bấu lấy tóc anh, nhưng tóc anh rất cứng, với lại rất ngắn, cô đành cố vùi tai anh.

- “Nhẹ thôi...” Cô kêu lên.

- “Được rồi.”

Anh rời khỏi môi cô, lại hôn xuống ngực cô, dưới những cái hôn mạnh mẽ ấy, cả người cô như tan thành muôn ngàn giọt nước.

Cửa phòng bật mở, họ đi thẳng về phía phòng ngủ.

Giữa phòng ngủ đặt một chiếc giường nước hình trái tim. Anh bế cô lên, đưa vào phòng tắm, sờ soạng xung quanh tìm hộp bao cao su dưới sự hướng dẫn của cô.

Sau đó đặt cô lên giường, bên dưới tấm trải, sóng nước ấm áp đưa người dập dờn. Mắt cô sáng long lanh, má hây hây như hoa đào. Anh cho cô một ly nước, nhưng đói khát vẫn hoành hành, hơn thế toàn thân đều khô cạn.

- “Em có sợ không?” Anh hỏi.

- “Sẽ rất đau phải không?”

- “Anh sẽ cẩn thận hết mức.”

- “Thế em ... có thể chết không?”

- “Sẽ không, anh hứa.” – Anh mỉm cười, – “Chẳng phải em muốn tóc dài ra ư? Đây là cách nhanh nhất. Nó gọi là thuật luyện đan. Thông thường, người cùng em luyện gọi là nhân đan. Đêm nay, hãy để anh làm nhân đan của em.”

Những ngón tay buốt lạnh, khê khàng du ngoạn trên tấm lưng trơn mịn của cô. Cô đưa lưng về phía anh, nhìn những viên đá khảm trên vạt ga giường lấp lánh đầy màu sắc, trên sàn có một vệt bóng dài.

Anh đi vào rất nhanh, cô đau đến hít mạnh một hơi, cơ thể tức thời cứng đờ, gần như không thể động đậy. Hai tay anh giữ lấy eo cô, như muốn nâng cô dậy. Nhưng cô chẳng những không dậy được, mà không khí trong lồng ngực như biến thành những mũi kim sắc nhọn, thò mạnh một chút cũng đau. Cô há miệng hờn hển, bầu ngực bị anh mon tron đã sùng sùng lên. Ngón tay thon thả phủ lên kẽ môi, tách chúng ra tiến vào trong, cô nhẹ nhàng ngậm lấy. Sau đó, con đầu ập đến, buộc cô cắn mạnh một cái.

Nhất định rất đau, nhưng anh không rút tay về, để mặc cho cô cắn, như muốn để tất cả những đau đớn này có nơi trút vào. Cô chỉ thấy, cả cơ thể theo anh rơi xuống, vực sâu vô tận, không biết khi nào kết thúc. Rồi bỗng chốc, anh đưa cô lên đỉnh cao tột cùng, với những đụng chạm nồng nhiệt. Cô nhất thời mất đi trọng lượng, toàn thân được anh nâng lên, như dải cầu vồng rực rỡ lơ lửng trong không trung, từng cơ thịt bị kéo căng đến tê dại. Chúng như căng toạc rách toác ra, anh đè ép cô từ mọi phía, không ngừng đòi hỏi cô, sau đó cô liền vui vẻ hòa theo, thay đổi tư thế, họ quện chặt vào nhau như trong một cuộc đấu vật. Mồ hôi cô túa ra nhễ nhại, bắt đầu bằng những tiếng rên rỉ, “Hạ Lan”. Sau đó hơi thở dần trở nên dồn dập, đã không còn thốt nổi tên, chỉ có đôi mắt mê loạn nhìn về trước. Không còn lo nghĩ, không còn băn khoăn, chỉ còn niềm hạnh phúc nguyên thủy nhất. Họ phối hợp rất ăn ý, như một đôi đã thủ bốn ba giữa đường rừng, không có mục tiêu, không ngừng tiến lên phía trước, tiến lên phía trước.

Không biết trải qua bao lâu, cuối cùng anh cũng dừng lại, cô mệt đến độ chẳng còn nửa phần hơi sức. Loạng choạng vào phòng tắm tắm rửa. Nước hơi lạnh, cô vẫn chưa tỉnh hẳn, nép vào lồng anh rên rỉ. Anh nhẹ nhàng vỗ về, giúp cô tắm, giúp cô lau người. Ôn tồn săn sóc, dịu dàng chân thành. Cô chợt nghĩ, “liều trai” chẳng phải là vậy sao? Nhất kiến chung tình, ngày ngày quấn quýt, hồ ly tính sẽ từng chút từng chút một hấp thu nguyên khí của con người, cho đến khi cạn kiệt. Lẽ nào cô cũng có kết cục đó ư? Anh bế cô ngồi xuống giường, khoác thêm áo choàng vào, lấy gậy dò đường trong va li hành lý ra, hỏi cô phương hướng của tủ lạnh và bình nước. Cô lại mơ màng, cảm thấy hết thảy những điều này chỉ là khung cảnh đời thường nhất trong cuộc sống, đêm tân hôn, sau hoan ái, yếu đuối và mệt mỏi, chồng đi rót cho vợ ly nước, thế thôi.

Anh ở phòng lạ nên không phân biệt được phương hướng, chỉ có thể đi dọc theo tường. Rót nước xong, một tay mò mẫm đến bên giường. Cô uống một hơi cạn sạch, uống nhanh đến nổi suýt thì bị sặc, anh nhẹ nhàng vỗ về lưng giúp cô.

- “Muốn uống thêm không?” – Anh hỏi.

- “Đủ rồi.”

- “Tốt hơn chưa?” – Anh hỏi tiếp.

- “Rất tốt.” – Bì Bì cảm thấy không thể dễ mất phong độ trước mặt Tề ti đại nhân được. Biểu hiện mới vừa rồi của mình thật đáng buồn. Rõ ràng cũng muốn thế, khúc sau toàn là mình quấn quýt, quyen luyện anh, nhưng lại thể hiện bộ dạng bị ngược đãi.

“Nghĩa là...” Anh ngồi xuống cạnh cô, “Em rất hưởng thụ?”

“Cái đó ... hả? ...”

Bì Bì muốn đáp, dĩ nhiên không phải thế. Nhưng sợ Tề ti đại nhân tự trách kỹ thuật của mình không điều luyện, lại muốn cải thiện. Kỹ thuật thì tốt đấy, nhưng rất nhiều lần, làm đi làm lại, lặp đi lặp lại rất nhiều lần. Hạ Lan giải thích rằng, nếu không vì mái tóc của cô, thật ra không cần “làm” lâu như vậy. Bì Bì suy đi nghĩ lại, không tìm được lời giải đáp nào thích hợp hơn, vừa ngẩng đầu lên, lại bị bóng người ép xuống.

Đến nửa đêm, Bì Bì hậm hực cầu nhàu:

- “Cái hộp đó bị anh dùng hết sạch rồi đúng không?”

- “Hình như còn hai cái phải không nhỉ?”

- “Vậy là anh đã hút rất nhiều nguyên khí của em?” – Nhớ đến mái tóc của mình, Bì Bì khóc không ra nước mắt.

- “Em cũng hút của anh đâu ít.” – Anh nói.

- “Thất lung của em sao lại đau thế này?”

- “Để anh mát xa cho.”

Anh đưa tay ấn các huyệt vị trên người cô. Cô vốn đã quá mệt và buồn ngủ, anh ấn chỗ nào, tựa như chỗ đó có lửa, cơ thể lại bắt đầu nóng lên. Các ngón tay của anh du hành khắp cơ thể cô như một thầy giáo yoga, một tiếng sau, cô đã tỉnh táo hoàn toàn, mặt vô thức đỏ bừng, chẳng khác nào kẻ say.

- “Nhìn em kìa, sắc mặt tốt hơn nhiều rồi.” – Anh cười sâu xa.

Anh nhẹ nhàng quay người cô lại, để cô đối mặt với mình. Vẫy những cánh mẩu đơn lên người cô.

- “Anh đói rồi, phải ăn tối thôi.”

Anh rưới mật ong lên người cô, sau đó ngậm lấy một cánh hoa đưa đến môi cô:

- “Muốn nếm thử hương vị của mẩu đơn không?”

Lúc này, anh tiến vào chậm rãi, thái độ dịu dàng nâng niu, động tác rất kiềm chế. Vừa chậm chậm thâm nhập, vừa cúi người xuống, ngậm lấy những cánh hoa trên người cô.

- “Đây chính là thứ anh đã ăn trước đây.” – Anh nói.

Cô khe khẽ thở, hơi thở gấp gáp, đôi mắt mở to, nhìn anh như một con lười nằm bò trên cây, loi la liếm láp lớp mật ong loang loáng trên người cô.

- “Thích vậy không?” – Anh hỏi, đôi mắt ánh lên ý cười ranh mãnh.

Tề ti đại nhân thật thích đùa vui.

Bì Bì vuốt ve mái tóc anh, lặng lẽ nói: “Rất thích, Hạ Lan.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Câu Chuyện Và Căn Phòng

Câu chuyện là gì?

Câu chuyện chính là ở tòa khách sạn này, với kiểu kiến trúc tứ bình bát ổn, năm qua tháng lại vẫn sừng sững nơi đây, mặc gió mặc mưa đợi bạn tiến vào, tiến vào đó và sắm lấy cho mình một vai.

Bạn nhập vai rồi, tâm hồn và lý trí không ngừng biến đổi, bạn trút ra hết dục vọng của chính mình, và quên mất căn phòng mới là nơi câu chuyện này diễn ra.

Bạn bước vào những căn phòng khác nhau, nghĩa là bạn bước vào những câu chuyện khác nhau.

Giữa Bì Bì và Gia Lâm không cần những câu chuyện như vậy. Họ từng gần gũi thân thiết với nhau như thế kia mà, họ có chung tuổi thơ, chung ký ức, chung bạn chung bè. Còn ngay từ lúc bắt đầu, giữa Bì Bì và Hạ Lan đã có một khe nứt vô cùng lớn, phải nhờ đến những câu chuyện quá sức cường thế mới được lấp đầy, cường thế đến nỗi ngoài việc tin tưởng nó ra, không gì có thể khiến người ta nghi ngờ tính chân thật của nó, cường thế đến nỗi khiến người ta dù không tình nguyện, cũng vô thức sa vào đó và nhập vai một nhân vật trong đó.

Nhưng mà, kể từ khi Gia Lâm bỏ rơi Bì Bì, có một thứ trong lòng Bì Bì cũng đồng thời vụn vỡ.

Lòng tin.

Mỗi khi có bất cứ một người nào muốn tiếp cận cô, cô đều luôn cảm thấy nghi ngờ.

Lúc hùng sáng, trời bên ngoài bắt đầu mưa. Tiếng mưa tuôn ào ạt, xen lẫn với những tiếng sấm dầy.

Bì Bì nghe thấy chuông di động trong túi xách của mình reo lên. Cô quay sang nhìn Hạ Lan Tĩnh Đình bên cạnh, anh vẫn đang ngủ say. Đầu gục trên gối, hàng lông mi rất dài thi thoảng hơi chom chớp.

Cô rón rén ngồi dậy, ra phòng khách mở di động lên xem.

- "Bì Bì!"

- "A, Bà ạ?"

- "Mẹ con nói con đi Tây An?"

- "Dạ đúng rồi, bà không thấy mẫu giấy con nhấn lại sao?"
- "Bì Bì, đừng trách bà mê tín, con mau về nhà đi, được không?"
- "Sao vậy ạ?"
- "Sáng nay, bà lên chùa Kim Phúc có xin một quẻ cho con. Thầy nói, mấy ngày gần đây con sẽ gặp đại nạn."

Bà nội Bì Bì sáng nào cũng đi chùa Kim Phúc tập dưỡng sinh, và luôn dành một khoảng thời gian đến tám chuyện với ông già coi tướng trước cổng chùa, khá là thân nhau, thường được cô vấn miên phí về nhiều thứ kể như chuyện cổ phiếu, sức khỏe, hôn nhân, gia đình, con cái, ... thậm chí cả những thông tin kiểu như làm cách nào để tìm được chìa khóa đã mất ... và văng vẳng.

- "Ôi bà, bà biết là con không tin mấy chuyện này mà. Bà à, con có việc, con cúp điện thoại đây."
- "Này, này, chờ chút. Nhà họ Quan chúng ta chỉ có một mình con là độc đinh, ngộ nhờ có chuyện gì xảy ra, bà làm sao sống được hả!"
- "Bà lại thế nữa rồi. Lần trước, chẳng phải do bà cả tin vào lời của vị đại tiên ấy, bắt ba phải mua cổ phiếu, kết cuộc thua sạch tiền của cả nhà đó sao? Bà còn tin ông ấy? Còn chưa đủ tổn thất sao?"
- "Không phải vị sư phụ lần trước. Vị này là người mới tới, mọi người đều nói là ông ấy coi rất đúng. Bì Bì, người ta nói "thuần âm bắt sinh, thuần dương bắt trường", con có bắt quái thuần dương, mệnh ngạnh khắc phu. Năm nay vừa đúng năm dương, tháng này là tháng dương, con mang mạng kim, năm nay thổ vượng, thổ vượng chôn kim"
- "Được rồi, được rồi." - Bì Bì cắt ngang lời bà, nói - "Mấy hôm nay con qua đường sẽ cẩn thận hơn, vậy được chưa?"
- "Tự dung đột ngột đòi đi du lịch làm gì? Vì học tập quá căng thẳng à?"
- "Đúng rồi ạ."
- "Vậy chuyện gì cũng phải cẩn thận, ngày nào cũng phải gọi cho bà một cuộc báo bình an đấy, bà rất nhớ con."
- "Vâng ạ."

Bì Bì cúp máy, lòng khê động, mà xui quỷ khiến thế nào lại lấy di động ra, mở xem mấy chức năng chưa bao giờ dùng tới.

Trong điện thoại này có lịch vạn niên, có thể tra được can chi.

Máy tính nằm trong tay. Bì Bì liền lên mạng tra cứu.

Hôm nay là ngày "Mậu tuất", thuần dương, đến lúc mặt trời lặn chính là "Bính tuất", lại là thuần dương.

Đầu cô kéo mây đen.

Quân đô mi nô đột nhiên đổ ngược theo hướng khác. Sự nghi ngờ bắt đầu khởi động, những tình tiết bắt đầu được tổ hợp.

Người mà ngày nào cũng tiếp xúc với các tin tức thời sự đều biết, đằng sau những câu chuyện luôn còn một câu chuyện. Cùng một câu chuyện nhưng không cùng người kể, thì sẽ có những phiên bản khác nhau.

Tô Mi chỉ gặp cô một lần duy nhất, sao lại xuất hiện ở sân nhảy một cách trùng hợp như vậy? Câu chuyện của chín trăm năm trước kia, sao cô ta lại hiểu tường tận từng tình tiết đến thế?"

Là tình cờ gặp nhau hay là cố ý sắp đặt?

Tê ti đại nhân kết hôn với cô, là vì muốn nhanh chóng có được cô sao?

Tối qua anh ta cố gắng "huy động" cảm xúc của cô như vậy, là vì muốn cô đạt được trạng thái tốt nhất sao?

Còn có, còn có ...

Câu chuyện về Tuệ Nhan là thật sao?

Ít ra thì khi lần đầu tiên được nghe, Bì Bì rất xúc động. Bởi vì đó là một chuyện tình rất đau lòng. Về mặt này Bì Bì không đủ khả năng miễn dịch. Bởi cô là kiểu người mà đến xem phim hoạt hình cũng có thể cảm động, nước mắt nước mũi đầm đìa. Nếu là Bội Bội, chắc cô ấy sẽ cho rằng, đó chẳng qua chỉ là một phiên bản tiểu thuyết huyền huyền nào đó mà thôi. Nếu là Tiểu Cúc, cô ấy lại càng cười chế giễu.

Nghĩ đến đây, Bì Bì thấy rét run tận đáy lòng, toàn thân cũng run lên một cách vô thức.

Lẽ nào hôm nay là ngày tận thế của cô?

Đăng nhập vào baidu, đánh một từ khóa: Cách giết một con hồ tinh.

Baidu cho ra mấy vạn kết quả tìm kiếm có liên quan.

Hồ tinh sợ nhất ba thứ: hùng hoàng, máu chó, và chim hi thước chết.

Cô tắt máy.

Sàn nhà bằng gỗ lạnh tanh, khiến cô thấy lạnh bàn chân. Cô bước đến tủ đồ lấy ra một đôi bít tất, đang định mang vào, bỗng trông thấy khuôn mặt mình trong bức tường kính bên cạnh.

Cô hoảng sợ vô cùng, đó là gương mặt của cô sao? Gương mặt trắng bệch, phờ phạc, trán xanh xao, ấn đường tối tăm ảm đạm. Mắt thâm quầng đáng sợ. Con ngươi u ám, trông trắng đầy tơ máu. Ai không quen cô chắc sẽ tưởng rằng cô đang trang điểm kiểu mắt khói mất.

Cô thần thờ nhìn người trong lớp kính.

Một đôi tay nhẹ nhàng áp lên đầu cô. Cô đột nhiên quay lại, nghe Hạ Lan Tĩnh Đình hỏi:

- "Bị anh dọa à?"

Tìm cô đập thành thịch, cố gắng bình tĩnh lại nói:

- "Không, không có."

Anh đâu có bé nhỏ, sao lại di chuyển không nghe thấy tiếng động nào. Anh ôm cô từ phía sau, dán mặt trên hõm vai cô, dụi dụi. Trước ngực ngập tràn hơi thở của anh, vừa ngọt ngào vừa bẽn lẽn. Cô hốt hoảng, muốn vùng ra, lại bị anh ôm càng chặt. Ngoài màng mưa tí tách rơi, ý thu đã tàn. Những giọt nước trút trên lá cây, từng giọt lại từng giọt, phát ra những âm thanh khe khẽ giòn tan nhưng đơn điệu chán ngắt. Cô theo bản năng nhìn vào gương, ánh mắt yếu ớt mờ lung, trông như một hồn ma trong kính. Hạ Lan Tĩnh Đình bất chợt hôn lên gáy cô, tay vòng ra trước, cời nút thắt trên chiếc áo ngủ của cô. Cô bị khiêu khích khẽ rên lên một tiếng, ngã nhào vào tấm gương, như ngã vào một đầm nước sâu hun hút. Bóng người trong kính vỡ tan ra như những mảnh xếp hình li ti, từng đợt hơi thở như đám sương mù vây quanh, trong khoảnh khắc lại bị mờ hôi cuốn trôi hết. Cô như cái cần gạt nước bị anh đẩy tới đưa lui, ảo ảnh trong gương bị đẩy vò đến độ biến hình đổi dạng, cơ thể tủa mờ hôi, như làn gió ấm nóng vừa lướt qua mặt hồ lạnh lẽo. Thân thể anh mang đến cho cô sự dễ chịu không sao tả được, khiến cô lại một lần nữa đắm chìm vào trong đó.

Họ như hai đứa trẻ thuở ấu thơ nô đùa nghịch ngợm, tiêu phí buổi bình minh ngán ngủ trong tấm gương.

Đúng vậy, thân thiết nhau có thể là giả, nhưng những vui sướng đem đến cho nhau khi đó nhất định là thật.

Họ siết chặt lấy nhau, yên lặng đợi hơi thở của nhau bình tĩnh lại.

Một lát sau, anh hỏi:

- "Ngoài trời đang mưa?"

- "Đúng, mưa rất to."

- "Anh đi tắm." - Anh buông tay ra, nhặt áo ngủ trên đất lên, khoác lại cho cô.

- "Em ra cửa hàng hoa dưới lầu xem có bán hoa gì không." - Cô vội thay quần áo, vờ bình tĩnh đi ra cửa.

Anh bất chợt bắt lấy tay cô:

- "Đừng đi, ở lại đây với anh."

Giọng anh nhỏ nhẹ, xin xỏ như trẻ con.

- "Em có thể có thai không? Hạ Lan?" - Cô đột nhiên hỏi.

- "Đương nhiên là không." - Anh có thể dễ dàng nghĩ được hàm lượng hoóc - môn trên người cô, - "Hôm nay không phải ngày."

- "Anh đi tắm đi." - Cô nói.

- "Phòng tắm ở hướng nào? Anh không nhớ." - Anh vươn tay ra, lần mò trên mép cửa.

Vào ban ngày, Hạ Lan Tĩnh Đình không nhìn thấy gì. Cô có phần nhẹ nhõm. Lúc này khẩn trương quá nên quên mất điều này.

- "Ồ bên cạnh." - Cô nắm tay anh, dẫn anh vào cửa phòng tắm.

- "Em biết không, Bì Bì," - Anh kéo tay cô, không chịu buông, - "Dùng bình nước nóng sẽ hao phí 20% lượng điện sử dụng của mỗi gia đình."

- "Không, không biết. Ý anh là ... anh muốn tắm nước lạnh sao?"

- "Không phải. Ý anh là chỉ cuộc sống sau này của chúng ta phải có ý thức bảo vệ môi trường." - Anh cười cười, - "Nếu chúng ta cùng tắm, sẽ tiết kiệm rất nhiều nước, sẽ góp phần vào việc bảo vệ môi trường, đúng không?"

- "Không, anh tắm một mình đi." - Mặt Bì Bì tái ngắt, cảm thấy giọng điệu mình quá lạnh lùng, sợ anh sinh nghi, lại cười vang hai tiếng.

Anh quả nhiên có phần hơi xấu hổ, ngừng lại một chút rồi hỏi:

- "Bì Bì, hôm nay là ngày mấy?"

- "Ngày 30."

- "Vây à."

- "Sao lại hỏi cái này?"

- "Có cuộc hẹn bàn chuyện làm ăn, sợ nhầm ngày."

Tiếng nước chảy vang lên, Bì Bì mang theo chiếc túi nhỏ với các đồ đạc tùy thân chạy ra khỏi khách sạn. Bên ngoài mưa như trút nước, cô vào một quầy tạp hóa nhỏ mua một chiếc ô, rồi gọi một chiếc taxi chờ đến ga xe lửa.

Tháng này đang trong mùa du lịch cao điểm, nhà ga chật cứng người, người càng nhiều không khí càng hỗn tạp, Hạ Lan Tĩnh Đình sẽ khó mà tìm được cô.

Đi đến phòng vé, xếp hàng tận nửa giờ mới biết rằng vé xe lửa về thành phố C trong vòng ba ngày trở lại đã được bán hết. Đang sốt ruột cuống cuồng thì di động bỗng reo lên. Cô rút ra một cái, di động sẩy tay rơi xuống đất.

Quả nhiên là số của Hạ Lan Tĩnh Đình, cô không dám bắt máy. Di động lại tiếp tục reo không ngớt, thấy máy báo pin sắp hết, cô đành chấp nhận cuộc gọi.

- "Bì Bì, em đang ở đâu? Ở tiệm hoa à?"

- "Hạ Lan Tĩnh Đình anh đừng đến tìm tôi nữa!"

Giọng nói bên kia lập tức trở nên cảnh giác:

- "Có chuyện gì rồi?"

- "Biết hôm nay là ngày gì không?"

Anh lập tức hiểu ra, im lặng một lúc rồi bình tĩnh nói: "Bì Bì, đừng tin những điều đó. Anh sẽ không làm tổn thương đến em."

- "Chỉ cần anh không đến tìm tôi, tôi sẽ không bị anh thương tổn."

- "Bì Bì, anh đang đi tìm em." - Giọng anh lạnh lùng kèm theo lửa giận, - "Đây là một thành phố xa lạ, nguy hiểm rình rập khắp nơi. Dù em đang ở đâu, hãy đứng im ở đó, anh sẽ tìm thấy em nhanh thôi."

Cô giật mình hốt hoảng:

- "Anh biết tôi ở đâu?"

Câu trả lời rất tự tin:

- "Anh biết."

Lòng cô đột ngột trầm xuống, lập tức liếc qua viên Mị châu trên cổ tay mà Hạ Lan đã tặng cho cô, luống cuống tháo nó ra, vội vàng đến bưu điện. Cô bỏ viên Mị châu vào một phong bì giấy niêm phong chần chẫn, điền địa chỉ nhà của Hạ Lan Tĩnh Đình vào, gửi đi bằng dịch vụ chuyển phát nhanh.

Sau đó cô tắt di động, đứng ngẩn ngơ giữa phòng đợi của nhà ga, nhìn dòng người như những vòng xoáy chậm chạp di chuyển xung quanh, thấy mình như một tinh cầu bé nhỏ không tên nào đó đang trôi nổi giữa hệ ngân hà bao la.

Cô chậm rãi thở dài.

Hạ Lan Tĩnh Đình, bây giờ còn tìm được cô không?

Một tiếng sau, Bì Bì thông qua cửa sau đi ra con phố phía nam ga xe lửa, ở đó có mấy dãy cửa hàng bán đồ ăn vặt san sát nhau. Tim lòng vòng một hồi mới tìm được một quán lẩu tự xưng có bán thịt chó. Cô lấy ra mười đồng hỏi ông chủ mua một chai máu chó, rồi đến hiệu thuốc mua nửa cân hùng hoàng, đem hai cái mùa hộ mệnh bỏ vào trong chiếc túi nhỏ mang theo bên cạnh.

Trạm xe đường dài cách nhà ga không xa, không mua được vé tàu, Bì Bì quyết định đón xe khách về nhà. Đi đến ngã tư, đang đứng đợi đèn xanh dưới con mưa xối xả, một cơn gió to kéo đến đã thổi chiếc ô của cô bay đi. Mưa trút như nước đổ ào ạt xuống người cô, khiến cô trở nên hoang mang, cả người nhếch nhác. Có một người qua đường tốt bụng nhặt chiếc ô giúp cho cô, cô vừa nói cảm ơn xong, khi ngoảnh lại liền phát hiện ra Hạ Lan Tĩnh Đình đang đứng trên vỉa hè đối diện.

Anh ta mặc một chiếc áo khoát đen tuyền, mang kính đen, che một chiếc ô màu đen, cổ áo dựng thẳng đứng, che đi hơn hai nửa bên mặt.

Cách nhau một con đường nhưng cô có thể cảm nhận được luồng sát khí như con sóng cuộn cuộn ập đến, Bì Bì khẩn trương nhìn chăm chú vào con mưa, tay chân đã trở nên lạnh cóng, đầu óc trống rỗng không suy nghĩ được gì.

Mị châu được gửi đi rồi cơ mà? Sao Hạ Lan Tĩnh Đình vẫn có thể tìm được cô? Trên người anh ta có gắn máy theo dõi điện tử sao?

Hoặc cũng có thể, anh ta thật ra vẫn chưa tìm được cô, chỉ là tình cờ đi ngang qua đây thôi?

Đèn đỏ sáng lên, đồng hồ đếm dây cũng bắt đầu nhảy.

Con phố này là đường duy nhất đến bến xe. Cô nên qua, hay là không qua?

Đang suy nghĩ, Hạ Lan Tĩnh Đình chợt nghiêng đầu về phía cô. Dù rằng mưa rất to đã xóa sạch dấu vết, nhưng anh ta nhanh chóng cảm nhận được sự có mặt của cô. Bì Bì vốn định giả vờ đi ngang qua anh như người xa lạ, lại sợ rằng mùi hương mà anh đã gieo lên người cô sẽ vạch trần cô. Ngay lúc đèn đỏ sắp chuyển sang xanh, cô dứt khoát quay đầu, bước nhanh về phía một đường phố khác.

Chợt một cơn gió to quét tới, lại thổi ô cô bay ra xa mấy thước, trong hoảng loạn cô bỏ đi luôn không nhặt lại, đội mưa vội vàng rào bước mà đi, như con thú hoang đang tìm cách trốn chạy khỏi tầm bắn gài thợ săn.

Cô vừa đi vừa ngoái đầu nhìn lại, lần nào cũng bắt gặp Hạ Lan Tĩnh Đình đang theo sau, tốc độ không nhanh không chậm, luôn duy trì một cự ly khoảng mười mét với cô.

Cây gậy dò đường của anh ta thỉnh thoảng gõ nhẹ vài cái lên mặt đường, nhưng dáng đi của anh ta khiến cô cảm thấy, đó chẳng qua chỉ là một kiểu nguy trang để những khách bộ hành nhường lối đi cho mà thôi.

Lúc này phía trước có một đám đông đang đi tới, Bì Bì nhanh chóng đi xuyên qua đám người. Nhưng Hạ Lan Tĩnh Đình lại bị họ cản trở, đành phải dừng lại tránh đường cho họ đi. Khoảng cách giữa hai người lập tức kéo xa hơn một chút. Bì Bì tranh thủ đèn xanh vượt sang phố bên kia. Tĩnh Đình đến vừa đứng gặp phải đèn đỏ liền bị chặn lại. Bì Bì cuối cùng cũng cắt đuôi và bỏ lại anh ta bên kia đường.

Vòng vèo vào một trung tâm mua sắm, cô trốn vào nhà vệ sinh thở hổn hển, sợ đến mức quên cả lạnh, cũng quên luôn cả khóc lóc. Không dám ở lại quá lâu, trong trung tâm mua sắm có lò sưởi sẽ khiến cho mùi của cô nhanh chóng phát tán khắp nơi. Cô quả quyết ra ngoài, nhìn một vòng xung quanh, không phát hiện ra Hạ Lan Tĩnh Đình, bèn đi dọc theo con phố phía trước. Không bao lâu sau liền phát hiện mình đang đi vào một hẻm nhỏ. Hẻm nhỏ nhưng lại vừa sâu vừa dài, còn có rất nhiều ngã rẽ. Cô lòng vòng trong đó một hồi, liền bị mất phương hướng, đành phải hỏi đường những người đi bộ xung quanh. Có người chỉ về đầu đường, bảo rằng ở đó rẽ về hướng Tây, đi năm trăm mét nữa sẽ đến bến xe đường dài.

Cô như kẻ đào ngũ bôn ba chạy trốn trong trời mưa gió. Cả người ướt đầm. Mùa thu miền Bắc rét đến độ răng va vào nhau lập cả lập cập.

Vừa ngoặt qua một ngôi nhà, liền trông thấy có một ngõ ra, bất thành linh, không biết từ đâu xuất hiện một bóng người chắn lối đi của cô!

Cô đột nhiên dừng bước, cảm thấy máu toàn thân đã vọt hết lên đỉnh đầu.

Bóng người chậm chậm đến gần cô.

Cô liền lùi vài bước, rồi bất chợt giọng bình máu chó lên, cao giọng nói:

- "Anh không được sang đây!"

Anh ta dừng lại.

Tìm cô đập thùng thùng, âm thầm thờ ra.

Thì ra anh ta sợ thứ này.

- "Ngươi thấy gì không? Hạ Lan Tĩnh Đình! Mời anh lập tức biến mất khỏi mắt tôi!" - Cô hươ hươ cái chai kia về phía anh, hét lên.

Cô đang nói gì, anh ta căn bản không nghe thấy. Trong chớp mắt, đã như bóng ma đi đến trước mặt cô.

Anh ta hoàn toàn có thể chỉ trong vòng một giây cướp được cái chai trong tay cô, thế nhưng, anh một tay cầm ô, một tay cầm gậy, căn bản không hề

động đến cô.

Anh ta rốt cuộc có sợ, hay không sợ?

Cô kinh dị nhìn chằm chằm vào anh, căng thẳng lan cả vào trong tiếng thở, thấy sự hờ hững trên gương mặt anh, cô la lớn:

- "Anh có nghe thấy tôi nói gì không? Đứng thôi đây! Anh mà bước về trước một bước nữa tôi sẽ động thủ đó!"

Anh từ từ gỡ kính ra, dùng đôi mắt trống rỗng nhìn cô:

- "Bì Bì, hãy nghe anh nói..."

- "Không nghe! Tôi không muốn nghe gì hết! Tôi biết anh muốn nói gì! Anh gạt tôi! Còn cả Gia Lâm nữa, toàn bộ đều là kẻ lừa đảo hết!"

- "Tuệ Nhan..."

Cô lập tức cắt đứt lời anh:

- "Hạ Lan Tĩnh Đình, anh hãy nghe cho kỹ, tôi là Quan Bì Bì, không phải Thẩm Tuệ Nhan. Tôi không biết cô ta là ai, cũng không muốn có bất cứ dính líu gì tới cô ta. Bất kể anh muốn thứ gì, bây giờ tôi cũng không thể cho anh được. Cuộc đời này tôi vẫn còn nhiều chuyện chưa làm xong, tôi không thể bởi vì một câu chuyện xa xưa mà tin tưởng anh, đem sinh mệnh quý giá nhất của mình tặng cho anh. Anh không có tư cách yêu cầu tôi làm thế, tôi cũng không cao thượng được đến vậy. Tôi chỉ là một người bình thường, chỉ là một lũ khách vội vã trong cuộc đời dài đằng đẵng của anh. Anh hãy thả tôi đi."
- Cô khóc, - "Xin anh hãy thả tôi đi!"

Anh lặng lẽ "nhìn" cô. Qua một lúc lâu sau mới nói:

- "Xin lỗi em Bì Bì, anh không thể thả em đi. Xin hãy tin tưởng anh, anh muốn ở bên em, chỉ có ý tốt chứ không hề ác ý, thậm chí muốn cố gắng mang đến cho em mấy phần... Hạnh phúc."

- "Không, tôi không tin anh! Tôi không cần hạnh phúc của anh!"

Biểu tình của anh rất lạ. Nhưng trong mắt anh không hề hoảng sợ.

- "Nếu em nghĩ vậy, biết đâu là em đúng. Sự tồn tại của tôi đối với em mà nói không mấy may có chút tốt lành gì." - Anh thở dài, - "Có điều, nếu em muốn giết tôi, chỉ một chai máu sơ sài như thế thì không đủ. Còn nếu em muốn nhìn thấy máu chó tươi lên người tôi có hiệu quả như thế nào, thì hãy động thủ ngay bây giờ đi..."

Anh ném cây gậy trong tay đi, dò dẫm về trước từng bước một.

Cô mở nắp chai thủy tinh ra, mắt nheo lại như mắt báo nhìn anh.

- "Nghe đây, tôi không muốn làm hại anh! Xin đừng ép tôi! Tôi biết anh rất cần... của tôi Thứ như thế tôi thật sự không thể cho anh được!"

Anh dừng lại. Nhẹ buông tay, chiếc ô lập tức bị gió ào tới cuốn đi mất.

- "Anh chẳng cần thứ gì của em cả, Bì Bì." - Anh nói, - "Anh chỉ muốn tìm một nơi, ở nơi đó nằm xuống và nghỉ ngơi thôi."

- "Hãy cho tôi biết, nơi đó là nơi nào? Tôi giúp anh đi tìm!"

Anh im lặng, không nói gì.

- "Nói với tôi đi!"

- "Bì Bì, em chính là nơi ấy. Ngoài em ra, Anh không còn chỗ để về." - Anh cuối đầu, - "Anh sẽ đến bất cứ nơi nào em muốn anh đi, dù nơi đó là thiên đường, hay là địa ngục."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Thành Phố Tây An

Cô nghe thấy rất nhiều âm thanh ồn ào.

Hồn tạp, lộn xộn, như vừa đến một công trường đang thi công ấy. Có tiếng động cơ khởi động. Sau đó cả người cô bắt đầu nổi bồng bềnh.

Có người luôn nắm lấy tay cô.

Cô đắm chìm trong giấc ngủ sâu vô tận, ý thức chiến đấu bị chôn vùi. Cô muốn mở mắt ra, cố gắng động đậy mi mắt, nhưng phía trước chỉ có một màu tối mịt, không thể trông thấy gì.

Cứ mơ màng, vô tri vô giác như thế qua một khoảng thời gian rất lâu, da thịt cô bỗng bắt đầu có cảm giác.

Cô thấy mình rơi xuống nước, làn nước lạnh băng như những con dao nhỏ cứa vào da thịt cô.

Đột nhiên mở mắt, cô phát hiện người mình đang trôi nổi giữa những khối băng trong một bồn tắm lớn. Cơ thể mềm oặt, yếu ớt, không có chút sức lực nào. Có người đang đỡ lấy người cô từ sau lưng, để cô không trượt vào trong nước.

Cô không thể nói chuyện, cổ họng như bị thứ gì chèn kín, chỉ có thể lớn tiếng thờ phì phò.

Sau một lúc, người đó bế cô ra khỏi nước, ôm đến giường, đắp lên cho cô một chiếc chăn dày cộm.

Là Hạ Lan Tĩnh Đình, ngoại trừ anh ta, không có người thứ hai có loại mùi hương của dương xỉ trong núi sâu này.

Vậy nghĩa là, cô vẫn rơi vào tay anh ta.

Cô nằm trên giường, nhưng vẫn chưa nói gì được. Không lâu sau, cơ thể cô nhanh chóng nóng lên, nóng đến nỗi miệng khô lưỡi đắng, lục phủ ngũ tạng như bị thiêu đốt, không khác gì đang bị nướng trong lò nướng.

Hạ Lan Tĩnh Đình cấp nhiệt kế cho cô, đồng thời thở dài.

- "Khát không? Muốn uống gì không?" - Anh khẽ hỏi.

Vẫn là căn phòng này, phòng ngủ lớn, nghe giọng nói cứ vang vang.

Cô mở mi mắt nặng trĩu, nhìn anh thất thần, gật đầu.

Anh ra phòng khách rót cho cô ly nước. Cô uống sạch một hơi, đồng thời phát hiện ra trên trán mình có đặt một túi chườm đá, nó to như nửa cái gối đầu. Hạ Lan Tĩnh Đình ngồi trên chiếc sofa bên giường, nắm lấy một tay cô. Dù không hề siết chặt nhưng vẫn mang lại cho người ta cái cảm giác được dựa dẫm. Bì Bì nhìn anh, khuôn mặt anh lẩn trong bóng tối, không thấy rõ sắc mặt, chỉ nghe thấy hơi thở loáng thoáng như có như không của anh.

- "Bây giờ là lúc nào rồi?" - Cô đột nhiên hỏi.

Trong phòng ngủ, chỉ có chút ánh sáng yếu ớt tối mờ. Đây là thói quen của Hạ Lan Tĩnh Đình: dù là lúc nào đi nữa, anh cũng không thích thứ ánh sáng quá chói và mạnh. Anh đưa cho cô một chiếc đồng hồ dạ quang, đã mười một giờ hai mươi phút.

- "Có muốn ăn gì không? Cả ngày nay em chưa ăn gì rồi." - Anh hỏi, ngữ khí rất bình thản.

Cô hơi đói, nhưng không muốn phiền anh, nên đáp:

- "Em không đói."

Trong phòng ngủ buông những bức rèm thật dày. Thi thoảng có vài ánh đèn xe len qua giữa những khe rèm, chiếu vào trong, như nét bút vẽ loạn trên mặt anh. Những vệt sáng chỉ thoáng qua trong giây lát, nhưng cô cảm thấy thời gian như qua lâu lắm rồi. Cô không nói gì nữa, toàn thân nóng lên hằm hập, mồ hôi túa ra ròng ròng.

Ra giường nhanh chóng ướt đẫm, cô trở người, dịch sang một vị trí khô ráo hơn. Anh lập tức nhận ra, lấy khăn giúp cô thấm bớt mồ hôi, thay áo ngủ, rồi thay ra giường. Trong hành động của anh không có bất cứ sự thân mật nào, chỉ có sự trân trọng, cẩn thận từng tí từng li. Anh ôm cô tới tới lui lui, coi cô chẳng khác nào đứa trẻ sơ sinh.

- "Trong phòng nóng quá." - Cô than.

- "Em đang sốt, bốn mươi độ." - Anh lấy nhiệt kế điện tử bên tai cô ra, "bíp" một tiếng, xem nhiệt độ của cô, - "Nếu qua một giờ nữa mà vẫn không hạ sốt, anh chỉ còn cách đưa em đi bệnh viện thôi."

- "Xin lỗi..." - Cô nói khẽ.

Cầm anh khẽ cử động, nhưng không trả lời cô.

- "Em... không làm anh bị thương chứ?" - Cô rụt rè, không nhớ chính xác đến cùng là có đồ chai máu chó kia không.

- "Thương rồi." - Anh trả lời, - "Thương đến tim."

Họ lại rơi vào im lặng.

Trong cái im lặng nhặt nhẻo ấy, Bì Bì phiền muộn mà thiếp đi.

Cơ thể Bì Bì rất khoẻ, sang hôm sau đã hoàn toàn hạ sốt. Sáng sớm tỉnh mơ, vừa tỉnh dậy, tinh thần sảng khoái, cô cảm thấy đầu hơi ngứa ngáy. Đưa tay lên sờ thử, ngạc nhiên xen lẫn mừng vui khi chạm vào lớp tóc con mềm mại. Vội chạy tới trước gương nhìn thật kỹ, đúng thật là tóc rồi! Lại hơi xoắn xoắn như người Châu Phi ấy.

Cô đi ra phòng khách, phát hiện Hạ Lan Tĩnh Đình đang trằn nhằn mảy mui, ôm một cái gối ngủ say trên sofa, nghe thấy tiếng động có hơi giật mình nhưng không tỉnh, chỉ trờ mình một cái, suýt nữa đã là rớt xuống đất. Cô nhẹ nhàng bước đến, khẽ di chuyển chiếc bàn gần đó, chặn một bên của chiếc sofa, rồi đứng lặng nhìn anh. Đáy lòng chợt dịu lại, mềm mại và ngập tràn thương tiếc. Ánh mắt như nước suối mùa xuân, rì rầm tan chảy. Cô rón rén đi lấy một tấm chăn đắp lên người anh. Ngày trước, Hạ Lan Tĩnh Đình không ngủ vào ban đêm như thế, cùng lắm thì luyện công xong, có một cũng chỉ nằm hai giờ là dậy. Thế nhưng đến Tây An rồi, đồng hồ sinh học của anh đã quay một ba trăm sáu mươi độ, ngày càng trở nên giống "con người" hơn. Bì Bì lên giường lúc nào thì anh lên giường lúc đó, quần quýt chơi đùa với cô, sau đó là ngủ thẳng đến hừng đông, đôi khi còn dậy trễ hơn cô nữa.

Nguyên buổi sáng, họ luôn duy trì một khoảng cách lịch sự đứng mực với nhau, chỉ nói với nhau những lời thăm hỏi đơn giản nhất. Ví như: "Dưới lầu có bữa sáng miễn phí, em đi ăn đi." "Mượn thẻ phòng đi, cái của anh mất rồi." "Không có tiền lẻ, cho em mượn mười đồng." "Điện thoại sạc pin đầy chưa?"

Giữa lúc đó, Bì Bì ân cần nói một câu: "Em xuống cửa hàng mua hoa mua hoa, tiện thể mua một ít mật ong." Vừa nói xong, mặt đã đỏ bừng bừng, nhớ đến việc họ từng dùng hai thứ này làm ... Kết quả thảm hại là tự rước lấy lời từ chối lạnh lùng của Tề ti đại nhân: "Không cần."

Ôi, có một chút tổn thương không hề nhỏ. Cô co đầu rút cổ, bi thảm mà nghĩ:

Dĩ nhiên rồi, hôm qua ngay cả ý định giết người ta cũng đã nghĩ đến, người ta có chút phản ứng thế này là dễ hiểu thôi.

Vì Tề ti đại nhân không tiện đi lại, cô đành phải xuống nhà ăn sáng một mình.

Điểm tâm kết hợp Trung Quốc và Phương Tây, còn có đồ ăn Quảng Đông nữa. Lúc này Bì Bì mới nhớ ra là cả ngày qua mình chưa ăn gì, bụng đã réo ầm ĩ từ bao giờ, liền ngồi xuống bắt đầu ăn một cách nhiệt tình, vừa ăn vừa nói chuyện với một bà chị ngồi đối diện. Dù sao cũng không vội về, về phòng lại phải đối mặt với cái tên Hạ Lan Tĩnh Đình hờ hững lạnh nhạt kia.

Cuối cùng, cô uống hết nửa ly cà phê còn lại, ị ạch lên thân lên tầng năm, lại phát hiện ra trong phòng không có ai cả. Chỉ có một chị nhân viên vệ sinh đang quét dọn phòng. Cô cuống lên, vội vã chạy vào mở tủ quần áo trong phòng ngủ, Tề ti đại nhân không giận quá mà hừ thê đấy chứ?

May quá, không sao, hành lý của hai người vẫn còn đây.

Cô vội lấy điện thoại gọi cho anh:

- "A lô, Hạ Lan, anh đang ở đây đấy?"

Điện thoại reo lên vài hồi mới nghe được giọng nói lãnh đạm của anh:

- "Anh ở sảnh lầu một."

- "Đợi tí, em lập tức xuống ngay."

Cô vội lấy túi, dùng tốc độ nhanh nhất lao ra khỏi phòng, sợ thang máy quá chậm, gần như là nhảy cóc ba bước xuống cầu thang bộ.

Phải tìm khắp đại sảnh, mới trông thấy anh đang đứng trước cửa một văn phòng, mắt mờ mịt nhìn về phía trước, hình như đang xếp hàng làm gì đó.

Lương lự, ngập ngừng một lúc mới từ từ tiến về phía anh, nhưng không dám mạo muội dặt tay anh, chỉ lấp bắp hỏi:

- "Ồ đây ... bán gì à? Anh, anh đang xếp hàng hả?"

- "Anh đang tìm hướng dẫn viên du lịch."

- "Không phải có cuộc làm ăn quan trọng sao?"

- "Đối tác làm ăn có việc gấp, hoãn lại rồi, bọn anh dời sang ngày mai."

Sắc mặt cô càng lúc càng trở nên thê lương, cắn môi cả buổi mới mở lời thương lượng:

- "Anh muốn đi đâu, em đi cùng anh. Đừng thuê hướng dẫn viên nữa, lãng phí tiền. Huống hồ anh cũng tới Tây An nhiều lần rồi, đúng không nào?"

- "Anh không cần tìm hiểu kiến thức lịch sử, chỉ cần người dẫn đường thôi."

Cô ngượng ngùng nói:

- "Em dẫn đường cho anh cũng được mà?"

Anh kiên quyết lắc đầu:

- "Không được. Ở cùng một chỗ với em, tính mạng anh sẽ gặp nguy hiểm "

- "Này, ... người ta đã xin lỗi với anh rồi mà "

Anh vẫn kiên quyết, không thêm đề ý đến cô, tiếp tục xếp hàng.

Một nữ nhân viên phục vụ đến chào họ:

- "Tiên sinh muốn đi tuyến nào? Chúng tôi có tuyến du ngoạn phía đông một ngày, phía Tây hai ngày, còn có tuyến đặc biệt đi Hoa Sơn"

Bi Bi cảm thấy, cô phục vụ này khá không chuyên nghiệp. Rõ ràng thông thấy Hạ Lan Tĩnh Đình cảm gây dò đường, mà vẫn nhét một tờ quảng cáo sặc sỡ vào tay anh. Tuyến đông tuyến tây gì chứ, lúc này người ta phân chia đông tây rõ ràng như vậy à?

- "Tôi chỉ cần một hướng dẫn viên dẫn đường cho tôi thôi," - Hạ Lan Tĩnh Đình không thêm điểm xia tới tờ quảng cáo trên tay, - "Đi dạo loanh quanh thành phố đây là được."

Cô nàng kia vội tiếp lời:

- "Xin lỗi ngài, hướng dẫn viên của chúng tôi đều đi chung với xe du lịch cả. Nếu ngài cần một hướng dẫn viên riêng có thể thử đến công ty Thiên Hồng vành đai du lịch phía nam xem. Có điều phí của họ có thể đắt hơn ở đây. Tôi có danh thiếp, ngài cần không ạ?"

Hạ Lan Tĩnh Đình vừa mở miệng chưa kịp nói, Bi Bi đã cướp lời:

- "Không cần không cần. Cảm ơn chị."

Dứt lời, kéo mạnh anh về phía cửa chính, vừa đi vừa vỗ vai anh, cười hề hề, ân cần nói:

- "Anh nói đi, muốn đi đâu em đưa anh đi, đảm bảo phục vụ chu đáo, chịu thương chịu khó."

Im lìm một lúc, cuối cùng anh trả lời:

- "Anh muốn đi xem thành cổ Tây An."

- "Không thành vấn đề! Cần thận, phía trước có ba bậc cấp." - Cô rất tự nhiên nắm lấy tay anh, anh cũng tự nhiên cầm lấy tay cô.

Tường của Cổ thành là tường mới được trùng tu trên nền móng cũ. Những nơi du khách có thể đứng vào, hơn phân nửa đều đã được xây lại bằng gạch mới. Tuy rằng đứng trên đó, có thể nhìn thấy tháp chuông, lầu canh, nhà thờ Hồi Giáo và chùa chiền trong nội thành, nhưng cũng toàn là đồ mới không thời.

Họ vào cổng phía Nam, lượn lờ trong ùng thành một hồi, mới phát hiện thành này rất lớn, vượt xa trí tưởng tượng của họ, đi hết một vòng mất ít nhất phải hai tiếng. Bi Bi nghĩ đến lúc đó chân mình chắc chắn sẽ rớt ra luôn. Nhưng Hạ Lan đã bảo là thích rồi, vậy hai tiếng thì hai tiếng thôi chứ biết sao.

Trên đường đi, Hạ Lan Tĩnh Đình luôn theo sát cô, nhưng vẫn một mực im lặng, chỉ chăm chú lắng nghe những lời huyền thoại không ngớt của cô: "Anh thấy không khí lạnh như thế, chứ thật ra hôm nay là một ngày đẹp trời, đầy nắng, có điều nắng lại rất lạnh. Chẳng còn cách nào, Tây An cuối mùa thu là vậy đây. Chạm vào đây xem, đây là cổng phía Nam, còn được gọi là cửa Vinh Trữ, nghe nói là cổng thành lâu đời nhất ở đây, kiến trúc có từ thời nhà Tùy cơ ... Đây là lầu quan sát, cửa sổ có hình vuông nhé, sờ xem này, đây là chỗ mà người cổ đại dùng để ẩn náu để bắn tên đấy."

Không ngờ Tế ti đại nhất thỉnh linh lấy một cái máy ảnh bỏ túi cỡ lòng bàn tay trong túi vải ra, đưa lên phía trước bấm một cái. Bi Bi thấy buồn cười, tên này, không thấy đường mà chụp gì chứ, chắc chắn ngắm không chuẩn rồi. Cơ mà anh chụp riết thành nghiện, chỉ cần cô nói ở đâu có cảnh đẹp, anh quyết phải bấm máy cho bằng được.

- "Cảnh đêm ở Công Nam cũng đẹp lắm đấy, nếu anh thích, buổi tối chúng ta lại đến, anh có thể tha hồ mà chụp." - Vừa dứt lời, chợt thấy xót xa trong lòng, sương mờ đã giăng kín bờ mi.

- "Cười với anh một cái nào." - Anh vẫn hồn nhiên chưa phát hiện ra điều gì.

Cô cong môi hết cỡ, ngơ đầu một giọt lệ rơi ra, cùng lúc đó, máy chụp hình nhanh chóng “rắc” một tiếng.

- "Có thể không chụp nữa không?"

- "Chụp nhiều về tối ráp lại" - Anh trả lời băng quơ, - "Anh thường làm như vậy, dù chỉ là kỹ thuật số."

Cô cười thoải mái, giúp anh điều chỉnh góc độ tốt hơn.

- "Đây, là thế này nè, nhắm về phía đó. Có thể chụp được cái đèn lòng bụi kia."

Có một người chạy xe đạp ngang qua họ. Chắc là người Ấn Độ, nhìn dáng vẻ rất hung phấn, kêu lên với cô: "Dumitru Paro!"

Bi Bi ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- "Em nghĩ anh ta không nói tiếng Anh..."

- "Là tiếng Băng la đét." - Hạ Lan Tĩnh Đình trả lời, - "Anh ta nói chào em."

Bi Bi kinh ngạc:

- "Anh biết tiếng Băng la đét?"

Anh cười khê, không gật đầu cũng không lắc đầu, không đồng ý cũng không phủ nhận.

- "Nếu tiên sinh Trần Dần Cách còn sống, nhất định sẽ vui mừng lắm khi gặp anh đó." Cô tràn đầy hào hứng nói.

Còn cả những ngôn ngữ cổ đã bị thất truyền này, những mảnh xương - tàn tích của giáp cốt văn này, những văn tự chép tay ở Đôn Hoàng này, chúng đều sẽ rất mực sung sướng khi gặp được anh. Nghĩ thế nhưng cô không hỏi gì nhiều, cô thấy thoải mái rồi, trong cuộc đời vô vị đặng đặng của Hạ Lan, cô chỉ hi vọng chiếm giữ một điểm sáng nho nhỏ thôi, ngoài điều đó ra, không còn đòi hỏi xa xỉ gì khác.

- "Từ lúc em đến Tây An, anh rất muốn giới thiệu cho em một tác phẩm của Đạt tiên sinh: "Văn minh Trường An và Tây Vực Đồi Đường", đó là một quyển sách hay, kiến thức phổ thông dễ hiểu. Ngay cả Trần Dần Lạc [1] tiên sinh cũng rất khen ngợi ông ấy." Anh nói một cách nghiêm túc.

[1]: Trần Dần Lạc, Trần Dần Cách: đều chỉ về Trần Dần Khắc: nhà nghiên cứu văn học, nhà ngôn ngữ, học giả lịch sử hiện đại của Trung Quốc. Ở đây ba từ Lạc (烙), Cách (格), Khắc (恪) có cách nghi gần giống nhau nên không biết là 2 anh chị nói nhầm, hay là người đánh máy nhầm = !!

Bi Bi nghiêng đầu về trước, cười dịu dàng nhìn anh. Hạ Lan Tĩnh Đình đến cùng văn mạng tác phong của một học giả - thích luận đàm về sách. Trên giá sách nhà anh có bao nhiêu loại sách, một hồ ly sống tận chín trăm năm, học vấn cao đến chừng nào không biết. Nhưng học vấn cao như thế, lại chẳng thể thể hiện cho người khác xem, đúng là một mất mát vô cùng lớn. Tề ti đại nhân quả là một học giả bình tĩnh, khiêm nhường.

- "Nếu anh cũng viết, chắc chắn sẽ hay hơn ông ấy nhiều, khẳng định đấy!" Cô thật lòng khen.

- "Anh ư?" - Anh lắc đầu, - "Anh chỉ xem chứ không viết."

- "Thế đã xem nhiều sách rồi, anh thích chuyện gì nhất trong số đó?"

Anh ngẫm nghĩ trong giây lát rồi đáp:

- "Câu chuyện anh thích nhất chính là sáng tác của một tác giả người Pháp."

- "Câu chuyện anh thích nhất không phải truyện của Trung Quốc ư?" - Bi Bi hơi bất ngờ.

- "Tại sao anh phải thích câu chuyện của Trung Quốc?"

- "Anh không phải Hồ ly Trung Quốc sao?"

- "Anh nói anh là hồ ly Trung Quốc bao giờ? Anh không có quốc tịch."

Bi Bi cảm thấy ngớ ngẩn đi, tròn xoe mắt nhìn:

- "Đừng cho em biết là em gả cho một vị hồ ly ngoại quốc nhé, lẽ nào bắt em phải đến quê anh giám định nữa hả?"

- "À .. Anh cũng không phải người nước ngoài. Nơi anh sinh ra đến giờ chưa được xác lập lãnh thổ." "Vậy anh là ... hồ ly trong sa mạc?"

- "Sao em quan tâm vấn đề này quá vậy? Việc sinh ra ở đâu quan trọng thế à?"

- "Vậy câu chuyện anh thích nhất là gì?"

- "Thần thoại Sisyphus."

- "Chưa nghe bao giờ. Hay không? Khi nào rảnh em sẽ đi mượn về đọc."

- "Đối với em nó không có gì hấp dẫn đâu, rất buồn." - Anh yêu thương xoa mái tóc cô, - "Em đừng nên xem."

- "Xin anh hãy kể lại một câu chuyện mà anh cho là ấn tượng nhất trong đó." - Cô nhại giọng giả làm một phóng viên đang phỏng vấn, - "Hạ Lan tiên"

sinh!"

- "Ừ? Một chuyện." - Anh ra chiều nghĩ ngợi một lúc, - "Sisyphus là một vị thần trong thần thoại Hy Lạp, ông ta phải sai lầm, các vị thần đã bắt ông ta chịu hình phạt không ngừng lăn một tảng đá lên đỉnh một ngọn núi, nhưng khi đến đỉnh, tảng đá lại bị sức nặng của chính nó kéo rơi xuống chân núi, ông ta lại phải tiếp tục lăn lên. Sự lao động hoài công và vô vọng cứ lặp đi lặp lại như vậy. Nhưng tác giả viết nên câu chuyện không hề coi hành động của anh ta là bi kịch hoặc phi lý. Mà cho rằng Sisyphus đang hạnh phúc, vì anh ta hân hoan và tha thiết với thế giới này, vận mệnh thuộc về chính anh ta, tảng đá là câu chuyện của anh ta, hết thảy mọi thứ, chưa bao giờ đến điểm tận cùng.

- "Ồ, quá thâm thúy, quá triết học, hiểu được là một điều cực kì khó!" - Bì Bì cường điệu.

Ngay sau đó đặt tay lên đầu của mình:

- "Sờ xem, tóc em dài ra rồi này."

Anh đưa tay sờ sờ, mảy cau lại:

- "Không nhiều lắm."

- "Vậy tối nay anh sẽ giúp em nhé?" - Giọng nói của lộ vẻ rầu rĩ, bộ dạng như đang muốn quyến rũ người nghe.

Lần đầu tiên cô phát hiện ra, ồ thì ra giọng mình cũng có thể gọi cảm đến vậy.

- "Không được, anh phải tìm một vệ sĩ." - Anh cố tình nói, - "Lỡ như anh sợ ý bị người ta ám sát thì biết làm sao?"

- "Năn nỉ anh đấy ..."

- "Em thề với anh đi, từ nay về sau, đều phải đeo Mị châu của anh hằng ngày, ngay cả đến khi em chết đi, cũng phải đeo nó vào trong quan tài."

À, viên Mị châu đó à.

Bì Bì áy náy lí nhí:

- "Hạt châu đó hả? Ừ thì ... là vậy: hôm qua em sợ quá, nên bỏ nó vào phong bì gửi về cho anh rồi, nên bây giờ không có." - Thấy mặt anh đánh lại, liền vội vàng nói tiếp, - "Em gửi dịch vụ chuyển phát nhanh, loại mất nhất ấy, chắc chắn không mất đâu. Để sau khi quay về nhà, em sẽ đeo nó, coi nó như bảo ngọc ca ca vậy, không bao giờ mất không bao giờ quên, mãi mãi giữ bên cạnh, không bỏ không rời."

Ánh mắt anh có vẻ dịu lại, hừ một tiếng.:

- "Được rồi, tạm thời không truy xét tội trạng của em nữa. Đúng rồi, em bảo gần đây có một chòi vọng cảnh đúng không?"

- "Ngay phía trước kia, em đưa anh qua đó."

Chòi vọng cảnh thoạt nhìn giống một cái đình nhỏ có hai tầng. Mái hình vuông, đuôi cong vút, có treo mấy chiếc đèn lồng. Cô dẫn anh lên lầu hai, vừa đến nơi, còn chưa đứng vững đã bị anh bắt thành linh kéo vào một góc tối. Mối lập tức bị anh chiếm giữ.

- "Không" - cô sợ tới mức suýt thét lên.

- "Hạ Lan ..." Bị anh ôm chặt không chừa một khe hở, cô không thể động đậy được dù chỉ một chút.

- "Yên tâm đi, xung quanh đây không có ai." - Thấy cô co chân đá đạp lung tung, anh liền ôm cô lên, cong một chân, để cô ngồi lên đùi mình.

Anh hôn một cách cuồng nhiệt, đầu tiên là môi, kế đó là vành tai. Miệng thì thào những lời vô nghĩa, chẳng biết đang nói gì.

Cô "Ừm" một tiếng, hạ thấp giọng, hoảng hốt nói:

- "Hạ Lan, đây là nơi công cộng!"

- "Đây là vùng thôn quê."

Môi anh dừng trên xương quai xanh, say mê mút mát hương vị của cơ thể cô, chỉ dừng lại trong chốc lát, lại dời lên đầu vai. Hơi thở anh rất chậm, sâu và nhẹ nhàng, mang theo mùi hương thoang thoảng của cỏ cây rừng rậm và hương hoa xa xôi, dịu dịu.

Bì Bì thàn thán, sáng nay trời lạnh, cô khoác vội cái áo choàng. Áo choàng rất ấm, thế nên bên trong chỉ mặc một cái áo len mỏng ôm sát người, lộ vai, phía trước còn có dây kéo.

- "Đừng ..." Cô vùng vẫy, "Em nghe có tiếng người."

- "..."

- "Nhanh dừng lại đi, được không?" - cô phát hoảng ôm lấy đầu anh, đầu anh vẫn đang vắn du trước ngực cô, - "Ở đây toàn du khách, ảnh hưởng nhiều không tốt."

- "Không."

- "Này, dưới lầu có người ... có người thật đó!"

- "Đi ngang qua thôi."

- "Em cảm thấy có người đến."

Cô nghe thấy tiếng bước chân, sau đó có người trèo lên cầu thang lên lầu, mặt cô đối diện với cửa cầu thang, hoảng loạn, e lệ, xấu hổ, sợ hãi, lo đến độ mồ hôi túa đầy. Nhưng môi của Hạ Lan Tĩnh Đình vẫn tiếp tục dầy đưa, không hề mấy may có ý định buông tha cho cô. Việc duy nhất cô có thể làm là túm chặt lấy áo choàng của mình.

Có người lên, đó là hai sinh viên, chắc cũng là một đôi, trên tay còn cầm một lá cờ nhỏ của đoàn du lịch. Vừa đến lầu, đột nhiên chiêm ngưỡng cảnh này, hai người nhất thời ngơ ngác nhìn nhau, trợn mắt há hốc mồm.

Hạ Lan Tĩnh Đình quay đầu lại, bình tĩnh tự nhiên nói:

- "Hai bạn, quan tâm sao?"

Sinh viên nam hiểu ý, vội nói:

- "Không, không, xin cứ tự nhiên. Chúng tôi lập tức đi ngay." - Dứt lời kéo Nữ sinh viên chạy xuống, chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Bì Bì tức giận đá anh một đá:

- "Anh không thể dừng được sao, chờ người ta đi rồi hãy nói?"

- "Không thể." - Anh lại sắp lại, cười tủm tỉm hôn nhẹ lên môi cô, - "Lần sau nhất định chú ý."

- "Lát nữa cười xe đạp đi, nhé?"

Anh ngẩn ra, liền đáp.

- "Được chứ. Em đi cười, anh chờ em ở đây."

- "Đồ ngốc, có xe đạp đôi mà, em đưa anh đi hóng gió."

Xe đạp đôi, Hạ Lan Tĩnh Đình ngồi sau. Bì Bì ngồi trước ra sức đạp, mồ hôi túa ra như mưa, có cảm giác mình như một kẻ đạp xích lô thuê.

- "Cần đạp nhanh thế à?"

- "Anh đạp hỗ trợ em được không? Sao em thấy nặng vậy nhỉ?"

- "Có thể đang lên dốc?"

- "Không, đang đi đường bằng."

- "Anh đạp rồi, thật đấy."

- "Anh không dùng lực, đây là xe đạp đôi, hai người đều phải đạp."

- "Chủ yếu là em đạp." - Anh nói, - "Em ở phía trước mà."

- "A! Chân người ta mỏi lắm rồi."

- "Rèn luyện thân thể rất tốt cho sức khỏe."

Bì Bì đeo anh một tiếng đồng hồ, chạy vòng quanh tường thành tròn một vòng. Hạ Lan Tĩnh Đình chiếm chệch ngồi sau thật sung sướng, như đang ngồi xích lô thuê vậy.

- "Xuống xe đi, đến rồi, giáp một vòng rồi."

Bì Bì vừa chạm chân xuống đất, một đến độ há miệng thở phì phò.

- "Bì Bì, ngồi sau xe em thật thoải mái, đạp vừa nhanh vừa ổn định." - Hạ Lan vẫn chưa vui cảm xúc cảm thán, cảm thấy chưa thỏa nguyện - "Lại một vòng nữa được không?"

- "Hiếm thấy hôm nào anh vui như hôm nay, bản cô nương đây sẽ đưa anh đi một vòng nữa, ngồi cho vững."

Bì Bì tu nũa bình nước, lại tiếp tục đưa anh rong ruổi trên đường, lần này cô đạp ngược chiều kim đồng hồ, có một đoạn sườn dốc dài, gió thổi vù vù bên tai, suýt nữa thổi bay cả áo choàng của cô, cô vui sướng kêu to.

- "Ôi - thích quá! Hạ Lan!

Phía sau không ai đáp lời.

- "Hạ Lan?"

- "Đừng ngoảnh lại." - Anh nói, - "Hiện giờ anh đang hiện nguyên hình."

- "Hả ... Ôi chào!"

Cô mang cả người và xe đâm sầm vào một bức tường thành. Trên trán u lên một cái u to. Cổ nhin đau, hai tay che mắt, run giọng hỏi:

- "Hạ lan, anh biến trở lại được không?"

Ngón tay mát rượi sờ lên mặt cô, anh nói:

- "Có nguyên hình gì đâu, chỉ đùa chút thôi."

- "Làm em sợ muốn chết." - Tim cô gần như nhảy ra khỏi lồng ngực.

- "Xin lỗi." - Về mặt anh hơi là lạ, - "Đầu em rướm máu rồi."

- "Không sao, xước tí da thôi." - Cô lục túi tìm được miếng băng dán, liền dán lên.

- "Nói thế." - Giọng anh có phần thiếu tự nhiên, - "Em rất sợ nguyên hình của anh?"

Chạm phải đề tại nhạy cảm rồi.

- "Không, em không sợ." - Cô ra sức cầm tay anh, - "Em chỉ đột nhiên nhớ đến chuyện trong "Lư Trai."

- "Chuyện gì?"

Cô im lặng một hồi, không trả lời ngay. Bầu không khí giữa họ thoáng chốc như bị đình trệ, một sự căng thẳng đáng sợ bao trùm, như cách nhau thiên sơn vạn thủy. Nhưng tay họ đang nắm lấy nhau, tựa như chiếc cầu bắc ngang giữa dải ngân hà, chốc lát trở nên lạnh lẽo.

- "Không nhớ cụ thể chuyện nào." - Cô cười khỏ, - "Chỉ nhớ sau khi hiện nguyên hình, chính là sinh ly tử biệt."

- "Em cho rằng, chúng ta cũng như thế sao?" - "Em không có niềm tin như vậy?"

- "Không phải. Nếu không có sinh ly tử biệt, câu chuyện làm sao cảm động được lòng người? Giữa chúng ta cũng chẳng có chuyện xưa gì - chỉ là em chưa bao giờ thấy hồ ly thật. Nếu lúc vừa rồi, em đột nhiên biến thành con thỏ, anh cũng sẽ sợ mà nhảy dựng lên, đúng không?"

- "Không." - Anh khẳng định, - "Dù em biến thành gì, anh đều không sợ."

Tranh luận cùng Tế ti đại nhân đúng là phí công vô ích, Bì Bì nhìn anh, cười gượng, không kìm được đành buông tiếng thở dài.

Ngừng một lát, Hạ Lan Tĩnh Đình nói tiếp:

- "Quên nói với em, lần này đến Tây An chính là đến xem hồ ly thật đấy. Rất nhiều, rất nhiều."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Trang Trại Phong Lâm

Sáng hôm sau, họ thuê một chiếc taxi, chạy suốt hai tiếng đồng hồ trên đường cao tốc, đến một thị trấn nhỏ ở ngoại thành. Tên của thị trấn này Bì Bì chưa từng nghe thấy bao giờ.

Mùa thu miền Bắc mang hơi hướng của màu xám âm đạm, trời cao và xa. Dọc theo đường đi, ánh dương rực rỡ xán lạn, đồng ruộng quang đãng sáng sủa nhưng không có nhiều màu sắc. Mọi thứ đều thiếu đi sắc xanh mướt mát của mùa thu ẩm ướt ở Miền Nam. Sau khi vào thị trấn xe vẫn tiếp tục lăn bánh, đi thêm gần nửa giờ nữa cuối cùng dừng lại phía ngoài một bức tường bao bảo vệ. Vừa xuống xe, đập ngay vào mắt là một tấm biển màu trắng, trên đó đề "Trang trại lâm nghiệp Phong Lâm". Tường bảo vệ cao đến 2m, nhìn như một cái nhà giam, không gian bên trên rất thoáng đãng, ở đây không hề có nhà cao tầng.

Một cơn gió thổi đến, mang theo một mùi tanh tươi khó ngửi, Bì Bì vội lấy tay che mũi:

- "Mùi này là mùi gì vậy?"

Hạ Lan Tĩnh Đình trả lời:

- "Mùi Hồ Ly."

Bì Bì nhanh chóng buông tay.

- "Khó ngửi thì là khó ngửi, anh đâu có nói nó dễ ngửi."

- "Đã kết hôn với anh rồi thì chúng cũng có thể được xem là họ hàng của em. Gà hồ theo hồ, em chịu được." - Cô cố ngẩng đầu thật cao, nở một nụ cười quyến rũ với Hạ Lan.

Anh cười cười, nhưng vẻ mặt thoáng chút u buồn.

Biểu hiện của Hạ Lan Tĩnh Đình lúc còn trên xe như người đang có tâm sự chông chênh. Bì Bì muốn trò chuyện với anh nhưng cảm thấy anh không có hứng thú nói chuyện, đành lấy máy tính xách tay ra, mở phim "Anh hùng xạ điêu" lên tập trung xem một mình. Laptop của Hạ Lan chỉ có tranh ảnh về Ngọc cô, số lượng rất nhiều. Ngoài thứ đó ra thì chẳng có gì hấp dẫn, không âm nhạc, cũng không phim ảnh, bộ phim này là bộ duy nhất do Bì Bì mới tải trên mạng về tối hôm qua.

Chuyến đi này chắc chắn có liên quan đến tộc hồ, mà hai chữ "Hồ ly" là đề tài mẫn cảm giữa họ, Bì Bì cảm thấy mình nên quản lý cái miệng và lòng hiếu kỳ của mình thật chặt, án binh bất động, lấy lùi làm tiến.

- "Đây là nơi anh định bàn chuyện làm ăn sao?"

Cô ngó nghiêng xung quanh, phát hiện nơi này không xóm làng không hàng quán, trông nó hoang vắng cứ như những chỗ mà hồ ly và thổ thường lui tới trong "Truyện thuyết Lưu Trai".

- "Đúng vậy."

- "Lúc trước, anh và Thiên Hoa đã cùng đến đây?"

- "Ừ."

- "Buồn bán cái gì?"

- "Hàng da."

Bì Bì tròn xoe mắt nhìn:

- "Anh? Anh làm đồ da?"

- "Ừ."

Chẳng phải Hạ Lan Tĩnh Đình ghét nhất là da sao? Nên hiện giờ Bì Bì không dám nhắc đến da, ngay cả khăn quàng tơ tằm cũng rất dè dặt không mang, cô đã chân chính trở thành một người theo chủ nghĩa bảo vệ động vật rồi. Thế nhưng, người luôn miệng bảo rằng phải bảo vệ động vật này lại đi kinh doanh hàng da. Vì điều gì? Vì tiền ư?

Giương mặt cô biến sắc:

- "Hả ... da, da hồ ly?"

- "Ừ. Đây là một trang trại nuôi hồ ly có quy mô lớn nhất khu vực này."

- "Oh!" - Hai con mắt cô mở to, tròn hết cỡ. - "Xin lỗi, đầu óc em hơi rối loạn. Anh là Tề ti của tộc Hồ kia mà, anh hẳn tâm nhìn đồng bào của mình bị sát hại sao?"

- "Em có biết sản lượng da hồ ly hằng năm là bao nhiêu không?"

Dĩ nhiên là không biết rồi. Có điều cô biết da Hồ ly rất quý, và cô cũng biết rõ một điều, những người giàu sang phú quý, hành sự có phong cách nhất, ăn mặc trang phục sang trọng nhất, cũng hiếm ai mặc áo khoác làm từ lông hồ ly. Trong trí nhớ của cô, chỉ những ngôi sao điện ảnh của Hollywood và Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu Mộng mới mặc chúng. Vì vậy bèn hỏi:

- "Có nhiều không? Da thô đắt tiền như thế, chỉ những người nào giàu có nhất mới mua được. Sản lượng chắc là đáp ứng đủ?"

- "Sản lượng da hồ ly trên toàn thế giới là năm trăm vạn tấm trên năm. Áo khoác lông thú da hồ ly, vừa nhẹ vừa ấm vừa đẹp, ai cũng muốn sở hữu nó."

- "Em hiểu."- Bì Bì nhìn anh chăm chú, nhẹ nhàng nói, - "Anh đến là để mua hồ ly, mua xong rồi đem đi phóng thích, đúng không?"

Anh mỉm cười, ánh mắt ôn hoà ấm áp:

- "Đúng vậy."

Cô bất giác nắm chặt tay anh, hít sâu một hơi. Cảm thấy thứ đang chắn trước mặt mình không còn là bức tường bao bảo vệ nữa mà là một trại tập trung khổng lồ.

- "Trong trang trại này có bao nhiêu con hồ ly?"

- "Khoảng sáu nghìn con."

- "Anh muốn mua hết sáu nghìn con này sao?", - cô biết rất ít về giá cả, nhưng khẳng định rằng đó là một số tiền rất lớn.

- "Anh rất muốn thế, nhưng ông chủ không đồng ý. Mỗi lần ông ta đều giữ lại hai nghìn con làm giống."

Dứt lời, anh chuyển tầm nhìn sang hướng khác, hình như nghe thấy tiếng bước chân đang đến.

Quả nhiên, cổng trang trại mở ra, có hai người trong đó đang đi ra. Dẫn đầu là một người có thân hình cao gầy, toàn thân âu phục trắng thớm, bóng bẩy, lộ rõ sự sa hoa, khuôn mặt rất đen, trên gò má có một vết sẹo, giống người đã từng trải qua những cuộc ẩu đả đánh nhau, tuổi chưa đến bốn mươi, cử chỉ rất có phong thái. Cô gái theo sau chừng hai lăm hai sáu, có mái tóc dài, đen nhánh, sở hữu một gương mặt rất đẹp, mặc một bộ váy công sở màu vàng nhạt, choàng một chiếc khăn lụa màu xanh ngọc, vòng eo nhỏ nhắn, đôi chân thon thả, túi xách, đồng hồ không cái nào không phải hàng hiệu.

- "Hạ Lan tiên sinh!" - người đàn ông bước nhanh đến, bắt tay với anh, - "Ngài thật đúng giờ."

- "Ngài cũng vậy, Trịnh tiên sinh." - Hạ Lan Tĩnh Đình mỉm cười, giới thiệu, - "Đây là vợ tôi, Quan Bì Bì. Bì Bì, đây là tiên sinh Trịnh Thiệu Đông, chủ của trang trại này."

Họ bắt tay thăm hỏi nhau xong. Trịnh Thiệu Đông niềm nở nói:

- "Ô trời, anh kết hôn rồi? Chúc mừng, chúc mừng! Chào cô! Cô Hạ Lan! Tiểu Dư, đến phòng làm việc của lão Tiền dặn chuẩn bị một phần hậu lễ, nhất định phải mang đặc sắc của trang trại đây."

Cô gái kia vâng rồi cầm di động bấm số, bước ra xa vài bước, nhỏ giọng dặn dò vài câu.

- "Trịnh tiên sinh, ngài khách sáo quá." - Hạ Lan Tĩnh Đình nói.

- "Đây là tiểu thư Dư Mạn Trữ, thư ký của tôi."

Mọi người lại bắt tay nhau, chào hỏi nhau.

Bì Bì hơi ngạc nhiên. Trang phục của hai người này quá sang trọng lộng lẫy, hợp thời trang, đến cả những thương gia thành phố cũng không bì kịp, không hiểu sao lại chịu ở lại huyện nhỏ xa xôi hẻo lánh này nuôi hồ ly. Nghĩ đi nghĩ lại, ông ta có sáu nghìn con hồ ly, không phải đã thành một triệu phú rồi còn gì? Triệu phú ở thành phố không phải hiếm, nhưng ở huyện nhỏ này, yêu cầu về kiểu cách trang phục không cao, không chưng diện, làm sao được chứ?

Cổng chính từ từ mở rộng, Bì Bì đi về trước vài bước, đứng lại, ló mắt nhìn.

Trong mắt hiện lên một không gian mênh mông với vô số những nhà lồng xếp thành hàng. Khoảng cách giữa các lồng chừng hai mét, cứ bốn hàng lại có một vành đai cây xanh, cây cao bóng mát, ở giữa có những con đường bê tông trải dài rộng chừng một mét. Lồng tất nhiên là để nuôi hồ ly.

Ở toà soạn, Bì Bì từng đi theo phóng viên bên bộ phận phụ trách mảng nông thôn phỏng vấn một trại gà, quy mô cũng rất lớn, nhưng cô thấy ở đó thua xa sự sạch sẽ, sự trật tự và yên tĩnh ở nơi đây.

Nhận ra sự hiếu kỳ của cô, Trịnh Thiệu Đông hỏi:

- "Cô Hạ Lan, lần đầu cô đến trang trại đúng không?"

Bi Bi gật đầu.

- "Tôi bảo Dư tiểu thư đưa cô đi tham quan xung quanh được không? Đi dạo lân cận đây thôi, chừng mười lăm phút là đi hết."

- "Được."

- "Hạ Lan tiên sinh, ngài cũng đi cùng chứ?" - Hạ Lan Tĩnh Đình lắc đầu: "Không cần đâu."

- "Hai chúng ta tới nhà ăn ngồi một lát nhé?" - Ông ta đề nghị, - "Chúng tôi đặc biệt mời một đầu bếp ở thành Quảng Đông về nấu điểm tâm Quảng Đông cho hai vị, toàn bộ là tiệc La Hán chay, mời đi bên này."

- "Đợi một chút." - Hạ Lan Tĩnh Đình lấy cây gậy dò đường trong túi ra. Gõ nhẹ, thông dong đi theo Trinh Thiệu Đông.

Dáng đi của anh rất đẹp, cây gậy gõ nhẹ, tư thế ung dung thoải mái.

- "Lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ấy đã yêu rồi." - Nhìn theo bóng lưng của Hạ Lan Tĩnh Đình, Xa Mạn Trữ bỗng nói, - "Hồi đó tôi còn là một thực tập sinh, sau này ở lại luôn trang trại. Chỉ vì mỗi năm có thể được nhìn thấy Hạ Lan tiên sinh."

Bi Bi nghe nói xong, gai ốc nổi đầy người:

- "Không thể nào?"

- "Dĩ nhiên chỉ đùa cô thôi." - Dư Mạn Trữ cười như không nhìn cô một cái, lộ vẻ chòng ghẹo.

Hai người đi dọc theo một đường bê tông giữa một hàng lồng. Nhà lồng nằm úp trên mặt đất, cao khoảng một mét, nền đất được quét dọn rất sạch sẽ. Trong mỗi cái lồng bên từ những thanh dây thép đều có một con hồ ly trắng như tuyết. Cô nghĩ nghe thấy tiếng đi lại của chúng trong lồng chứ không hề nghe tiếng kêu của chúng ra sao.

- "Wow, nơi này yên tĩnh hơn trại gà nhiều." Bi Bi cảm thán.

- "Đúng vậy! Hồ ly là loài động vật cực kỳ im lặng, dù có dòng họ với chó, nhưng không giống chó thích kêu tối ngày. Hơn nữa, hồ ly cái cũng không háo sắc giống trong tiểu thuyết viết. Chúng khá lãnh đạm, kì động dục mỗi năm chỉ có ba ngày. Và lại hồ ly bình thường cũng theo chế độ một vợ một chồng, một mình đi săn, rất ít sống thành đàn." Dư Mạn Trữ vừa nói vừa mở chốt một cái lồng sắt, dùng một cái móc nhỏ dài, kéo một con hồ ly bên trong ra, ôm trong tay, "Đây là bạch hồ, sờ lên lông của nó mà xem, để thấy được vừa dài vừa mảnh vừa bóng mượt, cũng sẽ cảm nhận được độ dày và tính đàn hồi của chúng, con hồ ly này nhiều nhất chỉ mười lăm cân, đầu đuôi vừa tròn một thước, một bộ da như vậy, giá trên thị trường tối thiểu là năm trăm đồng."

Con cáo trắng hiện hoà ngọc đầu nhìn lên, nhìn thẳng vào mặt cô, rất đăm chiêu ra chiều suy nghĩ. Con người nó đen láy, lặng lẽ loé lên thứ ánh sáng u tối, như hai luồng sáng từ sâu thẳm trong đầu rọi ra. Lồng Bi Bi thoáng động, đôi mắt này quen thuộc quá.

- "Những con hồ ly chúng tôi nuôi ở đây phần lớn xuất xứ từ phương Tây, nhiều nhất là giống Phần Lan. Loài được nuôi chủ yếu nhất là bạch hồ và lam hồ. Hiện giờ có tổng cộng sáu nghìn con chưa xuất chuồng. Sản lượng da hồ ly hằng năm khoảng chừng bốn ngàn tấm. Hạ Lan tiên sinh là khách hàng chính của chúng tôi, ba năm trở lại đây, anh ấy độc quyền tất cả sản phẩm của chúng tôi." Dư Mạn Trữ giới thiệu một cách rành mạch, tỏ ra rất am tường. Tiện tay thả con hồ ly kia vào lại trong lồng, kéo Bi Bi đến một cái lồng sắt bên:

- "Đây chính là hồ ly giống."

Trong đầu Bi Bi lập tức loé lên hình ảnh của Tu Nhân, cuối nhìn gần hơn, con cáo trắng bên trong có cái đầu lớn hơn con vừa nãy, lông sáng bóng, thân hình béo tốt, cử động linh hoạt sôi nổi. Dư Mạn Trữ bắt nó ra đưa cho cô sờ: "Sở hữu giống hồ ly đẹp là chìa khoá để làm giàu của trang trại. Hằng năm chúng tôi đều tiến hành ba đợt tuyển chọn để lựa ra những con có được sinh đầu tiên, lớn nhanh, thay lông sớm, lông cho chất lượng tốt nhất để làm giống. Cô nhìn con hồ ly này này, bụng tròn phẳng, lông tơ dày. Cô sờ lên sống lưng của nó sẽ thấy, mượt mát vô cùng, có phải không? Ấn nhẹ lên một cái, là có thể chạm vào xương cột sống và xương sườn. Da của con Hồ ly này là hàng tốt, có thể làm áo lông thú, chắc chắn thuộc hàng vương quyền thế gia."

- "Hàng vương quyền thế gia?"

- "Chính là da hồ ly cao cấp nhất."

Bi Bi cảm thấy ngày hôm nay, hai chữ "Hồ ly" này nghe cực kỳ chói tai. Con hồ ly nọ nằm trên tay cô, kêu lên hai tiếng thảm thiết, khiến tim cô càng lạnh lẽo. Cô bất giác giơ tay xem giờ, muốn tìm một cái cớ để rời khỏi nơi này? Nhưng nghe Dư Mạn Trữ nói:

- "Cô Hạ Lan thấy màu lông của con hồ ly này thế nào?"

Cô miễn cưỡng trả lời cho có lệ:

- "Rất đẹp, có vẻ không tồi."

Dư Mạn Trữ mỉm cười tự hào, mang con hồ ly đưa cho một người làm công:

- "Lão Tạ, mang nó đi lột, làm áo choàng cho cô Hạ Lan đây."

- "Ồ này ..." - Bì Bì vội ngăn lại, cau mày, - "Tôi không thích khăn choàng. Con hồ ly này chắc là loại không tầm thường, cô hãy giữ lại đi."

Càng nói càng thêm hiểu lầm, Dư Mạn Trữ cho rằng cô chê ít.

- "Đừng khách sáo! Lão ta, lột thêm mấy con nữa, mùa đông sắp đến rồi, làm cho Cô Hạ Lan mấy áo lông luôn nhé. Nhớ, phải là loại có chất lượng tốt nhất."

Người thợ nhận lấy con hồ ly xách đi, định đi về phía lò mổ, Bì Bì liền chặn đường ông ta:

- "Lão sư phụ, ông chờ một chút, tôi gọi điện thoại cho chồng tôi hỏi ý kiến đã."

Di động kết nối, Hạ Lan Tĩnh Đình ở đầu bên kia hỏi:

- "Bì Bì, có chuyện gì?"

- "Tiểu thư Dư nhất định muốn ... dùng mấy con hồ ly ... làm áo khoác cho em" - Cô lấp bắp báo cáo.

- "Nói với cô ấy biết, rằng đã nói nếu có nhã ý muốn đưa thì hãy đưa sống. Chúng ta mang về trang trại mình tự xử lý." - Anh đáp ngắn gọn.

Cúp máy, Bì Bì nói:

- "Chồng tôi nói nếu chất lượng tốt như vậy, anh ấy càng muốn nó sống, mang về trang trại để có thể tự mình xử lý."

Thế nhưng từ khi Dư Mạn Trữ khẳng khái có ý muốn tặng, người thợ thuộc da đã đi vào phòng giết mổ gần đó. Bì Bì vội bước theo. Vừa thấy người công nhân động tác thuần thục, đem một cái gậy đồng nhỏ cắm vào cái đuôi con hồ ly. Tay kia đang định ấn công tắt điện. Bì Bì không chần chừ vội tiến lên hét lớn:

- "Dừng tay!"

Dư Mạn Trữ vỗ vỗ vai cô, trấn an nói:

- "Cô Hạ Lan, trong trang trại của cô không xử tử hồ ly như vậy sao? Lão Tạ, thả nó ra trước đi đã, đừng có giết chóc trước mặt cô Hạ Lan, sẽ làm cô ấy sợ đấy."

- "Chúng tôi vừa kết hôn, trong việc làm ăn của Hạ Lan, tôi, ... biết không nhiều lắm."

- "Hạ Lan tiên sinh không muốn mua lông có bất kì sự ô nhiễm nào, chấp nhận mang về trang trại của mình để các thợ lão làng xử lý chứ không chịu xử lý ở đây." Dư Mạn Trữ nở nụ cười hiền hoà tỏ vẻ thấu hiểu:

- "Thật ra anh ấy quá lo xa rồi. Succinylcholine rất mắc, tiêm vào tim sẽ rất phiền phức, thực tế đã chứng minh, điện giật là phương pháp tiết kiệm nhất và nhanh nhất hiện nay! Đồng thời cũng là biện pháp hiệu quả nhất, tuyệt đối sẽ không làm tổn thương và làm nhiễm bẩn bộ lông."

- "Succinylcholine?" - Bì Bì nghe không hiểu.

- "Chính là clorua choline, là một loại thuốc làm giãn nở cơ bắp."

- "Cũng chính là thuốc độc, phải không?"

- "Loại thuốc này làm cho hô hấp bị tê liệt. Tiêm vào thì chỉ cần ba đến năm phút sau hồ ly sẽ chết một cách bình thản, không giãy dụa, không kêu la, sẽ không làm tổn hại đến bộ lông. Trong cơ thể không bị nhiễm bẩn, cơ thể vẫn còn tận dụng được. Trang trại của các vị đều dùng phương pháp lấy da này kiểu này, theo lời của Hạ Lan tiên sinh thì như thế nhân đạo hơn. Nhưng thuốc này khá đắt, đại đa số trang trại đều không thích hao phí tiền của vào phương diện này."

Trong lúc nói chuyện, mắt Bì Bì luôn không rời con Hồ ly vừa chịu đựng đủ mọi khiếp sợ kia. Chỉ thấy trong đôi mắt đen lay láy của nó hình như ánh lên một nỗi sợ hãi, một thứ gì đó không thể hiểu thấu được. Khoảng khắc đó, trông nó rất bàng hoàng, vừa như ngờ ngác không biết sẽ xảy ra chuyện gì, vừa như hiểu rõ ngay tận thế của mình đã đến.

- "Ừ, Hạ Lan làm thế cũng có lý do riêng của anh ấy." - Bì Bì rất biết điều mà phụ họa theo.

- "Điều này là hiển nhiên. Hạ Lan tiên sinh là ông chủ vàng của chúng tôi, các ông chủ trong vùng này đều muốn nịnh bợ anh ấy còn không được nữa là, anh ấy muốn làm thế nào đương nhiên phải làm theo rồi."

Dur Mạn Trữ đưa cô đến gian phòng khác, dùng rượu lau tay. Bì Bì trông thấy trên bàn đặt một cái túi giấy to, trên bao bì viết "vitamin E", liền hỏi:

- "Cái này để làm gì, Hồ Ly cũng uống Vít à?"

Dur Mạn Trữ gật đầu:

- "Vitamin A, D, E, đều được cung cấp hằng năm. Đặc biệt là vitamin E, vừa vào thời kì sinh sản thì sẽ bổ sung gấp bội. Mục đích là đẩy nhanh quá trình phát dục của cơ quan sinh dục, gia tăng sản lượng."

- "Ồ, xem ra những hồ ly này được nuôi không phải để lớn lên, mà là để sinh sản."

- "Dĩ nhiên là để sản xuất. Từ lai giống, cho ăn, săn sóc đến khi sinh nở, lấy da, mỗi một công đoạn đều phải rất tỉ mỉ, bỏ nhiều công sức. Chúng tôi có ngành chuyên môn nghiên cứu chế biến thức ăn cho chúng, mục đích chính là chuyển hoá thức ăn thành sản phẩm. Hiện nay, nuôi hồ ly đã trở thành ngành chủ đạo trong nông nghiệp của huyện này, trang trại chúng tôi là một thành công điển hình, mỗi năm đều có các chuyên gia đến chỗ chúng tôi tham quan, học tập kinh nghiệm. Ông chủ của chúng tôi cũng thường xuyên được lên đầu báo. Không đâu xa, mới tuần trước đài truyền hình còn đến đây phỏng vấn ông ấy nữa đấy."

Nhìn niềm tự hào lộ rõ trên khuôn mặt cô ấy, Bì Bì không cảm lòng được nói:

- "Vậy chị có bao giờ tự hỏi, liệu những con hồ ly này có ý thức không, có thể hận các vị không?"

- "Hận?" Dur Mạn Trữ ngạc nhiên, - "Hận cái gì? Nếu đã đến trang trại này, đó là mục đích sống của chúng nó. Ngoài trừ việc chấp nhận ra, không còn lựa chọn nào khác. Cô nói có đúng không?"

Bì Bì trong nhất thời mất khả năng ngôn ngữ. Loại tư duy logic kiểu này hình như đã từng nghe qua rồi, nhưng cố nhớ lại thì không tìm ra đầu mối. Cũng không phải không thể? Người có tư duy của người, hồ ly có tư duy của hồ ly. Người mua có cái lý của người mua, người bán có cái lý của người bán. Nếu nhìn từ một phía thì phía còn lại đều là tội ác đầy mình.

"Cô Hạ Lan cũng ăn chay à?" Dur Mạn Trữ đột nhiên hỏi.

"Không có."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kì Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Làm Ăn Chính Là Làm Ăn

Khi quay lại nhà ăn, trên mặt bàn bằng đá cẩm thạch đã đầy áp thức ăn.

Trước mặt Bì Bì là các loại rau xiên nướng, chao hoa hồng, đậu phụ dưa muối, măng tây xào tỏi trộn với các loại nấm v.v... còn có các món tráng miệng đặc biệt. Nhưng Hạ Lan Tĩnh Đình chỉ lấy cho mình một chén nước trong, ngay cả đũa cũng không động đến. Sau cùng, anh cũng miễn cưỡng gắp một miếng táo đường trên mâm ăn, nhưng chẳng qua là do lời mời mọc nhiệt tình của Dur Mạn Trữ, anh chỉ nếm thử một chút rồi đặt xuống. Có lẽ đã quen với thói quen này của anh, Trịnh Thiệu Đông không hề tỏ ra lạ lùng hay có gì thắc mắc. Trái ngược với hình ảnh đó, Bì Bì lại không thể giữ được bình tĩnh khi đứng trước bàn mỹ thực thế này, cô không hề bỏ qua bất kỳ một món nào, ăn một cách rất thích thú.

- "Cô Hạ Lan, tiểu Dur nói cô không ăn chay. Đây là món ăn mặn duy nhất trên bàn, cô nếm thử xem, mùi vị thế nào?"

Trịnh Thiệu Đông chỉ vào một đĩa thịt có vẻ giống thịt kho tàu, thái độ rất tâm đắc. Cô bèn gắp một miếng, tinh tế thưởng thức, thấy hợp khẩu vị nên gắp thêm một miếng to nữa:

- "Rất ngon. Vừa thơm vừa cay, vừa mềm vừa giòn."

- "Đây là thịt hồ ly."

- "Hả.."

Suýt tí nữa, cô đã nôn hết mọi thứ trong bụng ra, nhưng sợ làm hỏng kế hoạch lâu dài của Hạ Lan Tĩnh Đình, đành nhắm mắt cố ép xuống trôi trôi lại:

- "Ồ, hoá ra thịt hồ ly cũng ăn được, đây là lần đầu tiên tôi được biết đấy."

Cô dùng khăn ăn lau miệng, liếc mắt qua Hạ Lan Tĩnh Đình, nhưng đập vào mắt là một gương mặt không có biểu tình gì, đôi mắt trống rỗng nhìn thẳng về phía trước. Người xa lạ không nhận ra chứ Bì Bì biết rõ, khi nào anh này sinh ác cảm với một người, thì gương mặt sẽ có biểu hiện này.

- "Đúng vậy, Hạ Lan tiên sinh. Lần nào anh đến chỗ chúng tôi cũng toàn mua thú sống, lần này có thể trực tiếp mua da không? Cho tôi thời gian hai tháng, tôi chỉ có một lò mổ duy nhất nhưng da của bốn nghìn con hồ ly sẽ nhanh chóng được phơi khô và đóng gói xong, anh chỉ cần dùng hai xe tải để vận chuyển về thôi. Tôi có thể hạ giá thành cho anh xuống thấp hơn đôi chút."

- "Trịnh tiên sinh." - Hạ Lan Tĩnh Đình ngồi yên, không động đậy, - "Thứ tôi cần là da hồ ly thượng hạng, không mong muốn xuất hiện bất cứ rủi ro nào gây tổn hại đến chất lượng da trong quá trình sản xuất. Vậy nên, tôi đã mời về những thợ lão luyện, có kinh nghiệm nhất trong nghề để tiến hành thực hiện quy trình sơ chế. Đồng thời, làm vậy cũng sẽ giảm thiểu khá nhiều phiền phức trong khâu giết mổ cho các anh, sao anh lại không muốn?" - Ngừng lại trong giây lát, anh bình tĩnh nói tiếp, - "Nghe các anh nói, khu vực xung quanh đây sản xuất rất nhiều gỗ Thông, các trang trại thường dùng mùn cưa của chúng để tẩy da. Vậy anh có biết, dầu thông đối với da và lông có tính ô nhiễm cực cao không. Hơn nữa, tôi đã tiến hành khảo sát, có doanh nghiệp mua da thô của các anh, sản phẩm bán ra phát hiện thấy nấm mốc. Còn nghe nói, các anh vì vội vàng đưa hàng ra thị trường, một số da có độ ẩm cao hơn 15% đã cho ra khỏi sàn sấy. Tôi kinh doanh hàng xuất khẩu, đối tượng khách hàng chính chính là Nga và Châu Âu, đều là những khách hàng khó tính, họ đến với chúng tôi vì uy tín và chất lượng, vì thế, tuyệt đối không thể để phát sinh bất kì vấn đề nào."

- "Ồ kia, Hạ Lan tiên sinh. Chúng tôi là bạn hợp tác lâu dài với anh, chỉ chút chuyện nhỏ này mà anh cũng không tin tưởng tôi sao? Chúng tôi đã cải thiện công nghệ và trang thiết bị từ lâu rồi, còn đặc biệt thuê một nghệ nhân bậc thầy đến giám sát quá trình. Về vấn đề da bán cho các đơn vị khác ấy, nói thật là, những lúc thiếu nhân công đích thực có hơi gấp gáp. Nhưng Hạ Lan tiên sinh, hàng bán cho anh, chúng tôi tuyệt đối gia công cẩn thận, tỉ mỉ, đảm bảo chất lượng và số lượng, hoàn toàn không có sai sót. Tiểu Dur, đi lấy vài mẫu da mới nhất đến cho Hạ Lan tiên sinh xem thử. Nói ra ta chế cười chứ, cô Hạ Lan, tiên sinh hợp tác với chúng tôi đã ba năm, mỗi năm đều mua từ 90 đến 100 % số lượng hàng ở đây, nhưng chưa bao giờ lấy một tấm da hàng mẫu nào. Dù gì cũng nên cho chúng tôi một cơ hội chứ, đúng không Hạ Lan tiên sinh? Trang trại của chúng tôi là trang trại lớn nhất cũng như có lợi nhuận nhiều nhất khu vực này, các đồng nghiệp trong ngành ai cũng phải đổ mắt ghen tị. Những luồng tin đồn vô căn cứ đầy ác ý đó, anh không nên để bụng làm chi."

Hạ Lan Tĩnh Đình khẽ cau mày:

- "Trịnh tiên sinh, tôi mua với giá không thấp. Ngài hà tất khẳng khẳng muốn tự giết mổ? Tôi thật sự không nhận ra điều này đối với ngài mà nói có lợi ích gì?"

Trịnh Thiệu Đông chỉ vào bát thịt hồ ly, cười lớn:

- "Lợi ích ở ngay đây. Tôi vừa mới phát hiện ra, thịt hồ ly cũng khá được ưa chuộng, có thể chế biến thành đặc sản. Chúng tôi nhận được rất nhiều lời đề nghị từ các nhà hàng lân cận. Nếu lấy da ngay tại trang trại chúng tôi luôn, doanh thu hằng năm của việc tiêu thụ lượng thịt ít nhất cũng có thể lên tới mười vạn."

- "Hai mươi vạn đủ không?"

- "Năm mươi vạn."

- "Trịnh tiên sinh, nếu một con hồ ly nặng 5 cân, bốn nghìn con hồ ly thì có 6 nghìn cân thịt, mùi của hồ ly không thơm tho gì, mùi thịt cũng không khá gì hơn. Ngài nghĩ rằng những lượng thịt này có thể bán đi một cách dễ dàng sao? Hai mươi vạn là mức giá tối đa rồi. Tôi đảm bảo rằng, nếu ngài tự mình đi tiếp thị từng nhà, cũng chắc chắn không bán được con số này."

- "Được rồi, vậy bốn mươi vạn thì thế nào?"

- "Hai mươi vạn, Trịnh tiên sinh. Nếu không, tôi tìm đơn vị khác, bốn nghìn con hồ ly này, một con tôi cũng không cần."

- "... Được rồi. Hai mươi vạn thì hai mươi vạn. Hạ Lan tiên sinh, anh quá tinh minh rồi."

Anh lấy cuốn chi phiếu ra, để Bì Bì viết chi phiếu, đưa anh tự ký.

Trịnh Thiệu Đông chỉ nhìn thoáng qua tấm chi phiếu, rồi đưa cho thủ hạ của mình. Từ sớm, đã có một người thợ bước vào, mang hai tấm da mẫu đưa cho Dur Mạn Trữ.

- "Hạ Lan tiên sinh, ngài sờ thử xem, đây là hàng mẫu tốt nhất của chúng tôi, đại biểu cho kỹ thuật hiện đại nhất của chúng tôi. Tấm này là da bạch hồ, tấm này là Lam Strong Hồ. Nếu anh sẵn sàng để chúng tôi lấy da tại chỗ, thì bây giờ có thể mang những tấm hàng mẫu này và kiện hàng hiện có trực tiếp sang Phần Lan, Mat xơ va, sẽ kịp tham gia hội bán đấu giá lông thú Tháng mười hai đây." - Trịnh Thiệu Đông vẫn kiên trì muốn thuyết phục.

Hạ Lan Tĩnh Đình mỉm cười, từ chối:

- "Thật xin lỗi, tôi cần đi vệ sinh một lát. Có lẽ vợ tôi sẽ sẵn lòng xem hàng mẫu thay tôi, cô ấy khá hứng thú với việc kinh doanh của tôi." - Dứt lời, gạt đầu với mọi người một cái, lịch sự ra khỏi nhà ăn.

Trịnh Thiệu Đông nhìn theo bóng lưng của Hạ Lan Tĩnh Đình, rồi lấy một tấm da hàng mẫu tinh xảo ra đưa cho Bì Bì xem, nói:

- "Cô Hạ Lan. Đây là mẫu da của giống Hồ ly Phần Lan vừa mới xuất xưởng, cô xem chất lượng lông này, độ đàn hồi và độ sáng nữa này. Bông bênh như bông, lông Hồ ly ở vùng bản địa phải dài 5 cm mới đạt được hiệu quả này, nhưng lông Hồ ly Phần Lan chỉ cần dài 1 cm là được."

Không còn cách nào khác, Bì Bì đành phải giả vờ sờ sẫm, xem xét, và nhận xét những lời chán ngắt:

- "Cảm giác không tồi. Làm thành áo khoác chắc chắn sẽ rất ấm."

- "Đúng vậy!"

Ông ta cầm một cái túi lớn đưa cho cô:

- "Chiếc áo khoác này là do một người bạn dùng da làm hàng mẫu của chúng tôi làm ra, anh ấy chỉ làm có ba cái, ba cỡ khác nhau: lớn, vừa, và nhỏ, định tham gia triển lãm thời trang lông thú ở Cáp Nhĩ Tân. Tôi thấy cô hợp với cỡ trung, tại không mời thợ may đến nên không biết có vừa không? Thấy mùa đông đang đến, nên xin gửi tặng cô để chống lạnh. Hạ Lan cũng thật là, đều là bạn bè quen biết, kết hôn cũng không thông báo với tôi, khiến tôi không chuẩn bị gì được. Nếu đề thợ của chúng tôi chọn lại mẫu da, may theo vóc người của cô, sợ là phải đến hai tháng nữa mới may xong. Chỉ có chút lông thành nho nhỏ, không quá bất kính. Cô Hạ Lan nếu không nhận, chính là chê chúng tôi quê mùa rồi."

Bi Bi lấy chiếc áo khoác từ trong cái túi to ra, giơ lên trước mặt mọi người, đúng là trắng phau, sáng choang, một món hàng tốt vừa nhẹ vừa ấm.

- "Tôi đây cung kính không bằng tuân mệnh, cảm ơn các anh."

Mọi người tiếp tục uống trà, đợi một lúc lâu sau vẫn không thấy Hạ Lan Tĩnh Đình quay lại, lúc đó Trịnh Thiệu Đông bèn mở lời:

- "Hạ Lan tiên sinh sao vẫn chưa quay lại? Có thể nào là bị lạc đường không? Có cần phái người đi xem thử không?"

Bi Bi vội nói:

- "Đề tôi đi xem."

Cô đi một mình về phía nhà vệ sinh, tìm thấy Hạ Lan đang ngồi ngật người trên nắp bồn cầu. Anh ngồi im không nhúc nhích, đáy mắt ánh lên một vẻ cô quạnh trước giờ chưa từng có.

Bi Bi nhớ anh từng nói, khi còn là một đứa trẻ, hề xảy ra chuyện gì đáng sợ, phản ứng đầu tiên của anh là tìm một cái động để trốn vào. Dù bên ngoài có thứ gì hấp dẫn đi nữa, anh cũng không đi ra.

- "Này ..." - Cô vỗ vỗ vai anh, khẽ hỏi, "Mọi chuyện xong xuôi rồi. Chuyện làm ăn nên nói cũng đã nói rồi, quà cáp nên tặng cũng đã tặng rồi."

Anh vẫn ngẩn người như thế.

Qua một lúc lâu, anh đột nhiên thở dài:

- "Cha anh nói không sai. Anh không phải một Tề ti xứng chức, anh không muốn nhìn thấy máu của đồng bào mình và sự tàn bạo của loài người."

- "Con người rất đáng giận."

- "Mỗi năm đều có những lúc như thế này. Vị Trịnh tiên sinh này cũng coi như khá văn minh, không bao giờ bức ép anh xem hàng mẫu, trang trại cũng coi như sạch sẽ, có thể nói, nhóm Hồ ly trước khi chết có thể coi là có cuộc sống khá hài lòng. Ở những nơi khác ... uh" Anh không nói thêm lời nào nữa.

Bi Bi hiểu.

Vì vậy, một mối làm ăn lớn như vậy, anh lại chọn tiến hành vào ban ngày, ban ngày anh sẽ không nhìn thấy gì.

- "Đôi khi, anh thấy mình may mắn vì là một người mù." Anh thì thào, "Hằng năm anh cứu hàng chục nghìn hồ ly từ các trang trại, cứ tưởng rằng bên ngoài sẽ tốt hơn bên trong, tưởng rằng như thế là giải phóng cho họ. Thật ra thì, bên ngoài chẳng phải nơi tốt đẹp gì. Những hồ ly này không có kinh nghiệm sống ở ngoài hoang dã, đại đa số sẽ chết chỉ trong vòng một năm sau, vì thấy trong bụng những kẻ săn mồi khác. Nhưng anh hỏi bất cứ hồ ly nào trong đó, rằng có bằng lòng ở lại không, không hề có một vị nào đồng ý ở lại ... Họ dù sao cũng là hồ ly, biết rõ mình không thuộc về nơi này. Mỗi ngày, anh đều tự hỏi chính mình, anh làm như vậy là đúng hay sai?"

- "Dĩ nhiên là đúng!"

Anh ngắt đầu:

- "Vì sao?"

- "Vì hạnh phúc là do chính mình định nghĩa. Nếu họ cảm thấy tự do so với bị giam cầm là hạnh phúc hơn, thì cho dù thoát ra sẽ chết nhanh hơn, cũng sẽ là cái chết hạnh phúc, không có gì phải tiếc nuối."

Anh đứng lên, đột nhiên ôm chầm lấy cô:

- "Bi Bi, chúng ta phải luôn luôn ở bên nhau, bảo vệ nhau, như thế khi chết mới có thể chết một cách hạnh phúc, không có gì phải nuối tiếc."

Cô cười khúc khích, véo véo khuôn mặt anh:

- "Em mới hai mươi mấy tuổi, gì mà sống với chết chứ. Thì ra Tề ti đại nhân cũng có lúc 'mất cô đơn xương rã rời' sao!"

Anh ngẩn người, không hiểu:

- "Mất cô đơn xương rã rời [1]?"

- "Nghĩa là Melancholy [2]. Anh đọc thơ của Từ Chí Ma [3] chưa? Trong ‘Thanh Niên Tọa Vĩnh’ có một đoạn thế này:

‘Bên bờ sông mất cô đơn xương rã rời,

Sông trôi mãi xương rã rời mất đơn côi.

Dòng nước cuốn mấy nhánh khô trơ trọi

Một tiếng thở than của chú nhạn lạc đàn

... Vũ trụ tịch liêu, cuộc đời màu xám,

Mình em cô độc trong cung, thanh xuân oi!

Mốc meo phủ kín vương miện em rồi!’[4]

[1] Nguyên văn là “mâu lãnh cốt luy”: nghĩa đen là mất lạnh xương mồi - ở đây chỉ sự sầu muộn.

[2] Melancholy: nghĩa là sầu muộn – giải nghĩa cho cụm “mâu lãnh cốt luy”.

[3] Từ Chí Ma: là thi nhân kiệt xuất của văn học Trung Quốc, có nhiều tác phẩm được đã được dịch sang Tiếng Việt.

[4] Bản hán việt: Tại mâu lãnh cốt luy đích hà thủy biên, hà lưu lưu bất tẫn cốt luy mâu lãnh. Hoàn giáp trú ta tàn chi đoạn ngạnh, nhất thanh thanh thất quần nhạn đích bi minh. Vô liêu, vũ trụ, hôi sắc đích nhân sinh, nhĩ độc sinh tại cung trung, thanh niên nha, mỗ hủ liễu nhĩ quan thượng đích hoàng kim!"

Nhìn đáng điệu thả hồn, say sưa của cô, anh không kìm được nụ cười.

Sau khi kí xong hợp đồng, Trịnh Thiệu Đồng hỏi:

- "Hạ Lan tiên sinh, khi nào anh lên kế hoạch vận chuyển hàng?"

- "Tôi đã đặt xong xe chở rồi. Phiên ngày mai người giúp tôi đóng chúng vào lồng. Từ đây vận chuyển bằng đường sắt đến Tây An, rồi từ Tây An mới đi Cáp Nhĩ Tân."

- "Vấn lộ trình cũ à?" - Trịnh Thiệu Đồng cười ha hả, - "Chuyện chuyên chở anh cứ yên tâm đi. Từ đây đến Tây An, tôi sẽ đích thân chịu trách nhiệm, đã sắp xếp đầu ra đó cả rồi, xin cho tôi thời gian một ngày. Đến Tây An anh tự cho xe áp tải sao?"

- "Đúng vậy ..."

- "Cô nhà cũng cùng đi à? Chuyến đi này đúng là rất vất vả đấy."

- "Vợ tôi chỉ theo tôi đến đây giải sầu thôi, cô ấy còn công chuyện khác."

- "Tôi đã chuẩn bị sẵn thức ăn cho chúng, để anh sử dụng dọc đường. Từ đây đến Cáp Nhĩ Tân nói ít chứ cũng phải hơn ba mươi tiếng."

- "Cám ơn, không cần đâu. Thức ăn của chúng tôi tự chuẩn bị."

Hai người bắt tay nhau, Hạ Lan Tĩnh Đình bỗng nhớ ra vài việc:

- "Đúng rồi, quên hỏi ngài về tình hình phòng dịch."

- "Còn chờ lời dặn dò của anh sao? Tôi đã sớm tiêm vắc xin phòng dịch, vì rut viêm ruột, viêm não từ mười lăm ngày trước rồi. ‘Chứng nhận kiểm dịch đạt tiêu chuẩn’ và ‘Chứng nhận xe vận chuyển đã khử trùng’ đều sẽ cung cấp cho anh. Nhà ga gần đây kiểm soát rất chặt chẽ, không có hai giấy chứng nhận đó thì không thể vận chuyển hàng được."

- "Trịnh tiên sinh, ngài thật chu đáo. Mọi thứ ở đây tôi rất yên tâm giao cho ngài, để đến Tây An sắp xếp. Gặp lại tại trạm vận chuyển Tây An."

Xe taxi chạy một mạch đưa họ từ trang trại về thẳng Tây An. Lúc trên xe không tiện nói chuyện, khi đã quay lại khách sạn, vừa buông hành lý xuống, Hạ Lan Tĩnh Đình bỗng nói:

- "Bì Bì, ra ngoài đi dạo với anh một lát."

- "Anh thật sự phải đưa những hồ ly này đến Cáp Nhĩ Tân ư?" - Sắp đến lúc ly biệt, suốt đường đi, tâm tình cô chẳng hiểu sao lại trở nên nặng nề.

- "Nói chính xác là núi Đại Hưng An. Ở đó anh cũng có một trang trại. Có một bộ phận hồ ly sẽ được thả về núi Đại Hưng An, các vùng rừng và sơn cước lân cận. Bộ phận còn lại anh sẽ đưa đến Bắc Cực." - Anh nói, - "Những hồ ly lớn lên trong trang trại này, bản năng sinh tồn rất kém, bọn anh phải tiến hành huấn luyện chúng trước. Đồng thời, bọn anh cũng không thể thả một lần tất cả chúng vào trong một khu vực, như vậy sẽ phá vỡ cấu trúc hệ sinh thái địa phương. Thế nên chỉ có một bộ phận nhỏ được thả về với tự nhiên thôi."

Bì Bì nhìn sâu vào mắt anh, hít sâu một hơi:

- "Muốn đến Siberia, anh sẽ phải xuất nhập hải quan?"

- "Anh có đầy đủ giấy tờ."

Cô đột nhiên nhớ đến chiếc áo khoác lông cáo:

- "Mang theo áo khoác đi, Bắc Cực sẽ rất lạnh."

- "Đó là quà Trịnh tiên sinh tặng em, em không cần sao?"

- "Em? Em sao lại cần được?" - Cô suyt nữa đã nhảy dựng lên, - "Đồng bào của anh chẳng phải đồng bào của em sao? Ngay cả chạm em cũng không muốn chạm vào nó nữa là."

- "Ha ha." - Anh đột nhiên cười to.

- "Anh cười cái gì?"

- "Mới đó đã già hồ theo hồ rồi? Anh quả thật hơi có cảm giác được sủng mà lo." - Anh nói, - "Anh không cần cái áo khoác này. Nhưng anh sẽ mang nó theo, đưa nó đến sông băng Bắc Cực để chôn cất, - đây là nghi thức của tộc Hồ bọn anh, cũng là tâm nguyện của tất cả những kẻ đã chết. Bọn anh thà chết đói trong tự nhiên, hoặc trở thành bữa tối của kẻ thù, cũng không muốn bị loài người nhỏ bé nuôi lớn rồi lột da, chết không có chỗ chôn."

Anh đột nhiên xúc động, nắm chặt nắm tay, trên mặt nổi gân xanh.

Một Tề ti đại nhân ăn thịt người, một Tề ti đại nhân luôn bình tĩnh, hóa ra cũng có thời khắc cảm phần như thế.

- "Hạ Lan." - Cô cầm tay anh, nhẹ nhàng nói, - "Bắc Cực, đó là quê hương của anh à?"

Anh gật đầu.

- "Em có thể đi cùng anh không? Em rất muốn nhìn thấy Bắc Cực, anh cũng có thể có thêm một trợ thủ nữa nhé, lẽ nào anh muốn một mình áp tải bốn nghìn hồ ly này sao? Sẽ vất vả lắm đấy."

Anh nở nụ cười, thương tiếc, vỗ nhẹ lên má cô:

- "Anh biết em muốn giúp anh. Có điều, anh là Tề ti của tộc Hồ, những việc này là chức trách của anh, em đi theo anh sẽ gặp nguy hiểm. Anh tạm thời không thể chuyên tâm chăm sóc cho em. Yên tâm đi, anh không đi một mình, Tu Nhân sẽ đi với anh. Cậu ta hiện giờ đang ở trang trại Đại Hưng Nam chờ anh rồi!"

Bước chân Bì Bì khựng lại:

- "Nguy hiểm? Nguy hiểm gì?"

- "Em biết đấy, từ vĩ độ ba mươi độ Bắc trở về Nam là địa bàn của anh. Còn nơi anh đến, là địa bàn của Triệu Tùng. Anh và ông ta có vài khúc mắc, mấy năm gần đây xung đột khá nhiều."

- "Vậy, ông ta có làm anh bị thương không?"

- "Anh và ông ta từng đụng độ vài lần, là ở trên địa bàn của anh. Hiện tại, ông ta chưa có khả năng tấn công anh."

Bì Bì nghe xong lại cảm thấy, lời nói của Hạ Lan luôn sử dụng tu từ. Anh rất cẩn thận lảng tránh hai từ "đánh nhau". Nhưng cô nhanh chóng liên tưởng đến buổi diễn âm nhạc lần đó, anh đã bị thương. Những ngày này, cô phát hiện trên người anh có vài vết sẹo, mặc dù không lộ rõ, nhưng những chấn thương bên trong nhất định rất nghiêm trọng, lại còn có thể thâm nhập với cô không kiêng dè chút nào. Nếu công lực của anh không phải đang bị suy giảm, anh tuyệt không có can đảm này.

- "Ông ta muốn loại bỏ anh, để có thể thống nhất tộc Hồ, đúng không?"

Anh hơi ngần ngừ, mới trả lời:

- "Chuyện bên trong rất phức tạp, gút mắc mấy trăm năm, quan hệ thiệt hơn rồi rắm vô cùng, em không nên biết quá nhiều, sẽ tốt hơn."

Bì Bì liếc mắt trừng anh nói:

- "Thì ra tộc Hồ của các anh cũng giống con người, trọng nam khinh nữ, cho rằng phụ nữ biết càng ít càng an toàn."

- "Anh không có ý này, chỉ là không muốn em dính vào những rắc rối trong đó." - Anh ôn tồn giải thích, - "Em có chuyện của em, em phải tập trung vào kì thi nghiên cứu sinh nữa."

Họ đi ngang qua một khu dân cư. Một ngôi nhà nọ có một khoảnh vườn lớn, trong vườn trồng rất nhiều hoa, nở rộ đầy màu sắc. Hạ Lan Tĩnh Đình đột nhiên dừng lại, hít sâu một hơi,

- "Bì Bì, nơi này có hoa."

- "Đúng vậy, không biết có bao nhiêu loại, nở đẹp như vậy, chắc chắn chưa từng bị tưới phân hóa học."

Anh bắt giữ những mùi hoa đang lan tỏa trong không khí:

- "Hoa cúc, chuối tây, sơn trà, thực quỳ, còn cả hoa hồng, hoa hồng có màu gì thế?"

Bì Bì nhón chân lên nhìn:

- "Có màu đỏ và trắng, hoa hồng thơm không?"

- "Rất thơm."

Cô bỗng nhớ ra, cả ngày nay, ngoài nước ra thì anh chưa ăn gì, vội hỏi:

- "Này, anh đói chưa?"

- "Có hơi đói, chúng ta cần tìm một cửa hàng hoa ..."

- "Không cần, anh đứng đây đợi em nhé."

Cô nhanh nhẹn leo lên tường viện vào trong, hái một nắm hoa hồng. Tường viện thấp có gắn những mảnh chai thủy tinh, Bì Bì chỉ lo hái được hoa, khi leo ra, không cẩn thận để hoa bị thủy tinh làm trầy xước.

- "Cho anh này, đây là hoa hồng, rất nhiều, anh ăn đi."

- "" - Hạ Lan Tĩnh Đình sững sờ hồi lâu, - "Em ... trộm hoa?"

- "Đúng, trộm."

- "Việc làm này không đúng phải không?"

- "Tất nhiên, đối với con người mà nói thì đây là việc làm sai." - Bì Bì khua tay, - "Có điều, anh đâu phải con người."

- "Ồ, tin anh đi, bọn anh cũng mãi cảm với vấn đề đạo đức giống như con người."

Anh lấy hai tờ tiền trong túi ra, dùng bút bi viết lên mặt mấy chữ:

- Thành thật xin lỗi, chúng tôi đã hái hoa của các bạn.

Vì không nhìn thấy, nên anh viết, có mấy chữ không theo hàng lối, lại có hai chữ chồng lên nhau. Nhưng vẫn có thể đọc được. Anh đặt tờ tiền vào sau cửa của nhà nọ, dùng một viên đá đè lên.

Sau đó, anh đột nhiên cau mày:

- "Em bị chảy máu?"

- "Ngón tay bị xước, không sao."

Cô nhanh nhẹn giấu tay ra phía sau, bị anh kéo ra, đưa lên miệng nhẹ nhàng mút lấy vết máu.

Mặt cô lúc đó đã đỏ như quả gấc, muốn rút tay về, nhưng bị anh nắm rất chặt.

- "Cần cần lâu như vậy ư"

- "Không muốn máu hết chảy, phải không?"

Anh không đeo kính, ánh mắt nhìn cô trống rỗng mà buốt lạnh.

Nhưng cô lại cảm thấy, sâu trong đôi mắt ấy, anh ánh lên một ngọn đèn lóng lánh.

Đến công viên phía trước, họ sóng vai nhau nằm trên mặt cỏ. Hạ Lan Tĩnh Đình từ từ thưởng thức từng cánh hoa. Anh ăn rất nhiều hoa, lẽ hiển nhiên là đang rất đói.

- "Hương vị thế nào?"

- "Rất ngon, không hề có chất hóa học, vừa ngọt vừa giòn, em muốn nếm thử không?"

- "Muốn."

Cô bỏ một cánh hoa vào miệng, nhai nhai, nhưng thấy nó không hề ngon như những gì anh mô tả. Có hơi chua chua, có hơi chan chát lại hơi đắng đắng. Cô cố gắng nuốt xuống, nhăn nhó làm mặt quỷ:

- "Không ăn được."

Anh mỉm cười.

- "Có một chuyện em muốn hỏi anh." Cô gối đầu trên tay anh, ánh nắng ấm áp xuyên qua tầng cây chiếu xuống, cô phải dùng khăn choàng để che mắt lại, - "Em có tổng cộng bao nhiêu tiền kiếp rồi?"

- "Chưa bao giờ đếm."

- "Không thể nào." - Cô bác lại, - "Thôi được, trả lời câu hỏi quan trọng của em này. Nếu em chưa từng yêu anh, anh cũng chưa từng cưới em, làm thế nào anh tìm được em?"

- "Em biết không? Linh hồn có hương đấy."

Cô giật mình sùng sốt, sau đó liền lắc đầu, không tin.

- "Linh hồn có mùi hương. Khi em đi trên mặt đất, nơi nào linh hồn đã đi qua, nơi đó sẽ để lại mùi hương riêng của em. Chỉ cần em còn chút ký ức, cho dù là những mảnh ký ức cực kỳ vụn vặt, cực kỳ mỏng manh, mỗi khi em nhớ đến anh, gió sẽ mang những ký ức đó đến, anh sẽ nghe được."

Anh thất thần nhìn lên bầu trời xa xăm, để những dòng suy nghĩ trôi về quá khứ.

- "... Ngày hôm ấy, anh nói với em rằng, náu ở đó đừng ra ngoài. Đợi anh dụ những người đó đi rồi, em hãy trốn đi. Dù em trốn đến phương trời nào, anh cũng sẽ tìm được."

Cô nhắm mắt, dường như nghe thấy tiếng mưa rơi.

- "Hôm đó trời mưa?"

- "Mưa rất to, mưa to sẽ gột sạch hết thảy những mùi hương còn vương lại trong không khí. Chúng ta rất đói, cùng nhau trốn trong sơn động, không dám phát ra tiếng động, cũng không dám ra ngoài. Người của cha anh luôn lùng sục xung quanh. Em đói đến nổi, ngay cả côn trùng trên đất cũng bắt lấy để ăn, còn cho anh biết mùi vị không tồi." - Anh thì thảo những lời vô nghĩa, đắm chìm trong dòng hồi ức, - "Anh biết người mà bọn họ muốn bắt là em, nên anh lên ra ngoài, cố đánh lạc hướng bọn họ. Anh dặn em rằng, bất kể cho bên ngoài xảy ra chuyện gì, cũng không được đi ra. Cha anh sẽ không giết anh đâu."

- "Nhưng em vẫn trúng kế. Người của cha anh nói, anh ta đếm đến mười, nếu em không ra, anh ta sẽ lập tức giết anh. Kết quả, anh ta chỉ mới đếm một, em đã lao ra rồi ... em thật ngốc."

- "Hôm hành quyết, em cắn chặt răng, không hé nửa lời. Em cho rằng anh không nhìn thấy, không nghe thấy gì, sẽ ít đau đớn hơn sao? Em có biết, trên đời này, có một thứ tên là tưởng tượng không?"

Bi Bi chưa bao giờ trông thấy gương mặt anh trắng nhợt, phờ phạt như vậy, hai hàm răng nghiền chặt vào nhau, cả người khẽ run rẩy, trán lấm tấm mồ hôi.

- "Này ... " - Cô nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, - "Đừng nhớ lại nữa, tất cả đều là quá khứ. Mấy trăm năm cũng đã trôi qua rồi. Anh là một vị Tề ti rất bận rộn, vì có gì cứ mãi nhớ đi nhớ lại chuyện của cái ngày xa xưa nào đó chứ? Em là Tuệ Nhan cũng thế, không phải cũng thế, em đều muốn khuyên anh: "cuộc sống chính là tốt đẹp, tương lai chính là tươi sáng, đừng luôn dừng lại ở quá khứ. Anh có muốn nghe em nói không?"

Bi Bi cảm thấy, những lời này thật giống khẩu khí của các vị tư vấn viên thời đại học của cô.

Anh ngồi dậy nói:

- "Em nói đi, anh luôn sẵn sàng lắng nghe."
- "Vây thì tốt, vậy thì tốt rồi." – Khóa tư vấn tâm lý hoàn thành nhanh chóng như vậy, Bì Bì hơi có cảm giác thành tựu.
- "Anh từng nói, nếu xảy ra chuyện gì, anh sẽ chờ em ở kiếp sau. Để em nhớ phải đến tìm anh."

Anh ôm cô, hôn lên khuôn mặt cô:

- "Chuyện của em nói, sao anh lại quên được? Anh mãi mãi nhớ kỹ!"
- "Hạ Lan," Bì Bì nhẹ nhàng đẩy anh ra, - "Sau khi nghe câu chuyện của anh, em rất cảm động. Có điều, sự thật là em không phải Tuệ Nhan, em là Bì Bì. Em biết anh rất nhớ cô ấy, nhớ đến phát điên. Nhưng em là em, em không thể đóng vai người khác. Em không đủ sức, cũng không biết làm. Em là một người bình thường, nhưng em cũng có vai diễn của cuộc đời mình. Em sẽ không sắm vai trong câu chuyện của người khác, cho dù làm vậy sẽ nhận được bao nhiêu lời cổ vũ và lợi ích đi nữa. Em không thể phối hợp với anh, Hạ Lan, xin anh thứ lỗi cho em."

Giữa họ, chợt xuất hiện một sự tê nhạt mờ ảo. Kế đó, Hạ Lan Tĩnh Đình nở một nụ cười thoải mái, đứng lên, giúp cô chỉnh sửa lại y phục:

- "Xin lỗi em, anh sai rồi. Hôm nay là ngày vui của chúng ta, anh không nên nhắc đến người khác trước mặt em, anh sẽ đền cho em, nhé."

Bì Bì ngẩng đầu lên, cười tí mắt, nói:

- "Đền cho em thế nào, Tề ti đại nhân?"
- "Trong Tộc Hồ của bọn anh, tuần trăng mật không phải chỉ việc người em yêu đưa em đi nghỉ ở một nơi tuyệt đẹp." - Anh ôm vai cô, - "Mà tuần trăng mật có nghĩa là, người đó có khả năng cho em cảm thấy, dù ở bất cứ nơi nào cũng đều như đang trải qua tuần trăng mật."

Họ trở về khách sạn, quần quýt lấy nhau, quên cả thời gian.

Anh ôm cô vào lòng, dán cằm lên trán cô:

- "Quan Bì Bì, em có phải là vợ của Hạ Lan Tĩnh Đình không?"

Cô trả lời thật to:

- "Phải!"
- "Quan Bì Bì, em có yêu anh không?"
- "Yêu!"

Cuối cùng, cô mệt quá nên ngủ thiếp đi, khi tỉnh lại, chợt phát hiện ra mình đang bị bao trong một cái gì đó đầy lông, rất ấm áp.

Đó là một cái đuôi hồ ly, trắng như tuyết.

Nhưng cô lại không hề hoảng sợ.

- "Rậm rạp vậy sao?" Cô sờ dọc theo chiếc đuôi, lại chạm vào cơ thể một người đàn ông.
- "Rậm rạp thế đó. Chẳng phải em muốn biết anh trông như thế nào sao? Anh chính là trông thế này." - Anh vẫn còn ngái ngủ.
- "Những bộ phận khác đâu rồi?" - Cô nhìn chăm chú vào gương mặt anh, một khuôn mặt của loài người hoàn mỹ không hề khiếm khuyết.
- "Đã không còn nữa rồi."

Cái đuôi lại vung lên, đập nhẹ nhẹ, giống như một cây phất trần quét trên cơ thể trần trụi của cô.

Cô ôm chặt cái đuôi ấy vào lòng:

- "Đáng yêu quá đi mất! Em rất thích nó!"
- "Ừ, nếu anh chết, nhất định sẽ để nó lại cho em làm khăn choàng cổ."

Cái đuôi đột ngột biến mất, anh khoác thêm áo khoác rồi ngồi dậy:

- "Buổi sáng muốn ăn gì?"

Bi Bi dụi dụi mắt, nhìn chăm chăm vào vị trí cái đuôi đã biến mất, bèn đưa tay đến sờ sờ, nhưng chẳng sờ thấy gì:

- "Có phải em vừa nằm mơ không?"

Cô nhớ đến câu chuyện "Trang Chu mộng hồ điệp":

- "Có phải em vẫn đang mơ không?"

Anh hơi dừng động tác:

- "Có khả năng."

- "Này, trước đây anh nói, anh không thể biến trở lại nguyên hình được!"

- "Anh sợ em sẽ sợ."

- "Em không sợ, có thể cho em nhìn cái đuôi của anh thêm một chút không?"

- "Muốn xem bao lâu?"

- "Nửa giờ, nhé?"

- "Đáp ứng em lần cuối cùng, tiểu nha đầu." - Cái đuôi nọ lại duỗi ra, cuộn cô vào bên trong, cuộn sát vào bên anh.

- "Làm gì thế hả ... Trói người ta như cái bánh chưng rồi."

- "Đợi anh thu xếp xong mọi việc quay về, mỗi ngày đều sẽ trói em vào bên người như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kì Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Gia Lân Trở Về

Đúng 6h chiều hôm sau, Hạ Lan Tĩnh Đình mang theo bốn nghìn Hồ ly rời khỏi Tây An.

Bi Bi dành nguyên buổi sáng hôm ấy, cùng anh rảo khắp phố phường tìm mua thức ăn cho chúng. Họ đến chợ trái cây, mua 500 kí lê và táo, xay nhuyễn cho vào thùng bảo quản. Rồi mua 500 kí cá, thuê người làm sạch, cho vào một chiếc xe lạnh rất lớn để giữ đông. Hạ Lan Tĩnh Đình không nhìn thấy nên chỉ đứng giám sát. Bi Bi mang ủng, đeo tạp dề bằng nhựa, giúp các công nhân làm cá. Bận rộn suốt 5 tiếng đồng hồ, cuối cùng toàn bộ lượng thức ăn cũng đã được vận chuyển đến nhà ga, nhập vào kho hàng gửi đi một cách ổn thỏa.

Máy bay đi Thành phố C cất cánh lúc 4h. Họ tạm biệt nhau ở phi trường.

Hạ Lan Tĩnh Đình không quá thừa lời, chỉ trao cô một cái ôm thật sâu, dặn dò:

- "Tập trung chuẩn bị cho kì thi nhé."

- "Vâng."

- "Nếu đọc sách mệt thì hãy đến ngắm hoa." - Anh nói: "Anh đã dựng một vườn urom nhỏ trên đỉnh núi, ngay bên cạnh giếng, khi mùa xuân đến, phong cảnh sẽ rất đẹp."

- "Được, em nhất định đến xem."

Vừa bước qua cửa kiểm tra an ninh, cô ngoái đầu nhìn lại, phát hiện anh vẫn còn đứng nguyên vị trí, vẻ lưu luyến không muốn rời đi.

Cô vẫy tay chào, phóng khoáng đi về phía cửa đăng kí.

Quay lại thành phố C, mọi thứ vẫn không có gì thay đổi. Kỳ thi đã đến gần, trước khi chia tay, Hạ Lan Tĩnh Đình có đưa cho Bi Bi chìa khóa của tòa đình viện phố Nhân Đình, để cô đến đó ôn tập. Môi trường ở đó rất yên tĩnh, chan hòa với thiên nhiên, cuộc sống nhàn hạ quá đỗi, suốt ngày chỉ biết lên mạng giải khuây. Bi Bi không thích nơi đây, một mình sống trong căn nhà này, cảm thấy thật trống trải, quanh quẽ và cô đơn. Vì thế cô thà về ở trong căn phòng bé nhỏ chưa đến chín mét vuông của mình với bà nội, không điện thoại, không TV, không có sự quấy nhiễu của internet. Và bất cứ lúc nào cũng có thể thưởng thức món canh đậu đỏ của bà. Tuy nhiên, cứ một tuần cô sẽ đến phố Nhân Đình một lần, giúp Hạ Lan nhận và sắp xếp thư từ, dọn dẹp nhà cửa, tiện thể thăm nom vườn hoa. Nhờ có nhân viên làm vườn chăm sóc, Bi Bi không cần phải tự mình động tay. Mùa đông năm ấy không hề có

tuyết, hoa nở rộ khắp vườn ươm, lúc đọc sách mỗi mắt, cô sẽ tìm đến một cái ghế tựa, bê một tách trà, vào vườn thiền định một lát, để mắt được thư giãn, thỏa sức ngắm nhìn, hưởng thụ những cảnh sắc rực rỡ đầu xuân.

Tình yêu đối với cô, mất đi rất đau khổ, nhưng đến rất dễ dàng. Người ta thường nói nước chảy rồi sẽ thành sông, nước chảy mới thành sông, nhưng Bi Bi cảm thấy, tình yêu của cô và Hạ Lan Tĩnh Đình, kênh chưa xây xong, nước đã cuộn trào ào ạt. Thần hạnh phúc cuối cùng đã ghé thăm cô rồi...

Mười ngày trôi qua, hai mươi ngày trôi qua.

Cuộc sống trở nên phong phú, bận rộn và tràn đầy hy vọng.

Mỗi khi nhớ đến những ngày ở bên Hạ Lan, Bi Bi cảm thấy rất ấm áp. Kiểu ấm áp ấy, giống như một lữ khách quay về sau một cuộc lữ hành dài được tắm trong làn nước ấm nóng, hoặc như một người sau nhiều giờ làm việc mệt mỏi được mát sa, đấm bóp cho. Thật thoải mái, thật xa hoa, nhưng không phải không có điều đó thì không thể chịu được. Nỗi nhớ của Bi Bi với Hạ Lan không phải kiểu nhớ nhưng như đói như khát, bảo mòn xương tủy như đói với Gia Lân. Hạ Lan là nam châm, khi xuất hiện mới có từ trường. Gia Lân là địa cầu, lực hấp dẫn có ở khắp nơi.

Lại thêm một tháng nữa.

Mặt trăng nhanh chóng cách xa Trái Đất, thủy triều biến mất. Phần tình cảm kỳ lạ khắc vào xương cốt kia lại trở về. Tộc Hồ vĩ đại giống như xã hội trên Sao Hỏa, càng biết rõ, càng trở nên khó tin.

Hạ Lan thường nói, rằng tình yêu giữa những người trong tộc bắt đầu từ thân thể, cơ thể cũng có trí nhớ như linh hồn, quen thuộc cơ thể mới tiếp cận được linh hồn. Mà tình yêu cơ thể bắt nguồn từ mùi hương, đó là một trong những cảm dỗ nguyên thủy nhất, không tuân theo bất cứ thứ tư duy nào, cũng không thể đoán định được, giống như một người sinh ra đã thích một món ăn nào đó, thích chính là thích, không có lý do.

"Em rất thơm" Nửa đêm, Hạ Lan thường cầm những ngón tay cô đặt lên chóp mũi của mình, "Em làm gì ban ngày, anh đều đoán được từ những ngón tay của em"

Bi Bi có cảm giác kỳ lạ, có cảm giác không thể tưởng tượng nổi, lại có cảm giác bị mê hoặc, thậm chí còn có cảm giác liệu có phải mình bị "Hồ hóa" rồi không. Gã cho Hồ ly, sau này cô sẽ suy nghĩ như Hồ ly ư? Hoặc cũng sẽ sống theo cách sống của Hồ ly ư?

Nhưng suy cho cùng cô đâu phải Hồ ly chứ. Điều này giống như có người đẩy cô lên sân khấu, ra lệnh cho cô đóng vai một nhân vật hoàn toàn xa lạ. Trong nhất thời, mọi cử chỉ hành động, mọi lời thoại, nói năng khóc cười không còn là của chính mình nữa. Con rối còn có người giật dây, còn cô, ngay cả có ai cầm dây cho mình không cũng không biết.

Vướng mắc trong vấn đề này một thời gian dài, Bi Bi quyết định không tự làm khó bản thân nữa. Cô không có lối suy nghĩ của Hồ ly, cô là một con người, suy nghĩ như một người bình thường là được rồi. Ưu điểm của Hạ Lan Tĩnh Đình rất nhiều nhé: trẻ trung nhiều tiền, đẹp trai xán lạn, tình sâu tựa biển, tấm lòng không đổi dời - phần lớn những phụ nữ có một người chồng như vậy đều mãn nguyện hải lòng. Bi Bi cũng không ngoại lệ. Ít nhất, anh không như vị tài xế taxi mà Tiểu Cúc giới thiệu, mới nghe mình thì nghiêng cứu sinh thì mặt đã biến sắc. Bất kể tương lai có mở ra điều gì, Hạ Lan đều không mấy may mắn phản đối.

Tháng đầu tiên xa nhau, mỗi đêm Hạ Lan Tĩnh Đình đều gọi cho cô một cuộc, hết sức đúng giờ. Chỉ nói với nhau những lời thăm hỏi đơn giản, kể về tình hình huấn luyện Hồ ly. Cứ đúng mười phút là kết thúc, không để ảnh hưởng đến việc học của Bi Bi. Cuộc gọi cuối cùng của anh là vào một buổi chiều đầu tháng mười hai, anh nói anh phải rời núi Đại Hưng Nam để đến Nga, đi tàu hỏa xuyên qua Siberia rồi chuyển sang tàu thủy, đưa nhóm Hồ ly cuối cùng thả về Bắc Cực.

- "Có nguy hiểm không?"

- "Không đâu, năm nào anh cũng đi theo lộ trình này."

- "Thế, Tu Nhân có đi cùng anh không?"

- "Không, anh đi một mình."

- "Nhưng ... vào ban ngày, anh đi lại không tiện, có người đi chung giúp đỡ vẫn tốt hơn chứ."

Cô hơi có phần lo lắng.

- "Tất cả mọi thứ đã được sắp xếp ổn thỏa rồi, không có vấn đề gì đâu." - Anh tràn đầy tự tin, - "Đừng lo lắng, em hãy tập trung ôn tập, làm bài thật tốt nhé, chúc em thành công."

- "Nghe này Hạ Lan, phải bình an quay về, anh còn nợ em một hôn lễ."

Ở đầu bên kia, anh nở nụ cười:

- "Dĩ nhiên."

Sau đó, họ mất liên lạc nhau.

Mỗi đêm, khi Bi Bi nhớ đến anh, thứ hiện ra trong đầu chính là hình ảnh của một bức tranh trắng xóa: tuyết giăng kín trời, một bóng người khoác chiếc áo gió, mang theo một đàn Hồ ly khổng lồ sải bước trên thảm băng mênh mông. Hệt như những hình ảnh trong bộ phim "Tỷ muội trên thảo nguyên." Đó là công việc, là cuộc sống, là trách nhiệm của anh trong hàng trăm năm qua. Tề ti đại nhân – quả là một chức trách không dễ dàng. Nhưng mỗi năm, thế giới tiêu thụ mấy trăm vạn tấm da Hồ ly, vài nghìn so với con số đó quá ít ỏi, chỉ như muối bỏ bể mà thôi.

Những suy nghĩ đó khiến Bi Bi cảm thấy, cuộc sống của Hạ Lan Tĩnh Đình có phần khổ sở và thương cảm, rất giống một nhân vật bi kịch.

Kỳ kiểm tra đã trải qua một cách suông sẻ.

Bi Bi rất sợ phần lý thuyết chuyên ngành của báo chí học, lo lắng nhưng cuối cùng cũng êm xuôi. Trước hôm thi hai tuần, cô đã đến gặp giáo sư Chu. Lúc đó, tóc cô đã dài hơn 3 phân, vừa đen vừa mảnh, lại hơi xoắn xoắn. Lúc gặp cô, giáo sư vẫn đang bế con mèo Ba Tư nọ, ông ấy không nói nhiều, chỉ hỏi một câu khi cô sắp ra về: "Tiếng Anh của em chuẩn bị đến đâu rồi?"

Bi Bi cười rất tươi đáp: "Sẵn sàng rồi ạ."

Câu nói này như một liều thuốc an thần dành cho cô. Cô ngầm hiểu rằng bài viết chuyên ngành của cô không có vấn đề gì.

Mùa đông cứ thế trôi qua.

Hạ Lan Tĩnh Đình vẫn biệt vô âm tín.

Cuối tháng hai, Bi Bi biết điểm thi, điểm của cô xếp thứ hai trong tổng số, được thông báo thi tiếp đợt hai. Hai tuần sau đó, cô thuận lợi thông qua vòng thi thứ hai. Kết quả đã có, khoảng thời gian tiếp theo, chỉ còn việc kiểm tra sức khỏe và chờ giấy thông báo chính thức nhập học.

Té ra, thi nghiên cứu sinh cũng không quá khó như những gì cô tưởng tượng, cố gắng hết mình là có thể làm được. Mọi sự đã định rồi, đến lúc nên bắt đầu chuẩn bị nhập học thôi. Chỉ đáng tiếc một điều, cuối cùng cô đã phần đầu trở thành bạn cùng trường với Gia Lâm, nhưng Gia Lâm không còn ở đây nữa.

Tối hôm thi xong đợt hai, Bi Bi gửi cho Gia Lâm một email, chỉ viết mấy chữ đơn giản: "Chào, Gia Lâm. Em đã đậu kỳ thi nghiên cứu sinh khoa báo chí của Đại học C, bây giờ em đã trở thành bạn cùng trường với anh rồi."

Cô không biết vì sao, sau hai năm, mình lại chủ động gửi thư cho anh. Trong khi ngày thường, hễ vừa nhớ đến cái tên ấy, lòng lại dấy lên một nỗi đau âm ỉ, mơ hồ.

Có lẽ chỉ là thói quen, nhiều năm nay, mỗi khi có chuyện gì vui, vượt qua một kì kiểm tra hay tìm được một công việc, cô đều thông báo cho anh biết trước tiên.

Còn anh, rõ ràng đã quên cô, vì cô không nhận được bất kì phản hồi nào.

Một ngày đầu tháng ba, Bi Bi và Tiểu Cúc hẹn nhau đi mua sắm. Nhân dịp đợt giảm giá lớn, Bi Bi mua một nồi cơm điện đa năng. Hai cô gái cùng đi ăn lẩu lề đường, rồi cùng nhau đi dạo. Tiểu Cúc hỏi:

- "Bi Bi, cậu sống cùng với gia đình mà, sao phải mua nồi cơm điện?"

- "Nồi cơm điện hả? Là vì mình muốn nấu cơm chứ sao."

- "Cậu? Tự nấu cơm?"

Bi Bi hơi xấu hổ, nói:

- "Tiểu Cúc, tớ cho cậu biết một chuyện, cậu hứa là không được máng tó đấy."

- "Chuyện gì?"

- "Tớ đã lập gia đình."

- "Hả? Cậu vừa nói gì?" - Tiểu Cúc suýt nữa đã nhảy dựng lên.

- "Tớ lấy chồng rồi."

- "Cậu cưới chớp nhoáng à? Lúc nào thế?"

- "Chỉ mới đi đăng kí với anh ấy, ba mẹ tớ vẫn chưa biết. Tớ chờ anh ấy về sẽ chính thức đến nhà tớ cầu hôn, chuyện đăng kí kết hôn, chúng tớ giấu không thông báo."

Tiểu Cúc kéo tay cô đến ven đường:

- "Bạn thân mà cậu cũng giấu sao? Kết hôn là một chuyện lớn, quan trọng như thế sao không cho tớ biết? Không tìm tớ tư vấn góp ý cho?"

- "Xin lỗi, xin lỗi cậu. Chúng tớ quyết định quá vội, nên chẳng kịp báo cho ai." - Bì Bì ngượng ngùng giải thích.
- "Vậy lỡ ba mẹ cậu phản đối thì sao?"
- "Sẽ không đâu."
- "Tự tin thế à?"
- "Kim cương Vương Lão Ngũ đẹp trai tài giỏi, có điểm nào để họ phản đối đâu. Chỉ sợ khi biết rồi, sẽ ép tớ phải kết hôn với anh ấy ngay đấy chứ." - Cô vui sướng cười thành tiếng.
- "Ồ, số cậu đồ thế á? Mau nói xem, anh ấy làm gì? Học chung với nhau à? Tớ đã gặp chưa? Bì Bì, hay chúng ta tổ chức đám cưới tập thể đi, tớ và Thiệu Ba cũng định kết hôn trong năm nay!"

Bì Bì ngồi trên bồn hoa bên đường, giới thiệu ngọn ngành về Hạ Lan Tĩnh Đình, ngoài việc anh là Hồ tiên ra, thì chuyện gì cũng kể hết. Vừa kể giữa chừng, Tiểu Cúc đã la lối lên:

- "Ồi, cậu khát không? Tin tốt thế sao có thể tiêu hóa bên lề đường được? Tớ muốn uống capuchino, phủ caramel, cậu khao đấy!"

Phủ caramel thì phủ caramel vậy! Bì Bì luôn tiết kiệm cũng không chịu thua:

- "Không thành vấn đề!"

Hai người rẽ sang một con phố khác. Bì Bì nhớ nơi này có một quán cà phê, không đắt lắm, cô và Tiểu Cúc đã từng đến. Cà phê ở đây luôn phảng phất mùi khê khê lại có vị bơ béo. Nghe người ta bảo, chỉ có cà phê Colombia xay đích thực mới có hương vị này. Bì Bì không thích cà phê ở đây lắm, nhưng trà sữa của quán này rất ngon, lại rẻ.

Bên cạnh quán Cà phê này là một gian hàng trái cây. Có hai người đang chọn mua.

Bóng lưng của một người trong số đó khiến cô cảm thấy máu nóng trong người từ gót chân vọt thẳng lên đỉnh đầu.

Dường như cũng nhận ra sự hiện diện của cô, người đó hơi xoay người lại, mỉm cười với cô, giơ tay chào:

- "Chào, Bì Bì, lâu rồi không gặp."

Tim Bì Bì đập thình thịch, nhảy loạn xạ, trong lúc nhất thời không biết phải nói gì. Có người kéo tay cô, cô nghe Tiểu Cúc lên giọng nói:

- "Bì Bì, chúng ta đi, chúng ta không có chuyện gì để nói với hạng người này!"

Cô thất thần, ngây ngẩn như kẻ mộng du bị Tiểu Cúc kéo vào trong quán. Ngồi xuống gọi cà phê xong, cô liền đứng dậy:

- "Tiểu Cúc, đợi tớ một lát, tớ có vài lời muốn nói với anh ấy!"

Tiểu Cúc ngoảnh đầu đánh giá cô, kèm theo một tiếng thờ dài, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói:

- "Thật là bùn loãng không trát được tường, nếu là tớ, không cho anh ta ăn mấy cái tát, đập cho anh ta một trận thì không thể chịu được - cậu đi đi, nhớ phải giữ vững lập trường nhé!"

Khoác thêm khăn choàng, cô bao bọc mình kín mít trong lớp vải. Bên ngoài trời trong nhưng lạnh lạnh, cô hùng dũng đi ra, chạm vào người đó:

- "Chào anh, Gia Lân."

Người đi mua trái cây với anh chính là di Mạnh, mẹ của Gia Lân. Cô nhận ra, thức thời né tránh.

Gia Lân không có thay đổi gì quá nhiều, chỉ có gương mặt gầy đi rõ, hai gò má đầy đặn ngày xưa giờ hốc hác, không còn tí thịt, khiến anh nhìn có vẻ sa sút hẳn. Có lẽ vừa mới về nước, anh mặc bộ quần áo nhung rất dày, choàng một chiếc khăn màu xanh thẫm, trông không hợp lắm. Mùa đông của thành phố C không quá lạnh, năm nay lại không có tuyết. Hầu hết mọi người khi ra đường, chỉ cần mặc một chiếc áo khoác hai lớp hay áo len là đủ. Bì Bì đang mặc một chiếc áo ni, cùng một chiếc váy ngắn. Năng của California không làm anh đen đi tí nào, mà ngược lại trông Gia Lân còn trắng hơn cả trước lúc ra đi, thậm chí có thể nói là trắng nhợt, bột bạc.

- "Chào." - Anh giơ quả cam trong tay lên, - "Ăn cam chứ?"
- "Không, cảm ơn," - Cô hỏi: - "Về nước lúc nào thế?"
- "Được một thời gian rồi."
- "Về nghỉ đông à?"

- "Ừ. Em thì sao, dạo này thế nào?"
- "Anh không nhận được Email của em?"
- "Là gửi đến địa chỉ trường anh sao?"
- "Đúng vậy."
- "Xin lỗi, anh quên tra, có chuyện gì quan trọng không?"
- "Không có, chỉ báo cho anh biết, em đậu kì thi nghiên cứu sinh rồi, khoa báo chí đại học C."
- "Wow!" - Anh nở nụ cười rất chân thành, - "Chúc mừng, chúc mừng! Nhớ hồi trước anh từng khen em viết văn hay không, em có tài thật đấy."

Gia Lâm luôn khen Bì Bì tài năng, từ ngày cô bắt đầu kể chuyện cho anh nghe, anh đã nói, sau này Bì Bì sẽ trở thành một nhà văn lớn, hơn thế còn tin chắc rằng cô sẽ xuất bản sách nữa. Những câu chuyện, những bài văn xuôi hay những bài thơ câu cú lộn xộn của Bì Bì, anh đều cẩn thận cất đi, bảo rằng đây là "bản thảo". Trong môi trường đáng sợ của trường Nhất trung ở thành C này, chút lòng tự tin và tự tôn ít ỏi đáng thương của Bì Bì hoàn toàn dựa vào sự khích lệ dai dẳng, bền bỉ của Gia Lâm mới tiếp tục tồn tại được.

- "Anh thì sao? Bao giờ tốt nghiệp? Tiến sĩ ở nước ngoài có phải học nhiều năm không?"
- "Học vất vả quá nên về nước nghỉ ngơi vài hôm, sao em chỉ hỏi đến chuyện học của anh thế?"

Cô đành phải chuyển chủ đề:

- "Điền Hân đâu? Có cùng về với anh không?"
- "Không."

Có thai rồi? Sinh con rồi? Hay đang thi cử căng thẳng rồi? Anh không nói rõ, Bì Bì cũng không hỏi nhiều.

- "Đúng rồi, cảm ơn số tiền anh đã gửi cho em."
- "Có gì mà cảm ơn, em chẳng phải đã trả lại cho anh đó sao?"
- "Nhưng vẫn phải cảm ơn anh."

Anh đưa mắt nhìn đồng hồ. Bì Bì biết ý liền nói:

- "Em có bạn đang chờ trong quán cà phê, tạm biệt nhé."
- "Sao bạn em anh thấy rất quen nhỉ?"
- "Là Tân Tiểu Cúc, còn nhớ cô ấy không? Ban bảy lớp 11, đi học hay mang theo một cái ô lớn ấy?"
- "Đúng rồi. Xem trí nhớ của anh này."

Di động Bì Bì đột nhiên reo lớn, Bì Bì đang định nhấn nút nghe, sắc mặt Gia Lâm đột nhiên biến đổi, anh thối lui mấy bước, chân không đứng vững, loạng choạng muốn ngã:

- "Xin lỗi em, anh phải ngồi một lát."

Bì Bì nhìn anh không hiểu đầu đuôi thế nào.

Bên cạnh vừa hay có một băng ghế, anh ngồi xuống đó, bất thành linh ôm đầu, hơi thở trở nên khó nhọc.

Cô chưa từng trông thấy bộ dạng của Gia Lâm như thế, trông anh cứ như một người bệnh đã kiệt sức, đang hấp hối, tay ôm bụng, tay ôm ngực, cơ mặt méo mó thống khổ.

- "Gia Lâm! Anh bị sao thế? Gia Lâm? Gia Lâm!"

Cô hốt hoảng, thất thố, lấy di động gọi cấp cứu. Mẹ Gia Lâm chẳng biết từ đâu đã lao đến, lấy trong túi đang mang bên người ra một ống ôxi, đưa anh thở.

- "Tắt điện thoại đi!" - Di Mạnh hét lên: "Làm ơn tắt điện thoại đi! Sóng điện từ của di động sẽ làm nhiễu máy tạo nhịp tim của nó."

Bì Bì sợ hãi vội vàng tháo luôn cả pin.

Trông bộ dạng anh lúc này rất đáng sợ, khuôn mặt trắng bệch chẳng khác tờ giấy là bao.

Bi Bi gọi taxi, giúp dì Mạnh đưa Gia Lâm về nhà.

Đã nhiều năm cô chưa đến nhà Gia Lâm. Sau khi Gia Lâm ra nước ngoài, nghe bà nội kể, gia đình anh đã chuyển nhà, đến một tiểu khu yên tĩnh cách thành phố C không xa. Là căn hộ Penthouse[1] gần hai trăm mét vuông, được trang hoàng sang trọng, xa hoa. Mấy năm không gặp, Bi Bi cảm thấy dì Mạnh già đi rất nhiều. Bà ấy nhỏ hơn mẹ cô hai tuổi, nhưng hiện nay có vẻ lớn tuổi hơn nhiều: da xuất hiện vết nhăn, hốc mắt sẫm màu, chưa đến năm mươi tuổi nhưng tóc đã bạc trắng, có thể dùng cụm từ "tóc bạc da mồi" để hình dung cũng không ngoa.

[1] Căn hộ Penthouse là căn hộ nằm trên tầng cao nhất của một tòa nhà, một cao ốc hay người ta gọi là căn hộ thông tầng)

Họ cùng đưa Gia Lâm lên phòng, cho anh uống thuốc, anh nửa nằm nửa ngồi, mơ màng thiếp đi.

Bi Bi ra đến phòng khách, hỏi:

- "Dì Mạnh, Gia Lâm bị sao vậy ạ?"

Mọi chuyện dần dần được sáng tỏ. Năm ngoái, ở Bắc Mĩ, Gia Lâm bị tai nạn giao thông rất nghiêm trọng. Bị gãy tới sáu cái xương sườn, đốt sống dưới cùng của cột sống ngực bị đè gãy, liệt giường ba tháng, để lại di chứng khiến bộ ngực bị tổn thương nghiêm trọng. Dì Mạnh dùng một lô những thuật ngữ chuyên môn, nào là tràn máu màng phổi, nào là rách màng ngoài tim, nào là ARDS[2] ... Tóm lại, mặc dù đã cứu được tính mạng nhưng tim và phổi đã bị tổn thương nặng, sức lực suy kiệt. Anh không thể vận động mạnh, lúc bệnh trở nặng, đến đi bộ, ăn cơm cũng lên cơn suyễn dữ dội. Mọi thứ đều đi vào ngõ cụt, đành phải làm thủ tục nghỉ học, về nước điều trị, nghỉ ngơi.

[2] ARDS: Hội chứng suy hô hấp cấp.

- "Ồ." - Bi Bi cảm lấy tách trà của dì Mạnh, tay run rẩy. Cô ngẫm nghĩ, hỏi tiếp: "Điền Hân đâu? Cô ấy không về chung sao?"

Sắc mặt dì Mạnh đột ngột biến đổi, trả lời cô:

- "Chúng nó ly hôn rồi, ngay vào lúc Gia Lâm khó khăn nhất. Mà quan hệ vợ chồng của Gia Lâm không tốt lắm, áp lực của việc học ở nước ngoài rất lớn, hai đứa đều cầu tiến, thường xuyên cãi nhau. Lúc đầu, Điền Hân không hề đề nghị ly hôn, còn chăm sóc nó hơn nửa tháng. Nhưng sau đó cha nó sang, hỏi riêng bác sĩ thì biết, từ đó trở về sau, Gia Lâm chẳng khác gì một phế nhân, tình trạng sẽ không tốt lên mà chỉ xấu đi, liền ép Điền Hân và nó chấm dứt."

Bi Bi không kiềm được hỏi:

- "Vào những lúc như thế, sao cô ấy có thể làm vậy được?"

- "Là Gia Lâm chủ động đề nghị, hai người đều đang đi học, nó không muốn làm cản trở đường tương lai của Điền Hân. Nhưng Điền Hân ... người phụ nữ đó vội vàng đồng ý, vì sợ nó đòi ý, sang hôm sau đã bắt nó kí đơn. Kí xong giấy tờ, lập tức chuyển trường, hoàn toàn không để lại chút tin tức. Hiện giờ, ngay cả việc nó học đại học nào đi cũng không biết. Mặc dù Gia Lâm ngoài miệng nói không có gì, nhưng chắc chắn trong lòng rất khó chịu." Dì hạ giọng, thì thầm, "Đã tự sát một lần, may mà dì phát hiện kịp thời."

Bi Bi im lặng lắng nghe, trong tim nắc nhen, không thốt được nên lời.

- "Ai ..." - Dì Mạnh thờ dãi, nước mắt tuôn rơi, - "Bi Bi, con và Gia Lâm thân nhau từ bé. Dì biết trước đây con từng thích nó. Chỉ tiếc nhà chúng ta và Gia Lâm không có phúc khí, gặp phải con bé Điền Hân vô tình vô nghĩa. Nhớ hồi đầu, nó đến nhà chúng ta chơi, miệng lưỡi ngọt ngào, một tiếng dì, hai tiếng chú, mới ngồi chơi vài phút đã tranh rửa bát với dì. Chúng ta chỉ dùng mắt để nhìn ... Điền Hân mà không suy ngẫm lại, chỉ dựa vào chuyên ngành của nó, nếu không có tờ giấy chứng nhận thân phận vợ của Gia Lâm, có thể xuất ngoại được sao?" Bà nắm tay Bi Bi, nước mắt tuôn ào ạt: "Bi Bi, con và Gia Lâm lớn lên bên nhau, dì có thể cầu xin con một việc không?"

- "Dì, có chuyện gì, dì cứ nói, bệnh của Gia Lâm ra nông nỗi này, dù cần con làm gì con cũng sẵn sàng giúp đỡ." - Bi Bi nghiêm túc nói.-

"Lúc nào con có thời gian có thể thường đến thăm Gia Lâm được không, cứ coi như đến thăm một người bạn cũ. Nó giờ đây như biến thành một người khác, suốt ngày chỉ ngồi thất thần, không nói năng gì, máy tính không bật, TV không xem, radio cũng không nghe, ngay cả dì và ba nó, nó cũng không thèm để ý. Hôm nay dì phải ép buộc lắm nó mới chịu ra ngoài, nào ngờ gặp được con. Con xem, nó vừa gặp con đã lập tức khôi phục cảm xúc, nói nỉ cười như bình thường rồi. Bi Bi, dì cầu xin con, rảnh rồi hãy đến trò chuyện với nó, khuyên nhủ nó. Bệnh của nó, bác sĩ bảo không còn hy vọng chạy chữa gì nữa. Nhưng có thể giúp nó có những tháng ngày vui vẻ thoải mái, từ từ tìm đường cơ thể, thì chúng tôi đã mãn nguyện. Dì chỉ có một đứa con này ... thấy nó trở thành như vậy ... sống không bằng chết, không biết kiếp trước chúng tôi đã gây nên oan nghiệt gì."

Lòng Bi Bi hiện tại trống rỗng, chỉ biết nói vài câu an ủi dì Mạnh. Một tiếng sau, cô vào phòng ngủ nhìn anh một lát, thấy anh ngủ say nên đành xin phép ra về.

Lúc ra khỏi cửa, dì Mạnh hỏi cô:

- "Bi Bi, con vẫn còn làm ở tòa soạn đấy chứ? Đã có bạn trai chưa?"

Cô nhớ đến việc đi Mạnh với mẹ và bà khá thân nhau, sợ chuyện đi đăng kí với Hạ Lan Tĩnh Đình bị lộ, đành lấp liếm nói cho qua:

- "Con mới thi 'nghiên cứu sinh vào đại học C, tạm thời chưa nghĩ đến chuyện tình cảm nam nữ."

- "Đại học C? Đại học C sát bên nhà chúng ta ấy à. Nhà con cách đó khá xa, nhà di còn mấy phòng trống, hay con dọn sang đây ở với chúng ta đi?"

Giường ngủ có sẵn, có người giúp việc nấu cơm sẵn, có cả máy giặt, tiện lợi hơn so với nhà trọ nhiều, môi trường học tập cũng yên tĩnh nữa." - Di Mạnh giữ chặt tay Bi Bi, nhiệt tình nói.

Bi Bi cười, lịch sự từ chối:

- "Cám ơn dì, không cần đâu ạ. Phòng trọ nằm gần thư viện, con muốn ở trường. Dì, dì cứ yên tâm, con sẽ năng đến thăm Gia Lâm."

Những lời này của Bi Bi hoàn toàn xuất phát từ đáy lòng, không có nửa phần hư tình giả ý.

Chiều hôm sau, vừa kết thúc công việc, cô lại đến thăm Gia Lâm. Sau khi được thở ôxi một ngày, khí sắc Gia Lâm trông đã khá lên nhiều. Nhưng về mặt vẫn u uất, trầm lắng, luôn duy trì một sự xa cách và lễ độ vừa phải trong khi nói chuyện. Anh đưa Bi Bi đến khu kí túc xá mình ở lúc trước, dặn dò cô muốn đến khoa báo chí thì nên sử dụng phương tiện nào, những tòa nhà nào xung quanh gần đó nhất.

- "Em có thể đến ở tòa số 12 khu 2 ở phía Tây, các nữ nghiên cứu sinh đều trọ ở đó." - Anh chỉ về một dãy lầu có mái đỏ xa xa, - "Lúc trước Điền Hân ở phòng số 412 lầu 4. Có thang máy, nên khi đi lấy nước sẽ không mệt đâu."

Cô ngẩn người, hơi có phần ngạc nhiên khi nghe Gia Lâm nhắc đến Điền Hân một cách hết sức tự nhiên, không hề mảy may oán hận.

Kể đó, anh bắt đầu thao thao bất tuyệt liệt kê với cô những điều cần chú ý khi đến trường: Tiếng Anh phải cố vượt qua điểm 6, các bài chuyên ngành phải sớm hoàn thành, luận văn nên bắt đầu viết sớm, thời gian sau khi tốt nghiệp đủ để tìm một công việc ngay trong năm; lúc nghỉ hè phải nhớ liên hệ với đơn vị thực tập, để sau này viết lên sơ yếu lý lịch, sẽ rất có ích; bên nghiên cứu sinh có những học bổng nào, tình hình cạnh tranh thế nào, vv...

- "Anh không học khoa báo chí, nên chuyên ngành không giúp gì được cho em. Có điều nếu ngoại ngữ em gặp khúc mắc gì, anh có thể hướng dẫn thêm."

Anh rất vui vẻ, bước đi rất hăng hái, nhưng chẳng bao lâu đã cảm thấy mệt, hơi thở trở nên nặng nề. Bi Bi không nhận ra nên vẫn kéo tay anh tiến về phía trước. Cơ thể anh hơi cứng lại, một lát sau mới thả lỏng được.

- "Anh không sao." - Anh nói, gương mặt lộ vẻ nhột nhạt, không có tí huyết sắc nào.

- "Ngồi nghỉ một lát nhé." - Cô kéo anh đến ngồi trên một băng ghế dưới chân khu kí túc, - "Có khát không?"

- "Không, cảm ơn em." - Anh đáp, - "Anh không được uống nhiều nước."

- "Ồ ... " - Bi Bi đột nhiên đề nghị, - "Chúng ta đi xem phim đi, em đã mua hai vé, phim hài trong nước đấy."

Anh ngẩng mặt nhìn cô, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, hơi do dự một lúc, ngần ngừ muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

- "Sao thế? Trước đây chúng ta cũng trốn học đi xem như thế mà, anh còn nhớ không? 'Titanic', 'Phi Ứng Hành Động', 'Nhiệm vụ bất khả thi'."

Anh cười:

- "Nhớ chứ."

- "Lần nào cũng do anh mua vé, nếu tính kĩ em vẫn còn nợ nhân tình của anh đấy!" - Bi Bi cười hề hã, - "Đi thôi, đến rạp chiếu phim nào. Cứ xem như đi xả hơi với em sau kì thi đi, vui chơi giải trí hết mình."

- "Bi Bi, cảm ơn em đã đến thăm anh. Hiện giờ ... anh cần quay về nghỉ ngơi rồi." - Anh lịch sự từ chối.

Cô cho rằng anh mệt thật, nhưng cũng nghe được vẻ cố tình khước từ của anh. Không đành lòng nhẹ nhàng hỏi:

- "Anh ... anh không muốn xem phim à? Đi với em không vui sao?"

- "Rất vui, em đừng hiểu lầm", "Cám ơn em, khai giảng nhớ phải báo cho anh. Anh sẽ đưa em đến trường làm quen với môi trường mới."

Bây giờ là đầu tháng ba, Bi Bi bấm đốt tay tính, còn nửa năm nữa mới đến ngày nhập học. Hàm ý trong câu nói này của Đào Gia Lâm, cô hiểu, trong vòng nửa năm nữa đừng tới tìm anh.

- "Anh ... anh ở một mình sẽ buồn lắm, không thích em đến trò chuyện cùng sao? Dù gì hằng ngày ngoài đi làm thêm ra thì em chẳng có việc gì khác." - Bi Bi căng thẳng đến độ lắp bắp.

- "Ừ .. anh không buồn, cũng không cần người trò chuyện cùng, em có cuộc sống riêng của em" - Anh nhìn thẳng vào mặt cô, thản nhiên nói: "Đừng lo

lặng cho anh, anh sẽ sống tốt." - Anh chỉ thiếu việc ép buộc đưa cô ra trạm xe buýt nữa thôi, - "Xem em kìa, đi làm thêm vất vả như thế mà phải chuyển mấy lượt xe buýt đến thăm anh, sau này đừng đến nữa."

- "Mai em lại đến." Cô cắn cắn môi, mắt đã rung rung.

- "Không cần, thật sự không cần."

- "Shutup!" Cô mắng một câu rồi ôm anh, nước mắt đầm đìa: "Đừng như thế nữa! Anh phải sống thật tốt, nghe không? Đào Gia Lân!"

Từ lúc sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên cô thổn thức trong lòng anh.

Anh không lợi dụng tình thế ôm lấy cô, chỉ đưa tay khẽ vỗ lưng cô, thờ dãi:

- "Bì Bì, em vẫn như vậy, không có gì thay đổi, vẫn luôn làm theo cảm tính."

- "Trước đây, em luôn rất thích anh." Cô thẳng thắn nói, những lời đã giấu trong lòng bao nhiêu năm, quyết giấu đến khi Gia Lân sang Mỹ, nhưng giờ không nói, Gia Lân sẽ không còn nữa.

Anh cười khò:

- "Anh biết."

- "Em muốn cảm ơn anh."

- "Cảm ơn anh?" Anh ngẩn người ra, "Vì sao?"

- "Bởi vì từ nhỏ đến lớn, anh luôn cho em cảm giác được yêu thương, được tôn trọng, được cổ vũ." - Cô nhìn anh, nói một cách rất nghiêm túc: "Dù rằng đó chỉ là tình bạn, không phải tình yêu, nhưng nó là phần rất quan trọng trong lòng tự tôn của em. Nếu không có tình yêu của anh, bị vây trong cái vòng lẩn quẩn, đầy ưu phiền của ban bấy lớp 11 ấy, em có thể sẽ trở thành một kẻ coi thường con người của chính mình."

Anh im lặng.

- "Gia Lân." Bì Bì cố lấy hết can đảm, hỏi một vấn đề đã giấu kín trong lòng từ rất lâu: "Trước đây, anh rốt cuộc à có từng thích em không?"

- "Ý em chỉ thích về mặt cảm giác ấy à?"

- "Đúng, đúng"

- "Không."

- "Vậy sao không nói sớm cho em biết?" - cô dờ khóc dờ cười, - "Anh đã làm lãng phí bao nhiêu tuổi xuân của em anh biết không?"

Anh nhìn cô, ánh mắt chăm chú một lúc lâu:

- "Em đâu có hỏi anh."

- "Diễn Hân có hỏi anh sao?"

- "Không hỏi thẳng, mà viết cho anh mấy trăm bài thơ"

Bì Bì khinh, suýt ngất. Trong lòng đầm ngực gặm chân gào thét, em cũng viết đấy chứ! Chẳng qua đều bị anh niêm phong cất trong rương cà rồi! A...a... a a...

Thấy cô ồ ồ, Gia Lân đành chậm rãi khuyên:

- "Đừng lo, ngã một lần khôn ngoan hơn một chút. Lần sau, nếu em yêu một người, phải cho anh ta biết sớm, nói rõ ràng với anh ta."

Từ hôm đó, ngày nào Bì Bì cũng đến nhà Gia Lân. Gia Lân không chịu, nhưng cô cứ nặt dày đến như thường.

Lý do của Bì Bì là, hồi trung học hằng ngày họ đều đi học về chung, bây giờ chỉ là kéo dài một thói quen cũ thôi.

Lý do của Gia Lân là, từ chối Bì Bì cũng chính là một việc tổn thể lực, đành miễn cưỡng chấp nhận thôi.

Kết quả trong một tháng ngắn ngủi ấy, Bì Bì đã được trải qua cuộc sống mà cô mơ ước thời đại học: Gia Lân chưa bao giờ phụ thuộc vào cô như thế.

Tan ca là Bì Bì lên xe đến chung cư bên Hồ. Đưa Gia Lân đi tản bộ, trò chuyện với anh, hoặc đưa anh đi xem phim. Nếu lúc anh trở bệnh, không thể rời nhà, cô sẽ ngồi bên giường, đọc tiểu thuyết, hoặc kể chuyện cho anh nghe. Đôi khi Gia Lân uống thuốc xong sẽ ngủ, cô vẫn ngồi lặng yên ở đó, cùng anh trải qua đêm tĩnh mịch, cứ nghĩ đến việc không bao lâu nữa anh sẽ rời khỏi dương gian là không thể đành lòng rời đi.

Đôi khi Bì Bì tự hỏi, liệu đó có phải tình yêu.

Suy nghĩ rất lâu, đáp án là: không phải. Bất cứ ai, trong những thời điểm như thế này cũng không thể bỏ mặt một người đã từng là bạn bè, đã từng chăm sóc và bảo vệ mình.

Nhưng có một điều rất rõ ràng: cô gần như đã quên Hạ Lan Tĩnh Đình.

Song, bệnh của Gia Lâm chẳng phải chỉ vì Bì Bì đến mà có chuyển biến tốt. Có điều tâm trạng của anh đã khá lên đôi chút, dù không tự nguyện uống thuốc nhưng rất phối hợp trong vấn đề kiểm soát chế độ ăn uống. Thỉnh thoảng vẫn phải đến bệnh viện kiểm tra, thỉnh thoảng sợ ý sẽ bị kích động, tìm đập mạnh, lên cơn suyễn, cả người phù thũng, chân hay sưng lên, dép ngay cả số lớn nhất cũng không mang vừa nữa.

Hằng ngày mỗi khi chuẩn bị ra về, Bì Bì luôn có thể nhìn thấy, di Mạnh với đôi mắt đỏ hoe và chú Đào với mái tóc rụng trước tuổi vì đau lòng quá độ, ngồi trong góc phòng khách. Họ bắt chước lời từ chối của Bì Bì, tự mình xuống bếp chuẩn bị cơm canh cho cô, sau đó tiễn cô ra cửa bằng nụ cười thường trực, đưa mắt nhìn theo cô xuống lầu. Bì Bì biết cơ thể Gia Lâm càng ngày càng sa sút, giai đoạn này chỉ là đang cố gắng kéo dài, bất cứ lúc nào cũng có khả năng ra đi.

Khi rời nhà Gia Lâm, Bì Bì nhất định phải đến quầy nước mua một chai nước ngọt lạnh. Bàu không khí đầy áp lực trong nhà Gia Lâm khiến người ta không thờ nổi, cô cần một thứ gì đó lạnh, thật lạnh để đông lạnh mình một lát.

Chủ quầy nước giải khát là một cô bé xinh xắn chừng mười ba tuổi, cô bé chỉ lên hạt châu màu đỏ trên cổ tay cô, cười hỏi:

- "Chị ơi, đây là gì vậy? Là Phật châu đúng không?"

Do hơi ga của cốc coka, Bì Bì bị nấc cục một cái, sau đó xấu hổ nhìn cô bé:

- "À, ... Đây à ... Ừ, xem như vậy đi."

- "Đẹp thật đấy! Rất đặc biệt! Chị ơi, chị xin được ở chùa nào vậy ạ? Em cũng muốn một cái."

- "Không biết ... đây là một món quà."

Cuối cùng, cô đã nhớ đến Hạ Lan Tĩnh Đình.

Từ hôm gặp lại Gia Lâm đến giờ, Bì Bì không còn đến phố Nhân Đình nữa. Một hoặc hai lần cô từng suy nghĩ, nghi ngờ về ngày Hạ Lan Tĩnh Đình quay về. Chẳng phải đã nói, nếu thuận lợi thì chỉ cần ba tháng thôi sao? Giờ đã năm tháng trôi qua, nhưng chẳng có chút xú tin tức nào. Lẽ nào, mọi chuyện không suông sẻ. Lộ trình xa như thế, lại mang theo mấy nghìn Hồ ly, đến nơi nào cũng phải thu xếp xử lý rất nhiều việc, chắc vất vả lắm. Bì Bì nhớ đến hồi mình còn làm thư kí cho chủ nhiệm Trương, từng đi theo bộ phận phóng viên đến dự đại hội ở tỉnh khác, những năm trăm người tham gia, từ lúc lên kế hoạch đến lúc thực hiện, bận rộn chạy đông chạy tây chừng hơn nửa năm mới xong đấy. Thế nhưng Bì Bì không lo lắng nhiều. Vì theo lời của Hạ Lan Tĩnh Đình, đây chẳng phải lần đầu anh đi, mỗi năm anh đều làm vậy. Tề ti đại nhân thần thông quảng đại, không gì là không đối phó được. Mà dù thật sự có chuyện xảy ra, ngoài việc hiến dâng lá gan, Bì Bì đâu giúp được gì. Không như Gia Lâm, người đang sống ở chung cư bên Kính Hồ, nụ cười của anh, sức khỏe của anh, lúc nào cũng sò sò trước mắt. Nhìn số lần phát bệnh của anh ngày càng giảm, tim ngày càng yên ổn, giấc ngủ an bình, Bì Bì có cảm giác rất thành tựu.

Thời gian cứ thế vụt qua, thoát cái đã đến ngày mười lăm tháng tư, Bì Bì theo thường lệ, tan ca đến nhà Gia Lâm. Hôm nay là cuối tuần, ở rạp đang chiếu bộ phim mà Bì Bì muốn xem. Gia Lâm không nhiều lời, cùng cô đi xem, khi xem đến phân nửa thì đòi đi ra, song vẫn kiên trì xem với cô đến hết. Kết quả, khi ra đến cửa chính, người xem cùng lúc ủa ra chen chúc nhau, bước chân anh hơi gấp, vừa xuống khỏi bậc tam cấp thì bắt đầu thờ đốc. May là thời gian gần đây, bệnh tình có đỡ hơn đôi chút, hơi thở chỉ nặng nhọc một lúc đã bình thường lại. Anh đứng lên muốn đi tiếp, đột nhiên chóng mặt, phải mất một thời gian mới có thể bước tiếp được. Bì Bì đi theo, cẩn thận dìu anh, không dám đi nhanh, cùng anh tản bộ trên phố.

- "Chúng ta từng đến con phố này chưa nhỉ?" Bì Bì nói: "Em ngại thấy mùi thịt dê nướng, thơm quá đi mất!"

- "Sao lại chưa đến, đường này rất gần trường. Ban ngày ở đây là các cửa hàng tạp hóa, tối đến là các quầy hàng bán đồ nướng. Xung quanh đây có rất nhiều học sinh, các quán rất đắt khách. Trước đây, anh cũng hay đến ăn. Từng đưa em đến đây một lần, có thể em quên đấy."

"- Nhớ chứ nhớ chứ. Sao lại quên được, quán đó tên là "Nhạc Lai Kí" đúng không. Chúng ta từng chê chữ Nhạc ấy khó phát âm, cãi nhau nửa ngày trời. Sau đó đến hỏi chủ quán, chủ quán nói ông ấy họ Nhạc nên gọi là Nhạc Lai."

- "Đúng, đúng. Anh lại quên mất chuyện này."

- "Lúc ấy, chúng ta ăn hết hai mươi lăm xiên thịt dê, hai chân gà, một đĩa đậu nướng lớn, uống rất nhiều bia nữa. Chúng ta tiêu sạch tiền mang theo, ngay cả tiền đi xe về cũng ăn thâm, là anh lái xe đưa em về. Nhớ không? Ngày mười tháng mười, lễ Song Thập, hoa Quế nữ, trái dài cả con đường?"

Gia Lâm giả vờ nhìn đường, không đáp.

Kể đó anh nói:

- "Bì Bì, em là một cô gái tốt. Cho dù anh chết đi, đến thiên đường cũng sẽ phù hộ cho em."

Ánh mắt anh tràn ngập vẻ tiêu điều âm đạm, dường như đã trải qua mấy kiếp.

Từ bé đến giờ, Bì Bì rất thích Gia Lâm bởi vì anh luôn cư xử tử tế với mọi người, tính tình hiền lành, ôn hòa, nhàn nhạt như một tách trà. Gia Lâm không bao giờ nói lời cay nghiệt, không thích nói xấu sau lưng người, không nổi giận cáu gắt, hầu như không có những cảm xúc thăng trầm. Nghĩ lại, Gia Lâm cũng chẳng may mắn hơn Bì Bì là bao, anh có một người mẹ rất lợi hại, tính tình hung hăng, nóng nảy, rất quan tâm đến điểm số, lúc bé anh từng ăn không ít đòn roi. Nhưng nhìn thế nào cũng không tìm ra được bóng dáng của mẹ anh trên người anh..

Một người tốt tính như vậy, từ thần lại viếng thăm trước thời hạn, hơn nữa, khi phải đối mặt với số phận này, dường như anh đã có sự chuẩn bị.

- "Đừng nói thế! Em xin anh đừng nói thế!" Nỗi buồn ủa đến khiến cô khô sở khóc to, nước mắt rơi, từng giọt nặng nề.

Anh nhất thời không biết phải nói gì. Nhìn cô nức nở nghẹn ngào, đành vỗ vai cô, thở dài:

- "Muộn rồi, em nên về nhà sớm đi. Buổi tối an ninh ở đây không đảm bảo, hôm qua vừa mới lên báo, lại có người đánh nhau đấy."

Bì Bì lau nước mắt:

- "Em đưa anh về nhà trước."

Lúc đi ngang qua một gốc Hòe, sắp đi đến cổng, đột nhiên từ trong bóng Hòe có một người đi ra, chặn ngang lối đi của họ.

Bì Bì kinh hoàng kêu lên một tiếng, đến khi cô nhìn rõ người trước mặt, nhất thời toát mồ hôi lạnh.

Cô vô thức lùi lại phía sau, vấp phải cành khô suýt ngã. Gia Lâm phản ứng theo bản năng đưa tay kéo tay cô, Bì Bì vội rút tay lại. Nhìn thấy sắc mặt của người mới đến rất xấu, Gia Lâm không tự chủ đứng chắn trước mặt Bì Bì:

- "Anh có chuyện gì sao?"

Người mới đến nhíu mày, ánh mắt đảo trên khuôn mặt họ, qua một lúc lâu sau mới nói, từng chữ rõ ràng:

- "Bì Bì, nói với cậu ta anh là ai?"

Mặt Bì Bì thoáng cái đã đỏ đến tai, môi hấp háy, cố gắng trấn tĩnh:

- "Gia Lâm, xin giới thiệu với anh, vị này chính là ..." - Cô hít sâu, giọng nói bất giác rung rung. "Hạ Lan Tĩnh Đình tiên sinh."

Gia Lâm hiển nhiên không có ấn tượng với bốn chữ này:

- "Bì Bì, em quen vị Hạ tiên sinh này?"

- "Là Hạ Lan tiên sinh."

Cô sửa lại, sau đó gạt đầu, lặng lẽ nhìn sang Hạ Lan, vừa định giải thích, nào ngờ Hạ Lan Tĩnh Đình cười khẩy, cắt đứt lời cô:

- "Cậu Đào, Bì Bì chưa bao giờ nhắc đến tôi trước mặt cậu sao?"

Chừng như khó chịu trước thái độ ngạo mạn của anh, Gia Lâm lãnh đạm nói:

- "Nếu anh và cô ấy rất thân nhau, cô ấy sẽ nhắc đến còn đảng này chưa từng, tiên sinh, đại danh của anh, lần đầu tiên tôi được nghe đấy."

Hạ Lan Tĩnh Đình đưa tay kéo Bì Bì đang đứng bên cạnh anh sang, một tay choàng lấy eo cô thể hiện tính chiếm giữ.

- "Chắc Bì Bì cũng quên nói với cậu cô ấy đã kết hôn rồi tôi là chồng của cô ấy."

Mười giây im lặng.

Cơ thể Gia Lâm hơi run lên, nhưng nhanh chóng khôi phục sự bình tĩnh, thân thiện đưa tay ra:

- "Thật xin lỗi, Hạ Lan tiên sinh, tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi. Bì Bì chỉ là một người bạn thân của tôi thôi. Chúng tôi cùng nhau lớn lên, tôi bị bệnh, cô ấy đến thăm tôi, chuyện là như thế. Quên tự giới thiệu, tôi họ Đào, Đào Gia Lâm. Rất vui được gặp anh, Hạ Lan tiên sinh, xin chúc mừng hai người!"

Bàn tay chìa ra vẫn trống trơn, Hạ Lan Tĩnh Đình căn bản đã phớt lờ anh.

Gia Lâm cũng không để bụng, đưa tay nhìn đồng hồ, rồi khéo léo cười với họ:

- "Đáng lẽ phải mời hai vị lên nhà chơi, uống tách trà. Không may tôi lại có hẹn với bác sĩ, xin tạm biệt trước. Hai người đi thông thả, thứ lỗi vì không tiễn đi xa được."

Anh tức tốc xoay người đi về phía hàng lang. Bì Bì đột nhiên kêu lên:

- "Đội đã!"

Lúc rời nhà thang máy đã bị hỏng. Tim của Gia Lâm đang như vậy, đi lên lầu một mình sẽ rất nguy hiểm.

Cô vùng ra khỏi ngực Hạ Lan Tĩnh Đình, đuổi theo:

- "Thằng máy hỏng rồi, em đi với anh lên lầu."

Chào đón cô chính là sự khước từ kiên quyết của Gia Lâm:

- "Đừng lo, anh tự lên được."

Nói xong, không biết lấy sức lực đâu ra, anh đẩy Bì Bì ra ngoài cổng, "sầm" một tiếng, anh đã đóng cửa sắt lại. Bì Bì vội lấy điện thoại ra, mở nguồn, gọi cho mẹ Gia Lâm:

- "Dì ơi, con là Bì Bì. Gia Lâm về rồi ạ, thang máy bị hỏng. Anh ấy muốn tự lên lầu, dì mau xuống đưa anh ấy lên. Dạ vâng, con phải về, tạm biệt."

Dặn dò xong, cô quay lại, gương mặt của Hạ Lan Tĩnh Đình đã trở nên u ám, âm trầm như thể sẵn sàng bộc phát bất cứ lúc nào. Cô bỏ điện thoại vào túi xách, đưa tay ôm ngực, bình thần nhìn anh:

- "Anh hiểu lầm rồi. Gia Lâm bị bệnh, em đến thăm anh ấy, chỉ có thể thôi."

- "Cậu ta bị bệnh, anh sẽ giúp cậu ta một phen, để cậu ta đi đầu thai sớm."

Cô biến sắc, chồm tới trước mặt anh, găng từng chữ một:

- "Hạ Lan Tĩnh Đình, em cảnh cáo anh, anh không được đụng đến Gia Lâm, biết không? Tề ti đại nhân chưa đến mức phải đem tính mệnh của một người sắp chết để vào mắt. Nếu Đào Gia Lâm vì anh mà xảy ra chuyện gì, Quan Bì Bì em sẽ không để yên đâu, dù lên trời xuống đất cũng sẽ bóc trần lớp vỏ Hồ ly của anh đấy! Em nói được làm được!"

Anh sững người, đôi mắt nheo lại, chùng như khiếp sợ trước bộ dạng điên cuồng của cô.

Ngờ đâu Bì Bì vẫn chưa dừng lại, tiếp tục hét lên với anh:

- "Hạ Lan, anh so đo với anh ấy làm gì? Đào Gia Lâm so được với anh sao? Anh ấy chỉ sống được mấy tháng nữa, còn anh có thể sống đến mấy nghìn năm!"

Sau khi phát tiết xong, cô đưa tay tháo Mị Châu ném trả cho anh, đón một chiếc taxi, bỏ đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Tình Cũ Duyên Mới

Lúc về đến nhà, Bì Bì bắt đầu hối hận vì hành động của mình, cô trần qua trở lại trên giường, không sao chọn mắt được, mãi đến nửa đêm không thể chịu được nữa, bèn trốn ra ban công lấy điện thoại gọi cho Hạ Lan Tĩnh Đình.

Cô muốn xin lỗi.

Điện thoại chỉ vang lên những tiếng tút tút vô hồn, số thuê bao bên kia đã khóa máy.

Cô tự an ủi mình rằng, không phải là em không muốn xin lỗi, em đã từng gọi điện rồi đấy nhé.

Sáng hôm sau thức dậy, cô lại tự tìm được một lý do có thể tha thứ cho bản thân: Có lẽ cô và Hạ Lan đang ở trong giai đoạn cọ xát, hãy nhìn mà xem, hề giận dữ một tí là đã lạnh nhạt như thế. Sau này cưới nhau rồi, sống chung mà nảy sinh mâu thuẫn thì phải làm sao đây? Không thể động một tí là bỏ về nhà mẹ được?

Nhân cơ hội này, tạm thời xa nhau một thời gian, để đôi bên cùng bình tĩnh suy xét lại, hoãn đám cưới chậm lại một chút cũng tốt.

Hơn nữa, Gia Lâm đang trong tình trạng như vậy, Bì Bì không thể vui lên nổi, cũng không có tâm trạng lo liệu việc cưới xin này.

Sự lạnh nhạt cứ tiếp tục kéo dài như vậy.

Hằng ngày Bì Bì đều gọi một cuộc cho Hạ Lan, nhưng lúc nào cũng chỉ nhận được câu trả lời máy móc: xin lỗi quý khách, thuê bao tạm thời không liên lạc được.

Suốt một tuần tiếp theo, cô vẫn không có bất cứ tin tức nào của Hạ Lan Tĩnh Đình. Lúc đầu, cô hy vọng anh sẽ gọi lại, nhưng đợi mãi vẫn không có bất cứ cuộc gọi nào. Sau đó, cô không cảm lòng được gọi đến phòng làm việc của anh, không có ai bắt máy. Xem ra Tế ti đại nhân vẫn còn đang giận, mà trong lúc tức giận, Hạ Lan Tĩnh Đình không bao giờ thỏa hiệp, cũng không bao giờ hạ mình xuống nước.

Kể tiếp sự kiện ấy, Bì Bì phát hiện ra, mình phải nhận một sự đón tiếp có chừng mực của Gia Lâm. Trong thời gian này, cô có đến thăm Gia Lâm vài lần, nhưng anh luôn tỏ ra rất xa cách, né tránh, thường hay lấy cớ muốn nghỉ ngơi hoặc phải gặp bác sĩ, hoặc đề cô không đến được, hoặc sớm tiền chân cô về.

Tuy nhiên, hai tuần sau Bì Bì lại bất ngờ gặp lại Hạ Lan Tĩnh Đình trong một buổi dạ tiệc. Hôm ấy, cô nhận lời tham gia một buổi tiệc quyên góp cùng với Bội Bội. Các tờ báo đều cử phóng viên đến tham dự. Bội Bội nói, không có ý đồ gì khác, trong tiệc chiêu đãi của dạ hội có món tôm hùm thủy tinh, nghe đồn đầu bếp chế biến được mời đến từ thủ đô. Bội Bội từng nghe Bì Bì bảo món gì cũng muốn ném thử. Mà cô ấy dù có thần thông quảng đại thế nào cũng chỉ lấy được có hai vé thôi. Nếu mục đích đến là để ăn, Bội Bội không thể mời bạn trai đi cùng được, chắc là không muốn để người ấy trông thấy tướng ăn như lang thôn hồ yết, mất hết hình tượng của mình đây mà.

Vừa đúng lúc Bì Bì đang buồn rầu khổ sở muốn chết. Gia Lâm không muốn gặp cô, Hạ Lan Tĩnh Đình không liên lạc được, cứ tan giờ làm ở Hamburg, cô lại mang cả phê đến thờ vãn than dài trước mặt Tiểu Cúc.

- "Ài, Đào Gia Lâm và Hạ Lan Tĩnh Đình, rốt cuộc thì cậu muốn gả cho ai trong hai người đó? Cậu đã tự hỏi bản thân mình chưa? Nếu chính cậu mà còn không có câu trả lời, thì không nên đến hỏi tớ. Thực tế chứng minh rằng, người nào chân giẫm hai thuyền sớm muộn gì cũng té xuống nước. Bì Bì ơi là Bì Bì, sao cậu cứ không rõ ràng như thế chứ!"

- "Tớ không có chân giẫm hai thuyền. Gia Lâm bị bệnh, tớ lo lắng cho anh ấy, cảm thấy tiếc thay cho anh ấy! Tớ đâu có nói là muốn kết hôn với anh ấy đâu. Đây không phải tình yêu được không hả? Đây là tình bạn được tích lũy nhiều năm!"

- "Thế ý cậu là, cậu vẫn yêu Hạ Lan nhiều hơn à?"

- "Vấn đề là ..."

Bì Bì biết vấn đề này nằm ở đâu. Lúc Hạ Lan Tĩnh Đình ở bên cạnh, cô cảm thấy rất thoải mái, cũng đồng thời rất thích, nhưng dù sao thì bản thân cô cũng không hiểu hết về anh. Lúc Hạ Lan Tĩnh Đình đi, cô thật sự không hề nhớ anh. Nửa năm không gặp cũng không có cảm giác nhớ nhung đến khắc cốt ghi tâm gì. Nếu như là Gia Lâm, chắc chắn đã không như vậy. Bì Bì cho rằng, cần phải nhìn nhận thực tế. Nhớ chính là nhớ, không nhớ chính là không nhớ.

- "Thế thì, tớ hỏi cậu một câu đơn giản nhé. Nếu Gia Lâm và Hạ Lan xảy ra mâu thuẫn với nhau, phản ứng đầu tiên của cậu là đứng về phía ai?"

Cô cắn môi, không trả lời.

- "Là Gia Lâm, đúng không? Hôm đó, cậu vừa trông thấy anh ta, ánh mắt đã bất thường rồi. Mặt đỏ lên thẹn thùng, máu nóng vọt hết lên đỉnh đầu. Người cậu yêu nhất chính là Gia Lâm." - Tiểu Cúc nâng cằm của cô lên, - "Bì Bì đáng thương, hỏi Gia Lâm ra đi cậu đòi sống đòi chết. Bấy giờ Gia Lâm đã quay về, nhất định là cậu không thể buông tha anh ta."

Không phải thế, không phải thế! Cô gào thét trong lòng.

Ngẩn ngơ trong chốc lát, cô nói một cách yếu ớt:

- "Không, tớ đã gả cho người rồi. Gia Lâm quay về quá muộn, tớ đã có sự lựa chọn rồi."

Liệu có được xem là đã gả cho "người" không? Cô tuyệt vọng bào chữa ...

Suy cho cùng cũng chẳng phải là người! Vừa sống lâu hơn mình, lịch sử còn phức tạp hơn mình, lại không thể sinh con, nếu sinh cũng chỉ sinh ra một con hồ ly. Bì Bì không phải chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Nửa đêm canh ba, ác mộng thường kéo đến, cô luôn mơ thấy cảnh mình đang nằm trong phòng sinh, căn phòng chật kín người, bà nội, mẹ và ba đang chờ bên cạnh, kết quả cô sinh ra một tiểu Hồ ly lông lá xồm xoàm - Hạ Lan Tĩnh Đình thì vui mừng cười to, còn tất cả những người trong phòng sinh đều sợ đến ngất xỉu.

Bì Bì rất rối rắm, Bì Bì rất sợ hãi, bởi vì điều đó có thể thành sự thật. Sau đó, tiểu Hồ ly bỏ cô mà đi, vì cơ thể tiểu Hồ ly không khỏe nên phải tu luyện. Mãi cho đến khi cô chết vẫn chưa tu luyện thành người.

Cô không chỉ làm vợ của một Hồ ly. Cô còn làm mẹ của một Hồ ly. Cô sẽ có một cuộc sống cực kỳ khác người.

Những ý nghĩ này có thể khiến người ta phát điên.

Đúng thế. Cô tự nói với chính mình, dù gì thì Hạ Lan cũng là Hồ ly, dù gì cũng không phải đồng loại của mình. Nhắm mắt cố nhớ lại, ngay cả đêm đó Hạ Lan mặc quần áo màu gì cũng không nhớ ra. Hạ Lan Tĩnh Đình lấp lánh như kim cương trước mặt Đào Gia Lân hoàn toàn bị đánh bại.

- "Điều này đúng rồi, cậu hãy lý trí chút đi. Gia Lân có gì tốt chứ, lúc thành đạt thì vứt bỏ cậu, bây giờ bệnh tật ốm yếu thì dựa dẫm cậu - nếu không nắm được lòng dạ lương thiện của cậu thì sao lừa được cậu...? Tớ khinh thường những người như thế, chết là đáng đời."

- "Đừng nói thế," - Bì Bì nghiêm mặt, - "Gia Lân không phải người như thế! Nếu đúng như cậu nói, đừng nói là cậu, đến tớ cũng coi thường anh ấy."

Hôm nay Bì Bì trang điểm nhẹ, mặc một chiếc váy dài thêu hoa, mang một đôi giày vải viền hoa đến dự tiệc. Lúc đến nơi mới biết, buổi dạ tiệc này là do chính quyền tỉnh tổ chức để vận động quyền góp thành lập một khu bảo tồn sinh thái tự nhiên mới. Buổi dạ tiệc được tổ chức trong hội trường đa năng ở lầu hai, tòa cao ốc Vinh Kim. Tòa cao ốc Vinh Kim này lúc trước được xây để tổ chức hội chợ, triển lãm hàng hóa chất lượng cao, sau này trở thành trung tâm nghệ thuật của thành phố. Bên trong có rất nhiều phòng triển lãm, các gian hàng đồ cổ và các phòng thiết kế trang sức. Lúc Bì Bì đến, lễ quyền góp đã kết thúc, dạ tiệc vừa mới bắt đầu. Là tiệc buffet kiểu Tây, mọi người tự cầm đĩa để lấy thức ăn. Hội trường rất rộng, cánh đàn ông mặc lễ phục tán gẫu với nhau. Cánh phụ nữ ai nấy đều trang điểm lộng lẫy, trước ngực lấp lánh trang sức.

- "Những người đến đây đều là những người giàu, cậu nhìn vị kia kìa" Bội Bội dùng ánh mắt chỉ về phía một người phụ nữ váy hồng cách đó không xa, gương mặt xinh đẹp không chệch vào đâu được, vòng eo mảnh mai nhỏ nhắn đến độ có thể vắt ra nước.

- "À! Là cô ấy? Là cô ấy thật sao?!"

- "Chính là cô ta."

- "Ôi trời, tớ đến xin chữ kí của cô ấy đây!" - Bì Bì theo thói quen lấy trong túi xách ra cuốn sổ ghi chép, lại bị Bội Bội chặn lại.

- "Giữ thế hả? Nhìn gương mặt hồn nhiên của cô ta kìa, nếu không có người bao, chỉ dựa vào lai lịch của cô ta có thể làm diễn viên truyền hình được sao?"
- Bội Bội khinh bỉ nói, vừa uống xong một hớp rượu, liền đưa cho Bì Bì một phong bì, - "Cầm lấy đi, phong bao của tớ."

Bì Bì không hiểu:

- "Phong bao gì?"

- "Phong bao chúc mừng đám cưới của cậu! Những cái khác không nói, người dẫn chương trình cho hôn lễ của cậu tớ nhất định phải làm" – Bội Bội nhìn cô bằng ánh mắt ý vị thâm trường, đầy nghiên cứu. - "Có điều, cần cứ vào những tin tức mới nhất từ Tiểu Cúc, chủ đề là ai tớ vẫn chưa nắm chắc. Đào Gia Lân là bạch mã của cậu, lại là đại đao của cậu, bất cứ lúc nào cũng có thể cướp cậu đi. Tiểu Cúc nói, hiện giờ, ngày nào cậu cũng đến chỗ anh ta, đã đem chủ đề chính quảng đến chín tầng mây rồi. Chao ôi, Đào Gia Lân này cũng thật là, sớm không bệnh muộn không bệnh, lại bệnh đúng lúc cậu vừa đăng kí kết hôn với người khác. Cậu xem, những tình tiết này đã đủ để dựng thành một bộ phim tình cảm tâm lý xã hội chưa?"

Quả là ám nào không sôi thì không phải ám, Bì Bì chán nản nhìn cô, không biết nói gì, chỉ đành cặm cùi gặm tôm hùm.

Hai người cầm cùi ăn được mười phút, trong thời gian đó, Bì Bì có đi rửa tay một lần, khi quay lại đã không thấy bóng dáng Bội Bội đâu nữa, không biết đã nhập vào nhóm nào tám đóc rồi. Cả hội trường ngập trong tiếng nói chuyện ồn ào. Bì Bì đứng một mình, ăn hết con tôm hùm đang dang dở, đến quầy bar lấy một ly nước trái cây rồi quay lại ngồi ở chỗ cũ. Cô không thích xã giao lắm, cũng không thuộc nhóm những người đến để quyền góp, đang suy nghĩ xem có nên thừa cơ chuồn về không, vừa ngẩng đầu lên, cô liền trông thấy Hạ Lan Tĩnh Đình đứng cách đó không xa.

Tay anh cầm một ly nước đá, đang nghe một cô gái nói chuyện.

Chính xác là "cúi" nghe, vì vóc người anh khá cao, cô gái kia lại thấp hơn một cái đầu. Để bày tỏ sự tôn trọng, lưng anh hơi cúi về trước, cái đầu gằm xuống. Anh không đeo kính, một tay thọc vào túi quần, thỉnh thoảng khẽ gạt đầu một cách lịch sự, hoặc chêm vào vài câu, chừng như đang bàn về chủ đề mà anh quan tâm, cả hai trò chuyện rất vui vẻ.

Hai vai của cô gái váy xanh hơi thu lại, thái độ hơi ngưng ngừng, vừa chăm chú, nghiêm túc đặt câu hỏi, vừa dùng một cây bút màu hồng ghi chép những gì cần nhớ, tựa như mỗi câu nói của Hạ Lan Tĩnh Đình đều là chân lý cả ấy. Ánh mắt Bì Bì dừng lại trên mái tóc dài, đen nhánh bóng mượt của cô ta. Mái tóc đó dài đến tận giữa thắt lưng, lay động như ngọn sóng, hết như mặt biển đang chuyển động dập dờn. Bì Bì không kềm lòng được nghĩ, nếu mình cũng có một mái tóc như thế, xoắn như thế, thì tốt biết bao. Cô đứng dậy, vô thức tiến về trước vài bước, định đến chào Hạ Lan Tĩnh Đình, ngập ngừng trong giây lát, lại quyết định nên chờ họ nói chuyện xong rồi tính sau. Thế nhưng, Hạ Lan Tĩnh Đình – cái người luôn cúi đầu kia bất chợt ngẩng lên, nhìn về phía cô. Ánh mắt chiếu đến như nước sông mùa xuân, khi đến trước mặt cô liền lập tức biến thành một dòng sông băng giá. Anh nhanh chóng cúi đầu, tiếp tục lắng nghe cô gái váy xanh kia nói chuyện.

Mặt Bì Bì đỏ bừng. Quả nhiên Hạ Lan Tĩnh Đình không thêm thêm xia đến cô, cô rất lúng túng rất xấu hổ, trong đầu lên kế hoạch, đợi lát nữa gặp anh cần phải nói thế nào mới khiến Tề tử đại nhân vui lại đây.

Cuộc trò chuyện như có như không truyền đến.

- "Hạ Lan tiên sinh thật hài hước, gian lận trong thị trường ngọc cổ nhiều thế sao?"

- "Phải, trong ngành giám định này, đạo cao một thước, ma cao một trượng, tình huống cao thủ tính sai cũng có."

- "Nói thế, chỉ bằng Hạ Lan tiên sinh chuyển nghề đi, chuyển sang ngành trang sức của chúng tôi đây này. Đá quý của chúng tôi đều do máy móc phân tích giám định, khả năng đồ giả rất ít. Hơn nữa, ngọc không phải là một trong những loại đá quý sao?"

- "Điền tiểu thư am hiểu ngành trang sức như vậy, chắc cô vào nghề đã nhiều năm rồi nhỉ?"

- "Tôi không bán trang sức, nghề của tôi là thiết kế trang sức."

- "Ồ."

- "Hạ Lan tiên sinh, hôm nay quyền tặng thật là hào phóng đấy! Không biết anh có hứng thú với việc đầu tư vào trang sức không? Anh tôi có một công ty trang sức, thật ra thì anh ấy không làm ngành này. Kỳ nghỉ sắp tới, tôi sẽ về làm việc cho anh ấy. Chúng tôi muốn mua ngọc từ Myanmar, chủ yếu là ngọc lục bảo. Ngọc viên lớn rất đắt, muốn tìm người hùn vốn chung. Nếu Hạ Lan tiên sinh quan tâm, chúng ta sẽ gặp riêng bàn bạc kĩ hơn, đây là danh thiếp của tôi."

Anh lịch sự nhận lấy, tiện tay định cất vào túi, không ngờ đột nhiên có người bước đến, đoạt lấy tấm danh thiếp ném vào thùng rác.

- "Tiểu thư, hành động này của cô là có ý gì?" Gương mặt của cô gái vậy xanh biến sắc.

Bi Bi cười khẩy:

- "Ý của tôi là, Hạ Lan tiên sinh không có hứng thú với việc đầu tư vào ngành đá quý. Điền Hân, cô không cần phí công lôi kéo anh ấy nữa."

- "Buồn cười!" - Điền Hân lia cho cô một ánh mắt vừa tao nhã vừa cực kì khinh khi, - "Vị tiểu thư này, tôi quen cô sao? Tôi đang nói chuyện với Hạ Lan tiên sinh, liên quan gì đến cô? Nếu cô có ý đồ phá rối, đừng trách tôi gọi bảo an đến." - Cô ta lại lấy ra một tấm danh thiếp trong ví, dùng hai tay đưa cho Hạ Lan Tĩnh Đình, - "Ngại quá, Hạ Lan tiên sinh. Đây là danh thiếp của tôi, xin hãy nhận lấy."

Bầu không khí ngưng trệ trong vài giây.

Bi Bi đứng im đó, vì quá kích động, cơ thể hơn run lên. Cô rất muốn cho Điền Hân một đám, nhưng về đến dự dạ tiệc là do Bội Bội đưa, cô không muốn gây phiền phức cho Bội Bội, đành phải nắm chặt tay thành nắm đấm. Nhưng cô biết bộ dạng bây giờ của mình nhất định rất đáng sợ, hai mắt long lanh, nổi giận đùng đùng, tức đến dựng tóc gáy, tư thế lăm lăm sẵn sàng chiến đấu.

Cô không nhìn Hạ Lan Tĩnh Đình.

Có thể anh vẫn còn giận chuyện hôm đó, bây giờ sẽ nhân cơ hội nói móc cô chăng.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng vang khắp hội trường rộng lớn, trong khi Bi Bi và Điền Hân đang trừng mắt nhìn nhau, mắt như phóng điện, coi nhau như kẻ thù, có thể bùng phát ngay lập tức.

Một bàn tay bất chợt khoác qua eo cô ... Bi Bi rùng mình, liền nghe thấy Hạ Lan Tĩnh Đình lãnh đạm nói:

- "Xin lỗi Điền tiểu thư, tôi không có hứng thú với việc đầu tư vào trang sức."

Anh cũng không hề nhận tấm danh thiếp kia, thái độ rất rõ ràng, nói rành mạch từng câu:

- "Đúng rồi, xin giới thiệu. Đây là Quan Bi Bi, vợ của tôi."

Anh ôm cô một cách tự nhiên như vậy, như bất cứ người đàn ông nào đang ôm vợ mình. Điền Hân sững người, cũng mỉm cười, bình tĩnh cất tấm danh thiếp lại vào ví:

- "Bi Bi chắc chưa kể với anh về tôi, tôi là bạn thời trung học của cô ấy, cũng từng là bạn thân của cô ấy. Cô ấy hận tôi, vì cho rằng tôi cướp bạn trai của cô ấy."

Đôi mày Hạ Lan Tĩnh Đình khẽ cau lại, phơi bày vẻ mặt không tin vào những lời đồn đãi, không dễ dàng bị công kích nhìn cô ta.

- "Có điều, Hạ Lan tiên sinh, anh biết môn toán của Bi Bi tệ thế nào không? Tôi ngồi chung bàn với cô ấy, một bài giảng năm lần cô ấy cũng không hiểu. Nếu tôi muốn tranh giành, cũng phải tìm một người có chỉ số IQ cao hơn một chút chứ, đúng không?" - Cô ta khoanh tay trước ngực, cười đắc ý, - "Quan Bi Bi cậu có biết giữa bạn bè và tình nhân có một ranh giới không? Nếu thanh mai không thể gả cho trúc mã, cậu nên sớm từ bỏ hy vọng đi. Tôi và Gia Lân đi du học khó khăn như thế, cậu lại đi xin tiền anh ấy, anh ấy không nói hai lời đã gửi tiền về. Anh ấy làm gì ra tiền, chính là dùng tiền đóng bảo hiểm của mình để gửi đây, kết quả gặp tai nạn, ngay cả bảo hiểm cơ bản nhất cũng không có. Thuốc đặc trị rất đắt, không dám đến bệnh viện chuyên khoa tim mạch phẫu thuật, hỏi cũng không dám hỏi ... lẽ ra tình hình của anh ấy cũng không đến mức xấu như vậy nếu như lúc đầu mua bảo hiểm" Cô ta hừ lạnh, "Bộ dạng hiện giờ của anh ấy, chẳng lẽ không phải do cậu gây ra sao?"

- "Đây là nguyên nhân cậu bỏ rơi anh ấy ư?" - Bi Bi hỏi, - "Điền Hân, nếu cậu muốn cho tâm hồn được thanh thản, cần gì hốt hoảng tìm một cái cớ? Thiên tai nhân họa làm gì có nguyên nhân? Ông trời thịnh thạo không vui thế thôi. Thế nhưng, gặp rủi ro thì vứt bỏ ... đây không phải Điền Hân mà tôi biết. Hành vi của cậu khiến tôi khinh thường cậu một cách triệt để!"

- "Sao thế? Đau lòng thay Đào Gia Lân à? Tôi rất lấy làm tiếc khi biết cậu đã kết hôn, Có điều, có đi có lại vì thời gian vẫn chưa muộn. Hiện giờ Gia Lân

lâm vào hoàn cảnh khó khăn nhất, chính là lúc để cậu cứu vớt anh ta, hai người có thể có nhau lúc hoạn nạn, hồng nhan song phi, làm một cặp vợ chồng lâm nạn chính cống." Cô ta cười nhẹ nhàng, lia ánh mắt qua Hạ Lan Tĩnh Đình, "Miễn là Hạ Lan tiên sinh có tấm lòng độ lượng..."

- "Cậu "

Nắm tay của Bi Bi vừa đưa lên lưng chừng, đã bị Hạ Lan Tĩnh Đình giữ lại:

- "Bi Bi, anh nhớ em thích ăn tôm hùm, bàn kia có tôm đấy, chúng ta nhanh đi ăn đi." - Dứt lời, không thèm phân bua kéo cô ra khỏi hội trường.

Họ đi bộ trên phố, không khí ban đêm mát mẻ.

Hạ Lan Tĩnh Đình nhìn cô, vẻ mặt bất lực:

- "Được rồi. Từ giờ trở đi, anh phải đối mặt với sự thật. Anh có một cô vợ ngu ngốc, không giỏi toán học, cũng không giỏi cãi nhau, nếu tranh đoạt đồ với người ta thì chỉ có thua, ngược lại dọa dẫm chồng thì rất ra dáng. Anh chỉ hi vọng em biết đánh nhau, bằng không anh thật sự phải cho rằng mình chính là một Oan Đại Đầu." "

- "Lúc này em đã muốn đánh cô ta, sao anh lại kéo tay em?"

- "Anh ăn ngay nói thật, nếu đánh nhau em không phải đối thủ của cô ấy. Trong những trường hợp thế này, em cũng chưa đến độ bắt anh phải giúp em đánh nhau chứ?"

- "Điền Hân trước kia không như thế." - Bi Bi thở dài, - "Trước kia, cô ấy đối xử với em rất tốt, không phải chỉ một hai ngày, mà là một hai năm. Cho dù cô ấy có lấy Gia Lâm, em cũng chưa từng trách cô ấy. Em luôn nghĩ cô ấy thật lòng thích anh ấy, mặc dù có chút tính toán, nhưng vì tình yêu, không có gì là sai cả."

- "Chuyện giữa vợ chồng rất khó nói, em không thể tùy tiện phán xét người khác." - Hạ Lan Tĩnh Đình cầm ly nước đá ném vào thùng tái chế, - "Biết đâu đời sống tình dục của họ không hòa hợp."

- "Anh lại nữa rồi, đang nói chuyện nghiêm túc, sao lại nói lảng sang đời sống tình dục?"

- "Hồ ly bọ anh chỉ biết đời sống tình dục, cái khác không biết." Anh tự dưng vui vẻ, cười khúc khích.

Hai người lặng lẽ nắm tay nhau đi dạo phố. Hạ Lan Tĩnh Đình đột nhiên hỏi:

- "Phải rồi, kì thi thế nào? Trông em ung dung tự đắc như vậy, chắc chắn thi rất tốt nhỉ!"

Bi Bi gật đầu đắc ý:

- "Vậy sao lúc này anh còn bảo em ngốc."

- "Anh sai rồi, bà xã."

Bi Bi nhìn anh, không thể nhịn được cười, hết thấy những bức bối khó chịu khi này đều tan theo mây khói. Cười một lúc, cô bỗng nắm lấy tay anh, nghiêm túc nói:

- "Hạ Lan, chuyện hôm nay, cảm ơn anh."

- "Đừng khách khí, phu xướng phụ tùy, cảm sát hài hòa."

Bi Bi ngoan ngoãn theo anh lên xe. Hạ Lan Tĩnh Đình lái xe đến một góc vắng, tắt máy, bắt đầu giờ thói côn đồ. Bi Bi bị bộ dạng hung dữ của anh dọa, nhỏ giọng:

- "Anh muốn làm gì? Coi chừng bị ảnh hưởng!"

- "Tóc dài nhiều thế rồi? Thật là gian xảo, kiên quyết muốn cái gì mà gọn sóng, bạn Quan Bi Bi, bạn có biết đã hao tốn bao nhiêu công lực của tôi không?"

- "À"

- "Bạn còn ném mì châu của tôi đi. Bạn có biết Tề ti đại nhận nổi giận sẽ có bộ dạng gì không?"

- "Bộ dạng gì? Anh nổi lên thử cho em xem? Á!"

Lỗi tai cô đột nhiên đau nhói, không nhìn được hết to lên một tiếng. Cô đưa tay sờ soạn, đụng phải một chiếc khuyên tai. Quay ra soi vào kính xe, thấy một chiếc vòng nhỏ bằng vàng, có một viên mì châu treo trên đó. Tay anh đang dùng sức siết lại chỗ mới nổi, siết rất kín.

Bi Bi từng xỏ lỗ tai, cũng thích đeo hoa tai. Nhưng buổi dạ tiệc hôm nay cô không đeo, lý do là vì cô thấy, nhiệm vụ chủ yếu là ăn tôm hùm, liền tháo đôi

hoa tai ngân nhĩ vẫn đeo hằng ngày xuống. Ít nhất cô cũng biết, đeo đôi hoa tai kiểu dáng học sinh này ở những nơi như vậy là muốn để người ta cười vào mặt.

Cô lấy chiếc gương nhỏ của mình ra, soi kỹ, thấy hạt châu màu đỏ lúc lắc trên dải tai rất đáng yêu, không khỏi buột miệng hỏi:

- "Anh chỉ có một viên mị châu này thôi sao? Em không thể chỉ đeo một chiếc khuyên tai như thế chứ?"

- "Chỉ có một viên thôi, em đeo tạm đi, chờ thêm chín trăm năm sau mới có một viên nữa."

- "Em tự đi tìm người phối cho một viên có màu sắc giống vậy." Bì Bì nổi tính trẻ con nói, "Dùng ngà voi nhái lại là được, sau đó sơn son đỏ lên, cũng chẳng có gì khó khăn."

Anh nâng cằm cô lên, để gương mặt cô nhìn thẳng vào mình, rất nghiêm túc nói:

- "Không được. Từ nay về sau, em chỉ có thể đeo một chiếc khuyên tai thôi. Hơn nữa không được tháo xuống, tức giận cũng không được tháo!"

- "Một chiếc khuyên tai, thật kỳ cục quá!"

- "Cho dù kỳ cục cũng không kỳ cục với em, Quan Bì Bì!"

Anh ôm cô vào lòng, hôn lên mặt cô. Cô muốn hôn lên môi anh, nhưng anh tránh được. Cô liền di chuyển xuống ngực anh, đưa tay cời sơ mi anh.

Đột nhiên, di động trong túi reo lên.

- "Dùng bắt máy." Anh khẽ hậm hừ.

- "Có thể là chuyện khẩn cấp. Cô lấy điện thoại ra, nhìn dãy số hiện trên màn hình, nhấn nút nghe. Vài giây sau, mặt cô đã trắng bệch.

- "Em xin lỗi, em phải đi một lát."

Cô nhanh chóng cài lại cúc áo, vung ra khỏi ngực Hạ Lan Tĩnh Đình, cầm theo túi xuống xe.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Lời Thỉnh Cầu Đắt Giá

Trong phòng cấp cứu bố trí rất nhiều trang thiết bị để theo dõi dấu hiệu sống.

Khi Bì Bì tìm thấy giường của Gia Lân, cha mẹ anh đứng bên cạnh với đôi mắt đã đỏ hoe.

Bệnh nhân bị bệnh tim chỉ được phép nửa nằm nửa ngồi. Gia Lân ở trên giường, ánh mắt rời rạc, hơi thở thoi thóp, lồng ngực hầu như không hề nhấp nhô. Bì Bì thăm kinh hoảng, nhưng thấy vẻ bi thương, gần như sụp đổ của di Mạnh, đành cố ép bản thân phải tự trấn tĩnh lại.

- Mẹ con nói con đang tham gia dạ tiệc mà. - Di Mạnh nhẹ nhàng nói, - Vốn dĩ, di không muốn quấy rầy con ... chỉ có điều, di nghĩ chắc con cũng muốn đến gặp Gia Lân, cùng nó ... cùng nó nói lời từ biệt.

Nước mắt Bì Bì lập tức ào ạt tuôn rơi.

- Bác sĩ nói ... có thể chỉ còn một hai ngày nữa, mới vừa cấp cứu xong ... đây là nó bảo di đưa cho con.

Là một lá thư viết tay trên nền giấy màu xanh nhạt. Chỉ có mấy dòng, chính là chữ của anh:

- Bì Bì, anh đã từng yêu em, nhưng anh không biết quý trọng. Hãy tha thứ cho anh, khi đó anh còn quá trẻ, muốn có được quá nhiều thứ. Xin lỗi em, vì đã tổn thương em sâu sắc đến vậy. Nếu có kiếp sau, anh nhất định sẽ không ngu ngốc như thế. Anh ở thiên đường sẽ cầu chúc cho em hạnh phúc, Gia Lân.

Hóa ra không phải anh không biết gì, hóa ra anh cũng từng yêu cô.

Khi mọi thứ đi đến điểm cuối, đều có câu trả lời.

Đêm đó, ngoại trừ Gia Lân đang trong trạng thái hôn mê, mọi người bên giường không ai chợp mắt được. Ai cũng sợ sẽ bỏ lỡ giây phút cuối cùng của anh.

Chỉ có Bì Bì vẫn luôn cúi đầu, liên tục tự hỏi về hai từ: kiếp sau.

Tại sao mọi hồi tiếc đều phải đợi đến kiếp sau?

Sao lại không thể là ngay trong kiếp này?

Đến hừng đông, bệnh nhân vẫn còn thờ, mặc dù đã hết sức khó nhọc. Bì Bì lau nước mắt, đứng lên đến trước mặt mẹ Gia Lân nói: Di Mạnh, con muốn đưa Gia Lân đến một nơi ...

Số 56 phố Nhân Định.

Cửa không hề khóa, cô biết anh đang ở nhà.

Vừa gõ cửa, anh đã đi ra, vẫn mặc một chiếc áo sơ mi vải lạnh, đứng dưới khung cửa như thường lệ. Anh đứng ngược sáng, Bì Bì cảm nhận được ánh mắt anh đang quan sát cô, phải vài giây sau mới nhớ ra, lúc này anh không nhìn thấy. Có điều, về mặt anh rất lạ, như thể biết rõ cô đang suy nghĩ gì, chỉ là đang chờ cô nói ra để xác minh những suy đoán của mình.

Trong phút chốc, đột nhiên cô không còn can đảm mở lời với anh nữa. Nước mắt lăn chã tuôn rơi, cô hút hít mũi.

Cô muốn nói, “Hạ Lan, anh đừng tức giận cũng đừng nghi ngờ, em chỉ muốn đến xin anh giúp em một việc”. Nhưng nghĩ, xét theo cách cư xử của mình trong tuần trước, nếu nói thế chắc chắn không thể đã động được anh.

Bởi vậy, cô há miệng muốn nói, nhưng chần chờ một lúc lâu vẫn không thốt nên lời.

May là, anh không để cô phải nói gì hết. Anh đưa tay chạm lên khuôn mặt cô, chạm vào những giọt nước mắt ướt ướt của cô, lau chúng đi giúp cô, hỏi:

- Người đang ở đâu?

Cô kinh ngạc nhìn anh, một hồi sau mới đáp:

- Đang ở trên taxi.

- Anh cần khoảng thời gian ba mươi ngày. - Anh thần nhiên dặn dò, - Xong rồi anh sẽ gọi cho em. Trong ba mươi ngày này, em không được đến đây, cũng không được tìm anh.

Nói xong, anh đến mở cửa sau xe taxi, bế Gia Lân đang hôn mê ra. Mặc dù bị bệnh nặng, toàn thân sưng phù lên, nhưng Gia Lân cũng chẳng nhẹ, thế mà Hạ Lan bế anh một cách dễ dàng, không có vẻ gì là tốn nhiều sức lực. Anh sai bước vào trong, đóng cửa lại.

Bì Bì vội ra sức đập cửa, gọi anh trở ra.

- Còn muốn dặn dò gì sao?

Cô nghe thấy tiếng tim đập cuồng loạn của mình, nghe thấy hơi thở dồn dập vì căng thẳng của mình. Cô khẩn thiết nói:

- Hạ Lan, anh không có việc gì chứ? Hãy nghe em nói, em không bảo anh lấy mạng đổi mạng. Chỉ muốn xin anh giúp anh ấy thôi, nếu ... anh có thể. Em ... em không muốn anh bị thương. Anh ... anh có thể bị thương không?

Anh nhìn cô chăm chú, một lúc sau, đột nhiên mỉm cười.

- Làm gì nghiêm trọng thế?, - anh nói, - Mạng đổi mạng? Anh hào phóng như vậy sao? Được rồi, anh hỏi em, vì sao anh đưa chi phiếu cho em, em không bao giờ dùng? Em cần tiền sao không tới tìm anh?

Thì ra anh vẫn canh cánh trong lòng những lời của Điền Hân. Gương mặt Bì Bì lộ vẻ chán chường, sợ nếu lỡ lời nói gì không đúng sẽ chọc giận anh, hủy đi tính mạng của Gia Lân, vì vậy, cô lắp bắp giải thích:

- Không phải em, là mẹ em tìm Gia Lân mượn tiền. Em không hề biết chuyện này, sau khi biết đã nhanh chóng trả lại cho anh ấy, nhưng có lẽ đã quá muộn. - Sợ anh đa tâm, cô vội nói tiếp, - Tháng trước em đã đến quầy trang sức Thái, chọn được một chiếc nhẫn, bằng ngọc bích, khoảng 31.727 tệ. Em không dám mua, sợ gặp hàng giả, định chờ anh về cùng nhau đi xem. Còn nữa, anh đã vào xem nhà bếp chưa?

Anh nhướng mày:

- Nhà bếp? Nhà bếp làm sao?

- Em đã mua rất nhiều chén bát, hai bộ đĩa, thêm một nồi cơm điện nữa, cất cả trong tủ ấy. Em còn đi thử áo cưới, ảnh chụp đặt trong hộp bàn. Còn có, em đã thỏa thuận với chủ tiệm ảnh cưới Cát Tường, ông ấy đã chịu giảm giá cho chúng ta, em đòi 15%, ông chủ do dự cả buổi mới đồng ý.

Những điều này dĩ nhiên đều là sự thật. Sau khi thi xong, đích thực Bì Bì rất phấn khích lên kế hoạch cho đám cưới, rảnh rỗi là đi dạo phố mua này mua

nọ, liên tục kí hóa đơn, đã tiêu không ít tiền tiết kiệm của mình. Thế nhưng chuyện này không thể đem ra nói vào lúc này, càng nói càng cho thấy cô đang chột dạ, giấu đầu hở đuôi.

Quả nhiên, hai hàng lông mày của Hạ Lan Tĩnh Đình hơi nhíu, tỏ ra không bằng lòng:

- Em sợ anh không chữa bệnh cho Gia Lâm nên mới nói thế đúng không?

- Không phải!, - cô cao giọng biện bạch, - Em chỉ muốn nói với anh, em

Cô muốn nói, “Em yêu anh!” Thế nhưng câu chưa nói xong đã đột ngột ngừng lại, cô bỗng ý thức được không phải tất cả những lời của mình đều là lời chân thật. Cô cũng mơ hồ đoán được cái giá của việc Hạ Lan điều trị cho Gia Lâm sẽ là gì. Vào những lúc như thế, lại đi thổ lộ với anh, chẳng những rất nực cười, mà còn rất vô si.

- Em...

Nhận ra được sự do dự trong lời nói của cô, đôi mắt của Hạ Lan Tĩnh Đình híp lại.

Trong lòng Bì Bì đang cảm thấy hồ thẹn, dĩ nhiên không thể chịu được cái nhìn nghiêm khắc ấy, cô hoảng hốt nhìn anh, nuốt nước miếng, cố gắng khắc phục trạng thái lúng túng của mình, muốn tìm từ ngữ diễn đạt để tăng tính trang trọng và nghiêm túc cho những lời thổ lộ này :

- Em muốn nói ... em thật sự rất

Tại khoảnh khắc đó, cô chợt nhận ra rằng, trong ngữ văn, không phải tất cả các tính từ được đính kèm chữ “rất” đều sẽ tăng mức độ, có những tình huống hoàn toàn phản tác dụng, ví như thêm một chữ “rất” vào trước ngữ “yêu anh” chẳng hạn, không chỉ không gia tăng mức độ mà còn bị hạ xuống một bậc. Vì chữ “rất” này chứa đầy sự biện bạch.

Thế nên Bì Bì “Em” nửa ngày, cũng không kết câu được, sự đấu tranh trong lòng khiến cho biểu hiện của gương mặt trở nên cứng nhắc.

- Không cần nói nữa. - Hạ Lan Tĩnh Đình mỉm cười, vỗ nhẹ vào khuôn mặt cô:

- Anh đều hiểu hết, em yên tâm đi.

Cánh cổng son đỏ từ từ khép lại.

Vòng đồng trên cửa rung lên, kêu kinh coong một tiếng, như gõ vào chiếc chuông ngủ say bấy lâu nay trong sâu thẳm tâm hồn cô.

Anh đều hiểu hết.

Hạ Lan Tĩnh Đình, anh hiểu cái gì chứ? Anh chẳng hiểu cái gì cả ...

Những tia nắng ban mai rực rỡ xuyên qua những kẽ lá ngô đồng, lura thưa chiếu lên khuôn mặt cô.

Từng giọt mồ hôi nặng trĩu đọng trên trán. Cô ngơ ngác nhìn cánh cửa đóng chặt im lìm, những bứt rứt lo lắng trong lòng, vì một câu nói ban nãy, đột nhiên bùng lỏng.

Suốt hai mươi ngày sau, Bì Bì không hề gặp được Hạ Lan, cũng không gặp được Gia Lâm. Cô dành rất nhiều thời gian đến an ủi cha mẹ Gia Lâm, nói với họ rằng, Gia Lâm của họ đang được một vị "Khí công đại sư" đưa đi chữa trị. Từng lần lộn trong đơn vị truyền thông, Bì Bì biên soạn ra một câu chuyện rất sống động. Cô kể vị đại sư này từng cứu rất nhiều người bị bệnh nan y, có rất nhiều người muốn đến tìm ông ấy, nên cần phải che giấu hành tung.

Đến ngày thứ hai mươi ba, Bì Bì đột nhiên nhận được một cuộc gọi của Hạ Lan Tĩnh Đình.

- A lô, Bì Bì. - Âm thanh truyền đến từ đầu giây bên kia hơi khàn.

- Hạ Lan?

- Là anh. - Gần tòa soạn của em có một quán cà phê, em biết chứ?

- Em biết.

- Anh đã đưa Gia Lâm đến trong quán cà phê đó, em đến đó được không?

Còn anh không đến sao?

Tim Bì Bì đập loạn:

- Hạ Lan, anh không sao chứ?

Đầu bên kia hơi ngừng một lúc, đáp:

- Ủ, anh có việc, là công vụ nội bộ của tộc Hồ. Anh cần phải rời khỏi đây một thời gian. Em yên tâm, Gia Lâm không sao nữa rồi, có lẽ cần nghỉ ngơi vài tháng, nhưng cậu ta đã hoàn toàn bình phục.

Ngữ khí anh càng thoải mái, Bì Bì càng linh cảm thấy chuyện chẳng lành, cô lập tức nói:

- Hạ Lan, em muốn gặp anh.

- Giải quyết xong mọi chuyện anh sẽ tới tìm em.

- Cần thời gian bao lâu?

- Khoảng hai tuần hoặc lâu hơn. - Anh ngừng lại một chút, nói tiếp: - Bì Bì, em có thể hứa với anh một chuyện không?

- Chuyện ... gì? - Lòng cô trầm xuống.

- Anh sẽ tới tìm em. Nhưng em nhất thiết không được tới tìm anh, đừng gọi điện cho anh, càng không được đến phố Nhân Đình, được không?

- Tại sao? Đã xảy ra chuyện gì?

- Em có thể hứa với anh không?

- Em hứa, nhưng

Cô đang định hỏi thêm, đầu bên kia đột ngột ngắt máy. Cô vội lấy túi, chạy như bay đến quán cà phê.

Quán cà phê Đào tọa lạc tại lầu hai của một cao ốc màu xám. Tầng dưới là hiệu sách Tân Hoa lớn nhất thành phố, trước đây Bì Bì thường đến đây mua sách dùm Gia Lâm. Đến trước lối vào của quán cà phê, cô hơi chần chừ. Đứng ở cửa, cơ thể như nhũn cả ra, hồi lâu vẫn không cất nổi bước. Chẳng hiểu vì sao, cô bỗng dung bắt đầu thấy lo cho Hạ Lan Tĩnh Đình.

- Tiểu thư có muốn vào uống cà phê không ạ?

Nhân viên tiếp tân đứng ở cửa đến chào hỏi.

Cô mỉm cười trả lời:

- Có chứ.

Đi thẳng vào trong, vừa bước qua tấm bình phong, đã thấy ngay Gia Lâm đang ngồi trên chiếc sofa bọc nhung. Anh vẫn mặc chiếc sơ mi kẻ sọc xanh lúc cùng cô đến phố Nhân Đình, người gầy đét lộ cả xương quai xanh, ngay cả tay cũng rất nhỏ, khuôn mặt đầy đặn hơn đôi chút nhưng đôi mắt thâm đen, chắc phải nuôi mấy tháng mới có được chút da thịt. Anh ngồi lặng lẽ nhìn tấm bình phong thêu hoa nọ. Trên bàn có một tách trà, dây túi trà rơi ra ngoài, trà vẫn còn đầy, chưa được uống.

- Chào, Gia Lâm. - Cô đi đến, ngồi xuống sofa đối diện với anh.

Nụ cười của anh có phần trống rỗng, ánh mắt cực kỳ giống thần thái ban ngày của Hạ Lan Tĩnh Đình. Trong lòng Bì Bì hơi kinh ngạc. Gia Lâm quả thật rất giống Hạ Lan, đặc biệt là lúc cười. Thậm chí khổ người cũng giống hệt.

Vóc người của họ tương đối cao.

Chỉ có một điều khác biệt đó là, Hạ Lan đẹp hơn Gia Lâm, từng chi tiết đều tinh tế hơn. Chiếc mũi thẳng hơn, lông mày đậm hơn, đôi môi đầy đặn hơn, gò má kiên nghị hơn. Anh chính là một bức công bút họa, tỉ mỉ công phu trau chuốt đến từng chi tiết. Tuy nhiên, nếu làm một liên hệ nhỏ, con người ấy không hề rõ nét, tỏ tường như bề ngoài của anh, có thể nói là bí ẩn, khó nắm bắt, nghĩ gì không ai đoán được.

Nếu so sánh, Gia Lâm là một bức thủy mặc tả ý [1], lối vẽ chấm phá ước lệ, nên đậm thì đậm, nên nhạt thì nhạt, có thể không quá hoàn mỹ không quá gọi cảm, nhưng có một sự tinh khiết và bình lặng không thể nói nên lời. Như mặt hồ dưới ánh trăng, như sương sớm quanh rặng núi, tự nhiên khiến người ta cảm thấy thân thiết và tin tưởng.

[1] Công bút họa và Tả ý họa là 2 lối vẽ trong hội họa Trung Quốc cổ, Công bút là lối vẽ trước hết vẽ bằng bút nét mảnh hình vẽ rồi sau dùng màu tô lên, làm sao càng giống thực tế càng tốt. Lối vẽ này tỉ mỉ và mất nhiều công phu. Còn tả ý là lối vẽ chủ trương hội họa để diễn tả tư tưởng, không phải để truyền thần sự vật.

Cô chợt nhận ra, mình không thể yêu Hạ Lan vì chính mình không thể định nghĩa được con người ấy, không thể định nghĩa được sẽ không có cảm giác an toàn. Cô từ chối việc tin rằng bản chất của anh là Hồ ly, từ chối tiếp nhận việc mình và anh hoàn toàn không phải đồng loại. Trước giờ Gia Lâm luôn là một phần của chính cô, là sự kéo dài của dục vọng và tôn nghiêm của cô. Nhưng vào buổi tối hôm cô phát hiện Gia Lâm và Điền Hân yêu nhau, trong khoảnh khắc đó, Gia Lâm không phải cũng đã trở thành một kẻ dị tộc khiến cô căm ghét đó sao?

Trong đầu lập tức xẹt qua một ý nghĩ, Gia Lâm xa, Hạ Lan gần. Lối công bút mãi mãi vẫn là công bút (tỷ mỉ), lối tả ý nếu mất ý, sẽ trở thành những nét

nguyệt ngọc, bừa bãi.

- Em uống cà phê chứ? Gia Lâm hỏi.

- Không sữa, không bỏ đường, cảm ơn.

Anh đứng lên gọi cà phê, bung đến cho cô. Thấy anh hoạt động nhanh nhẹn, bước chân vững vàng, Bì Bì biết cơ thể anh đã thật sự bình phục.

- Gần đây đầu óc anh hơi loạn. - Anh chỉ chỉ vào đầu mình, - Rõ ràng anh nhớ anh đang nằm trong bệnh viện, cứ như người say, tỉnh lại phát hiện mình đang ngồi trong quán cà phê xa lạ này. Bì Bì, em có biết đã xảy ra chuyện gì không?

- Chuyện là như vậy ... Bệnh anh rất nặng. - Cô nháy mắt: - Vừa hay em có quen một vị khách công đại sư thần bí. Là ông ấy đã chữa hết bệnh cho anh, nhưng có quá nhiều người muốn tìm ông ấy, cho nên anh đừng hỏi đến thông tin cá nhân của ông ấy.

- Ông ấy đã cứu anh, anh nên tạ ơn ông ấy chứ!

- Cần chuẩn bị gì em đã chuẩn bị cả rồi, anh không nợ ông ấy bất cứ ân tình nào cả.

Anh nhìn cô, suy tư trong chốc lát, cười nói:

- Bì Bì, em thay đổi rất nhiều. Trước đây, em nói chuyện và làm việc chưa bao giờ quyết đoán như vậy.

- Sao lại chưa bao giờ? Em từng quyết đoán đánh gãy mũi anh đấy thôi.

Chỉ là một câu nói đùa thôi, đã làm anh thất thời biến sắc, tưởng cô cố tình trách khéo mình, nhưng nghĩ kỹ lại, mới biết chẳng qua chỉ là một câu nói đùa mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kì Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Đình Viên Hoang Vắng

Cúp điện thoại, Bì Bì quyết định dứt khoát, đi phố Nhân Đình.

Trên đường, đi rất vội, phần lớn là chạy, vừa chạy vừa thờ ơ húc chẳng khác mấy vận động viên đường dài, như thể có ai đó ở sau lưng đang dùng tay đẩy vậy.

Hoàn toàn nằm trong dự đoán của cô, Hạ Lan Tĩnh Đình không có nhà, khóa đồng chặn ngang trước cửa. Cô dùng chìa khóa mở cửa, cẩn thận kiểm tra đồ đạc bên trong. Trên bàn đã phủ một lớp bụi mờ, quệt tay lên, liền để lại một dấu vân tay rõ nét. Dễ dàng nhận ra, Hạ Lan Tĩnh Đình đã từng quay về, hơn nữa còn ngủ lại. Vì mỗi lần ra khỏi nhà, anh đều thuận tay tắt một cái nút màu đỏ trên cửa. Cái nút đó rất nhỏ, đặt ở một chỗ khuất, nhưng đó là công tắc nguồn điện chung của các phòng. Nếu tắt nó đi, cả căn nhà sẽ tối om, ngay đến đèn đêm giờ trên bếp ga cũng không sáng. Vì Hạ Lan thường nói, một bộ pin điện thoại chỉ có năm phần trăm lượng điện tiêu thụ trong lúc sử dụng, phần còn lại đã bị lãng phí trong chế độ chờ. Các thiết bị khác như điều hòa, máy tính, lò vi sóng, máy đĩa, vv.. để tiết kiệm điện đều phải loại bỏ chế độ chờ tiêu thụ điện năng này. Nếu ai đó đến, sẽ không nhớ tắt cái công tắc chung không dễ tìm ra đó. Chăn đệm trên giường hơi lộn xộn, có dấu vết từng có người ngủ qua. Cô mở tủ đầu giường ra, trông thấy một chiếc áo lót của Gia Lâm. Rõ ràng Hạ Lan Tĩnh Đình đã tiến hành trị liệu ở đây. Cô quay người đến thư phòng, phát hiện ra máy tính của anh không có bàn phím. Trên bàn có một vài bức thư, phần lớn là các bản tin và tạp chí khảo cổ mà anh đã đặt. Thêm một vài công văn, chẳng hạn như hóa đơn thẻ tín dụng, không có thư từ cá nhân nào đáng ngờ. Bì Bì biết Hạ Lan Tĩnh Đình liên lạc với thế giới bên ngoài thông qua máy tính là chủ yếu. Trên bàn gỗ của anh có một quyển sổ địa chỉ dày, nhưng không có địa chỉ bên trong.

Cô vào phòng bếp. Trong tầng dưới tủ lạnh có một số hoa tươi, để vào đã lâu nên đã hoàn toàn phai màu. Tầng trên đặt đầy băng đá, không biết để làm gì. Có vẻ như tủ lạnh cũng một thời gian dài rồi chưa được sử dụng. Lúc này, đột nhiên một cơn gió lùa vào. Cô ngẩng đầu lên nhìn, trông thấy cánh cửa dẫn ra vườn không khóa, hé ra một khe hở nhỏ.

Cô lập tức đi thẳng vào vườn hoa.

Tháng năm hoa đua nhau nở. Khóm mẫu đơn giữa vườn nở rộ, chẳng có ai hái, cánh hoa rụng vương vãi đầy trên đất.

Và cô vẫn còn nhớ, dáng vẻ vương giả và thanh lịch của anh khi cầm dao nữa, ăn từng cánh hoa thủy tiên. Vẫn nhớ, lúc đó mình cảm thấy anh thật hài hước và thú vị.

Giờ đây, hoa vẫn còn đó, mà người trồng hoa đang ở phương nào.

Nếu Hạ Lan Tĩnh Đình xảy ra chuyện gì, cô sẽ không tha thứ cho chính mình.

Từ rừng tùng xa xa đưa đến tiếng gió thấp thoáng như tiếng đàn Không, trên bầu trời, từng án mây bông bênh bênh đổi. Một mình cô độc giữa ngàn hoa, lệ dạt dào trong khóe mắt, tim đau như dao cắt.

Hạ Lan Tĩnh Đình, anh ở đâu?

Sau vườn hoa có một con đường mòn dẫn thẳng lên núi, cô đi lên đỉnh núi.

Cô tìm thấy miệng giếng, phát hiện miệng giếng đã bị đóng lại, đóng rất kín. Bên cạnh có một lan can mới xây dẫn đến một vườn ươm nho nhỏ. Cô nhớ lại lúc trước khi chia tay ở Tây An, Hạ Lan từng nói, rảnh thì hãy đến thăm vườn ươm của anh, vào mùa xuân, phong cảnh sẽ rất đẹp. Cô chỉ đến một lần, lúc ấy, giữa những lớp mùn đất đen đúa, chỉ có mấy chồi lá xanh vừa mới nảy mầm, không phân biệt được đó là hoa gì. Vì bận rộn ôn tập cho kì thi, nên cô cũng chẳng mấy quan tâm.

Hôm nay vườn đã phủ đầy hoa, là những cành Tulip tím, nhiều gốc chụm lại với nhau, xếp thành hình một "trái tim."

Cô chưa từng nói cho anh biết, loài hoa cô thích nhất chính là Tulip, Tulip tím là biểu tượng cho tình yêu vĩnh hằng. Những nụ hoa hé nở lác lác trong gió, như vô vàn những ngón tay đang khơi gọi lên tiếng lòng cô. Cô đứng lên, trông về phía núi xa, nắng chiều rực rỡ nhuộm vàng cả vùng núi non trùng điệp. Cô thấy chói mắt, vội quay lưng đi, bất chợt nhìn thấy trên nóc nhà Hạ Lan có sáu chữ lớn được quét sơn vàng:

"Quan Bi Bi, anh yêu em."

Cô hồn bay phách lạc, như sấm sét giáng xuống đầu.

Một đêm trăng cô đơn nào đó, anh đã từng treo lên nóc nhà, từng nét từng nét viết lên tên cô.

Thì ra, anh đã sớm chuẩn bị cho thời khắc này.

Hoa đẹp, cảnh đẹp, trời gian đẹp, lại bị cô vô tình phụ bạc.

Cô bật khóc, lệ tuôn như mưa, tiếng khóc nghẹn ngào.

Nắng đã ngã thẳng từ trưa tròn sang chiều xế.

Khi bốn bề đã bàng lảng bóng hoàng hôn, Bi Bi đứng dậy, lau nước mắt, rời khỏi nơi ấy.

Cô đến hiệu thuốc mua hùng hoàng, đến quán thịt chó mua máu chó, mang hai thứ đó bỏ cả vào túi. Sau đó đến chợ hoa và chim.

Tìm đến cửa hàng bán chim lớn nhất, cô bước vào hỏi:

- Xin hỏi, ở đây có bán hỷ thước không ạ?

Ông chủ là một người đàn ông trung niên, gương mặt lấm chàm rỗ, nhưng giọng nói hiền hậu, trầm hùng như đã từng luyện giọng:

- Có, mười bốn đồng một con. Trong nhà có chuyện xúi quẩy à? Con hỷ thước này không được nuôi, là một con chim rất hoạt bát đấy, không chịu ở lâu trong lồng sắt đâu, sức ăn cũng lớn, lồng sắt luôn rất không sạch sẽ, hay cô suy nghĩ lại mua một con anh vũ đi?

[Hỷ thước là chim Khách, Anh vũ là chim Vẹt]

- Phải là chim hỷ thước cơ ạ.

Người đàn ông nọ đưa cho cô một con:

- Lồng tính cô tám đồng, cô đưa tổng cộng hai mươi hai đồng là được.

Con chim này quả thực rất hoạt bát, cứ khách khách! kêu mãi.

Bi Bi nghĩ nghĩ rồi trả cái lồng chim lại cho ông ấy:

- Bác có chim hỷ thước chết không? Cháu không cần sống.

- Chết hả? - Ông ấy sùng sốt trong giây lát, rồi đáp, - Sống chết đều là giá này.

Bi Bi gật đầu.

Người đàn ông đó kéo con chim hỷ thước ra khỏi lồng, cầm cổ nó vặn một cái, nhét nó vào trong một cái túi nhựa rồi đưa cho cô:

- Đây, chết đây.

Con chim kia chưa chết hẳn, vẫn còn giãy giụa trong túi nhựa, cơ thể nhỏ bé không ngừng run rẩy. Bì Bì gián dừ nhìn ông ấy:

- Ông... sao ông có thể giết nó ác như vậy...

- Mười bốn đồng. - Ông ta không kiên nhẫn nữa ngắt lời cô, - Có vẻ cô không cần cái lồng.

Hạ Lan đã từng nói với cô, tất cả hồ tinh đều sợ ba thứ: hùng hoàng, máu chó và chim hi thước chết. Cô đã chuẩn bị đầy đủ ba thứ này, mang cất vào túi. Sau đó, cô đón xe đến nhà chú Ba.

Chú Ba của Bì Bì là Quan Kiến Quân, có một cửa hàng kinh doanh quần áo tư nhân. Cũng là người có tiền nhất trong số những thân thích của Bì Bì. Ông ấy còn có một cửa hàng vật nuôi nữa, Bì Bì từng làm việc ở đó. Con trai chú Ba là Quan Tiểu Hoa, tốt nghiệp đại học nông nghiệp chuyên ngành thú y. Sau khi tốt nghiệp đã mở một phòng khám bác sĩ thú y, nằm kế bên cửa hàng vật nuôi của nhà họ, công việc kinh doanh rất hưng thịnh. Tuy nhiên, lúc ba Bì Bì trong giai đoạn khốn đốn nhất từng đến tìm người chú này vay tiền. Chú Ba đồng ý cho mượn, nhưng thím Ba thì sống chết cũng không bằng lòng, chắc là cảm thấy cửa này không thể mở được, mở rồi mãi mãi sẽ không thu lại được. Giữa anh em liên này sinh xích mích, từ đó về sau, hai nhà rất ít khi lui tới với nhau. Nhưng Bì Bì và Tiểu Hoa tuổi tương đương nhau, vẫn rất thân thiết.

Tiểu Hoa rất hào phóng, chỉ cần Bì Bì mở lời, cậu ta sẽ không nói nhiều, lập tức đem con chó săn Đại Long mà mình thích nhất cho cô mượn.

Tám giờ tối, Bì Bì dắt theo Đại Long đón taxi đến phố Nhân Đình.

Nếu muốn truy tìm dấu vết của Hạ Lan Tĩnh Đình, chỉ có thể bắt đầu từ số 56 phố Nhân Đình. Cô tháo viên Mị châu trên tai xuống, đưa đến trước mũi Đại Long để nó ngửi. Đại Long lắc lắc hai lỗ tai, đuôi bộ vút cào cào lên công chính.

Bì Bì cau mày, trầm nghĩ: buổi chiều, cô rõ ràng đã đến đây, tin chắc không có người ở nhà, lẽ nào sau đó, Hạ Lan đột nhiên quay lại?

Nhưng ổ khóa đồng vẫn đóng im ỉm như lúc cô rời đi, không hề có dấu hiệu đã từng được mở ra.

Cô lấy chìa khóa mở cửa, bật hết đèn đuốc trong nhà lên sáng trưng. Dẫn Đại Long đi vào sân trong, dọc đường Đại Long rất im lặng, nhưng bước từng bước kiên định, dẫn cô đi về hướng phòng ngủ. Lúc đến gần, nó đột nhiên vòng lại, đổi hướng về phía tầng hầm.

Tìm Bì Bì đập mạnh.

Cô bỗng nhớ đến sau sự kiện ở rừng dâu, Hạ Lan Tĩnh Đình đưa cô từ bệnh viện Thiên Mĩ về đây, là đi từ một cửa hầm vào một mật thất thông với đáy giếng. Cô vẫn nhớ, con đường đó ngoằn ngoèo quanh co, rẽ ngang rẽ dọc qua mấy hành lang và mấy cánh cửa nhỏ, trong mật thất không hề có chút ánh sáng.

Cánh cửa thông xuống tầng hầm đã bị khóa. Cánh cửa đó vốn rất bí mật, bị giấu sau một giá sách. Những tòa Tứ hợp viện xưa cũ thế này thông thường không có tầng hầm, nếu Bì Bì chưa từng đi, chắc chắn không biết phải bắt tay vào đâu để kiểm. Cô đưa Đại Long vào vườn hoa, khóa nó đứng ở đó. Rồi lấy trong túi ra một cái đèn pin, một mình quay lại phòng.

Cánh cửa bằng sắt, cực kì chắc chắn. Bì Bì tìm kiếm khắp nơi, không tìm được ổ khóa, cũng không tìm được bất cứ cơ quan nào. Cô cẩn thận tìm lại lần nữa, phát hiện phía bên tay phải, trong một vị trí rất kín có một cái hốc cỡ một quân cờ. Nương theo ánh đèn, trông thấy bên trong hốc có một loạt chữ nổi. Tổng cộng có mười nhóm, xếp thành một vòng tròn.

Cô biết, đó là mật mã.

Sau kì thi xong, Bì Bì từng tự học một ít chữ nổi. Thứ nhất là vị tò mò, thứ hai là để có thể bước vào sâu hơn trong thế giới của Hạ Lan. Cô vẫn đang ở giai đoạn sơ cấp, nhưng những con số bằng chữ nổi, từ một đến mười, cô đã thuộc lòng tất cả.

Qua vài phép chuyển đơn giản, cô ấn theo mật mã ngân hàng của Hạ Lan Tĩnh Đình.

Cơ quan bên trong kêu rẹt một tiếng, cửa mở ra. Một làn gió lạnh âm uập thẳng vào mặt. Trước mặt cô là một hành lang tối om thăm thẳm.

Nơi này không phải chưa từng tới, mọi khi đều là Hạ Lan bế cô vào. Giờ này chân chạm đất, đột nhiên cảm thấy có một luồng khí âm thấp u ám xông lên. Cô rất sợ, người rùng mình một cái, răng va vào nhau lập cập.

Cởi ba lô ra, cô cầm đèn pin, lấy hết can đảm tiến về phía trước. Hành lang rất sâu, nhưng không có lối rẽ, không khí vừa ẩm ướt vừa ngọt ngào. Cô không nhớ lần trước mình vào đây như thế nào, hình như cả người luôn được bao phủ trong hơi thở thơm ngát của Hạ Lan Tĩnh Đình, hoàn toàn lạ lẫm với bầu không khí trong đáy giếng này. Cô kiên trì bước từng bước về phía trước, bước xuống vài bậc tam cấp, như đang men theo con đường xuống núi. Xuyên qua vài ô cửa sơn đỏ nhỏ, cuối cùng đã trông thấy cánh cửa thông vào mật thất.

Cánh cửa được khép hờ.

Cùng lúc đó, có tiếng thở khe khẽ truyền ra. Lòng cô bỗng dưng ấm áp, đang định đẩy cửa vào, bên trong đột nhiên có người nói:

- Tắt đèn pin đi, Bì Bì.

Giọng nói ấy thân quen như vậy, khiến cô trong phút chốc, nước mắt đã ngàn ngát bờ mi. Cô vội tắt đèn đi, khẽ khàng gọi một tiếng:

- Hạ Lan.

Đáy giếng đen kịt, không thể nhìn thấy thứ gì. Phả vào mặt là một trần không khí nồng nặng mùi tanh của máu. Cô vươn tay trong bóng tối, sờ sẫm về phía chiếc ghế nằm, cánh tay lập tức bị Hạ Lan Tĩnh Đình ngăn lại:

- Bì Bì, em phải rời khỏi đây ngay tức khắc.

- Không! - Cô cương quyết lắc đầu, - Em sẽ không rời xa anh!

Giong anh rất yếu, tay anh cũng không còn sức, cơ thể vẫn nằm im chỗ cũ, bất động.

- Anh bị thương sao? - Cô tha thiết hỏi.

Đáy giếng vốn không lớn, bước vài bước đã bị buộc phải ngồi lên ghế dài. Đầu tiên cô lần tìm đến tay anh, cánh tay quả nhiên đang bị thương, được quần băng gạc bên ngoài. Trên người anh cũng quần băng, cả trên chân cũng có.

Cô liều lĩnh bật đèn pin, giảm ánh sáng xuống mức thấp nhất.

- Tắt đèn pin đi. - Anh khẽ kêu một tiếng, gần như là cầu xin.

Anh không muốn để cô nhìn thấy bộ dạng của mình, có lẽ anh đã không thể duy trì hình dạng con người, hoặc có lẽ anh bây giờ là nửa người nửa thú.

- Hạ Lan, em không sợ anh biến thành nguyên hình, anh biến thành gì thì em đều là vợ anh. - Tiếng cô rất thấp, nhưng rất buồng bình, - Hãy cho em xem vết thương của anh, hãy để em giúp anh.

Anh đã dùng hết số gạc để băng đầu và tay, có vài vết thương hở vẫn chưa được băng tốt. Đó là một loại thương tích do vết cắn của dã thú gây nên, cánh tay, eo, đùi, chỗ nào cũng có một vết. Da thịt bị xé rách, giáp nát, máu me bết, những chỗ đã được băng bó lại, nhưng máu vẫn không ngừng rỉ ra.

Ngược lại, trên mặt anh không hề bị thương, có thể cảm nhận được rất đau, nhưng anh vẫn cắn chặt răng, trên trán đọng những giọt mồ hôi nặng trĩu.

Tại thời điểm này, cô đã hoàn toàn lấy lại được bình tĩnh. Suy nghĩ một lát, nhanh chóng cởi chiếc áo lót bằng vải bông của mình ra, xé thành từng mảnh dài, băng những vết thương trên đùi anh lại:

- Em phải đưa anh đến bệnh viện, anh mất máu quá nhiều, miệng vết thương đã nhiễm trùng rất nặng.

Cô sờ lên trán anh, trán nóng hầm hập, ngay cả hơi thở của anh cũng nóng.

- Đưa đến bệnh viện? - Trong bóng tối, anh lâu bầu, - Chỉ cần kiểm tra nhịp tim của anh, họ đã biết anh không phải con người. Anh không đi bệnh viện, từ phi đó là bệnh viện của người một nhà.

- Em đưa anh đến bệnh viện Thiên Mi.

- Anh không muốn liên lụy đến quá nhiều người. Đã mất một Khoan Vĩnh, em không muốn để Tu Nhân cũng đi theo luôn chứ.

- Vậy phải làm sao? Anh không thể cứ nằm chờ chết như thế được! - Cô cuống lên, giọng bất giác cao đến quăng tám.

- Anh chỉ cần ... - Anh mím môi, cố kìm một cơn đau vừa ập tới, - ... Cần một chút thời gian để dưỡng thương, thế thôi.

- Chỉ nằm như thế có ổn không?

- Sẽ ổn, anh cần ánh trăng.

- Anh có đói không?, - cô hỏi, - Em vào vườn hái hoa cho anh.

Anh không trả lời.

- Hạ Lan? Hạ Lan?

Cô đẩy anh một cái, phát hiện anh đã rơi vào hôn mê. Trong bóng tối, cô nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt. Bật đèn pin lên soi, máu đã loang đỏ một vùng. Máu thấm qua lớp vải ghế ri xuống dưới, những nơi vừa mới được băng xong đã bị nhuộm thành một mảnh đỏ thẫm. Cô quỳnh lên, không còn nghĩ được gì, cho rằng trên lưng anh còn vết thương lớn hơn, liền dùng sức đẩy người anh nghiêng lại.

Lưng anh mặc dù đầm máu, nhưng không hề bị thương. Vết thương lớn nhất nằm ở phần eo, băng vải đã bị máu thấm ướt mà máu vẫn không ngừng chảy.

Cô cúi đầu suy nghĩ, chợt có cánh tay giữ lấy tay cô. Anh tỉnh lại, nói:

- Đừng lo lắng...

- Ai đã làm anh bị thương? Có phải là Triệu Tùng không? - Cô hỏi.

Không ai trả lời, cô đẩy đẩy anh, anh lại hôn mê rồi.

Cô đi vào vườn, hái một bó mẫu đơn lớn, vào bếp trộn một ít nước và mật ong, đánh thành dung dịch đặc. Rồi bỏ đầy băng đá vào một cái túi nhựa to, mang trở lại đây giếng.

Đắp những khối băng lên bụng anh, hy vọng có thể cầm được máu. Nhưng nước hoa có làm thế nào cũng không móm vào được, dù anh hôn mê nhưng vẫn đau đớn, răng cắn lại rất chặt.

Bi Bi nghĩ, vào thời điểm này, bất kể thế nào anh cũng phải ăn một chút gì đó.

Bất lực không biết phải làm sao, cô đành chạy vào vườn lần nữa, gọi cho người em họ là bác sĩ thú y kia.

- Tiểu Hoa!

- A lô, Bi Bi.

- Chị có một người bạn, anh ấy gặp chút chuyện, bị... chó cắn bị thương, chảy rất nhiều máu, em sang đây giúp chị được không, xem giúp vết thương của anh ấy thế nào? Dù làm sao cũng không cầm máu cho anh ấy được.

Người đầu bên kia nghe không rõ đầu đuôi:

- Bi Bi chị lo lắng quá nên phát ngôn rồi hả? Em là bác sĩ thú y! Chó bị thương em trị. Người bị thương phải đến bệnh viện. Nhất là vết thương nặng như thế. Hẳn là chó dại cắn, phải tiêm vắc xin phòng dại ngay.

- Tình trạng của anh ấy rất đặc biệt, em hãy đến đây đi! Mang theo đầy đủ thuốc đến nhé. Xin em đấy! Anh ấy sống ở Lục Thủy sơn trang ở phía Tây thành phố, số 56 phố Nhân Đình. - Sợ cậu ấy hỏi nhiều, Bi Bi dứt khoát cúp máy.

Dựa vào giao tình giữa cô và Tiểu Hoa, phen này cậu ta chắc chắn sẽ đến.

Quả nhiên chưa đầy nửa tiếng sau, cô đã đợi được Quan Tiểu Hoa. Cậu ta lái một chiếc jeep cũ tồi tàn, xe dừng lại, cậu ta bước ra, mang lên lưng một cái hòm thuốc nặng trĩu.

- Bạn của chị...

- Anh ấy không tiện đến bệnh viện. - Bi Bi đáp ứng, - Anh ấy... à là xã hội đen.

Quan Tiểu Hoa giật mình, đưa mắt đánh giá cô:

- Xã hội đen? Sao chị lại trà trộn vào giới xã hội đen? Chị không được giao du với những người như thế, có biết không? Dính vào rồi thì không thể bỏ ra đâu.

- Một người bạn, chị nợ anh ấy một món nhân tình rất lớn, bây giờ là lúc báo ân. - Bi Bi mặc kệ những lời quở trách lăm nhăm của cậu ta, kéo cậu ta vào phòng khách, - Đợi ở đây, chị đi diu anh ấy ra.

Bi Bi nghĩ, chỗ ẩn thân của Hạ Lan Tĩnh Đình không thể dễ dàng để lộ, nên chỉ có thể gọi anh tỉnh lại, sau đó, diu anh ra để Tiểu Hoa khám.

Không ngờ, khi quay lại giếng, Hạ Lan Tĩnh Đình thực sự đã tỉnh rồi, anh nằm im đó hỏi:

- Có người đến?

- Đúng vậy, là em họ của em.

- Em họ em?

- Cậu ấy là... nghe này, Hạ Lan... em biết anh muốn phản đối, nhưng chỉ là biện pháp tạm thời. Em họ em là một bác sĩ thú y rất giàu kinh nghiệm, đã tốt nghiệp đại học nổi tiếng, cậu ấy...

- Tiễn cậu ta về! - Anh gắt gỏng ngắt lời cô, - Anh không cần gặp bác sĩ thú y, bác sĩ thú y nhân y gì cũng không gặp!

Bi Bi rầu rĩ lại rầu rĩ, tiếp tục thuyết phục:

- Cậu ta có thể xem vết thương cho anh. Nếu không nghiêm trọng, cậu ấy có thể giúp anh xử lý miệng vết thương. Cậu ấy có thể cầm máu cho anh, may vết thương lại cho anh. Hạ Lan, vào lúc này, anh không có lựa chọn, chúng ta phải để cậu ấy giúp anh.

- Đề cậu ta về đi.

- Không!

- Đề cậu ta về, không thì em hãy về cùng cậu ta, đừng đến đây nữa.

- Máu chảy nhiều như vậy, anh sẽ chết mất. - Cô cố gắng hạ thấp giọng, - Hãy đặt tôn nghiêm của anh xuống, để cậu ấy xem thương thế cho anh. Em cam đoan cậu ta sẽ không biết anh là ai! Xem như em cầu xin anh đi, có được không?

Anh không biết lấy sức lực từ đâu, bất thành linh bất lấy tay cô, kéo cô lại trước mặt mình, gắng từng chữ nói:

- Người và yêu khác biệt. Vào những thời điểm thế này, anh sẽ không để người anh không tín nhiệm chạm vào anh. Bì Bì, nếu em khẳng khái muốn đưa cậu ta đến, anh chỉ còn cách ăn cậu ta trước mặt em.

Bì Bì mở to mắt nhìn chăm chăm vào bóng đêm một cách tuyệt vọng, hơi thở hỗn hển, lời uy hiếp của Tế ti đại nhân đã có tác dụng.

Mang bộ mặt ủ rũ, bợ phờ quay lại phòng khách, cô nhún nhún vai với Tiểu hoa đang chờ ở đó:

- Tiểu Hoa, cậu nói không sai. Không thể chung sống với người của xã hội đen. Cậu xem, anh ấy không chịu gặp cậu. Cậu về đi, để hòm thuốc lại đây.

Cô hỏi chi tiết về cách cấp cứu vết thương: Khử trùng miệng vết thương như thế nào, khâu vết thương như thế nào, băng bó như thế nào, rịt thuốc vào như thế nào, rửa vết thương như thế nào. Tìm không được sổ ghi chép, đành phải dùng máy ghi âm ghi lại tất cả những lời của cậu ấy nói.

Lúc quay lại đây giẫm, Hạ Lan Tình Đình đã tiếp tục mê man. Bì Bì tiêm cho anh một mũi penicilin. Cởi lớp vải đang băng vết thương ra, bắt đầu làm sạch vết thương bằng nước muối. Những vết thương nhỏ, cô bôi cồn và thuốc mỡ chống viêm lên, dùng băng vải quây lại. Vết thương lớn, chỉ có hai, một cái trên lưng, một cái trên đùi, vết rách rất lớn, cần phải khâu ngay.

Cô hít một hơi thật sâu, đeo găng tay tiệt trùng lên, nhìn những miệng vết thương sạm đen kia, trống ngực dồn dập không yên, hồi lâu vẫn không dám động tay.

- Bì Bì. - Anh chợt kêu lên một tiếng. Cô sợ đến run lên, suýt đánh rơi kim xuống đất.

- Có đau không? - Cô nhẹ nhàng hỏi, - Em đang rửa sạch miệng vết thương cho anh. Nào, uống vài viên oxytetracycline đi.

Anh khá nghe lời, ngoan ngoãn nuốt từng viên thuốc, sau đó uống hết nửa chén nước hoa cô đưa.

- Bên ngoài có trăng không? - Anh hỏi.

- Không có, đêm nay trời đầy mây.

Dựa vào ánh sáng yếu ớt của chiếc đèn pin, cô bắt đầu loay hoay với cây kim, cô lấy hết can đảm châm kim vào da. Cơ thể anh đau đến co rúm lại, Bì Bì vội vàng đè lên miệng vết thương, máu đỏ sẫm len lỏi qua kẽ tay chảy ra, dính dính, phát ra một thứ mùi không thể diễn tả bằng lời.

Tìm cô đập thình thịch, muốn nghẹt thở trong thứ mùi khiến người ta váng vất choáng ngợp này, nhưng thứ khiến cô không thờ được nhiều nhất chính là sự sợ hãi trong lòng cô. Cô mím môi, cô không cho bản thân được phép suy nghĩ lung tung.

Thật kỳ lạ, tay cô lại rất bình tĩnh, bình tĩnh như cao thủ trước giờ quyết đấu vậy.

Trong lúc nhất thời, Bì Bì gần như phải khâm phục tố chất đột nhiên phát huy hơn hẳn bình thường của mình.

- Em đang làm cái gì vậy?

Tay anh sờ soạng trong không trung, chạm vào khuôn mặt cô.

Cô nhẹ nhàng đáp:

- Anh không nhìn thấy sao?

- Chỉ thấy một chút ánh sáng. - Anh ho một tiếng, - Có thể đưa anh trở về phòng ngủ không? Ở đây mùi không tốt.

Mùi máu tanh quá nặng, chính anh cũng không chịu nổi.

- Anh rất cần ánh trăng à? - Cô nói, - Chỉ bằng em đưa anh ra vườn nhé. Có điều để em khâu miệng vết thương cho anh trước đã.

- Em biết sao?

- Không biết, nhưng em có xem em họ làm. Em còn từng làm trợ thủ của cậu ấy đấy. Trước đây, cậu ấy khâu cho chó, còn phải nhờ em cạo lông cho

nó, - cô xoa xoa đầu anh, cô gắng để giọng mình trở nên thoải mái, - Anh thì không cần nhờ đâu.

- Em xem anh... xem như đang điều trị cho chó hả? - Anh phì cười.

- Dù sao, anh cũng là họ hàng của nó mà, đúng không?

- Chỗ nào trên người anh trông giống họ hàng của chó chứ? - Anh yếu ớt nói, - Em đi dọn dẹp phòng ngủ giúp anh một chút. Việc khâu vết thương để anh tự làm cũng được.

Bi Bi bị hù suýt nhảy dựng lên, lắp bắp:

- Anh... tự khâu cho mình? Mẹ ơi, anh xem anh là Sylvester Stallone hả?

- Lúc trước bị thương, đều do anh tự khâu. - Anh nói, - Chỉ vì mấy ngày này sức lực anh không có, động một ngón tay cũng không được. Em đến thăm anh, anh liền phấn chấn, sức lực lại có rồi.

- Không phải anh không nhìn thấy sao?

Giọng anh đột nhiên trở nên ồ ồ:

- Đúng rồi, anh đã quên mất chuyện này.

- Vậy anh cần răng lại đi, em sẽ khâu rất nhanh. Đây là loại chỉ cao cấp, sẽ tự tiêu, không cần cắt chỉ.

Vết thương trên tay và đùi chỉ bị xé rách, cô nhanh chóng khâu xong. Hạ Lan Tĩnh Đình cũng rất phối hợp, không hề nhúc nhích chút nào. Anh từ chối tiêm thuốc tê, ngay cả gây tê cục bộ cũng không đồng ý.

Bi Bi tăng ánh sáng lên, xem xét lại miệng vết thương bên hông. Cô nhanh chóng phát hiện, đó không phải một vết rách thông thường, là một vết thương sâu, ở giữa có một cái lỗ cỡ đầu ngón tay. Máu không ngừng chảy ra từ đó. Cô đã hiểu. Số máu đã rỉ ra này, đều là xuất phát từ đây.

- Đừng khâu. - Anh giữ tay cô lại, - Vết thương bị Thiên hồ cắn, không dễ dàng chữa lành như vậy.

- Anh đã đợi ở đây bao lâu?

- Khoảng hai tuần.

Cô nhắm mắt, rất nhanh đã hiểu. Nhất định là trong lúc Hạ Lan đang chữa trị cho Gia Lân, thì nghe thấy tin Khoan Vĩnh chết, anh không thể không trả Gia Lân về trước thời hạn, sau đó đi tìm Triệu Tùng lý luận. Sau đó xảy ra xung đột kịch liệt. Hai bên đối đầu nhau, Hạ Lan vốn sẽ không bị hại, nếu anh có đủ nguyên khí

Bi Bi càng nghĩ càng thấy nhiều chuyện, càng nghĩ càng cảm thấy chính mình là kẻ đầu sỏ gây nên. Cô cố hỏi thêm chi tiết, nhưng Hạ Lan Tĩnh Đình không chịu đàm luận về vấn đề này nữa. Cô gần như nửa công nửa ôm, đưa anh ra khỏi đáy giếng.

Đến phòng ngủ, ga giường đã được đổi, cô đỡ Hạ Lan Tĩnh Đình nằm xuống. Lập tức chiếu theo lời dặn của Tiểu Hoa, tán nhỏ penixilin ra, rắc lên miệng vết thương trên lưng anh, dùng băng gạc quấn lại, bên ngoài chườm một khối băng để cầm máu.

Cuối cùng cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút, anh mơ màng thiếp đi.

Bi Bi leo lên giường, gỡ chăn lên, chui vào lòng anh, ôm chặt lấy anh:

- Hãy ôm chặt em, Hạ Lan, dương khí của em rất dồi dào.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Lời Nguyên

Bi Bi ở lại phố Nhân Đình, chăm sóc Hạ Lan hai ngày, thương thế của anh vẫn không hề có chuyển biến tốt. Vết thương trên cánh tay và trên đùi đã dần khép miệng. Nhưng cái "lỗ" trên lưng ấy, vẫn không ngừng tươm máu, dù có cố làm cách nào cầm máu đi chăng nữa, nó cũng không chịu ngừng. Sắc mặt Hạ Lan Tĩnh Đình càng ngày càng bợt bạc, như người bị bệnh bạch tạng vậy, có thể trông thấy những đường gân máu màu xanh nhạt rõ nét dưới lớp da mặt anh. Hơn nữa, tim anh cũng đập rất nhanh, gấp ba lần ngày bình thường.

Dương khí, dương khí, Bi Bi tự nói với chính mình, Hạ Lan Tĩnh Đình cần dương khí!

Sáng hôm đầu tiên, cô ra phố mua một chiếc xe lăn, đặt Hạ Lan Tĩnh Đình ngồi lên đó, rồi thuê taxi đưa anh đến ga xe lửa, cùng anh "tu luyện" trong sảnh chờ tàu đông đúc, ồn ào bốn giờ đồng hồ. Buổi chiều, họ đến sân vận động, xem hết một trận bóng đá rồi xem sang bóng rổ. Đến tối thì trà trộn vào buổi biểu diễn nhạc rock và vũ trường. Tóm lại chỉ một câu thôi, hề nơi công cộng nào có đông người tụ tập mà cô có thể nghĩ ra, cô liền đưa anh đến. Thế nhưng, vẫn không vực dậy nổi tinh thần của Hạ Lan Tĩnh Đình, anh rất lười nói chuyện, phần lớn thời gian đều ngủ mê mết trên xe lăn.

Ngày thứ hai là lễ hội văn hóa địa phương, có một cuộc diễu hành rất long trọng. Bì Bì đẩy Hạ Lan, tay vẫy cờ lá cờ tuyên truyền màu đỏ, đi theo đoàn diễu hành từ lúc xuất phát đến điểm cuối cùng. Dọc đường, cô không ngừng tự hỏi, còn nơi nào có đông người, còn nơi nào có đông người nữa... Cô hận vì sao không thể ngược thời gian trở về thời Cách mạng Văn hóa, dương khí của lượng lượng hồng vệ binh thịnh vượng biết bao nhiêu chứ. Nghĩ đến đây, cô chợt nảy ra một ý tưởng, đưa Hạ Lan Tĩnh Đình đến một quán cơm sinh viên đệ nhất của đại học thành phố C. Đúng vào giờ cơm trưa, số người tụ tập ăn uống trong căn tin rất đông, âm thanh ồn ã như sóng triều. Nhưng các học sinh ăn quá nhanh, chưa đến hai tiếng, quán cơm rộng lớn lại tiếp tục trở nên trống không. Quay lại nhìn Hạ Lan Tĩnh Đình trên xe lăn, đầu anh lệch sang một bên, dường như không có hiệu quả lắm, anh vẫn trong trạng thái bán hôn mê.

Tạt qua một bệnh viện, mua một ít băng bông và thuốc kháng viêm. Bì Bì đói, mua mấy cái bánh bao bên vệ đường rồi ngồi xuống bồn hoa ăn.

- Này, Hạ Lan. - Cô lắc lắc anh, anh tỉnh lại.

- Nếu vẫn tiếp tục như vậy, vết thương không thể lành lại được, anh có chết không?

Anh cúi đầu, tiếp tục mơ màng:

- Không

- Anh gạt em. Mặt anh trắng như tờ giấy ấy.

- Ừ...

- Hôm qua đã tắm trắng cả đêm cũng không thấy khỏi sắc.

- Đường nóng lòng...

- Nhất định còn cách khác nhanh hơn! - Cô nói, - Em có một người bạn quen biết rất rộng, em đến hỏi cô ấy xem có quen vị bác sĩ ngoại khoa nào không? Anh biết không, gan có thể tái tạo được đấy, em nghĩ... nếu cắt bớt một phần gan của em cho anh, sẽ không có vấn đề gì. Trên mạng nói, một lá gan khỏe dù có cắt bỏ hai phần ba, vẫn có thể phát triển trở lại trạng thái ban đầu.

Lời còn chưa nói hết, Hạ Lan Tĩnh Đình đột nhiên duỗi tay qua, nắm lấy cổ cô.

- Ức...

- Bì Bì, kè tai vào đây, anh có lời muốn nói với em.

Nuốt xuống miếng bánh bao cuối cùng, cô ghé đầu qua.

- Không cho phép em nhắc lại cái ý tưởng ngớ ngẩn ấy, nếu không anh sẽ lập tức biến mất, cho em không tìm được anh luôn. - Anh tháo kính xuống, dùng đôi mắt trống rỗng nhìn chăm chăm vào cô.

Cô bị bộ dạng hùng hổ của anh dọa.

Anh nâng khuôn mặt cô lên, trán chạm trán, nói từng chữ một:

- Em nghe thấy không?

- Nghe, nghe thấy rồi. - Mắt cô đỏ hồng, - Nhưng mà, anh bị thương hai tuần rồi, tại sao vẫn còn yếu như vậy, không có một chút dấu hiệu tốt lên? - Cô nhìn đoàn người rộn ràng, nhón nháo trước cổng bệnh viện, đầu óc hoang mang, - Em thật sự rất lo cho anh, thực sự!

- Không phải em luôn chăm sóc anh đó sao? Anh sẽ ổn thôi. - Anh nhẹ nhàng nói.

Vào lúc hoàng hôn, họ về tới phố Nhân Đình. Tài xế taxi giúp Bì Bì đỡ Hạ Lan Tĩnh Đình xuống xe. Vết thương anh vẫn đang chảy máu, một vài giọt nhỏ lên bậc thềm sạch sẽ. Dọc đường, anh cắn chặt răng, không nói một lời.

Tài xế ra về. Bì Bì lấy chìa khóa mở cửa, đưa Hạ Lan Tĩnh Đình vào sân trong. Vừa vào cửa cô đã giật mình hoảng sợ.

Dưới bóng cây chuối Tây khổng lồ, có một người lặng lẽ đứng.

Khuôn mặt anh ta uể oải, tinh thần suy sụp, áo dính đầy vết ố của rượu lẫn với bụi đường, ống quần nhăn nhó, như mới vừa xuống khỏi một chuyến xe lửa chen lấn chật chội từ phương xa trở về.

Thứ kỳ quái nhất chính là đôi mắt anh ta.

Anh ta nhìn chăm chăm về phía cửa, trông thấy Hạ Lan Tĩnh Đình, đôi mắt liền híp lại thành một khe nhỏ.

- Chào, Tu Nhân! - Bì Bì vui vẻ gọi một tiếng, - Anh quay về lúc nào?

Nụ cười của cô nhanh chóng biến mất. Sắc mặt của Tu đại bàng rất đáng sợ, anh không thèm để ý đến cô, chỉ nhìn Hạ Lan Tĩnh Đình ngồi trên xe lăn, bước từng bước đến, rít lên hỏi:

- Ông ta ở đâu?

Hạ Lan Tĩnh Đình không trả lời. Quay sang dặn dò Bì Bì:

- Anh có vài câu muốn nói với Tu Nhân, Bì Bì, em vào thư phòng đợi anh.

- Em không rời xa anh. - Bì Bì ngửi được mùi nguy hiểm trong lời nói của Tu đại bàng, vẫn bình tĩnh đứng sau anh.

Bầu không khí có hơi căng thẳng.

Trầm mặc vài giây, Hạ Lan Tĩnh Đình bỗng ngừng đầu nói với Tu Nhân:

- Bây giờ cậu đi tìm ông ta, là lấy trứng chọi đá, cậu không phải là đối thủ của ông ấy.

- Ông ta ở đâu? - Tu Nhân đằng đằng sát khí quát lên, - Ông ta bị thương, đúng không? Nói cho tôi biết, ông ta ở đâu, đây là cơ hội duy nhất của tôi!

- Dù ông ta bị thương, cậu cũng không phải đối thủ của ông ta. - Hạ Lan Tĩnh Đình cúi đầu ho một tiếng, - Cậu không có cơ hội.

- Điều đó không liên quan đến cậu!

- Chuyện này, đợi sau khi cơ thể tôi bình phục hãy bàn sau. - Ngữ khí của Hạ Lan rất bình tĩnh, trong sự bình tĩnh hàm chứa sự uy nghiêm.

- Cậu bình phục, lão ta cũng bình phục. Chúng ta rất khó tìm được lão. Thừa dịp hiện giờ lão bị thương, không thể che giấu tung tích, cậu có thể lập tức tìm được. Hay là?.. - Anh ta tiếp tục đến gần, - Cậu đã biết lão ta trốn ở đâu?

- Ông ta ở ngay trong thành phố này.

- Khu vực nào trong thành phố? - Tu Nhân cúi người xuống, hai tay đặt lên tay vịn xe lăn, cơ mặt run run, gần như biến dạng.

- Tôi không thể nói cho cậu, cậu bình tĩnh lại một thời gian rồi nói sau. - Hạ Lan Tĩnh Đình ung dung đứng lên, lãnh đạm nói: Tôi mệt rồi, muốn nghỉ ngơi. Cậu về trước đi.

Bì Bì dìu anh đi về phía phòng ngủ.

Vừa bước được vài bước, Tu Nhân đột nhiên nói:

- Hoặc là cậu nói cho tôi ông ta đang ở đâu, hoặc là tôi cho cô ấy biết lời nguyên kìa.

Hai chữ “Lời nguyên.” như viên đạn xuyên thẳng vào anh. Cơ thể Hạ Lan Tĩnh Đình chợt dừng lại, anh hít sâu một hơi, lạnh lùng thốt:

- Đừng quên, cậu đã từng hứa với tôi...

Bì Bì ngơ ngác nhìn họ.

Sắc mặt Hạ Lan Tĩnh Đình rất kỳ lạ. Rõ ràng anh đang muốn giấu điều gì đó, đồng thời, trong mắt cũng ẩn chứa sát khí.

Tu Nhân coi như không thấy, tiếp tục tạo áp lực:

- Tôi chỉ muốn biết ông ta ở đâu, tôi tự đi tìm lão, bất kể hậu quả là gì, chuyện cũng không liên quan đến cậu.

Trên mặt đất có một sợi xích chó, vốn là cột trên lan can của hành lan bên cạnh. Bì Bì bỗng hỏi:

- Chó của tôi đâu?

- Tôi ăn rồi.

- Anh? Ăn rồi? - Bì Bì lùi về sau một bước.

- Tôi vừa vào cửa, nó đã nhào vào tấn công tôi. Tiểu thư, nếu là cô, cô sẽ làm thế nào?

- Đây là chó của em họ tôi... - Bì Bì giận dữ nói.

- Bì Bì! - Hạ Lan Tĩnh Đình nói, - Em hãy lánh đi một lát, anh và Tu Nhân có chuyện phải nói.

- Có thể lánh đi. - Bì Bì lời lẽ sắc bén, - Nhưng trước tiên anh phải cho em biết, lời nguyên đó là gì? Là lời nguyên về em sao? Là chính miệng anh nói, hay là để Tu Nhân nói?

Thì ra giữa họ còn có rất nhiều bí ẩn, cô ngừng chờ đợi câu trả lời của họ.

Tu Nhân hừ một tiếng, nhìn Hạ Lan:

- Cho tôi biết lão ta ở đâu, tôi lập tức biến ngay, bằng không...

Hạ Lan Tĩnh Đình cười gượng:

- Cậu muốn uy hiếp tôi?

- Tôi muốn báo thù!

- Tôi không thể nói cho cậu biết, vì tôi không thể nhìn cậu tự đâm đầu vào chỗ chết.

- Sao cậu biết tôi sẽ chết? - Anh ta hung hăng đá một cước vào cây cột bên hành lang.

Bóng người chột động, Hạ Lan Tĩnh Đình vỗ một nhắc, một tay không chế cổ họng anh ta, ấn anh ta lên cây cột bên hành lang. Tu Nhân ra sức giãy dụa, khuôn mặt đỏ bừng, hầu như không thể thở.

- Hey! Người nhà cả, đừng đánh nhau nữa mà! - Bì Bì vội chạy đến kéo hai người ra.

Ngón tay của Hạ Lan Tĩnh Đình đang co lại, “Rắc” một tiếng, buông tay ra, lạnh lùng nói:

- Ngay cả tôi cậu cũng không đối phó được, sao có thể là đối thủ của ông ta? Thương thế của ông ta không nặng như tôi, đến tôi cũng muốn tránh ông ta nữa là.

Mặt Tu Nhân tái xanh một lúc lâu, anh ta nhảy dựng lên, phóng tới nhổ những bụi mầu đơn trong sân lên quăng trên mặt đất, giẫm nát. Sau đó anh ta lại điên cuồng nhổ đến hoa hồng, nguyệt quế, hải đường, ngọc lan, son trà, anh thảo... Sau đó liền xoay lưng đi mất.

Bì Bì nhìn theo bóng lưng anh ta, giọng run run nói:

- Anh ta đến vườn hoa, anh ta có khi nào sẽ nhổ sạch hết hoa của anh không?

- Dĩ nhiên sẽ. - Hạ Lan Tĩnh Đình khẽ hừ một tiếng, - Có điều, nhổ hết thì trồng lại.

Dứt lời, anh không thèm quay đầu, tự đi về phòng ngủ.

Bì Bì đuổi theo gõ cửa, bên trong truyền ra một giọng nói thanh lãnh:

- Đừng vào, anh đang xử lý vết thương. - Cô quay người đi vào vườn.

Quả nhiên, trong vườn là một mớ hỗn độn. Tất cả hoa đều bị nhổ bật gốc, bị ném trên đường. Ngay cả dây leo, những cây nhỏ không có hoa cũng không thoát khỏi chịu chung số phận.

Bì Bì đau lòng nhất là khóm mầu đơn trắng và mấy cành hoa lan hiếm mà Hạ Lan Tĩnh Đình yêu quý, liền cúi người hái những đoá hoa héo đã rũ xuống, bỏ vào hết trong làn, lập tức đi về phòng bếp.

Cô gặp Tu Nhân đang đứng ngay bên tủ lạnh.

Nhìn bộ dạng hốc hác, thất thần của anh ta, cô chỉ đành than nhẹ:

- Anh muốn ăn gì không? Ở đây có một ít sủi cảo đông lạnh.

Anh ta lắc đầu, trên cái cổ trắng ngần vẫn còn dấu tay của Hạ Lan Tĩnh Đình.

Bì Bì thở dài trong lòng, tộc hồ và xã hội đen cũng chẳng kém gì nhau, động một tí là đánh nhau, lại còn là đánh giáp lá cà.

Cô lập tức lấy một lon coca, bật nắp, ngửa đầu tu một hơi.

- Cô không yêu cậu ấy. - Anh ta đột nhiên nói.

Người cô cứng đờ, mặt tái nhợt, xoay người lại:

- Chuyện này không liên quan đến anh.

- Nếu cô thực sự yêu cậu ấy, tôi rất sẵn lòng giúp cô làm một cuộc phẫu thuật. - Anh ta nhìn ra ngoài cửa sổ, thản nhiên tiếp tục: Tôi cam đoan, cô sẽ chết rất dễ chịu, không có bất cứ đau đớn gì.

Cô chợt nở nụ cười.

Anh ta quay lại, nhìn cô chăm chú:

- Cô cười cái gì?

- Cho dù tôi yêu hay không yêu Hạ Lan, cũng không ai có quyền bắt tôi dễ dàng giao ra tính mạng của mình. Anh không thể, Hạ Lan Tĩnh Đình sẽ lại càng không.

- Nói thế, cô tính trơ mắt nhìn cậu ấy chết sao?

Câu nói này đã đánh vào điểm mấu chốt.

Tim cô nhảy lệch đi một nhịp, giống như bị một bàn tay vô hình bóp chặt.

- Anh nói... - Cô khẽ liếm môi, dường như ngay cả chính cô cũng không tin câu mình đang nói, - Anh ấy sẽ tốt lên.

- Cậu ấy sẽ không tốt lên, ở Siberia, cậu ấy đã xung đột với Triệu Tùng một lần. Lúc cậu ấy quay về tìm cô, cô lại bắt cậu ấy cứu người. Cậu ấy không phải Thượng Đế, bệnh nhân bị bệnh tim sắp chết, cho dù là Thượng Đế cũng không thể làm gì. Cậu ấy chỉ có thể lấy chân nguyên của chính mình đổi lại mạng cho anh ta! Hiện giờ, với nguyên khí còn lại của cậu ấy, ngay cả Hồ tiên năm trăm năm cũng đánh không lại, Triệu Tùng đã ẩn nấp bốn tuần. Cô biết, bị Thiên hồ cắn bị thương sẽ có hậu quả như thế nào chứ? Trên người cậu ấy có một cái lỗ, đúng không?

Mồ hôi đã toát đầm toàn thân, cô gật đầu.

- Nếu không giúp cô chữa trị cho người sắp đi gặp quý ấy, cái lỗ đó chỉ cần ba ngày sau sẽ lành lại. Nhưng giờ, ba năm cũng còn khó nói chắc, trừ phi cô đồng ý giúp cậu ấy. - Lại quay lại chăm chú nhìn mặt của cô, - Lẽ nào cô thực sự tin rằng, Triệu Tùng cần ba năm mới tìm được cậu ấy sao?

Ánh mắt của anh ta đầy áp lực, Bì Bì nói:

- Tôi bằng lòng hiến hai phần ba lá gan của mình, tôi đã đề cập điều này với anh ấy, anh ấy không tán thành.

- Không phải hai phần ba, là tất cả. Làm việc thiện phải làm đến cùng, tiền phạt phải tiền đến Tây. - Anh ta bước từng bước lại gần, - Yêu cầu này nghe rất tàn nhẫn, nhưng nếu cô thật sự hiểu được nhân quả trong đó, cô sẽ rất biết ơn tôi. Thật đấy, tôi thực sự đang cố giúp cô.

- Nói nghe xem, là nhân quả gì? - Bì Bì không giận mà còn cười trả, - Cho dù tôi thực sự phải chết, cũng muốn làm một con ma mình bạch, có đúng không?

Thuận tay nhặt một quả táo trong bồn rửa lên, Tu Nhân ăn một cách chậm rãi:

- Hạ Lan không cho tôi nói, Có điều, cô là người thông minh, cô có thể đoán...

Bì Bì ngẫm nghĩ, rồi đáp:

- Thế nghĩa là, trên người tôi có lời nguyện của một người nào đó.

Đôi mắt anh ta nhấp nháy hai cái.

- Ví dụ như, nguyện rửa tôi vĩnh viễn sẽ không yêu Hạ Lan Tĩnh Đình. - Cô nghĩ nghĩ rồi lắc đầu, - Điều đó là không thể.

- Điều đó là có thể. Cô không yêu cậu ấy, bởi vì cô không muốn vì cậu ấy mà chết.

Cô không còn kiên nhẫn nữa, gương cao giọng:

- Tu Nhân, trước tiên chúng ta hãy nói rõ ràng chuyện này: Động cơ của anh quá rõ. Anh muốn báo thù, anh cần Hạ Lan Tĩnh Đình. Vì anh ấy có thể giúp anh, anh khuyên tôi hiền gan, như thế vết thương của anh ấy sẽ lành, anh sẽ có nhiều phần thắng hơn. Tôi hoàn toàn hiểu được logic của anh, nhưng mà, có ba chuyện tôi cần anh hiểu.

Mày anh ta hơi nhướng lên.

- Thứ nhất, tôi không phải một kẻ ngốc, sẽ không dễ dàng vì ai mà chết. Thứ hai, Hạ Lan Tĩnh Đình sẽ không cần bất cứ thứ gì trên người tôi: trước đây

đã không, bây giờ không, sau này vĩnh viễn cũng sẽ không. Thứ ba, anh muốn thuyết phục một người tự đi tìm cái chết, còn muốn cô ta tin tưởng lý do của mình. Đầu óc anh thực ngu xuẩn, động cơ của anh càng đơ bản. Cho dù tôi có đồng ý với anh, xin anh cũng đừng giống như lão bà bà ở nhà hàng xóm vậy, động một tý là mượn luân lý đạo đức ra để nói!

Anh ta không đếm xỉa đến những lời xia xói, trực tiếp cắt ngang lời cô:

- Cô đã nghe nói đến Tống Di chưa?

- Kiếp trước của tôi?

Anh ta gật đầu:

- Cô ấy chết cháy.

- Không phải, Hạ Lan nói với tôi, cô ấy chết đuối.

- Đó không phải sự thật. Cậu ấy không muốn để cô biết cô ấy chết thảm như thế nào. Hôm đó cúp điện, có người ngủ quên tắt nến. Toà nhà cô ấy ở bị cháy, cô ấy bị thiêu sống. - Anh ta kể tiếp, - Năm đó cô ấy hai mươi hai tuổi.

- Đây là một tai nạn.

- Tiền kiếp của Tống Di tên là Tần Lộ, cô ấy chết do tai nạn xe hơi. Năm hai mươi ba tuổi. Không phải không cẩn thận, qua đường lúc đèn đỏ, bị một người chạy xe tải đâm vào, bị đứt thành hai đoạn.

Khuôn mặt cô hơi tái.

Anh ta tiếp tục kể:

- Tiền kiếp của Tần Lộ là Diên Uyển Đình. Có lần, cô ấy đi dạo dưới mưa với Hạ Lan Tĩnh Đình, trời nổi giông, cô ấy bị sét đánh trúng. Năm đó cô ấy vừa mới hai mươi, quen Hạ Lan chưa đến hai tháng. Cô còn muốn nghe thêm ví dụ không?

Người cô đã ướt đầm mồ hôi, không nói được lời nào.

- Theo tôi được biết, tất cả những tiền kiếp của cô đều có một cái chết vừa ly kỳ vừa thê thảm, khi chết đều chưa qua tuổi hai mươi lăm. Quan tiểu thư, cô cho rằng cô may mắn hơn các cô ấy sao? Hoặc nói, sẽ giữ kỷ lục lâu hơn một chút?

Một cách vô thức, giọng cô trở nên run rẩy:

- Những gì anh nói đều là sự thật?

Anh ta thở một hơi thật dài, né tránh ánh mắt cô:

- Cha dạy con, dĩ nhiên có rất nhiều biện pháp. Nhưng cha con có thâm thù đại hận với nhau như vậy, thì đúng là rất hiếm gặp.

- Là cha của Hạ Lan đã hạ lời nguyên lên người của Thẩm Tuệ Nhan? Nguyên rủa tất cả các kiếp đầu thai của cô ấy đều phải chết yểu, chết oan chết uổng? Vì sao ông ta phải làm như vậy!

- Không biết, không ai biết. Có lẽ ông ta hận Hạ Lan vì một người phụ nữ mà vứt bỏ người thân của mình. Cũng có lẽ ông ta chỉ muốn thử xem ý chí của Hạ Lan kiên quyết đến mức nào, tình yêu đối với người phụ nữ này, đến cùng là khắc được bao sâu thôi. - Anh ta nhìn quả táo trong tay, - Nếu để tôi phẫu thuật cho cô, mặc dù cũng chết trẻ, nhưng chí ít cô sẽ chết rất êm ái, không hề may mắn đau khổ. Cô nói xem, tôi làm vậy có phải là đang giúp cô không? Có phải là một công đôi việc không?

Anh ta coi trái táo kia như quả bóng, tung tung trong tay, anh ta đang đợi câu trả lời của cô.

Bi Bi chán nản ngồi sụp xuống.

Cô đột nhiên quên mất mình sinh năm nào, năm nay đã bao nhiêu tuổi rồi, nghĩ thế nào cũng không nhớ ra được. Cả nhà Bi Bi không có thói quen ăn sinh nhật, thế nên mỗi lần đến vào đơn từ, cô đều hỏi cha mẹ mình: “Ba, ba sinh năm bao nhiêu?”, “Mẹ, sinh nhật mẹ là ngày nào?”

Một vài kí tự bất thành linh nhảy ra khỏi đầu, cô chợt nhận ra, nếu tuổi mụ chính là tuổi thực, cô năm nay đã hai mươi ba rồi.

Vì vậy, Bi Bi nhanh chóng đưa ra lựa chọn: hoặc, cô tin vào lời nguyên này, nghĩa là tin rằng mình chỉ có thể sống thêm nhiều nhất là hai năm nữa. Hoặc cô không tin lời nguyên này, như vậy mình ít nhất còn có một tương lai. Mặc dù tương lai có thể đặt trong dấu ngoặc kép.

Thậm chí cô không muốn tin trên đời này tồn tại Hồ tiên, hoặc đời người còn có kiếp sau.

- Anh nói... - Cô lại mở lon coca giữa đầu uống một hớp, - Hạ Lan có thể tìm nhầm người không? Anh ấy dựa vào đâu mà khẳng định, những người anh ấy đã tìm được đều là chuyển thế của Tuệ Nhan?

- Linh hồn có mùi. - Tu Nhân trả lời, - Cô nếu yêu một người, khi kiếp sau của cô ấy đi ngang qua cô, cô sẽ cảm giác được cô ấy. Hơn nữa, cơ thể cô cũng có trí nhớ, cô từng vì cậu ấy mà chết, mỗi khi cơ thể cô gặp cậu ấy, đều sẽ sinh ra sự bài xích mãnh liệt, nó nhắc nhở cô không được tiếp cận người này.

Linh hồn có mùi! Câu này cô đã được nghe lần thứ hai.

Cô không khỏi nhớ đến ngày đầu tiên mình gặp Hạ Lan Tĩnh Đình, hôm ấy cô nôn không dứt. Chẳng lẽ cơ thể cô thực sự có trí nhớ, thật sự sẽ bài xích vị Hồ tiên đã vương vãi với cô mấy trăm nay này sao?

Nghĩ đến đây, cô bỗng cười khổ:

- Tu Nhân, anh ở xa như thế chạy đến đây, chính là vì muốn kể cho tôi nghe câu chuyện xa xưa này? Cho tôi biết những chuyện đã xảy ra lúc tôi còn sống sao? Là bạn của Hạ Lan, vì sao anh không khuyên anh ấy từ bỏ việc tìm kiếm tôi? Để chúng tôi hoạn nạn có nhau, chỉ bằng ở trong trời đất này mà quên nhau. [1]

[1]: Nguyên văn: tương nhu dĩ mật bất như tương vong vu giang hồ - dịch nghĩa: phun nhớt dãi làm ướt nhau, sao bằng ở sông hồ mà quên nhau. Ở đây muốn nói, để hai người gặp nhau, bên nhau trong hoạn nạn, chỉ bằng cứ quên nhau đi mà sống. [2]

- Sao tôi lại chưa từng khuyên cậu ta chứ? Từ ngày đầu tiên tôi biết được chuyện này, tôi và Khoan Vĩnh đã bắt đầu khuyên cậu ta, rằng làm như vậy vừa hoang đường vừa vô dụng, chỉ làm cho đau khổ và thù hận của mình sâu sắc thêm mà thôi. Cậu ta đã từng dùng ma túy để gây tê chính mình, cậu ta đã từng tự sát, cậu ta cứ từng nhát từng nhát dao lên cổ tay mình... Cậu ta trào dềo lội suốt đi tìm cô, cậu ta điên loạn trả thù cha của chính mình... Cô.. có tưởng tượng được không, bao nhiêu năm trôi qua là bấy nhiêu ngày cậu ấy phải trải qua như vậy. Cô biến mất một lần, cậu ấy lại tìm kiếm một lần. Cố gắng đến gần cô, tìm cơ hội để được làm quen với cô? Cậu ấy không biết ngày nào cô sẽ chết, chỉ có thể gửi gắm hy vọng sẽ tìm thấy cô sớm hơn một chút, để đảm bảo rằng, trong thời gian cuối cùng trước khi cô rời khỏi thế gian, sẽ mang đến cho cô hạnh phúc trong khả năng cho phép. Sau đó, cậu ấy lại một lần rồi lại một lần, nhận được tin về cái chết đột ngột của cô, tự tay mình chôn cất cho cô, rắc nắm đất cuối cùng lên mộ cô, sau đó phúi phúi tro bụi trên tay, bắt đầu lễ trình kế tiếp... vòng tuần hoàn cứ lặp đi lặp lại như thế? Không ngừng không nghỉ. Cô không cho rằng, cô cần phải giúp cậu ấy kết thúc hành động vớ vẩn này sao? Cô không cho rằng, cuộc đời dang dở và buồn chán của cậu ấy cần phải có một quang cảnh khác, một ý nghĩa khác sao?

Bì Bì nhìn anh ta, thấy anh ta nói đến ngực cuộn sóng trào, một hồi lâu vẫn không lên tiếng, sau cùng, cô nói:

- Anh bảo tôi kết thúc chuyện này. Nói nghe xem, kết thúc như thế nào? Bây giờ tôi lập tức chết đi là có thể kết thúc sao? Lời nguyên đồ sẽ lập tức được giải ư?

- Lời nguyên chỉ có hai cách giải: một, là người hạ lời nguyên chết đi, lời nguyên tự khắc biến mất. Hai, cô thỏa mãn yêu cầu của người hạ lời nguyên, lời nguyên cũng sẽ tự nhiên biến mất.

- Yêu cầu? Yêu cầu gì?

- Chỉ cần Hạ Lan Tĩnh Đình lấy lá gan của cô, toàn bộ lá gan, cậu ấy không chỉ có hy vọng phục hồi thị lực, mà từ đây về sau, cậu ấy có muốn tìm chuyển thể của cô cũng không có cách nào tìm được. Tìm không được cô, lâu dần, cậu ấy sẽ từ từ quên đi cô, bắt đầu một cuộc sống mới - Cô không cho đây là một kết cục tốt đẹp à?

- Còn tôi thì sao? Cho dù anh ấy không tìm được tôi, tôi vẫn sẽ chết oan uổng trước năm hai mươi lăm tuổi ư?

- Đúng vậy. Thanh Mộc tiên sinh cho rằng đây là báo ứng mà cô nên có. Trừ phi ông ta chết, chân nguyên tiêu tan, lời nguyên này mới có thể hoàn toàn được cởi bỏ.

- Bởi thế cho nên, sự sống chết trong kiếp sau của tôi không có liên quan gì đến anh. - Cô có cảm giác lố bịch đến độ buồn cười.

- Dù Người và Hồ ly có sự khác biệt, nhưng đều được an bài theo số trời.

- Thực xin lỗi, tôi phải đi vệ sinh. - Cô nói.

Anh ta cản cô lại:

- Cô tính khi nào phẫu thuật?

- À. - Cô thấy anh ta vẫn tung tung trái tảo kia, bèn đưa tay ra đoạt lấy nó, - Tôi nói tôi định làm phẫu thuật lúc nào? Không, tôi không hiến lá gan của tôi.

- Mỗi chuyển thể của Tuệ Nhan đều ích kỷ hơn cô ấy, đến cô đã trở thành cực hạn rồi.

Bì Bì nhìn thẳng vào anh ta, ánh mắt long lanh:

- Không phải thanh xuân của anh, không phải tình yêu của anh, không phải vận mệnh của anh. Tu Nhân tiên sinh, anh dựa vào đâu mà phán xét tôi, dựa vào đâu nói tôi ích kỷ?

Từ nhà vệ sinh đi ra, cô đi thẳng vào phòng ngủ của Hạ Lan.

Anh đang ngủ rất yên bình. Đường như rất đau, cơ thể cong queo lại.

Trên cái bàn nhỏ trước giường đặt một cuộn băng, có lẽ sợ cô nhìn thấy miệng vết thương quá đáng sợ, nên anh tự lăn mò đôi thuốc.

Cô ngồi xuống, nắm lấy tay anh.

Có lẽ là bản năng động vật, vào ngày thường, Hạ Lan Tĩnh Đình sẽ cực kỳ cảnh giác. Ban đêm, có bất kì tiếng động nào khác thường anh đều sẽ bật dậy khỏi giường, kiểm tra xung quanh. Thế mà, Bì Bì đột nhiên vào phòng cầm tay anh, tựa như nhặt một nhánh cây trên mặt đất, anh không có bất cứ phản ứng gì.

Hơi thở của anh rất nóng, ngực cũng rất nóng. Cô vào nhà bếp lấy một khối băng, phát hiện Tu Nhân đã đi khỏi từ bao giờ.

Màn đêm lạnh lẽo buông.

Hạ Lan Tĩnh Đình vẫn đang ngủ say. Bì Bì đi quét dọn lại vườn hoa, gom những cành lá ngổn ngang vào một chỗ. Cô ngồi xuống ghế đá, suy nghĩ trong chốc lát, quyết định gọi điện cho Tô Mi.

Điện thoại nhanh chóng kết nối.

Cô nói cho Tô Mi biết việc Hạ Lan bị thương, hỏi xem cô ấy có cách nào không. Cô ấy bảo:

- Bì Bì, em hãy đi tìm Thiên Hoa, Thiên Hoa có thể cứu anh ấy.

Bì Bì vội hỏi:

- Cứu như thế nào?

- Chuyện giữa Hồ ly tinh, Bì Bì, em đừng nên hỏi.

- Vậy được, cho em số điện thoại của Thiên Hoa đi, em lập tức đi mời cô ấy đến.

Đầu bên kia thoáng ngập ngừng:

- Thiên Hoa không có điện thoại, Hạ Lan nhất định rất ít nhắc về Thiên Hoa với em nhỉ?

Bì Bì ngẩn người:

- Đúng, chưa nhắc đến bao giờ.

- Thiên Hoa là một người rất kỳ quái, không ai đoán được tâm tư cô ta. Cô ta là vị Hồ ly lưỡng cư duy nhất trong Hồ giới.

- Lưỡng cư? - Bì Bì nhớ đến động vật lưỡng cư.

- Phần lớn thời gian, cô ấy sống trong vườn bách thú. Muốn ra ngoài chơi hoặc giải khuây, mới biến lại thành người. Nếu em muốn tìm cô ấy thì chỉ có thể là, tự em đi, vào buổi tối. Cô ấy không thích nói chuyện lắm.

- Vậy, cô ấy có đồng ý đi theo em không? - Cô hơi có phần lo lắng.

- Dĩ nhiên em phải đưa cô ta một vài thứ. - Tô Mi nói tiếp, - Đừng nói với cô ta là em tặng, hãy nói là của Hạ Lan tặng.

- Là vài thứ gì?

- Đai áo, nệm, son, phấn, gối. Chất lượng phải tốt.

Cúp điện thoại, cô chạy về phòng. Tìm trong tủ quần áo một cái áo ngủ của anh, rút ra một sợi đai áo. Nệm và gối đều đã có sẵn. Son thì cửa hàng bách hóa dưới chân núi có bán, chỉ có phấn thì nhất thời không tìm thấy, Bì Bì đành quyết, lấy đồ của bà đã tặng cho mình? Chỉ có một chiếc phấn, liền tháo xuống.

[2 Tản mạn về câu thành ngữ trên một chút, đây là một câu hay, với lại sưu tầm được nguồn nên xin nói cho mọi người cùng biết. Câu nói đó được trích trong câu: “Phù hộc bất nhật dục nhi bạch, ô bất nhật kiềm nhi hắc. Hắc bạch chi phác, bất túc dĩ vi biện; danh dự chi quán, bất túc dĩ vi quảng. Tuyền hạc, ngư tương dữ xử vu lục, tương hu dĩ thấp, tương nhu dĩ mật, bất nhưc tương vong vu giang hồ.” [Trang Tử, Thiên Vận]

- Dịch: Con thiên nga đâu tắm mỗi ngày vậy mà nó vẫn trắng; con quạ đâu nhuộm mỗi ngày mà nó vẫn đen. Trắng đen là bản sắc tự nhiên của chúng, đâu cần phải biến đổi. Sự quán tưởng đến danh dự đâu có làm cho mình lớn hơn. Khi xuôi cạn, cá chen chúc với nhau trong bùn. Ở đó phun nhót dãi làm ướt nhau, sao bằng ở sông hồ mà quên nhau.

Điền cổ: Chuyện kể rằng có hai con cá bị sa vào vùng nước cạn, để sinh tồn, hai con cá nhỏ dùng miệng hà hơi ẩm cho nhau, tình cảnh như thế làm cho người cảm động.

Nhưng sinh tồn như thế không phải là bình thường, thậm chí là tội nghiệp. Đối với hai con cá mà nói, lý tưởng nhất là chúng bơi được ra biển rộng lớn vô tận, mỗi con có nơi thuộc về riêng bản thân chúng. Cuối cùng, bọn chúng quên mất vùng nước cạn kia. Mỗi con ở một phương, sống hạnh phúc, quên đi lẫn nhau, quên đi những ngày sống dựa vào nhau.

Lời bình : Con cá quên được, có khi có thể sống bình yên. Còn nếu như trong hai có một con không quên được thì sao ? Con người đối với tình cảm cũng như thế...”Tương nhu dĩ mật”, có lúc cần thiết cho sinh tồn, không còn cách nào khác. “Tương nhu dĩ mật” làm người cảm động nhưng “tương vong vu giang hồ” – quên hết chuyện trước kia cũng là cần thiết.

Có thể lãng quên, có thể bỏ qua cũng là một hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Ghen Tuông Bùng Cháy

Tuy rằng vừa nghịch ngợm vừa to gan, nhưng thật ra Bì Bì rất sợ bóng tối, đồng thời cũng sợ những nơi xa lạ vắng người.

Vườn bách thú tọa lạc ở một góc phía Tây Nam của Thành phố C, có đường cao tốc chạy ngang qua, cách Lục Thủy sơn trang chỉ có nửa giờ chạy xe.

Lúc Bì Bì đến nơi, cổng chính của Vườn bách thú đã đóng từ lâu. Cô trèo qua tường rào một cách dễ dàng, tiến vào sâu trong khuôn viên của khu Vườn.

Chắc cũng đã mười năm cô chưa đến đây, hồi bé thì lại rất hay đến. Chỉ là Vườn Bách thú không phải công trình trọng điểm của thành phố, mười năm rồi mà khung cảnh vẫn không có gì thay đổi. Trước mặt là khu hồ nước, thế tựa núi kề sông, nơi tựa núi chính là chuồng chim quý, chuồng chim săn mồi và vườn Bách Diệp. Ở giữa có một hòn đảo nhỏ cong cong, đó là chỗ trú ngụ của vài chú thiên nga đen. Xuôi theo hướng Bắc, xuyên qua khu bò sát, sau đó ngoặt về hướng Tây, qua đôi sư tử và hồ báo, vườn nuôi gấu và chuồng tinh tinh, sẽ đến được khu vực dành cho các động vật cùng họ với chó.

Buổi tối, vườn Bách thú yên tĩnh hơn cô tưởng. Suốt thời gian vào đây, cô chỉ nghe thấy tiếng nhấm nháp lặng lẽ của lạc đà, tiếng bước chân đi lại trong chuồng của lão hổ, cùng với tiếng nhảy tới nhảy lui trên cây của đàn khỉ.

Các loài họ chó được bố trí bên phải con đường, tường rào rất cao, trước chuồng của mỗi loài đều có một tấm biển, thuyết minh tỉ mỉ về nguồn gốc của chúng.

Bì Bì nhanh chóng tìm ra mục tiêu:

"Cáo lông đỏ."

Tên gọi khác: Nam Hồ, Thảo Hồ

Vòng đời: khoảng 12 năm.

Thức ăn: chủ yếu ăn các loại thức ăn tương tự động vật gặm nhấm ở dãy Himalaya, ăn các loài chim hoang dã, ếch, cá, côn trùng, các loại quả dại và quả trồng.

Đặc điểm sinh lý: thích giác, khứu giác phát triển, tính giao quyệt, hành động nhanh nhẹn. Thích sống riêng lẻ. Hoạt động độc lập. Săn mồi về đêm.

Mức độ bảo vệ: nguy hiểm mức độ thấp.

Tình hình hiện tại: phân bố trên diện rộng ở Tây Tạng, số lượng vào những thập niên 70 của thế kỉ 20 tương đối nhiều, nhưng vài năm trở lại đây, đã giảm mạnh theo sự sụt giảm của họ nhà mèo. Da của cáo lông đỏ rất quý, theo khảo sát, khu vực Tây Tạng thường xuyên diễn ra các cuộc mua bán cáo lông đỏ, khiến cho số lượng của chúng giảm đột ngột. Là động vật nằm trong khu vực cần bảo vệ có bảo động cấp hai.

Tựa người vào lan can nhìn vô trong, Bì Bì không tìm thấy con cáo nào. Đèn đường rất tối, trong lồng sắt thấp thoáng một cái bóng khả nghi, vừa đen thui, vừa ma quái giống một cái đầu, bật đèn pin lên rọi vào, ra là một đồng cỏ khô.

Bì Bì đã từng đi tham quan khu trang trại nên biết, lồng nuôi hổ ly bình thường có thể được thông với một cái lồng áp phía sau, để hổ ly mang thai dùng khi sinh nở.

Ánh điện ở cửa lồng áp chợt nhấp nháy hai cái. Quả nhiên có tiếng động. Một cái đầu lông lá thò ra khỏi cửa lồng, cái đuôi thật dài cùng một đôi mắt

phát ra thứ ánh sáng u ám giữa màn đêm.

Bì Bì giờ đèn pin lên, ngẩng cổ về phía trước, muốn nhìn kỹ hơn, bỗng chợt có người vỗ vào lưng cô. Cô giật mình, đèn pin rơi xuống đất, người sụt nữa thì ngã theo.

Phía sau cô có mùi hoa ngọc lan dịu dàng thoảng đến. Cô xoay người lại, thấy Thiên Hoa đang đứng ngay sau mình. Quay lại nhìn về phía con cáo đỏ, thì đã không còn thấy bóng dáng nó đâu.

- Cô tìm tôi? - Thiên Hoa hỏi.

Cô ấy vẫn mặc chiếc áo sườn xám bằng lụa[1], thù hình chim công như lần gặp trước, chỉ có một chỗ khác chính là một mái tóc đỏ rực, được vấn lên, ở giữa cái một cây trâm hải đường ngọc trai.

[1] Lụa: một loại lụa nhưng tinh xảo hơn lụa.

Bì Bì sợ đến mức không thể thốt nên lời. Một lúc lâu sau, tinh thần mới hồi phục lại, vội vàng gật đầu một cái.

Cô đưa cái túi đã chuẩn bị từ trước cho Thiên Hoa:

- Hạ Lan muốn nhờ chị một việc, anh ấy bị thương, rất nghiêm trọng.

Thiên Hoa nhìn chằm chằm vào mặt Bì Bì, nghiên cứu độ thật giả trong lời nói của cô. Cầm cái túi cô đưa, lấy ra thứ gì đó, rồi đưa lên xem xét.

Sau đó, cô ta lấy chiếc nhẫn, ném lên mặt cô:

- Nhẫn này không phải của anh ấy. - Dứt lời, cười gằn một tiếng, ném trả cái túi về, cất bước rời đi.

Xem ra cô ta có vẻ hiểu thấu mưu đồ của cô, không chịu hợp tác. Lòng Bì Bì lạnh run, vội nói:

- Đợi đã!

Cô ném cho Thiên Hoa một món đồ:

- Cái này tặng cho cô.

Thiên Hoa phất cánh tay, bắt được một viên ngọc màu đỏ. Rồi như đang làm ảo thuật, cô ta di chuyển viên ngọc qua lại giữa các ngón tay, sau đó đặt nó lên lòng bàn tay, đôi mắt phượng liếc xéo qua màn đêm về phía cô:

- Cái này... cô cam lòng tặng cho tôi?

Bì Bì khẽ cắn môi, sau đó ra sức gật đầu thật mạnh.

Cô ta điều chỉnh lại thái độ, đưa mắt quan sát cô:

- Vậy cô đừng hối hận đấy.

- Sẽ không.

Đôi môi anh đào đột nhiên mở ra, nuốt hạt châu kia vào, tựa như đang ăn một viên kẹo.

- Ồ... - Bì Bì nắm chặt tay, khẽ hô một tiếng.

Thiên hoa cầm lấy gói đồ trong tay cô, cột lên cổ tay, nhanh nhẹn nói:

- Chúng ta đi thôi.

Lúc trên xe, Bì Bì lên liếc nhìn bầu ngực cao ngất của Thiên Hoa, cô ta có một gương mặt trái xoan kiểu cổ điển, có vóc dáng của Marilyn Monroe. Đầu ngưỡng rất cao, thái độ thận trọng, dọc đường không biết phải nói gì với cô ta.

Sau khi xuống xe, Bì Bì đi theo cô ta như một tùy tùng. Cô lò mò đoán được, điều mà Thiên Hoa phải giúp sẽ khiến cô rất khó xử.

- Tu Nhân đã ở đây? - Trong hành lang, cô ta đột nhiên hỏi.

- Anh ấy đã từng tới, sau đó đã đi rồi.

- Không đâu. - Thiên Hoa nói, - Hạ Lan bị thương, anh ta phải ở ngay xung quanh đây. Anh ta và Khoan Vĩnh luôn là thân tín đáng tin cậy của anh ấy.

- Khoan Vĩnh vừa qua đời. - Bì Bì nói.

Thiên Hoa không thể không dùng bước:

- Khoan Vĩnh đã chết?
- Cô không biết?
- Không biết. - Như vậy, là Triệu Tùng?
- Tôi cũng nghĩ vậy, ngoài Triệu Tùng ra còn ai có thể tổn thương được Hạ Lan?
- Dĩ nhiên là có. - Cô ta cười khẩy, - Cô.

Bi Bi im lặng.

Họ đi vào phòng ngủ, Hạ Lan Tĩnh Đình vẫn đang ngủ. Bi Bi nhấc góc chăn lên, lớp băng đã thấm ướt, trên giường toàn là máu.

Thiên Hoa lấy một cây đàn ghi ta đặt trên tủ sách xuống, lấy trong túi nhỏ ra một cái lò hương, châm lên đặt trên đầu giường. Tiếp đó, cô ta quay sang Bi Bi nói:

- Cô đi ra ngoài tránh mặt một lát.

Cửa đóng lại.

Bi Bi ngồi trên chiếc sofa phía ngoài, cô muốn đi xa hơn nữa, nhưng lại không thể kìm lòng, muốn nghe xem rốt cuộc Thiên Hoa sẽ làm gì trong đó.

Một lúc sau, trong phòng vang lên một hợp âm duyn đáng. Một giọng nữ trầm bỗng cất lên:

- Quần lĩnh không tước may, đồ xanh cùng chiều rọi.

Cầm bào giao long đối, lạ kì lại đáng yêu.

Kích thước quân tự biết, theo chàng đòi áo đai.[2]

Một lời bày tỏ ngán ngùi của một người con gái đã xuất giá, giọng hát càng hạ thấp, không hiểu sao lại càng dễ rót vào tai.

- Vì cảnh ái tình vui, đêm lành càng hồi thúc.

Mắt xinh, tay nỏ nà, nhìn nhau không thỏa đủ.

Hoan tình không chịu ngủ, theo chàng đòi đuốc hoa.[3]

Bi Bi không thể không nhớ đến phân cảnh Quách Tĩnh và Âu Dương Khắc cùng đấu võ chọn rể trong "Anh Hùng Xạ Điêu". Tiếng ca của Thiên Hoa chính là tiếng tiêu của Hoàng Dược sư khi đó, tựa như những sợi tơ sắt kiên quyết chui vào trong tai, dù cho bạn bịt tai kín như thế nào, cũng không thể ngăn lại được.

- Quân nói hoa hơn người, người đi hoa kẻ cận.

Nhấn gửi lời cho gió, đừng thổi hoa kia rơi.

Muốn đẹp hơn hoa đó, theo chàng đòi phấn thoa.[4]

Cho đến tận lúc này, Bi Bi mới đột nhiên hiểu ra, lời ca đó chính là lời ca trong bài hát "Mười yêu sách."[5] mà nhóm Hồ tiên đã nhắc đến trong rừng dâu lần đó. Có lẽ đây là khúc tình ca mà mọi người trong Hồ tộc đều biết hát. Lúc hát, còn cần phải có nghi lễ và tín vật tương tự như đai áo, đuốc hoa, phấn son, nhẫn, gối... Quả nhiên Thiên Hoa vẫn tiếp tục hát:

- Hai tám, gương mặt đẹp, không tính được tương quan.

Gặp dâu thì muốn hái, tìm cảnh lại ngại trèo.

Muốn có tay thon nhỏ, theo chàng đòi nhẫn đeo.[6]

Một con dâu ulla đến giày xéo trong trái tim, bịt tai lại, lao ra khỏi cửa, chạy thật xa khỏi căn phòng, chạy thẳng lên đỉnh núi. Đợi vầng trăng sáng trong trên cao, ngồi xuống giữa rừng Tulip tím. Cô chợt hiểu ra, cái mà Thiên Hoa gọi là chữa trị là chỉ điều gì. Tình yêu xác thịt là cách cho và nhận chân nguyên nhân nhất của tộc Hồ. Tháo đai lưng, thả đuốc hoa, sau đó xem như là cùng giường chung gối. Thiên Hoa xinh đẹp như vậy, Hạ Lan chắc chắn sẽ thích cô ấy hơn. Hơn nữa, cô ấy đã nuốt Mị Châu, Hạ Lan sẽ lại càng thêm thích cô ấy. Lần đầu tiên, Bi Bi chìm giữa những phiền muộn, tìm đâu như muốn vỡ ra, ngọn lửa ghen tuông thiêu đốt nhưng lại đành bất lực. Nước mắt tí tách tí tách rơi. Những âm vang ngân nga, dai dẳng đó vẫn không buông tha cho cô, chọc thủng bức tường núi lên lời chui vào tai cô:

- Phòng Lan, dưới rèm xanh, gắm yên ương thoi thành.

Hoan tình nên vui sớm, ngọt ngào đợi ngủ chung.

Muốn cùng nhau quán quýt, theo chàng đòi gỏi hoa.[7]

Tiếng ca vang đến đó thì im bất. Nhưng những liên tường của cô vẫn không thể ngừng, theo những ám thị của lời hát, suy nghĩ càng lúc càng tiến xa, càng lúc càng nghĩ xa, nghĩ đến nỗi não muốn phát sốt, đến nỗi biến thành một mảnh rỗng không.

Cô chợt cảm thấy hối hận vì đã quen biết Hạ Lan. Đúng thế, cô không thuộc về thế giới của anh, cô không phải đồng loại của anh, ngoại trừ chết đi, cô không thể làm gì để có thể cứu anh. Nếu cô có chuyện, Hạ Lan gọi một tiếng là tới, còn Hạ Lan có chuyện, cô chỉ có thể khoanh tay bằng quan đứng nhìn, lực bất tòng tâm.

Cô vẫn luôn cho rằng, Hạ Lan là bất diệt.

Hóa ra thế giới này. Không có gì bất diệt, bất diệt cuối cùng cũng tan biến.

Thời gian thấm thoát, cô chẳng biết mình đã ngồi trên đỉnh núi bao lâu, chợt nghe tiếng xào xạc của lá cây phía con đường lên núi, có người khẽ gọi:

- Bì Bì.

Cô nhìn về nơi phát ra âm thanh đó, thấy Hạ Lan Tinh Đình khoát áo choàng đang đi lên, vội đứng lên đón anh:

- Ô kìa, Hạ Lan, anh đỡ hơn chút nào chưa?

Dưới ánh trăng, gương mặt của anh vẫn trắng nhợt, bước đi cũng chẳng có chút sức lực nào. Cố gắng dựa vào cây gậy dành cho người mù trên tay, gần như trở thành một nửa của nó.

- Sao em lại chạy đến đây? - Anh hỏi, - Anh tìm em khắp nơi.

Mị Châu không còn bên người, khó trách anh tìm không thấy.

Trên mặt đất có một hòn đá, anh không phát hiện ra, đột nhiên loạng choạng một bước. Bì Bì kịp thời đỡ được anh:

- Ô, Thiên Hoa quả là lợi hại. Lúc chiều anh không có sức để bước nữa, mà giờ đã có thể trèo lên núi rồi. Mau ngồi xuống nghỉ ngơi, ngồi ở đây này, đây là tảng đá em mới ngồi khi này, vẫn còn ấm đấy. - Nói xong, bất chấp anh có đồng ý hay không, kéo anh ngồi xuống.

Cô cũng ngồi xuống bên cạnh anh, vươn tay ra kéo anh về phía mình. Anh cúi đầu tựa vào vai cô, hơi thở phả vào hõm cổ, vẫn nóng như thế.

Cô hơi hoảng, sờ lên trán anh, hỏi:

- Sao đầu anh vẫn nóng như vậy? Anh vẫn chưa hạ sốt sao?

Sau đó lại không kìm được hỏi tiếp:

- Hồ tiên cũng biết sốt à? Anh đã sốt rất cao rồi!

- Đừng lo, anh sẽ ổn thôi. - Anh thì thào.

- Gió trên núi lạnh thế này, anh lại mặt phong phanh vậy. - Cô thắt đai áo lại cho anh, rồi ôm chặt lấy anh, - Thiên hoa đã đi rồi sao?

- Đi rồi.

- Hai người... ừm, cái kia

- Em đi tìm Thiên Hoa, là chủ ý của ai?

Bì Bì nghĩ, lúc này cô phải bảo vệ Tô Mi nên trả lời:

- Không có ai cả, là tự em nghĩ ra đấy. Hai người quen thân như vậy, anh mượn cô ấy chút nguyên khí, cô ấy sẽ không keo kiệt.

Cô nhẹ nhàng nói tiếp:

- Nếu không đủ, em... ừm... em cũng có thể giúp anh. - Những tiếng cuối như muỗi kêu, nhỏ đến độ hầu như không thể nghe được.

Vừa mới dứt lời, tai cô đã bị người ta véo một cái:

- Trông tóc em này, vất vả lắm mới dài ra, anh tuyệt đối không thể để nó lại rụng hết nữa. Huống hồ, nguyên khí của em quá ít, thực sự không thể giúp anh. Còn chẳng bằng hằng ngày đưa anh đi xem bóng đá, may ra còn nhanh hơn ấy chứ!

- Ý em là... là chỉ em có thể nhờ Tu Nhân làm phẫu thuật cho em. Em biết vết thương này của anh phải mất rất nhiều thời gian mới lành lại được. Nhưng em lo trong khoảng thời gian này, Triệu Tùng sẽ đến tìm anh. - Nghĩ đến đây, cô vô thức nắm chặt lấy tay anh, cơ thể hơi run run.

- Bì Bì, đừng lo. Anh bị thương, Triệu Tùng cũng bị thương. Ông ta tạm thời sẽ không đến tìm anh. - Cô biết anh nói vậy chỉ vì để an ủi cô.

Thấy cô hồi lâu không trả lời, anh chợt nói:

- Bì Bì, anh đã từng thề với mình, chỉ cần em còn sống, anh sẽ cố hết sức tìm được em, sẽ khiến em mỗi ngày đều sống thật hạnh phúc. Nếu em vì anh mà bị tổn thương, anh sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân mình, tuyệt đối không! - Giọng anh chòn vồn quăn quanh bên tai cô, hơi thở mạnh mẽ, anh lặp lại từng chữ từng chữ một, - Em nghe rõ chưa? Bì Bì? Anh thà chết còn hơn để em làm vậy.

Nước mắt cô lại trào ra, từng giọt từng giọt tuôn rơi:

- Điều tại em hại anh. Nếu anh không cứu...

- Suyt- anh che miệng cô lại, - Đeo cái này lên.

Trong lòng tay anh xuất hiện thêm một thứ.

Chính là viên châu đỏ, ánh sáng đỏ mờ ảo hắt ra trong đêm.

Sắc mặt cô bỗng chốc biến đổi:

- Mị Châu của anh?

- Ủ, cái gì anh đã tặng em, thì không thể tùy tiện tặng lại cho kẻ khác. - Trông về mặt anh hết như một bậc phụ huynh đang phê bình cô bé con mắc lỗi, - Mị Châu của anh, trừ em ra, mấy trăm năm nay chưa từng vậy hơi thở của kẻ thứ ba. Bì Bì ơi là Bì Bì, vậy mà em lại hào phóng tặng cho người ta như vậy, em đúng là số kiếp của anh!

Cô quỳnh lên, té ra chuyển đi đến vườn bách của cô toi công cả rồi:

- Thiên Hoa, cô ấy... đến cùng có chữa cho anh không?

- Không.

Cô ủ rũ:

- Không? Cô ấy không làm gì cả sao?

- Không làm gì cả.

- Nói vậy, thương thế của anh, cô ấy cũng chịu bó tay sao? - Cô gần như vừa nức nở vừa nói: Thiên hoa trông cũng xinh đẹp đấy chứ, hát cũng hay nữa, cô ấy lại thích anh, anh và cô ấy... cũng không cần khách sáo với nhau, có đúng không? Hạ Lan, em không để ý, chỉ cần anh có thể nhanh chóng tốt lên, em thật sự không để ý đâu.

Cô vui đầu vào trong tay, nức nở thành tiếng.

- Em đang nói bậy bạ gì đó? - Hạ Lan Tĩnh Đình vỗ về lưng cô, chậm chậm nói: anh không thể tùy tiện thất thân như thế được, anh giữ thân như ngọc mấy trăm năm nay, sự trong sạch này há có thể bị hủy trên người cô ta,...

Cô bị chọc đến lúng túng, không nhận được cười phụt ra thành tiếng.

Cô nắm lấy tay anh, cảm tay anh đặt lên dái tai mình:

- Lỗ tai ở đây. - Tay vuốt nhẹ lên vành tai, hỏi: Thấy gì không? Ở đây có một cái lỗ nhỏ.

Anh không nhìn thấy, nên không nhắm chính xác lắm, khi xuyên vòng khuyên qua có hơi đau.

Cô nghi ngờ, liệu anh có xuyên nhầm chỗ không. Nhưng vào thời điểm ấy, cô lại có phần mong chờ cơn đau đến, cơn đau có thể di dời những lo lắng trong cô.

- Anh làm thế nào để lấy lại được hạt châu này? - Cô đột nhiên hỏi, - Em tận mắt nhìn thấy Thiên Hoa nuốt nó vào bụng.

Anh im lặng một lúc, đáp:

- Anh đoán là, có lẽ cô ta nỡ nó ra trả lại anh.

- Hà...

- Không được sạch, anh biết. Thế nên anh đã rửa rất lâu, còn dùng bàn chải đánh răng cọ kỹ nữa đấy...

- Vậy, Thiên Hoa có tức giận không?

- Em đừng nên tìm cô ta. - Anh than một tiếng, - Cô ta đương nhiên rất tức giận.

Cô muốn hỏi tiếp nhưng thấy vẻ mặt của anh đành im lặng.

Họ ôm nhau, cùng nhau ngồi dưới ánh trăng.

Không lâu sau, anh lại thiếp đi, hơi thở đều đặn ấm áp phả vào cổ cô.

Sương mù trên núi như nước sông xuân cuộn cuộn dâng, ánh trăng mờ dần, nhạt dần, những vì sao xa xa như những hạt cúc áo được khảm trên bầu trời xa tắp.

Vào lúc nửa đêm, anh ngủ rất sâu. Gió núi tấp vào người, khiến anh ho một tiếng, có thứ gì đó lấp lánh từ miệng anh nhẹ nhàng bay ra.

Bi Bi hoảng sợ.

Đó là một hạt châu trong suốt như thủy tinh, lớn cỡ quả nhãn, lơ lửng trên đỉnh đầu anh, tỏa ra ánh huỳnh quang màu tím nhạt yếu ớt. Cô khẽ thở ra, hạt châu kia theo sự di chuyển của luồng khí, tựa như bột khí đang đưa dao động trên cao, nhưng không bay đi xa.

Ngoại trừ Mị Châu, thì ra cơ thể Hạ Lan Tinh Đình còn có một hạt châu khác.

Bi Bi cảm thấy rất thích thú, đưa tay lên không trung chộp lấy nó. Hạt châu đó hình như có cảm giác, cô vừa nhấc tay, nó đã lập tức bay lên cao, lơ lửng trên tầng không. Sợ nó bay xa quá không quay lại, cô nhặt cây gậy của Hạ Lan trên đất lên, định khều nó xuống, phía sau bỗng dưng có một tiếng quát khê:

- Đừng chạm vào nó!

Cô vội rút tay về, thấy Tu Nhân đang ngồi trên một gò đá cách bọn họ không xa:

- Đây là chân nguyên của cậu ấy. - Anh ta lạnh nhạt nói, - Chỉ vào lúc tuyệt vọng nhất, cậu ấy mới để nó bay ra ngoài, trực tiếp hấp thu tinh hoa của ánh trăng. Ngoài thủy tinh ra, nó không thể tiếp xúc với bất cứ thứ gì. Bất cứ thứ gì chạm vào cũng làm nó lập tức tan biến như bong bóng xà phòng vậy, tan biến hoàn toàn. Cậu ấy cũng sẽ lập tức biến thành nguyên hình, khôi phục lại trạng thái trước khi tu luyện.

May mắn là mình vẫn chưa làm ra chuyện ngu xuẩn gì, Bi Bi hỏi:

- Còn anh thì sao? Có phải cũng có một hạt châu như vậy hay không?

- Chúng tôi không giống cậu ấy, chúng tôi không có nguyên hình. Nếu hạt châu bị hủy, chúng tôi sẽ chết ngay lập tức. - Anh ta lạnh lùng nói, - Do đó chúng tôi tuyệt đối không dễ dàng để hạt châu bay ra khỏi cơ thể như cậu ấy.

Bi Bi không thể không xóa ngay mong muốn trước đó ra khỏi đầu.

Đến tận giờ, anh ta vẫn nói "Chúng tôi," như thể Khoan Vinh vẫn còn sống vậy.

Cô kéo Hạ Lan Tinh Đình vào lòng, thì thầm:

- Hy vọng anh ấy có thể mau tốt lên.

- Hạt châu đã bay ra, hiện giờ cậu ấy không còn ý thức nữa. Có điều, tình trạng của cậu ấy cực kỳ nguy hiểm. - Tu Nhân nhíu chặt mày, - Triệu Tùng chắc chắn đang ẩn nấp khu vực xung quanh đây. Ông ta và Hạ Lan cùng bị thương, phỏng chừng một tuần sau, sẽ tìm đến Hạ Lan. Vết thương của ông ta, không chắc là nhẹ hơn Hạ Lan, nhưng công lực chắc chắn cao hơn, khôi phục cũng nhanh hơn.

Anh ta tạm ngừng chốc lát, ngược nhìn cô.

Thế cục đồ võ, đang ngay trước mắt.

- Hãy cho tôi biết, làm sao mới cứu được Hạ Lan, - cô lấy lại bình tĩnh, cảm thấy giọng mình kỳ kỳ, như biến thành giọng người khác rồi ấy, - Hoặc cho tôi biết, làm thế nào để giết chết Triệu Tùng.

Sau một hồi im lặng, Tu Nhân nói:

- Cô đã từng nghe nói đến mộ của Yên Chiêu vương chưa?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kì Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Đêm Khuya Đột Nhập Mộ Cổ

Bi Bi tự thừa nhận mình học lịch sử dở tệ. Cô chưa bao giờ nghe nhắc đến mộ của Yên Chiêu Vương, cũng chưa từng nghe đến cái tên Yên Chiêu Vương. Thế nên, nghe Tu Nhân nói xong, chỉ biết dùng vẻ mặt ngốc nghếch nhìn Tu Nhân, chờ anh ta giải thích.

Thấy cô không có phản ứng, Tu Nhân thở dài một hơi, rồi nói tiếp:

- Vậy chỉ ít thì cô cũng đã từng nghe nói về bài thơ này chứ:

Người trước chẳng thấy ai

Người sau thì chưa thấy

Gầm trời đất thật vô cùng

Riêng lòng đau mà lệ chảy.

[Bản dịch Tương Như]

Dĩ nhiên là nghe rồi! Bi Bi suýt nữa đã vui mừng nhảy cẫng lên

- Đây chẳng phải là bài “Bài ca lúc lên U Châu đài” của Trần Tử Ngang sao? Học sinh tiểu học đũa nào chẳng biết.

- U Châu Đài còn được gọi là Hoàng Kim đài. Yên Chiêu Vương vị chiêu nạp hiền sĩ mà dựng lên đài Hoàng Kim, nhờ thế mới thu hút được những bậc hiền tài và tướng lĩnh như Tô Tần và Nhạc Nghị, khiến cho nước Yên chuyển yếu thành mạnh. - Tu Nhân nói, - Tục ngữ có câu, “no ấm nhớ dâm dục, giàu sang muốn trường sinh”. Yên Chiêu Vương[1] cũng giống Tề Uy Vương[2] và Tề Tuyên Vương[3], đều là những bậc quốc vương sùng đạo bậc nhất trong lịch sử Trung Quốc. Mộ của Yên Chiêu Vương là cấm địa của tộc Hồ chúng tôi.

[1]Yên Chiêu Vương là vị vua thứ 39 hay 40 của nước Yên, chư hầu nhà Chu trong lịch sử Trung Quốc

[2]Tề Uy Vương: tên thật là Điền Nhân Tề, là vị vua thứ 3 hay thứ 4 của Điền Tề, chư hầu nhà Chu trong lịch sử Trung Quốc.

[3] Tề Tuyên Vương: tên thật là Điền Tích Cương, là vị vua thứ 5 của Điền Tề, chư hầu nhà Chu trong lịch sử Trung Quốc.

- Cấm địa ư? Tại sao thế?

- Năm tại vị thứ hai của Yên Chiêu Vương, có một Hải nhân cưỡi thuyền Hà[4] đến bái kiến ông ấy, tiến cống rất nhiều báu vật: Yên Chiêu Vương rất yêu thích chúng, khi từ trần đã đem những báu vật này chôn chung trong mộ của mình. Bên ngoài lăng mộ có lập một trụ hoa biểu[5], chỉ dùng gỗ Hạng Xuân để chế nên. Hạng Xuân là một loại cây kỳ lạ ở hải ngoại, lá như hoa sen, hương thơm như quế, hoa nở không tàn, bốn mùa thay sắc. Loài cây này sống được cả nghìn năm, nhưng gặp lửa lập tức bén cháy, dùng lửa đó có thể soi ra yêu hình.

[4] Hải nhân: người sống trên biển hoặc sống ngoài đảo. Thuyền Hà: thuyền được trang trí lộng lẫy.

[5] Hoa biểu: trụ đá chạm khắc hoa văn của Trung Quốc – nhưng ở đây dùng gỗ.

- Tôi hiểu rồi! - Bi Bi nói: Chỉ cần tôi có thể tìm được loại cây thần này, mang nó về đây, thì sẽ tiêu diệt được Triệu Tùng, đúng không?

- Cô đừng quên, Hạ Lan và tôi cũng là Hồ ly, đều sợ loại cây thần này.

- Ô! Thế nhưng, trên mặt đất có biết bao nhiêu là trụ gỗ như vậy, sao tôi biết được trụ nào là hoa biểu chứ?

- Đó là một câu hỏi hay, cách giải quyết vô cùng đơn giản. - Anh ta nói, - Tôi biết nó, tôi sẽ cùng đi với cô.

Bi Bi gật đầu:

- Nhưng Hạ Lan phải làm sao? Chỉ còn lại một mình, cơ thể anh ấy vẫn còn yếu, lại không có ai chăm sóc...

- Nếu vết thương của cậu ấy không nặng như thế thì việc ỉn nấu rất dễ dàng, vì cậu ấy có thể tự che giấu mùi của mình. Nhưng giờ, máu cậu ấy vẫn

không ngừng chảy, mùi máu nồng nặc trong không khí, Triệu Tùng sẽ nghĩ thấy được. - Về mặt Tu Nhân vô cùng kỳ quái,

- Nếu Hạ Lan xảy ra chuyện gì, chẳng những tính mệnh của chính cậu ấy khó giữ nổi, mà toàn bộ tộc Hồ đều có thể bị diệt theo. Bởi Triệu Tùng, vốn vẫn luôn tức giận vì các hồ tiên chỉ lo tu tiên không lo sinh sản, tạo thành tấm gương xấu cho đàn Hồ ly, đồng thời cũng khiến cho số lượng Hồ ly trong tự nhiên suy giảm trầm trọng. Ông ta không chịu tin một sự thật như thế này: tỷ lệ số Hồ ly tu tiên so với tổng số lượng đàn Hồ ly bao năm qua vẫn luôn không thay đổi. Chẳng qua là khoảng trăm năm gần đây, vì chất lượng môi trường suy giảm, sinh tồn được trong hoang dã là một chuyện vô cùng gian nan, nên tỷ lệ đó mới nhanh chóng bị chênh lệch như vậy. Hiện giờ, gần như Hồ ly nào vừa mới ra đời, cũng đều xem việc tu tiên là mục tiêu hướng tới của mình. Vì thế, Triệu Tùng mới ban lệnh cấm tu tiên. Nhưng bên này, các Hồ ly muốn tu tiên đều được Hạ Lan đồng ý. Vì vậy, ông ta bắt đầu tiến hành một cuộc trục xuất niên hạn của những Hồ ly tu hành chưa đến một trăm năm trên quy mô lớn, buộc họ phải quay về sống cuộc sống trong tự nhiên. Mâu thuẫn giữa ông ta và Hạ Lan càng lúc càng cao trào, thế nên quyết đấu chỉ là điều sớm muộn.

Bi Bi nghĩ nghĩ rồi đáp:

- Vậy nhóm hồ tiên các anh không thể liên thủ lại để đối phó với ông ấy sao?

Tu Nhân lắc đầu:

- Tộc Hồ là cộng đồng cực kì phân tán, chúng tôi sống rải rác khắp các nơi, từ các vùng rừng rậm đến các thành phố, sống riêng lẻ hoặc tự tập hợp thành những nhóm riêng, bình thường rất ít liên lạc với nhau. Nếu có chiến tranh hay tranh chấp gì xảy ra thì cũng chẳng liên quan đến chúng tôi. Trước giờ đó luôn là chuyện giữa các thù lĩnh.

Bi Bi định hỏi thêm, bất ngờ một tia sáng tím lóe lên, hạt châu đang lơ lửng giữa không trung kia bất thành linh bay xuống, biến mất trong miệng Hạ Lan Tĩnh Đình. Cô vẫn đang ngờ ngác chưa biết chuyện gì xảy ra, Hạ Lan Tĩnh Đình đột nhiên tỉnh dậy.

Anh hơi nghiêng đầu, nói với Tu Nhân:

- Có người gõ cửa.

- Phải Triệu Tùng không?

- Hai người ở lại đây đi. - Anh không trả lời câu hỏi của cô, trực tiếp nói, - Để tôi đi xem.

Nói xong, anh bước nhanh về phía chân núi, chớp mắt một cái đã không còn thấy bóng dáng đâu.

Có lẽ là bởi vì “Tấm trắng” đã tiếp cho anh lượng nguyên khí tạm thời, hành động của anh lúc này rất nhanh nhẹn. Bi Bi nhặt cây gậy trên mặt đất lên, nói với về phía còn đường lên núi chìm trong bóng đêm tối mù, u ám trước mặt:

- Hạ Lan, gậy của anh!

Cô vội vàng đuổi theo, bị Tu Nhân ngăn lại:

- Đứng đi. Nếu cậu ấy đi gặp Triệu Tùng thì không cần gậy dẫn đường, chỉ cần truy lùng theo mùi là được.

Tim Bi Bi đập thành thịch, lo lắng và sốt ruột loạn cả lên:

- Anh ấy có thể có chuyện gì không? Sao anh không đi giúp anh ấy?

Tu Nhân thần nhiên, nhìn cô đáp:

- Cậu ấy bảo tôi ở lại quan tâm cô.

- Tôi không cần ai quan tâm, nếu anh thực sự lo lắng thì đưa tôi xuống đáy giếng, chỗ đó tuyệt đối an toàn.

- Đến giờ, Triệu Tùng vẫn chưa biết đến sự tồn tại của một người như cô. Nếu không thì cô sẽ gặp phiền phức to đấy.

- Có khi nào hiện giờ họ đang đánh nhau không?

- Không đâu. - Anh ta nói, - Tôi tin là ông ta tới để đàm phán, Tề ti có quy tắc giao tiếp của Tề ti.

Cô ngồi đợi trên đỉnh núi trong tâm trạng bất ổn và lo lắng. Tai vểnh lên nghe ngóng động tĩnh dưới chân núi. Nếu có đánh nhau thật, không thể không có tiếng động nào phát ra.

Lặng lẽ đợi một lúc lâu, cô đưa tay xem đồng hồ, thời gian trôi qua chưa đến mười phút. Thế nhưng, một dự cảm chẳng lành đang khuấy đảo trong lòng cô khiến cô đứng ngồi không yên. Cô đứng lên, đi quanh thành giếng một vòng. Ánh trăng trong trẻo lẳng lặng rơi xuống, gió lạnh lạnh lùa vào, khung cảnh lần đầu tiên họ ở đáy giếng hiện ra rõ ràng trước mắt.

Khi ấy, trên đầu chỉ có khoảng trời hình tròn, thưa thớt một vài vì sao lấp lánh. Nhưng ánh trăng cũng êm dịu và nhẹ nhàng như đêm nay.

Xa xa là bóng núi nhật nhòa hơi hơi tỏa sáng trên nền đèn đêm lung linh của thành phố.

Phía chân trời rực lên một quang sáng tím, không phân biệt rõ ranh giới giữa trời và đất, tựa như thời kỳ hỗn độn của thuở Bàn cổ khai thiên lập địa..

Một lát sau, Tu Nhân cuối cùng cũng nói:

- Chúng ta xuống dưới xem sao, Triệu Tùng đã đi rồi.

Bước chân của Tu Nhân rất dài, Bì Bì sốt ruột, chạy lúp xúp theo sau.

Họ tìm thấy Hạ Lan Tĩnh Đình trong phòng khách.

Anh vẫn mặc chiếc áo choàng ngủ màu đen bằng lụa trơn loáng, có điều anh đang hút một điếu thuốc.

Trong phòng không bật đèn, nhưng có đốt mấy cây nến cổ xưa rất lớn, khiến cả căn phòng tỏa ra một mùi hương quái dị.

Từ ngày đầu tiên quen anh đến nay, Bì Bì chưa bao giờ trông thấy Hạ Lan Tĩnh Đình hút thuốc. Chỉ là, chiếc áo choàng tơ tằm kia rất hợp với dáng người anh. Mới nhìn, trông anh tựa như một vị hậu duệ cuối cùng của giới quý tộc, vừa ung dung lại vừa chán chường. Điếu thuốc kẹp giữa hai ngón tay anh vẫn đang cháy, nhưng anh thì cúi đầu chìm đắm trong suy tư.

Bì Bì nhẹ nhàng bước đến, hỏi:

- Triệu Tùng đã đến?

Anh gật đầu.

- Anh... hai người... không có chuyện gì chứ?

Anh lắc đầu.

Sau đó anh nhìn Tu Nhân, chỉ về một cái gói vải nhỏ đặt trên sô pha:

- Tôi đã đặt vé máy bay cho hai người. Trong thời gian này, tôi hy vọng cậu đưa Bì Bì đi thật xa, ngao du thăm thú. Đợi sau khi tôi giải quyết xong mọi chuyện với Triệu Tùng, hai người hãy quay về.

Tu Nhân không nhúc nhích, hỏi:

- Hai người định khi nào kết thúc?

- Ba ngày nữa.

- Ông ta muốn lợi dụng lúc cậu chưa bình phục để ra tay. Cậu không nên đáp ứng yêu cầu của ông ta! - Tu Nhân nói, - Không bằng để tôi đi gặp ông ta thay cậu, cậu đưa Bì Bì rời khỏi đây.

- Cậu không phải đối thủ của ông ta. Hơn nữa, ai nói tôi bị thương thì không thể giết được ông ta? - Hạ Lan Tĩnh Đình khảy khảy tàn thuốc, cười nói, - Tôi tự có cách. Quan trọng là, hai người nhất định phải rời khỏi đây, để tôi không phải vướng bận."

Sắc mặt Tu Nhân sầm xuống:

- Tôi...

- Hay là tôi nên nói, tôi ra lệnh cho cậu đưa Bì Bì đi khỏi đây. - Hạ Lan Tĩnh Đình cắt đứt lời anh ta, - Tôi đã mua vé máy bay đi Tân Cương vào ngày mai cho hai người, hai người phải đến đó đợi một tháng. Đừng liên lạc với tôi, nếu tôi có chuyện sẽ tự liên lạc với hai người.

Nói xong những lời này, anh đứng lên, đưa tay kéo tay cô:

- Bì Bì.

Anh dẫn cô vào phòng ngủ, ôm cô vào lòng thật sát sao.

Nước mắt cô lặng lẽ rơi, thấm ướt ngực áo anh. Anh vuốt ve gương mặt cô, dịu dàng trên:

- Cô bé ngọc này, cuối cùng em cũng đã lo lắng cho anh, không còn muốn mưu sát chồng nữa.

Cô không nói gì, chỉ ào vào lòng anh thổn thức.

- Đừng khóc, có phải là sinh ly tử biệt đâu. - Anh nói, - Nhưng mà, có một chuyện quan trọng hơn muốn nhờ cậy em

Cô ngẩng lên, kinh ngạc nhìn anh.

- Còn nhớ mặt mã thẻ ngân hàng không?

Cô gật đầu.

- Đảo ngược nó lại, là một mặt mã khác. - Anh lấy trong ngăn tủ trước giường ra một cái chìa khóa nhỏ, - Trong kho ngân hàng của anh có một cái két an toàn, trong đó có một vài thứ quan trọng, có một phần là để lại cho em, phần còn lại thuộc về tộc Hồ.

Anh đặt chiếc chìa khóa vào tay cô:

- Ngộ nhớ anh có chuyện, tộc Hồ sẽ bầu ra một Hữu tể ti mới. Đến lúc đó, người này sẽ đến tìm em, em phải tự tay giao chiếc chìa khóa này cho người đó, em có thể hứa với anh không?

Người Bì Bì hơi run lên. Nhận lấy chiếc chìa khóa, thận trọng gật đầu:

- Nếu vị Tể ti mới này là Triệu Tùng, em cũng phải đưa cho ông ta sao?

Anh thấp giọng nói:

- Anh vừa biết tin Triệu Tùng đã giết cha anh. Thảo nào mấy trăm năm nay không hề có tin tức gì của ông ấy. Triệu Tùng đã đoạt chân nguyên của ông ấy. Có người đã tiết lộ chuyện này cho các trưởng lão, thế nên Tể ti mới tuyệt đối không thể là Triệu Tùng.

Nói xong, anh ngồi xuống giường, dịu dàng nói:

- Đêm đã khuya, em vẫn chưa buồn ngủ sao?

Cô cũng leo lên giường, rúc vào trong lòng anh:

- Không buồn ngủ, em không ngủ được, anh ôm em được không?

Anh vòng tay ôm cô thật chặt.

- Tất cả sẽ chấm dứt ư? - Cô thì thầm trong ngực anh.

- Cái gì chấm dứt?

- Anh và em.

- Sẽ không. - Anh hôn lên trán cô, - Anh và em, tất cả vĩnh viễn không có cuối cùng.

Trong bóng tối, cô cố hít thở thật sâu, như muốn thở ra hết những muộn phiền trĩu nặng trong lòng.

Vết thương vẫn còn chảy máu. Cô ôm trọn lấy eo anh, bàn tay nhanh chóng bị thấm ướt. Cô quệt máu lên ngực mình, rồi đưa tay lên miệng, mút sạch những vết máu còn dính dính giữa kẽ tay.

Đây là máu của anh, cô phải quen thuộc với nó, nhớ kỹ nó.

- Sao còn chưa ngủ? - Một tiếng sau, nghe hơi thở của cô lúc nhanh lúc chậm, kèm theo cả tiếng nức nở, trong bóng tối anh hỏi.

- Một, hai, ba, chúng ta cùng nhắm mắt lại. - Bì Bì nói.

Đây có lẽ là giấc ngủ cuối cùng họ được ngủ bên nhau, Bì Bì chưa nói lời từ biệt, thế nhưng cô lại có thể ngủ thiếp đi.

Vé máy bay đặt là tám giờ sáng. Sáu giờ Bì Bì đã dậy, phát hiện Hạ Lan Tĩnh Đình đang chuẩn bị hành lý giúp cô. Cô vào phòng tắm tắm rửa, sau đó vào thư phòng tìm một quyển bản đồ giao thông các tỉnh trong nước, cắt vào trong va ly.

Sắp xếp xong mọi thứ, cô ra cửa, trông thấy Tu Nhân đang cầm một chiếc chìa khóa ô tô ngồi trong phòng khách đợi cô. Cô ôm Hạ Lan Tĩnh Đình một cái thật chặt, tham lam nhìn anh, nói:

- Đợi em, nhé.

Anh gật đầu, tiễn họ ra cửa.

Trước nhà là một sườn dốc, ô tô men theo con đường nhỏ nhanh chóng xuống núi. Bóng hình anh dần dần mờ nhạt, gương mặt vẫn không có biểu tình gì, nhưng vào khoảnh khắc khi chiếc xe sắp biến mất sau khúc quanh, anh đột nhiên giơ tay lên khẽ vẫy, Bì Bì lập tức bật khóc, nước mắt rơi như mưa.

Cứ nức nở như thế suốt cả chặng đường, cho đến khi đến sân bay.

Xe ngừng lại, Bì Bì lau sạch nước mắt, cầm vé máy bay lên xe đi, quay sang nói với Tu Nhân:

- Tôi muốn đi tìm mộ của Yên Chiêu Vương, anh có đồng ý đi cùng tôi không?

Anh ta vẫn mang đôi dép lê, sau lưng chiếc sơ mi màu tự nhiên, vẫn là hình một con chim. Cánh của con chim màu đen, hình dáng giống con quạ, trông thần thái thần nhiên, nhưng đôi mắt ưu buồn.

- Anh ăn sáng chưa? - Bì Bì hỏi.

- Chưa.

- Tôi đi mua cho anh.

Anh ta gật đầu, đi thẳng về phía bàn bán vé. Bì Bì phát hiện dạo này anh ta không chăm sóc vẻ ngoài lắm. Râu ria không cạo, tóc cũng lộn xộn. Nhưng ngoại hình Tu Nhân rất đẹp, khuyết điểm cũng trở thành phong cách. Anh ta như một làn gió thơm nồng và quyến rũ, vừa lướt qua là khiến cho bao người xung quanh, dù là nam hay nữ đều phải ngoái đầu nhìn theo.

Cô mua bữa sáng gồm có bánh bao và lạp xường. Khi quay lại thì Tu Nhân đã ngồi ở đây ghế chờ kiểm tra an ninh rồi.

Cô đưa bữa sáng cho anh ta, đi kèm với một đôi đũa và một chiếc khay dùng một lần.

Anh ta ngẩng lên nhìn cô, ánh mắt như gai nhọn. Sau đó cầm đũa, chậm rãi ăn. Cô ngồi xuống, uống hết ly sữa đậu nành, mở lời bắt chuyện:

- Khoan Vinh là người Thiên Thủy à? Sao tôi nghe Hạ Lan nói anh ấy là người Anh?

- Miễn nhắc đến cậu ấy được không? - Anh ta tỏ vẻ không kiên nhẫn đáp.

- Tôi xin lỗi.

Khoảng thời gian còn lại cho đến khi lên máy bay, xuống máy bay rồi lên xe buýt đi về huyện Kế, rong ruổi trên đường cao tốc hai giờ đồng hồ, Tu Nhân vẫn không nói câu nào.

Họ trọ trong khách sạn Ngự Dương ở huyện Kế. Khách sạn nằm gần núi Phú Quân[6], cất hành lý xong, lại đón xe đi đến núi Phú Quân, Tu Nhân nói:

- Tôi đưa cô lên núi một lát.

[6] Núi Phú Quân: núi Không Động. (Ai đọc kiếm hiệp chắc biết phải Không Động ^^)

Bì Bì nhìn anh ta, hỏi:

- Anh... đã từng đến đây?

Anh ta gật đầu.

- Hạ Lan cũng đã tới đây?

- Đúng.

- Các anh biết hoa biểu ở đâu?

- Đây là chuyện cơ mật của tộc, dù là Triệu Tùng cũng chưa chắc đã biết gì nhiều. Hạ Lan đã từng mất rất nhiều thời gian nghiên cứu, cậu ấy đã tìm được hoa biểu, giấu nó trong mộ của Yên Chiêu Vương.

Bì Bì chớp chớp mắt:

- Cho nên, Hạ Lan cũng đã từng đến mộ Yên Chiêu Vương?

- Đúng, muốn làm những chuyện như thế này cần rất nhiều can đảm. Núi Phú Quân còn có tên là núi Tuấn Đồng, nó là cấm địa của tộc Hồ không chỉ bởi vì nó có Hăng Xuân mộc có thể kiềm hãm tộc, mà còn vì nó có những thứ khác có thể đưa chúng tôi vào chỗ chết. Sở thích của Yên Chiêu Vương rất phong phú, sưu tập rất nhiều báu vật, trong lăng mộ của ông ấy bố trí cơ quan khắp nơi.

Bì Bì hơi dậm bước, nhìn về phía trước.

Cô cảm thấy núi Phú Quân trông rất bình thường, không cao lắm, không có những vách núi cheo leo hùng vĩ như trong tưởng tượng của cô. Nói đây là thánh địa đạo giáo, là nơi hoàng đế nghe Nghiễm Thành Từ[7] giảng đạo, nhưng cô cảm thấy nơi đây chẳng có chút tiên khí nào. Cô chờ Tu Nhân kể tiếp.

[7] Một trong mười hai vị tiên trong bảng Phong Thần.

- Nằm tại vị thứ hai của Yên Chiêu Vương, trong số những kỳ vật mà Hải nhân đã dâng cho chiêu vương, ngoài cây Hằng Xuân, còn có mỡ Rồng.

- Mỡ Rồng?

- Trong truyền thuyết của Hải ngoại có núi Phuong Trượng, phía đông dãy núi có một trường đấu rồng. Cự long thường chiến đấu với nhau ở đây, mỡ và máu như nước chảy. Hải nhân kia dùng bình chạm trổ đựng mỡ Rồng tiến cống Chiêu Vương. Chiêu Vương ngồi trên Thông Vân đài, lấy mỡ Rồng đốt đèn, ánh sáng tỏa ra trầm đậm, khói có màu tím đỏ.

Bi Bi tiếp lời nói:

- Anh nói mỡ Rồng cũng có thể tiêu diệt các anh?

- Không phải. - Tu Nhân giải thích, phía tây núi Phuong Trượng có một loại “Thạch chiếu”, là những mảnh đá vụn trong như mặt gương, đốt mỡ Rồng để chiếu lên, trăm vật đều hiện nguyên hình, yêu quái sẽ mất mạng. Khi Chiêu Vương qua đời, thợ thủ công lấy đá này trộn vào bùn, làm nền đồ bảo vệ quan tài. Thế nên năm đó, Hạ Lan một mình đột nhập vào mộ, chỉ mang theo một chiếc đèn pin. Bất cứ thứ gì bốc cháy với cậu ấy cũng đều sẽ là trí mạng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Hạnh Phúc Ngắn Ngủ

Ngày hôm sau, một mình Bi Bi quay về thành phố C.

Hạ Lan Tĩnh Đình vẫn chưa gọi cho cô, lòng cô có một linh tính xấu. Cô ngẩng mặt nhìn trời, nắng vàng sáng rõ, thời tiết đẹp vô cùng, gió mon man ấm áp, hoa chóng nở rộ ràng, bước chân của các khách bộ hành rung lên thành tiếng.

Làm sao cô biết hôm nay không phải một ngày tốt lành chứ?

Sau khi xuống máy bay, cô mua bốn cái bật lửa, kiểu dáng đơn giản, không có nắp đậy, chỉ cần bật một cái, lửa lập tức bùng lên ngay.

Kế hoạch đã được hoạch định xong xuôi rồi.

Cô sẽ để Hạ Lan Tĩnh Đình trốn trong giếng, tự mình sẽ đi gặp Triệu Tùng.

Trong tộc Hồ không một ai biết cô đã đến mộ của Yên Chiêu Vương, đánh cắp được Thạch chiếu và hoa biểu ngàn năm. Tu Nhân nói, đây chỉ là một truyền thuyết lưu truyền từ rất lâu đời. Hơn nữa, không phải truyền lại từ tộc Hồ, mà là được tìm thấy trong những quyển sách cổ của loài người. Lòng hiếu kỳ và sự ham tìm tòi của Hạ Lan Tĩnh Đình rất lớn, anh vẫn luôn muốn tìm ra thứ vũ khí có thể tìm hãm được cha anh. Phải mất một thời gian nghiên cứu rất lâu, khai quật gần mười ngôi mộ cô, mới tìm ra được nơi đó. Nhưng anh biết, thứ có thể tiêu diệt cha anh thì hiển nhiên cũng có thể tiêu diệt anh, thậm chí còn có thể hủy diệt cả tộc Hồ, vì thế anh không mang những linh vật này ra, chỉ tạm thời niêm phong ở đó, nhằm sử dụng làm bùa hộ thân của mình.

Ô tô từ từ tiến vào phố Nhân Đình, Bi Bi vô thức chạm vào túi áo mình. Ngăn bên trái đựng hoa biểu, bên phải đựng bật lửa. Trong túi quần có hai viên Thạch chiếu. Trong ba lô có máu chó, hùng hoàng và chim hi thước chết. Phía sau xe còn có một con chó săn cáo mà cô đã mất một số tiền lớn để mua.

Thế nhưng, vừa xuống xe, lòng cô liền chùng xuống.

Ngoài cửa của tòa đình viện phố Nhân Đình có một chiếc xe Jeep lạ đang đỗ.

Hạ Lan Tĩnh Đình có thói quen tiếp khách ở văn phòng của mình tại bảo tàng, còn nhà riêng cực kỳ hiếm có khách.

Cánh cửa không hề khóa, trong nhà chắc chắn có người.

Cô quả quyết gõ lên vòng đồng.

Một lát sau, cửa mở. Người bước ra là một người đàn ông xấp xỉ ba mươi tuổi.

Người đàn ông này cực kỳ tuấn tú, mắt sáng mày dài, ánh mắt như sao, nhưng rất sắc lạnh. Về tuấn tú của anh ta so với Hạ Lan Tĩnh Đình và Tu Nhân rất khác nhau. Người sau có vẻ đẹp của tuổi trẻ, cùng với tư thế đỉnh đặc oai hùng, còn người trước lại có vẻ đẹp của sự thành thục, chín chắn. Khóe mắt anh ta đã có vài nếp nhăn, khóe miệng động lại ý cười nhàn nhạt, trông đáng đáp có vẻ là người rất khôn ngoan, sắc sảo và rất điềm tĩnh.

Anh ta cứ như một người chủ không mong đợi khách đến nhà, vừa nhìn thấy Bì Bì đeo ba lô trên lưng đang đứng trước cổng, thì hơi có phần ngạc nhiên.

Thế nhưng, anh ta không hỏi “Cô là ai”, cũng không hỏi “Cô tìm ai”, mà nói rất đơn giản:

- Mời vào.

Một lời mời thân nhiên như thế khiến Bì Bì hơi có phần do dự, vẫn đứng yên ở cổng.

Người đàn ông này tốt cùng là ai? Tại sao lại có chìa khóa nhà? Hạ Lan Tĩnh Đình không có nhà sao? Có phải cô đang xông vào hang cọp không?

Tiếp đó, cô liền lập tức hối hận vì hành động thiếu suy nghĩ vừa rồi của mình. Rõ ràng là cô có chìa khóa cửa sau, muốn vào nhà thì có rất nhiều cách, hoàn toàn không nhất thiết phải cùng người đàn ông này - Giả sử anh ta chính là Triệu Tùng - phát sinh sự đụng độ chính diện như thế.

Bì Bì dẫm một chân lên bậc cửa, cười nói:

- Tôi đến tìm Hạ Lan tiên sinh. Cho hỏi ngài đây là

- Tôi họ Triệu.

Chân cô thoáng lạnh run. Nghe tiếng tài xế taxi sau lưng lên tiếng nhắc nhở:

- Tiểu thư, cô để quên một con chó lại này.

- Đúng, đúng.

Hóa ra cô vội xuống xe, quên mất là ghế sau có một con chó vừa mới mua. Con chó kia chưa quen với cô lắm, thành ra cũng không thể nói gì đến lòng trung thành, thế nên không theo cô xuống xe.

Cửa xe sau vừa bật mở, con chó săn cáo đã lao ra, hùng hổ vọt đến bên cạnh Bì Bì, nhưng đến giữa chừng thì đột ngột ngừng lại không lao tới nữa, bắt đầu phát ra những tiếng kêu rên rĩ thảm thiết rất khó hiểu.

Người đứng trong cánh cửa cười cười, nói:

- Nó là chó của cô à? Thật đáng yêu.

Bì Bì đáp:

- Nó hơi sợ người lạ, anh có phiền không nếu tôi mang nó vào chung?

- Không phiền, tôi rất thích chó.

Cô nhìn anh ta đầy nghi ngờ, dắt theo con chó vào.

Cánh cửa “két” một tiếng, đóng sập lại.

- Hạ Lan tiên sinh có ở nhà không? - Cô vừa hỏi, vừa buộc con chó vào cánh cửa.

Trong viện không có gì thay đổi. Chắc là người làm vườn đã từng đến quét dọn, nhưng cây hoa còn lại đều đã được đẹp hết, cây cối trong sân xanh tốt, bóng cây đúng đưa trong gió.

- Có. - Anh ta đáp.

Cô lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng, vế sau của câu nói lại khiến tim cô vọt lên tới cổ họng:

- Tôi đang đợi cô.

Bì Bì tập trung sự chú ý vào chủ ngữ mà anh ta sử dụng.

Anh ta không nói Hạ Lan Tĩnh Đình đang đợi cô, mà nói anh ta đang đợi cô.

- Ông chính là Triệu Tùng? - Cô đột nhiên hỏi.

- Phải - Ông ta có vẻ rất khiêm tốn, rất lịch sự, thậm chí có thể nói là rất ôn hòa.

Bì Bì vô thức đưa tay vào túi. Trong túi có một gói thuốc lá, trong mỗi điếu thuốc đều có cắm một mẫu gỗ thần rất nhỏ. Cô chợt nhớ ra, hiện giờ chỉ có mình cô và Triệu Tùng ở đây, đúng là thời cơ thích hợp để ra tay. Nếu chần chừ, đợi lát nữa gặp Hạ Lan Tĩnh Đình, sợ sẽ ném chuột vỡ bình, không thể ra tay được.

Cô cố tình bước chậm lại, lấy một điều thuốc cầm trong tay.

- Con gái hút thuốc, không phải là thói quen tốt. - Ông ta cười nói, - Không chỉ gây ô nhiễm môi trường mà đối với sức khỏe của chính mình cũng không có lợi.

- Tôi không sao cả. - Bì Bì cười một nụ cười rất hippie.

Lấy một cái bật lửa ra đang định châm lửa, Triệu Tùng đột nhiên nói:

- Có lẽ cô muốn biết Hạ Lan hiện giờ đang ở đâu.

Tay cô hơi run lên, lập tức nhét bật lửa vào túi áo.

- Chẳng phải ông nói Hạ Lan tiền sinh ở nhà sao?

- Nhà của cậu ấy rất lớn, rất lớn! - Ông ta làm một động tác khoa trương như một bậc vương giả.

Có lẽ, Hạ Lan Tĩnh Đình đã nấp đi rồi? Ngay cả Triệu Tùng cũng không tìm được chẳng?

Cô nhớ đến miệng giếng kia. Trống ngực càng dồn dập hơn. Nhưng nghĩ lại, lại lập tức rùng mình một cái - biết đâu Hạ Lan Tĩnh Đình đã bị ông ta uy hiếp rồi thì sao.

Cô không cảm lòng được, liếc nhìn Triệu Tùng. Biểu tình trên gương mặt ông ta rất thản nhiên, rất điềm tĩnh, rất thoải mái, rất bình thường.

Họ đi vào phòng khách.

- Ngồi đi. - Ông ta chỉ lên chiếc ghế sofa.

Thứ đầu tiên lọt vào mắt Bì Bì là cây gậy của người mù đặt bên cạnh sofa. Lòng không khỏi nhói lên. Thường ngày cây gậy này cực kì hiếm khi rời khỏi người Hạ Lan Tĩnh Đình.

Đột nhiên, cô thấy chán ngán phải vòng vo quanh co với ông ta, bèn nói thẳng:

- Hạ Lan Tĩnh Đình đang ở đâu? Tôi muốn gặp anh ấy.

Ông ta kéo một cái ghế dựa, ngồi đối diện cô, đón ánh nắng chiếu vào từ cửa sổ, bình tĩnh quan sát gương mặt cô:

- Gặp cậu ta, có thể. Có điều, tôi muốn một thứ của cậu ta, có lẽ cô có thể giúp tôi chăng. - Nếp nhăn trên khóe mắt của ông ta hơi xéch lên, - Cô là người phụ nữ của cậu ta, đúng không?

Cô nheo mắt lại:

- Ông muốn thứ gì?

- Chiếc chìa khóa đó.

Cô làm như không nghe rõ:

- Chìa khóa?

- Đúng.

Cô giả vờ hồ đồ:

- Chìa khóa nào?

- Một chiếc chìa khóa quan trọng, cậu ấy không chịu giao cho tôi. - Ông ta đưa tay qua vỗ vỗ lên vai cô, - Có lẽ gặp cô rồi, cậu ta sẽ không cố chấp nữa.

- Tôi không rõ ý ông.

- Cô nhất định là người phụ nữ đó. - Ông ta ung dung, thản nhiên nói, - Cậu ta tuyệt đối không muốn nhìn thấy cô bị giày vò.

Cô kinh ngạc nhìn ông ta, thì ra ông ta biết rất nhiều chuyện.

- Tôi biết chiếc chìa khóa đó đang ở đâu. - Cô nói, - Có điều, ông phải đưa Hạ Lan Tĩnh Đình ra trao đổi.

- Hạ Lan Tĩnh Đình đích thực đang ở trong tay tôi. Nhưng, cậu ấy quá nguy hiểm. Tôi không thể giao cậu ấy cho cô. Đưa chiếc chìa khóa kia cho tôi, tôi sẽ để cô còn sống ra về.

Bi Bi vẫn nhìn ông ta, không nhúc nhích:

- Thả Hạ Lan Tĩnh Đình ra, tôi giao chìa khóa cho ông.

- Thế này đi - Ông ta thân nhiên - Tôi cho cô nhìn cậu ta một chút.

Ông ta nhặt cây gậy dưới đất lên, chọc chọc lên trần nhà.

Bất ngờ, “Rầm” một tiếng, trần nhà mở ra một cái cửa lớn, từ bên trong có một người rơi xuống, hai tay bị cột vào xích sắt, treo lơ lửng chính giữa phòng khách.

- Hạ Lan!

Cô liều mạng vọt tới trước, muốn ôm lấy anh. Lại bị Triệu Tùng kéo lại, tiện tay vung mạnh một cái, khiến cô bị ném đến chân tường. Đầu cô đập vào tường một cái thật mạnh, nhất thời sao vàng năm cánh vẩy quanh, choáng váng nửa ngày cũng không ngồi dậy được. Đầu Hạ Lan buông thõng xuống, cả người nhuộm đầy máu, chiếc áo choàng ngủ trắng như tuyết bị banh ra, cái lỗ trên lưng dường như đã sâu thêm.

Anh bị treo lơ lửng trên không trung, đã hoàn toàn mất đi tri giác, tựa như một tù nhân bị dùng cực hình tra tấn.

- Hạ Lan! - Cô gào lên, - Hạ Lan, tỉnh lại đi anh!

Người đang bị treo trên không trung hơi gắng gượng động đậy một cách yếu ớt, mở hai mắt ra, mờ mịt nhìn cô.

Bây giờ anh không nhìn thấy gì.

- Em đã trở về! - Cô vừa khóc vừa gào lên, - Em sẽ cứu anh ra!

Chưa kịp lau nước mắt, cô nhanh chóng móc trong túi ra một mẫu gỗ tẩm mỡ rồng, tay kia bật bật lửa.

Đúng vậy, đây là vũ khí bí mật của cô.

Trong lòng cô âm thầm vui mừng, cho đến giờ, mọi thứ cô làm đều không hề sai.

Nhìn mẫu gỗ trong tay cô, Triệu Tùng thoáng biến sắc, nhưng sau đó đột nhiên cười:

- Hoa biểu ngàn năm? Cô gái à, cô thật thú vị. Hẳn là cô phải biết Hạ Lan Tĩnh Đình cũng giống tôi, đều sợ nó chứ?

Dù miệng nói thế, nhưng ông ta bất giác lùi lại sau một bước, đứng bên cạnh Hạ Lan Tĩnh Đình.

- Bi Bi, đốt nó đi! - Hạ Lan Tĩnh Đình gầm lên.

- Cô cứ đốt đi, tôi và người đàn ông yêu dấu của cô sẽ cùng nhau tan biến, lập tức biến thành hai con hồ ly.

- Không! - Tay cô run run, giờ mẫu gỗ kia lên, nhưng do dự không chịu ra tay.

- Bi Bi, trên người ông ta có chân nguyên của cha anh. - Hạ Lan Tĩnh Đình cố gắng giữ vẻ điềm tĩnh trong giọng nói của mình, - Đốt lửa, mọi lời nguyện trên người em đều sẽ biến mất!

- Không! - Cô gào lên, - Nếu biến lại thành hồ ly, nhiều nhất anh cũng chỉ sống thêm được một năm! Em không muốn anh chết! Em... em vẫn chưa gả cho anh!

- Ha ha, đừng lo, chúng ta còn kiếp sau... - Anh khẩn thiết nói, - Em phải hành động dứt khoát!

- Cậu ta đang lừa cô. - Triệu Tùng nói, - Tộc hồ không có kiếp sau, nếu cô đốt mẫu gỗ này, hai người mãi mãi sẽ không bao giờ gặp lại đâu.

Ông ta vừa nói, vừa mở xích sắt trên người Hạ Lan Tĩnh Đình, người bị thương rơi phịch xuống đất như một tảng đá. Triệu Tùng đưa tay nắm cánh tay anh, kéo đến bên cạnh mình, dùng anh làm tấm chắn cho chính mình.

- Bi Bi, đốt đi! Nếu em không đốt, ông ta cũng vẫn đoạt chân nguyên của anh thôi. Kết cục chẳng có gì khác nhau!

Cả người Hạ Lan Tĩnh Đình bị Triệu Tùng xách đứng lên. gương mặt anh đã chuyển sang màu xanh xám, cả người toàn là thương tích, da bong tróc, thịt bị xé rách. Nhưng gương mặt anh nhìn vẫn tốt như vậy, xinh đẹp như vậy.

- Không! - Cô gào khóc, - Không! Em không thể nhìn anh chết! Em không thể giết chết anh! - Đôi mắt cô nhòa lệ, đã trở nên mờ hồ.

- Bì Bì, đốt đi! Mọi thứ sẽ đến rất nhanh! Anh sẽ không đau đớn!

- Không! Em không thể! - Cô điên cuồng hét lên.

Cô vẫn khẳng khái không chịu đốt, chỉ nhìn hai người trước mặt với sự khản trương tột độ. Khoảng khắc ấy, những dây thần kinh của cô đã căng lên hết mức, sắp đến giới hạn đứt lìa rồi.

Trong sự do dự, có bóng người chột lóe lên, hai người đều đồng thời biến mất.

Rốt cuộc vẫn bị chậm một bước.

Từ bé đến giờ, Bì Bì không phải một đứa trẻ quyết đoán, cô thường ném hết những chuyện mà cô cảm thấy lạ lẫm cho mẹ cô. Ví như: lúc đi mua quần áo thời trung học, chỉ cần bộ mà Bì Bì chọn thì mẹ Bì Bì sẽ không chịu trả tiền. Trừ phi kiểu đồ đó, bà ấy cũng thích. Nếu là món mẹ Bì Bì chấp được, bà ấy thả bỏ ra ba giờ thuyết phục dụ dỗ con gái, cũng phải ép cô mua cho bằng được. Lại ví như: hồi bé mỗi khi ra khỏi nhà, Bì Bì mà than “Nóng quá,” mẹ Bì Bì sẽ nói, bên ngoài rất lạnh, nhất định phải bắt cô mặc một cái áo khoác thật dày. Hoặc có đôi khi, Bì Bì cảm thấy lạnh, mẹ Bì Bì thì lại không thấy thế, sẽ nói “Năng to như thế, chả lạnh tí nào, ai bảo con bình thường không chịu tập luyện làm chi, gió chút xíu cũng không chịu được.” Kết quả khiến Bì Bì nảy sinh chướng ngại đối với cảm giác về nhiệt độ. Cô không biết thế nào là cảm thụ, lạnh là gì còn nóng là gì, mọi thứ đều dựa theo cảm giác của mẹ. Cô cũng không biết kiểu dáng quần áo nào là phù hợp với mình, mọi thứ đều phải đợi mẹ đồng ý đã.

Thế còn chuyện, vào ngày đầu tiên đi làm, cô đã dùng tiền lương của mình để mua một chiếc áo len ư? Lúc này đúng là đã tiêu tiền của chính mình một cách oanh liệt, hợp tình hợp lý mà chẳng cần hỏi ý kiến của mẹ thật. Nhưng lần đầu mặc về nhà, mẹ cô đã bắt đầu quở trách: màu sắc không hợp. Hoa tiết quá nhỏ. Kiểu dáng cổ lỗ. Trông quá già. Len dệt rất lỏng lẻo, giặt một lần là rút lại. Giá như thế còn đắt hơn cả áo lông cừu nguyên chất. Và câu cuối cùng là: có giữ hóa đơn đó không? Mẹ đi trả cho con. Trung tâm mua sắm Tân Hoa mới mở một quầy chuyên bán áo len ở lầu hai, để mẹ đi chọn một chiếc, nhắm mắt lại cũng chọn được cái tốt hơn cái này. Bì Bì bực bội khẳng khái không chịu trả. Nhưng mới mặc được một tháng, càng lúc càng cảm thấy lời mẹ nói chẳng sai, ngâm nước vài lần đã rút lại đến độ lộ cả nửa cánh tay, còn bị phai màu. Chẳng biết làm sao đành ảo não nhét nó vào tủ, không bao giờ lấy ra mặc nữa. Năm thì vào trường cao đẳng ấy, Bì Bì muốn điền nguyện vọng vào hệ báo chí, mới nói ra thì đã bị ba hét lớn: học báo chí cái gì? Báo chí là ngành đang sốt, không có bối cảnh con sao vào được? Nên điền vào lĩnh vực quản lý hành chính ấy, doanh nghiệp và chức vị - lớn cũng có mà nhỏ cũng có, lớn thì có thể làm quản đốc chịu trách nhiệm quản lý nhân viên, nhỏ thì có thể làm nhân viên đánh máy.

Bì Bì không châm lửa đốt gỗ thần, tro mắt nhìn Triệu Tùng đưa Hạ Lan đi.

Cô không chút nghĩ ngợi liền đuổi theo, đuổi ra đến cửa, phát hiện cửa đã bị chặn bên ngoài. Cô xoay người chạy đến trèo lên tường viện, ô tô bên ngoài đã nổ máy. Đến khi cô nhảy xuống khỏi tường, ô tô đã biến mất, chỉ để lại một vệt bụi bay cuộn cuộn.

Cô chạy ngược về trong sân. Mồ hôi nhễ nhại, đứng đó như trời trồng.

Đầu óc như một cánh quạt khổng lồ đang xoay tròn một cách vô định, cô nghĩ ra rất nhiều cách, nhưng không có cách nào khả thi.

Bởi cô không biết Triệu Tùng là ai, làm thế nào tìm được ông ta. Hạ Lan rất ít nhắc đến Triệu Tùng. Nhưng có lẽ ông ta cũng phải giống Hạ Lan, cũng có một thân phận, một nghề nghiệp ở ngoài xã hội loài người.

Nhưng có một điều chắc chắn: Triệu Tùng quản lý khu vực từ vĩ độ ba mươi độ Bắc, nên ông ta khẳng định không sống trong thành phố này.

Cô đành gọi cho Tô Mi.

Điện thoại đổ chuông từ bình minh đến hoàng hôn, vẫn không có người bắt. Nhấn tin lại, vẫn không có hồi âm.

Cho mãi đến tám giờ tối hôm sau, điện thoại mới vang lên một giọng nói lười biếng:

- Ai đấy?

- Em đây, Quan Bì Bì!

Bên kia im lặng.

Một lát sau, Tô Mi nói:

- Bì Bì, em gây ra đại họa rồi biết không.

Bì Bì đau xót trong lòng:

- .Triệu Tùng đã đưa Hạ Lan đi rồi.

- Chị nghe nói rồi.

- Chị nghe ai nói? Nhanh vậy sao?

- Thời đại này là thời đại công nghệ thông tin.

- Vậy chị có tin tức của Hạ Lan không?

Bên kia im lặng một lát, tựa như đang do dự có nên nói hay không:

- Bì Bì, em đừng đau buồn. Triệu Tùng đã tước đoạt chân nguyên của anh ấy.

- Chị nói gì? - Dù rằng đã đoán được phần nào chuyện này sẽ như thế, nhưng cô vẫn không muốn tin vào sự thật, hét lên trong ống nghe, - Chị vừa nói gì?

- Chị nghe được tin tức từ radio. Triệu Tùng đã tuyên bố với tộc Hồ, chân nguyên của Hữu Tế ti Hạ Lan Tinh Đình đã bị tước đoạt. Phàm là những đơn xin tu tiên mà anh ấy đã ký đều vô hiệu lực. Từ nay về sau, ông ta sẽ không phê chuẩn bất kỳ đơn xin tu tiên nào nữa. Hay nói khác hơn, chúng tôi là nhóm Hồ tiên cuối cùng còn lại trên trái đất này. - Trong giọng nói của Tô Mi lộ ra mấy phần căm phẫn.

Bì Bì choáng váng, nửa ngày không lên tiếng.

Những chuyện xưa như những thước phim, từng cảnh từng cảnh lần lượt hiện ra.

- Vào ngày đông tuyết rơi dày ấy, cô đã cứu giúp một người đàn ông sợ chó.

- Ánh trăng dưới đáy giếng.

- Những cánh hoa được ăn một cách từ tốn.

- Về mặt tự nhiên khi sờ xem quyển sách chữ nổi ở buổi đầu giá ấy.

- Bàn tay chìa ra cho cô trong hồ nước sâu thăm thẳm.

- Bài ca anh viết.

- Nụ hôn đầu tiên trong rừng dâu.

- Câu nói của anh trên đường cao tốc: Tuệ Nhan, sao anh có thể làm tổn thương em.

- Dòng chữ không lồ sơn vàng trên nóc nhà: Quan Bì Bì, anh yêu em.

- Làn tảo bạo trên lầu quan sát ở thành cổ.

- Cái lỗ luôn rò máu.

Giữa họ luôn gặp phải những bi kịch trùng lặp. Giống như Sisyphus cần mãi đẩy một tảng đá từ chân núi lên đến đỉnh núi, rồi lại trở mắt nhìn nó lăn xuống lại. Ngày qua ngày, những câu chuyện tương tự được dàn dựng và trình diễn, sau đó lại lặp lại một kết cục tương tự.

Giữa họ, đã định là không thể có hạnh phúc dài lâu, đã định là sẽ có một người đột ngột ra đi. Bì Bì cảm thấy vận mệnh đang đùa cợt chính mình, một loại cảm giác phi lý và hoang đường xuất hiện từ đáy lòng cô. Hạnh phúc là thứ bịa đặt vô căn cứ, ngay vào lúc cô giành được tới tay rồi lại bỗng dưng trượt đi và biến mất.

Mà trong một hai năm nay, cô cũng đã chấp nhận số mạng của mình.

Cuộc đời này, là lần gặp gỡ cuối cùng của cô và Hạ Lan Tinh Đình.

- Anh ấy sẽ đi đâu? - Bì Bì run run giọng hỏi, - Hạ Lan sẽ đi đây?

- Nghe Triệu Tùng nói, ông ta đã làm theo nguyện vọng của Hạ Lan, đưa anh ấy về Bắc Cực.

- Bắc Cực?

- Bắc Cực là quê hương của anh ấy. - Sợ cô đau lòng, Tô Mi cố nói thật khẽ, - Nghe này Bì Bì, mọi chuyện đã kết thúc! Anh ấy bị thương, hai mắt không nhìn thấy, biến lại nguyên hình thì sẽ không thể sinh tồn được bao lâu, an giấc nghìn thu ở Bắc Cực là tâm nguyện cuối cùng của anh ấy.

Cô khóc nức lên.

- Bì Bì, tiếp tục sống cuộc sống của em đi, tựa như tất cả những người bình thường khác, - dù sao, em và chúng tôi vốn không phải đồng loại.

- Không! - Cô đột nhiên hét lớn, - Không phải như vậy! Em không thể tất cả những chuyện này xảy ra với chính em!

- Bì Bì, đừng ngốc nghếch nữa. Nghe lời chị nói, về nhà ngủ một giấc, lúc thức dậy, quên hết tất cả những chuyện hôm nay đi.

- Không! Em sẽ không quên! Em vĩnh viễn không bao giờ quên! - cô lại càng khóc to hơn, khóc đến nửa giờ sau, Tô Mi vẫn chưa cúp máy.

Cuối cùng cô hít hít mũi nói:

- Mi Mi tỷ, còn cách nào cứu Hạ Lan không?

- Trừ phi em có thể bắt Triệu Tùng, buộc ông ta phải trả lại nguyên châu cho Hạ Lan.

Viên châu màu tím đỏ, hạt châu như bọt khí đỏ là tất cả tính khí và sinh mệnh của Hạ Lan.

- Có cách nào có thể bắt được Triệu Tùng không. - Cô khẩn thiết hỏi.

Đầu bên kia lại im lặng thêm một khoảng thời gian lâu hơn.

- Không có cách nào cả. Trên thế giới này, ngoài Thanh Mộc tiên sinh và Hạ Lan Tĩnh Đình, chưa hề có người thứ ba có thể áp chế ông ta. Nếu Thanh Mộc tiên sinh đã bị ông ta tiêu diệt như mọi người nói, thì hiện giờ ông ta chính là bá vương trong tộc hồ. - Tô Mi thở dài một hơi, - Chúng tôi bắt đầu bước vào thời kỳ chuyên chế rồi. Mục đích của Triệu Tùng đơn giản chỉ là muốn tiêu diệt tất cả Hồ tiên, để ông ta trở thành chúa tể trong thế giới Hồ ly.

Ngẫm nghĩ trong chốc lát, Bì Bì đột nhiên trấn định lại:

- Mi Mi, chị có thể giúp em một việc không?

- Nói đi, chị sẽ cố hết sức giúp em

- Có thể giúp em gửi cho Triệu Tùng một thông điệp không?

- Với lời nhắn là gì?

- Nói với ông ta, em có chiếc chìa khóa đó, nếu ông ta muốn có nó, thì gọi điện cho em.

- Chiếc chìa khóa? Chìa khóa nào? Ông ta sẽ quan tâm đến nói sao?

- Sẽ!.- Khóe môi cô bất giác hơi vênh lên, lộ ra nụ cười lạnh lùng, - Đó là của cái mà bao năm nay Hạ Lan đã tích lũy được vì tộc Hồ: đồ cổ, kim cương, hoàng kim và tài khoản ngân hàng ở Thụy Sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Một Kịch Cuối Cùng

Suốt một tháng ấy, Bì Bì chỉ chờ duy nhất một điều.

Cuộc gọi của Triệu Tùng.

Cô biết, chắc chắn ông ta sẽ đến lấy chiếc chìa khóa này, chiếc chìa khóa là món tiền cược duy nhất mà cô có được.

Một tuần sau, Tô Mi gọi điện lại, thông báo là Triệu Tùng vẫn còn ở Bắc Cực.

Đến tuần thứ ba, Tô Mi gọi đến, báo Triệu Tùng đã quay trở lại.

Ngay hôm sau cuộc gọi của Tô Mi, Bì Bì nhận được một cú điện thoại lạ. Giọng nói lạ, số máy cũng lạ.

- Chào cô, xin cho hỏi, cô có phải là Quan tiểu thư không?

- Phải, là tôi.

- Tôi là một người bạn của Triệu Tùng, tên tôi là Trần Quảng. Nghe nói, Quan tiểu thư có việc tìm ngài ấy?

- Đúng vậy.

- Triệu Tùng nói, dù cô có chuyện gì, đều có thể bàn bạc trực tiếp với tôi, ngài ấy sẽ không gặp cô.

Bì Bì đang uống trà, nghe thế bèn dốc tách trà lên uống một hơi cạn sạch, chậm rãi nói:

- Nếu ông ấy không muốn gặp tôi, vậy thì tôi không có gì để nói.

- Có lẽ Quan tiểu thư nên lo lắng cho sự an toàn của người nhà cô.

- Đây chính là điều kiện trao đổi của tôi. - Cô cố tỏ ra là một người không dễ bị chèn ép, tiếp tục đàm phán, - Hạ Lan Tình Đình đã bị biến thành nguyên hình, tôi chẳng còn hứng thú với chuyện trong giới hồ ly của các ông nữa. Tôi sẵn lòng giao ra chiếc chìa khóa này, với điều kiện tiên quyết là các ông phải cam đoan không đến làm phiền tôi và người nhà của tôi.

Đầu bên kia vang lên tiếng cười khê:

- Vấn đề giao dịch chỉ đơn giản thế thôi à.

- Đúng, rất đơn giản, nhưng tôi muốn gặp thẳng Tề ti đại nhân, nghe chính miệng ông ấy đảm bảo.

- Điều này là đương nhiên, tộc hồ chúng tôi rất giữ chữ tín. Tề ti đại nhân đã cam đoan thì dĩ nhiên là nhất ngôn cửu đỉnh. - Anh ta nghiêm túc nói, - Thế thì, Quan tiểu thư, chúng tôi có thể lấy chiếc chìa khóa đó ở đâu?

- Chiếc chìa khóa đó được bảo quản trong kho tư nhân dưới tầng hầm của chi nhánh ngân hàng thành phố C. Tôi nghĩ có lẽ nên hẹn ngày giờ cụ thể.

Giọng nói phía bên kia điện thoại đột nhiên thay đổi:

- Quan tiểu thư, chúng ta đi ngay bây giờ luôn, được không?

Cô trả lời:

- Được thôi, cho tôi 1 giờ để chuẩn bị?

- Chỉ một chiếc chìa khóa, cần phải chuẩn bị gì chứ? Quan tiểu thư, xin hãy nhìn về phía chiếc xe hơi màu đen đang đỗ đối diện cửa hàng quần áo 'JU' bên kia đường, chúng tôi đang đợi cô trong xe. Cô hãy đến đó, sau đó chúng ta cùng đến ngân hàng, được không?

Tuy cách hai tuần, và dù chỉ mới nghe Triệu Tùng nói chuyện lần thứ hai, cô vẫn nhớ rất tận tường giọng nói tiếng Trung Quốc phổ thông mang theo âm mũi rất nặng của ông ta. Thái độ khi nói chuyện của ông ta lúc nào cũng tỏ ra rất khách sáo và lễ độ. Chừng như rất ít khi hoạt động ở miền Nam, nên giọng nói khá không tự nhiên, cách uốn lười rất giống người nước ngoài.

Bì Bì trả lời:

- Được thôi.

Con đường đó có bốn làn xe, phải đứng đợi đèn đỏ chừng vài phút. Cô hơi căng thẳng, lại sợ bị người khác nhận ra, phiền muộn dồn nén tủa thành mồ hôi ướt đầm người, sau đó thì lạnh toát, giống như có một làn gió âm u đang theo gót cô.

Đó là một chiếc xe con màu đen có thương hiệu rất phổ biến, bề ngoài đã hơi cũ, lớp xe rất bẩn, tựa như vừa đi suốt một hành trình dài đến đây. Xe sử dụng kính chống nắng màu xám, không cho trông thấy người ngồi bên trong.

Đèn xanh sáng lên, Cô trấn định lại, bước qua vạch kẻ dành cho người đi bộ.

Khi đến gần chiếc xe, đột nhiên trên xe có một người phụ nữ mặc áo xám bước ra. Trông rất có phong cách, rất thời thượng, rất xinh đẹp, khí chất rất ung dung, giống như một sếp nữ thành đạt.

- Quan tiểu thư! - Người phụ nữ ngăn cô lại, - Xin mời vào cửa hàng quần áo một lát.

Bì Bì đi theo cô ta vào cửa hàng quần áo JU.

Mặt tiền con đường này, hầu như đều là các cửa hàng kinh doanh quần áo. Chữ JU nằm ngay giữa phố, các cửa hàng đều có quy mô tương tự nhau. Bảng hiệu cũng không quá khoa trương, trước đây Bì Bì cũng thường đến đây đi dạo, nhưng không có ấn tượng gì về phía bên trong.

Cô à kia tiện tay tháo một bộ váy trên mắc áo xuống, cộng thêm một bộ đồ lót, và một đôi giày mại, sau đó cô ta đưa cô vào một phòng thay quần áo, nói:

- Xin cô vui lòng thay bộ quần áo này.

Ra là sự cô mang theo bí mật.

Bì Bì liền cởi sạch quần áo mình trước đôi mắt sáng quắc của cô ta, thay bộ quần áo mà cô ta đã chuẩn bị vào.

Quả nhiên là dân trong ngành thời trang, kích thước chọn rất vừa vặn.

- Giờ có thể đi được chưa? - Bì Bì hỏi.

- Cô không được mang theo túi xách. - Cô ta nói.

- Tôi phải mang theo thẻ chứng minh và chìa khóa két an toàn. - Cô nói, - Nếu không tôi không thể vào được trong kho bảo quản của ngân hàng.

Cô ta mở túi xách của Bì Bì ra, lấy chìa khóa và thẻ chứng minh ném cho cô.

Đôi giày vải kia, đi không vừa lắm. Cô đi theo cô ta vào xe, quả nhiên trông thấy Triệu Tùng đang ngồi ở hàng ghế sau. Ông ta vẫn mang thái độ rất lịch sự, nửa cười nửa không nói:

- Quan tiểu thư, chào cô.

Cô tỏ ra thờ ơ, không đếm xỉa đến lời chào của ông ta.

- Quan tiểu thư vẫn còn nhớ đến Hạ Lan đại nhân. - Cô à kia khẽ thở dài một tiếng, lắc đầu nói, - Đáng tiếc là Hạ Lan đại nhân chẳng còn nhớ cô nữa rồi.

- Không nhớ? - Sao có thể được? chẳng phải tộc Hồ của các người có trí nhớ rất siêu phàm sao? - Bì Bì hỏi vặn lại.

- Đó là khi cậu ta còn chân nguyên. Thực sự xin lỗi, tôi nên dùng từ “cậu ấy”? Hay nên dùng chữ con bên cạnh chữ người nhỉ? - Ông ta chăm chú vào những ngón tay mình, chậm chậm nói.

- Tôi không biết gọi anh ấy là gì, nhưng ông thì chắc chắn nên thêm chữ khuyển. [Bì Bì chửi ông ta là chó đấy ^^]

[..] Ở đây thực ra là chơi chữ: ba bộ nhân - 人, con - 头, khuyển - 犬 - đều giống tựa tựa nhau.

Cô rất muốn chửi thẳng mặt ông ta một tiếng “Cầm thú”, nhưng trong nhất thời lời bị nghẹn ở cổ họng. Cứ nghĩ đến Hạ Lan, hai chữ này làm cách nào cũng không thốt ra được.

May mà không cần hàn huyên gì nhiều, xe đã đến trước cổng ngân hàng.

Họ cùng nhau xuống xe.

- Ông có chứng minh nhân dân chứ?

- Tất nhiên là có.

- Khi đi vào kho bảo quản dưới hầm ngầm, cần phải xác nhận thân phận của ông và có giấy ủy quyền của tôi, vì ông không mở tài khoản ở ngân hàng này.

- Ủy quyền cần thời gian lâu không?

- Không lâu, chỉ cần điền vào một tờ đơn là xong.

- Vậy tôi ở đây chờ cô.

Cô đi vào để điền đơn từ, có một nhân viên bảo vệ đưa họ xuống tầng hầm. Sau khi kiểm tra giấy tờ chứng nhận của hai người xong, anh ta làm theo thông lệ nói:

- Trong kho bảo quản không được trữ chất lỏng, bình xịt khí, hàng hóa có mùi lạ, hàng hóa có phóng xạ, ma túy, vũ khí, hàng dễ cháy nổ, hàng cấm trái phép và các chất nguy hiểm khác. Hai vị không giữ vật gì trong mấy thứ kể trên này chứ?

Bì Bì và Triệu Tùng đều đồng thanh đáp:

- Không có.

- Đã vậy, xin mời đi qua máy quét kiểm tra, bất cứ đồ vật nguy hiểm, dễ cháy nổ nào cũng sẽ bị máy phát hiện ra ngay.

Sau khi đi qua máy quét, bảo vệ dẫn họ đến cửa kho bảo quản dưới hầm ngầm. Muốn vào trong phải thông qua một máy quét vân tay, Bì Bì ấn ngón trỏ lên, cánh cửa điện tử tự động mở ra. Cô đưa Triệu Tùng tiến vào sâu bên trong khu kho của ngân hàng. Hạ Lan Tinh Đình đã thuê lại tất cả những ngăn két đơn ở đây, dùng để cất giữ những đơn từ biên nhận cực kì quan trọng của anh, cộng với một ít đồ ngọc và châu báu quý hiếm, và tất cả những mật mã, chìa khóa của các két an toàn khác. Hạ Lan Tinh Đình thường đến đây để tiến hành các cuộc giao dịch về đồ cổ.

Toàn bộ những thứ đó, đều được cất trong một ngăn két an toàn.

- Hạ Lan nói, những thứ ở đây đều là tài sản công hữu thuộc về tộc Hồ, được sử dụng cho những công việc chung của cộng đồng có liên quan đến sự sinh tồn của tộc. Triệu tiên sinh, tôi cần ông cam đoan với tôi, khi tôi giao chiếc chìa khóa này cho ông, ông sẽ không bao giờ đến quấy rầy cuộc sống

hằng ngày của tôi và gia đình tôi. Tôi cũng cam đoan với ông, tôi và tộc Hồ cũng sẽ cắt đứt mọi liên quan, không còn tới lui gì nữa. - Cô nhìn thẳng vào mặt ông ta, nói từng chữ rõ ràng.

Trong kết có rất nhiều đá quý: ngọc cổ, ngọc bích, kim cương, với độ tinh khiết cực cao... Tóm lại là, vô giá. Thế nhưng, bất chợt có một vài mẫu đá đen có hình dạng tựa tựa mi ca rơi ra từ giữa những viên đá quý ấy. Ông ta đang ngẫm nghĩ xem món nào trong số chúng là món quý giá nhất, thì bỗng, dưới ánh sáng chói lọi phát ra từ ngọn đèn trên đầu, những mẫu đá đó chợt lóe sáng.

Như bị sét đánh, ông ta lập tức ngã xuống đất, châu báu vung vãi khắp nơi. Tuy vậy, ông ta vẫn còn một chút sức lực, khi vừa ngã xuống bèn thuận thế túm lấy tay Bì Bì, kéo cô cùng ngã theo.

Bì Bì ra sức liều mạng bỏ nhào tới, hai tay kẹp chặt lấy cổ ông ta. Nhưng hai tay của ông ta cũng đang bóp cổ cô.

Bị ánh sáng của Thạch chiếu làm bị thương, sức lực của ông ta đã giảm vài phần, song lực cổ tay còn rất lớn, dùng để đối phó với Bì Bì thì vẫn có dư.

Trong đời, Bì Bì từng đánh nhau hai lần. Lần đầu tiên là cùng Bội Bội đánh Uông Huyền, nếu nửa chừng không có Tiểu Cúc đến cứu, thì chắc chắn họ đã thua. Lần thứ hai, đối thủ là Điền Hân, vẫn không thể chiếm thế thượng phong, nếu không có Gia Lân cưỡng ép lôi cô đi, thì chắc có lẽ mặt mũi cũng đã bầm dập. Nhưng Bì Bì chưa bao giờ đánh nhau với một thằng con trai, càng chưa từng đánh nhau với một người đàn ông.

Tay của Triệu Tùng siết càng lúc càng chặt, khiến cô chẳng những không thể hít thở, mà ngay cả cổ cũng sắp vị vụn đứt lìa luôn.

Ngay lúc đó, cô bèn rút tay lại, dồn hết chút sức lực cuối cùng, đột nhiên đâm mạnh vào mặt ông ta một cái. Tay Triệu Tùng liền vung lên, bắt được cánh tay phải của cô.

Những ngón tay kẹp chặt như chiếc kim sắt, cảm giác đau buốt thấu xương truyền đến, thậm chí, cô còn nghe cả tiếng xương mình vỡ vụn. Mặt đau đến biến dạng, cô cố hết sức rút tay ra khỏi tay ông ta. Khó khăn lắm mới rút ra được một chút, lại bị ông ta bắt được cổ tay, lại siết.

Đau đớn như đâm vào tim, khiến toàn thân cô run rẩy. Cánh tay trái vẫn còn tự do, vung ra ngoài, cố sờ sẫm trên mặt đất, tìm được một mảnh ngọc nhỏ, dài, cong như móc câu, cô nhặt lên liều mạng đâm vào mắt ông ta. Cô không hề biết hóa ra tay mình cũng có thể độc ác như vậy, quyết liệt như vậy, sức lực cũng mạnh mẽ như vậy, đâm cho mặt ông ta phọt cả máu tươi, văng tung tóe loạn xạ. Nhưng ông ta vẫn nắm chặt cổ tay cô không chịu buông, xương cốt bên trong đã bị bóp nát, giống như đồng bột nhào bị ông ta nhào qua trộn lại, biến thành một hình thù quái dị.

Những mẫu đá mỏng như những mảnh mi ca, sáng lấp lóe trên đất, trên đầu là bóng đèn pha mà Hạ Lan Tĩnh Đình lắp đặt chuyên để giám định ngọc cổ.

Sức lực Triệu Tùng yếu dần, cuối cùng co mạnh người lại, tay buông thõng xuống.

Cô vội vàng đứng lên, vơ những mẫu Thạch chiếu, nhắm vào đầu ông ta, người ông ta, mặt ông ta mà ném.

Đôi mắt ông ta càng ngày càng lòi ra, con ngươi muốn trôi ra khỏi hốc mắt. Nhưng cơ thể ông ta không hề gãy dựa, chỉ ngờ nghệch nhìn lên trần nhà. Sau đó cả người vụn vụn, méo mó, như mấy bệnh nhân bị động kinh đang co giật, run rẩy. Một lát sau, tựa như bột khí vỡ tan, cả người ông ta hoàn toàn biến mất trong không khí, chỉ để lại một bộ quần áo và đôi giày.

Cô đứng đó, sững sờ chứng kiến hết thảy cảnh tượng không thể tin được này, cố hít thở thật sâu, quên cả đau đớn.

Trong không trung của căn hầm, đột nhiên có ba quả cầu nhỏ xíu sáng lấp lánh bay lơ lửng lên.

Một hạt màu tím, một hạt màu xanh da trời, còn một hạt có màu đỏ nhạt.

Cô cẩn thận, kéo một ngăn kết khác, lấy ra một chiếc bình thủy tinh.

Cánh tay phải đã không còn cử động được, cô chỉ đành dùng tay trái để làm mọi việc.

Trèo lên một cái bàn, cô vung về bắt lấy ba quả cầu nhỏ sáng lấp lánh kia. Căn hầm này không rộng lắm, thế nên chẳng bao lâu sau, quả cầu màu tím và màu xanh da trời đã chui vào bình như hai con đom đóm. Cô ước chừng khoảng cách, định nhón chân vung tay một cái là sẽ hót ngay được hạt châu màu đỏ kia vào trong bình. Không ngờ di chuyển hơi quá trớn, hạt châu kia không lọt được vào bình mà bay xuống, va vào trán cô, chúi một tiếng, biến mất.

Bì Bì sững sờ hết mười giây, kinh hoàng nhìn vào chiếc bình thủy tinh đang nằm trong tay mình.

Nguyên châu của Hạ Lan có màu tím nhạt, cô đã từng tận mắt trông thấy, không hề sai.

Thế thì, hạt châu đã tan biến này, không phải của Triệu Tùng thì chính là của Thanh Mộc tiên sinh.

Cô chỉnh đốn lại y phục, dọn sạch mớ hỗn độn trên đất. Cất bình thủy tinh vào túi xách, rồi lấy trong ngăn kết ra hai liều thuốc lá có cắm gỗ thần, nén chịu cơn đau nhứt nhối bên tay phải, bình thần rồi khỏi kho.

Nơi này là khu kho bảo quản của một ngân hàng tư nhân ở thành phố C, hằng ngày đều có rất nhiều người ra vào xuất nhập tiền và hàng hóa.

Lúc đi ra, vừa đúng lúc có một nhóm người xuất hiện. Cô bèn trà trộn vào trong đám người đó.

Bảo vệ giữ công lơ đăng đưa mắt kiểm tra, không hề phát hiện đã thiếu đi một người.

Đến cửa, cô lấy điều thuốc lá lúc nãy ra, nói với một người đang xếp hàng bên cạnh: Tiên sinh, ngài có thể cho tôi mượn một cái bật lửa không

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Sinh Ly Tử Biệt

Edit: Hoa Tiên

Bắc cực vào tháng tám cũng không quá lạnh như trong tưởng tượng của cô.

Dải bình nguyên băng giá trải dài, phủ đầy những mảng cỏ xanh, mịn như nhung. Những chỗ trũng thấp vẫn còn đọng nước, còn có vài chú chim mỏ dài đang vui sướng ca hát trên cây.

Cô mặc một chiếc áo bông rất dày, nhưng không khí bên ngoài chẳng lạnh mấy, thậm chí còn không cần đến mũ trùm đầu.

Tận cùng của dải băng này là vùng biển Bắc Băng Dương rộng lớn. Mặt trời rất thấp, chậm chậm chuyển động theo quỹ đạo trên đường chân trời suốt cả ngày, chẳng bao giờ lặn.

- Mùa hè là khoảng thời gian quý giá nhất trong năm của chúng tôi. - Thiên Hoa ở bên cạnh, vừa lái xe vừa nói. - Tháng tám chính là mùa thu của chúng tôi, cũng sắp đến mùa đông rồi.

- Ừ, mùa hè chắc là không quá lạnh. - Bì Bì cời găng tay ra.

Một sợi lông trắng bạc chao liệng trên không. Xa xa, là bờ vịnh màu xám với những tảng đá khổng lồ bị các loại tảo khuẩn màu cam bao phủ. Thấp thoáng nơi đó có mấy cái bóng trắng đang lao đi.

Cô chợt khựng người lại, mắt bỗng nhiên uor ướt, tay chỉ về phía những cái bóng trắng ấy, nói:

- Đó chính là...

- Đó là sói Bắc Cực.

Cô lén rút tay về, có phần hơi xấu hổ.

Sao lại chẳng phân biệt được sói với cáo thể này.

- Bộ lông của chúng tôi vào mùa hè có màu xám, đến mùa đông mới chuyển thành màu trắng.

Thiên Hoa nói, Hạ Lan rất may mắn. Bắc Cực vào mùa hạ, chuột hoang sinh trưởng thành đàn, săn mồi cực dễ dàng. Nếu anh ấy đến đây vào mùa đông, thì có lẽ đã không qua nổi dù chỉ một tuần.

Dọc đường, Bì Bì không dám nói chuyện, bởi Thiên Hoa đang tập trung vào việc truy lùng dấu vết của Hạ Lan Tĩnh Đình. Trãi qua hơn hai giờ lặn lội, Thiên Hoa bỗng dừng dừng lại, chỉ về phía một triền núi vắng lặng phía trước, nói:

- Anh ấy hẳn là ở ngay gần đây.

Tìm Bì Bì đập dòn, cô kiểng chân lên quan sát xung quanh nhưng chẳng phát hiện ra điều gì.

Trước mặt chỉ có những ngọn đồi mênh mông xám xịt.

Cô quay đầu lại, nhìn Thiên Hoa.

Thiên Hoa nhắm mắt, đứng yên lặng trong không khí một lúc, rồi bất chợt xoay người đi về hướng đông.

Bì Bì vội chạy theo sau.

Trên sườn núi có những tảng đá đồ sộ chất thành đống, bề mặt loang lổ những khoanh tảo màu sặc sỡ.

Lốp cỏ hỗn độn được vén sang hai bên để lộ ra một miệng hang nằm giữa những tảng đá.

Vùng này có rất nhiều hang động, những miệng hang này nằm ở những nơi rất khó phát hiện ra.

Nhưng Bì Bì biết, cái hang này chính là nơi trú ngụ của Hạ Lan. Bởi cô ngửi được mùi dương xỉ trong núi sâu nồng đậm lẫn quất xung quanh.

Cô cúi người nhìn vào trong, hang động rất sâu, bên trong chỉ có một màu đen kịt. Từ chỗ sâu tận cùng của màu đen ấy, có một tiếng thờ gấp gáp và yếu ớt nào đó truyền ra.

Anh vẫn còn bị thương sao. Chắc đến một cử động nhỏ cũng không thể động được.

Cô đứng lên, lòng nóng như lửa hời Thiên Hoa:

- Anh ấy sẽ ra ngoài chứ?

Thiên Hoa lắc đầu:

- Không. Tôi nghe nói, sau khi Triệu Tùng đưa anh ấy đến đây, anh ấy luôn nấp trong hang, chưa bao giờ ra ngoài. Anh ấy bị thương rất nặng, mọi người đều tin rằng anh ấy đã chọn nơi này làm huyết mộ của mình. Cứ cách một ngày sẽ có một vị hồ ly đưa thức ăn đến cho anh ấy. Hạ Lan Tĩnh Đình vẫn đang là thủ lĩnh của giới Hồ ly, cho đến khi chết vẫn được hưởng đặc quyền riêng.

Bì Bì lo lắng hỏi:

- Vậy tôi phải làm gì bây giờ?

- Cô cứ mở nắp bình thủy tinh ra, đặt vào trong hang, chân nguyên của anh ấy sẽ tự tìm về với bản thể của mình.

Cô còi ba lô, lấy ra chiếc bình thủy tinh mà mình luôn xem như tánh mạng.

Đây là lần đầu tiên Thiên Hoa trông thấy chiếc bình trong suốt này, cô ta có vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại có đến hai hạt châu?

- Chúng là những hạt châu bay ra từ cơ thể của Triệu Tùng khi chết, tổng cộng có ba hạt, nhưng lúc ấy tôi đã phá mất một hạt. Theo tôi nghĩ, hạt màu tím chính là của Hạ Lan. Còn hạt màu xanh da trời thì không biết chính xác. Căn cứ vào những gì mà Hạ Lan đã nói, Triệu Tùng đã giết Thanh Mộc, thế nên hạt châu màu lam này nếu không phải của Triệu Tùng thì là của Thanh Mộc.

Thiên Hoa nhìn hai hạt châu đang lơ lửng trong bình, hít sâu một hơi, gật đầu nói:

- Màu lam hẳn là của Thanh Mộc tiên sinh. Chỉ có nguyên châu của Hồ tiên vạn năm mới có màu này. Nếu Hạ Lan nuốt được nó, công lực sẽ tăng lên rất nhiều.

Bì Bì mỉm cười.

Giả như hạt châu màu xanh này không biến mất, lời nguyên của Thanh Mộc tiên sinh cũng sẽ không biến mất.

Nếu thế, mạng sống của cô chỉ còn lại hai năm.

Chỉ cần cô đưa tay vào trong, khẽ chạm một cái, hạt châu lam kia sẽ lập tức tiêu tan như bọt khí.

Nhưng cô chẳng làm gì cả:

- Nếu nói thế, nghĩa là sau khi Tế ti đại nhân khôi phục được trạng thái ban đầu thì không những chỉ là thủ lĩnh tối cao của Tộc Hồ, mà còn có thể nhìn thấy ánh mặt trời vào ban ngày đúng không?

- Đúng, anh ấy sẽ không bị mù nữa.

Bì Bì đặt bình thủy tinh vào trong hang, mở nắp bình ra.

Họ cùng nhau rời khỏi miệng hang, đứng đợi phía ngoài hang.

- Muốn khôi phục lại hình người, anh ấy cần bao nhiêu thời gian?

- Tròn một năm. Vốn dĩ không cần lâu như vậy, nhưng vì anh ấy đang bị thương.

- Tôi sẽ ở lại đây canh gác cho anh ấy.

- Cô có thấy đám sói khi này không? Cô muốn vùi thân vào bụng sói à? Mùa đông sắp đến rồi, lẽ nào cô muốn chết vì công sao?

- Nhưng lỡ như, trong khoảng thời gian này có chuyện gì không may xảy ra...

- Cô yên tâm đi, tôi sẽ ở lại đây canh gác cho anh ấy, bảo vệ anh ấy an toàn.

Bì Bì vô cùng mừng rỡ, không kiềm lòng được đưa tay nắm lấy tay cô ta:

- Cảm ơn cô! Thiên Hoa!

Ngờ đâu, Thiên Hoa lập tức rút tay về, nở nụ cười lạnh lùng, nói:

- Cô đừng vui mừng quá sớm, tôi còn có điều kiện.

- Điều kiện? - Bì Bì sững người, lòng bắt đầu bồn chồn lo lắng. - Điều kiện gì?

- Xin cô từ nay về sau đừng bao giờ tới tìm anh ấy nữa. - Cô ta nhìn vào mắt cô, - Anh ấy đã đợi cô chín trăm năm, còn tôi đã đợi anh ấy năm trăm. Cuộc đời của cô rất ngắn, sau mỗi kiếp thì chẳng còn nhớ gì, thế nhưng, suốt năm trăm năm qua, mỗi phút mỗi giây tôi đều nhớ rõ, mỗi phút mỗi giây đều là đớn đau. Cô không cảm thấy tôi cũng nên có được một cơ hội sao? - Bì Bì chưa kịp trả lời, cô ta lại nói tiếp: Huống hồ, chuyện này đối với cô đâu còn ý nghĩa gì nữa? Mất đi nguyên châu, ký ức về quá khứ của Hạ Lan cũng hoàn toàn biến mất, anh ấy không thể nhớ ra cô đâu. Nếu đã không nhớ ra cô, vậy chúng ta nhân lúc này quay trở về vạch xuất phát đi. Hãy tin tôi, lần này, cơ hội của cô tuyệt đối không thể nhiều bằng tôi được. Người và Hồ ly là hai thể giới, cô nên quay trở lại với cuộc sống của chính mình và quên hết những chuyện đã xảy ra này đi.

Trái tim Bì Bì khẽ nhói lên.

- Cô có đồng ý với yêu cầu của tôi không? - Thiên Hoa hỏi dồn.

Cô do dự một lúc, cuối cùng cũng gật đầu.

Bỗng chợt, cô trừng to mắt, hét lên:

- Cô nhìn xem..

Hạt châu màu xanh kia không hiểu sao lại bay lơ lửng ra khỏi động, đang nhẹ nhàng nhấp nhô ở cửa hang.

Bì Bì nín thở, nhỏ giọng thì thầm:

- Sao lại có thể như thế?

Thiên Hoa cũng đang lộ vẻ mê mẩn:

- Đây là hạt châu của cha anh ấy, sau khi rời khỏi bản thể, theo lý là sẽ tự tìm về bản thể có huyết thống gần nhất để tá túc, trừ phi Hạ Lan không cần nó.

- Vậy chúng ta làm sao giờ? Cứ để nó lơ lửng ở đây ư?

Trong mắt Thiên Hoa chợt lóe lên một tia sáng kỳ lạ. Cô ta bất thành linh cúi người xuống, há miệng ra. Ngay trong khoảnh khắc ấy, tay Bì Bì bất ngờ vùng mạnh lên, đầu ngón tay xẹt qua hạt châu xanh lam đó, “Chiu” một tiếng, hạt châu lập tức tiêu tan, biến mất hoàn toàn trong không khí.

Thiên Hoa tức giận đứng lên, quát lớn:

- Tại sao cô làm thế?

- Xin lỗi. - Bì Bì nói, - Hạt châu này không phải của cô.

Cô ta cười khẩy:

- Cô dám hủy diệt nguyên châu của trưởng lão tối cao của bản tộc, thật to gan! - Dứt lời, một cánh tay của cô ta vùng lên, hướng về phía Bì Bì.

Tại Bì Bì bỗng dưng lạnh toát, khi nhìn rõ lại, Mị Châu của cô đã nằm trong tay Thiên Hoa. Cô ta liền ngửa đầu, nuốt viên mị châu vào trong bụng.

- Xin hãy trả Mị Châu lại cho tôi. - Bì Bì thản nhiên nói, - Tôi hứa với cô sẽ không đi tìm anh ấy, đây là vật kỷ niệm duy nhất mà Hạ Lan để lại cho tôi.

- Cô nói đúng lắm. Nếu viên Mị Châu còn ở trong tay cô, chỉ cần các người ở gần nhau, anh ấy vẫn sẽ tìm được cô. Cho nên - Cô ta nở nụ cười đắc ý, nói. - Đừng hồng.

- Trả nó lại cho tôi! - Đôi mắt Bì Bì đã híp lại.

- Có gan thì cô cứ sang đây, bức tôi nhà ra đi. - Thiên Hoa cười đắc thắng, ra về bốn cọt.

Bì Bì chậm rãi lấy từ trong túi ra một mẫu gỗ đen kịt.

Khuôn mặt Thiên Hoa lập tức biến sắc. Cô ta ngẩng cao đầu, lớn giọng nói:

- Mấy trăm năm qua, Thiên Hoa này chỉ chịu những nhường, ăn nói khép nép, phục vụ một mình Tề ti đại nhân. Quan Bì Bì, nếu cô muốn có được viên Mị Châu này, thì cứ đốt mẫu gỗ đó đi. Còn định bắt tôi nhả nó ra, thì đừng có mà mơ!

Nói xong, cô ta nhắm chặt hai mắt lại, ngễnh cao cổ lên, chờ bị phán xét.

Bì Bì nhìn cô ta chăm chăm với ánh mắt đờ đờ sát khí.

Nhưng một lúc lâu sau, cô lại ném mẫu gỗ kia xuống đất:

- Tôi xin nhờ cô, hãy yêu thương anh ấy thật tốt.

Thiên Hoa kinh ngạc mở hai mắt ra, phát hiện, mặt Bì Bì lạnh như băng, ánh mắt sáng quắc như điện.

- Cô có gặt đầu không?

Thiên Hoa ra sức gặt đầu.

Một cơn gió lạnh thổi qua cánh đồng hoang vắng, cùng đến với nó là cái lạnh đến tê buốt tim gan. Bì Bì thoáng nhìn về phía hang động, sau đó mang ba lô trên lưng, xoay người tiến thẳng về phía trước, quyết không ngoái đầu lại.

Nhưng mới đi được hơn trăm bước thì bất thành linh dừng chân.

Trên triền núi, có một bóng trắng nhỏ bé đang đứng, dưới ánh nắng nhọt nhạt, trông nó yếu ớt, cô độc mà lặng lẽ vô cùng.

Cô nhìn nó chăm chú, trong một khoảnh khắc, bất chợt quên cả hít thở.

Cô nói trong lòng mình: Hạ Lan, cuối cùng em đã thấy được anh.

Khắc này, giờ này, thực sự là sinh ly tử biệt.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Vạn Kiếp Yêu

Cuối cùng thì Bì Bì cũng đã hiểu được, trong những câu chuyện phi lí những nhân vật phi lí sẽ tự có hạnh phúc riêng của kẻ phi lí.

Sisyphus cần mãi lần tảng đá khổng lồ lên đến đỉnh núi, anh ta vừa nhìn thấy được mặt trời, lại vừa nhìn thấy được mặt đất, và cũng tự nhận thức được ý nghĩa của lao động và giá trị của cuộc sống.

Ai bảo rằng sự lặp lại không mang lại hiệu quả gì chứ?

Cuộc sống nhờ có sự lặp lại sẽ được điều chỉnh từng chút một, còn chúng ta dựa vào sự lặp lại để bắt đầu những hướng đi mới.

Bì Bì rồi cuộc vẫn không thể vượt qua được kì thi nghiên cứu sinh. Sau khi qua vòng thi thứ hai, cô phải đi kiểm tra sức khỏe, tưởng là sẽ nhận được giấy báo trúng tuyển rồi, nhưng ai ngờ đợi đến hết tháng tám mới được cho hay, rằng cô đã bị loại.

Mặc dù họ không nói rõ nguyên nhân, nhưng cô biết tại sao.

Vết thương trên tay phải của cô vì không được chữa trị kịp thời, các dây thần kinh đã bị tổn thương nghiêm trọng. Cánh tay phải đã không thể gơ lên được nữa, cũng không thể cầm nắm bất cứ vật gì. Dần dần, các cơ thịt của cẳng tay và bàn tay bắt đầu khô rút và teo lại. Các ngón tay đã không còn cảm giác, suốt ngày chỉ biết cong quẹo như những con giun. Mặc dù đã đến rất nhiều bệnh viện, tiến hành rất nhiều cuộc phẫu thuật, nhưng vẫn không thể chữa được. Tuy nhiên, cô đã nhanh chóng học được cách đánh chữ bằng một tay, tốc độ đánh không phải là chậm.

Cô chuyển vào sống trong tòa đình viện ở phố Nhân Đình, tự học nghề làm vườn, sau đó trồng lại toàn bộ vườn hoa của Hạ Lan Tĩnh Đình. Mỗi ngày, cứ đến hoàng hôn, cô lại pha một ấm trà thật ngon, ngồi trên chiếc ghế mây, thưởng thức những hoa cỏ do chính tay mình trồng. Cô vẫn nhớ như in những lời mà Hạ Lan Tĩnh Đình từng nói, linh hồn có mùi thơm. Chỉ cần cô còn một chút hồi ức, cho dù đó là những hồi ức cực kỳ mong manh, cực kỳ vụn vặt đi chăng nữa, thì mỗi khi cô nhớ đến anh, anh sẽ ngủi được chúng trong gió và tìm về.

Hằng ngày cô đều nhớ về anh một cách mạnh mẽ. Nhớ từng ngày mà họ đã trải qua, nhớ từng chi tiết nhỏ khi mà họ ở bên nhau. Giả dụ linh hồn có mùi thật, thì mùi này chắc chắn rất là mãnh liệt.

Mỗi khi có một cơn gió thổi ngang qua, chuông gió sẽ kêu lên keng keng, cô đều vô thức nhìn ra ngoài cửa sổ. Áo tưởng rằng có một bóng người đeo kính đen, mặc chiếc áo khoác gió đi về phía cô.

Thế nhưng, Hạ Lan Tĩnh Đình chưa bao giờ quay lại

Cô vẫn thường xuyên về nhà thăm ba, mẹ và bà nội.

Các vị trưởng bối ở nhà ai cũng thấy thương và đau lòng cho cô, lần nào cô về cũng chuẩn bị rất nhiều đồ ăn ngon.

Cứ cách vài ngày, mẹ và bà nội lại cãi nhau, còn cô vẫn là sứ giả đứng ra hòa giải. Kết cục luôn có một người sập cửa bỏ đi, đến nửa đêm lại vừa giận dỗi, vừa thở hắt hà hắt hắt quay về đi ngủ.

Chẳng còn cách nào khác, bởi đây chính là cuộc sống.

Bi Bi đã mở một cửa hàng hoa trong chợ hoa dưới chân núi. Cô bán hoa và cây cảnh, còn bán cả hạt giống nữa. Nhờ vào sự tiến bộ càng ngày càng cao của tay nghề, cô kiếm được một ít tiền từ đó. Tiếng tăm trong nghề cũng dần dần lan rộng, thường được các gia đình ở những vùng lân cận mời đến với vai trò như một nghệ nhân vườn, giúp họ trồng hoa và thiết kế vườn. Bi Bi rất yêu thích công việc này, hoa tươi và bùn đất mang lại cho cô cảm giác rất thân thiết.

Thình thoảng cô vẫn ảo tưởng, rằng có một ngày nào đó, Hạ Lan Tĩnh Đình sẽ đột nhiên trở về ngôi nhà này. Cô cảm thấy chuyện đầu tiên mà họ phải làm vào lúc đó, là chẳng nói gì với nhau cả, trực tiếp đưa nhau xuống đáy giếng làm tình.

Mặc dù Hạ Lan Tĩnh Đình không còn nhận ra cô, nhưng biết đâu cơ thể và da thịt của họ vẫn còn giữ được chút ít ký ức về nhau thì sao. Cô chưa bao giờ ngừng việc gieo trồng hoa mẫu đơn, bởi cô hy vọng ngày Hạ Lan Tĩnh Đình quay về, anh sẽ không bị đói, vì cô có những thứ tốt nhất để mang ra chiêu đãi anh.

Nhưng, đây chỉ là ước vọng

Hơn bốn năm đã trôi qua, Hạ Lan Tĩnh Đình vẫn chưa bao giờ trở lại.

Một ngày nọ, cô đang bán hoa trong cửa hàng hoa của mình, trước quầy bỗng nhiên có một chiếc xe hơi màu đen dừng lại, một chàng trai trẻ tuổi đẹp trai bước ra từ trong xe.

Chàng trai đó cả người mặt âu phục, tay cầm một bó hoa hồng rất to. Anh ta đi đến trước cửa hàng, đột nhiên quỳ một gối xuống đất:

- Bi Bi, xin hãy gả cho anh, được không?

Cô ngồi trên chiếc ghế cao trong quầy, ngơ ngác nhìn một lúc lâu mới nhận ra đó là Gia Lân.

- Gia Lân?

Sự nhầm lẫn chưa được xác nhận, trên quầy đã bổ sung thêm một chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh:

- Là anh.

- Anh đã quay về?

- Đúng.

Cô nhìn nhìn viên kim cương cực lớn kia:

- Anh phát tài rồi?

- Phải.

Cô không biết phải nói gì, đành chúc:

- Chúc mừng anh phát tài.

- Bi Bi xin hãy kết hôn với anh, được không?

Cô chẳng cần suy nghĩ đã đáp ngay:

- Không được.

- Anh vừa mới biết cánh tay em bị thương, đừng suy nghĩ gì nhiều, từ nay về sau hãy để anh chăm sóc cho em!
- Vì sao anh phải chăm sóc cho em? - Cô hỏi.
- Bởi vì anh yêu em! - Anh đáp lớn, - Trước đây anh sai rồi. Lần này, xin hãy để anh nghiêm túc hết lòng yêu em!

Cô trả lại anh viên kim cương, đáp lại một cách thân nhiên:

- Cảm ơn tấm lòng của anh. Nhưng xin lỗi anh, em không còn yêu anh nữa.
- Bi Bi - Gia Lâm tha thiết nói, - Em luôn là người lương thiện nhất, có thể cho anh thêm một cơ hội nữa không?
- Không, - Cô nói, - Yêu là yêu, không yêu chính là không yêu.

Dù vậy, Gia Lâm vẫn thường xuyên đến thăm cô, đồng thời cũng thường đến thăm cha mẹ và bà nội của cô. Thậm chí còn để ba mẹ mình đưa sinh lễ đến cầu hôn.

Nhưng bất kể anh có thuyết phục như thế nào, hay là nghĩ ra biện pháp gì, thì Bi Bi cũng cương quyết từ chối.

May mà mùa thu đã sắp đến, Bi Bi có nhiệm vụ riêng của mình, cô viện cớ này để rời khỏi thành phố C.

Cứ vào mùa thu hằng năm, cô sẽ đến các trang trại ở Thiểm Tây và vùng Đông Bắc Trung Quốc để mua Hồ ly. Cô còn thuê thêm mười mấy chuyên viên huấn luyện thú cho trang trại trước đây của Hạ Lan Tĩnh Đình ở núi Đại Hưng An, để đào tạo kỹ năng sinh tồn trong hoang dã cho những nhóm Hồ ly mua được. Sau đó lần lượt thả chúng vào khắp các khu rừng xung quanh. Nơi xa nhất chính là Siberia. Vào mùa đông hằng năm, cô đều như con thoi lặn lội trên những chuyến tàu dài đằng đặc, để tìm thêm những nơi mà Hồ ly có thể sinh tồn được.

Mùa đông năm nay cũng không ngoại lệ, cô đã chọn tuyến tàu chạy ngang qua Siberia của Nga. Khởi hành từ Vladivostok đi về hướng đông, qua múi giờ số tám, đưa hai nghìn con hồ ly lần lượt thả vào những thảo nguyên và rừng rậm dọc theo hành trình. Đây là tuyến đường sắt dài nhất thế giới, toàn bộ hành trình dài hơn chín nghìn Km, thời gian để đi hết chuyến hành trình này mất sáu ngày rưỡi. Sau khi làm xong công việc, cô sẽ lên một tuyến khác xuất phát từ bờ biển phía Đông của hồ Baikal, Ulan Wood Chita về lại Mãn Châu. Cô cần kết toán một vài sổ sách với công ty vận tải ở Mãn Châu, sau đó mua vé đi Bắc Kinh.

Toa tàu lại vừa bắt đầu lắc lư. Cô thích cảm giác khi ngồi tàu, tựa như đang ngồi trên một chiếc thuyền giương buồm rời cảng. Không ở bờ bên này, cũng không ở bờ bên kia, như đang đi trên một con đường liên tục không có điểm dừng vậy. Bầu tâm trạng không có nơi thuộc về của cô, được tự do thoải mái phát triển một cách không mục đích trên chuyến hành trình không có điểm dừng này. Cô đã ngồi ngắm nhìn phong cảnh phía ngoài cửa sổ trong một khoảng thời gian rất lâu, đã uống hết ly trà này đến ly trà khác. Những hành khách trên tàu thấy cô chỉ cử động được một tay, nên rất quan tâm đến cô, lúc xách hàng lý lên xuống đều có người đến chủ động giúp đỡ cô. Cô rất thích những người ở vùng Đông Bắc hiếu khách và thân thiện này, nhưng không có tâm trạng nào để trò chuyện. Bởi vì công việc của cô, nghề nghiệp của cô chẳng có cái nào bình thường cả, nói chuyện không nói đến những cái đó thì biết nói gì, mà nói đến thì sẽ khơi gợi sự tò mò của các du khách, họ sẽ không ngừng truy hỏi cho tới cùng. Thế nên cô thà rằng im lặng không nói gì, còn hơn là áp úng, qua loa cho xong chuyện.

Về cái hay của những chuyến đi đường dài thì cũng chẳng có gì để nói, sau khi ngồi trong khoang tàu xem hết một quyển tiểu thuyết võ hiệp, rồi lại xem tiếp hai bộ phim, cảm giác buồn ngủ kéo đến, cô đơn giản chỉ là đi ngủ thôi. Đoàn tàu đã chạy được hai mươi tám tiếng. Đến ba giờ sáng, cô đã hoàn toàn tỉnh táo, tàu đang đậu ở nhà ga Thiên Tân. Cô đi xuống sân ga, hít lấy vài hơi không khí lạnh lẽo của mùa đông rồi đi lên, nhưng khi lên đến nơi mới phát hiện bụng đã đói. Toa ăn nằm ngay bên cạnh toa của cô, hơn nữa còn là toa ăn được thiết kế theo kiểu mới, ngoại trừ quầy bán cơm thì còn có một quầy bar hiện đại, bán đủ các loại thức uống. Cô đến quầy, gọi một ly trà sữa và hai miếng bánh ngọt. Tinh thần của anh chàng nhân viên phục vụ đang tốt, trà sữa pha rất thơm, bánh ngọt thì hình như vừa mới ra lò. Cô dùng một tay bê khay trà, đi tìm cho mình một chỗ ngồi.

Trong toa ăn chỉ có một vài vị khách, có bốn người ngồi đang chơi đánh bài và một người đàn ông mặc áo khoác gió màu đen đang ngồi trên băng ghế phía trước.

Đến khi cô nhìn rõ khuôn mặt của người đàn ông đó, tim cô thót lên một nhịp, suýt nữa đã làm ngã cả ly trà trên tay.

Người đó ngẩng lên nhìn cô một cái, sau đó lại chuyển hướng nhìn ra phía ngoài cửa sổ, tay anh ta đang cầm một ly nước đá.

Thì ra anh thật sự không còn nhận ra cô.

Thất vọng và chán nản ập đến, khiến cánh tay cô nhũn ra, lại thêm đoàn tàu đang chuyển hướng, chiếc khay trên tay không giữ được thăng bằng, "xoảng" một tiếng, ly trà sữa đã ngã khỏi khay rơi xuống đất. Cô vội cúi xuống nhặt lên, không ngờ hai miếng bánh ngọt trên khay cũng rơi xuống theo, lăn lông lốc xuống gầm bàn. Tay trái không linh hoạt bằng tay phải, chỉ có thể làm từ từ từng bước một. Đang định khom lưng xuống, nhặt cái bị rơi xa nhất lên, thì bỗng nhiên có một cánh tay vươn đến, giúp cô nhặt hai miếng bánh ngọt phết đầy bơ đó ném vào thùng rác.

Tim cô đập loạn, không biết nên làm thế nào cho phải. Bèn nói cảm ơn rồi ngồi xuống chỗ bên cạnh, ngồi xong mới ý thức được đây là chỗ của anh, lại vội vàng đứng dậy:

- Thật xin lỗi, tôi ngồi sai chỗ rồi.

- Không sao đâu, tôi có thể ngồi vào ghế đối diện. - Anh ngăn cô lại, buộc cô phải ngồi xuống.

- Cô còn muốn uống trà sữa không? Tôi đi lấy lại đây giúp cô. - Anh thân thiện nói, điệu bộ rất lịch lãm.

Cô biết anh thấy tay mình bị dị dạng nên mới muốn đến giúp cô.

Đang định từ chối, anh đã tự đi về phía quầy bar. Biết cô vô ý làm rơi đồ, anh nhân viên phục vụ pha lại một trà sữa mới mà không lấy tiền.

Anh bung ly trà sữa đến, cẩn thận đặt vào tay trái của cô.

- Cảm ơn! - Cô nói, lời nói xuất phát từ đáy lòng.

- Đừng khách sáo. - Anh nở nụ cười nhạt, vẻ thờ ơ, không để ý.

Cô vô thức nhìn chăm chú vào khuôn mặt anh. Tham lam quan sát từng chi tiết nhỏ trên người anh. Anh chẳng có gì thay đổi cả, nụ cười, khuôn mặt, giọng nói, thậm chí cả ngữ khí khi nói chuyện cũng giống hệt lúc xưa.

Chỉ là đã không còn vẻ u buồn của ngày trước, bây giờ, trông anh càng thêm trẻ trung, càng thêm tuấn tú, lại tràn trề sức sống. Cô cứ si mê nhìn anh chăm chăm như thế, một lát sau, anh khẽ ho một tiếng, cô mới vội thu ánh mắt của mình về, cười tự nhiên, nói:

- Trông anh rất giống một người bạn mà tôi quen, khiến vừa rồi tôi hơi hoảng sợ, còn tưởng rằng thật sự là anh ấy chứ!

Vừa dứt câu thì lập tức hối hận. Nói thế chẳng phải muốn người ta hiểu lầm sao, lại vừa giống như đang tán tỉnh người ta, sẽ bị nghi ngờ là cố tình muốn đưa đây làm quen.

- Thật không? - Anh nửa tin nửa ngờ hỏi, - Cô là người ở đâu thế?

- Tôi sống ở thành phố C.

Trông thái độ của anh rõ là ngờ ngác, hình như chưa bao giờ nghe nhắc đến tên thành phố này.

- Còn anh thì sao?

- Tôi từng sống rất nhiều nơi, trong mấy năm trở lại đây thì tôi sống ở Phần Lan. Heksinki.

- Ồ, xa thế kia à? Anh là Hoa Kiều sao?

- Cứ xem như vậy đi.

- Anh có biết nói tiếng Phần Lan không?

- Biết chứ.

- Vậy anh đến Trung Quốc để du lịch à?

- À. Ừ, đúng thế.

- Làm quen nhé, tôi họ Quan, tên là Quan Bì Bì. - Cô vươn tay ra.

- Tôi họ Hạ Lan. - Anh hơi lưỡng lự, cuối cùng cũng đưa tay ra bắt tay cô, bàn tay anh rất mạnh mẽ, rất ấm áp. - Hạ Lan Huệ.

- Huệ? Là chữ Huệ nào?

- Cho cô đoán đây, nếu đoán trúng, cô có thể đưa ra một yêu cầu nhỏ cho tôi, nếu tôi có đủ khả năng thì sẽ giúp cô thực hiện. - Anh tỏ ra thần bí.

- Có bao nhiêu cơ hội?

- Chỉ một thôi.

- Có phải chữ Huệ thuộc bộ Sừng không? Chữ có số nét nhiều nhất ấy?

Khuôn mặt anh lộ ra vẻ kinh ngạc:

- Tiểu thư, cô là chuyên gia ngôn ngữ học sao?

- Không phải.

Cô ngẫm nghĩ rồi lại nói tiếp:

- Bây giờ, liệu có phải đến lượt tôi đưa ra yêu cầu rồi không?
- Đúng vậy.
- Anh có thể theo vào phòng tôi giúp tôi một việc được không?
- Dĩ nhiên là được.

Trên chuyến hành trình âm thầm và buồn chán, cuối cùng cũng đã gặp được một chuyện khiến bản thân cảm thấy thú vị, anh nở nụ cười vô cùng vui sướng.

Anh đi theo cô vào phòng cô, trong phòng chỉ có một mình cô ở.

Trên tàu có bật thiết bị sưởi ấm, cô chỉ mặc một chiếc áo bông. Cô vụng về cởi từng chiếc cúc áo.

Những chiếc cúc áo này rất bé, muốn cởi hết cũng chẳng phải dễ dàng. Tay cô run rẩy kịch liệt, tim đập mỗi lúc một nhanh. Anh vẫn bình tĩnh nhìn cô. Một lát sau, mới cất tiếng hỏi:

- Cô đang làm gì thế?
- Cởi quần áo.

Thân hình cô hiện ra trần trụi trước mặt anh, không biết bởi vì căng thẳng hay bởi vì kích động, cơ thể Bì Bì run lên từng đợt. Cô ngẩng mặt lên, bình thản nhìn thẳng vào đôi mắt anh.

Có thể nhận ra anh rất lúng túng và cũng rất kinh ngạc. Nhưng anh không nói gì, luôn duy trì thái độ điềm tĩnh dửng dưng.

- Thừa cô, cô làm như vậy rất nguy hiểm. - Anh lãnh đạm đưa ra lời nhắc nhở.
- Tôi có một chuyện muốn nói với anh.

Anh đợi cô tiếp tục.

- Tôi là một loài động vật.
- Cô là một loài động vật?
- Đúng. Cũng giống như anh, chúng ta đều là những loài động vật có xương sống, nuôi con bằng sữa mẹ.

Đôi mắt anh trở nên rất sâu, sâu thăm thẳm, ánh mắt bất chợt bắt đầu có sự biến hóa khôn lường.

- Tôi không có hứng thú đối với việc nghiên cứu về động vật, thưa cô.
- Bình minh sắp lên rồi. Hôm nay là một ngày nắng đẹp, anh có thể nhìn thấy mặt trời không?

Anh hít vào một hơi thật sâu, im lặng không đáp.

Kể đó anh nói:

- Không, tôi không nhìn thấy, tôi chưa bao giờ nhìn thấy mặt trời.

Cô cầm lấy một bàn tay của anh, đặt lên trước ngực mình, để cho anh cảm nhận nhịp đập của tim mình:

- Không cần thấy, mặt trời ở ngay đây.

Lòng bàn tay lạnh lẽo, ánh mắt đầy vẻ hoang mang.

Ngoài hành lang có tiếng loa phát thanh vang lên.

- Đã sắp đến ga Bắc Kinh.

Anh mê mải nhìn vào gương mặt cô,

- Cô xuống ở Bắc Kinh sao?
- Tôi xuống Bắc Kinh, rồi chuyển sang máy bay, bay về thành phố C.

Cô có phần hơi bối rối, hơi thở trở nên gấp gáp hơn,

- Còn anh thì sao?

- Trùng hợp quá. - Anh nói, - Tôi cũng đến đó. Chúng ta cùng đi với nhau đi, được chứ? Tôi có thể xách hành lý giúp cô. À đúng rồi, cô tên gì ấy nhỉ?

- Quan Bì Bì

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Gặp Gỡ Kỳ Lạ Vạn Kiếp Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.